

ÎNȘELAREA PĂRINTELVI ARSENIE BOCA  
ȘI  
FALSELE LVI MINVNI  
-  
ÎN LVMINA SFINȚILOR PĂRINȚI

## I. CUPRINS

I.	CUPRINS.....	2
II.	INTRODUCERE.....	6
III.	FRANCISC DE ASSISI.....	10
IV.	VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA.....	42
1.	PREGĂTIREA DUHOVNICEASCĂ.....	42
A)	LA ÎNCEPUT PRIMEA SFAT.....	42
b)	Mai apoi, nu a mai ascultat de nimeni.....	43
C)	PUNCTUL DE RĂSCRUCE.....	45
D)	NEMULȚUMIT DE DUHOVNICII SĂI.....	52
E)	NU ȘTIA SĂ SE ROAGE. DE AICI, I S-AU TRAS TOATE.....	70
F)	CUM A EVOLUAT. NEASCULTAREA DE IERARHIE. PRIMIREA NECONDIȚIONATĂ A VEDENIILOR.....	73
G)	FĂURITOR DE ARĂTĂRI ÎN CUPLU CU MAICA ZAMFIRA.....	75
h)	Două manifestări opuse: Babaji și Sfântul Serafim de Sarov.....	92
i)	Un studiu comparativ între cele două feluri de lucrări.....	115
J)	DIN ISPITIT, ISPITITOR.....	120
K)	CINE POATE FI MODEL ÎN BISERICA ORTODOXĂ?.....	123
L)	RĂZVRĂTIRE AVANSATĂ – TRON IMAGINAR DEASUPRA CELUI CE L-A HIROTONIT.....	124
M)	ÎMBOLNĂVIT GRAV DE RĂZVRĂTIRE. SE PUNE DEASUPRA MULTOR IERARHI.....	124
n)	„Biciul lui Dumnezeu” – hipnotizatorul ce vădea public păcatele.....	125
o)	Calea scurtă a harului.....	196
2.	Dezvăluiri spre apărarea, nu spre atacul Părintelui Arsenie Boca.....	209
3.	Misiunea ca înșelare.....	210
4.	Hipnoza.....	218
A)	HIPNOTIZATOR MIEROS.....	218
B)	HIPNOTIZATOR DUR.....	218
C)	HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT.....	219
D)	MUTILAREA FILOCALIEI.....	220
E)	ASEMĂNĂRI CU BABAJI, MAHOMED, IOSIF DIN COPERTINO, GRIGORI RASPUTIN, BRAHMANI, YOGHINI, MAGICIENI, FAKIRI, ZEI ȘI TIBETANI.....	221
f)	Hipnoza o practica din egoism, punând în pericol de moarte pe ucenici.....	229
5.	Îndrăgit ca un frate căzut în înșelare, nu judecat.....	231
6.	Alunecarea din viețuire în dogme.....	231
V.	MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA.....	232
1.	Contradicții.....	232
a)	În legătură cu moartea.....	232
b)	În legătură cu îngroparea.....	252
2.	Poate fi considerat mucenic?.....	268
3.	Are Sfinte Moaște? Sfârșit dramatic.....	274
4.	De ce se fac minuni mediatizate, după moarte? Final spectaculos.....	304
5.	Să nu ne mirăm sau să judecăm pe autorii cărților ProBoca.....	361
VI.	„MINUNILE” PĂRINTELUI ARSENIE BOCA AU CARACTER PĂGÂN.....	367
A.	Minunile pentru necredincioși, Adevărul pentru Ortodocși.....	367
B.	Hocus Bocus.....	371
C.	Proorociile mincinoase ale Părintelui Arsenie Boca.....	390

<b>D. False vindecări.....</b>	<b>405</b>
<b>E. Vedeniile dese, cheia marilor regrese.....</b>	<b>408</b>
<b>F. Final spectaculos .....</b>	<b>414</b>
<b>G. Părintele Arsenie Boca, șarpele Glykon, statuile vrăjitoarești africane, lumânările colorate, mormântul lui Victor Noir de la Pere Lachaise și... fertilitatea femeilor .....</b>	<b>426</b>
1. Fertilizarea la păgâni .....	427
a) Elini .....	427
b) Africani.....	428
2. Fertilizarea la vrăjitori.....	429
3. Fertilizarea la statuia unui evreu omorât în duel .....	433
4. Fertilizarea in vitro.....	435
5. Fertilizarea cu ajutorul Părintelui Arsenie Boca .....	441
6. Mecanismul fertilizării demonice .....	442
<b>H. Înșelarea prin simțire – mormântul de la Prislop .....</b>	<b>450</b>
<b>VII. VĂDIREA SURSEI VEDENIILOR .....</b>	<b>468</b>
<b>A. Grozăvii neasemănate .....</b>	<b>475</b>
1. Antihrist.....	475
a) Smulgerea de pe cruce, mai rău ca în catolicism .....	478
b) Pironirea în încheieturi .....	489
c) O fantomă, în loc de Hristos .....	528
d) Adevărata Icoană a lui Hristos.....	558
e) Antihrist androgin.....	564
2. Madone anti Maica Domnului.....	581
a) Madona Zamfira .....	581
b) Madona desen animat japonez .....	588
c) Madona neagră.....	588
d) Madona despletită, dar cu basma, ca la Medjugorje, Lourdes, Fatima .....	594
E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI .....	605
F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI.....	610
G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI.....	611
3. „SATANA SE PREFACE ÎN ÎNGER AL LUMINII” .....	616
A) ÎNGERII DJINNI .....	617
B) ÎNGERII NAZIȘTI.....	620
4. Anti Sfinți .....	625
a) Pseudo Moise încornorat .....	625
B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI .....	627
(1) Pseudo Gheorghe.....	627
(2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator .....	627
C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ.....	629
(1) Pseudo Nestorie wrestler .....	629
(2) Pseudo Îngeri cu minijupă.....	630
D) PSEUDO NICOLAE .....	631
(1) Al Mirelor Lichiei, spadasin .....	631
(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit .....	634
E) PSEUDO ȘTEFAN .....	636
(1) arhidiaconul, plecat în promenadă .....	636
(2) cel Nou .....	636
F) PSEUDO TOȚI SFINȚII.....	642
5. Imagini caricaturale generalizate .....	644
a) Capete pătrate și urâte.....	644
B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ.....	645
C) REALISM SOCIALIST .....	651

<b>B. Picta anti Ortodox lovind în esență (Asemănarea) și în mesajul teologic .....</b>	<b>662</b>
---	------------

Un studiu complex despre acest fenomen numit înșelare în context contemporan, având pe Părintele Arsenie Boca (ca produs perfect reprezentativ, reprezentant oficial și foarte puternic în manifestări, ajungând la subtilități și adâncimi de amăgire nemaiîntâlnite până acum în toată istoria recentă a bisericii), se poate găsi aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

El a fost făcut de un grup de clerici și mireni, iconari și teologi, monahi și preoți, din țară și de peste hotare (chiar și de la Sfântul Munte), cu blagoslovenie arhierescă, din râvnă pentru adevăr și discernământ. S-a făcut în timp îndelungat, prin cercetarea amănunțită a mărturiilor ucenicilor, scrierilor și picturilor Părintelui Arsenie Boca, și a manifestărilor contemporane în jurul sfinției sale, dorindu-se a se evita superficialitatea în tratarea unui fenomen atât de complex și delicat, fierbinte pentru mințile Ortodocșilor Români de azi.

La el vom face referire în cuvintele de mai jos.

1Ezdra 4:13 Iar al treilea cel ce a zis de muieri și de adevăr, acesta este Zorovavel, a început a grăi: 14 O bărbaților! Au doară nu este mare împăratul, și mulți sunt oamenii? Și vinul nu este tare? 15 Dar cine este cel ce îi stăpânește pre ei, sau cine este cel ce-i domnește pre ei? Au nu sunt muierile? Muierile au născut pre împăratul și pre tot poporul, care stăpânește marea și pământul. 16 Și din ele s-au făcut, și acestea au crescut pre aceia cei ce sădesc viile, din care se face vinul. 17 Și acestea fac îmbrăcămintele oamenilor, și acestea fac mărire oamenilor, și fără de muieri nu pot fi oamenii. 18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, au nu iubesc pre o muiere frumoasă la chip și la frumusețe? 19 Și toate acestea lăsându-le, la dânsa caută, și cu gura căscată se uită la ea, și toți pre ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos. 20 Lasă omul pre tatăl său, care l-a hrănit pre el, și țara sa, și se lipește de femeia sa. 21 Și cu muieria își lasă sufletul, și nici de tatăl său nu-și aduce aminte, nici de muma sa, nici de țară. 22 Și dintru acestea se cade să știți voi, că muierile vă stăpânesc pre voi. 23 Au nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați muierilor, și ia omul sabia sa, și iese la căi să tâlhărească și să fure, și pre mare umblă și prin râuri, 24 Și pre leu vede, și întru întunec merge, și după ce fură și răpește și desbracă de haine, la cea iubită aduce. 25 Și mai mult iubește omul pre muieria sa, decât pre tatăl său și pre muma sa. 26 Și mulți s-au fluturat la chipuri pentru muieri, și robi s-au făcut pentru ele. 27 Și mulți au pierit și au greșit și au păcătuit pentru muieri. 28 Și acum nu-mi credeți mie? Au nu este împăratul mare cu oblăduirea lui? Au nu toate țările se tem a se atinge de el? 29 Văzutu-l-am pre el și pre Apamina fata lui Vartac celui minunat, țiuțoarea împăratului șezând de-a dreapta împăratului. 30 Și luând stema de pe capul împăratului, și puind-o pre capul său, da palme împăratului cu stânga. 31 Și la acestea împăratul căscând gura se uita la ea, și de-i va râde lui, râde; iar de se va mâhni asupra lui, se cucerește ei, ca să se împace cu el. 32 O bărbaților! Cum nu sunt tari muierile, de vreme ce fac așa? 33 Atunci împăratul și dregătorii căutau unul la altul. 34 Și a început a grăi pentru adevăr. O bărbaților! Au nu sunt tari muierile? Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, că într-o zi se întoarce și înconjură cerul, și iarăși aleargă la locul său. 35 Au nu este mare cel ce face acestea? Ci adevărul este mare și mai tare decât toate. 36 Tot pământul chiamă adevărul, și cerul pre el bine îl cuvintează, și toate lucrurile se clătesc și se cutremură, și nimic la el nu este strâmb. 37 Nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt muierile, nedrepti sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este întru ele adevăr, și cu nedreptatea lor pier. 38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biruște în veacul veacului. 39 Și nu este la el privire de fețe, nici osebiri, ci cele drepte face de toate nedreptățile, și relele se ferește, și la toți sunt plăcute lucrurile lui. 40 Și la judecata lui nimic nu este nedrept, și aceasta este puterea și împărăția și oblăduirea și mărimea tuturor veacurilor; bine este cuvântat Dumnezeuul adevărului. 41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns. 42 Și atunci a zis: mare este adevărul, și mai tare este. Atunci împăratul a zis lui: cere ori ce vei vrea, mai mult decât cele scrise, și voiu da ție, pentrucă te-ai aflat mai înțelept, și alătura cu mine vei șede, și rudeniea mea te vei chema.<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Citatele vor fi redade fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin caractere subliniate.

Greu lucru este a vorbi despre viața și învățăturile altcuiva. Ar trebui să trăiești viața lui cu multă iubire și să-i cuprinzi mintea lui cu mult discernământ pentru ca să înțelegi toate nuanțele ce i-au străbătut preocupările. Aceasta este valabil pentru orice om. Cu atât mai mult când acesta este public și prezentat ca un Sfânt de necontestat atât de puterea politică prin mass-media cât și de unele persoane cu autoritate bisericească. Trebuie mult timp, osteneală cu durerea inimii și multă atenție să nu fi mai mult pe placul oamenilor decât lui Dumnezeu. În afară de aceasta îți abate mintea și absoarbe resursele de la propria mântuire. Nu ne-am fi încumetat la aceasta dacă nu primeam poruncă de la duhovnicia noastră: „*pentru a sluji binelui celor mulți, care nu au avut posibilitatea să afle*”.

Iată cum gândea dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul în situații similare:

*Primind eu această listă și citind-o, mi s-a oprit în loc și mintea și auzul și cugetarea. Drept aceea Te-am rugat să-mi îngădui să refuz acest lucru. Ți-am spus că aceste locuri de abia pot fi înțelese de cei care au înaintat mult în contemplație și au ajuns la capătul celei mai înalte și mai neapropiate cunoștințe, nu însă de mine care mă târâsc pe pământ și, asemenea șarpelui cel blestemat odinioară, nu am altă hrană afară de pământul patimilor, înmoroiat ca un vierme de putreziciunea plăcerilor. Făcând deci aceasta mult și de multe ori, când am văzut că nu primești această rugămintă a mea, temându-mă să nu sufere ceva iubirea care ne unește și ne face să avem un singur suflet, chiar de purtăm două trupuri, putând să-ți pară refuzul meu un semn de neascultare, am cutezat împotriva voii mele cele mai presus de puterea mea. Am socotit că e mai bine să fiu acuzat de îndrăzneală și să fiu luat în răs de cei ce voiesc, decât să sufere iubirea vreo clătinare și vreo micșorare. Căci după Dumnezeu nimic nu e mai de preț ca ea în ochii celor ce au minte. Mai bine zis nu e mai plăcut lui Dumnezeu ca ea. Căci ea adună la un loc pe cei dezbinați și poate crea în cei mai mulți sau în toți o identitate netulburată a voinții*<sup>2</sup>

Această dorință a canonizării rapide a Părintelui Arsenie Boca este, acum, o pricină de dezbinare.

Unii susțin sfințenia Părintelui Arsenie Boca având ca argumente mulțimile minunilor și închinătorilor entuziasmați, acuzând pe cei care nu sunt de acord cu ea că ar fi „flașnete”, invidioși și zeloți, alții o contestă exemplificând din viața și învățăturile Părintelui lucrurile neconforme cu Predania, susținând că primii nu ar fi cercetat cu discernământ cazul, sau, dacă l-ar fi cercetat, ar fi ori ecumeniști (acceptând acele abateri) ori contaminați de o lucrare ocultă.

Aceasta nu este de mirare, deoarece, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, rațiunile fapturilor pot fi supuse minții (susținând viața spirituală) sau simțirii (susținând prejudecata coborâtă la stricăciune, confuzia, păruta dreptate și învrăjbirea)<sup>3</sup>. Orice argument se poate inversa, dându-i-se un sens opus. Sensul

<sup>2</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, <sup>4</sup>2005, Vol. III, p. 23.

<sup>3</sup> *Dar poate că pe lângă acestea mai erau și alte lucruri pe care trebuia să le învețe Petru prin pânzătura coborâtă din cer și prin diferitele animale cuprinse în ea. Mai bine zis poate că erau lucruri pe care trebuia să le învețe tot neamul omenesc, sau orice om care, asemenea lui Petru, străbătând la ultima înălțime a credinței, învață limpede să-și stingă cu totul orice simțire, întrucât până ce privește prin ea cele văzute, cunoaște zidirea ca una ce se strică prin sine, neputând să fie ferită de stricăciune și de confuzie. Deci prin pânzătură și prin dobitoacele de pe ea, Dumnezeu i-a descoperit lui Petru drept mâncare duhovnicească lumea văzută, înțeleasă prin cea nevăzută, pe temeiul rațiunilor ei, sau pe cea nevăzută arătată prin chipurile lucrurilor sensibile. De aceea îi zice: “Ridică-te Petre, jertfește și mănâncă”.<sup>202</sup> De unde i se poruncește să se ridice? De unde altundeva, dacă nu din deprinderea și din lanțurile simțirii (percepției prin simțuri) și dintr-o prejudecată coborâtă despre lucruri, sau din păruta dreptate a legii, ca eliberat de nălucirile simțurilor, să poată vedea numai cu mintea rațiunile lucrurilor sensibile, dezbrăcate de figuri, și așa să cunoască tipurile celor inteligibile și să învețe că nimic din cele făcute de Dumnezeu nu e necurat. Căci cel care contemplant creațiunea văzută în rațiunile ei, ca pe o înfățișare a celei inteligibile, sau tipurile celor inteligibile din podoaba lucrurilor văzute, ca pe o pânzătură ce coboară de sus nu va mai crede nimic necurat din lucrurile văzute, nemaiobservând în rațiunile lor nimic care să trezească scârbă (4). Pentru că stricăciunea se află în latura sensibilă, ca și războiul fapturilor întrelolaltă. Între rațiuni însă nu este învrăjbire.*

*Pânzătura ținută de cele patru capete este deci lumea sensibilă ținută și ea de cele patru elemente. Iar târătoarele, dobitoacele și păsările sunt diferitele rațiuni ale fapturilor, care pentru simțire sunt necurate, dar pentru minte sunt curate și bune de mâncat, susținând viața spirituală.*

[...]

*cum va putea apoi, după izbăvirea de patimi, să-și scruteze sufletul bine ale sale; și cu ajutorul căror rațiuni și moduri ajungând prin rațiunea cea după fire la relații nepătimașe între simțiri și lucrurile sensibile, va modela simțurile ca să stea în slujba virtuților, precum prin patimi le modelase mai înainte, să stea în slujba păcatului (8) și cum va înfăptui această bună întoarcere ca să se folosească de cele prin care greșea înainte spre nașterea și susținerea virtuților; cum apoi, izbăvind-se și de*

înțelegerii argumentelor provine dintr-o interpretare dependentă de mentalitatea sau credința celui ce le analizează. Alteori pricina neprimirii adevărului poate fi într-unul (sau mai multe) din păcatele minții: neștiința, cunoștința mincinoasă, nebiruirea gândurilor pătimase sau consimțirea cu păcatul<sup>4</sup>.

Studiul de față este datorat presiunii (prin întrebări frecvente și insistente, cu mare implicare emoțională, adresate nouă de cei dragi) celor ce doresc să se lămurească în adevăr, fiind tulburați de această agitație nefirească, în jurul cazului Părintelui Arsenie Boca, întreținută de mass-media<sup>5</sup>. Am dori să alăturăm argumentele și contraargumentele, punându-le în lumina dăruită nouă de Sfinții Părinți (ce vine din experiența lor uriașă unită cu harul Sfântului Duh), pentru a ridica rațiunea noastră din chinul șovăielii, la simplitatea adevărului.

*Pluralul “aceștia sunt dumnezeii tăi” e folosit din pricină că păcatul este prin fire împrăștiat și nestatornic, atotfelurit și împărțit. Căci dacă binele prin fire unește și susține la un loc cele dezbinat, răul dezbină și corupe cele unite<sup>6</sup>*

Desigur că în această privință Sfântul Sinod prin Sobornicitatea Sa (adunând mulți învățați în ale Ortodoxiei cu felul și experiența lor unică în a înțelege realitatea, dar care se completează reciproc), cu autoritatea Sa și mai ales luminarea dată de Sfântul Duh (dată, însă, numai celor ce caută adevărul, iar nu interesul momentan, de succes exterior) va avea ultimul cuvânt de spus, aducându-ne pacea ascultării de Sfânta Biserică.

Până atunci<sup>7</sup>, pentru a ne lămuri și a evita tulburările, discuțiile deșarte și mai ales hăda dezbinare, trebuie să cercetăm învățătura în această privință a Sfintei Biserici Ortodoxe, singura care nu poate greși.

---

aceste relații, va culege cu pricepere, prin contemplarea naturală în duh, rațiunile celor create, desfăcute de simbolurile sensibile din ele; și cum după aceste rațiuni, luând contact cu cele *inteligibile, prin mintea devenită curată de cugetarea aplecată spre cele supuse simțirilor*, va primi înțelegerile cele simple și va dobândi cunoștința simplă, care leagă toate întreolaltă potrivit cu rațiunea, originară a înțelepciunii; în sfârșit, *cum după aceasta sufletul, o dată trecut dincolo de toate cele ce sunt și de înțelesurile lor firești și desfăcut de toată puterea în chip curat, chiar și de puterea proprie de-a cugeta, va pătimi unirea cea mai presus de înțelegere cu Dumnezeu însuși, iar în acesta stare, primind de la El în chip negrăit învățătura adevărului adevărat, ca pe o sămânță, nu se va mai abate spre păcat, nemaifiind loc pentru diavol ca să-l atragă spre răutate prin amăgire, datorită necunoașterii Celui ce e bun prin fire și înfrumusețează toate cele ce se pot împărtăși de El.*

[Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, descărcat 07.07.2013 14:42:24, <sup>4</sup>2005, Vol. III, pp. 126-128, 27-28.

<sup>4</sup> 34. *Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.*

<sup>5</sup> 35. *Necurăția sufletului constă în a nu lucra după fire. Căci din aceasta se nasc în minte gândurile pătimase. Și lucrează după fire atunci când puterile ei pătimitoare, (pasionale), adică iușimea și pofta, rămân fără patimă în întâlnirea cu lucrurile și cu înțelesurile (chipurile) lor.*

<sup>6</sup> 36. *Necurăția trupului este păcatul cu fapta.*

[Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122

<sup>5</sup> Care în cazul pelerinajelor la Sfinții recunoscuți (Cuvioșii Dimitrie și Grigorie, Cuvioasa Parascheva) critică și acuză Sfânta Biserică de interese financiare, bigotism și chiar de accidente (unele chiar mortale) datorită aglomerației, dar, în cazul Părintelui Arsenie Boca, se leagă de orice amănunt (cercetat sau nu) pentru a-i face publicitate și a îndemna pe oameni la mersul (în masă) în diferite zone ale țării pentru a se închina lui, acuzând aceeași Sfântă Biserică de faptul că nu îl canonizează.

<sup>6</sup> [Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE], Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 76.

<sup>7</sup> Fiindcă Sfântul Sinod, cu înțelepciunea dată lui, poate considera că încă nu este momentul sau prioritatea unui astfel de comunicat. Bine ar fi de cercetat acestea și dacă Sfântul Sinod ia vreo hotărâre. Dacă respinge canonizarea, pentru a înțelege de ce, dacă o acceptă pentru a înțelege ce anume trebuie păstrat și ce nu din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, după cum la Fericirii Augustin și Ieronim cunoaștem că au avut învățături greșite.

Pentru aceasta trebuie să știm că Ortodox este:

<sup>59</sup> *În ce înțeles, anume, se poate vorbi despre progresul Sf. Tradiții?*

*Progresul Sf. Tradiții înseamnă dezvoltarea și adâncirea acesteia. «Progresul pentru fiecare lucru, zice Vincențiu de Lerin, înseamnă dezvoltarea acestui lucru din sine însuși. E cazul cu inteligența, cu știința, cu înțelepciunea; fiecare din acestea se dezvoltă numai în felul propriu. În cazul religiei, dogma se poate dezvolta numai în ea însăși, în același înțeles, în aceeași idee. Religia poate imita felul de dezvoltare al corpurilor, care deși cu înaintarea anilor își dezvoltă funcțiunile, ele rămân, totuși, ceea ce erau... Se poate adăuga formă, înfățișare, distincție, totuși firea fiecărui gen rămâne aceeași»<sup>57</sup>. Prin dezvoltarea și adâncirea Tradiției, deci, noi căpătăm o înțelegere din ce în ce mai limpede a învățăturilor descoperite de Dumnezeu. Aceste învățături ajung a fi formulate de Biserică în mod solemn în Sinoadele ecumenice sau prin propovăduire consta[n]tă a acelorași adevăruri dumnezeiești, în „Dogme”, care sunt scurte formule de credință, propovăduite în Biserică spre mântuirea noastră.*

<sup>57</sup> Vincențiu de Lerin, *Commonitorium*, 23, Migne, P. L., L, col. 667 [...]

<sup>63</sup> *Care sunt condițiile sau semnele adevăratei Tradiții?*



*1Ti 3:15 Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului*<sup>8</sup>.

*Iată cum lămurește Vincențiu de Lerin aceste semne: «În Biserica Universală trebuie mare grijă, ca acel lucru să-l ținem, care a fost crezut pretutindeni, totdeauna, de toți... Lucrul acesta va fi așa, dacă urmăm universalitatea, vechimea și consensul. Vom urma universalitatea în chipul acesta, anume, dacă mărturisim că singură această credință este adevărată, pe care întreaga Biserică o mărturisește pe pământ. Vom urma vechimea dacă nu ne depărtăm deloc de acele înțelesuri, pe care se știe că le-au practicat sfinții înaintași și Părinții noștri. Vom urma și consensul, dacă, chiar în vechime, ținem definițiile și părerile tuturor sau aproape ale tuturor preoților și învățătorilor deopotrivă»<sup>61</sup>. Tradiția trebuie să vină de la Apostoli. Așa înțelegem vechimea ei. Ea trebuie să fi fost totdeauna și pretutindeni în Biserică, fără schimbare.*

<sup>61</sup> Vincențiu de Lerin, *Commonitorium*, 2, Migne, P. L., L, col. 639.

*Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă*, Ed. Apologeticum, <sup>5</sup>2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-cre-dinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 25, 26.

<sup>8</sup> La ce se referă infailibilitatea Bisericii?

*Vezi că neunirea oarecărora patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpânire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmatică despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi, sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhierilor sobornicești Biserici l-au primit, sau prin înșoșirea a însuși persoanelor, sau prin locuitori, sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însuși, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.***

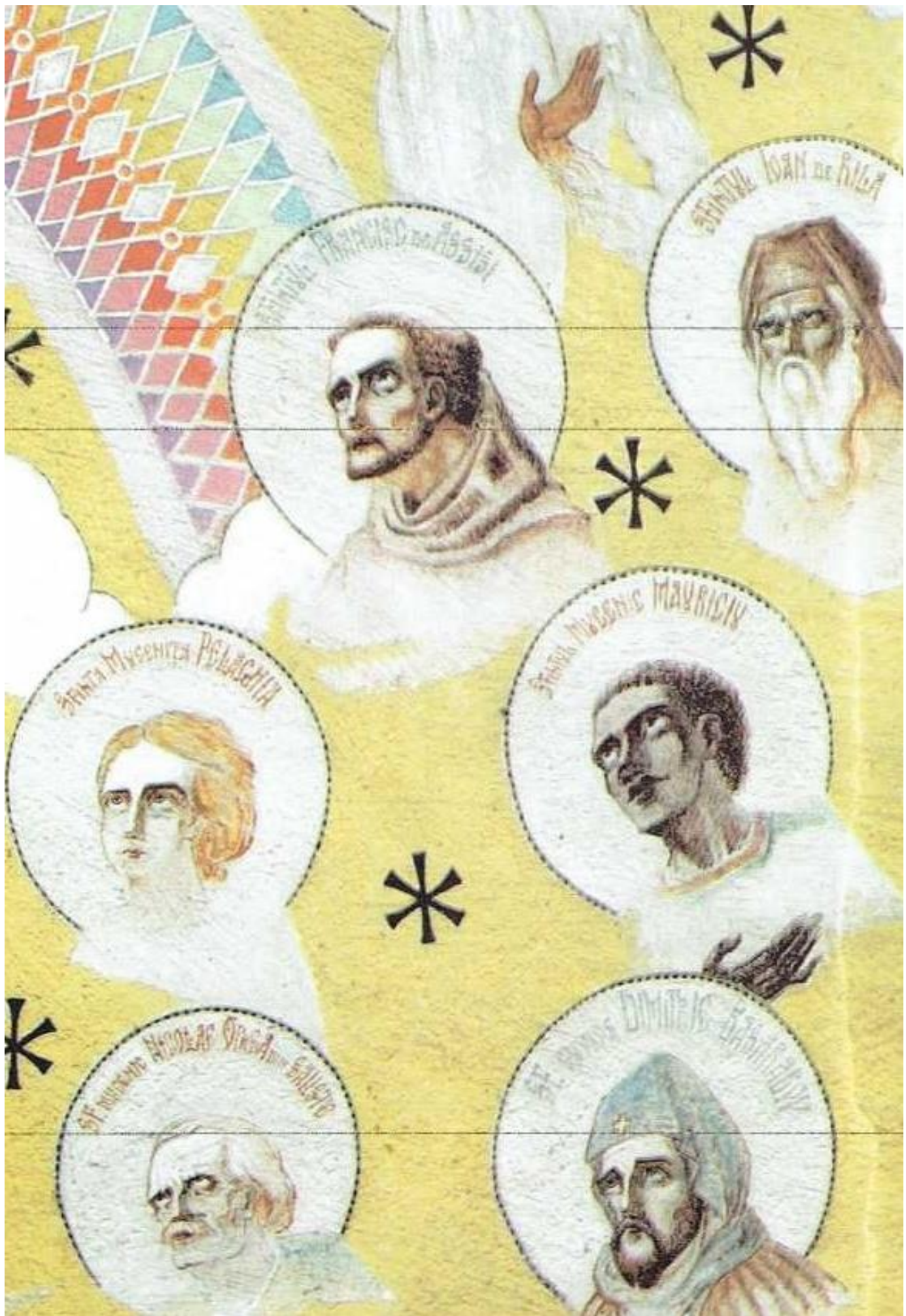
Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stâlpul și temelie infailibilă a Adevărului.

*De aici cu alte patru însușiri după teologi se învațește aceasta: 1. A fi pururea vie și nelipsită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic, „stâlp și întărire a adevărului” după Pavel (1 Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice, aceea și de Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dânșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfătuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericileștile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhierii și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mărginire la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebite toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericileștilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarizarea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicalelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarizarea județului celui mai mare a mitropoliiștilor; iar a mitropoliiștilor la a exarhului, sau a patriarhului ocârmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarizarea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătorul patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărî, le cercetează și le hotărâște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuiește tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod. Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrive ca pe niște canonicești și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: Nu aș fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii. Drept aceea din toate cele zise se încheie, că nimenia poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebite fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivesc lor, se împotrivesc Duhului celui Sfânt, celui ce grățește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatemesit, fiindcă*

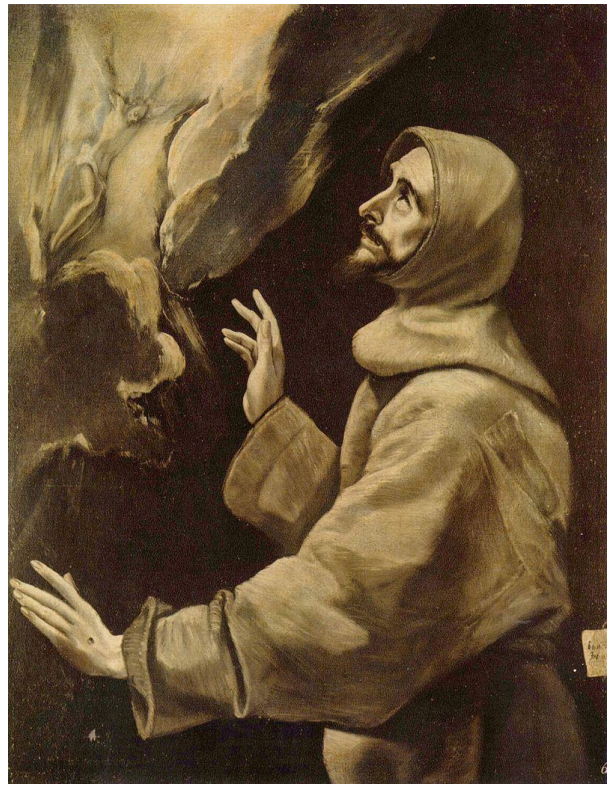
și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematisește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însăși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatematisește. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserică, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș” (Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune ție judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune ție, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul, sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunoștință, întru dânsule s-au rânduit. Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezlegă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserica Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuițare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună număra cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stătut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânsul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practica-lele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hrisostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.

Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.





Vă rog să observați și să comparați tabloul pictat de El Greco, ce surprinde diavoleasca arătare ce l-a pecetluit pe Francisc de Assisi cu huloarele stigmate ale lui antihrist. Din toți pe care i-a pictat Părintele Arsenie Boca singurul care seamănă cu originalul este Francisc de Assisi, de unde înțelegem că duhul care l-a înșelat pe el i s-a arătat în vedenie pictorului de la Drăgănescu. Chiar și privirea sa de mistică demonică i-a surprins-o în copia de la Drăgănescu. Nu înțelegem de ce, însă, a transpus aceeași privire hipnotizată, forțată și aflată în posesia extazului demonic și Sfinților Ortodocși, deci adevărați? Este vădit motivul: și sfinția sa avea astfel de vedenii și stări, de aceea le considera adevărata sfințenie, lucru de care au fost amăgiți și ucenicii săi:



***Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoți n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus***

[un asemenea sus nu poate fi decât vama ereziilor de unde vin să ne ispitească arhiconii, teologii iadului –n.n.],

***neauzit de cei mai mulți dintre noi.***

***În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare [după cum am văzut mai sus, puntea este prezentă, ca o propagandă a uniaticismului – n.n.],***

***a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.<sup>9</sup>***

Iată cum Părintele Petru Vamvulescu pune pe același plan al nefericirii Ortodocși și catolicii, dacă nu devin credincioși în arsenism, numit cărare cu adevărat Ortodoxă. De unde vedem că arsenismul este o credință trans și supra-confesională, care asigură mântuirea. Dar tocmai credința arsenică este contrazisă de sfinți, fiindcă susținerea că Francisc de Assisi ar fi Sfânt (sau că vreun eretic ar putea fi Sfânt, fără a se converti la Ortodoxie), și că romano-catolicismul (simbolizat esențial de basilica San Pietro, unde se aleg papii) ar putea fi Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în afara Căreia nu este mântuire, este căderea cea mai adâncă ce ne îndepărtează cu totul de la Sfinții Părinți și de la adevărata Ortodoxie, fiind miezul ereziei uniate. Să ne ferească bunul Dumnezeu a urma vreodată învățătura aceasta, chiar dacă ne este îmbiată de mult vestitul Părinte Arsenie Boca, sau de oricine altcineva!!!

Să vedem ce ne învață despre aceasta **Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, numit indirect „bârfitor afoți”, de Preacucernicul Părinte Petru Vamvulescu**, unul din cei mai entuziaști fani ai Părintelui Arsenie Boca, care de multe ori cade pradă nălucirilor imaginative, olfactive și vizuale din dorința de a dovedi, fără argumente reale, sfințenia inițiatorului mișcării de la Prislop-Drăgănescu, centrul existenței și misiunii sfinției sale:

***Preacuviosul Dorotei, recunoscut ca sfânt de către Biserica sobornicească, unul din cei mai aleși scriitori ascetici, a viețuit în chinovie, printre frați, iar după sfârșitul sfinților povățuitori și-a întemeiat propria sa mănăstire și a fost întâi stătător al ei. Sfântul Ioan Scărarul atenționează ca cei inclinați spre cugetare semeață și alte patimi sufletești nu trebuie nicicum să-și aleagă viața în pustnicie, ci să petreacă în mijlocul obștii și să se mântuiască prin lucrarea poruncilor (Cuvântul 8, cap. 10, 18, 21, 25 - Cuvântul 27, cap. 13, 36): Căci orice fel***

<sup>9</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56

de viețuire, fie în pustie, fie în chinovie, atunci când este potrivit, atunci când este potrivit cu voia lui Dumnezeu, și are ca țel a plăcea lui Dumnezeu, este preafelic (88 de capete ale Precuviosului Simeon Noul Teolog). Din zăvorârea de mai înainte de vreme odrăștește înșelarea drăcească, nu numai cea care bate la ochi, ci și cea care este nevăzută la arătare: a cugetului, a sufletului, fără de asemănare mai primejdioasă decât cea dintâi, ca una care se tămăduiește foarte anevoie, iar adesea nici nu cunoaște tămăduire. Acest rod al înșelării, care se întemeiază pe cugetarea semeață, este numit de către Sfinții Părinți "părere" (Ale Sfântului Grigorie Sinaitul, capetele 128,131,132), atunci când nevoitorul primește păreri mincinoase despre lucrurile duhovnicești și despre sine, socotindu-le adevărate. Părerilor și vedenii-lor mincinoase le urmează întotdeauna, potrivit legăturii firești de simțire și de lucrare dintre minte și inima, simțiri amăgitoare, desfătătoare ale inimii: ele nu sunt altceva decât lucrarea unei patimi subțiri a dulceții și slavei deșarte. Cei molipsiți de către aceasta înșelare se fac propovăduitori ai unei învățături ascetice mincinoase, câteodată și ereziarhi, spre veșnica pieire a lor și a celor apropiați lor. Sfântul Isaac Sirul pomenește, în cel deal 55-lea Cuvânt, ca un oarecare Malpas a dus în pustnicie o viața foarte aspră de nevoitor, cu telul de a atinge o înalta stare duhovnicească, și a căzut în trufie și înșelare demonica vădita, făcându-se întemeietor și căpetenie a sectei evhaiților.

Ca pildă de carte ascetică scrisă în acea stare de înșelare numita "părere" putem da lucrarea lui Toma de Kempis, numita "Urmarea lui Hristos". Ea răsuflă o patima subțire a dulceții și o cugetare semeață, care naște în oamenii orbiți și plini pe deasupra peste măsură de patimi, o desfătare pe care ei o socot gustare a harului Dumnezeiesc. Nefericiții și întunecații! Ei nu pricep, ca adulmecând dam-ful subțire al patimilor care trăiesc în ei, se îndulcesc de el, socotindu-l în orbirea lor, mireasma a harului! Ei nu înțeleg ca de desfătarea duhovnicească sunt în sta-re doar sfinții, ca înaintea desfătării duhovnicești trebuie să meargă pocăința și curățirea de patimi, ca desfătarea duhovnicească nu sta în puterea păcătoșului, ca el trebuie să se cunoască pe sine ca fiind nevrednic de desfătare, să o alunge, dacă aceasta va începe sa-i dea târcoale, să o alunge ca pe un lucru nepotrivit cu el, ca pe o vădita și pierzătoare amăgire de sine, ca pe o mișcare subțire a slavei deșarte, a cugetării semețe și a patimii dulceții. În pustnicie, au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonica Francisc de Assisi, Ignatiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la cea din Răsărit), recunoscuți de ei ca sfinți. "Atunci când Francisc a fost răpit la cer" spune scriitorul Vieții acestuia, "Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har - Francisc". Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât aceasta amăgire!<sup>10</sup>

Dar nu numai Părintele Petru Vamvulescu cade în această capcană a ignoranței și contrazicerii Sfinților Părinți, ci și alți ucenici, poate cei mai autorizați, ai Părintelui Arsenie Boca:

*La stânga Domnului sau în dreapta picturii se află: sfântul apostol Petru, sfântul apostol Pavel, sfântul Macarie Egipteanul, acoperit de părul lung și alb, sfântul cuvios Teodor Studitul, sfântul Ieronim - talmăcitorul Vulgatei, sfântul Francisc de Assisi - mărturie a adevăratului ecumenism, în viziunea ortodoxă a Părintelui Arsenie -<sup>11</sup>*

Să vedem acum, cine era Francisc de Assisi, precursorul lui antihrist, ca singuri să ne dăm seama și să ne fie milă de faptul că a fost un biet înșelat, care și acum, prin pilda vieții lui rătăcite, amăgește pe atât de mulți:

*Comparație între mistica lui Francisc de Assisi și cea a Sfântului Serafim de Sarov*

*În timpul rugăciunii, înaintea mea s-au ivit două lumini deosebite – într-una l-am recunoscut pe Creator, în cealaltă m-am văzut pe mine. (Francisc vorbind despre rugăciunea sa)*

<sup>10</sup> Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, <sup>1</sup>2005, pp. 22-23.

<sup>11</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 176-179.

*El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât simtea mai mult o slăbire, o prefacere a luminii duhovnicești a adevărului în sine sa. (L.N. Tolstoi, "Părintele Serghie")*

*Cei cu adevărat curățiti se văd pe sine nevrednici de Dumnezeu. (Sf. Isaac Sirul)*

*Cercetând datele biografice ale lui Francisc din Assisi, un lucru vrednic de atenție legat de mistica acestui ascet romano-catolic este manifestarea stigmatelor pe trupul său. Romano-catolicii văd această manifestare aparte ca fiind pecetea Duhului Sfânt. În cazul lui Francisc, aceste stigmatе au luat pe trupul său forma semnelor suferințelor lui Hristos.*

*Stigmatеle lui Francisc nu reprezintă un fenomen rar printre nevoitorii din lumea romano-catolică. În general, stigmatеle par să fie o trăsătură a misticii romano-catolice, atât înainte de Francisc, cât și după el. De pildă, Peter Damian vorbește despre un călugăr care avea pe trupul său o imagine a Sfintei Cruci. Cezar din Geisterbach povesteste despre un novice pe a cărui frunte se putea vedea urma unui cruci. [1] De asemenea, există multe informații care arată că după moartea lui Francisc au apărut mai mult stigmatе care au fost cercetate de mai multi cercetători, în special în vremurile noastre. Potrivit spuselor lui V. Guerier, aceste fenomene aruncă ele însele o lumină asupra originii lor. Multe au făcut obiectul unei cercetări atente, fiind descrise în amanunt, așa cum este cazul Veronicăi Giuliani (1660-1727) care s-a aflat sub îngrijirea unui doctor; al Luisei Lato (1850-1883) descris de dr. Varleman, [2] și al Madelainei N. (1910) descris de Janat. [3]*

*În cazul lui Francisc din Assisi, trebuie arătat că Biserica romano-catolică a arătat o mare cinstire față de stigmatеle lui. Fenomenul a fost primit ca o mare minune. La doi ani de la moartea sa, Papa l-a sanctificat pe Francisc. Principalul motiv al beatificării au fost stigmatеle miraculoase de pe trupul lui, care au fost acceptate ca dovadă a sfințeniei. Acest lucru prezintă un interes deosebit pentru creștinii ortodocși, dat fiind că nu există nimic de felul acesta în vietile sfinților Bisericii Ortodoxe - unul dintre acestia fiind și Serafim din Sarov, un sfânt din Rusia.*

*Trebuie arătat aici că relatările istorice despre stigmatеle lui Francisc nu ridică nici un semn de îndoială în lumea cercetătorilor. În această privință, se face trimitere la Sabbatier care a cercetat viața lui Francisc și îndeosebi stigmatеle sale. Sabbatier a ajuns la concluzia că stigmatеle erau fără îndoială adevărate. Sabbatier a încercat să găsească o explicație a stigmatelor în domeniul necercetat al patologiei psihice - undeva între psihologie și fiziologie. [4]*

*Înainte de a formula o explicație a stigmatelor lui Francisc din punctul de vedere al misticii ortodoxe - scopul principal al acestei lucrări - vom cerceta stigmatеle ca fenomen fiziologic, dat fiind că această abordare va contribui cu informații importante la o ulterioară apreciere ortodoxă a misticii "sfântului" romano-catolic.*

*Guerier include în lucrarea sa despre Francisc constatările științifice ale lui G. Dumas, care a studiat procesul apariției stigmatelor din punct de vedere psiho-somatic. [5] Iată mai jos concluziile la care a ajuns Dumas în legătură cu stigmaticii:*

*1. Trebuie să recunoaștem sinceritatea stigmaticilor, precum și faptul că stigmatеle apar de la sine, adică nu sunt răni auto-pricinuite în timp ce persoana se află într-o stare de inconstiență.*

*2. Rănile stigmaticilor sunt privite ca fenomene legate de sistemul circulator (vasele de sânge) și reprezintă efecte ale sugestiei mintale asupra digestiei, circulației sângelui și secreției glandulare. Aceasta poate duce la răni la nivelul pielii.*

*3. Rănile stigmaticilor apar în timp ce ei sunt într-o stare extatică, care apare atunci când cineva este cuprins de un anume fel de imagine pe care o contemplă, cedându-i controlul.*

*4. Stigmatеle apar nu numai ca rezultat al închipuirii pasive a unei răni pe propriul trup, dar, potrivit mărturiei acestora, și atunci când închipuirea este însoțită de lucrarea activă a imaginii însăși - cel mai adesea asemenea unei raze sau sulite ascuțite care iese din rana contemplată și care pătrunde în trupul stigmaticului. Deseori, aceasta se petrece treptat și nu de la prima vedenie, până într-acolo încât imaginea contemplată în timpul răpirii mistice dobândește un control total asupra individului aflat în contemplație.*

*Dumas a stabilit următoarele criterii generale pentru apariția stigmatelor: toți stigmaticii suferă o durere insuportabilă în părțile afectate ale trupului, indiferent de forma pe care o iau*

stigmatete - urma unei cruci pe umăr, urme de spini pe cap sau, în cazul lui Francisc din Assisi, răni pe mâini, picioare si coastă. Alături de durere, ei simt o mare desfătare la gândul că sunt vrednici să sufere împreună cu Iisus, să poarte, asa cum a făcut El, păcate de care nu sunt vinovati. [6] (Desigur, aceasta se leagă de dogma romano-catolică a „satisfacerii divine”, învățatură străină Bisericii Ortodoxe.) [7]

Generalizările lui Dumas sunt foarte interesante pentru că implică faptul că în procesul apariției stigmatelor, separat de stare emoțională produsă (o înăltare emoțională a inimii), un important rol este jucat si de a) un element mintal; b) o închipuire mintală care implică o suferință aparte; c) auto-sugestie, cum ar fi o serie de impulsuri mintale si voite în sensul preluării suferintelor prezentate în închipuire; d) sentimente fizice - durere si, în fine, e) aparitia semnelor (a rănilor) - stigmatete.

Observatiile lui Dumas cuprind niste factori mai mult decât emotionali (pe care William James îi consideră a fi sursa misticismului) [8] care joacă un rol egal, dacă nu chiar mai mare în aparitia stigmatelor. Acestia pot fi ordonati astfel:

1. O intensă muncă de închipuire mintală,
2. Sugestie,
3. Sentimente senzuale,
4. Manifestări fiziologice.

Semnificatia acestora o vom prezenta mai târziu.

Redăm mai jos o scurtă analiză știintifică privind stigmatete în general, cu date specifice legate de extazul si vedeniile Francisc, asa cum apar ele în lucrarea Fioretti, ceea ce ne va ajuta să înțelegem temeiul vedeniilor, precum si o descriere a fenomenului.

Stigmatetele lui Francisc din Assisi, datorate vedeniilor sale, sunt urmare a unei anumite rugăciuni. Este vorba de o rugăciune puternică prin care acesta cerea să simtă si el patimile lui Hristos, în trupul si în sufletul său. În rugăciunea sa, Francisc dorea să aibă parte de acele suferinte nu numai în sufletul său, ci si în trupul său. Astfel, predându-se pe sine unei rugăciuni extatice, el nu renunta la trup, ci chema asupra-i niste simtăminte pământesti, adică trupesti - cu alte cuvinte o suferință fizică.

Rugăciunea lui Francisc nu a rămas fără răspuns. Cronicile spun că "Francisc s-a simtit cu totul transformat în Hristos". Această preschimbare nu era numai în duh, ci si în trup; nu numai la nivelul simtămintelor duhovnicesti si psihologice, ci si la nivelul celor trupesti. Cum se petrecea de fapt vedenia?

Întâi de toate, într-un fel destul de neasteptat pentru el, Francisc văzu ceva pe care l-a zgrăvit ca minunat: un serafim cu sase aripi, asemenea celui înfățisat de Prorocul Isaia, coborându-se din cer la el. (Întâia parte a vedeniei). Apoi, după ce serafimul se apropie, Francisc, însetat după Iisus si simtindu-se "transformat în Hristos", începu să-l vadă pe Hristos în serafim, pironit pe o cruce. Potrivit cronicarului, "acest serafim veni asa de aproape de sfânt, încât Francisc putu zări deslusit pe serafim chipul Celui răstignit". (A doua parte a vedeniei). Francisc recunoscuse chipul lui Hristos în serafim atunci când Acesta se coborî la el. [9] Atunci simti patimile lui Hristos pe trupul său, dorinta lui de a le simti fiind împlinită. (A treia parte a vedeniei). Începură apoi să apară stigmatete pe trupul său. Se părea că rugăciunea lui înfocată si stăruitoare primea în cele din urmă răspuns. (A patra parte a vedeniei).

Complexitatea uimitoare a vedeniei lui Francisc este ceva deosebit. Peste vedenia de început a serafimului care, aparent, se pogora din cer la Francisc, începe să apară o altă imagine - cea după care înseta cel mai mult Francisc, anume imaginea lui Hristos cel răstignit. Felul în care se desfășoară aceste vedenii ne lasă sentimentul că cea dintâi vedenie (cea a serafimului), atât de bruscă si neasteptată, depășea hotarele închipuirii lui Francisc care dorea să-l vadă pe Hristos cel răstignit si să simtă pătimirile Lui. În felul acesta, putem înțelege cum a reusit o conceptie atât de complexă - cuprinzând ambele vedenii, ambele chipuri, serafimul si Hristos - să-si găsească loc în starea de constientă a lui Francisc.

Experienta lui Francisc din Assisi este deosebită si de un mare interes pentru creștinii ortodocși, deoarece, asa cum am arătat mai sus, nu întâlnim nimic de felul acesta în traditia Bisericii Ortodoxe, cu lungul ei sir de nevoitori, si nici în istoria trăirilor mistice. De fapt, toate lucrurile de care a avut parte Francisc prin stigmatetele sale reprezintă chiar acele manifestări împotriva cărora ne-au prevenit, în repetate rânduri, Părintii Bisericii!



*Amintind felul în care nevoitorii Bisericii Ortodoxe înțelegeau cea mai înaltă rugăciune duhovnicească, după cum este înfățișată în Filocalie, trebuie subliniat că ei priveau această rugăciune în contextul nevointelor lor personale, ca o lucrare sinergetică (omul împreună-lucrând cu Dumnezeu) pentru dobândirea desprinderii nu doar de cele trupești sau „simtitoare”, ci și de gândurile „înțelegătoare”. Această desprindere este o înălțare duhovnicească nemijlocită a omului către Dumnezeu, atunci când însuși Sfântul Duh se roagă pentru nevoitor cu "suspiniuri negrăite". [10] De pildă, Sf. Isaac Sirul, în Îndrumările sale, spune că "sufletul care iubeste pe Dumnezeu, întru Dumnezeu și numai întru Dânsul își află pacea. Slobozeste-te mai întâi de toate legăturile cele din afară, apoi inima ta se va putea lipi de Dumnezeu; căci lipirea de Dumnezeu vine după depărtarea de lume." [11] Cel mai vădit îndemn este cel al Sfântului Nil Sinaitul, care atrage atenția asupra presupusei experiențe a Dumnezeirii de care a avut parte Francisc. În Cuvânt despre rugăciune, el previne: "Să nu doresti, nici să cauți vreun chip sau înfățișare la vremea rugăciunii. Să nu tânjești după vedenii ale simturilor sau după îngeri sau puteri sau după Hristos, căci îți vei pierde mintea, luând lupul drept păstor și închinându-te vrăjmasilor draci. Începutul rătăcirii minții este slava desartă, care face mintea să încerce și să-și închipuie Dumnezeirea în oarecare chip sau înfățișare" [12]*

*Rugăciunea extatică a lui Francisc a primit răspuns – însă, potrivit cuvintelor Sfinților Isaac și Nil, în chip vădit nu de la Hristos. Cronica spune că "Francisc s-a simțit cu totul transformat în Hristos", preschimbându-se nu doar în duh, dar și în trup, adică nu numai la nivelul trăirilor duhovnicești și mintale, ci și la nivelul celor trupești. În vreme ce Francisc era pe deplin incredintat că fusese înălțat către Logosul dumnezeiesc, apariția trăirilor trupești nu poate, după Sfântul Isaac, să vină de la o putere duhovnicească bună.*

*Trăirile trupești ale lui Francisc pot fi explicate ca fiind lucrarea închipuirii minții sale, care lucra odată cu extazul spiritual. Este greu de spus, în acest caz, ce anume predomină în rătăcirea lui Francisc: mândria lui religioasă sau psihismul (închipuirea mintală); în orice caz, psihismul era destul de puternic. Acest lucru este adevărat de aspectele neobisnuitei vedenii pe care a avut-o Francisc după ce s-a simțit preschimbându-se cu totul în Iisus, fiind un caz foarte grav de plani (înselare sau rătăcire), ce-și are rădăcinile, după Sfântul Nil, în slava desartă.*

*Caracterul exagerat al exaltării lui Francisc, care se poate vedea din descrierea vedeniei sale, reiese și mai limpede atunci când o asemănăm cu mărirea vedere a lui Hristos avută de Sf. Serafim din Sarov, atunci când slujea ca diacon în Joia Mare. [13]*

*Spre deosebire de Francisc, Sf. Serafim nu a căutat să se simtă "preschimbându-se în Iisus", prin rugăciuni și nevointe. El se ruga simplu și adânc, plângându-și păcatele. În timpul rugăciunii, ca urmare a deosebitelor sale lucrări de nevointă, a crescut într-însul puterea tainică a Harului, pe care n-a simțit-o și nici n-a constientizat-o. Aflându-se în fata prestolului (altarului) cu inimă fierbinte, precum în cuvintele lui Ilie din Ekdik "...sufletul, depărtându-se de toate cele din afară, se uneste cu rugăciunea, iar acea rugăciune, asemenea unei văpăi care cuprinde sufletul așa cum focul învăluie fierul, descoperă cele înfricosate", [14] Sf. Serafim s-a văzut deodată în fata tainicei Puteri Dumnezeiești. Sf. Serafim nu și-a închipuit, nici n-a visat, nici nu și-a dorit o asemenea vedenie. Însă atunci când aceasta s-a petrecut, a fost atât de uimit, încât i-au trebuit două ceasuri ca să-și vină în fire. Mai târziu, a povestit însuși ce i s-a întâmplat. Mai întâi, s-a minunat văzând o lumină mai presus de fire, asemenea soarelui. Apoi l-a văzut pe Fiul Omului în slavă, strălucind mai puternic decât soarele, cu lumină negrăită și înconjurat de puterile ceresti asemenea unui "roi de albine". Venind prin poarta de apus (a altarului), Hristos s-a oprit în fata amvonului și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat pe cei ce slujeau și pe cei ce se rugau. Apoi vedenia a dispărut.*

*Pentru studiul nostru, ne vom opri asupra câtorva aspecte din relatarea vedeniei Sfântului Serafim. Mai întâi, spre deosebire de rugăciunea lui Francisc, rugăciunea Sfântului Serafim nu cuprinde nimic care să sugereze, nici măcar pe alocuri, că și-ar fi dorit vreun semn văzut al prezentei dumnezeiești. Cu atât mai puțin se gândea că ar fi fost vrednic de a se "preschimba în Iisus", așa cum se ruga Francisc. Principala trăsătură a rugăciunii Sfântului era o smerenie adâncă, arătată prin mărturisirea cu glas tare a păcătoșeniei, urmată de o pocăință adâncă.*

Întelesul acestui lucru, așa cum au arătat în nenumărate rânduri Părintii Bisericii, este că smerenia adevărată îl păzește pe om să nu cadă în slavă desartă.

Un al doilea aspect profund al rugăciunii Sfântului Serafim este faptul că el nu cere nici o arătare cerească din partea lui Dumnezeu. În afară de pocăinta lui, în rugăciune nu se mai găsește nimic din afară – vreun gând sau vreo închipuire. Desigur, aceasta corespunde pocăinței Sfântului, din cuvintele sale vădindu-se că niciodată nu s-a gândit că ar fi atins cumva vreun nivel de vrednicie când, în ciuda păcatelor sale, să poată cere lucruri sfinte. Dacă ar fi gândit despre sine în acest fel, ar fi alunecat ușor în înșelare. Rugăciunea Sfântului Serafim era menită, dimpotrivă, tocmai pentru ceea ce învrednicit de arătarea dumnezeiască. Sf. Maxim Mărturisitorul, în Întâia Sută despre Dragoste, spune așa: "Cel ce nu a dobândit încă cunoștința lui Dumnezeu însuflat de dragoste, cugetă lucruri înalte despre cele ce face după Dumnezeu. Dar omul ce a primit acestea rosteste și el în inimă cuvintele strămosului nostru Avraam, când i s-a arătat Dumnezeu - Eu sunt pământ și cenușă (Facerea 18:27)."

Potrivit vedeniei Sfântului Serafim, trebuie remarcat că cea mai înaltă stare duhovnicească, dobândită în felul arătat de nevoitorii Filocaliei, se iversează în inima omului în afara sferelor mintale și simtitoare, și, prin urmare, în afara sferei închipuirii mintale. Avva Evagrie, în ale sale Scrieri despre Viata Făptuitoare - Către Anatolie, spune:

Mintea nu va vedea locul lui Dumnezeu în ea, decât dacă se ridică deasupra tuturor gândurilor despre cele lumesti și zidite; și nu se poate ridica deasupra lor decât dacă se slobozește de patimile care o leagă de cele simțite și de gândurile tulburătoare despre acestea. Se va slobozi de patimi cu ajutorul bunelor-săvârșiri și de gândurile simple cu ajutorul cugetării duhovnicești; dar le va goni până și pe ele atunci când i se va arăta acea lumină care, la rugăciunii, arată locul lui Dumnezeu. [16]

De obicei, experiența unirii tainice a omului cu Dumnezeu este, asadar, foarte greu de exprimat în cuvinte omenești. Se întâmplă totuși ca acei oameni ce și-au lucrat despățimirea să primească vedenii, dar în marea lor parte aceste vedenii sunt trecătoare și se arată omului ascuns al inimii - ele vin din lăuntru. Sf. Isaac Sirul spune: "De esti curat, cerul este întru tine; și întru tine vei vedea îngeri, și cu ei și în ei, pe Domnul îngerilor." [17] Părintii Bisericii Ortodoxe învață că toate aceste trăiri sunt dincolo de orice așteptare a celui smerit, pentru că nevointa și smerenia sa îl fac să se simtă nevrednic.

Întorcându-ne la vedenia Sfântului Serafim, se poate vedea că a avut următoarele trăsături:

1. Simplitate;
2. Pocăință;
3. Smerenie;
4. O vedenie neobisnuită, dincolo de cele simțite și rationale;
5. Înălțare sau cutremurare duhovnicească.

Accentuând acest din urmă aspect, Sf. Isaac, pomenit mai sus, explică: "...ivirea unei vedenii mai presus de conștiință, dăruită de Puterea de Sus, este primită de suflet - în el netrupește, dintr-odată și pe neașteptate; este descoperită și arătată dinlăuntru pentru că, după cuvintele lui Hristos, "împărăția cerurilor înlăuntru vostru este" - Această vedere înăuntru icoanei, întipărită în mintea ascunsă (mintea cea de sus) se arată pe sine fără nici un gând despre ea." [18]

Din cele de mai sus, dacă e să facem o comparație între cele două vedenii și între ce au trăit Francisc și Sf. Serafim prin acestea, găsim o mare deosebire între mistica celor doi. Mistica Sfântului Serafim apare ca o înălțare cu totul duhovnicească, ceva dăruit nevoitorului, asemenea unui dar al unei vedenii duhovnicești, ca o luminare de sus a minții sale, [19] în timp ce trăirea spirituală a lui Francisc este o mistică născută din voia sa și întunecată evident de propria închipuire și propriile simțiri.

O altă deosebire între cei doi este relația diferită pe care și-o exprimă față de Hristos. Spre deosebire de Sf. Serafim, care trăiește puterea duhovnicească a lui Hristos în inima sa și îl primește pe Hristos în inimă, Francisc primește în închipuirea sa simțiri îndeosebi din viața pământească a lui Hristos. Francisc intră în aspectul exterior al patimilor lui Hristos. Această trăire a venit la el la Monte La Verna ca din afară.

În același timp cu dorința lui foarte puternică de a trăi patimile lui Hristos, există și hotărârea sa de a imita și alte aspecte pământești ale vieții lui Iisus. Nu numai ca și-a trimis

proprii "apostoli" în diferite părți ale pământului ca să propovăduiască, dându-le aceleasi porunci pe care le-a dat Mântuitorul apostolilor Săi, [20] dar chiar a închipuit înaintea ucenicilor săi, nu cu mult înainte de moartea sa, însăși Cina cea de Taină. "A refăcut", scrie biograful său, "acea masă sfântă pe care Domnul a servit-o cu ucenicii Săi pentru ultima oară." [21] Această faptă nu poate fi îndreptătită de viata sa spirituală, oricât de cât de aspră a fost nevointa lui sau oricâte virtuti ar fi lucrat. Este cel mai limpede semn, din punct de vedere ortodox, al severității căderii sale în înșelare duhovnicească.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să arătăm pe scurt ce înseamnă această stare numită plani. În termeni generali, potrivit Mitropolitului Antonie Hrapovitki, plani (prelest, în limba rusă) [înșelarea sau rătăcirea, în limbajul ascetic românesc, n.tr.] apare de obicei atunci când diavolul îl amăgește pe un om, făcându-l să creadă că a primit vedenii dumnezeiesti (sau alte daruri ale Harului). Apoi cel viclean îi întunecă mereu mintea, încredintându-l de închipuita sa sfîntenie, și îi făgăduieste puterea de a lucra minuni. Cel viclean îl poartă pe un astfel de nevoitor în vârf de munte sau pe acoperisul unei biserici, și îi arată un car de foc sau un alt lucru minunat care să-l ducă în ceruri. Cel înșelat păsește înainte (primind închipuirea) și se prăvălește în hău, fiind sortit pierii fără de pocăintă. [22]

Ceea ce reiese din această scurtă prezentare a înșelării este faptul că omul care trăiește astfel de lucruri cade de regulă într-o formă de mândrie, de obicei slavă desartă, de unde și închipuirea că a ajuns la o așa înălțime încât crede că nu mai trebuie să vegheze asupra primejdiei păcatului sau a hulei împotriva lui Dumnezeu. Cu adevărat, acesta este un păcat drăcesc și, prin definiție, cel mai greu de dat în vileag - de unde și importanta și stăruinței neîncetate a scrierilor duhovnicești pe ascultarea și smerenia în nevointă până în cea din urmă clipă a vietii pământești.

Am arătat deja mai sus că vedenia lui Francisc cuprinde semne vădite ale înșelării duhovnicești. Ceea ce rămâne este, asadar, o descriere a lucrării și faptelor lui Francisc, care arată măsura misticii sale. Prezentând câteva aspecte ale vietii lui Francisc și comparându-le cu aspecte din viata Sfântului Serafim din Sarov, vom putea trage o concluzie finală privind mistica acestor doi nevoitori. Trebuie arătat aici că evenimentele descrise reprezintă caracteristici generale ale celor doi.

Scrie în Fioretti că odată Francisc nu a reusit să tină un post așa cum se cuvenea, din pricina unei boli. Acest lucru l-a frământat într-atâta, încât s-a hotărât să se pocăiască și să se pedepsească singur. Cronicarul scrie:

...a poruncit oamenilor să se strângă pe o uliță din Assisi, pentru o predică. Când a încheiat predica, le-a spus acestora să nu plece nici unul, până ce nu se va întoarce; s-a dus în catedrală cu multi frati și cu Petru din Catani, și i-a spus lui Petru să facă ce-i va zice, potrivit votului ascultării și fără împotrivire. Acesta din urmă i-a răspuns că nu poate și că nu trebuie să dorească sau să facă nimic împotriva voii lui [a lui Francisc]. Atunci Francisc și-a dat jos haina și i-a poruncit lui Petru să-i pună o frânghie la gât și să-l tragă afară, pe jumătate gol, înaintea multimii căreia îi predicase. Francisc i-a poruncit unui alt frate să umple o cupă cu tărână și, urcându-se în locul unde predicase, să-i verse tărâna pe cap. Acesta însă nu l-a ascultat, fiindcă era foarte tulburat de așa poruncă. Însă fratele Petru a apucat frânghia și a început să-l tragă pe Francisc după el, așa cum îi poruncise acesta. El însuși plângea cu amar în timpul acesta, iar ceilalți frati erau scăldați în lacrimi de milă și durere. Când Francisc a ajuns astfel, pe jumătate gol, înaintea multimii din locul unde predicase, le-a spus: 'Voi și totii cei ce ati părăsit lumea după pilda mea și urmați calea vietii fratilor, spuneti despre mine că sunt sfânt, dar mă căiesc înaintea Domnului și a voastră pentru că în vremea bolii mele am mâncat carne și mâncare cu carne'. [23]

Desigur, păcatul lui Francisc nu era atât de mare încât să merite asemenea formă extremă de căință, dar aceasta era o trăsătură constantă a evlaviei lui Francisc. Se străduia să idealizeze orice lucru pe care era silit să-l facă; se străduia să idealizeze chiar și lucrarea de nevointă a pocăinței.

Idealizarea de către Francisc a faptelor crestine de nevointă se poate vedea și din atitudinea lui atunci când făcea milostenie. Semnificativ este felul în care se purta Francisc cu cersetorii. În ochii lui, acestia erau niste făpturi de o foarte înaltă tinută, față de ceilalți oameni. Potrivit învățăturii mistice romano-catolice, un cersetor este purtătorul unei misiuni sfinte, fiind icoana

lui Hristos cel sărman și pribeag. De aceea, prin învățăturile sale, Francisc își silea ucenicii să cersească. [24]

În fine, înflăcărea idealistă a lui Francisc se poate vedea și din retrăirile de către el a patimilor pământesti ale lui Hristos. În biografia lui Francisc stă scris că "îmbătat fiind de dragoste și milă pentru Hristos, fericitul Francisc a luat odată de jos o bucată de lemn. Ținând-o cu mâna stângă, își freca dreapta de ea, asemenea unui arcus pe o vioară, în timp ce murmură un cântec frantuzesc despre Domnul Iisus Hristos. Cântecul îl făcu să plângă de milă față de patimile lui Hristos și, cu cele mai adânci suspine, căzu în meditație, privind în tăria cerului..." [25]

Nu este nici o îndoială, după cum și biografii lui Francisc dovedesc în mod eufemistic, că acest important întemeietor al Ordinului Franciscanilor era foarte teatral în actele sale de pocăință, arătând destul de vădit că îi lipsește și cea mai elementară trezvie, necesară unei vieți de nevointă ce caută dobândirea adevăratei smerenii. De fapt, ori de câte ori sunt prezentate în Fioretti momentele de smerenie ale lui Francisc, acestora nu le lipsește niciodată presupunerea că îi vorbește Dumnezeu, de pildă prin gura fratelui Leon, [26] sau faptul că se crede ales de Dumnezeu "să vadă în tot locul binele și răul", atunci când este cercetat de fratele Masseo pentru smerenia sa. [27] Este adevărat că Francisc își înfățișează răutatea și păcătoșenia, dar aceste mărturisiri sunt lipsite de păreri de rău sau de vreun alt semn că s-ar socoti nevrednic înaintea lui Dumnezeu. Deși vorbea adesea despre smerenie și le dădea franciscanilor învățături în această privință, el însuși s-a smerit în foarte puține momente din viața sa, deși aceste momente singulare au fost deosebite; însă, chiar și așa, a existat întotdeauna un element de exagerare și de melodramă. Nimic nu poate fi mai lămuritor în această privință decât propriile cuvinte către frații de mănăstire. La un moment dat, le-a spus ucenicilor: "Nu văd la mine nici un păcat pentru care să nu fi făcut mărturisire și pocăință. Căci Domnul, în mila Sa, mi-a dat darul de a vedea deslusit în rugăciune cu ce i-am greșit sau plăcut." [28] Evident, aceste cuvinte sunt foarte departe de adevărata smerenie. Ele seamănă mai degrabă cu vorbirea omului multumit de sine (fariseul) care, în pildă, stătea în templu, în timp ce vamesul stătea umil într-un colț, rugându-l pe Dumnezeu cu smerenie adevărată: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului".

Atunci când punem alături faptele de "smerenie" ale lui Francisc cu lupta de o mie de zile a Sfântului Serafim de pe stâncă, vedem o mare deosebire. Acolo, luptându-se cu patimile, [29] Sf. Serafim striga cu cuvintele vamesului, iarăși și iarăși: "Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului". Nu este nimic exaltat aici, nici o înfățișare ostentativă. Sf. Serafim se referă, pur și simplu, la singurele lucruri care i-au mai rămas pentru a dobândi iertarea, adică a. recunoașterea patimilor sale; b. căință pentru starea sa duhovnicească rea; c. nevoia de a birui patimile; d. constientizarea neputinței și nevredniciei sale de a face singur aceasta; e. chemarea sinceră și arzătoare a milei Domnului.

Chiar și în ultimii ani ai vieții, după ce Sf. Serafim a avut parte de multe experiențe duhovnicești mai presus de fire precum și de o părțisie nemijlocită cu Dumnezeu, el nu a căzut niciodată în multumirea de sine sau în îngăduință față de sine. Se poate vedea aceasta din deja cunoscuta discuție cu N. Motovilov, [30] precum și din discuția cu monahul Ioan, atunci când acestia au avut parte, prin Harul Domnului, de o lumină neobisnuită. Într-adevăr, Sf. Serafim nici nu a putut descrie mai apoi acea trăire luminoasă. De asemenea, se știe prea bine că Sf. Serafim primise deosebitul dar al înainte-vederii, ca și pe cel al prorociei. Inimile oamenilor care veneau la el și se arătau asemenea unei cărți deschise, dar niciodată nu și-a stricat aceste minunate daruri primite prin asumarea vreunei importante sau prin vreo îngăduință. Cuvintele și faptele sale (opuse celor ale lui Francisc din Assisi - acesta credea că și-a ispășit păcatele și că acum este bineplăcut lui Dumnezeu) sunt pe potrivă învățăturilor nevoitorilor Filocalici, despre omul smerit. Iată cuvintele Sfântului Isaac Sirul:

Cei cu adevărat curăți cugetă întotdeauna în inima lor că sunt nevrednici de Dumnezeu. Și că sunt cu adevărat curățiți se vede din faptul că se văd pe sine vrednici de plâns și nevrednici de grija lui Dumnezeu, și mărturisesc aceasta într-ascuns și pe față, și fac acestea prin Sfântul Duh, astfel că nu rămân fără de griji și nevointă, care le sunt de folos cât timp petrec în această viață. [31]

Miscările sufletesti ale lui Francisc către smerenie, asemenea întâmplării descrise mai sus și care a avut loc în piața din Assisi, erau în general momente rare. De obicei smerenia lui apărea nu ca un sentiment, ci ca o recunoaștere rațională a slăbelor lui puteri în comparație cu puterea dumnezeiască a lui Hristos. Aceasta se vede deslusit din vedenia pe care a avut-o pe Monte La Verna, când "două lumini deosebite" - după cum spune cronică - "s-au ivit înaintea lui Francisc: una în care l-a recunoscut pe Creator, iar cealaltă în care s-a recunoscut pe sine. Și în acea clipă, văzând acestea, el s-a rugat: Doamne! Ce sunt eu înaintea ta? Ce însemnătate am eu, un vierme neînsemnat al pământului, sluga ta neînsemnată, pe lângă puterea Ta?" Prin această recunoaștere, Francisc, în acea clipă, era cufundat în contemplarea în care a zărit adâncimea nebănuită a milei dumnezeiesti și prăpastia nimicniciei sale.

Inutil s-o mai spunem, această primă relatare a celor două lumini "deosebite" arată caracterul cognitiv al cererii sale adresate ulterior lui Dumnezeu - care, în esență, reprezintă o comparație foarte îndrăzneată. Apare deci o contradicție gravă în relatare, care nu poate fi comparată în nici un fel cu lucidele relatări scripturistice sau patristice despre smerenie.

Smerenia Sfântului Serafim, așa cum am arătat, nu era o vedere rațională a păcatelor sale, ci o trăire profundă și statornică. În învățăturile sale, atât cele vorbite cât și cele scrise, nu se arată nicăieri că el se compara cu Dumnezeu, trăgând astfel concluzii despre starea sa duhovnicească. El s-a preocupat neîncetat de o singură miscare sufletească: cea dată de nevrednicia sa, care duce la zdrobirea inimii. Theofan Zăvorâtul, un nevoitor rus din Biserica Ortodoxă, a vorbit astfel despre aceasta: "Domnul îl primește doar pe omul care se apropie de El cu un simțământ al păcătoseniei. Astfel, El respinge pe toți cei care se apropie de El cu un simțământ de curăție." [32]

Dacă, în urma celor de mai sus, ar trebui să tragem acum o concluzie despre smerenia lui Francisc în temeiul învățăturilor ascetice pentru monahi privitoare la smerenie, din Filocalie, atunci misticul latin nu pare să fie o pildă de smerenie creștină. La gândul că îi bineplăcea lui Dumnezeu, el adăuga, în bună parte, și gândul curăției proprii. În cadrul acestui studiu ortodox asupra misticii lui Francisc, se poate spune același lucru și despre cele relatate în romanul lui Lev Tolstoi, Părintele Serghie: "El [nevoitorul Serghie] se gândea că este asemenea unei lumânări și, cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât mai mult simtea o slăbire, o preschimbare a luminii duhovnicești a adevărului într-însul." [33]

Amintindu-ne de îndemnul Sfântului Nil, amintit mai sus, această tristă cercetare a roadelor duhovnicești ale ascetismului lui Francisc este un corolar; o înșelare premergătoare celei deosebite de grave pe care a avut-o pe Monte La Verna, unde a vestit că și el a devenit un mare luminător.

Astfel, gândul lui Francisc că și el era tot o "lumină", că a primit darul de a ști cum să se facă bineplăcut lui Dumnezeu, este combătut de cuvintele părintelui vietii de nevointă, Antonie cel Mare, care învață că dacă omul nu are cea mai adâncă smerenie, o smerire din toată inima, din tot sufletul și trupul său, atunci nu va mosteni Împărăția lui Dumnezeu. [34] Aceste cuvinte ale Sfântului Antonie arată că numai smerenia adâncă poate scoate afară gândul viclean care duce la înălțarea de sine și la multumirea de sine. Numai această smerenie, pătrunzând în trupul și sângele nevoitorului, poate, potrivit duhului învățăturii nevoitorilor creștin ortodocși, să-l mântuiască de legăturile pătimase ale cugetului mândru.

Smerenia este singura putere care poate lega mintea de jos cu miscările ei pătimase [35], făurind în sufletul omului acel pământ bun pentru creșterea nestânjenită a minții de sus [36] și ducând, apoi, prin Harul Domnului, la cea mai înaltă treaptă a vietii de nevointă - cunoașterea lui Dumnezeu.

"Omul înțelept întru smerenie", spune Sf. Isaac Sirul, "este izvorul tainelor veacului ce va să fie." [37]

#### ÎNCHEIERE

Pricina de căpătâi care a nimicuit viața ascetică a lui Francisc poate fi atribuită stării fundamentale a Bisericii romano-catolice, în care a crescut și a fost învățat acesta. Date fiind acele vremuri și starea Bisericii Romane în ansamblu, adevărata smerenie nu se putea ivi în sufletul oamenilor. "Vicarul lui Hristos pe pământ", cu ale sale pretenții de autoritate duhovnicească și temporală, era un reprezentant al mândriei duhovnicești. Nu se poate închipui o mândrie mai mare decât gândul infailibilității (negreselniceii) personale [38].

Această cădere nu putea să nu afecteze spiritualitatea lui Francisc și, în general, spiritualitatea romano-catolicilor. Asemenea Papei, și Francisc suferea de mândrie. Acest lucru se poate vedea din cuvântul său de despărțire către franciscani, atunci când a rostit: "Acum mă cheamă Dumnezeu, și vă iert pe toți, fraților, atât pe cei de aproape, cât și pe cei de departe, de toate greselile și răutățile, și vă sterg păcatele atât cât îmi stă în putere". [39]

Aceste cuvinte arată că pe patul de moarte, Francisc însuși se simtea destul de puternic ca să ierte păcatele, asemenea Papei. Se știe că iertarea păcatelor, în afara Tainei Spovedaniei și a Împărtășaniei, era un atribut exclusiv papal [40]. Asumarea de către Francisc a acestui prerogativ trebuie să se fi făcut pe temeiul credinței în sfințenia proprie.

Spre deosebire de el, nevoitorii sfintei Ortodoxii nu și-au îngăduit niciodată să și atribuie dreptul de a ierta păcate. Toti au murit cu gândul proprii păcătoșeniei și cu nădejdea că Dumnezeu, în mila Sa, le va ierta păcatele. Este de ajuns să ne amintim cuvintele marelui nevoitor din Thivaida veacului al cincilea, Sfântul Sisoe. Înconjurat de frații strânsi lângă patul său de moarte, el părea să vorbească cu fapte nevăzute, după cum spune cronică; frații l-au întrebat: "Părinte, spune-ne cu cine vorbești?" Sf. Sisoe a răspuns: "Sunt îngerii care au venit să mă ia, dar mă rog de ei să îmi mai lase răgaz de pocăință." Atunci când frații, știind că Sisoe era desăvârșit în virtuți, au răspuns "Tu nu ai nevoie de pocăință, părinte", Sfântul le-a zis: "Adevărat vă spun, nici nu știu dacă am pus început pocăinței." [41]

În sfârșit, așa cum am arătat mai sus, mistica lui Francisc din Assisi arată că acest mult-cinstit întemeietor al Ordinului Franciscanilor și-a trăit viața într-o înselare crescândă, începând din clipa în care a auzit porunca de a înnoi biserica romano-catolică, în vedenia lui Hristos cel răstignit avută pe Monte La Verna, și până în ceasul morții sale. Oricât de uimitor le-ar putea părea unora, el a avut multe trăsături specifice lui Antihrist, care se va arăta și el feciorelnic, virtuos, foarte moral, plin de dragoste și milă, și care va fi privit ca sfânt (ba chiar ca Dumnezeu) de către cei care au înlocuit Sfânta Predanie a Bisericii cu un romantism carnal.

Lucrul trist este faptul că dobândirea unei adevărate legături duhovnicești cu Hristos nu a fost niciodată posibilă pentru Francisc, căci, aflându-se în afara Bisericii lui Hristos, îi era cu neputință să primească Harul dumnezeiesc sau vreunul dintre darurile Sfântului Duh. Darurile sale, însă, au venit de la un alt duh.

NOTE DE FINAL (trimiterile sunt în mare parte către edițiile în limba engleză a lucrărilor menționate)

1. Guerier, V., Francisc, pag. 312-313.
2. Luisa Lato, în vârstă de 17 ani, având de obicei o sănătate bună, cădea în fiecare zi de vineri într-un extaz; îi curgea sânge din coastă și pe palmele și picioarele ei apăreau răni de felul celor de pe trupul Mântuitorului, așa cum sunt ele reprezentate pe crucifixe.
3. Guerier, pag. 314-315.
4. Ibid., pag. 308.
5. Dumas, G., "La Stigmatisation chez les mystiques cretiens," *Revue des deux Mondes*, 1 May 1907; in Guerier, pag. 315-317.
6. Guerier, pag. 315.
7. Potrivit ortodocsilor, Crucea nu a fost o necesitate impusă lui Dumnezeu și nici sângele Fiului Său unul-născut un izvor de multumire pentru Dumnezeu Tatăl, așa cum învăță scolasticii latini. Ideea de "împlinire a dreptății divine a lui Dumnezeu" nu apare nicăieri în Scriptură și nici în scrierile Sfinților Părinți, ci este o născocire a lui Anselm de Canterbury (pe la anul 1100), dezvoltată apoi de Toma d'Aquino pentru a deveni învățătura soteriologică oficială în Apus (spre comparație, a se vedea Athanasie cel Mare, Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu).
8. Este evident din comparația făcută în această scriere că "mistica" din Biserica Ortodoxă se află dincolo de toate cele sufletești și rationale. În viața ascetică, norma pentru aceasta o reprezintă despătimirea sau desprinderea de toate nevoile, trăirile și chiar gândurile, fie ele bune sau rele (vezi Avva Evagrie către Anatolie, citată mai sus, pag. 9).
9. Vezi viața Sfântului Isaac Zăvorâtul de la Pesterile Pecerska, *God's Fools*. Synaxis Press, Chilliwack, B.C., Canada, 1976, pag. 21.
10. Hiper-constiinta, pag. 292-293, editia a doua.

11. Kadloubovsky, E. and Palmer, G., *Early Fathers from the Philokalia*, "St Isaac of Syria, Directions on Spiritual Training," Faber and Faber, Londra, 1959. (mentionată mai departe ca *Early Fathers*).
12. *Early Fathers*, pag. 140, par. 114, 115, 116.
13. Sfântul Serafim de Sarov, pag. 61-62 (editia rusă), citată în notele traduse din rusă, vezi mai sus.
14. *Filocalia*, Vol 3, pag. 322, par. 103 (ed. grecească).
15. *Early Fathers*, pag. 297, 47.
16. *Op. cit.*, pag. 105, par. 71.
17. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a treia, predica 8, pag. 37.
18. *Filocalia*, Vol 2, pag. 467, par. 49. Trebuie să menționăm aici că acest cuvânt al lui Isaac Sirul - în sensul că o vedenie este neasteptată - nu trebuie înțeles ca o regulă absolută pentru toate aceste vedenii. Ca excepție, unii asceti sfinți au avut vedenii neobisnuite pe care însă le-au putut anticipa; au avut un fel de presentiment asemenea unei proorocii negândite, o proorocie despre un lucru iminent. Un asemenea lucru i s-a întâmplat Sfântului Serghie din Radonej la sfârșitul vieții. Întâmplarea este descrisă în detaliu în lucrarea rusească *Hiperconstiinta*, pag. 377 (Bibliografia nu i-a fost disponibilă autorului. Citatul provine din notele traduse din rusă, vezi mai sus.)
19. Vezi nota 13, cap. 1, pag. 13-22.
20. "Mergeti câte doi în toate părțile pământului, propovăduind pacea oamenilor și iertarea păcatelor." Guerier, pag. 27 (conf. Marcu 6:7-12.)
21. Guerier, pag. 115.
22. Antonie Hrapovitki, *Mărturisire: Lecturi despre taina pocăinței*. Holy Trinity Monastery Press, Jordanville, N.Y., 1975.
23. Guerier, pag. 127 (sublinierea noastră).
24. *Op. cit.*, pag. 129.
25. *Op. cit.*, pag. 103-104.
26. Brown, Raphael, *The Little Flowers of St. Francisc*. Image Books, Garden City, N.Y., 1958, pag. 60.
27. *Ibid.*, pag. 63.
28. Guerier, pag. 124.
29. Cuvântul *patimi*, folosit aici, semnifică toate impulsurile contra-naturale ale omului (mândrie, desertăciune, invidie, ură, lăcomie, gelozie s.a.) care provin din neascultarea și din căderea strămosilor Adam și Eva.
30. Motovilov, N.A., *A Conversation of St. Serafim*. St Nectarios Press, Seattle, 1973 (retipărită).
31. *Works of St. Isaac the Syrian*, editia a 3-a, predica 36, pag. 155.
32. *Collected Letters of Bishop Theophan*, partea a doua, Scrisoarea 261, pag. 103.
33. *Posthumus Artistic Works of L. Tolstoy*, Vol 2, pag. 30.
34. *Filocalia*, Vol 1, pag. 33.
35. *Hiper-constiinta*, *Despre patimile minții*, editia a 2-a, pag. 65-74.
36. Vezi mai sus, *Despre mințea de jos și mințea de sus*, pag. 6-23.
37. *Works of St. Isaac the Syrian*, pag. 37.
38. *Compară cu Dostoevsky*, *Marele Inchizitor în Frații Karamazov*.
39. Sabbatier, pag. 352.
40. În secolul 15 Luther a protestat împotriva acestei prerogative exprimată prin acordarea de indulgențe.
41. *Lives of Saints*, Book 11, pag. 119-120.
- Articolul de mai sus a fost publicat inițial în revista *Synaxis: Orthodox Christian Theology in the 20th Century*, Vol. 2, pag. 39-56, sub semnătura lui George Macris (acum plecat la Domnul), care a fost preot în Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granitelor, în Portland, Oregon. Revista *Synaxis* este publicată de mănăstirea Noul Ostrog din Canada.
- Francisc de Assisi
- În OCA [Biserica Ortodoxă din America], avem o mare devotiune către Sf. Francisc de Assisi, iar mulți dintre noi au icoane ale lui... Opoziția episcopului dvs. față de acest mare

crestin este ciudată. Am citit o afirmație în care el spunea că desi îi plac unele dintre poeziile Sfântului Francisc, totusi acesta nu a fost un Sfânt, ci s-a aflat în rătăcire. Nici un scriitor sau părinte ortodox nu a spus vreodată așa ceva. Nicholas Zernov l-a comparat odată pe Sf. Francisc cu Sf. Serafim de Sarov. Opinia episcopului dvs. nu este tradițională, după părerea mea, iar cei care aduc inovatii sunt domniile voastre. (M.P., NY)

Biserica Ortodoxă nu îl include pe Francisc din Assisi printre Sfinții ei. Acesta a fost un papist fanatic, a trăit după despărțirea bisericii romano-catolice de Ortodoxie și a practicat o spiritualitate romantică și emoțională, străină de tradițiile duhovnicești ale Ortodoxiei. Desi putem aprecia literatura atribuită lui Francisc, așa cum a arătat Arhiepiscopul Hrisostom al Etnei, cinstirea lui și cu atât mai puțin cinstirea "icoanelor" lui este pe deplin neortodoxă. Nădăjduim că ceea ce ati afirmat că se petrece în OCA este o exagerare; altfel, probabil că ies la iveală rădăcinile greco-catolice ale acelei jurisdicții și trebuie lucrate niste îndreptări.

Cu privire la Părintii Bisericii, în rândul cărora nimeni nu l-a asezat vreodată pe Nicholas Zernov, Francisc din Assisi nu este foarte apreciat în scrierile patristice. Reprezentativ, Sf. Ignatie (Brianceaninov), cunoscutul episcop-ascet canonizat recent de Patriarhia Moscovei, vorbește despre viața lui Francisc în termenii unei înșelări spirituale:

'Atunci când Francisc a ajuns în ceruri,' scrie un biograf al său, 'Dumnezeu Tatăl, văzându-l, a stat o clipă în cumpănă, gândindu-se cui să-i dea întâietate, Fiului Său prin fire sau fiului Său prin har - Francisc.' Ce poate fi mai înfricosător sau mai nebunesc lucru decât această hulă, ce poate fi mai trist decât această înșelare[?]?! [Arena, Cap. 11]

Timp de secole, mai multi intelectuali ortodocși, printre care Nikos Kazantzakis (1885-1957), cunoscutul scriitor grec, și numerosi scriitori slavi (de exemplu S. Sitianovici [1629-1670], L. Tolstoi [1828-1910] și multi dintre cei aparținând "Scolii de la Paris" din secolul 20) au fost înșelati de viziunea romantică și teatrală a Apusului asupra sfinteniei, viziune necunoscută nici în Răsărit, dar nici în Apus înainte de Marea Schismă (cu excepția simptomelor de înșelare spirituală), surprinsă însă foarte bine în cinstirea lui Francisc din Assisi. Nu numai că aceste persoane au contribuit la stricarea credinței noastre ortodoxe, stricare care încă afectează Biserica, dar unii au și trădat Biserica și și-au pierdut credința. Genul de fermitate cu care catalogati ca neortodoxă părerea absolut ortodoxă a Arhiepiscopului Hrisostom despre Francisc din Assisi, trebuie s-o spun, este un prim pas în procesul prin care au căzut aceste persoane în rătăcire. Vă rugăm pe dumneavoastră și pe toți cei care au o evlavie personală, emoțională, fată de aceste notiuni apusene post-schismă cu privire la sfintenie și fată de "sfintii" apuseni post-schismă, să reflectati asupra acestui lucru.<sup>12</sup>

Să vedem acum de ce l-a pictat tocmai pe Francisc de Assisi și nu pe vreun altul din romano-catolicism, de unde afinitatea atât de mare față de el, ca să treacă peste hotărârile Sfințelor Sinoade și peste povățuirea ierarhilor săi:

A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.<sup>13</sup>

Nu trebuie să fi nici academicianul Sorin Dumitrescu și nici talentat ca să-ți dai seama că picturile Părintelui Arsenie Boca nu sunt nici Ortodoxe, nici frumoase, ci de râs și mai ales de plâns.

1. Ca și Francisc de Assisi, și Părintele Arsenie Boca avea vedenii amăgitoare trupești, senzuale, iar nu autentice, nevăzute, cum au Sfinții adevărați (lăsate în scris chiar de el însuși, din dorul de a arăta tuturor cine este el, vrednic de a vedea minuni, chiar dacă adaugă la sfârșit cu falsă smerenie, că este nevrednic, pentru ca lauda de sine să rămână în istorie cu mască de modestie și să nu se zică: ucenicii fără carte au inventat că avea vedenii. Acestea îl arată înșelat. Dumnezeu a îngăduit să le scrie chiar sfinția sa pentru a înțelege exact starea căzută în care se afla și a ne feri de amăgirea atât de înșelătoare și ridicată la rang de sfintenie cu persuasiune de ucenici și mass-media):

<sup>12</sup> <<http://www.odaiadesus.ro/comparatie.html>>, vineri, 16 august 2013.

<sup>13</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.



*Părintele Dometie:*

– *Mă trimitea tata cu oile pe la noi pe sub munte. Acolo într-o viroagă era casa unui calugar plecat de la Foltea din Săliște. Era un fel de stână din piatră acoperită cu niste capriori de brad pusi unul langa altul si acoperiti cu pamant batut. Parintele Achim era mic de statura, cam crăcănat si cu o barbă până la genunchi. Avea niste ochi albaștri ca marea, asa cum ii are Parintele diacon Zian<sup>14</sup>! [vom vedea că începând de acum convorbirea alunecă pe trei coordonate favorabile înșelării: lucrurile adresate simțurilor, specifice cugetării trupești – de exemplu ochii albaștri; admirația față de Părintele Arsenie Boca<sup>15</sup> și informațiile furnizate din neatenție, prin vorbirea fără pază, necesare duhurilor necurate ca să alcătuiască o ghicire potrivită după preocupările victimelor, pentru a părea prooroci – n.n.]*

*Părintele Zian:*

– *Mama mea, Creștina avea ochii albaștri, (mama Parintelui Arsenie Boca n.n.) ea m-a harazit din pântecul ei să mă fac preot [mândria mamei și a fiului – n.n.]. Acum mi-am adus aminte de ea că nu i-am scris de peste un an de zile. I-am spus că vreau să mă călugăresc și s-a supărat [mâhnirea ei este specifică celor ce nu au viață duhovnicească autentică, ci vor prin ea să li se împlinescă dorințele, este consecința mândriei de a nu lăsa libertate voii lui Dumnezeu și a celorlalți de a lucra – n.n.]. Nu-i mai scriu pentru că vreau să o învăț să uite de mine [cum să-și învețe fiul mama? – n.n.]. Nu știu dacă e bine sau e rău, voi ce ziceți? [de ce nu cere sfat de la duhovnic? – n.n.]*

– *Nu stiu, răspunse Porfirie, tu ești cu mai multă școală ca mine [lauda și criteriul lipsit de discernământ al gândirii simplistului Părinte Porfirie care credea că în cele duhovnicești contează școala, iar nu experiența smerită în ascultare– n.n.]. Ori îi scrii ori nu-i scrii ea tot se gândește la tine, că e mamă .*

– *Trimite-i o scrisoare ca se va bucura sa primeasca din Grecia si se va lauda la vecini cu baiatul ei care a ajuns la Sfantul Munte, Gradina Maicii Domnului [răspuns care nu are vreo pricină duhovnicească, ci tot lauda, de unde se vede lipsa de discernământ a Păintelui Dometie – n.n.].!*

– *Asa o sa fac, daca zici tu, Dometie.*

– *Parintele acela de la noi, Achim, m-a invatat sa citesc si mi-a dat cartile lui sa ma uit prin ele. Cand mergeam cu oile, ieseam si el la deal cu traista, ne opream si ma invata. A fost total meu duhovnicesc. La el a venit un Parinte de aici de la Sfantul Munte ca sa mearga prin sate sa adune pomeni si pomelnice pentru restaurarea manastirii Zografu unde este steagul lui Stefan cel Mare cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. Asa am auzit eu de Sfantul Munte pentru prima oara, aveam doar 13 ani. El era roman si traia intre greci. Mai intai a fost la chilia Nasterii Maicii Domnului pe mosia Manastirii Vatoped, si l-a avut duhovnicesc pe Nicodim ucenicul schivnicului Arsenie. Acest Arsenie era mare sculptor in lemn si marmura. De la el au ramas multe obiecte frumos lucrate, cruci, candelere, potire, felinare, vase de flori... a lucrat si doua sculpturi legendare: Rastignirea si A doua venire, vreme de 15 ani [tot admirația pentru cele ale simțurilor, chiar dacă dedicate lui Dumnezeu, iar nu pentru vreo lucrare lăuntrică de pază a minții și cultivare a smeritei cugetări – n.n.].*

<sup>14</sup> Părintele Arsenie Boca înainte de a se călugări.

<sup>15</sup> *Deci, ascultați acum: Măcar că lucrul vostru este vrednic de laudă, să nu socotiți că ați făcut ceva bun și vrednic de laudă, dar să urmați și să săvârșiți faptele bune ale părinților voștri, lucru care nu se întâmplă adeseori; însă, chiar așa fiind, să nu vă nădăjduiți spre voi înșivă, pentru că unii spre ei singuri nădăjduind și suindu-se la capătul faptelor bune, la sfârșit au căzut din înălțime.[...]*

*Dar această cădere a minții se întâmplă la toți cei ce nu s-au lepădat cu totul de lume, ci mai mult se sârguiesc să se arate plăcuți lumii. Pentru că cel ce gândește la multe lucruri, își împarte mintea în multe griji trupești și pământești și, când se supără de tulburările sale dinăuntru, nu poate să vadă pe Dumnezeu. [...]*

*"O, fiilor, smeriți să fiți în cele mici și în cele mari lucruri! Pentru că aceasta este cea dintâi poruncă a Mîntuitorului, Care a zis: Fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția cerului. Pentru că a fi sărac cu duhul, însemnează a fi smerit, și neînșelați să fiți de diavoli care vă aduc vouă păreri și năluciri. Și dacă ar veni cineva la voi frate, prieten, soție, părinte, învățător, maică sau soră, mai întâi să ridicați mâinile la rugăciune și, de va fi nălucire, va fugi de la voi.*

*Dacă cineva v-ar lăuda pe voi, diavol sau om, să nu-l ascultați pe acela, nici să vă înălțați cu mintea.*

*Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.390-396.

– Am auzit si eu de Arsenie acesta dar nu l-am vazut, vorbi si Porfirie! Se spune ca pe Arsenie l-a luat Maica Domnului sub mantie si l-a dus pe varful Athonului ca sa completeze numarul celor 7 pustnici care se roaga pentru pacea lumii si traiesc fara mancare si fara apa, doar cu cuvantul lui Dumnezeu [preocupare pentru minuni spectaculoase. Discuția deja sugerează duhurilor ce fel de înșelare să adopte în funcție de contextul gândirii celor trei personaje – n.n.].

– Te cred, interveni Dometie, am auzit si eu intr-o zi de hramul Sfantului Munte si de aceasta traditie, pe 6 august, cand am urcat in vârful. Vorbeau niste pustnici care stateau la lumina unui opaiș chiar sub varf intr-o pestera sa se odihneasca. Era pe la ora 4 dimineata, eu eram cu Pelaghie, un ucenic al lui Evghenie Vulgaris. Acesta citea dintr-o carte scrisa de Ilie Miniati. Parintele Evghenie avea vreo 80 de ani si s-a suit pe munte pana in varf. El s-a dus la sihastrii care povesteau in pestera si am auzit ca a murit Parintele Hrisogan din cei 7 stalpi neclintiti ai Athosului si ca va fi inlocuit de Arsenie sculptorul. Se zice ca printre cei 7 stalpi ai Ortodoxiei era si veghetorul Parinte Varnava, dascal al rugaciunii lui Iisus si românii Martinian, Iona si Teofilact care s-au randuit unul pe altul in ceata celor 7. Acestia toti erau sculptori: faceau linguri, faceau câni si donițe, cofăiașe pentru ulei sau vin.

– Dar de Părintele Iona ai auzit tu, intrebă Porfirie, a fost un om cu scoala multa [iar admirația pentru școală... vedem că în discuție nici nu se aduce vorba de păcătoșenie sau vederea păcatului propriu, esența lucrării călugărești și de mântuire a tuturor, ci de lucrurile admirate de această lume: școală, artă, performanțe, minuni, coordonatele prin care a fost și înșălată faima Părintelui Arsenie Boca– n.n.], a tradus doua carti ale Sfantului Nicodim Aghioritul: Războiul nevăzut si Paza celor 5 simturi. Desena si frumos! Am vazut desenat trupul omului si inima scoasa din trup si plamanii. Practică rugăciunea inima, pe respiratie si pe șezutul în scăunel [lucrare lăuntrică da, descrisă însă după metodele simțurilor, exterioare. De pocăința care este obligatoriu să le însoțească pentru ca rugăciunea să fie de taină, fără de care duce la înșelare... nici nu se amintește de ea, ci numai se enumeră doar ca o altă performanță, printre multele înșirate mai sus – n.n.] .

– Zise Dometie: oamenii din ziua de astazi nu au harul lui Dumnezeu [ce dispreț, dar Sfinții Părinți spun că în vremile din urmă, cei ce vor răbda smintelile fără a se sminti vor avea mai mult har. Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul, – n.n.];. Si daca uneori au putin har ei il indeparteaza prin gandurile rele. Atunci diavolii stau cu ei.

– Ptiuhh, ucigă-l Sfânta Cruce ! rosti Porfirie! Nu e bine să amintesti de necuratul, că uite m-am lovit la picior si mi-am spart si bocancul [ce gândire superstițioasă... dar tocmai se spunea un cuvânt duhovnicesc, poate singurul: că harul se îndepărtează de gândurile rele – n.n.]. Părinte Ziane, de ce n-ai adus o pereche de bocanci noi din România?

Eu tăceam, si ascultam pe acesti parinti minunati athoniti [părintele admirându-i, datorită cinstei ce i-o acordau ca unui învățat, își însușește prin simpatie și modul lor simplist de a gândi. De aceea își întinde și sfinția sa admirația peste construcția nălucirii ce urmează, uitând de privegherea smerită pe care ar trebui să o avem la orice vedenie. La primele deschideri ale simțurilor spre lumea nevăzută, omul mai întâi intră în contact cu duhurile necurate. Dacă le respinge prin smerenie și suferință, după o vreme îndelungată, ce se măsoară în zecile de ani, îi apar adevăratele vederi duhovnicești. Să urmărim acum cu își concepe diavolul spectaculoasa intervenție, cum se apropie, în funcție de cele discutate, cu pași de felină ce își încolțește prada – n.n.]. Soarele apunea dinspre varful mutelui. In lumina lui puteam vedea undeva pe peretele muntelui o chilie atârnată ca un cuib de rândunea. Se vedea si o figura de om care intra si iese in acel cuib minunat atarnat de peretele muntelui. Din pozitia de unde lucram noi nu prea puteai vedea multe. Înspre mare nu aveai ce vedea pentru ca marea aici este foarte nelinistita, sunt curenti marini si vapoarele nu se apropie caci s-ar scufunda. Daca ne imaginam Sfantul Munte ca un vapor, locul unde lucram noi la pestera Sfantului Athanasie ar fi prora vaporului, adică vârful acestuia. Parcă citindu-mi gândurile Dometie spuse cu glasul lui dulce si cântat [deja gândurile le erau insuflate orchestrat simfonic de același duh, ca să pară că sunt gândurile la oameni diferiți, iar el le descoperă fiind prooroc – n.n.]:

– Mari si minunate sunt lucrurile tale, Doamne, că Tu toate cu intelepciune le-ai facut! Aici e un loc sfânt, aici a venit Maica Domnului cu Sfantul Ioan Evanghelistul purtati de furtuna. In loc sa ajunga in Cipru la Lazăr cel inviat a patra zi de Domnul Iisus care era Episcop acolo,

*au ajuns cu corabia aici. Au cazut statuile idolesti si dracii au iesit din ele strigand: A venit Maica Domnului, sa fugim!*

*– Doamne, miluieste si ajuta-ne sa terminam treptele, zise Porfirie!*

*– Maica Domnului face multe minuni, zise Dometie / Maica Domnului din icoana Portărița, care a venit plutind pe mare, i-a redat vederea unui Părinte, Nectarie. Iar Maica Domnului din icoana Axion Estin l-a scăpat de la înec pe călugărul Dorotei cand se rasturnase luntrea in care pescuia si el era inghitit de valuri. Dar sa vedeti cum s-a intamplat : Dorotei era pázitorul si lumânărul acestei icoane in biserica Protatonului din Karies. Când se scufunda în mare a strigat din adâncul inimii: Maica Domnului, eu, slujitorul tău, mai mulți ani te-am slujit si te-am păzit, acum auzi-mă si Tu pe mine că mă prăpădesc in valuri [multe minuni și doar... minuni. Unde este vorba despre patimi? Unde sunt pildele de discernământ? Unde este cuvânt de la Sfinții Părinți despre paza minții? Unde este plânsul pentru neputință și recunoașterea propriei păcătoșenii? – n.n.]*

*– Se inserase de-a binelea si mai aveam de transportat două lespezi / Cand te rogi si vorbești despre sfinți si mai ales despre minunile Maicii Domnului munca ta are un spor nebanuit. Lucrul sporește ca in povesti. Asa fac toti calugarii athoniti, in timp ce lucreaza la ascultarea pe care le-a randuit-o staretul si vorbesc despre oameni luminati si sfinți [în realitate vorbesc despre viețile dar și despre învățăturile lor despre lucrarea lăuntrică și cum să luptăm cu patimile, nu doar despre latura spectaculoasă a lor – n.n.]. Lucrul sporește cand Dumnezeu miluieste.*

*Dometie zise:*

*– Am ajuns toata ziua, mi-i sete cred că am vedenii, vad mereu o făptură acolo sus pe zid la chilia aceea si stiam ca e părăsită! Este curios sau este o minune. Acum parcă are figură de leu, acum parcă are de om, voi nu vedeti? [bună observație: diavolul nu are statornicie în arătările sale, ca în nici una din lucrările sale, schimbându-și înfățișarea năucitor, pentru a impresiona vederea și a o hipnotiza. El apare atunci când starea minții este întunecată printr-o uzură a trupului ce favorizează desfacerea hainelor de piele<sup>16</sup> – n.n.]*

---

<sup>16</sup> *Diavoli, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „ia modă“ printre diavoli, datorită poziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Însuși Satana se preface ca inger al luminii., și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății ” a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15),*

*O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au cățiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.*

*Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîncercați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezastre.*

*Scriitorul insuflat al cărții Genezei spune că după căderea primilor oameni, Dumnezeu, înștiințându-i de izgonirea lor din rai, „a făcut lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat“ (Facere 3, 21). Îmbrăcăminte de piele în tâlcuirea Sfinților Părinți (Ioan Damaschin, Editura Credinței Ortodoxe, Cartea a III-a, cap. 1) semnifică trupul nostru trecător care s-a schimbat prin cădere, având drept urmare pierderea supleței și a naturii lui duhovnicești și dobândirea stării greoaie pe care o are astăzi. Cu toate că motivul principal pentru schimbarea aceasta a fost căderea, totuși și schimbarea aceasta s-a făcut după planul Atotputernicului Creator, în marea Lui milă către noi și spre marea noastră binefacere.*

*Una dintre urmările binefăcătoare, care provine din starea actuală a trupului nostru, este următoarea: datorită stării greoaie a trupului nostru nu mai putem percepe prin simțuri duhurile acelea în sfera cărora am căzut...*

*Înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu au ridicat o despărțitură între oamenii care au fost izgoniți din rai pe pământ și duhurile acelea care căzuseră deja din ceruri. Despărțitură aceasta este chiar materia greoaie a trupului omnesc. La fel fac și conducătorii pământești izolându-i pe răufăcători de comunitatea omenească prin zidurile închisorilor, încât ei să nu poată vătăma comunitatea precum doresc și să-i murdărească și pe ceilalți (Sfântul Ioan Casian, Cuvântul 8 și 12).*

*Duhurile distrugătoare lucrează asupra oamenilor născocindu-le gânduri și simțiri păcătoase, dar sunt foarte puțini cei care ajung la perceperea sensibilă a duhurilor (Episcopul Ignatie, p. 11 - 12).*

*Sufletul este îmbrăcat de trup, fiind izolat și despărțit din cauza acestuia de lumea duhurilor și se instruește treptat prin cercetarea legii lui Dumnezeu sau prin cercetarea creștinismului, ceea ce-i totuna, și astfel dobândește însușirea de a deosebi binele de rău (Evrei 5, 14). Atunci i «e dă harul vederii duhovnicești a duhurilor și cu voia lui Dumnezeu i se dă chiar și harul*

– Să te lămurească diaconul Zian că el e pictor, eu sunt un simplu călugăr fără școală!  
– Da, am intrat și eu în discuție, cei 4 Sfinți evangheliști au câte o ființă lângă ei ca simbol și chintesență a mesajului din Sfânta Evanghelie pe care a scris-o fiecare! Sfântul Matei, care a fost vameș înainte sa-L cunoască pe Mântuitorul are simbolul Îngerul. Marcul are vițelul, Luca are leul, Ioan are vulturul. [iată cum primește deja vedenia, fără a se întreba dacă nu este vreo înșelare – n.n.]

Se auzi o bubuitură [Cuvântul Poltergeist provine din cuvintele germane Poltern (a face zgomot) și Geist (spirit). Termenul în sine înseamnă, literal, fantomă zgomotoasă – n.n.] ca atunci când s-a rostogolit un bolovan pe pietrele de jos. O voce tulburătoare [deja se mărturisește prezența duhului necurat, care, atunci când nu mimează printr-o subtilă acedie liniștea diavolească și veselie duhovnicească, pentru a păcăli că este harul, întotdeauna este însoțită de tulburare – n.n.] rosti “Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet<sup>17</sup>. Stiu ca esti fecior și că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire” [pomenește de mândria mică a picturii, dar nu de cea mare a dorinței de vedenii, ca să dea senzația că îndeamnă la pocăință. Se vedește însă din ridicolul canonului că nu dorește lucrare lăuntrică ci trupească, care, după Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, dacă este în exces, întunecă mintea<sup>18</sup>].

Noi tocmai ne opinteam totuși să împingem un bolovan mare pe două bețe de castan puse ca role [profită de ocazie ca nu cumva să-și facă semnul Sfintei Cruci<sup>19</sup> – n.n.]. Dar să împingi

---

vederii sensibile a acestora. Căci nălucirile și înșelăciunea sunt acum pentru acest suflet foarte puțin primejdioase, iar experiența și știința ei îi sunt de mare folos.

Prin despărțirea sufletului de trup în timpul morții trupești, acesta revine iarăși în clasa și în comuniunea duhurilor. Este evident, așadar, că pentru a intra cu bine în lumea duhurilor, e necesar să ne instruiem din vreme în legea lui Dumnezeu, fiindcă aceasta este cauza datorită căreia ni s-a dat un anumit timp de rămânere pe pământ care este socotit de Dumnezeu pentru fiecare din noi. Această rămânere se numește viață pământească.

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. cit., pp. 270-273.

<sup>17</sup> Anunțat de îngerul care obișnuia să-l hrănească, Farmutie a venit să-i aducă tânărului băiat o hrană cerească și l-a îmbărbătat să se păzească de ispitele satanei și să se înarmeze cu răvnă împotriva trândăviei. Și cu adevărat după un an ispititorul s-a arătat, dar lui Farmutie, în chipul unei slugi venită în căutarea lui Ioan din partea mamei sale, convingându-l pe bătrân să meargă să-l roage cu stăruință pe Ioan să se întoarcă la ai săi care plângeau pieirea lui. Și i-a zis bătrânul lui Ioan: „Nu vezi că toate luptele pe care le duci aici sunt zadarnice, pentru că sunt șterse de lacrimile maicii tale?” Dar Ioan, având darul deosebirii duhurilor, deși era tânăr, a răspuns bătrânului că a fost batjocorit de diavol, și l-a trimis la peștera lui.

Diavolul a continuat să-l lupte pe nevoitorul lui Hristos cu gândurile la rudeniile lui, dar Ioan nu-l lua în seamă, și multă vreme după aceea diavolul i-a apărut în chipul mamei sale, apoi în chipul surorii sale, și s-a străduit să-l înduplece cu lacrimile lor. Dar iarăși Ioan nu i-a răspuns decât defăimându-l și rugându-se.

Această luptă mai presus de om a durat 10 ani, iar când a venit timpul să-și dea sufletul său la puitorul de nevoie, Hristos, Cuviosul Ioan și-a spus povestea sa lui Hrisie, un pustnic din Licaonia, care a fost trimis de Dumnezeu ca să-l îngroape, și a adormit în pace.

*Viețile Sfinților* Ed. Mănăstirea Sihăstria, <sup>2</sup>2005, 30 Martie, p.414-415.

<sup>18</sup> Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoie, după putere, și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoia trupească la puține folosește, iar evlavia spre toate este de 259 folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.)

64. Cel ce petrece neîncetat întru cele dinlăuntru este cumpătat, rabdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atâta, ci și contemplă, teologhisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16)

65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecelui, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea, sau se dă la o nevoie fără măsură și-și tulbură înțelegerea.

Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

<sup>19</sup> SFINȚII VARSANUFIE ȘI IOAN79

Sfântul Nicodim Aghioritul<sup>80</sup>, primul care a dat spre tipărire întrebările și răspunsurile Sfinților Părinți Varsanufie și Ioan (sec. al VI-lea), îi caracteriza pe acești sfinți ca „cercetători ai isihiei”, „canoanele ascezei”, „făclile discernământului”, „ochii neadormiți ai proorociei”, „cuceritorii virtuților”, „vase ale Duhului Sfânt”, fără să exagereze în vreun fel; și aceasta reiese din cuprinsul cărții „Biblia lui Varsanufie și Ioan”. Sfântul Varsanufie răspunde la întrebări și nedumeriri în legătura cu visurile și vedeniile, pe care i le formulează un „laic iubitor de Hristos”. Astfel, răspunde la nelămurirea chiar și a multor creștini contemporani - dacă nu cumva Dumnezeu Se va mânia în caz că, din smerenie, spunem că ceva care provine de la Acesta este de la Diavol. De asemenea, respinge părerea (superstiția) care spune că dacă un vis se repetă (de trei ori) este de la Dumnezeu. În felul acesta, Sfântul Varsanufie îi explică avvei Ioan din Mirosoava (*Berșeba*) cum a căzut în cursa diavolească prin visuri



la deal este neasemanat de greu. Am simțit deodată ca se usurează povara și bolovanul merge la deal ca tras cu o funie de sus de către cineva sau de o mașinărie cerească [Poltergeist este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entități imperceptibile. De obicei, o astfel de manifestare include obiecte neînsuflețite în mișcare, în levitație, ce par a fi aruncate sau care se autoîncendiază, cu prezența zgomotelor simțitoare (cum ar fi ciocănit, bățai, lovituri)<sup>20</sup> – n.n.]!

*Dometie sesiza și el ce se întâmpla și exclamă: Nascatoare de Dumnezeu! A venit Sfântul. Într-adevar langa noi era o faptura parca om, para fiara, cu barba pana la pamant și un par ca o coama de leu [deci, nu era Sfânt ci nălucire diavolească 1Pe 5:8 Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită, – n.n.]. Impingea cu noi la bolovan. El era cel care facea ca bolovanul să meargă parca tras de cineva de sus. Rosti:*

– *Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Nascatoare de Dumnezeu... [vom vedea mai jos cum îndrăznește diavolul să spună această rugăciune și să dea și colorlați să o zică – n.n.] Avea o voce îngerească, nici tipatoare, nici ragusită dar placută. Mi-am adus aminte de un tenor care cânta în corul catedralei mitropolitane din București [de aici se vede și pe unde a intrat ispita: în loc să se roage cu umilință la Dumnezeu, avea în minte cântările mirenilor<sup>21</sup> –*

care s-au adevărit și prin vedenii diavolești (foarte evlavioase). Răspunsul 417 despre apariția Crucii e valabil, după părerea noastră, doar cu unele condiții, adică doar pentru cineva care nu a căzut în amăgire. Să le vedem însă de aproape.

[...]

*Spune-mi, părinte, cum îndrăznește Diavolul, fie prin vedenii, fie prin visuri, să arate chipul Mântuitorului Hristos sau Sfânta împărășanie?*

*Răspunsul lui Varsanufie:*

*Nu are Diavolul putere să arate nici pe Mântuitorul Hristos, nici Sfânta împărășanie. Ci ne amăgește luând chipul unui anumit om sau forma pâinii obișnuite. Ia aminte însă că nu poate lua forma Sfintei Cruci, întrucât nu poate înfățișa Crucea într-o formă diferită. Știe că noi cunoaștem semnul adevărat și tipul Crucii și nu îndrăznește să-l folosească deoarece prin aceasta și-a pierdut puterea și a fost rănit de moarte. Pe Mântuitorul Hristos însă nu L-am văzut și nu L-am cunoscut întrupat și Diavolul se străduiește să ne înșele și să ne convingă că este cel arătat de el, ca să credem adevărată această amăgire și să pierim. Când vezi în visul tău forma Crucii, să știi că visul este adevărat și vine de la Dumnezeu. Ai grijă însă ca visul să-ți fie tâlcuit de Sfinții Părinți și să nu crezi în ce spune cugetul tău.*

*Fie ca Dumnezeu să-ți lumineze mintea și gândurile, frate, încât să te ferești de orice cursă a vrăjmașului.*

întrebarea 417:

*Cugetul îmi spune că dacă ți se arată Sfânta Cruce, te poate găsi în stare de nevrednicie și, prin urmare, va fi ușor să cazi în păcatul mândriei. Aceasta îmi provoacă descurajare și teamă.*

*Răspunsul lui Varsanufie:*

*Nu te preocupa de aceasta. Pentru că dacă ți se arată Sfânta Cruce, ea va distruge și patima mândriei. Căci unde este Dumnezeu, acolo nu există nimic rău.*

întrebarea 418:

*Am auzit că, dacă cineva are de trei ori același vis, înseamnă că visul este adevărat. Acest lucru este adevărat, părinte?*

*Răspunsul lui Varsanufie:*

*Nu este adevărat, nici corect și nici nu trebuie să crezi în acest vis. Pentru că cel care apare o dată, ca să înșele, poate face asta și de trei și chiar de mai multe ori. Așadar, nu-l lăsa pe Satana să te batjocorească, ci ai grijă de tine, frate!*

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 134-135.

<sup>20</sup> <http://ro.wikipedia.org/wiki/Poltergeist>, joi, 28 mai 2015

<sup>21</sup> *Avva Pamvo l-a trimis pe ucenicul său ca să vândă rucodelia sa. Și făcând șaisprezece zile (după cum ne spunea nouă), noaptea dormea în tinda bisericii sfântului apostol Marcu; și vedea slujba bisericii, ba încă a învățat și câteva tropare. Deci, la întoarcere i-a zis lui bătrânul: „Te văd, fiule, tulburat. Nu cumva vreo ispită ți s-a întâmplat în cetate?” Răspuns-a fratele: „Cu adevărat, avvo, întru lenevire ne cheltuim zilele noastre în pustia aceasta și nici canoane, nici tropare nu cântăm. Mergând la Alexandria, am văzut cetele bisericii cum cântă și m-am întristat că nu cântăm și noi canoanele și troparele”. I-a zis lui bătrânul:*

n.n.]. Toti cantam "Cuvine-se cu Adevarat" Vocea mea care nu era exersata la cantat a capatat inflexiuni melodice si scotea sunete placute pe care nici eu nu le cunoasteam pana atunci [primește daruri simțite ca să se poată îndulci de sine – n.n.]. Canta si Porfirie cu vocea lui de bas iar Dometie ne intrecea pe toti [ „De regulă, părinții spun că formele, culorile, luminile, melodiile și mirosurile - fie plăcute, fie neplăcute - sunt cu toate înșelăciuni pe care le împletește cel viclean. (în aceeași lucrare, p. 184)”<sup>22</sup>– n.n.]. Eram ca in rai. Patru fapturi care pe buza unei prapastii o preacinsteam pe Maica Domnului. Minteia in sa zbură in satul meu natal la Vata de Sus [deci, era preacinstire cu buzele, iar nu cu mintea. Minteia era la vicleșugul dorului de mamă pământescă, sugerat de același duh mai devreme, dar indus și acum ca să pară prooroc – n.n.]. O vedeam [iată imaginația<sup>23</sup> transmisă de diavol– n.n.] pe mama ingenunchiata la icoana Preacuratei Fecioarei Maria cum se roaga si cum plange cu poza mea in mana. Faptura de langa mine, cu barba lunga imi spuse:

– Pe mama ta o cheama Creștina si e vaduva! Cand te-a adus pe lume, te-a afierosit Domnului si bisericii.

M-am cutremurat, ca aveam langa mine un Sfant, un Prooroc care-mi stie trecutul si numele [de fapt diavolul tocmai reproducea informațiile pe care le auzise puțin mai înainte din gura Părintelui Arsenie Boca, și i le retransmitea acum cu putere prin imaginația acceptată de mintea lui deschisă prin admirația duhului. Aceasta s-a întâmplat deoarece, după cum vom vedea mai jos, înțelegerea preacuvioșiei sale nu era încercată prin experiența unei lucrări launtrice cu discernământ. Pe deasupra, diavolul, ca să fie acceptat, îl mai și lingușea că e un ales cu mamă Sfântă– n.n.].

– Parinte, cum te cheamă si cine esti? intreba Porfirie [Sfântul Cuvios Antonie cel Mare așa îndeamnă a întreba duhurile, dar se vede că străinul nu vrea să răspundă, cum ar fi făcut, în mod firesc, orice Sfânt iubitor de oameni, ci îi zăpăcește de la lucrarea reală, ducându-i „cu zăhărelul” spre alte subiecte fascinante– n.n.].

Strainul nu raspunde.

---

„Amar nouă, fiule, că au ajuns zilele în care vor lăsa călugării hrana cea tare, cea zisă prin Sfântul Duh, și vor urma cântărilor și glasurilor, căci, ce umilință și ce lacrimi se nasc din tropare? Când stă cineva în biserică sau în chilie și își înalță glasul său ca neputincioșii. Că dacă înaintea lui Dumnezeu stăm, suntem datori să stăm cu multă umilință și nu cu răspândire, că n-au ieșit călugării în pustia aceasta ca să stea înaintea lui Dumnezeu, să se răspândească și să cânte cântări cu viers, să pună glasurile la rânduială cu meșteșug, să-și clatine mâinile, și să-și târască picioarele, ci suntem datori cu frica lui Dumnezeu și cu cutremur, cu lacrimi și suspin, cu glas evlavios, umilit, măsurat și smerit să aducem lui Dumnezeu rugăciune. Că iată îți zic fie, fiule, vor veni zile când vor uita creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale sfinților apostoli și ale dumnezeieștilor prooroci, disprețuind Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. [...]

Din Everghetinos Un frate l-a întrebat pe avva Siluan: „Ce să fac avvo pentru a câștiga umilința?” Că sunt foarte ispitit de trândăvie, somn și de dormitare. Apoi când mă scol din somn, mă lupt foarte la cântarea psalmilor și nu pot birui dormitarea, nici psalmi nu zic fără de glas”. Și i-a răspuns lui bătrânul: „Fiule, a zice tu psalmii cu glas, întâi este mândrie, căci ți se pare că tu cânti, iar fratele tău nu cântă. Al doilea, îți împietrește inima și nu te lasă să te umilești. Deci, de voiești umilința, lasă cântarea. și când stai făcându-ți rugăciunile tale, să caute mintea ta puterea stihului și să socotești că stai înaintea lui Dumnezeu, a Celui ce încearcă inimile și rărunchii. Iar când te scoli din somn, mai înainte de toate, slăvească gura ta pe Dumnezeu; apoi citește Crezul și Tatăl nostru. După aceea, începe-ți canonul tău, încet, suspinând și aducându-ți aminte de păcatele tale și de chinul în care va să te muncești”. Zis-a fratele: „Eu, avvo, de când m-am călugărit, slujba canonului și ceasurile, după rânduiala celor opt glasuri o cânt”. A răspuns bătrânul: „Pentru aceasta umilința și plânsul fuge de la tine. Pune în minte pe părinții cei mari, cum ei nefiind slujitori bisericești și nici glasuri și nici tropare știind, fără numai puțini psalmi, ca niște luminători în lume au strălucit; precum au fost avva Pavel cel simplu, avva Pamvo, avva Apollo și ceilalți purtători de Dumnezeu părinți, care și morți au înviat, mari puteri având și stăpânirea cea asupra dracilor au primit-o. Nu cu cântări, tropare și glasuri, ci cu rugăciunea cea cu inima zdrobită și cu post, prin care și frica lui Dumnezeu în inimă crește necontenit, plânsul se întărește, și de tot păcatul curățește pe om iar mintea mai albă decât zăpada o face. Apoi cântarea, pe mulți la cele mai de jos ale pământului i-a pogorât, nu numai mireni, ci și pe preoți, în curvie și în alte patimi de rușine i-a prăpăstuit. Deci cântarea este a mirenilor! căci pentru aceasta și norodul se adaugă prin biserici. Pune înainte, fiule, câte cete sunt în Cer și nu este scris despre vreuna dintre ele, că cu cele opt glasuri cântă; ci o ceată cântă neîncetat; «Aliluia!» Alta: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot», alta: «Bine este cuvântată slava Domnului din locul și din casa Sa». Tu dar, fiule, urmează părinților, de voiești să câștigi umilință în vremea rugăciunii, păzind mintea, pe cât poți, nerăspândită. Iubește smerenia lui Hristos și oriunde mergi, nu te arăta isteț și dascăl, ci ca un prost și ucenic, iar Dumnezeu îți va da umilință!”

Sfinții BĂTRĂNI et alii, Patericul [Ed. Arhiepiscopiei Alba Iulia, Alba Iulia, <sup>3</sup>1997], <<http://www.scribd.com/doc/40901/PATERICUL-Egiptean>>, miercuri, 5 septembrie 2012, Avva Pamvo, 15, Avva Siluan, din Everghetinos.

<sup>22</sup> Sfinții BĂTRĂNI et alii, Pateric Despre Visuri Și Vedenii, Ed. Egumenița, s.l., s.a., p. 264.

<sup>23</sup> Imaginația = puntea dracilor.

– “Nu va temeti de Parintele Staret Arsenie ca nu va pedepseste pentru ca nu v-ati dus la vecernie. Stiati ca cei noua stalpi ai Athosului vin anul acesta de Sfintele Pasti sa slujeasca Sfanta Liturghie in schitul Prodromul [iar îi readuce spre subiectele pe care tocmai le discutaseră, ca să fie sigur de atenția, admirația și convingerea lor că este Sfânt – n.n.] ? Unul dintre ei este Parintele Matei din Caracalu, un om foarte smerit care slujește Liturghia zilnic prin chilii și prin colibe unde este un Sfânt Antimis. Va sluji Liturghia pana la ultima lui suflare. Anul acesta de Pasti va ninge pe varful Athonului. O sa ne vedem de Inviere. Frate Zian, nu uita sa-i scrii mamei tale” [vedem că toate răspunsurile diavolești se referă la conversația lor de mai înainte și la imaginile date în mintea lor, ca să îi convingă că este prooroc, proorocind lucruri de nimic. Acestea nu au nici un tâlc duhovnicesc și nici nu îndeamnă sau învață despre vreo lucrare lăuntrică de smerenie, cum ar face-o dacă ar fi un om al lui Dumnezeu trimis ca să-i povățuiască despre lucruri de taină. Banalități și spectacol, îndepărtându-i și de la osteneala din ascultare, folositoare de suflet și de la Vecernie – n.n.].

*Eu nu ma mai puteam minuna de cele ce se petreceau. Parintele sau fratele care vorbise s-a facut nevazut dintr-o data. Parca ma atragea ca un magnet sa ma uit dupa el [iată o forțare pe care oamenii lui Dumnezeu nu o exercită, fiindcă ei întăresc libertatea – n.n.] . Era deja noapte. Nu mai puteam sa ma uit dupa el. Porfirie punea uneltele una langa alta, ca sa le avem maine dimineata in ordine. Dometie era cuprins de o placuta emotie si ca intotdeauna, canta un imn. Se auzi vocea fapturii care tocmai plecase, a preabunului Parinte [deja își făcuse o idee preconceptută, că îi este părinte, deci povățuitor. Nici măcar nu și-a pus întrebarea dacă este sau nu de la Dumnezeu, renunțând la porunca Domnului Mat 26:41 Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. – n.n.]. Nu stiam cum il chema, dar eram atras inspre in sus si am inceput sa urc repede. Poteca se lumina de o lumina albastruie ca de arc electric [iată caracteristicile luminii diavolești. Lumina necreată în care se arată Sfinții este lină, înțelegătoare și de nedescris, nu are aceste proprietăți – n.n.] , lumina care venea de la fapturna minunata ca de la un rug ce ardea pe munte deasupra noastra. Dupa mine urca Porfirie gafaind, si apoi Dometie cantand. Sfantul [de la părinte deja îl avansează la Sfânt] nostru ne lumina drumul spre varful Muntelui. Era un dar dumnezeiesc nesperat caci noaptea se lasase si fara lumina ne-am fi pravalit in abis si ne-am fi pierdut vietile. Porfirie zise:*

– *Sunt de zece ani pe Sfantul Munte si nu am trait nici o minune pana astazi, dar astazi mi s-a aratat mila lui Dumnezeu prin acest Sfant! Stai Preasfinte, si nu fugi, caci vedem lumina ta ca pe un far calauzitor si putem urca muntele fara sa cadem in prapastie.*

– *Minunat este Dumnezeu intru Sfintii sai, vorbi si Dometie in psalmi / Frate Ziane, azi ai primit botezul cu foc si cu proorocie, caci ti s-a vorbit tie de sus.[cum îndeamnă diavolul și prin gura oamenilor la mândria cea mai mare! Se vede că ținta lui cea mică erau cei doi monahi, dar ținta cea mare, care avea capacitatea de a prinde la un public numeros, era diaconul Zian, ca să poată vâna la amăgire prin sfinția sa pe cât mai mulți – n.n.]*

*Eu nu vorbeam nimic, eram cuprins de o sfanta emotie [fără discernământ. Emoțiile nu pot fi sfinte, ele sunt o lucrare a sufletului înfierbântat de plăcerea de sine. Când cercetează harul apare o lucrare liniștită de umilință, de cunoaștere a nemăsuratei noastre răutăți ce se minunează de mila lui Dumnezeu, cerându-i iertare – n.n.] si de o caldura nemaitraita [Șamanii cu această căldură usucă cearceafurile ude, puse pe ei, spre convingerea privitorilor că au puteri supranaturale, iar starea de lucrare lăuntrică a amăgirii este caracterizată prin această înfierbântare deosebită a trupului<sup>24</sup> – n.n.]. Imi facea bine, caci din pricina frigului care se*

<sup>24</sup> *Am avut si eu parte de urmatoarea intamplare vrednica de luare-aminte. M-a cercetat, odata, un ieroschimonah atonit, venit in Rusia pentru colecta. Ne-am asezat in chilia mea de oaspeti, si a inceput sa-mi zica: "Roaga-te pentru mine, parinte: dorm mult, mananc mult !". In vreme ce-mi spunea acestea, simteam dragostea care iesea din el, fapt pentru care i-am si raspuns: "Nu mananci mult si nu bei mult: oare nu este in tine ceva deosebit ?" si l-am rugat sa intre in chilia dinlauntru. Mergand inaintea lui si deschizand usa chiliei dinlauntru, ma rugam in gandul meu lui Dumnezeu ca sa daruiasca folos sufletului meu flamand din partea acelui ieroschimonah atonit, daca el va fi fiind cu adevarat rob al lui Dumnezeu. Intocmai: bagasem de seama la el ceva deosebit. In chilia dinlauntru ne-am asezat iarasi ca sa stam de vorba, si am inceput sa-l rog: "Fa milostenie, invatama sa ma rog. Tu traiesti in cel dintai loc monahicesc de pe pamant, printre mii de monahi: intr-un asemenea loc si in mijlocul unei adunari atat de numeroase de monahi numaidecat trebuie sa se gaseasca mari rugatori, care cunosc lucrarea cea de taina a rugaciunii si ii calauzesc la ea si pe cei apropiati, dupa pilda lui Grigore Sinaitul si Grigore Palama, dupa pilda multor altor luminatori atoniti". Ieroschimonahul s-a invoit numaidecat sa-mi fie povatuitor - si o, groaza ! Cu cea mai mare infierbantare a*

lasase la malul marii, eram inghetat. Am ajuns pe buza Muntelui, la crucea din lemn de dafin. Sfantul nostru se departa dar inca ne lumina cu fapturna lui Indumnezeita. Vedeam poteca ce duce catre schitul Prodromul. Sfantul mergea inaintea noastra, dar parca sarea [iar nestatornicia vederilor diavolesti – n.n.] ca o roata de foc, ca o pasare inrosita. In spatele meu, Parintele Porfirie se inchina si recita ritmic, gafaind: "Iisuse, Fiul Lui Dumnezeu, miluieste-ma" [de ce nu pomenea oare pe mine, păcătosul? – n.n.]. Dometie canta: "Cu noi este Dumnezeu, intelegeti neamuri si va plecati". Dăra de lumina intra inaintea noastra pe poarta manastirii, si noi dupa ea.

Ajungi in poarta care tocmai se inchidea, ne trezi din revelatie vocea barbateasca a Parintelui staret Arsenie Mandrea, venit el insusi sa inchida portile manastirii.

– Cate trepte ati lucrat, parintilor?

– Unsprezece, raspunse Porfirie!

– Bine, consemna staretul Arsenie. Puteti merge sa cinati la trapeză. Domnul sa fie cu voi. Sa va treziti cand incepe utrenia cu catismele.

– Amin, concluziona Dometie.

Am alergat la spalator si ne-am spalat cu apa rece, inghitind si cateva guri, dar parca nu mi-era sete, desi nu bausem toata ziua nici o gura de apa. Nu bausem nici din apa sarata, aceea pe care o adusesse Dometie din mare. M-am dus in camera mea si m-am intins pe patul tare, athonit, pe burta, ca ciobanii, caci si oasele ma dureau si muschii de efortul zilei.

Sufletul insa imi era luminat si fericit. Astazi pe Sfantul Munte al Athosului am trait prima minune, am intalnit un sfant. O para de foc.

Mi-am zis in gand "Tatal nostru", si mi-am insemnat patul, facand cu mana dreapta semnul sfintei cruci! Apoi m-am cufundat intr-un somn adanc<sup>25</sup>.

Vedem că nu i-a povestit această vedenie, duhovnicului său, trimis de Dumnezeu în fața lor, chiar imediat după ea, ca să-i îndemne la smerenie și să-i scape. Entuziasmul dacă ar fi fost copilăresc, fără viclesug, l-ar fi îndemnat să-i spună toată pățania năzdrăvană ca unui tată. Ar fi fost eliberat de toate

---

inceput sa-mi arate metoda mai sus aratata de rugaciune extatica, intemeiata pe inchipuire. Ma uit la el - era intr-o infierbantare grozava ! Avea infierbantate si sangele si inchipuirea ! Era in multumire de sine, in extaz, in amagire de sine, in inselare ! Lasandu-l sa se descarce, am inceput, putin cate putin, jucandu-mi in continuare rolul de povatuit, sa ii infatisez invatatura Sfintilor Parinti despre rugaciune, aratandu-i-o in Filocalie si cerandu-i sa mi-o lamureasca. Atonitul a cazut intr-o nedumerire desavarsita. Am vazut ca nu are cunostinta nicidecum despre invatatura Parintilor cu privire la rugaciune ! In continuarea discutiei noastre, i-am zis: "Uite ce e, staretule ! Vei locui in Petersburg - sa nu stai defel la catul de sus; sa-ti iei odaie numaidecat la cel de jos !". De ce asa ?" a intors cuvantul atonitul. "Pentru ca", am spus eu, "daca le trece prin cap ingerilor ca, rapindu-te pe neasteptate, sa te duca din Petersburg la Athos, si luandu-te de la catul de sus, te vor scapa, ai sa te strivesti de moarte; iar daca te vor lua de la cel de jos si te vor scapa, ai sa te-alegi doar cu lovituri usoare". Inchipuie-ti", mi-a raspuns atonitul, "de cate ori, "deja, stand la rugaciune, mi-a venit cu putere gandul ca ingerii ma vor rapa si ma vor lasa in Athos !" S-a vadit ca ieroschimonahul purta lanturi, nu dormea mai deloc, manca foarte putin si simiea in trup asemenea fierbinteala, ca iarna nu avea nevoie de imbracaminte groasa. Spre sfarsitul convorbirii noastre, mi-a venit in gand sa fac precum urmeaza: am inceput sa-l rog pe atonit ca el, postitor si nevoitor fiind, sa puna la incercare asupra sa metoda Sfintilor Parinti, care cere ca mintea sa fie la vremea rugaciunii cu desavarsire libera de orice inchipuire, cufundandu-se toata in luareaaminte fata de cuvintele rugaciunii, inchizandu-se si cuprinzand-o, potrivit spuselor Sfantului Ioan Scararul, in cuvintele rugaciunii. (Scara, Cuvantul 28, cap.17).

In timpul acestei lucrari, inima se face, de obicei, impreuna-lucratoare mintii printr-un simtamant mantuitor de intristare pentru pacate, precum a spus Preacuviosul Marcu Ascetul:

"Mintea care se roaga fara imprastiere stramtoreaza inima: iar "inima infranta si smerita Dumnezeu nu o va urgisi" (Ps. 50, 19. Cuvantul despre cei ce socot a se indreptati din fapte, cap. 34, Filocalia, vol.1 )."Dupa ce faci pe tine incercarea", i-am spus atonitului, "adu-mi si mie la cunostinta despre roada ei; caci aceasta incercare este anevoioasa pentru mine insumi, datorita vietii imprastiate pe care o duc". Atonitul s-a invoit cu bucurie la imbierea mea. Dupa cateva zile vine la mine si imi spune: "Ce mi-ai facut ?". "Dar ce s-a intamplat ?". "Pai cum am inceput sa ma rog cu luare- aminte, inchizand mintea in cuvintele rugaciunii, toate vedeniile mele s-au dus, si deja nu mai pot sa ma intorc la ele". Vorbind mai departe cu atonitul, nu am mai vazut la el acea incredere in sine si indrazneala care sareau in ochi la prima intalnire si care se fac, de obicei, vazute la oamenii aflati in amagire de sine, carora li se pare ca sunt sfinti, sau care se afla in inselare duhovniceasca. Atonitul si-a aratat chiar dorinta de a asculta sarmanele mele sfaturi. Atunci cand l-am povatuit sa nu se deosebeasca prin felul vazut de vietuire fata de ceilalti monahi, intrucat aceasta duce la cugetare semeata (Scara, Cuvantul 4, cap. 82, 83).

Sfântul ȚIgnatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 1999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 2005, pp. 27-29.

<<http://ro.scribd.com/doc/2410062/Sfantul-Ignatie-Briancianinov-Despre-inselare>>, marți, 6 august 2013.

<sup>25</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Parintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.



urmările acestei capcane răutăcioase ce i-au marcat ireversibil viața, răsucindu-i-o spre panta amăgirii de sine. Nu știm dacă mai apoi s-a spovedit de ea, dar faptul că, deși această nălucire a fost colectivă (deci nu avea pretextul ascunderii tainei pentru a nu se mândri) și neobișnuită, și nici unul din participanți nu a spus nimic, ne arată nouă că nu prea aveau așezarea duhovnicească de a-și expune problemele importante ale sufletului lor îndrumătorului, duhovnicului și starețului lor.

83.

*Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii [vederea este componenta cea mai importantă a simțirii – n.n.]; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.<sup>26</sup>*

Acest fel de a aborda vedeniile, duce la înșelare sigură, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, chiar dacă după cântarea de laudă la adresa Maicii Domnului din vedenia Părintelui Arsenie Boca ar părea că nu poate fi așa:

*Îi rog fierbinte pe toți oamenii: Să priveghem cu pocăință și atunci vom vedea mila Domnului. Dar pentru cei ce au vedenii și se încred în ele mă rog să înțeleagă că din aceasta se arată în ei mândria și împreună cu ea dulceața turbure a slavei deșarte, în care nu este pocăința unui duh smerit, și aici e toată nenorocirea, pentru că fără smerenie nu putem birui pe vrăjmași.*

*Eu însumi am fost amăgit de două ori. Prima dată, vrăjmașul mi-a arătat o lumină și un gând mi-a spus: „Primește-o! E harul. A doua oară, am primit o vedenie și am suferit mult pentru ea. Era la sfârșitul privegherii, când se cântă: „Toată suflarea să laude pe Domnul”, și am auzit cum împăratul David în cer cânta laude lui Dumnezeu. Stăteam în strană și mi se părea că nu mai era nici acoperiș, nici turlă și că vedeam cerul deschis. Am vorbit de aceasta cu patru bărbați duhovnicești, dar nimeni nu mi-a spus că vrăjmașul își bătea joc de mine. Eu însumi credeam că demonii nu pot slăvi pe Dumnezeu și că, prin urmare, această vedenie nu era de la vrăjmașul. Înșelăciunea slavei deșarte mă ținea în gheare și iarăși am ajuns să văd demoni. Atunci am cunoscut că eram înșelat și am descoperit totul părintelui meu duhovnicesc și i-am cerut să se roage pentru mine; și pentru rugăciunile lui acum sunt mântuit și rog totdeauna pe Domnul să-mi dea duhul smereniei. Și dacă aș fi întrebat: „Ce ți-ai dori de la Dumnezeu, ce dar?” aș răspunde: „Duhul smereniei care bucură pe Domnul mai mult decât toate”. Pentru smerenia sa Fecioara Maria s-a făcut Maica lui Dumnezeu și este preamărită mai mult decât toți în cer și pe pământ. Ea s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului” [Le 1, 38], a spus ea; și noi toți trebuie să imităm pe Sfânta Fecioară.*

*Pentru smerenie, sufletul dobândește odihnă în Dumnezeu, dar ca să țină această odihnă, sufletul trebuie să se învețe multă vreme. Pierdem această odihnă pentru că nu suntem întăriți în smerenie. Și pe mine vrăjmașii m-au înșelat mult. Gândeam în mine însumi: Sufletul meu cunoaște pe Domnul, știe cât e de bun și cât de mult ne iubește; cum se face însă că-mi vin gânduri rele? Și multă vreme n-am putut să mă regăsesc, până când nu m-a povățuit Domnul, și atunci am înțeles că din mândrie se arată gândurile rele. [...]*

*Omul cade în înșelare fie din lipsă de experiență, fie din mândrie. Dacă e din lipsă de experiență, Domnul ne va tămădui degrabă; dar dacă e din mândrie, atunci sufletul va suferi multă vreme până când se va fi învățat smerenia, și abia atunci îl va tămădui Domnul.*

*Cădem în amăgire când credem că suntem mai deștepti și mai experimentați decât alții și chiar decât duhovnicul nostru. Și eu am gândit așa din lipsă de experiență și am suferit pentru aceasta și sunt foarte mulțumitor lui Dumnezeu că prin aceasta m-a smerit și m-a povățuit și nu m-a lipsit de mila Sa. Și acum gândesc că, dacă nu te mărturisești duhovnicului, e cu neputință să scapi de înșelare, și pentru aceasta s-a dat de la Domnul duhovnicilor puterea de a lega și dezlega.*

*Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume*

<sup>26</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.

Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.

Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.

Dacă vezi cu mintea demoni, smerește-te și silește-te să nu-i vezi și mergi degrabă la duhovnicul sau „bătrânul” [„starețul”] căruia ai fost încredințat. Spune totul duhovnicului și atunci Domnul te va milui și vei scăpa de înșelare. Dar dacă crezi că știi mai multe în privința vieții duhovnicești decât duhovnicul tău și dacă la mărturisire [spovedanie] nu-i spui ce ți s-a întâmplat, atunci pentru mândria aceasta va fi îngădui unei înșelări să pună stăpânire pe tine spre povățuire<sup>27</sup>.

Din păcate, aceasta s-a întâmplat și cu Părintele Arsenie Boca, după cum ne arată chiar sfinția sa:

*Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie*<sup>28</sup>

Vedenia de mai sus nu a fost singura. Toate pe care le-am găsit noi, fie povestite de ucenicii fără carte, fie cele povestite de intelectualii fideli (mai rare și mai discrete), fie cele descrise de însuși sfinția sa, sunt toate la fel. Nu am reușit să găsim nici măcar o vedenie care să nu fie insuflată de același duh care l-a amăgit și pe Francisc de Assisi. Probabil și de aici a vrut să-l reprezinte ca Sfânt, având aceleși fel de trăiri interioare, aceleași vedenii, aceiași amăgire, provenită din duhul latin în care a fost născut, botezat și crescut. Vă mai redăm una a sârmanului Părinte Arsenie Boca, foarte asemănătoare cu cea a serafimului antihrist pe care a pățimit-o sârăcuțul Francisc de Assisi:

*La întoarcerea din Basarabia, în gara din Chișinău, are o viziune care-l va marca pentru întreaga viață: [sărăcul... s-a văzut din urmări – n.n.]*

*„Am văzut. Stăpânul sta rezemat într-o ușă de gară, cu ochii pierduți în zare, dar părea că vede toate neamurile, toți oamenii din ele și toată lumea. Tremura de frig - așa mi se părea; însă am înțeles că o durere fără seamăn pentru ceea ce vede, aceea îl făcea să-I tremure gura. Cu adevărat «Omul durerii». Peste tot avea înfățișare de cerșetor cu îmbrăcămintea, însă n-am prea luat seama la îmbrăcămintea, că peste măsură m-a izbit durerea Lui, cum n-am mai întâlnit niciodată nicăieri, dar și o frumusețe pe care n-am mai întâlnit-o am văzut-o pe chipul Lui. O frumusețe pe care n-o mai pot uita. N-a privit la mine, dar m-a văzut și m-am aprins de o dragoste de a suferi cu El. Neștiind cu ce să-I ajut, cu cea mai mare grabă am dat fuga să-I dau din pâinea noastră.*

[ca și la Francisc de Assisi, pe care l-a considerat Sfânt tocmai fiindcă a sesizat și sfinția sa asemănările stărilor proprii cu ale lui, vedem înfierbântarea trupească și dorința de a se uni cu El în patimi, cât și nedumerirea prostească și apariția ciudată diavolească, ce voia să-L mimeze pe Hristos – la Francisc în Serafim, la Arsenie în tremuratul specific hindus și penticostar și privirea pierdută, visătoare specific hipnozei, când Hristos este atât de prezent privind în adâncul inimii, dar fără să forțeze, după cum apare în adevăratele vedenii și în Sfintele Icoane – n.n.]

*Și când m-am întors cu pâinea nu l-am mai găsit, deși nu trecuseră decât câteva secunde... Atunci am înțeles că m-am întâlnit cu Cel gol, însetat, flămând și fără sălaş în lumea aceasta. Atunci am înțeles în câteva clipe mai mult decât tot ce am învățat în atâția ani de zile. Dar în inimă mi s-a aprins un dor ce mă arde ca un foc de a suferi cu El [descrierea acestui foc este specifică pentru senzațiile ce apar în trup în cazul înșelării – n.n.], de a mă stinge pe*

<sup>27</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*,

[https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ), miercuri, 10 iunie 2015, p. 131-132, 141.

<sup>28</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

*mine de dragostea Lui și de neasemănata-I Cruce. Dau mărturie și eu, nevrednicul, pentru cuvântul: «Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor» (Matei 28, 20)»<sup>166</sup>*

[vedeniile dumnezeiești nu se pot descrie în acest fel de cuvinte trupești, iar când se descriu au altfel de prezentare, delicată, simbolică, fiind puse în seama altora și nu a sa proprie pentru a se lăuda. Aceasta fiindcă ele descriu cele care 1Co 2:9 precum este scris cele ce ochiul n'a văzut, nici urechea n'a auzit, nici la inima omului nu s'au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce îl iubesc pre dânsul., iar războiul cu mândria îi atacă și pe cei mai încercați 2Co 12:Însă a mă lăuda nu-mi este de folos. Voi veni întru vedeniile și descoperirile Domnului. 2 Știu pre un om întru Hristos mai înainte cu patrusprezece ani, (sau în trup, nu știu; sau afară de trup nu știu; Dumnezeu știe); că s'a răpit unul ca acesta până la al treilea cer. 3 Și știu pre acest om (sau în trup, nu știu, sau afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe); 4 Că s'a răpit în rai și a auzit cuvinte nespuse, care nu este slobod omului a le grăi. 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine nu vă voi lăuda, fără numai întru neputințele mele. Vedeți ce diferență între adevăratele vedenii și descoperiri ale Sfinților Apostoli și amăgitoarele vedenii și descoperiri ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

*Acesta este un moment de răscruce în viața Părintelui Arsenie Boca, consemnat în manuscrisele sale: „oare nu la așa ceva m-am legat când L-am văzut într-o gară, privind peste hărmălaia lumii, la tragedia ce avea să vină a doua zi: al doilea război mondial, cu niște ochi de o frumusețe divină [vedeți cum este atras de frumusețea ochilor, cum atrăgea și sfinția sa, iar nu de înțelesurile lăuntrice ale lui Hristos, arătând și prin aceasta că erau vedenii date simțurilor și nu lucrării nevăzute și neînțelese a minții – n.n.] și cu o înfinită durere că ne vedea pe toți? Nu-i voi ușura întrucâtva imensa Lui cruce pe care o duce printre oameni până la sfârșitul lumii, luându-mi partea mea?*

[dar cum ar putea cineva să-i ușureze Sfânta Cruce, căci pocăința este bucurie în patimi Col 1:24 Acum mă bucur întru patimile mele pentru voi, și plinesc lipsele necazurilor lui Hristos în trupul meu pentru trupul lui, carele este Biserica; pe care Domnul atât de mult și le-a dorit Ioan 12:27 Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta, fiind slava și desăvârșirea Lui: Evr 2:9 Ci pe Cel micșorat cu puțin față de îngeri, pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om. 10 Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor. – n.n.]

*Căci nu I ne putem asemăna în nici unul din atributele Lui divine, decât în această cruce între oameni, pe care ei mereu ne-o pun în spate, până când vor veni și cei ce ne vor bate piroane, «găsind» viața noastră o «infamie»<sup>167</sup>.*

[Doamne, Doamne, cât de aproape e înșelarea de virtute! Ce mâhnire pentru noi să se piardă un asemenea om, cu astfel de daruri firești. Dacă ar fi adăugat smerenie îl aveam ca pe omul lui Dumnezeu și cât de mult ne-ar fi putut ajuta atunci! Doamne milostiv fi nouă păcătoșilor! – n.n.]<sup>29</sup>

2. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă pocăință intelectuală, rațională, sădită prin falsele vedenii și se considera aproape fără păcate, sau cu păcate minore, care nici măcar nu sunt păcate, și că a văzut, cu siguranță, ce trebuie să facă pentru a scăpa de toate păcatele lui:

*Se făcea că e în biserica Mănăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la ei însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de “data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Păruitele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu “Doamne”, și*

<sup>29</sup> Florin DUȚU, „Și cărțile au fost deschise”, Părintele Arsenie Boca (1910-1989) - o biografie, Ed. Floare Albă de Colț, București, 2013, pp. 9-12, 25, 92-93.

atunci a spus el despre cuvântul "Doamne" că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că l-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...<sup>30</sup>

3. Ca și Francisc de Assisi, era urmat de mulți adepți fideli, considerându-se pe sine în latura exaltată, (emotivă, psihică, iar nu cea duhovnicească, liniștită, pe care o au Sfinții adevărați), ca unul ce are un popor, pentru care este responsabil și mântuitor și un mare dar universal dat nouă de către Dumnezeu:

*Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile. Părintele Arsenie Boca nu a uitat întreaga viata aceasta emoționanta fidelitate duhovniceasca, exclamând de nenumărate ori: "Astia sunt fagarasenii mei, poporul meu in picioare!"<sup>31</sup>*

*Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit! (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)<sup>32</sup>*

4. Ca și Francisc de Assisi, avea o falsă smerenie, arătată tocmai pentru a încuraja pe cei ce îl laudau ca să îl laude. „Smerenia” precucioșiei sale se arăta numai atunci când se arătau laudele, ca să strălucească propria persoană și mai mult prin etalarea „smereniei”, ca vârf al virtuților. Aceasta deoarece „smerenia” sfinției sale avea nevoie de laude ca de aer, ca să se hrănească, să existe, să producă stări sesizabile în emoție și arătate și celorlalți prin simțuri, spre deosebire de nevăzuta, ascunsă, nedeclarată, neevidențiată, nesensizată de sine sau de alții smerită smerenie care totdeauna caută și se hrănește din ocări. Prin aceasta, modestia cunoscută a Părintelui Arsenie Boca, ca și a lui Francisc de Assisi, de fapt, era o anti-smerenie:

*Văd că și eu mă pomenesc laudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățarnicesc.*

*Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.*

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Și ce răspuns viclean care încurajează lauda, dogmatisind-o că ar aduce smerenie – n.n.]

5. Ca și Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca se considera pe sine ca cel ce poate ierta păcatele și scoate pe oameni din iad, fiind un Sfânt de o mare apropiere de Dumnezeu, un exemplu de dat (modelul nepăcătoșeniei constând doar în a nu fuma și a nu bea) și un mântuitor:

*Slujbă specială de făcut*

*Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:*

*„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:*

*- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.*

*- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!*

*- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.*

*Și a făcut slujba, atunci... ”<sup>33</sup>*

<sup>30</sup> Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 13.

<sup>31</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

<sup>32</sup> Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 27-28.

<sup>33</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

*Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplul pe mine...”<sup>34</sup>*

*Odată când m-am dus la Părintele Arsenie a zis: „Mă, când mai zice cineva rău de preoți să mă dai exemplul pe mine. Eu nu beau, nu fumez, etc.”. [...]*

*Un credincios din Ucea, când a fost la mănăstire la Sâmbăta, a spus că Părintele Arsenie, înainte de a începe o predică, s-a urcat pe o masă și a zis: „Când Dumnezeu va judeca lumea eu am să fiu la dreapta Lui și atunci ori vă sunt de folos ori vă sunt acuzator”. Atunci Dumnezeu îmi va zice: „Arsenie, de ce nu le-ai spus?”. Eu am să zic: „Doamne, eu le-am spus, dar nu m-au ascultat!”. Așa v-am devenit acuzator, iar de folos vă sunt dacă faceți ce vă spun”. Amin<sup>35</sup>*

*Odată, după SF. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei din București, cineva l-a văzut pe Părintele Arsenie, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte, și a plâns. Părintele i-a zis: „îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și Sfinții mor...” și aceasta a spus-o despre sine.<sup>36</sup>*

Toată lumea știe că și Sfinții mor, este un truism. Dar, din fericire, ne-a spus Părintele Această taină, ca să o afle oricine: se credea Sfânt, deci... nu avea cum să și fie.

Iată cum cugetă Sfinții adevărați:

*Domnul a dat tâlharului raiul; tot așa va da raiul și oricărui păcătos. Pentru păcatele mele sunt mai rău decât un câine răios, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mi le ierte, și mi-a dat nu numai iertarea, dar și Duhul Lui, și în Duhul Sfânt am cunoscut pe Dumnezeu. [...]*

*Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.*

*Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.*

*Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu. [...]*

*Când pacea lui Hristos vine în suflet, atunci el este bucuros să șadă ca Iov pe gunoi și să-i vadă pe ceilalți în slavă; atunci sufletul se bucuros că e mai rău decât toți. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare și cu neputință de dezvăluit. Din iubire sufletul dorește fiecărui om mai bine decât pentru sine însuși și se bucură când vede că alții stau mai bine decât el și se întristează când îi vede că sunt chinuiți. [...]*

*Omul mândru se teme de reproșuri, dar cel smerit nicidecum. Cine a dobândit smerenia lui Hristos dorește totdeauna să i se facă reproșuri, primește cu bucurie ocările și se întristează când este lăudat. Dar aceasta nu este decât primul început al smereniei. Când sufletul cunoaște prin Duhul Sfânt cât de blând și smerit e Domnul, atunci se vede pe sine însuși mai rău decât toți păcătoșii și se bucură să stea pe gunoaie în zdrențe ca Iov și să vadă pe oameni în Duhul Sfânt strălucitori și asemenea lui Hristos. [...]*

<sup>34</sup> Ioan CIȘMILEANU, Mărturiile din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 99.

<sup>35</sup> Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Colecția “Ortopraxia”, Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 124-125.

<sup>36</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA, s.Ed., Arad, 2012, p. 51.

Domnul vrea ca noi să iubim pe aproapele; și dacă tu gândești despre el că Domnul îl iubește, aceasta înseamnă că iubirea Domnului e cu tine; și dacă crezi că Domnul iubește mult făptura Sa și ți-e milă de întreaga zidire și-i iubești pe vrăjmașii tăi, iar pe tine însuși te socotești mai rău decât toți, aceasta înseamnă că e cu tine un mare har al Duhului Sfânt.<sup>37</sup>

6. Ca și Francisc de Assisi, Padre Pio și alți apuseni rătăciți, Părintele Arsenie Boca avea stigmat, iar când cădea în transă (pentru a primi vedeniile suferea ca și Mahomed sau ca și Saul de epilepsie, rod al cugetării sale trupești):

*Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme [iată și celebrele stigmat! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatul este o lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *I Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.]! [...]**

*Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină. [Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: *Mar 9:20 Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălea aspumând.. Așa proceea și Mahomed: Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru erezul lui*<sup>38,39</sup>*

*§1 Când împărăția Iraclie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și păscător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige<sup>40</sup>, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturenice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plâsmuind un noian ciudat l-a întărit.*

*§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma<sup>41</sup>, de care se mârșea Doamna și muierea lui. Și văzând el pe muierea sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era*

<sup>37</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 3, 27, 32, 34, 69, 190.

<sup>38</sup> †ÎPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropolii a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

<sup>39</sup> Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid ( arabă : خديجة بنت خويلد ) sau Khadija al-Kubra (Khadija cel Mare) [ 1 ] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed . Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind " mama a Islamului " [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <[http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija\\_bint\\_Khuwaylid](http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid)>, marți, 4 martie 2014.

<sup>40</sup> *Mar 9:17 Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-l pe Iisus, duhul îndată a zguduț pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 Iar Iisus, văzând că mulțimea dă navală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! 26 Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.*

<sup>41</sup> Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira , dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة :hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.

surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muierea lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsa a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânsul, precum scrie Chedrinu, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, din care cea mai fierbinte susținătoare a acestei idei a fost Maica Zamfira – n.n.] *A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă! Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strană aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica teleportării [iată cum de la mistica mahomedană ajungem la cea din science-fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară, ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă, iar dacă ar fi crezut, din amăgire, că celălalt ar fi fost vreun Sfânt, înțelegem și lipsa de evlavie a sfințiilor lor față de Sfinți: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuși satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptății; căroră va fi sfârșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul [săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supra mască de creștinism apusean, numit antropozofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antropozofiei– n.n.] se duse și se întorsese [aici ajungem de la mistica science-fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănile lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănile de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp<sup>42</sup>. – n.n.]<sup>43</sup>.*

Căderea la care a ajuns Părintele Arsenie Boca, transformându-se din amăgit în amăgitor, ne-o explică Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

*Cu dreptate vine deci pedeapsa peste mintea care se înalță în cugetările sale. Iar această pedeapsă constă în părăsirea ei, sau în îngăduința ce o dă Dumnezeu de a fi tulburată de draci în activitatea ei, adică în Iudeea, și în contemplația ei, adică în Ierusalim, ca să câștige conștiința neputinței sale naturale și conștiința puterii și a harului dumnezeiesc, care o apără și îi dăruiește toate bunurile. Prin aceasta se va smeri alungând de la sine cu totul trufia străină și potrivnică firii. Drept urmare nu va mai veni asupra ei cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor hărăzite, cum n-a mai venit peste Ezechia, care îndată ce n-a mai venit peste el prima mânia, sau părăsire, s-a smerit, și a ajuns la cunoștința Celui ce i-a dăruit bunurile. Căci după cuvintele: “Și s-a abătut mânia peste el și peste Iuda și Ierusalim” se spune: “și n-a mai venit peste el mânia Domnului în zilele lui Ezechia”. Adică n-a mai venit cealaltă mânia, cea a retragerii darurilor, fiindcă prima părăsire l-a învățat să fie recunoscător. Căci cel ce nu se*

<sup>42</sup> <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>

<sup>43</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

*cumințește prin primul fel de mânie, sau părăsire, ca să vie la smerenie, are de suportat cu siguranță cealaltă mânie, care îl despoaie de lucrarea darurilor și-i lipsește de puterea care-l păzea mai înainte. “Strica-voi gardul viei”, zice Dumnezeu despre nerecunoscătorul Israel, “și va fi de jaf; surpa-voi zidul și va fi călcată în picioare. Și-voi părăsi via mea și nu va mai fi nici tăiată, nici săpată și vor porunci norilor să nu mai plouă peste ea”.354 (354 Isaia 5, 1-6.) Același lucru se povestește alegoric că l-a pățit și Saul, primul rege al lui Israel. Acela, primind prin ungere deodată cu dregătoria regească și harul proorociei, fiindcă nu l-a păzit pe acesta, primește ca prima mânie chinuirea din partea duhului rău (7). Iar fiindcă nu și-a venit la simțire, prin aceasta și-a agonisit cealaltă mânie și a sfârșit cu viața, ajungând pentru nechibzuința lui, în fața morții lipsit de orice pietate. Această tristă pățanie a lui o arată faptul că întâi este chinuit de draci, pe urmă recurge de bunăvoie la demoni prin vrăjitoare și le aduce cult vrăjitoresc întocmai ca necredincioșii.355(355 I Regi 16, 14 urm.)<sup>44</sup>*

Vedeți și frațiile voastre asemănările și nu vă uimiți. Toți oamenii suntem înșelați, doar smerita și bătrâna ascultare de Sfânta Biserică Ortodoxă și de duhovnic îi dă voie lui Dumnezeu să ne mântuiască. Să stăm un pic cu mintea și să plângem de o asemenea amăgire, tocmai la un ieromonah Ortodox cu atâta priză la popor și să ne ferim de această cărare a lua în ușor hotarele pe care le-au așezat, cu durere și insufलाți de Sfântul Duh, Sfinților Părinți. Fiind fiu de greco-catolic și neascultând de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, care cu atâta delicatețe îl întorcea de la calea succesului misionar la smerita așezare în Filocalie, Părintele Arsenie Boca și l-a luat ca model pe Francisc de Assisi, cu trăiri și experimente asemănătoare sfinției sale, căci între Sfinții Ortodocși nu a găsit pe nimeni așa. Cine se asemănă, se adună. Pictând pe precursorul lui Antihrist, Francisc de Assisi, Părintele Arsenie Boca simțindu-se așa de apropiat de el, a vrut să arate că și viața sfinției sale, atât de asemănătoare prin înșelare, ar fi „de la Sfântul Duh”, în aceeași măsură în care și viața lui Francisc de Assisi ar fi „de la Sfântul Duh”, fiindcă în Ortodoxie nu a găsit un model asemenea sfinției sale (Sfinții Ortodocși chiar fiind de la Sfântul Duh, aveau viața diametral opusă de a preacuvioșiei sale și de a amăgiților apuseni).

Dar urmând pilda întemeietorului mișcării arsenice, nici ucenicii sfinției sale nu găsesc un altul asemenea cu el, cum nici ucenicii lui Francisc de Assisi nu au găsit, întemeind Ordinul Franciscan și numindu-se franciscani. Ucenicii sfinției sale numindu-l „Sfântul Ardealului”, ca pe un unicat, vor să fie canonizat, ca să poată să se numească arsenicani, întemeind deja Fundația Arsenie Boca, ce are ca fundament, că nimeni nu-i ca „sfântul” lor:

*Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.<sup>45</sup>*

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici „sfântul apostol Andrei”, iar „sfinția Sa” cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți, chiar prin sintagma eretică „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu, adică Unul și Una Singulari, excepționali, având pe –ul ce subliniază singularitatea, restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinți, care se întrec unul pe altul în smerenie, dându-și unul altuia întâietatea *Fil 2:3 Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși..* Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost unul din Sfinții Ardealului și nu „Sfântul Ardealului” (oare alți Sfinți nu mai sunt în Ardeal?) ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. Dar pentru a deveni un Sfânt autentic este nevoie de smerenie, care se obține cu multă sudoare și sânge vărsate, iar nu așa, cu înlesnire, prin vedenii ușoare și misiune de succes.

<sup>44</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, <sup>4</sup>2005, Vol. III, pp. 250-251.

<sup>45</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.



Vom vedea că aceste comparații hulitoare între un amăgit și Sfinții autentici, înjosindu-i din întunecare pe ultimii, nu se opresc aici. Fabulația ajunge la paroxism prin compararea Părintelui Arsenie Boca cu Sfântul Ioan Botezătorul, Maica Domnului, Sfântul Duh și Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Dar despre aceasta la capitolul numit: *Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”*

Nu putem să nu ne aducem aminte de dragul nostru Mihai Eminescu:

*Luceafărul*

*A fost odată ca-n povești,*

*A fost ca niciodată.*

*Din rude mari împărătești,*

*O prea frumoasă fată.*

*Și era una la părinți*

*Și mândră-n toate cele,*

*Cum e Fecioara între sfinți*

*Și luna între stele.*

Numai că aceea este o metaforă poetică, iar aici este o realitate crudă de amăgire publică. Să ne ferească Dumnezeu de poetizarea sinaxarului!

## IV. VIAȚA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

### 1. PREGĂTIREA DUHOVNICEASCĂ

A corespuns necesității (indispensabile tuturor) de smerenie pentru vindecarea minții, ca lucrarea sfinției sale să nu fie și/sau să nu devină amăgitoare?

#### A) LA ÎNCEPUT PRIMEA SFAT

„Scrise cu ajutorul Domnului și cu al Maicii Sale dimpreună cu blagoslovenia Părintelui meu duhovnic Starețul Antipa, cât am petrecut în Sfântul Munte: Martie, Aprilie și Mai 1939, de pe manuscrisele Starețului. - Dumnezeu să-i primească ostenele.”<sup>46</sup>

*Arsenie Boca mi-a fost foarte apropiat ca student la Sibiu. Venea la mine și stătea luni de zile uneori. După aceea s-a făcut calugar, a stat în București pe la un frate al meu...*<sup>47</sup>

*După un timp, a venit părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru a scrie după dictatul tatei și l-a ajutat astfel câteva săptămâni la munca de traducere.*

*Despre el s-au vorbit multe, bune și mai puțin bune, cu atât mai mult cu cât evoluția lui a fost neobișnuită. Se numea Zian Boca, originar din zona Apusenilor și fusese student la pictură la București, vreme de un an. Apoi s-a hotărât pentru teologie. Cum la București se aciuse și el, ca atâția alții, la unchiul Gheorghe, căruia el i-a dat porecla „Babu”, s-a apropiat și de noi.*

*Dintr-o autentică dorință de trăire spirituală, fără îndoială, și cu multă sinceritate, a început să ducă o viață foarte ascetică. Pleca dimineața la pădure, având cu el o scândurică pe care îngenunchea la rugăciune și medita îndelung.*

*S-a călugărit la Mănăstirea Sâmbăta, luându-și numele de Arsenie. A continuat o vreme să ducă o viață aspră și a căpătat o anumită notorietate. Venea deseori la noi, fiind primit ca un membru al familiei. Discuta mult cu tata, care îi vorbea cu insistență despre dreapta socoteală și despre smerenie, așa cum se menționau ele în Filocalie și care, considera tata, erau două virtuți de bază ale unui monah.*

*Îi repeta mereu părintelui Arsenie: „Cel mai mare pericol pentru un călugăr este să se lase smintit de laudele celorlalți.” (Trebuie să subliniez că termenul de „sminteală”, care apare deseori în scrierile spirituale, nu are semnificația unei anomalii psihice, a unei minți deranjate, ci a ducerii în ispită, a abaterii de pe drumul plin de eforturi și jertfe, care este viața unui călugăr adevărat). „Fugi cât poți atunci când cineva începe să te privească cu admirație, să te laude. Oricât ar părea de nevinovată, faima pe care oamenii o construiesc în jurul tău are consecințe fatale. Știau ei Părinții ce știau atunci când fugeau de lume și se izolau în singurătate... Smerenia e cea mai eficientă armă a monahului, în lupta cu ispitele, cu tentațiile zilnice...” spunea tata.*

*Din păcate, de cuvintele lui de prevenire, constituind un avertisment real, nu s-a ținut seama. Au fost desigur și alte asemenea cazuri. Mulți au eșuat în drumul de ascensiune spirituală pentru că s-au lăsat ademeniți de trufie, de perfidia slavei deșarte. Pe de o parte, se greșește construindu-se idoli și legende, din nevoia de extraordinar și senzațional, care a animat omenirea dintotdeauna. Pe de altă parte, laudele și admirația simt o capcană dulce, căreia îi cad pradă cei ce nu sunt destul de tari pentru a le rezista. Adulația mulțimii le devine necesară, se scaldă în auto admirație, în convingerea că sunt supraomeni care nu pot să greșească, în voluptatea faimei pe care cred că au dobândit-o. Odată deschisă poarta trufiei, prin ea*

<sup>46</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, <sup>2</sup>2009, p. 9.

<sup>47</sup> Parintele Dumitru Staniloae despre Parintele Arsenie Boca și Corneliu Zelea Codreanu:

<<http://www.apologeticum.ro/2010/11/parintele-dumitru-staniloae-despre-parintele-arsenie-boca-si-corneliu-zelea-codreanu/>>, sâmbătă, 16 mai 2015.

năvălesc toate celelalte păcate. După cum spun Sfinții Părinți, monahii trebuie să lupte continuu împotriva acestor ispite fundamentale, care îi prăvălesc de pe drumul îngust și spinos al ascensiunii spre adâncurile impure.

La vremea aceea însă, părintele Arsenie se considera încă ucenicul tatei și vreme de câteva săptămâni a scris după dictat, cu scrisul lui mărunț și ordonat, ceea ce traducea tata din limba greacă.<sup>48</sup>

Ce început bun de pocăință și promițător pentru curățire, iluminare și desăvârșire...

## B) MAI APOI, NU A MAI ASCULTAT DE NIMENI

[...]Ne-am văzut toți de treburile noastre. Tata traducea Filocalia mai departe, Scria acum singur, căci părintele Arsenie plecase între timp.

[...]Peste câțiva ani am mai fost odată cu tata în Munții Făgăraș, între timp, părintele Arsenie plecase la Prislop. Tata, căruia îi ceruse sfatul, se împotrivi proiectului de a face acolo o mănăstire de maici.

Mi-aduc aminte că părintele Arsenie a venit la București în acest scop. Au discutat îndelung amândoi. Tata avea o expresie foarte severă, de puține ori îl văzusem atât de categoric. Nu era de acord. îi spusese părintelui Arsenie că acest lucru ar putea da loc la o sumedenie de ambiguități și neînțelegeri.

„Părinte, fă o mănăstire de călugări. Ar fi foarte bine venită acolo. Adună câțiva tineri buni, serioși, și întemeiați acolo o mănăstire, cu activitate duhovnicească, cu slujbe, predici, educație religioasă. Oamenii au nevoie de așa ceva. Legați-o și de o activitate intelectuală, pe lângă cea pastorală. Sigur se găsesc călugări care vor să se dedice studiului. Se pot face traduceri, mai există atâtea manuscrise neexplorate. Poate lua naștere acolo un centru cu adevărat important de care să-ți legi numele și o lucrare spirituală, de folos pentru toată țara.”

Părintele Arsenie n-a mai revenit niciodată la noi. Nici măcar atunci când mănăstirea de maici a fost desființată și el s-a stabilit împreună cu maica Zamfira la București, în casa părinților ei. L-am întâlnit odată pe stradă: civil, fără barbă. Nu mai avea nici rasa albă care-i dădea prestanță. Dacă n-ar fi fost acel chip cu trăsături prelungi, caracteristice, nu l-aș mai fi recunoscut. Nu mai era părintele Arsenie cum îl știam, cel care în tinerețe, ingenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se. Sau cel care, mai târziu, vorbea credincioșilor cel ascultau cu venerație: „Măi, ce știți voi? Și așa nu pricepeți ce vă vorbesc eu păsărește!” Devenise o persoană anonimă, un trecător pe străzile Bucureștiului și atât.<sup>49</sup>

Părintele Arsenie Papacioc:

Și acum... s-a făcut Mănăstirea Prislop cu stareț... Arsenie. Noi l-am învinuit că: nu ții cont, nu ții legătura cu Biserica, (noi cei de la Antim<sup>50</sup>), și te invităm să iei parte la sfătuire cu noi aicea... uite așa.... N-a primit, pentru că el era... nu putea să-și hrănească antimandarele lui.

Părintele Ioanichie Bălan:

<sup>48</sup> Lidia STĂNILOAE IONESCU, *Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae*, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

<sup>49</sup> Lidia STĂNILOAE IONESCU, *Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae*, Ed. cit., pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

<sup>50</sup> Aici Părintele Arsenie, gândind bisericește, arată că nu a fost opinia lui, ci a multora, inclusiv a celor de la Sfânta Mănăstire Antim, care învățau din minunata lucrare a Rugului Aprins, reînvierea lucrării lăuntrice a Filocaliei, pe care Părintele Arsenie Boca - de dragul Maicii Zamfira și a propriei lucrări spectaculoase - a refuzat să o practice, deși Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și alții l-au îndemnat să o facă. Vezi și informațiile valoroase din cartea Arhimandritului Paulin Lecca și a doamnei Lidia Stăniloae.

Da, da... scopurile...<sup>51</sup>

Este știut că Părintele Arsenie nu a căutat să se zidească printr-un părinte duhovnicesc, întru Hristos. Care este lauda lui? Lauda lui Hristos este Tatăl, zice: „Eu de la Mine nu am grăit; ci Tatăl cela ce M-a trimes pe Mine, Acela poruncă Mi-a dat, ce voi zice și ce voi grăi” (Ioan 12, 49); și în alt loc: „Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes” (Ioan 17, 22-23). Cine este Părintele său duhovnicesc? Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că avea talent la caricaturi, la trimes la școală, la trimes în Sfântul Munte Athos și văzându-l că are priză la popor l-a hirotonit și avansat. Apoi tot el la dus la Mănăstirea Prislop și tot el la chemat de acolo. Atunci, din păcate, Părintele Arsenie, (cred) nu a făcut ascultare și de aici i-a venit căderea, el l-a rugat pe Mitropolit să-l lase în continuare la Prislop<sup>52</sup>. Atunci neascultându-l nici pe Părintele Dumitru Stăniloae, care dorea ca la Prislop împreună cu Părinții Dometie și Antonie Plămădeală să lucreze la Filocalie, o introduce pe Julieta cu care avea legătură de la Sâmbăta de Sus și îi determină pe aceștia să plece. Într-un an o face stareț pe aceasta și apoi vin problemele. Acest Părinte al său, Mitropolitul Nicolae Bălan, se spovedea la Părintele Cleopa și (cred) se plângea cu privire la el. De asemenea și Mitropolitul Nicolae Mladin, P.S. Andrei Magerul și Mitropolitul Antonie Plămădeală, care a fugit cu motiv întemeiat de la Prislop la Mănăstirea Slatina, se spovedeau la Părintele Cleopa și (cred) se plângeau cu privire la Părintele Arsenie Boca. Cele auzite de la aceștia (cred) l-au determinat pe Părintele Cleopa să-i scrie acele scrisori, cu smerenie, Părintelui Arsenie, în care îl ruga să vină la Mănăstirea Slatina să-i folosească duhovnicește. Dar Părinte Arsenie nu a venit la Slatina. Apoi, știu din gura Părintelui Cleopa că dus fiind de Sfântul Sinod să pună rânduială în mănăstirile din Ardeal, mai cu seamă la Mănăstirea Arad Gai, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie la Episcopia Aradului și a dorit să i-a binecuvântare, să-l îmbrățișeze, dar nu a reușit. Părintele Arsenie i-a zis batjocoritor: „Ce măi moldovene vii tu să ne înveți călugărie!”

Odată Părintele Cleopa mi-a mărturisit de ce nu dădea binecuvântare la oameni să-i citească Acatistul Părintelui Arsenie Boca și băga cuvântul, ca să nu se smintească aceștia: „Nu-i citiți Acatistul căci nu e canonizat!” Înțelegerea sfinției sale cu privire la Părintele Arsenie era precum a majoritatea Părinților duhovnicești, care l-au cunoscut, aceea că: „Împrietenirea cu Julieta i-a adus căderea”.

Iată, este știut, lauda Părintelui Cleopa sunt Părinții lui, în primul rând Duhovnicul Paisie Olaru și Starețul Ioanichie Moroi. Cu Părintele Arsenie nu stau lucrurile la fel, nu a ținut la aceasta, după cum mărturisește el însuși, a căutat să se apropie de Dumnezeu prin „cunoștințele din cât mai multe domenii”, până chiar și din magie. Cine, dintre cei care au fost aproape de Părintele Arsenie Boca și au dorit să rămână întru Hristos, Mântuitorul nostru, nu au mărturisit adevărul? Iată, până și Părintele Teofil Părăian [...], zice: „nu am un cult pentru el”<sup>53</sup>

<sup>54</sup>

De unde i se trage toată această tragedie?

---

<sup>51</sup> Convorbirea duhovnicească de mai sus a avut loc cu ocazia vizitei la Sfânta Mănăstire Sihăstria, a Părintelui Arsenie Papacioc, din 1996. Ea s-a ținut în chilia Părintelui Varsanufie Lipan, duhovnicul Părintelui Cleopa Ilie, unde acum este locul de închinare în memoria Părintelui Paisie Olaru. La ea au participat (mai cunoscuți):

Arhimandriții:

Cleopa Ilie, Ioanichie Bălan, Arsenie Papacioc, Arsenie Popa (actualul stareț al Sihăstriei).

Monahul Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa.

Și... mulți alții, din obștea Sfintei Mănăstiri Sihăstria.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwvKM>>, duminică, 17 mai 2015.

<sup>52</sup> Vezi: *Părintele Arsenie Boca mare îndrumător de suflete din secolul XX*, Editura Teognost, Cluj-Napoca 2002, p. 32, 218.

<sup>53</sup> *Ibidem*, p. 221.

<sup>54</sup> Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015

### C) PUNCTUL DE RĂSCRUCE

convertindu-se (prin alegerea de sine, în loc de smerita lepădare) din fiu al ascultării în om idioritmic, autonom?

Iată-l:

<https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2012/04/06/o-intamplare-minunata-din-sfantul-munte-athos-povestita-de-parintele-arsenie-boca-pe-atunci-tanarul-diacon-celib-zian-boca/>

Este vorba de vedenia treptelor, care nu a fost singura de acest gen. Mai avem și pe cea din gară, pe lângă multe altele pe care le știm de la ucenici. Dar primele două sunt descrise chiar de sfinția sa, cu emoțiile ce le-au însoțit, de aceea nu pot fi negate de cei ce vor să-l prezinte pe Părintele Arsenie Boca ca pe un ieromonah intelectual bine dotat și echilibrat, ce nu se lasă dus de nas de păcălelile simțurilor și vedeniilor, ci le respinge cu bărbăția smereniei. De aici vedem că și imaginea de Sfânt făcător de minuni, creată de ucenicii entuziasmați, fără carte, și imaginea de Sfânt cu paza minții, creată de ucenicii teologi sau cărturari, nu sunt adevărate, ci niște produse ale imaginației lor expuse în mod comercial pentru a obține mult dorita și visata canonizare.

Vă invităm, dacă doriți, să le recitiți în capitoul:

*Francisc de Assisi*

Pentru a vedea, în lumina Sfinților Părinți, că au fost amăgitoare, mai adăugăm următoarele studii:

Redăm mai jos, frumoasa distincție pe care o face Părintele Rodion, în legătură cu aparițiile demonice, pentru a vedea că vedenia de mai sus este tipică lor. Vom ***îngroșa și sublinia*** caracteristicile comune cu ispita din vedenia treptelor de mai sus.

#### ***Analiza comparativă a contactelor și acțiunilor OZN-urilor și demonilor asupra oamenilor***

*Făcând un bilanț al tuturor celor expuse mai sus, propunem atenției cititorului nostru un tabel coordonator, în care sunt prezentate, în partea stângă, rezultatele analizei contactelor oamenilor cu OZN- uri și OZN-auți, însumând 10 caracteristici principale, și - în partea dreaptă - rezultatele felurilor de ispite la care demonii i-au supus pe pustnici, însumând, de asemenea 10 caracteristici.*

*Compartimentele stâng și drept urmează să fie citite paralel, adică mai întâi p. 1 din partea stângă, după care imediat p. 1 din dreapta.*

Vedenii amăgitoare OZN, similare cu cele ale Părintelui Arsenie Boca:

<b><i>Caracteristicile acțiunilor OZN-auților asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:</i></b>	<b><i>Caracteristicile acțiunilor duhurilor necurate asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:</i></b>
<i>I. OZN-urile, în numeroase cazuri, se comportă agresiv:</i>	<i>I. Demonii sunt dușmanii neamului omenesc, sarcinile lor sunt acelea de a-l duce pe om la pieire pe veci. Ei:</i>
<i>a) distrug și accidentează mijloacele tehnice;</i>	<i>a) dărâmă chiliile, strică lucrurile oamenilor;</i>

<p>b) rănesc și chiar omoară oamenii (vezi capitolul Apraxin; pieirea căpitanului Mentela, moartea lui Ancensio Bermudes).</p>	<p>b) îi bat pe pustnici, pe unii torturându-i până la moarte (vezi viața Prea Cuviosului Serafim, mărturisirile Sfântului Simeon Noul Teolog).<sup>55</sup></p>
<p>II. Au fost fixate cazuri de răpire violentă a oamenilor (v. cazul cu polițistul din Etland, întâmplarea cu fermierul brazilian).</p>	<p>II. Există cazuri de răpire violentă, mai cu seamă a păcătoșilor, neapărați de harul divin (viața Sfântului Nil Sorski, mărturisirile lui S. Nilus).</p>
<p>III. În cazurile de răpire violentă deseori este lezată demnitatea omului: OZN- auții iau în mod forțat probe de sânge, de piele etc., dezbracă oamenii și chiar ar fi intrând în „relații intime” (cum s-a întâmplat cu fermierul din Brazilia).</p>	<p>III. <b><u>Își bat joc în fel și chip de oamenii ademeniți de ei;</u></b> își pot face apariția în chip de femeie, creând iluzii că s-ar fi produs un contact intim (vezi exemplul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).<sup>56</sup></p>
<p>IV. A fost fixată influențarea prin hipnoză, sugestia diferitelor imagini și reprezentări; deseori comunicarea se realizează prin intermediul telepatiei (vezi cazul cu polițistul, contactul cu fermierul din Republica Kabardino-Balkar).</p>	<p>IV. <b><u>Caută să sugereze pustnicului propriile lor gânduri, determinându-l să primească, chipurile, viziunile lor; în timpul comunicării adeseori glasul se aude ca și cum „dinăuntru”</u></b> (telepatie) (Viața Sfântului Isaachie și a Prea Cuviosului Antonie).</p>

<sup>55</sup> Asta se întâmplă atunci când sunt refuzați, sau după ce pun stăpânire pe bietul suflet, nu când încearcă să fie primiți prin înșelare, să fie atractivi.

<sup>56</sup> Era o batjocorire printr-o ironie fină, de care bieții încântați nu și-au dat seama. Ce cuviință să fie în a pomeni de cadavrele disecate și a da canon de a face bețe? Ce batjocorire grosolană să te numească afierosit de la aducerea pe lume lui Dumnezeu și Bisericii!

<p>V. Deseori încearcă să intre în contact cu oamenii, invitându-i pe nava lor; dacă sunt tratați cu un refuz categoric, în numeroase cazuri se retrag fără să facă uz de violență.</p>	<p>V. <u>Încearcă în fel și chip să intre în contact cu oamenii și să le trezească interesul și consimțământul pentru comunicare cu scopul de a-i supune influenței lor.</u> În cazul unui refuz ferm și rugăciunii, dispar, neputând face nimic în mod forțat (Viața Prea Cuviosului Antonie, mărturisirea Sfântului Ignatie Brianceaninov).<sup>57</sup></p>
<p>VI. În unele cazuri, după contactarea OZN-urilor, este vindecată o boală sau alta a contactorilor.</p>	<p>VI. În povestirile din Viețile Sfinților și în lucrările Sfinților Părinți citim despre capacitatea vrăjitorilor de a vindeca prin putere demonică, aceste însănătoșiri însă nu sunt durabile și duc de regulă la pierzania sufletelor celor care apelează la ajutorul lor (Viața Sfântului Mucenic Ciprian, cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur despre cei care se vindecă de boli prin magie).</p>
<p>VII. În timpul contactului, mai ales la început, omul este cuprins de sentimente de frică și groază (în toate cazurile evocate mai sus).</p>	<p>VII. <u>În momentul apariției duhurilor necurate, omul resimte tulburare, disconfort, groază</u> (Viața Prea Cuviosului Antonie și povestirile din viețile altor sfinți).</p>
<p>VIII. Aspectul exterior al OZN-urilor este diferit: uriași și pitici, indivizi frumoși și urâcioși, bărbați și femei (vezi exemplele de contacte expuse mai sus).</p>	<p>VIII. <u>Își fac apariția sub diferite chipuri: de uriași și pitici, tineri frumoși și fiinte oribile, femei și bărbați, târâtoare și fiare</u> (vezi povestirile din Viețile Sfinților expuse mai sus).<sup>58</sup></p>

<sup>57</sup> Din păcate nici unul din cei trei oameni protagoniști ai spectacolului demonic nu a refuzat sau încercat să vadă dacă este vorba de un drac sau de un Sfânt. Dimpotrivă, toți trei s-au bucurat fiindcă le confirma preocupările superficiale de minuni fără pocăință și dorința de a primi *botezul cu foc și cu proorocie*.

<sup>58</sup> Felul disprețuitor de a vorbi al duhului, siguranța trufașă de sine, și mândria ce o sădea, însoțeau caracterul năucitor al apariției falsului Sfânt.

<p><i>IX. Apariția lor este de cele mai multe ori însoțită de iradiere și alte efecte luminoase (vezi cazul din Republica Kabardino- Balkară, întâmplarea cu fermierul brazilian).</i></p>	<p><b>IX. <u>Deseori apar în lumină sau după apariția luminii</u></b> (Viața Sfântului Isaachie, a Prea Cuviosului Antonie etc.).<sup>59</sup></p>
<p><i>X. Deseori apar prin surprindere și la fel de repede se dematerializează, dispar.</i></p>	<p><b>X. <u>Apar prin surprindere și dispar imediat</u></b> după ce omul începe a se ruga și a-și face cruce<sup>60</sup> (Viața Prea Cuviosului Antonie, cazul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).</p>

Așadar, după cum vedem, caracterul și esența faimoaselor OZN-uri și ale „extraterestrilor” - „salvatorii și marii prieteni ai omenirii”, coincide întocmai cu metoda demonică a ispitirii creștinilor din toate timpurile și a tuturor popoarelor. Omenirea antică era foarte religioasă și predispusă spre misticism, ateismul fiind un fenomen extrem de rar. **De aceea demonilor le era convenabil să-și facă apariția din cer învăluite de foc și lumină, surprinzând oamenii prin măreția venirii lor. Ei preferau să se supranumească zei<sup>61</sup> și să fie tratați cu onoruri și jertfe.**

După cum arată Sfântul Ignatie Brianceaninov, când „...în cele din urmă desfătarea în patimi li s-a părut oamenilor că este fericirea supremă, ei au divinizat păcatul și pe patronul acestuia - diavolul. A apărut idolatria, când fiecare păcat era reprezentat printr-un chip cioplit căruia omenirea pierdută i se închina. Stăpânitorul veacului cucerea oamenii nu numai în mod nevăzut, prin sugestii, ci intra și în legătură deschisă cu ei, făcându-i pe idoli să proorocească și făcând posibilă relația fățișă cu răufăcători înveterați cum au fost Iannes și Iambres și alți magi și vrăjitori. **Rătăcirea era alimentată prin false minuni și proorocii demonice**”<sup>62</sup>.

Să vedem ce ne învață despre vedenii și primirea lor Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov și ceilalți Sfinți Părinți.

Sfinții învățători ai nevoițelor creștine îi povățuiesc pe nevoitorii evlavioși să nu se încreadă în nici o imagine și vedenie dacă apar dintr-o dată, să nu dialogheze cu ele și să nu le dea nici o importanță. Mai spun că atunci când ni se arată o asemenea vedenie, trebuie să ne păzim sufletul făcându-ne semnul Crucii, să închidem ochii și cu gândul statornic că suntem nevrednici și nepotriviți pentru a vedea duhurile bune, să ne rugăm la Dumnezeu să ne păzească de mrejele și cursele întinse cu viclenie oamenilor de duhurile cele rele.

[...]

Să nu cerem veselie duhovnicească sau vederi. Suntem păcătoși, nevrednici de bucurii duhovnicești și vederi și nepotriviți unora ca acestea, din pricina omului vechi ce se află în noi. Închiși în rugăciune, să cerem să ni se întoarcă privirea minții spre sinele nostru, ca să descoperim în noi păcătuirea.

<sup>59</sup> Ei... cine poate discerne Lumina lină de lumina minții proprii și de lumina demonică ca *de arc electric*? Cea dumnezeiască din roadele cele de pace, aducătoare de lacrimi de umilință, se cunoaște, iar cea demonică din agitație, emoții „sfinte” și gândul că ai primit *botezul cu foc și cu proorocie, căci ti s-a vorbit tie de sus* ...

<sup>60</sup> Din păcate nici unul nu și-a făcut cruce sau măcar să se fi rugat cu luare aminte la inimă și paza în smerenie ca să scape de apariție. Cântau tropare, fiind încântați de frumusețea glasului, având mintea împrăștiată prin simțuri și îndulcindu-se de propriile calități vocale, adică băteau într-un cuget plin de slavă deșartă și mândrie, propice atragerii duhurilor necurate.

<sup>61</sup> La creștini doresc să fie numiți Sfinți.

<sup>62</sup> Părintele RODION, *Oameni Și Demoni*, Ed. Cartea Ortodoxă și Ed. Egumenița, s.l., s.a., <[ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/ Colectie RO/Parintele Rodion Oameni si demoni.pdf](ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/Colectie_RO/Parintele_Rodion_Oameni_si_demoni.pdf)>, marți, 30 iulie 2013, pp. 58-60.



Duhuriile bune evită comuniunea cu oamenii care sunt nevrednici acestei comuniuni, iar duhurile pierzătoare, din contră, se amestecă printre noi și ca să ne țină mai ușor în sclavia lor, se luptă ca să nu le putem pricepe, nici pe ele și nici frânghiile lor. Dar și atunci când ni se arată, o fac ca să-și întărească stăpânirea asupra noastră.

Noi, cei ce ne aflăm în robia păcatului, trebuie să ne dăm seama că comunicarea cu sfinții îngeri nu e ceva normal pentru noi, aceasta datorită înstrăinării noastre de ei din cauza căderii. Din aceiași motiv, ceea ce e normal pentru noi e comunicarea cu duhurile distrugătoare, în categoria cărora aparținem după starea sufletului. Căci duhurile acelea care apar în mod vădit oamenilor ce se găsesc în păcat și în cădere sunt diavoli, în nici un caz îngeri. Sfântul Isaac Șirul spune: „Sufletul necurățit nu pătrunde în locul curat și nu se unește cu duhurile cele bune“ (Cuvântul 74). Sfinții îngeri se arată numai oamenilor sfinți care au intrat în comuniune cu Dumnezeu.

#### *Întâlnirea cu duhuriile distrugătoare*

Diavolii, când se arată oamenilor, iau de obicei chip de îngeri luminoși, ca să-i înșele mai ușor. De asemenea, deseori se luptă să-i asigure că sunt suflete de oameni, și nu diavoli (acest fel de amăgire este astăzi „la modă“ printre diavoli, datorită dispoziției deosebite a oamenilor de a-i crede). Iar alteori, apar și prevăd viitorul și descoperă taine. Cu toate acestea, nimeni nu trebuie să se încreadă lor, în nici un fel. La diavoli, adevărul este amestecat cu înșelăciunea și este folosit din când în când numai pentru a-l face pe om să cadă mai ușor în înșelăciune. „Imuși Satana se preface ca inger al luminii... și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății “ a spus Apostolul Pavel (II Corinteni 11, 14-15),

O regulă generală valabilă pentru toți oamenii este ca nimeni să nu se încreadă niciodată în duhuri, când acestea apar în chip perceput de simțuri și să nu înceapă convorbire cu ele. Dimpotrivă, să nu ie dea nici o importanță și să socotească apariția lor ca pe o mare și primejdioasă ispită. În vremea aceasta a ispitei trebuie să-și întoarcă mintea și inima la Dumnezeu, rugându-L să-l miluiască și să-l izbăvească de ispită. Dorința pe care o au câțiva de a vedea duhuri și curiozitatea de a afla ceva în legătură cu ele și de la ele sunt semne de mare prostie și deplină necunoaștere a tradițiilor Bisericii Ortodoxe privitoare la viața morală și lucrătoare.

Cunoașterea duhurilor se dobândește în mod cu totul diferit față de cel socotit de cei neîn-cercați și neatenți. Comunicarea deschisă cu duhurile este pentru cei fără experiență cea mai mare catastrofă sau mai bine zis este izvor al celor mai mari dezastre.<sup>63</sup>

Această cădere se aseamănă cu o altă lucrare diavolească, făcută unui altui diacon, tot Român, tot la Sfântul Munte, dezvăluită tot de legătura cu mama sa.

#### **Diaconul român**

Printre atâția câți spovedea părintele Sava duhovnicul, se afla și un diacon român. A venit în Athos încă de tânăr și s-a așezat într-un loc pustiu, nu departe de Schitul „Sfânta Ana“.

- Părinte duhovnic, îi zice într-o zi diaconul plin de tristețe, nu uita să pomenești mâine la Sfânta Liturghie pe mama mea, de la a cărei moarte se vor împlini trei zile.

Cuvintele acestea i-au lovit auzul părintelui Sava, care le-a văzut ca pe un triumf al Diavolului. Părintele, plin de discernământ, s-a cutremurat. „Aici, s-a gândit, vrăjmașul pregătește ceva urât. Blestematul! Cu cât meșteșug amăgește și întunecă pe creaturile lui Dumnezeu!“

Fără să-și arate pe față mirarea, s-a hotărât să cerceteze rădăcina răului.

- Ia spune-mi mai limpede, fiule! Mama ta are mâine trei zile de când a murit. Adică a murit alaltăieri. A murit în România. Cum ai aflat tu în două zile de moartea ei?

S-a lăsat o tăcere scurtă,

- Cum? Cum am aflat? a început să spună bâlbâit diaconul. Iată, mi-a spus...

- Cine ți-a spus?

- Mi-a spus îngerul meu păzitor.

<sup>63</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 269-271.

- *Îngerul tău păzitor? L-ai văzut pe îngerul tău?*

- *M-am învrednicit să-l văd! Nu o dată sau de două ori. Sunt doi ani de când îl văd. Mi se arată și mă însoțește în rugăciune. Spunem împreună acatistul, facem metanii, purtăm discuții duhovnicești...*

*Acel „doi ani” l-a amărât rău pe părintele Sava. Doi ani de amăgire nu e ceva neînsemnat. Să-l lași pe vrăjmaș să construiască înlăuntrul tău, neîmpiedicat, timp de doi ani, cetatea pierzaniei tale este foarte întristător.*

- *Și de ce, fiul meu, nu mi-ai spus nimic atâta vreme?*

- *Mi-a spus îngerul că nu e necesar.*

*Părintele Sava a înțeles că va avea mare luptă de dat. În primul rând, să-l convingi pe nefericitul diacon că nu e vorba de nici un înger. Apoi sa se pregătească să înfrunte furia Diavolului. „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi”, se ruga fierbinte în taină.*

- *Fiul meu, ești sigur că cel care ți se arată este îngerul lui Dumnezeu?*

- *Sigur? Foarte sigur, părinte! Căci ne rugăm împreună, facem în fiecare zi mii de metanii. Discutăm despre viața viitoare, despre noi. Este îngerul meu păzitor.*

*Diaconul părea nezdruncinat în convingerea sa. Ceea ce l-a făcut acum puțin îndoielnic era încrederea pe care o avea în duhovnicul său luminat de Dumnezeu. Dar și așa, zicea, cum poate Diavolul să mă îndemne la rugăciuni? Acesta îi războiește pe cei ce se roagă.*

*După mult timp, au căzut de acord să facă câteva încercări. Să-i încerce pe „îngerul păzitor”.*

- *Cere-i, i-a zis părintele Sava, imediat ce se întoarce, să spună „Născătoare de Dumnezeu”. Cere-i să-și facă semnul Crucii.*

*Lucrurile însă nu erau atât de simple. Când de doi ani întregi vicleanul te-a înfășurat în amăgire, atunci și ochii și urechile tale sunt amăgite și ți se pare că auzi „Născătoare de Dumnezeu” și că îi vezi făcându-și semnul crucii<sup>64</sup>.*

*În următoarea vizită, diaconul, cu o oarecare satisfacție interioară ascunsă, i-a povestit duhovnicului:*

- *Părinte, lucrurile sunt așa cum îți spuneam. Este îngerul lui Dumnezeu! Este îngerul meu păzitor! A spus și „Născătoare de Dumnezeu” și și-a făcut și cruce.*

*Părintele Sava își dăduse seama. Doi ani de muncă depusă de neastâmpăratul vrăjmaș nu puteau să fie distruși așa de ușor. Dar dacă Diavolul știe multe metode de amăgire, în cei purtători de Dumnezeu strălucește lumina înțelepciunii lui Dumnezeu, care zădărnicește uneltilile întunecatului.*

---

<sup>64</sup> *După cum cred eu, după cum mărturisesc lucrurile și după cum va fi dovedit mai jos, toate acestea sunt roade ale amăgirii; și-mi pare rău îndeosebi, că aceste amăgiri dăunează oamenilor virtuoși, ca să nu zic însăși Bisericii Ortodoxe a lui Hristos.*

*Din cele spuse mai sus, se înfățișează foarte limpede uneltirea și amăgirea groaznică a Diavolului care ni l-a arătat pe Sfântul Evdochim ca fiind din Epir, rudă cu nefericitul Eftimie. Și cel mai grav e că a făcut eforturi ca să-i picteze icoană în numele Sfântului Petru.*

*Căci, dacă Biserica noastră permite nepăsătoare ca prin vederile și amăgirile unuia și altuia să făurim sfinți și să schimbăm numele lor și să le facem și icoane, atunci ce 338 amăgire vrednică de plâns! Dar nu, Biserica noastră Ortodoxă nu numai că nu permite acestea, ci le dă și pedepse (canoane) acestora.*

*Însă, cineva poate să mă întrebe cum e posibil să fie din amăgire toate acestea, o dată ce Sfântul Constantin și ceilalți care apar le zic să-și facă semnul Crucii, precum fac și ei? Și cum de multe ori văzând cruci foarte mari ce strălucesc mai puternic decât soarele și chiar Eftimie făcându-și de nenumărate ori semnul Crucii, nălucirile la care ne referim nu dispar?*

*Răspunsul, grăbindu-mă să vă anunț că exact din acest motiv, se numește amăgire; pentru că îngerul întunericului apare ca înger de lumină. Și când îl află pe om pregătit să primească aceste năluciri, îi apare ca Hristos răstignit și ca Maica Domnului și în diferite chipuri de sfinți. Când vede, așadar, că creștinul le consideră pe toate acestea adevărate și le prețuiește ca fiind trimise de la Dumnezeu, atunci îl îndeamnă să facă cruci câte vrea și să alerge la biserică și privegheri. Dacă cel amăgit este preot, îl silește să facă liturghii în fiecare zi. Și atunci, nu că puterea Crucii nu mai este valabilă, dar nu mai lucrează, prin însăși îngăduința Crucii.*

*Însă, când cel amăgit înțelege amăgirea în care a căzut și duhovnicii îl conving că toate acestea sunt neadevărate, atunci harul Crucii lucrează și vedeniile satanice sunt izgonite.*

Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 329-333.

*O idee luminoasă a strălucit în mintea înțeleaptă a duhovnicului. Și s-a întors imediat către diacon:*

- *Ascultă la mine, fiule. Fii atent la o ultimă încercare. Cu aceasta, lucrurile se vor limpezi. Îngerii lui Dumnezeu au însușirea de a le ști pe toate, pentru că Dumnezeu le descoperă lor toate. Diavolii, din contră, nu au această puțință și multe lucruri ale lor sunt întunecoase. Ești de acord?*

- *Așa este.*

- *Dacă ești de acord, fii atent ce vom face. Eu în clipa asta, exact în clipa asta, voi gândi ceva - și s-a gândit la ceva împotriva Diavolului - și voi lăsa acest gând ascuns și de nepătruns în mine. Tu, diseară, să ceri de la „înger“ să-ți spună gândul meu. Dacă îl va găsi, atunci, fără îndoială, este venit de la Dumnezeu. Și să vii să mă înștiințezi.*

*Întorcându-se diaconul în chilia lui, zăcea în el un fel de neliniște, ca o presimțire neplăcută. Pe de altă parte, se minuna de ideea luminoasă a duhovnicului. Întâmplarea trecea acum prin faza critică.*

*Îndată ce a cerut seara de la înger rezolvarea problemei, o tulburare abia observată s-a întipărit pe fața strălucitoare a acestuia din urmă. Părea că se zăpăcise.*

- *Dar, părinte drag, de ce să te intereseze pe tine, om superior, gândurile unui muritor? Asta nu e bine. Dorințe deșarte. Nu preferi să mergem să-ți arăt în seara asta iadul, raiul și slava Fecioarei Născătoare de Dumnezeu?*

*Diaconul, care începuse să bănuiască ceva, a stăruit.*

*-Fac ascultare la duhovnic. Spune-mi ce a gândit.*

*„îngerul“, prin câteva manevre îndemânatică, s-a străduit să îndrepte discuția pe alte făgașe. Diaconul însă, cu răbdare, l-a readus la tema începută. De altfel, aceste metode de scăpare nu i-au produs o impresie bună.*

- *Să-mi spui ce a gândit duhovnicul! Problema e simplă. De ce o eviți? Nu cumva nu știi?*

- *Ia seama, diaconule! În felul nedemn în care te porți cu mine, ești în pericol să pierzi bunăvoința mea,*

- *Nu știi. Îți cer ceva ușor. Știi sau nu ceea ce a pândit duhovnicul?*

*În momentul acela, fața luminoasă a dispărut, un chip înfricoșător i-a luat locul, câțiva dinți sălbatici au început să tremure și ca din gura unei fiare turbate, s-au auzit aceste vorbe:*

- *Să piei, ticălosule! Mâine, pe vremea asta, vei fi în iad, în foc! O să te ardem!*

*Și diaconul a rămas singur, ruinat. Toată dulceața arătărilor, doi ani întregi, nu putea compensa amărăciunea lui de acum. Dacă nu l-ar fi sprijinit de departe rugăciunile duhovnicului, care priveghea și se ruga pentru el, și-ar fi dat duhul.*

*Au trecut destule ore până ce să-și revină și să se poată țină pe picioare. Chilia lui nu-l mai încăpea. Nicăieri nu-și găsea liniște, decât lângă duhovnic. Pe tot parcursul drumului îi vuia la urechi amenințarea: „Mâine, pe vremea asta, vei fi în iad!“.* Frica îi trecea prin tot corpul.

*A ajuns cum-necum până la chilia Învierii, unde se ostenea părintele Sava. S-a prins de rasa duhovnicului și nu o mai lăsa nici o clipă. Chiar și în ora când acela trebuia să doarmă puțin, diaconul înfricoșat stătea lângă el.*

*-Nu-ți fie teamă, fiule! Liniștește-te!*

- *Cum să nu-mi fie teamă, părinte, când se apropie ceasul. Vai! Se apropie ora când mă va lua. Hristoase Dumnezeule, salvează-mă!*

*Și, într-adevăr, la ora stabilită duhurile viclene l-au asaltat. Ce strigăte de durere și disperare erau acelea!*

- *Salvează-mă, părinte! Mă pierd! Mă iau! Salvează-mă!*

*A îngenunchat părintele Sava și plin de durere și lacrimi s-a rugat îa Domnul să-i fie milă de robul Lui și să-i alunge pe demonii vicleni.*

*Rugăciunea lui a fost ascultată și diaconul cel chinuit a fost salvat „din gura leilor“.*

*Așa a luat sfârșit tragedia.*

(Haruri și purtători de har, vol. I, p. 40 - 45, și, de asemenea, Chipuri aghioritice contemporane, Părintele Sava duhovnicul, p. 87 - 92)<sup>65</sup>

Din păcate Părintele Arsenie Boca, a fost îndemnat de diavol să plece urgent în România (a stat în Sfântul Munte doar trei luni, insuficient pentru a se forma duhovnicește<sup>66</sup>) prin vechea și mult folosită ispită a mângâierii mamei necăjite<sup>67</sup> (ca să nu-i scape din gheare, în timp, prin ajutorul duhovnicului său). Astfel că, din păcate, nu a mai putut fi salvat de amăgire.

Dar nu numai atât,

#### D) NEMULȚUMIT DE DUHOVNICII SĂI

și să caute unii care îi confirmă părerile și dorința extravagantă după minuni și vedenii. De aceea a ajuns într-o și mai mare rătăcire. Și-a **acceptat ca duhovnic un drac ce se prefăcea că este un Sfânt mort de 200 de ani.**

*La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând.*

*Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești.*

*După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mântuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-ar fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vârf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfânt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu.*

*Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, când era Părintele la Sâmbăta de sus. (Mărgăritare Duhovnicești, pag. 5-14)<sup>68</sup>.*

Sunt aici două mari greșeli:

- *fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rând;* concluzia care o tragem de aici ar fi ca nimeni să nu se spovedească la alți preoți decât la marii duhovnici. În felul acesta se anulează duhovnicia tuturor preoților, fiindcă omului păcătos, căruia din start nu-i convine smerenia, va începe prin a fi duhovnicul duhovnicului său, judecătorul care analizează și etichetează care este mare și care nu, decretând că este mare doar cel ce îi împlinește poftele sale de mărire și dezlegare, de minuni și false proorocii. Iar dacă noi căutăm doar duhovnicii mari (după ce metodă fără greșală?) cum vom mai putea a ne spovedi des, sau cum vor putea supraviețui extenuării acei duhovnici, sau ce vor face duhovnicii „mici” – nu vor mai spovedi pe nimeni? Sau dacă nu găsim duhovnici mari, după criteriile noastre, vom recurge la spiritism, fiindcă vederea duhovnicească nu o avem? Sau

<sup>65</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, Ed. Egumenița, s.l., s.a., pp. 108-114

<sup>66</sup> De la aceasta i se trage și insuficienta cunoaștere a limbii grecești și contribuția minoră (doar financiară) la Filocalie, v. mai jos.

<sup>67</sup> *Atunci eu - zice Paladie - cu totul m-am încredințat despre dînsul că este bărbat duhovnicesc și l-am rugat să se roage pentru mine. Iar el, cu dragoste și cu bucurie vorbind către mine și cu dreapta sa atingîndu-se încetișor de obrazul meu cel stîng, mi-a zis: "Multe nevoi te așteaptă pe tine și războaiele cele grele acum le-ai suferit, luptîndu-te cu gîndul cel ce te silea ca să lași pustia, pentru că diavolul îți pune înaintea pricinii binecuvîntate, aducîndu-ți aminte de dragostea tatălui și a fratelui tău, iar tu nu te-ai învoit cu gîndul acela. Iată, bună veste îți vestesc, că amîndoi sînt sănătoși și de lume s-au lepădat și va trăi tatăl tău încă șapte ani. Deci, să petreci cu bărbăție în pustie și să nu poștești pentru aceea a te duce la patria ta căci este scris: Nimeni, punîndu-și mîna sa pe plug și căuțînd înapoi, nu este îndreptat întru Împărăția lui Dumnezeu Luca 9,62".*

*Viețile Sfinților* apărute între anii 1991 și 1998 la Editura Episcopiei Romanului și Hușilor (volumele consacrate lunilor septembrie-aprilie) și apoi la Editura Episcopiei Romanului (volumele consacrate lunilor mai-august), 27 Martie. p.388.

<sup>68</sup> **Pr. Nicolae STREZA**, *Mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424..

ne vom încrede unor false vedenii, după mândria noastră, că am fi vrednici să fim spovediți de sfinții ce au viețuit mai înainte, punând ca duhovnici duhurile viclene, care ne vor pieirea și ne luptă pe față și în ascuns?

- *l-a dat în mâna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte; deci se încurajează spiritismul. Nicăieri în Viețile Sfinților nu există vreun om care să aibă un duhovnic răposat. S-ar anula obiectivitatea duhovniciei, devenind o spovedanie de tip protestant, la un Dumnezeu/Sfânt nevăzut și o nălucire subiectivă plină de îndoială. Chiar și Sfântul Cuvios Nil, izvorătorul de Mir, îndeamnă pe monahul căruia îi descoperea tainele pocăinței, să se spovedească la un duhovnic viu, chiar dacă era păcătos și chiar potrivnic lui:*

*A zis Sfântul: „Nu. Ci spune numai duhovnicului.” El a zis: „El este întâi potrivnicul meu.”*

*A zis Sfântul: „O știi și eu, însa du-te și-i spune. Și de nu vor asculta de dânsul, să spui la proistoși<sup>69</sup> din mănăstire. Și ce îți vor zice, fă. Să te rogi pentru dânșii la canonul tau, zicând: «Pomenește, Doamne, pe cei ce mă urăsc și pe cei ce ma necăjesc și mă nedreptățesc!»<sup>70</sup>*

Alta este calea, dacă nu găsim duhovnici încercați. Nu cerem vedenii ca să ne dăm în mâna trufiei și a celor ce în taină de războiesc pe noi, ca să se prefacă în falși curățitori de păcate ai noștri, ci mergem după sfatul duhovnicilor și al Sfinților Părinți, după cum ne îndeamnă Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov:

*Despre viețuirea după sfat*

*Am dat cândva, numele de "fărămituri" vieții duhovnicești pe care Dumnezeiasca Pronie a lăsat-o vremii noastre. Ea se întemeiază pe călăuzirea în lucrarea mântuirii prin Sfântă Scriptura și scrierile Sfinților Părinți, cu sfaturile și cuvintele ziditoare împrumutate de la părinții și frații vremurilor noastre. În sensul sau propriu, aceasta este ascultarea vechilor monahi sub un alt chip, potrivit neputinței noastre, care este cu precădere sufleteasca. Vechilor ascultători, povățuitorii lor purtători de Duh le vesteau neîntârziat și de-a dreptul voia lui Dumnezeu: acum, monahii sunt siliți să caute singuri în Scriptura voia lui Dumnezeu, și de aceea sunt supuși unor dese și prelungite nedumeriri și greșeli. Pe atunci, sporirea era grabnica prin însăși firea lucrării: acum ea este zăbavnica, iarăși prin firea lucrării. Aceasta a fost buna voire a Dumnezeului nostru în ceea ce ne privește: datori suntem să ne supunem ei și să ne închinăm înaintea ei cu recunoștința.*

*Viată noastră monahala din vremea de acum, călăuzita după Scriptura și după sfatul părinților și fraților, este consacrată de pilda începătorului monahismului, Preacuviosul Antonie cel Mare. El nu a fost în ascultare la vreun stareț, ci pe când era începător trăia de sine și lua povăța din Scriptura și de la feluriți părinți și frați: de la unul a învățat înfrânarea, de altul blândețea, răbdarea, smerenia; de la altul - luarea-aminte cu dinadinsul la sine și liniștirea, străduindu-se să-și însușească virtutea fiecărui monah virtuos, arătând ascultare față de toți - după putință, smerindu-se înaintea tuturor și rugându-se lui Dumnezeu neîncetat. (Viețile Sfinților, 17 ianuarie).*

*Poarta-te și tu, începătorule, în același chip! Arata egumenului și restului conducerii mănăstirești ascultare nefățarnică și nedornică să placa oamenilor, ascultare străină de lingușire și răsfăț, ascultare pentru Dumnezeu. Arata ascultare tuturor părinților și fraților în toate cererile lor care nu sunt potrivnice Legii lui Dumnezeu, tipicului și așezămintelor mănăstirii, precum și celor rânduite de conducerea mănăstirii. Însa nu fii nicicum ascultător spre cele rele, de fi s-ar și întâmpla să suferi oarecare necaz pentru faptul ca n-ai vrut să placi oamenilor și pentru neclintirea ta.*

*Sfătuieste-te cu părinții și cu frații virtuoși și pricepuți, dar însușește-ti sfaturile lor cu cea mai mare chibzuință și băgare de seama. Nu te lăsa atras de sfat din prima clipa când începe să lucreze asupra ta! Din pricina împătimirii și orbirii tale, un sfat pătimăș și dăunător poate să-ți placa numai și numai din pricina neștiinței și lipsei tale de experiență, sau pentru ca este*

<sup>69</sup> Călugări care fac parte din conducerea mănăstirilor athonite, aleși din rândul celor cunoscuți prin dreaptă viețuire și experiență duhovnicească.

<sup>70</sup> Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, CAVSOCALIVITUL, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 20.

pe placul vreunei patimi ascunse, necunoscută ție, care trăiește în tine. Cu plâns și intru suspinarea inimii roagă-L pe Dumnezeu să nu-ți îngăduie a te abate de la Atotsfânta Lui voie spre a urma voia căzută omenească, a ta sau a aproapelui tau, sfătuitorul tau. În ceea ce privește gândurile tale, ca și gândurile aproapelui, sfaturile acestuia, sfătuieste-te cu Evanghelia. Slava deșartă și părerea de sine iubesc a învăța și a povățui pe alții.

Ele nu se îngrijesc de vrednicia sfatului lor! Ele nu cugeta ca pot aduce aproapelui o rana de nevindecat printr-un sfat prostesc, care este primit de începătorul neîncercat cu o încredere iredponsabila, intru aprinderea trupului și a sângelui! Ele au nevoie de succes, indiferent de calitatea acestui succes, oricare ar fi principiul pe care se întemeiază. Ele au nevoie să-l impresioneze pe începător și să si-l subordoneze moral! Ele au nevoie de lauda oamenilor! Ele au nevoie să treacă drept stareți și învățători sfinți, pricepuți, clarvăzători! Ele au nevoie să-și hrănească nesătula iubire de slava deșartă și trufia. Întemeiată a fost întotdeauna, și mai ales acum, rugăciunea Proorocului: "Mântuiește-mă Doamne, ca a lipsit cel cuvios, ca s-au împușinat adevărurile de către fiii oamenilor. Deșertăciuni a grăit fiecare către aproapele sau, buze viclene în inima, și în inima au grăit rele" (Ps. 11, 2, 3). Cuvântul mincinos și fățarnic nu poate să nu fie cuvânt rău și dăunător. Împotriva unei asemenea stări sufletești trebuie luate măsuri de precauție. "Cercetează Dumnezeiasca Scriptură", spune Simeon, Noul Teolog, „și scrierile Sfinților Părinți, mai ales pe cele despre lucrare, ca punându-le alături de cele învățate și făptuite de învățătorul și starețul tău să le poți vedea și înțelege pe acestea ca într-o oglinda, și pe cele ce conglăsuiesc cu Scriptura să ți le însușești și să le ții în cuget, iar pe cele mincinoase și rele să le cunoști și să le lepezi, ca să nu fii amăgit. Căci să știi ca în zilele acestea s-au arătat mulți amăgitori și dascăli mincinoși".

Preacuviosul Simeon a trăit în veacul al zecelea după Nașterea lui Hristos, cu noua sute de ani înaintea vremurilor noastre - și iată de atunci, deja, se ridică glasul unui drept în Sfânta Biserică a lui Hristos, tânguindu-se de lipsa adevăraților călăuzitori, purtători de Duh, de mulțimea dascălilor mincinoși. Odată cu scurgerea timpului, s-au împușinat din ce în ce mai mult povățuitorii vrednici în ale monahismului. Atunci, Sfinții Părinți au început tot mai mult să îndrepte spre călăuzirea după Sfântă Scriptură și scrierile Părinților. Preacuviosul Nil Sorski, trimițând la Părinții care scriseseră înaintea lui, spune: "Nu mica nevoie este, au zis aceștia, a afla un învățător neamăgitor pentru aceasta minunata lucrare (adevărată rugăciune monahală a inimii și mintii). Ei au numit neamăgitor pe acela care are lucrare și cugetare mărturisită de Sfintele Scripturi și a dobândit dreapta socoteala duhovnicească. și aceasta au mai zis Sfinții Părinți, ca și pe atunci abia se putea găsi un învățător neamăgitor pentru asemenea lucruri, iar acum, când acești învățători s-au împușinat peste măsura, ei trebuie căutați cu toată osârdia. Iar dacă nu poate fi găsit unul ca acesta, Sfinții Părinți au poruncit a ne învăța din Dumnezeiasca Scriptură, ascultând pe Domnul Însuși, care grăiește: "Cercetați Scripturile, și în ele veți afla viață veșnică" (Ioan 5, 39). "Caci toate câte s-au scris mai înainte" în Sfintele Scripturi, "s-au scris spre învățătura noastră" (Rom. 15, 4. Înainte- cuvântare la Tipic sau Predanie).

Preacuviosul Nil a trăit în veacul al XV lea; el a întemeiat un schit nu departe de Bielo-Ozero, unde se și îndeletnicea cu rugăciunea în însingurare adâncă. Este foarte folositor pentru stareții ai vremurilor din urma să asculte cu ce smerenie și lepădare de sine vorbește Preacuviosul Nil despre povățuirile pe care le dădea obștii. "Nimeni nu trebuie să tănuiască din lenevie cuvântul lui Dumnezeu, ci să-și mărturisească neputința și totodată să nu ascundă adevărul lui Dumnezeu, ca să nu ne facem vinovați de încălcarea poruncilor Dumnezeiești. Nu vom tănui Cuvântul lui Dumnezeu, ci îl vom vesti pe el. Dumnezeieștile Scripturi și cuvintele Sfinților Părinți sunt numeroase ca nisipul mării: cercetând-le fără de lenevire, să învățăm din acestea pe cei ce vin la noi și au trebuință de ele (care cer, care întrebă). Ci mai drept spus: nu învățăm noi, Căci nevrednici suntem de aceasta, ci învățăm fericiții Sfinții Părinți din Dumnezeieștile Scripturi" (Predania Preacuviosului Nil Sorski. Nu este de prisos să observăm aici ca, deși Preacuviosul Nil Sorski avea harul lui Dumnezeu, însa nu îndrăznea să tâlcuiască Scriptura de la sine, ci urma tâlcuirii făcute de Părinți.

*Calea smeritei cugetării este singura cale sigura spre mântuire). Iată ce model exemplar pentru povăţuitorii zilelor noastre! El este pe deplin folositor de suflet şi pentru povăţuitor, şi pentru cel povăţuit; el este expresia corectă a sporirii cu măsura; el este unit cu lepădarea părerii de sine, a obrăzniciei şi îndrăzneţii nebuneşti în care cad cei ce urmează la arătare lui Varsanufie~ cel Mare şi altor Părinţi purtători de semne, neavând însă harul Părinţilor. Ceea ce în aceia era semnul îmbelşugatei adăstări în ei a Duhului Sfânt, la aceşti imitatori lipsiţi de judecată şi făţarnici slujeşte ca semn al belşugului de neştiinţă, de amăgire de sine, de trufie, de îndrăzneală! Să rostim cuvântul lui Dumnezeu înaintea fraţilor noştri cu cea mai mare smerenie şi evlavie cu putinţă, recunoscându-ne prea mici pentru aceasta slujire şi păzindu-ne pe noi înşine de slava deşartă care îmboldeşte cu putere pe oamenii pătimişi, atunci când învaţă pe fraţi. Gândiţi-vă ca trebuie să dam răspuns pentru fiecare vorba deşartă (Mat. 12, 36) - cu cat oare, este mai greu răspunsul pentru cuvântul lui Dumnezeu rostit cu slava deşartă şi sub imboldul slavei deşarte? "Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene, limba cea grăitoare de lucruri mari, pe cei ce au zis: limba noastră o vom mari, buzele noastre la noi sunt, cine ne este noua Domn?" (Ps. 11, 4-5). Pierde-va Domnul pe cei ce caută slava lor, nu slava lui Dumnezeu.*

*Sa ne înfricoşăm de ameninţarea Domnului! Să rostim cuvânt de zidire atunci când o cere trebuinţă de neînălăturat, nu ca nişte povăţuitori, ci ca unii care au nevoie de povăţuire şi sârguiesc a se împărtăşi de povăţuirea data de Dumnezeu în Cuvântul Său cel Atotsfânt. "După darul pe care l-a primit fiecare", glăsuieşte Sfântul Apostol Petru, "slujiţi unii altora, ca nişte buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu. "Daca vorbeşte cineva, cuvintele sale să fie ca ale lui Dumnezeu", cu frica de Dumnezeu şi cu evlavie către cuvintele Dumnezeieşti; iar nu ca rostind cuvintele de la sine; daca slujeşte cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o da Dumnezeu", iar nu ca din puterea sa: "ca intru toate să se slăvească Dumnezeu, Iisus Hristos" (1 Petru 4, 10-11). Cel ce lucrează de la sine, lucrează pentru slava deşartă, aducându-se pe sine, dimpreună cu cei care îl asculta, jertfa satanei; cel ce lucrează de la Domnul, lucrează intru slava Domnului, săvârşind mântuirea sa şi pe a aproapelui prin Domnul, Singurul Mântuitor al oamenilor. Să ne temem a da începătorului vreo povaţă ne chibzuita, care nu se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe înţelegerea duhovniceasca a Cuvântului lui Dumnezeu.*

*Mai bine să-ţi recunoşti neştiinţa, decât să te împăunezi cu ştiinţa vătămătoare de suflet. Să ne păzim de aceasta mare nenorocire - a-l preface pe începătorul lesne-crezător din rob al lui Dumnezeu în rob al omului (1 Cor. 7, 23), atrăgându-l spre a face voia căzută omeneasca în locul Atotsfintei voi a lui Dumnezeu. (Aici se vorbeşte nu despre ascultarea mânăstireasca în cele de afara, nu despre muncile şi ocupaţiile mânăstireşti rânduite de conducerea mânăstirii, ci despre ascultarea duhovniceasca, tainică, săvârşită în suflet). Atitudinea plina de modestie a sfătuitorului faţă de cel povăţuit este cu totul alta decât cea a stareţului faţă de ascultătorul necondiţionat, rob pentru Domnul.*

*Sfatul nu cuprinde în sine condiţia de a fi împlinit neapărat, el poate fi împlinit sau neîmplinit. Asupra sfătuitorului nu atârna nici o răspundere pentru sfatul lui, daca l-a dat cu frica de Dumnezeu şi cu smerita cugetare, nu din pornirea sa, ci fiind întrebat şi silit. Nici cel ce a primit sfatul nu este legat de el, ci rămâne la voia şi la chibzuinţa lui să îplinească sau nu sfatul primit. E lesne de văzut: calea sfatului şi a urmării Sfintei Scripturi este potrivita cu vremurile noastre plâpânde. Să băgam de seama ca Sfinţii Părinţi ne opresc a da sfaturi aproapelui cu de la sine putere, fără ca acesta să o ceara, a da sfat de voia ta fiind semnul ca îţi recunoşti ştiinţa şi vrednicia duhovniceasca, lucru care este vădită trufie şi amăgire de sine (Părerea Sfântului mucenic Petru, mitropolitul Damascului şi a altor părinţi). Nu este vorba aici de egumeni şi de mai-marii mânăstirilor, care sunt datori în toata vremea, orice nevoie s-ar întâmpla, chiar nefiind întrebaţi, să povăţuiască obştea pe care o cârmuiesc. (2 Tim. 4, 2). Cercetând alte mânăstiri, însă, ei sunt datori să se călăuzească după sfatul pe care l-a dat Preacuviosul Macarie Alexandrinul, Preacuviosului Pahomie cel Mare. Pahomie l-a întrebat pe Macarie cu privire la povăţuirea obştii şi judecarea ei. Avva Macarie a răspuns: "Învaţă şi judeca pe supuşii tai, şi nu judeca pe nimeni din ceilalţi" (Din Pateric şi spuse vrednice de*

*pomenire despre avva Macarie Orășeanul, cap.2). Aceasta pravila au păzit-o și o păzesc toți întâi-stătătorii care doresc să placa lui Dumnezeu<sup>71</sup>.*

**Credem că acesta este unul din motivele principale pentru care Părintele Arsenie Boca a fost amăgit și nu poate fi canon în Biserica Ortodoxă: mirenii și diaconii n-ar mai asculta de preoți, preoții n-ar mai asculta de ierarhi, ierarhii n-ar mai asculta de Hristos-Adevărul, dacă l-ar lua pe sfinția ca Sfânt, ca model, urmându-i exemplul. Ar căuta duhovnici morți de 200 de ani, încrezându-se în propriile vedenii, ca într-un spiritism cu mască Ortodoxă.**

#### *Deschiderea simțurilor*

*Oamenii devin în stare de a vedea duhurile printr-o anumită schimbare în simțurile lor, care se realizează într-un fel nevăzut și neexplicat. Omul observă doar că dintr-o dată a început să vadă lucruri pe care nu le văzuse niciodată înainte și pe care alții nu sunt în stare să le vadă și să audă cele pe care niciodată înainte nu le auzise. Celor cărora li se întâmplă o astfel de schimbare a simțurilor li se pare că acest fenomen este foarte simplu și firesc, chiar dacă nu poate fi explicat nici de ei și nici de alții.*

*Însă, pentru cei cărora nu li s-a întâmplat, aceasta pare ciudat și de neînțeles. În mod asemănător este, de pildă, cunoscut tutiilor că oamenii au puțința de a se adânci în somn; însă, ce fel de fenomen este somnul și în ce fel - nevăzut - trecem din starea de veghe în starea de somn și uităm cu totul de noi, aceasta rămâne pentru noi o mare taină.*

*Schimbarea simțurilor prin care îomul poate comunica, în mod sensibil, cu ființe din lumea nevăzută se cheamă în Sfânta Scriptură „deschiderea simțurilor“. Scriptura spune: „Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam și acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână “ (Numeri 22, 31). Fe când profetul flie era înconjurat de vrăjmași, ca să-l încurajeze pe supusul său, s-a rugat și a spus: „Doamne, deschide-i ochii ca să vadă! Și a deschis Domnul ochii slujitorului și acesta a văzut că tot muntele era plin de cai și care de foc împrejurul lui Elis ei“ (IV Regi 6, 17; vezi, de asemenea, Luca 24, 16-31).*

*Din fragmentele de mai sus ale Sfintei Scripturi, e limpede că organele de simț ale corpului sunt folosite într-un fel ca niște uși și porți care conduc la sălașurile unde locuiește sufletul; aceste porți se deschid și se închid numai la porunca lui Dumnezeu. În chip preaînțelept și multmilostiv, aceste porți rămân mereu închise oamenilor distrugători, ca să nu tabere pe noi vrăjmașii noștri înfuriați, adică duhurile distrugătoare și să ne nimicească. Această măsură este foarte importantă dacă ne gândim că după cădere ne aflăm în spațiul duhurilor distrugătoare și suntem acum înconjurați și înrobiți de ele. Și întrucât aceste duhuri nu au puțința să pătrundă în noi, își fac simțită prezența pe afară, provocându-ne diferite gânduri păcătoase și năluciri, înșelând astfel sufletele naive să vină în contact cu ele. Nu este permis omului să sfideze supravegherea lui Dumnezeu și să înainteze cu mijloacele sale (cu îngăduința lui Dumnezeu, dar nu cu voia Lui) pentru a deschide singur simțurile și a intra în comunicare văzută cu duhurile. Aceasta nu se întâmplă, E limpede că prin mijloacele sale omul poate comunica doar cu duhurile cele viclene, pentru că însușirea sfinților îngeri este de a nu participa ia ceva ce se împotrivesc voii lui Dumnezeu, la ceva ce li nemulțumește.*

*Dar ce este aceea care îi îndeamnă pe oameni să intre în comunicare deschisă cu duhurile? Acei ce sunt ușuratici și nu au gustat viețuirea creștină sunt îndemnați de curiozitate, neștiință și necredință, fără să priceapă că prin această comunicare își pot aduce vătămare (p. 13- 14).*

*Părerea că în această comunicare sensibilă cu duhurile există ceva de mare importanță este greșită. Acest fel de comunicare, dacă nu este îsoțit și de comunicarea duhovnicească, nu ne ajută să înțelegem corect duhurile, ci ne dă doar o imagine de suprafață. Căci ne produce foarte ușor idei cu totul greșite și asta se întâmplă de obicei celor neîncercați și celor care sunt stăpâniți de slava deșartă și de părerea de sine. Vederea duhovnicească a duhurilor este reușită doar de creștinii adevărați, iar oamenii care umblă pe calea păcatului sunt, din contră, îclinăți*

<sup>71</sup> Sfântul Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare...*, pp. 11-14.



către vederea prin simțuri a acestora. Foarte puține sunt, de asemenea, și persoanele care au din firea lor această însușire și iarăși la foarte puțini li se arată duhuri datorită vreunei întâmplări deosebite din viața lor. În aceste ultime două cazuri, omul nu este responsabil, dar trebuie să-și dea toată străduința ca să scape de această stare care este foarte primejdioasă.

**În vremea noastră sunt mulți aceia care se lasă târâți în comunicarea cu duhurile distrugătoare prin mijlocirea spiritismului, unde aceste duhuri apar de obicei în chip de îngeri luminoși și înșală și amăgesc prin diferite povestiri interesante, amestecând adevărul cu minciuna, lăsând mereu în suflet și în minte o dezordine nemăsurată (p. 19).**

Cei ce văd cu ochii lor duhuri, chiar și când văd îngeri sfinți, nu trebuie să se lase înșelați de aceasta, însușirea asta, de una singură, nu este în nici un fel mărturie a vredniciei oamenilor acestora, căci o astfel de însușire o pot avea și cei desfrânați și chiar și dobitoacele necuvântătoare (Numeri 22, 23) (p.-21).

*Primejdia născută din intrarea în contact cu duhurile*

Vederea duhurilor cu ochii trupești aduce totdeauna vătămare, mai mare sau mai mică, celor care nu au pricepere duhovnicească. Aici, pe pământ, imaginile adevărului se amestecă cu imaginile minciunii (Sfântul Isaac Șirul, Cuvântul 2), ca într-un ținut în care cele bune se amestecă cu cele viclene, un ținut de exil al îngerilor și al oamenilor distrugători (p. 23).

Cel ce vede duhuri cu ochii trupești poate fi cu ușurință înșelat, spre vătămare și nimicire. Dacă atunci când vede duhurile se va încrede repede în ele, va fi cu siguranță înșelat și amăgit, se va însemna în mod sigur cu pecetea înșelăciunii pe care cei neîncercați nu o pot vedea, dar care le lasă în suflet o rană groaznică. Și adeseori pierde chiar și puțința pocăinței și a mântuirii. Aceasta s-a întâmplat foarte multor oameni. S-a întâmplat nu numai păgânilor, ai căror preoți se găsesc mereu în comunicare deschisă cu diavoli, nu numai multor creștini care nu au cunoscut tainele Creștinismului și prin diferite evenimente au intrat în comunicare cu duhurile, dar și monahilor ce au văzut cu ochii lor duhurile, fără să fi dobândit mai întâi priceperea duhovnicească.<sup>72</sup>

Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osânda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce le-a mai rămas de spus acestor amăgiți (doar păcatele ușoare) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști.

## CAPITOLUL VII

*Despre cele patru femei cari au fost osândite în iad fiindcă au lăsat cate un păcat nemărturisit.*

*MUIERE* oarecare a făcut un păcat de moarte și nu a îndrăznit niciodată să-l mărturisească, de rușinea și urâciunea faptei. Însă a făcut alte fapte bune: da milostenie, postea, priveghea, se ruga și se mărturisea de toate celelalte păcate și se împărtășea cu sfințele Taine, socotind că va afla milă la Dumnezeu, ca să-i ierte fără-de-legea ascunsă, pentru celelalte fapte bune. În sfârșit a căzut în grea boală și și-a mărturisit toate păcatele; iar pe cel mare nu a îndrăznit, nenorocita, nici măcar la moarte să-l mărturisească, ci plângând s'a împărtășit cu dumnezeieștile Taine și apoi s'a sfârșit. După multe zile rugându-se una din fiecele sale în odaia ei, a simțit atâta rea putoare, în cât nu mai putea să stea de multa împuțiciune pe care o simțea. Căutând într-o parte și în alta a casei, ca să înțeleagă de unde vine atâta putoare, a văzut deasupra patului o umbră atât de urâtă și înfricoșată, în cât nu a mai putut sta în picioare, ci

<sup>72</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 274-278.

căzând jos, chema pe Stăpânul Hristos și pre Maica Lui, într'ajutor. Atunci a venit glas de la umbră, zicând: Nu te teme fiică, eu sunt nenorocita ta mamă. Din acest cuvânt, tânăra a luat îndrăzneală și sculându-se i-a zis, ei : Cum este cu puțință, o mama mea, să fii atâta de urâtă și cu rea putoare, tu care ai fost atâta de îmbunătățită? Iar ea a răspuns: Adu-ți aminte că ți-am spus odată, că am făcut un păcat de moarte și niciodată nu l-am spus la vreun duhovnic, pentru rușinea faptei. Deci, pentru acest păcat am fost osândită în munca cea veșnică, ca să mă chinuiesc nesfârșit, și nu m'au folosit celelalte bunătăți pe care le-am făcut. Zice către dânsa, fata: Dar acum pot eu ca să-ți ajut, plătind la preoți ca să facă Liturghie și alte multe milostenii să dau săracilor și monastirilor, ca doar vei dobândi iertare! Iar ea a zis: Nu este pocăință în iad. Când am avut vreme, nu m'am îndreptat cu puțină osteneală, nepriceputa, dar acuma orice vei face nu mă folosește. Că îndată ce m'am despărțit de trup, m'au răpit viclenii draci și înfățișându-mă la judecata lui Hristos, Acesta m'a privit cu căutătură înfricoșată și întorcând fața Sa de la mine, a zis cu glas tunător și înfricoșat: ,Du-te de la mine, blestemato, în gheena cea nesfârșită“, și îndată m'am aflat în fundul Iadului. Așa dar numai este pentru mine milă. Numai ca să luați voi cei vii pildă, a slobozit Judecătorul cel drept să mă arăt ție astăzi, ca să propovăduiești la toți, munca mea, și să vă păziți să nu pătimiți ca și mine. Spune fratelui tău să-și îndrepteze petrecerea sa, și lasă și tu spălăturile și împodobirile trupului. Nici odată să nu te împodobești sau să-ți înfrumusezezi fața, că multe si nenumărate muieri numai pentru această pricină s'au osândit. Iar dacă nu mă vei asculta, curând vei veni ca să mă însoțești în acel loc întunecat și plin de întristare. Acestea ți le-am spus, ca să nu crească chinurile mele când vă voi vedea și pe voi chinuindu-vă împreună cu mine în gheena. Acestea auzindu-le tânăra, a întrebat-o și alte multe despre Iad, iar ea i-a răspuns: Numai atâta am putut să-ți spui, și nu întreba mai multe. Acestea zicând, s'a stins ca vântul și a rămas atâta putoare, că numai putea cineva să intre în acea cameră. Fata a făcut, în alt loc patul său, și a zăcut bolnavă multe zile, de frica și groaza acestei vedenii. Chemând pe duhovnicul ei cu numele Serafim din Bolonia, i-a spus cu deamănuntul cea mai sus zisă vedenie, pe care a povestit-o, în tot orașul acesta și a scris-o pe o carte a sa, ca să o citească urmașii și să se păzească cu osârdie, ca să nu se primejduiască.

Într'o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urăcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într'una din zile s'a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se închine la sf. Mormânt, și muiera văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Liturghie, a pus în mîntea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina si s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cumplit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muieră care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest balaur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenorocita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută.

Alta asemenea.

Era un împărat în Italia, care avea o fiică evlavioasă și îmbunătățită, care da multă milostenie și îngrija minunat de săraci. A rugat pe tatăl ei să o lase să se facă călugăriță, însă el din multă dragoste pe care o avea către dânsa, nu se îndura să se despartă de ea, și a pus pe

*Arhiepiscopul Romei să o sfătuiască, fiindcă mai multă plată va avea dacă rămânând în casa ei va face fapte bune, decât să fie călugăriță și să se folosească numai ea.*

*Deci, a rămas tânăra, fără voia ei, ca să nu iasă de sub părinteasca ascultare, și petrecea ca și mai înainte în fapte bune. Iar șarpele cel viclean nu răbda să vadă asemenea fapte bune la o tânăra ca aceea, și i-a dat răsboiu trupesc, și ea a iubit un tânăr frumos care slujea împăratului. Atâta a luptat-o cu această patimă, încât s'a biruit și a căzut cu acel tânăr în păcat. În puțină vreme a cunoscut că este îngreunată, și atâta întristare i-a venit, în cât voia să se omoare de rușine, să nu se auză această faptă între oameni. Atunci, ea a încredințat această pricină unei muieri bătrâne care-i slujea, și aceasta i-a dat o buruiană care a ucis pruncul. Așa dar nu s'a aflat nimic de fapta aceasta, însă ea se mâhnea mult și se întrista pentru aceste două păcate. Împăratul văzând-o întristată atâta, a socotit că se chinuia din pricină că nu a lăsat-o să se călugărească, și a întrebat-o dacă voește să se călugărească. Iar ea auzind aceasta, s'a bucurat. Deci, a dus-o la o monastire în care s'a tuns și păzea toate orânduielele vieții monahicești atât de mult, în cât nu a fost văzută de fel râzând sau spunând cuvinte deșarte. Când veneau femei din palat, rude, sau alte cocoane de neam mare, sau împăratul ca să o cerceteze, le vorbea foarte puține și scurte cuvinte, și închinându-se lor intra în chilia ei plângând păcatele sale, pe care nu le-a spus nici odată duhovnicului, adică: păcatul curviei și uciderii, și plângea în taină cerând iertare. În sfârșit a murit, după ce și-a mărturisit celelalte păcate și s'a împărțășit cu prea curatele Taine. Iar după 30 de zile s'a arătat în vedenie egumenei, căreia i-a zis: M'am osândit în iad. Iar egumena a răspuns: Cum este cu 'putință, tu care erai atâta de îmbunătățită, și aveai la cele dumnezești evlavie multă și râvnă nemăsurată? Iar ea a răspuns: Două mari păcate am făcut pe care nu le-a<sup>TM</sup> mărturisit duhovnicului, socotind că ajungea să le plâng înaintea lui Hristos care acum m'a osândit să na chinuiesc veșnic pentru această pricină; iar celelalte fapte bune nu m'au folosit de loc.*

*Vedeți muierilor! Păziți-vă să nu ascundeți vre-un păcat, că mai bine este să te rușinezi aici puțin, măcar de ai fi și de bun neam și slăvită, decât să ai rușine veșnică și moarte nesfârșită. Că aici spui păcatul numai unui om, care nu-l mărturisește măcar de i-ar tăia și capul. Dar acolo, și-se vestește rușine nespasă, fiindcă îl află toți oamenii. Nu te pricinui să zici că eu am dragoste să-mi mărturisesc păcatul meu, dar mă tem că mulți din duhovnici și arhierii s'au abătut și au vădit păcatele multora și s'au rușinat cei ce s'au mărturisit la dânsii. Ascultă femeie! În timpurile trecute poate să se fi făcut așa ceva, dar acum de la o vreme încoace, a făcut Patriarhul cu toți Arhierii o legătură cu afurisenie, ca să nu se mai întâmple așa ceva. Crede-mă dar că s'ar fi plecat fiecare din muierile arătate mai sus, de le-ar fi dat voie Judecătorul să învieze, și ducându-se prin toate orașele și cetățile împărătești, să mărturisească de față tuturor fără-de-legea lor, numai să nu se muncească veșnic. Așa cu adevărat, nu s'ar fi temut atunci de oameni, și cât de puțin nu s'ar fi rușinat, fiindcă durerea cea mare biruiește pe cea mai mică.*

*Alta asemenea.*

*La o monastire de femei, era o monahie nepoată a egumenei, care a iubit un tânăr ce venea adesea în acea monastire, ca să vadă pe sora sa. Iar pomenita monahie atâta l-a dorit, în cât căuta chip și vreme îndemânatică, să se unească ca să săvârșească cu fapta păcatul, cu dânsul, căci cu mintea și cu gândul de multe ori curvise. Deci, într'această patimă rea a murit, ticăloasa, fără să și săvârșească pofta ei, că nu i-a ajutat locul. Iar la moarte, a mărturisit celelalte păcate ale ei, și primind sfânta împărțășanie s'a sfârșit fără să spue duhovnicului pofta ei pe care o avea să păcătuiească, dacă ar fi găsit vreme îndemânatică. Egumena care o iubea mult pentru că-i era rudă, după ce i-a făcut pomenirile, se ruga Domnului să descopere în ce loc se află. Așa dar, rugându-se cu post și cu lacrimi, după multe zile a văzut-o în vedenia sa, că era întunecată și urâtă, zicând egumenei: Cunoaște maica mea, că sunt osândită în iad. Iar ea s'a minunat, zicând: Cum este cu putință? Tu erai fecioară. Ai venit de mică în monastire și ai păzit toate rânduielile vieții monahicești. Pentru ce dar te-ai osândit? Iar ea a spus pricina de mai sus. Ii zice egumena: Nu cred că milostivul Dumnezeu numai pentru o poftă trupească pe care nu ai săvârșit-o să te muncească veșnic. Iar ea a răspuns: Nu*

te minuna, căci cu dreptul sunt osândită, că ochiul celui Prea înalt nu suferă să vadă vre o întinăciune sau prihană de faptă, sau de cuget, care să nu se spele și să se albească prin sfânta Mărturisire. Căci eu de și nu am săvârșit păcatul în faptă, dar cu cugetul de multe ori am curvit, și de a-și fi găsit loc și vreme îndemânatică, l-aș fi săvârșit și cu lucrul. Să știi dar, că mulți nu numai mireni, ci și monahi se osândesc, fiindcă nu se grijesc de Mărturisire, și sfătuește și pe surorile monastirii să se mărturisească cu luare aminte, dacă doresc mântuirea lor. Acestea văzând egumena, se tânguia pentru pierzarea nepoatei sale.

Să nu fie necredincios cineva la aceasta, iubiților, fiindcă am văzut că s'au mântuit mulți cari cugetau numai să facă binele, dar n'au ajuns de a-l săvârși, precum la cap. 7 se vede că s'au mântuit acel tâlhar, și alte asemenea pilde se văd în cărțile Bisericii noastre că s'au mântuit unii prin gândul cel bun, fără a săvârși binele. Deci, precum cel bogat dăruitor Dumnezeu, încununează dreapta socotință, tot așa osândește reaua socotință.

Aveam multe mărturii să vă aduc spre adevărea acestei pricini, însă aceasta, să știți că este una adevărată de Dumnezeiasca gură care n'a greșit niciodată, ca să îplinească pe toate, fiindcă și dascălii, ca oameni, pot de multe ori să greșească. Adică cel ce se uită la muiere spre a o pofti pe ea, iată că a prea- curvit cu dânsa în inima sa. Poate cineva să se împotrivescă unor asemenea evanghelice cuvinte? Să nu fie! Așa dar să ia aminte fiecare, să nu se lenevească de mântuirea sa, că vine vremea să plângă fără folos și să nu găsească nici un ajutor. Să plângem dar aici puțin, ca să ne veselim acolo veșnic în Hristos Iisus Domnul Nostru, a căruia este slava!<sup>73</sup> [S-a arătat în chip clar, mai sus, că nu este nevoie pentru a se stricarea firea (și deci a se despărți omul de Hristos ajungând din această cauză în iad), să se producă împreunarea trupească. Este suficientă dorința, chiar dacă nu ajută locul. Aceasta ne învață că și dacă nu s-au împreunat trupește Părintele Arsenie Boca cu Maica Zamfira, nu e de ajuns ca să-și fi păstrat curăția lăuntrică și să scape de chinurile iadului. Dar aceasta nepătimire trupească este cu mare îndoială, fiindcă ei au avut fost în ispita a 30 de ani în care nu au fost supravegheați de nimeni, ba au mai fost împinși chiar și de locuința comună să cadă trupește. Dar despre cum au încălcat cei doi rânduielile Sfintei Biserici și sfaturile Sfinților Părinți, din acest punct de vedere, vă recomandăm să citiți capitolul *Relația Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira*, unde veți vedea cum descriu Sfinții noștri această relație, cu toate mecanismele ei lăuntrice.

Vă dați seama ce gravitate ar fi ca o astfel de viață să fie chiar model în Ortodoxie, prin canonizarea sârmanului rătăcit și, odată cu el, împreunate și legendele construite în jurul lui? Ce hotărâre a Sfântului Sinod ar putea desființa sau măcar neutraliza toate aceste lucruri necurate, considerate sfinte de evlavia populară și legate nedespărțit de imaginea Părintelui Arsenie Boca? Și nu putem spune că este o rătăcire pe care o au unii, fără a fi Părintele Arsenie Boca vinovat, atâta vreme cât el însuși a lăsat mai multe mărturii că a făcut așa la mai mulți ucenici, în mai multe părți și sunt consemnate în cărțile oficial aprobate și blagoslovite de ierarhi (chiar dacă nu au avut timpul a le citi să-și dea seama ce au semnat. Sau sunt cărți mincinoase care au făcut ierosilia unei semnături false și în realitate nu au primit blagoslovenia ierarhilor? Mai degrabă tindem să credem aceasta, fiindcă noi prețuim din toată inima pe ierarhii noștri și credința lor). Aceste mărturii au devenit, astfel, parte integrantă din imaginea și viața sa atât de popularizate. Câtă vreme este laudat ca Sfânt i se aduce asta ca laudă, iar dacă se dovedește că aceasta este o rătăcire, se bate în retragere, ca să nu fie sfinția sa compromis. De ce aceleași întâmplări sunt folosite duplicitar? Celor simpli sunt prezentate ca adevărate, pentru a-l considera Sfânt, celor ce cinstesc Sfânta Tradiție le sunt prezentate ca trucaje, pentru a-l compătimi pe Părintele Arsenie Boca ca pe victima unui complot al invențiilor exaltate și superstițioase, și a-l aprecia tot ca Sfânt după ce este dezbrăcat artificial de tot ce nu se potrivește cu Sfânta Predanie. Nu este oare aceasta exact continuarea modului cameleonice al scrierilor, picturilor, predicilor și comportamentului pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca în viață? Dar ne-am obișnuit cu o astfel de abordare a ucenicilor sfinției sale.

Este evident că o astfel de lucrare (a avea un duhovnic mort, chiar și Sfânt) este un spiritism mascat ca fiind duhovnicie Ortodoxă. Ea nu a avut-o nici unul din Sfinți. Chiar Sfântul Apostol Pavel, deși învățat de

<sup>73</sup> Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., <sup>3</sup>1939, pp. 347-353.

sus, având mintea lui Hristos, darul deplin al Sfântului Duh, se sfătuia cu alții, dintre cei vii, ca să nu apară înșelarea. Nu numai atât, chiar Domnul nostru Iisus Hristos, deși ar fi putut să îl învețe El Însuși, îl trimite să învețe de la un om viu, ca să ne înțelegem cu toții să ne smerim chiar față de oamenii pământești ca și noi, să nu căutăm duhovnici fără trup, deosebiți, senzaționali, ci să fugim de falsele povățuiri sub forma nălucirilor subiective, pentru a avea și prin concretul simțurilor obiectivitatea adevărului:

*Fap 9:6 Și tremurând și spăimântat fiind, a zis: Doamne, ce voești să faci? Și Domnul au zis către el: scoată-le și intră în cetate, și se va spune ție ce trebuie tu să faci.*

Acest om (viu) este doar confirmat prin vedenie pentru încredințarea începătorului ce nu-l știa. Nu cunoștea la cine să apeleze fiindcă ucenicii se fereau de el:

*Fap 9:10 Și era un ucenic în Damasc, anume Anania; și au zis către el Domnul în vedenie: Anania. Iar ei a zis: Iată eu, Doamne. 11 Iar Domnul au zis către el: Sculându-te, mergi pe ulița ce se chiamă Dreaptă, și caută în casa lui Iuda pre Savlu anume, Tarsenean; că iată, se roagă, 12 Și a văzut în vedenie pre un bărbat anume Anania intrând, și puindu'și pre el mâna, ca iarăș să vază. 13 Și a răspuns Anania: Doamne, auzit-am de la mulți pentru bărbatul acesta, câte rele a făcut sfinților tăi în Ierusalim; 14 Încă și aici are putere de la Arhieriei să lege pre toți cari chiamă numele tău. 15 Și au zis către el Domnul: mergi; că vas ales îmi este mie acesta, ca să poarte numele meu înaintea neamurilor și a împăraților și a fiilor lui Israil; 16 Că eu voi arăta lui câte i se cade să pătimească el pentru numele meu. 17 Și a mers Anania, și a intrat în casă; și puindu'și pre el mâinile a zis: Savle frate, Domnul Iisus, care s'au arătat ție pre calea în care veniai, m'au trimes ca să vezi și să te umpli de Duh Sfânt. 18 Si îndată a căzut de pre ochii lui ca niște solzi; și a văzut îndată, și sculându-se, s'a botezat. 19 Și luând mâncare, s'a întărit. Și a fost Savlu cu ucenicii cari erau în Damasc câteva zile.*

Observăm că și duhovnicul Sfântului Apostol Pavel are o vedenie, pentru a fi ferit ucenicul (pe atunci neexperimentat) de înșelarea numită „încredințarea a fi sfătuit doar prin vedenii”. Apoi Sfântul Apostol Pavel stă și cu ucenicii din Damasc pentru a se învăța tot mai mult calea credinței. Nu numai atât, dar merge și la Sfinții Apostoli spre a i se confirma învățătura. Se supune sinodului Apostolic, iar în misiune pleacă doar trimis de Sfânta Biserică:

*Deci, din toate cele zise, cunoastem ca nu se va gasi alta cale mai temeinica de mantuire, ca aceasta, adica a descoperi gandurile sale parintilor celor mai cu dreapta socoteala si, de la dansii, a se indruma spre fapta buna, iar nu a urma gandului si judecatii sale. Si nici nu trebuie, de ar da cineva din intamplare, peste vreun batran neiscusit pentru aceasta, sa fuga si sa nu-si marturiseasca gandurile sale parintilor celor mai iscusiti sau sa defaime invatatura stramosilor. Ca si ei, nu de la sine, ci de la Dumnezeu si de la Scripturile cele de Dumnezeu insuflate fiind miscati, au dat urmasilor randuiala de a intreba pe cei ce mai inainte au calatorit pe acest drum. Si din multe alte locuri, care sunt in Scriptura cea de Dumnezeu insuflata, este cu putinta a ne invata, dar, mai ales, din istoria Sfântului Samuil, care de copil fiind dat lui Dumnezeu de mama sa si invrednicindu-se de dumnezeiasca vorbire n-a crezut socotirii si gandurilor sale, ci, o data si de doua ori fiind chemat de Dumnezeu, a alergat la batranul Eli si prin invatatura lui a fost asezat in randuiala si indrumat, cum trebuie sa raspunda lui Dumnezeu. Si asa, pe Samuil, pe care prin a Sa chemare Dumnezeu l-a socotit vrednic de El, a voit sa fie invatat prin punerea in randuiala si prin porunca batranului, fiindca, prin aceasta, avea sa fie povatuit spre smerenie. Inca si pe Pavel, pe care Hristos Iisus l-a chemat si Care putea indata sa-i deschida ochii si a-i face cunoscuta si calea desavarsirii, Domnul l-a trimis, totusi, la Anania si i-a poruncit ca, de la dansul, sa afle calea adevarului, zicand: "Scoală-te si intra in cetate si acolo ti se va spune tie ce trebuie sa faci", (Fapte, 9, 6). Prin aceasta, ne invata sa urmam povatuirea celor buni, ce mai inainte de noi au calatorit pe acest drum. Fiindca fiecare ar fi vrut, asemenea cu Pavel, sa fie povatuit spre adevar de Dumnezeu, iar nu prin parinti, iar Apostolul cu insusi fapta sa, a aratat, ca acestea, asa sunt, zicand: "Ca m-am suit la Ierusalim ca sa vad pe Petru si pe Iacov si le-am aratat lor Evanghelia pe care o propovaduiesc, ca nu cumva in desert sa alerg sau sa fi alergat". (Gal. 1, 18), macar ca umbla impreuna cu el darul Duhului Sfânt, prin puterea semnelor ce facea.*

Deci, cine este așa de mandru și de trufas, încât cu socoteala și judecata să se umble, când însuși vasul alegerii mărturiseste că are trebuința de sfatul Apostolilor, celor de mai înainte decât dansul? **Prea aratat, dar, și prin aceasta, s-a dovedit că la nimeni Domnul nu descoperă calea, desăvârșirii, fără numai celor ce sunt povățuiți, spre aceasta, prin părinții duhovnicești, precum zice și Proorocul: "Întreaba pe Tatăl tău și-ți va grai tie, pe cei bătrâni ai tăi, și-ți vor spune tie"** (Deut. 32, 7)<sup>74</sup>.

Această idee a duhovnicului-mort (de fapt un duh necurat cu apariții fantomatice la grămadă și la comandă), o regăsim în mărturiile majorității ucenicilor sfinției sale, recunoscând, indirect, că de la diavol a căpătat puterea hipnotică și de false minuni. Nu se poate spune, așadar, că este o invenție, fiindcă mărturiile, în această situație, se potrivesc *1Ti 5:19 Pără împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.*:

*"Cate știu de părintele le-am aflat exact așa cum vi le spun dvs., mai mult de la ucenicii lui, ca eu eram prea tanar să le apuc. Dar m-am întrebat în tot timpul: de unde a avut părintele Arsenie harul, forța asta dumnezeiască să facă atâtea minuni? Și iată ce mi-au spus ucenicii. Prin 1937-1938, mitropolitul Balan al Ardealului l-a sfătuit pe tanarul Zianu Boca, fiu de țărani din Munții Apuseni, care pe-atunci era **student de frunte la Cernăuți, la Teologie** [superficialitatea ucenicilor se vedește și din aceea că nu-i cunosc autobiografia: facultatea de Teologie a făcut-o la Sibiu, nu a fost student de frunte neînțelegând nici măcar dogmatica Ortodoxă, după cum se va vedea mai jos și necunoscând nici limba greacă, iar călugăria a primit-o după ce s-a întors de la Sfântul Munte – n.n.], să se facă călugăr. **Și l-a călugărit mitropolitul la Manastirea "Sambata" și tot el i-a dat numele de Arsenie. Și după scurt timp, în 1939, mitropolitul l-a trimis pe călugărul de doar 29 de ani, monahul cu ochi de foc [este foarte importantă această remarcă, toți ucenicii o prezintă în toate minunile. Este o dovadă universală a înșelării și lucrării prin hipnoză. Nici un Sfânt Ortodox nu a avut astfel de ochi. Sfinții au ochii plânși, care caută cu smerenie în pământ pentru a-și vedea păcatele proprii. Am putea spune că au „ochi de apă” – n.n.], precum ingerii, la Muntele Athos, să se induhovnicească. Și părintele Arsenie s-a dus la manastirea românească "Prodromu", care-i veche mănăstire domnească, foarte veche și nespun de frumoasă.***

*Stăret era pe atunci un părinte cu forța mare [de ce îl laudă că ar avea forță? În Ortodoxie se apreciază discernământul și smerenia – n.n.] , Antipa Dinescu îl chema. Ei, și acolo, pe muntele Athos, s-a petrecut cu părintele o minune: o iluminare puternică ce i-a schimbat toată viața. Din umilința și din smerenie, părintele n-a vorbit foarte deslușit niciodată despre ce i s-a întâmplat atunci, în 1939, la Sfântul Munte. Decât o dată, și chiar și atunci, puțin [deci nu era smerenie că a spus. Mai mult s-a folosit din plin de puterea înrobitoare ce a primit-o atunci la toți ucenicii pentru a-i face să-l urmeze, să devină dependenți de sfinția sa și să-l aprecieze necondiționat, sădindu-le un cult personal negăsit la nici unul din Sfinți, care toți trimit pe oameni la Hristos – n.n.]. Tot ucenicii lui povestesc că mergând el acolo, pe munte, prima dată s-a dus într-o pădure deasă, să se roage. Și s-a rugat mult la Iisus Hristos Mântuitorul nostru să-i trimită un duhovnic, un povățuitor bun, să-l îndrume pe calea cea grea și fără de prihană a călugăriei, spre mântuire. Insa Iisus nu l-a ascultat. Și atunci părintele Arsenie a început să se roage mai cu osârdie, singur, acolo, în pădure, la Maica Domnului [forțarea voinței lui Dumnezeu după voința proprie duce la înșelare. De ce nu s-o fi lăsat sârmanul în voința Lui și să fi mers pe calea obișnuită a Sfintei Biserici: smerita povățuire prin sfătuire de către duhovnicii aflați în viață? De ce dorea să fie original cu orice chip? N-ar mai fi suferit o atâta amăgire și poate chiar ar fi ajuns Sfânt la capacitățile cu care fusese înzestrat de Dumnezeu – n.n.]. Și după un timp, după cum a povestit chiar părintele, însăși Maica Fecioara i s-a aratat coborând dintre nouri, și venind la el, l-a luat de mână și l-a urcat pe un munte așa de înalt, ca nici nu puteai să privești în jos. Și acolo, pe creasta muntelui aceluia amețitor, l-a lasat Maica Domnului pe mână unui Sfânt. Era Sfântul Serafim din Sarov, ce vietuise pe pamant cu vreo doua-trei veacuri*

<sup>74</sup> Proloage, feb. 29.

în urma [de ce nu știa când viețuise Sfântul Cuvios Serafim – n.n.]. După care Sfânta Fecioara s-a topit în văzduh tot așa lin cum se intrușese [cum să se intrușeze, când Maica Domnului este înviată cu trupul Ei? Cum să se topească? Așa ceva este specific vedeniilor demonice – n.n.]. Si vreme de 40 de zile, părintele a primit pe acel munte învățatura de la Sfântul Serafim, urcând în fiecare zi, fara teama, creasta dintre abisuri. Si in tot acest răstimp de 40 de zile, părintele a postit incontinuu post negru, ca-l întarea Maica Domnului [și diavolii întăresc pe om pentru asceză fără dreaptă socoteală pentru a le spori mândria. Din acestea postul exagerat este specific pentru astfel de lucrare. De exemplu cazul lui Gautama Siddhartha Buddha, marele rătăcit și rătăcitor al atâtor oameni. Ia aminte să nu-ți închini toată preocuparea ta trupului, ci hotărăște-i lui nevoie, după putere. Și toată mintea ta întoarce-o spre cele dinlăuntru. Căci «nevoia trupească la puține folosește, iar evlavie spre toate este de folos»... și cele următoare. (259 I Timotei 4, 8.) 64. Cel ce petrece neîncetat întru cele dinlăuntru este cumpătat, răbdă îndelung, se milostivește și cugetă smerit. Dar nu numai atât, ci și contemplă, teologhisește și se roagă. Aceasta este ceea ce spune Apostolul: «în duh să umblați» și cele următoare. (261 Galateni 5, 16) 65. Cel ce nu știe să umble pe calea duhovnicească nu e cu grijă la gândurile pătimase, ci toată preocuparea lui se mișcă numai în jurul trupului. Iar urmarea e că sau petrece în lăcomia pântecele, în neînfrânare, în supărare, în mânie și în pomenirea răului și prin aceasta i se întunecă mintea, sau se dă la o nevoie fără măsură și-și tulbură înțelegerea<sup>75</sup>. – n.n.]

**Si după un an de zile, când s-a întors la Manastirea "Sambata", era cu totul alt om: capatase darul acela al sau faimos, al proorociei, si puterea lui cea mare, ca daca se uita la tine, te cutremurai si te umileai pe loc [falsa umilință diavolească se manifestă așa. Cea duhovnicească este lină și sădită de dragostea și delicatetea Sfântului stră-văzător. Și din roadele produse în ucenici se vede că puterea de ghicire ce o avea Părintele Arsenie Boca era insufletă de dracii care cunosc toate faptele tale trecute și gândurile pătimase, dar te urăsc și vor să-ți facă răul și să te înrobească prin frică. Sfântul Duh nu lucrează așa ci îți întărește libertatea și însoțește umilința cu o mare bucurie, liniște și libertate duhovnicească a pocăinței. Teama Sfântă nu este groază, ci mângâiere, încredere și uimire de bunătatea lui Dumnezeu – n.n.] . Si-ti știa pe data toate gândurile si numele, fara sa te cunoască, si faptele toate, pacatoase sau bune, ca nu puteai sa le-ascunzi. Asa s-a schimbat viata părintelui Arsenie [vai de el sârmanul și săraca victimă a puterii înșelătoare diavolești ce mimează smerenia și înșeală cu falsa smerenie sau mândria cea mai vicleană și greu de depistat – n.n.], si mai apoi, viețile noastre [vai de ei, săracii rătăciți – n.n.], pe langa a sa [sărmanii în loc să stea lângă Hristos stau lângă Arsenie! – n.n.]."**

[...]

După un timp, mitropolitul l-a trimis în Grecia, la Muntele Athonului (Athos - n.r.), ca sa se induhovniceasca. Ajungând la Sfântul Munte si necunoscand pe nimeni, a spus părintele ca s-a dus într-o pădure si s-a rugat mult Mântuitorului sa-i trimită un bun povatuitor, dar nu a fost ascultat. "Dar de la o vreme - a spus părintele - mi-am dat seama ca Mântuitorul are o Mama buna si m-am rugat ei cu lacrimi in ochi, sa-mi dea un povatuitor, sa ma invete in cele ale călugăriei, spre mântuire." Si a zis părintele ca insasi Maica Domnului a venit si l-a luat de mana si l-a urcat pe un munte inalt, ce era intre doua prăpăstii, de iti era frica sa privești in jos. Si muntele era ascutit, de numai cat călcai cu talpa piciorului. Si l-a urcat Maica Domnului si l-a dat in grija unui sfânt care trăise pe pamant cu doua sute de ani mai înainte - după unii ar fi fost chiar Serafim de Sarov. Iar Maica Domnului s-a făcut nevăzută. Si spunea părintele ca se ducea in fiecare zi pe creasta acelui munte si nu ii mai era frica ca va cadea in prăpastie.

Cât timp, n-a spus, dar probabil ca 40 de zile a primit învățatura de la acest sfânt. **Aceasta a spus-o o singura data, la cativa credincioși (sigur ca pentru smerenie)** [Vedeți că însuși Părintele se lauda de ce mare ales era el și diferit față de toți ceilalți sfinți? Ce vrednic este să aibă vedenii cu Maica Domnului și să aibă ca duhovnic un sfânt din cer? Nimeni din Sfinții pomeniți din veac, nici vreunul din toți ceilalți ortodocși de rând, nu au avut decât duhovnici

<sup>75</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 149-150.

oameni vii, aflați în trup, dar smeriți. Spunem că se lăuda nu doar la câțiva închinători fideli ai sfinției sale, ci în gura mare, la toată lumea, deși se străduie ucenicii să ne convingă că a zis-o cu smerenie, în ascuns. Aceasta o facem din motive logice omenești și duhovnicești. Omenești, fiindcă orice om - cât ar fi de redus la minte - își dă seama că a dezvălui o vedenie ca pe o taină la admiratorii îndrăgostiți de tine peste măsură, înseamnă că de fapt cu bună știință o trâmbițezi mai tare la toată lumea, decât dacă ai spune-o ca pe un lucru banal. Este cunoscut că tainele se răspândesc mai cu putere dacă se poruncește a fi ținute secret, decât lucrurile spuse public, printre altele, fără a atrage atenția asupra lor. Duhovnicești, fiindcă iată ce ne învață Sfântul Cuvios Ioan Casian:

*La fel trebuie să aveți grijă ca, dacă v-a scăpat din gură vreo vorbă pe care o vreți ascunsă, să nu-l sfătuiți pe cel care v-a auzit să n-o spună mai departe. Mai degrabă va rămîne secretă dacă se trece peste ea în chip simplu și cu nepăsare, fiindcă nici unul dintre frați nu se va gândi să răspândească acea vorbă, socotind-o spusă ca ceva neînsemnat în cursul convorbirii, dacă nu s-a atras atenția asupra ei să fie ținută ca o taină. Iar dacă dai și jurământ de încredere în această privință, să fii sigur că totul va fi aflat foarte repede. Căci puterea diavolului se va ridica și mai furioasă să te întristeze și să te trădeze împingând la călcarea jurământului.<sup>76</sup>*

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfinții Părinți ci s-a condus după vise, vedenii și păreri personale. Iată unde a ajuns și el și ucenicii sfinției sale întunecându-și înțelegerea de admirația necondiționată. Ne întrebăm: unde îi era smerenia? Smerenia ascunde toate ale sale, cu strășnicie, necondiționat, tuturor, mai puțin duhovnicului viu, de care ascultă: *Mat\_6:4 Ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat\_6:6 Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat\_6:18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Mat\_10:14 Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre. Mat\_18:15 De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Mat\_18:16 Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Mat\_18:17 Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. – n.n.]. Desigur ca Maica Domnului l-a intarit de a postit atunci 40 de zile incontinuu, timp in care l-a povatuit sfântul ce i se aratase. După un an de zile, a venit la Manastirea Sambata intarit cu Duhul Sfânt, cu mare dar proorocesc si cu putere, ca **daca te privea, simțea un curent in suflet si te umilea [ce lină e Ortodoxia că nu te curentează. Ce primejdioasă este înșelarea care ia ca martor al său simțirea trupeză – în cazul de față curentarea – ca să forțeze mintea a crede că este o lucrare minunată de la Dumnezeu – n.n.]** . Si-ti descoperea gândurile, iti spunea numele, iti descoperea păcatele si faptele ce le-ai făcut, cunoscând si viata.<sup>77</sup>*

[...]

*Mie mi-a spus moșul Codrea că atunci când s-a dus în munte, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie și atunci i-a spus cum a primit el un duhovnic [după cum se va vedea mai jos nu un duhovnic ci un duh – n.n.]*

*Înainte de a ajunge la mănăstirea Sâmbăta, după ce a terminat teologia, au vrut să îl căsătorească, să fie preot de mir. Și Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i descopere ce să facă: să se călugărească sau să se facă preot de mir. Și a avut un vis și i s-a spus: „Mănăstirea” [deci, de la început a plecat cu vise și vedenii amăgitoare intrând în două cercuri vicioase ce i-au primejduit întreaga existență. Primul cerc vicios este că intrând în Mănăstire a ajuns ieromonah. Ce bine ar fi fost să fi ajuns doar preot de mir, ca să aibă o consoartă legală, care să-l mai și smerească, artându-i neputințele și defectele ascunse, nesesizate de el însuși, într-o familie*

<sup>76</sup> Sfântul Cuvios Ioan CASIAN, *Așezămintele...*, p. 615.

<sup>77</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 10-11, 53-54.



legală și ocrotit de Sfânta Taină a Cununii, Care l-ar fi ferit de primejdia conviețuirii necanonică cu Maica Zamfira (unire generată și menținută de interesul comun al măririi popularității personale). Sau măcar, în cel mai rău caz, să fi fost ea preoteasa lui, viețuind smerit într-o familie obișnuită ca să nu încalce voturile monahale smintind astfel pe mulți. E adevărat, însă, că, poate, Julieta Constantinescu, care dorea atâta faimă, nu s-ar fi uitat la el dacă n-ar fi avut mulți admiratori, atrași tocmai de faptul că a ajuns ieromonah. Și atunci cum s-ar fi putut rezolva acest cerc vicios? Cum să se fi căsătorit cu ea ca mirean dacă ea căuta un ieromonah faimos cu care să conviețuiască? Dar poate, cel mai bine, ar fi găsit o alta ce i-ar fi fost preoteasă smerită care să-l fi tras de la râvna aceasta de a fi deosebit și de dragul misiunii să facă minuni căutând vedenii și profeții pentru a controla masele. Zicem că este bine să fi ajuns preot de mir, nu că nu ar fi putut cădea în lucrarea sa înșelătoare și ca preot de mir, dar nu ar mai fi avut în ajutorul pierzaniei (sale și a altora) autoritatea ce însoțește numele atât de sfânt de ieromonah, folosită în cazul de față chiar de vrăjmașul mântuirii pentru amăgirea atât de mincinoasă a preacuvioșiei sale. E adevărat că ajungând preot de mir și-ar fi pierdut fecioria, dar această virtute (ca sfat evanghelic) nu este recomandată de Sfinții Părinți celor ce au înclinări spre slava deșartă, cum au cei ce se conduc de vise, vedenii și părerea de sine:

*Din cele spuse de Pavel rezultă că fecioria este un dar al lui Dumnezeu; de aceea, el respinge pe cei necumpătați, care îmbrățișează această stare numai pentru că sînt împinși de slava deșartă, și-i îndeamnă să se căsătorească, de teamă ca nu cumva vigoarea trupului să provoace în ei pasiuni arzătoare și la imboldul acestora să dezonoreze sufletul<sup>78</sup>.*

Din această cauză unii trag concluzia că și așa, devenind ieromonah, dar apoi viețuind cu o femeie (Maica Zamfira) în aceeași casă, din nebagare de seamă, Părintele Arsenie Boca și-a pierdut până la urmă și fecioria, dar noi ne încredem în cuvântul preacuvioșiei sale, urmărind ca un fir roșu în întreaga sa existență (privită cu milă iar nu cu ochi bănuitor că ar fi vreun viclean vicios), tocmai ideea că a fost amăgit și că nu a făcut special lucrarea sa de rătăcire a mulțimii, slujind pe față diavolului, cum o fac sataniștii. Cel înșelat slujește diavolului, crezând că aduce slujbă lui Dumnezeu. *Ioan 16:2 Scoate-vă-vor pre voi din sinagoguri; și va veni vremea, ca tot cel ce va ucide pre voi, să i se pară că aduce slujbă lui Dumnezeu.* Deci și când îi ucide duhovnicește pe creștini înșămânțându-le idei și lucrări greșite. Noi știm, însă, de la Sfinții Părinți, că în lucrarea de amăgire demonilor le convine să întărească virtuțile trupești ale celui înșelat, ca să nu-și dea seama de desfrâul cel mai înalt și mai primejdios al plăcerii de sine sufletești, și să creadă că ar fi ajuns pe culmile sfințeniei. Astfel el însuși împinge faima lui la mult mai mulți, fără să-și dea seama că-i duce la pierzare, chiar prin el, căci și el e convins de sfințenia sa personală:

• *într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului”. După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama”. (Bălan Silvica —Făgăraș)<sup>79</sup>*

Nu putem să nu remarcăm că citea pomelnicele în altar deși:

*se lăsase și de preoție și de călugărie...<sup>80</sup>*

Mergem pe această cale a înțelegerii cuvintelor, gesturilor și faptelor sfinției sale nu numai pentru a nu cădea în vulgaritate, ci și pentru a nu păcătui. Dacă am crede că sfinția sa este nevinovat și purtat de harul Sfântului Duh am păcătui prin iubire nerațională, luând învățăturile preacuvioșiei sale drept adevărate și lepădându-ne astfel de Hristos – Adevărul. Dacă am crede

<sup>78</sup> Sfântul Grigorie Taumaturgul Și Sfântul Metodiul De Olimp (Al Patarelor), Părinți Și Scriitori Bisericești 10, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1984, p. 67.

<sup>79</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 101.

<sup>80</sup> Arhimandriții Arsenie Papacioc, Ioanichie Bălan, Cleopa ilie, - *Convorbirea Duhovnicească din chilia Protosinghelului Varsanufie Lipan* – 1996.

<<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

că sfinția sa ar fi ajuns la unire trupească cu Maica Zamfira și apoi ar fi mințit că nu este așa, făcând special ritualuri de hipnoză, ca să devină popular și să se descarce de puterea demonică ce îl chinuia, am păcătui prin ură nerațională, acuzându-l de un vicleșug sesizabil și osândindu-l ca pe un dușman declarat al Sfintei Biserici, măhnindu-l pe Cel ce ne-a poruncit să nu judecăm pe nimeni, să urâm păcatul dar să iubim pe păcătos. Arătând că și sfinția sa este victima propriei amăgiri de sine ne îndemnăm la milă și rugăciune cu lacrimi către Dumnezeu ca să îl ierte, dar să ne și ferească pe noi de amăgirea propovăduită de sfinția sa, aceasta fiind și calea împărătească.

*Mintea celui iubitor de Dumnezeu nu luptă împotriva lucrurilor, nici împotriva înțeleșurilor acestora, ci împotriva patimilor împletite cu înțeleșurile. De pildă nu luptă împotriva femeii, nici împotriva celui ce l-a supărat, nici împotriva chipurilor acestora, ci împotriva patimilor împletite cu ele.*

[...]

42. *Altceva este lucrul, altceva înțelesul lui, și altceva patima. Lucrul este de pildă: bărbat, femeie, aur și așa mai departe, înțelesul (chipul) este amintirea simplă a ceva din cele de mai sus. Iar patima este iubirea nerațională sau ura fără judecată a ceva din cele de mai înainte. Deci lupta monahului este împotriva patimei.*<sup>81</sup>

Al doilea cerc vicios este că a intrat în Mănăstire în urma unei vedenii. Ce bine ar fi fost să caute un duhovnic iscusit pentru a-l întreba ce să facă, nu să aștepte răspunsurile de la vreun vis. Duhovnicul, dacă l-ar fi îndemnat să intre la Mănăstire l-ar fi învățat să se ferească și de vise și vedenii. Așa... cum să mai fie îndreptat în Mănăstire ca să nu caute vise și vedenii, când a ajuns în Mănăstire în urma unui vis? – n.n.]. *A plecat la Muntele Athos ca să primească învățături duhovnicești și s-a rugat mult la Mântuitorul și la Maica Domnului să-l îndrume la un duhovnic iscusit, care să-l călăuzească bine în viața călugărească. S-a rugat mai intens la Maica Domnului și a venit Maica Domnului, l-a luat de mână și l-a dus pe un munte înalt - prăpastie mare și în stânga și în dreapta - pe care nu puteai merge nicicum cu piciorul liber. L-a dus pe vârful muntelui și l-a încredințat unui sfânt care trăise cu 200 de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov. Acesta l-a învățat viața călugărească. **Apoi, de câte ori avea nevoie de duhovnic mergea în locul acela singur, în vârful muntelui** [de aici desprindem ceva mai grav: nu a fost inițiat doar timp de 40 de zile. Ci efectiv se spovedea la duh de câte ori avea nevoie. O asemenea înșelare nu am mai găsit până acum în toată literatura patristică. De obicei oamenii înșelați de diavol ascund de duhovnicul lor ce le spune amăgitorul, dar își păstrează (măcar de ochii lumii) un duhovnic. Dar să ai ca duhovnic chiar pe drac?! Este de o gravitate atât de mare comparabilă în mărime doar cu dorința Părintelui Arsenie Boca de a fi original: să te spovedești de toate la un duh, la vrăjmașul mântuirii tale!!! – n.n.]<sup>82</sup>*

Ideea duhovnicului – strigoi este subliniată chiar și în acatistul Părintelui Arsenie Boca, îndemnând prin dulceața stihurilor (chiar în momentul rugăciunii, când cuvintele intră cu putere în inimă, tocmai în cămara credinței) la o catastrofală și pierzătoare evalvie:

*Icosul al 2 – lea*

*Terminând teologia ai fost chemat la mănăstirea Brâncoveanu de mitropolitul Nicolae Bălan, și fiind călugărit la muntele Athos ai fost trimis, unde, într-o pădure, Maicii Domnului te-ai rugat să te dea în seama unui povățuitor înduhovnicit. Cu adevărat ai fost ascultat și după cum numai o dată, pentru smerenie, ai spus acestea, noi îți aducem laude, zicând:*

*Bucură-te, Părinte, că Maica Domnului te-a ascultat!*

*Bucură-te, că Maica Domnului la tine a venit;*

*Bucură-te, că ea de mână te-a luat;*

*Bucură-te, căci pe munte înalt de mână te-a dus;*

*Bucură-te, că te-a urcat până sus;*

*Bucură-te, că acolo, în grija sfântului, ce trăia pe pământ de 200 de ani te-a dat;*

<sup>81</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. II, Ed. cit., pp. 122-123.

<sup>82</sup> *Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca*, Colecția "Ortopraxia", Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, pp. 20-21.

*Bucură-te, că apoi Maica Domnului s-a făcut nevăzută ;  
Bucură-te, că urcând, frica nu-ți era ;  
Bucură-te, că mare dar ai primit ;  
Bucură-te, că pe mulți i-ai luminat ;  
Bucură-te, Sfinte, Prea Cuvioase Părinte Arsenie !*

*Codacul al 3-lea*

*Ai spus, Părinte, că Domnului Iisus în pădure mult te-ai rugat să-ți trimită în cale un bun povățuitor, dar n-ai ascultat. Iar după un timp, ți-ai dat seama că El are o mamă bună, care mijlocește pentru noi. Și atunci cu lacrimi te-ai rugat ei, iar ea de mâini te-a luat și sfântului în vârful muntelui în grijă te-a dat, iar noi, minunându-ne de așa mare dar [ce bine ar fi fost să avem discernământ și de aici să ne minunăm de o așa de mare amăgire, cântând lui Dumnezeu: Doamne acoperă, apără, păzește, ferește-ne, Aliluia! – n.n.] , îți cântăm : Aliluia!<sup>83</sup>*

**Este de înțeles de ce mulți dintre închinătorii Părintelui Arsenie Boca evită să se spovedească la duhovnic și se spovedesc la mormântul său,** crezând că prin mijlocirile sfinției sale dobândesc iertare de păcate, deși altora (cel puțin celor „fără voință”<sup>84</sup>) chiar Părintele Arsenie Boca le recomanda să meargă la un preot, socotindu-se pe sine (poate) o excepție:

*Obișnuit, oamenii fără voință ajung pradă primejdiilor fanteziei (a părerilor, a nălucirilor, fie despre sine, fie despre alții). Acest domeniu al „gândurilor”, al năzărelilor, e terenul nostru minat. Acesta se curăță numai cu darea tuturor „gândurilor” pe față, duhovnicului sau starețului. Iar ajutor de alt ordin avem Preasfânt Numele lui Iisus, din rugăciunea „Doamne Iisuse ...”<sup>85</sup>*

Această amăgire, a lucra după capul tău, fără sfat, o știa (măcar teoretic) și Părintele Arsenie Boca. De aceea recomanda tuturor să se ferească de ea, fiind în același timp și cointerestat, căci era duhovnic, și dorea să atragă lumea la el, ca să îi spovedească sau îndrume duhovnicește:

*10. Calea pierzării sau unde duce neascultarea:*

*Pe calea mântuirii nu poți merge singur, ci dus de mâna nevăzută a lui Dumnezeu, prin mâna văzută a slujitorilor Săi: preoții Bisericii = ascultarea din dragoste = smerenie.*

*De îndată ce umbli de capul tău, te faci bucurie dracilor, orice ai face. „Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească” - că altfel tu nu poți deschilini între cele ce-s: 1) de la Dumnezeu; 2) de la fire și 3) de la diavol. Că diavolul umblă să ți le bage în minte și să te facă să le crezi ca ale tale sau chiar ale lui Dumnezeu, ori ele erau ale lui și tu nu știai și nici pe cine știe nu te lasă să întrebi; că bagă bucurie necurată în tine și mândrie cum că tu ești mai deștept ca alții, și așa să nu întrebi pe cine știe și să prinzi tâlharul.*

*Iată cum l-a prins pe Saul, căci cu o neascultare de duhovnicul său Samuel, l-a atras desăvârșit în calea pierzării<sup>86</sup>.*

<sup>83</sup> Acatistul preacuviosului Părinte Arsenie Boca, <[http://www.crestinortodox.ro/comunitate/group\\_discussion\\_view.php?group\\_id=857&grouptopic\\_id=7921](http://www.crestinortodox.ro/comunitate/group_discussion_view.php?group_id=857&grouptopic_id=7921)>, luni, 6 iulie 2015.

<sup>84</sup> Nici o persoană nu este fără voință. De fapt, în voință, este tocmai miezul inconfundabil al persoanei, chipul lui Dumnezeu. Doar în cazul posesiilor voința nu se poate manifesta. Așadar recomandarea Părintelui Arsenie Boca de mai sus nu pare o obligație pentru toată lumea, ci doar pentru cei posedatăi.

*În acest chip înțelegem acestea. Iar de vrea cineva să refere sensul celor spuse și la fiecare om, va găsi de asemenea înțelesuri frumoase și evlavioase. De pildă va putea să înțeleagă prin candelabru sufletul fiecăruia. Acesta e întreg de aur, ca unul ce după firea sa mintală și rațională, e nestricăcios și nemuritor și e cinstit cu cea mai împărătească putere a voii libere.*

Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., pp. 406-407.

<sup>85</sup> †PS Daniil STOENESCU, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 488.

<sup>86</sup> †PS Daniil STOENESCU, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 179.

*1Re 15:22 A răspuns Samuel: „Au doară arderile de tot și jertfele sunt tot așa de plăcute Domnului, ca și ascultarea glasului Domnului? Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor. 23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel”.*

Atunci de ce oare nu a aplicat această învățătură și pentru el însuși? Este sfinția sa, oare, singura excepție ce confirmă regula sau e mult mai greu să te lepezi de sine decât să-i lepezi pe alții de sinele lor? Sau, mai probabil că sfinția sa numea printre duhovnici și duhurile, având nume asemănătoare? Adevărul este că interesul personal este ca un paravan ce ne desparte de lumină, astfel că atunci când privim spre noi înșine, din egoism, ne vedem mai buni decât suntem și chiar credem că suntem scăpați de înșelare, iar când privim spre alții îi disprețuim, considerându-i mai răi și mai nevoiași ca noi. De aceea avem cu toții nevoie de un altul să ne dez-subiectivizeze și dez-amăgească, în sensul bun. Altfel o pățim rău, cu un rău nemăsurat și veșnic.

Să vedem ce ne învață despre aceasta Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, de care ar fi fost atât de bine să fi ascultat până la capăt și Părintele Arsenie Boca:

i. *Preoția slujitoare și caracterul văzut al Bisericii. Preoția cu cele trei trepte ale ei este atât de necesară Bisericii, căci fără ea „nu se numește Biserică” 282 (282 Sfântul Ignatie, Smirn. 9, Trai. 3, P.G., 5, 855. )De fapt, fără întreita slujire a lui Hristos continuată prin organe vizibile nu este Biserică. Iar această slujire continuă hrănește Biserica și o ține unitară și vie prin faptul că însuși Hristos rămâne în Biserică și Se impune conștiinței ei ca Mijlocitor, deci ca Cel ce trebuie să aibă în slujitorul Bisericii chipul Său văzut de Mijlocitor. Am văzut că prin membrii ierarhiei ca mijlocitori obiectivi ai noștri către Dumnezeu se activează în mod vizibil mijlocirea obiectivă a lui Hristos.*

***Fiul lui Dumnezeu a luat trupul nostru și S-a făcut ca unul din noi, arătând că mântuirea nu ne-o putem dobândi noi înșine, prin stări subiective care ne pot înșela. Această mijlocire obiectivă neamăgitoare o activează Hristos prin mijlocirea obiectivă vizibilă a unor persoane, ca să nu facem dependentă mântuirea noastră de sentimente subiective nesigure. Preoția e astfel o confirmare a întrupării reale a Cuvântului lui Dumnezeu ca Mijlocitor obiectiv al nostru la Dumnezeu. Dacă Hristos S-a făcut om vizibil ca să arate că este și de partea noastră și de partea lui Dumnezeu, de ce nu S-ar folosi de organe vizibile dintre noi, care însă mijlocesc de la Hristos puterea care nu este de la oameni, cum Hristos ca om ne-a mijlocit puterea dumnezeiască, care nu era de la umanitatea Sa? Dacă preoția este confirmarea întrupării reale a Fiului lui Dumnezeu ca om, negarea ei pune la îndoială însemnătatea întrupării Domnului. Nu degeaba în unele școli protestante s-a ajuns foarte frecvent la negarea lui Hristos ca Dumnezeu întrupat.***

*în strânsă legătură cu aceasta, negarea preoției mai pune la îndoială faptul că mântuirea cuprinde în raza ei și trupurile noastre, fapt care iarăși stă în legătură cu slăbirea credinței în întruparea Cuvântului lui Dumnezeu. Prin întruparea Cuvântului lui Dumnezeu și prin preoție, Dumnezeu ține seama că noi suntem și trupuri și nu putem fi mântuiți ca oameni adevărați dacă Fiul lui Dumnezeu nu a lucrat și asupra trupului Său și nu lucrează și asupra trupului nostru. Dar lucrările pornite din trupul Său nu se pot exercita asupra trupului nostru decât prin mijlocirea actelor sensibile săvârșite de persoane văzute sau de preoți, ca chipuri ale Mijlocitorului Hristos, îmbrăcați în trup, odată ce trupul lui Hristos prin pnevmatizarea lui<sup>283</sup> nu se mai află în planul vizibil.*

283 Sfântul Ioan Gura de Aur: „Nimic sensibil nu ne-a dat Hristos, ci **toate inteligibile în lucrări sensibile. Așa și în Botez, printr-un lucru sensibil al apei vine darul inteligibil, nașterea și înnoirea. Dacă ai fi fără trup, ți-ar fi dat aceste daruri netrupești dezvăluite, dar pentru că sufletul e împletit cu trupul, ți le-a dat inteligibile**” (Cuv. 82, 4 la Matei, P.G., 58, 743).<sup>87</sup>

<sup>87</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatica Ortodoxa*, Vol. 2, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, <sup>2</sup>1997, pp. 118-119

Faptul că nu putem avea duhovnic un duh, fie el înger, fie el om repausat, deci fără trup (chiar Sfânt de ar fi), este confirmat de Sfânta Experiență Dogmatică a Sfintei Bisericii:

*Intru această zi, cuvânt despre un preot, care slujea cu ingerii.*

*Spunea un oarecare staret, ca a fost un preot sfant si curat, iar, cand slujea Liturghia, vedea ingeri de-a dreapta si de-a stanga sa. Dar, el deprinsese slujba Liturghiei de la eretici, pentru ca era neinvatat si neiscusit la dumnezeiestile Taine si la cuvinte. Deci, cand slujea Liturghia, in neiscusinta si nerautate zicea si ceea ce era gresit si nu stia aceasta. Iar, dupa purtarea de grija a lui Dumnezeu, a venit la dansul un oarecare diacon, care stia dumnezeiestile Scripturi. Deci, s-a intamplat preotului acestuia, fiind diaconul de fata, de a facut Sfanta Liturghie. Si a zis diaconul catre preot: "Acestea pe care le zici, nu sunt ale credintei celei drepte, ci eretice sunt, adica ale potrivnicului lui Hristos." Insa preotul nadajduindu-se ca vedea pe Sfintii ingeri cand slujea, nu lua aminte la cele zise de diacon. Iar diaconul nu-l slabea pe el, zicandu-i: "Parinte, te ratacesti, pentru ca Biserica ortodoxa a lui Dumnezeu nu primeste pe cei ce zic cuvintele acestea."*

*Deci, dupa ca a vazut preotul ca in acest chip este ocarat si mustrat de diacon, pe cand slujea chiar Liturghia, si a vazut, dupa obicei, pe Sfintii ingeri in preajma sa, atunci i-a intrebat pe ei, zicand: "De vreme ce diaconul acesta ma ocaraste pe mine, ce trebuie sa fac?" Si i-au zis ingerii: "Sa te lasi, ca bine te sfatuieste." Iar preotul a zis: "Dar voi, de ce nu mi-ati spus mie?" Zis-au lui ingerii: "Dumnezeu a randuit ca oamenii, pe oameni sa-i indrepteze."<sup>88</sup>*

Vedeți? Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi văzut îngeri adevărați, iar nu căzuți, tot de om ar fi trebuit să se învețe. Dacă acel preot s-a învățat de un diacon, mai mic ca el, n-ar fi putut găsi și preacuvioșia sa pe cineva să-l povățuiască la smerenie, scăpându-l de viziunile ieftine și găunoase? Și-ar fi mântuit sufletul și cunoscând din experiența sa proprie cât de ușor se poate cădea în astfel de curse, cu lacrimi i-ar fi povățuit și pe alții. Poate n-ar mai fi avut atâția admiratori (atrași tocmai de proorociile mincinoase dobândite de vedenii), dar cei ce ar fi venit la sfinția sa ar fi luat apa curată a smereniei, pocăinței și adevărului și ar fi dobândit cel mai mare dar: nu cunoașterea viitorului sau trecutului, ci veșnicia cea fericită în Hristos cel smerit.

Iar faptul că omul nu este om dacă nu este în trup (deci nu e rânduit să ne îndrepteze după repausare), ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

33. ***Precum sufletul și trupul fac prin împreunare pe om, la fel activitatea și contemplația dau prin unire o singură înțelepciune cunoscătoare, iar Vechiul și Noul Testament realizează o singură taină.***<sup>89</sup>

Comparația aceasta ne arată o mare taină: după cum despărțind activitatea de contemplație nu obținem înțelepciune cunoscătoare, ci idol sau nălucire, tot așa pătimește și cel ce are ca duhovnic un duh, capătă în loc de cunoștință lămurită nălucire și devine prin activitate un idol, lucruri care se observă din păcate și în învățăturile Părintelui Arsenie Boca, și în roadele lor.

32. *Cel ce arată cunoștința întrupată în activitate și activitatea însuflețită de cunoștință, a descoperit modul exact al adevăratei lucrări îndumnezeitoare. Iar cel ce are numai pe una din acestea, despărțită de cealaltă, sau a făcut din cunoștință o nălucire (fantezie) inconsistentă (fără suport), sau din activitate un idol (o formă) fără suflet. Căci cunoștința fără faptă nu se deosebește întru nimic de nălucire, neavând fapta ca temelie; iar activitatea irațională e tot una cu un idol (cu o formă) fără suflet, neavând cunoștința care să o însuflețească.*<sup>90</sup>

Deci, numai un preot aflat în trup ne poate fi duhovnic, dacă vrem să ne mântuim și să nu fim înșelați de duhuri, care vor să ne ducă prin năluciri la (auto)idolatrie.

<sup>88</sup> *Proloagele*, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, 13.03.

<sup>89</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 416.

<sup>90</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 416.

Probabil, însă, că

## E) NU ȘTIA SĂ SE ROAGE. DE AICI, I S-AU TRAS TOATE

*Biruieste-l pe diavol repetand cat mai des numele lui Iisus*

*Sfântul Macarie spune: „Să te rogi oricum, dar des. Iar să te rogi cu adevărat este lucrarea Sfântului Duh”. Sfântul Ioan Scărarul scrie: „Când ți se întunecă sufletul cu gânduri necurate, biruiește-l pe potrivnicul cu numele lui Iisus, repetându-l des, cât mai des. O armă mai puternică și mai plină de izbândă nu vei găsi, nici în Cer, nici pe Pământ”. **Mijlocul principal, unic și mai potrivit pentru dobândirea faptelor ce țin de mântuire și de desăvârșirea duhovnicească, este repetarea deasă a rugăciunii, oricât ar fi ea de neputincioasă. Roagă-te și gândește-te la tot ce vrei, și gândurile tale se vor curăți prin rugăciune; „roagă-te și fă ce vrei” și faptele tale vor fi plăcute lui Dumnezeu, iar pentru tine folositoare și mântuitoare. Roagă-te și nu te teme de nimic, nu te înfricoșa de necazuri, nu te înspăimânta de năpăstuiiri, căci rugăciunea le va înlătura. Roagă-te oricum, numai să te rogi mereu, și nu te neliniști de nimic; fii vesel și liniștit cu duhul, căci rugăciunea te va înțelepți.”<sup>91</sup>***

Vedem, așadar, că nu a înțeles esențialul rugăciunii lui Iisus: „miluiește-mă pe mine păcătosul” și de aici a uitat că se ruga Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, deci... Celui smerit. Nu a înțeles că nu este suficientă rugăciunea, cu mintea împrăștiată prin gândirea la tot ceea ce vrem adică la ce este mai primejdios pentru noi. „*roagă-te și gândește-te la tot ce vrei*” e deviza înșelării. Fiindcă voia noastră, când nu este dăruită lui Dumnezeu prin voia aproapelui, este cel mai mare dușman al nostru, singurul care ne și poate omorî, dacă ne desparte de Hristos (după cum mărturisește chiar Părintele Arsenie Boca: „Căci nimic nu folosește pe oameni așa de mult, ca tăierea acestei voi a lor”; iar „voia e propriu-zis, mișcarea unei patimi spre satisfacerea ei”<sup>92</sup>). Mintea nu trebuie lăsată în orice gânduri. Rugăciunea trebuie însoțită neapărat de gânduri smerite, de stăruirea în vederea păcătoșeniei proprii, de vederea de sine în mijlocul iadului, de tristețea cea fericită prin nădejde, dar totuși tristețe iar nu veselie (cum recomanda păgubos Părintele Arsenie Boca), datorită neputinței și răutății noastre neînțelese de noi, poate chiar nesimțită de noi, dar totuși cumplit de prezente și reale:

*Domnul iubește atât de mult pe om, încât îi dă darurile Sfântului Duh, dar până când sufletul se învață să păstreze harul, se chinuie mult.*

*În primul an după ce am primit pe Duhul Sfânt, gândeam: „Domnul mi-a iertat păcatele: harul dă mărturie de aceasta; de ce mai am nevoie?”. Dar nu trebuie să gândim așa. Chiar dacă păcatele ne-au fost iertate, toată viața trebuie să ne aducem aminte de ele și să ne întristăm, ca să păzim zdrobirea [inimii]. N-am făcut așa și am încetat zdrobirea și mult am fost hărțuit de demoni. Eram nedumerit de ce se făcea cu mine și-mi spuneam: „Sufletul meu cunoaște pe Domnul și iubirea Lui. Cum de-mi vin gânduri rele?” Dar Domnului i S-a făcut milă de mine și m-a învățat El însuși cum trebuie să mă smeresc: „Ține mintea ta în iad și nu deznădăjduit” Și prin aceasta vrăjmașii sunt biruiți. Dar de îndată ce las mintea mea să iasă din foc, gândurile rele câștigă din nou putere.*

*Cel ce, asemenea mie, a pierdut harul, e bine să lupte curajos cu demonii. Cunoaște că tu însuși ești vinovat: ai căzut în mândrie și slavă deșartă, și Domnul îți dă să cunoști cu milostivire ce înseamnă să fii în Duhul Sfânt și ce înseamnă să fi în luptă cu demonii. Astfel sufletul învață prin experiență vătămările mândriei și fuge de slava deșartă, de laudele oamenilor și de gânduri. Atunci sufletul începe să se vindece și să învețe să păstreze harul. Cum să înțelegem dacă sufletul e sănătos sau bolnav? Sufletul bolnav se mândrește, dar sufletul sănătos iubește*

<sup>91</sup> <<https://luminapentru candela din suflet.wordpress.com/2015/06/23/biruieste-l-pe-diavol-repetand-cat-mai-des-numele-lui-iisus/>>, joi, 25 iunie 2015.

<sup>92</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și ingerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 431.

smerenia, așa cum l-a învățat Duhul Sfânt, și dacă nu o cunoaște încă, se socotește pe sine mai rău decât toți.

Chiar dacă Domnul l-ar înălța la cer în fiecare zi și i-ar arăta toată slava cerească în care se află El, și iubirea serafimilor, a heruvimilor și a tuturor sfinților, chiar și atunci, învățat de experiență, sufletul smerit va spune: „Tu, Doamne, îmi arăți slava Ta pentru că iubești zidirea Ta; mie însă dă-mi mai degrabă plâns și puterea de a-Ți mulțumi. Ție Ți se cuvine slavă în cer și pe pământ, mie însă mi se cuvine să plâng pentru păcatele mele”. Altfel nu vei păzi harul Duhului Sfânt pe care ți-l dă Domnul după mila Sa.

Domnului i s-a făcut mare milă de mine și mi-a dat să înțeleg că trebuie să plâng toată viața. Aceasta este calea Domnului. Și iată, acum scriu din milă față de oamenii care, asemenea mie, sunt mândri și din această pricină se chinuie. Scriu ca ei să învețe smerenia și să-și găsească odihna în Dumnezeu.

Unii zic că aceasta a fost cândva, de demult, dar că acum toate acestea s-au învechit; dar la Domnul, nimic nu trece niciodată, numai noi ne schimbăm, ne facem răi și astfel pierdem harul; dar celui ce cere Domnul îi dă toate [Mt 7, 7-8], nu pentru că am merita aceasta, ci pentru că El este milostiv și ne iubește.

Scriu aceasta pentru că sufletul meu cunoaște pe Domnul.<sup>93</sup>

Așadar, nu trebuie să ne rugăm oricum. Aceasta este calea cea mai sigură spre înșelare, fiindcă gustând dulceața rugăciunii, dar fără să știe de amarul gustului propriu, sufletului i se pare că este el însuși dulce și piere în credința că este Sfânt. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi văzut nu înșelările diavolești ce le-a propovăduit, ci chiar arătări dumnezeiești, tot ar fi trebuit să se întristeze și să se socotească mai păcătos decât toți, așa să se roage și așa să sfătuiască și pe ceilalți să o facă.

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea. Dar, dacă nu-ți vei aduce aminte, atunci nu te vei mai ruga, iar fără rugăciune sufletul nu va rămâne în dragostea lui Dumnezeu, căci prin rugăciune vine harul Duhului Sfânt. Prin rugăciune se păzește omul de păcat, fiindcă, rugându-se, mintea e ocupată de Dumnezeu și cu duh smerit stă înaintea Feței Domnului, pe Care-L cunoaște sufletul ce se roagă.

Firește, începătorul are nevoie de o călăuză, căci până se dă harul Sfântului Duh, sufletul are mare luptă cu vrăjmașii și nu-și poate da seama dacă vrăjmașul îi aduce dulceața sa. Poate deosebi aceasta numai cel ce a gustat el însuși din experiență harul Duhului Sfânt. Cine a gustat Duhul Sfânt recunoaște apoi harul după gust.

Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.

Rugăciunea se dă celui ce se roagă, cum se spune în Scripturi; dar rugăciunea pe care o săvârșim numai din obișnuință, fără zdrobire de inimă pentru păcate, nu este plăcută Domnului.<sup>94</sup>

Deci, pentru că nu a știut cum să se roage, a socotit dulceața vedeniilor ca fiind dumnezeiască și nemai sfătuiindu-se cu duhovnicii ce îi găsea, nemulțumindu-se din părerea că nu sunt experimentați, și căutând unul desăvârșit, a căzut în înșelarea cea mai cumplită a avea ca povățuitor un duh necurat.

<sup>93</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., p. 26-27.

<sup>94</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., p. 21-22.

După cum vedem, nu orice rugăciune este plăcută lui Dumnezeu, ci numai cea smerită. Altminteri se cade în înșelare. Verificarea smereniei și progresul adevărat în rugăciune pentru dobândirea harului autentic al Sfântului Duh se face, neapărat, prin sfătuirea cu alții:

*Cine vrea să se roage neîncetat trebuie să fie curajos și înțelept și în toate să întrebe pe părintele său duhovnicesc. întreabă-l chiar dacă el însuși n-a trecut prin experiența rugăciunii și pentru smerenia ta Domnul se va milostivi de tine și te va păzi de orice nedreptate; dar dacă gândești: „Duhovnicul este neexperimentat și prins în zădărnicii; mă voi călăuzi eu însumi după cărți”, ești pe o cale primejdioasă și nu departe de înșelăciune. Cunosc pe mulți care s-au amăgit așa în gândurile lor și, din pricina disprețului față de părintele lor duhovnicesc, n-au înaintat duhovnicește. Ei uită că în Sfânta Taină [a Mărturisirii] lucrează harul Sfântului Duh, care ne și mântuiește. Așa amăgește vrăjmașul pe nevoitori [asceți], ca să nu mai fie rugători, dar Duhul Sfânt înțelepțește sufletele atunci când ascultăm sfaturile păstorilor noștri”<sup>95</sup>.*

Sărmanul Părintele Arsenie Boca, neștiind să se roage, a crezut că își este suficient el însuși pentru a se mântui, și a început să nu mai asculte de nimeni. Ba, mai mult, să disprețuiască oamenii, considerând că îl invidiază, dacă nu sunt de acord în toate cu sfinția sa.

Mai întâi s-a văzut pe sine cu un pas mai înainte ca alții, dacă înțelegem tâlcul cuvântului despre sine pe care el însuși ni l-a transmis:

*chiar vorba Părintelui, oamenii îi iartă orice, dar nu și să le-o iei cu un pas înainte*<sup>96</sup>.

Iar mai apoi i-a văzut pe alții ca pe niște proști, care nu pot fi iertați:

*„In vremea prin care trecem și pentru vremea și mai grea ce se arată să vie peste toată lumea, a mai despărți pe oameni și a-i învăța - și lucru de mirare în numele lui Dumnezeu - a-i mai învăța zic, a-i sminti de la lucrarea mântuirii, a-i mai ține în întunec, e mai mult decât un păcat, mai mult ca o greșală, e o prostie, căci un păcat ți-l iartă Dumnezeu dacă te pocăiești de el; o greșală ți-o iartă, că n-ai știut. - Prostia însă nu știm dacă o iartă, căci aceea dovedește rea credință și stă împotriva adevărului.”<sup>97</sup> [ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu știa puțină etimologie: Прости - citit prosti - înseamnă tocmai a ierta. dar aici sărmanul Părinte contrazice chiar și Sfânta Scriptură: Ier 5:4 Și mi-am zis: „Poate că aceștia sunt niște bieți nenorociți! Sunt niște proști, pentru că nu cunosc calea Domnului, legea Dumnezeului lor. Luc 12:47 Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.<sup>48</sup> Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere. – n.n.]*

Ce păcat că sfinția sa nu făcea ca oamenii lui Dumnezeu, să se acuze pe sine însuși de prostie:

*Pil 30:2 Căci sunt tare prost, ca să mă pot socoti ca om și nu am pricepere (care ar putea să fie vrednică) de un om.:<sup>3</sup> Nici n-am învățat înțelepciunea și nici știința celor sfinți nu o cunosc.*

ci îi acuza pe alții:

*Oarecine avea multă dreptate când spunea: ca să-ți faci ideea infinitului gândește-te la prostia omenească: nu mai are margini.”<sup>98</sup>*

Dar cum cugetă mai sus Părintele Arsenie Boca cugetă doar cei ce nu cunosc legea duhovnicească, după cum ne învață Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

<sup>95</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 111.

<sup>96</sup> Florin DUȚU, *„Și cărțile...”, Ed. cit., p. 268.*

<sup>97</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, <sup>2</sup>2009, p. 148.

<sup>98</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, <sup>2</sup>2009, p. 482.



193. *Cel ce nu cunoaste judecările lui Dumnezeu merge cu mintea pe un drum înconjurat de amândouă părțile de prăpăstii și ușor e răsturnat de orice vânt. Când e lăudat, se umflă de mândrie; când e dojenit, se otărește; când îi merge bine, își pierde cuviința; când ajunge în suferințe, se tânguieste; înțelege ceva caută numai decît să arate; când nu înțelege, face că înțelege; dacă e bogat, se îngâmfă; dacă e sărac, se face că nu e; când se satură, e plin de îndrăzneală; când posteste, se umple de slavă desartă; cu cei ce-l muștră, se ia la ceartă; iar cei ce-l iartă, îi socoteste proști*

194. *Dacă, prin urmare, cineva n-a dobândit, prin harul lui Hristos, cunostinta adevărului și frica de Dumnezeu, se rănește cumplit nu numai de patimi, ci și de alte întâmplări.*<sup>99</sup>

Astfel că a ajuns, fără să vrea, să fie nu văzător, ci crezător (și mai apoi căzător) cu duhul în propriile acuzații aduse altora, căci oamenii care judecă cu asprime de alții că au un păcat, cad în același păcat, după cum ne învață tot Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

183; *Cel ce sfătuieste sau muștră întru frica lui Dumnezeu pe acela care păcătuiește, își câștigă sie-si virtutea opusă greselii. Iar cel ce tine minte răul și osândeste cu răutate cade în aceeași patimă, după legea duhovnicească.*<sup>100</sup>

Iată că și Părintele Arsenie Boca a căzut în patima pe care chiar sfinția sa o numea prostie, fiind contaminat de duhuri și de oamenii ce îl lăudau:

*Actuala scrisoare.*

*Oamenii au, mai toți, părerea că ei știu cum să-și ducă viața și nimeni nu are dreptul să se amestece în viața lor. Asta-i Himalaia prostiei omenești, părerea că ei știu.*

*Ciuma omului e părerea că știe.*

*Și dacă înțeleptul învață din pățania altuia, iar prostul nici dintr-a lui, e clar că pentru a găsi un înțelept trebuie să fii tu însuși un înțelept.*

*Oamenii însă se contaminatează unii pe alții de această ciumă.*<sup>101</sup>

Iată, însă, cum se priveau pe ei înșiși, diametral opus față de Părintele Arsenie Boca, adevărații Sfinți:

*Domnul m-a învățat să țin mintea în iad și să nu deznădăjduiesc și așa sufletul meu se smerește, dar aceasta nu este încă adevărata smerenie, care e de nedescris. Când sufletul vine la Domnul, se înfricoșează, dar când vede pe Domnul, atunci se bucură nespuse de frumusețea slavei Lui, iar iubirea lui Dumnezeu și dulceața Duhului Sfânt îl fac să uite cu desăvârșire pământul. Așa este raiul Domnului. Toți vor fi în iubire și de la smerenia lui Hristos toți vor fi bucuroși să-i vadă pe ceilalți mai presus decît ei înșiși. Smerenia lui Hristos sălășluiește în cei mici: ei sunt bucuroși că sunt mici. Așa mi-a dat să înțeleg Domnul.*<sup>102</sup>

Acest duh, de încredere în sine și de a privi pe alții de sus, care se vede în toate scrierile, minunile și replicile sfinției sale, a pus stăpânire cu putere pe sfinția sa și... ce dureros... iată, că s-a pus pe sine mai presus chiar și față de ierarhii săi:

#### F) CUM A EVOLUAT. NEASCULTAREA DE IERARHIE. PRIMIREA NECONDIȚIONATĂ A VEDENIILOR

99

<[http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre\\_legea\\_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn\\_200\\_de\\_capete\\_/MARCUCETUL](http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre_legea_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn_200_de_capete_/MARCUCETUL)>, luni, 13 iulie 2015.

100

<[http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre\\_legea\\_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn\\_200\\_de\\_capete\\_/MARCUCETUL](http://www.filocalia.ro/sfintii-despre/7/Despre_legea_duhovniceasc%C4%83,%C3%AEn_200_de_capete_/MARCUCETUL)>, luni, 13 iulie 2015.

<sup>101</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, 2009, p. 481-482.

<sup>102</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 27.

*A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege întru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.<sup>103</sup>*

Iată cum ar fi procedat Părintele Arsenie Boca, dacă vedeniile erau chiar de sus:

*Așa viețuind sfântul, auziră de el părinții din pustie și s-au minunat de străina lui nevoie, că pînă atunci nimeni nu-și aflase o viață ca aceea, adică să stea pe stîlp. Deci, vrînd ei să ispitească duhul ce era într-însul, au trimis un sol, zicînd: "Pentru ce nu mergi pe calea Părinților, ci altă cale nouă ai aflat? Pogoară-te de pe stîlp și urmează viața Părinților pustnici de demult!" Au mai învățat Părinții pustnici pe trimiși că, de s-ar arăta nesupus, și de nu ar voi să se pogoare, apoi cu sila să-l tragă jos de pe stîlp. Iar de ar asculta și de ar voi să se pogoare, să-l lase să stea așa precum a început. Pentru că din aceasta, ziceau ei, se va cunoaște că viața cea nouă începută de el este de la Dumnezeu, dacă se va arăta ascultător, precum s-a și făcut.*

*Deci, ajungînd trimișii și spunîndu-i cele hotărîte de soborul sfinților părinți pustnici, cuviosul îndată a pășit cu piciorul pe scară, vrînd să se pogoare. Atunci trimișii îi strigară: "Nu te pogorî, sfinte părinte, ci te nevoiește precum ai început. Acum știm că lucrul tău cel început este de la Dumnezeu, Care să-ți fie ajutător pînă la sfîrșit".<sup>104</sup>*

Așadar, de nu s-ar fi împotrivit, ci imediat s-ar fi urcat pe schele și ar fi început să șteargă, ce bine ar fi fost. Acest gest avea în el o mare sfințenie a pocăinței. S-ar fi lepădat de toate erorile scrise, acum imortalizate și prin picturi și, poate, i s-ar fi socotit ca o pocăință publică pentru ereziile pictate, ceea ce i-ar fi adus mântuirea și, dacă ar fi adormit în lacrimi, poate și canonizarea autentică, vădindu-i-se toată amăgirea de către Sfântul Duh care atunci l-ar fi mângâiat cu adevărul. Dar episcopul i-ar fi dat și sfat să picteze nu după vedenii, ci după canoane și ar fi ieșit, în sfîrșit, după atâtea tentative nereușite, din mâinile sfinției sale și o biserică frumos pictată, nemaipictându-se pe sine ci pe Atotsmeritul Hristos. Ascultarea, semnul smereniei, ar fi vădit că era în duhul Sfinților Părinți și episcopul l-ar fi lăsat să continue lucrarea. Dar nu numai duhul Părintelui a reacționat neortodox, ci și mesajul picturilor este eretic, după cum vom vedea mai jos.

Ideea de a picta biserica după vedenii este ne primită de Sfânta Biserică:

CANONUL 91, 87

*A plăcut, ca pretutindenea, prin țarini, și prin vii, altare ca cum spre pomenire de mucenici făcute, întru care nici un trup, ori Moaște (rămășițe) de mucenici, se arată a fi învistierite, de este cu puțință, de episcopii cei de loc să se răstoarne. Iar de nu se iartă aceasta pentru gâlcelele publicului, gloatele să se sfătuiască, să nu se adune la locurile acelea. Și acei ce cugetă drept, cu nici o superstiție (credință deșartă) să se lege de acest fel de locuri. Și cu totul nici pomenire de mucenici să se săvârșească, de nu cumva ori vreun trup, ori oarecare rămășițe vor fi, ori din vechime se predanisc. Iar câte prin visuri, și prin zadarnice descoperiri ale unor oameni, oriunde se află altare așezate, cu tot chipul unele ca acestea se vor netrebni.*

[Sinod 7, can. 9]

TĂLCUIRE

*Oarecare ca cum pentru evlavie, ori pentru oarecare vedenii, și zadarnice descoperiri ce le-au văzut în vis zideau case de rugă în nume de mucenici, prin țarini, și prin vii, pentru aceasta canonul acesta rânduiește, că, dacă în acest fel de jertfelnice, nici trup întreg, nici bucăți de trupuri, și rămășițe (Moaște) de mucenici se află învistierite, sau să fie veche predanie, că s-au*

<sup>103</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

<sup>104</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vssep/09-01-cv\\_simeon\\_stilpnicul.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vssep/09-01-cv_simeon_stilpnicul.html)>, miercuri, 17 iunie 2015.

aflat cândva. Adică, dacă nici cu sfinte mucenicești Moaște s-au sfințit, nici prin obișnuita rugăciune a arhiereului, sau a iereului s-au zidit. Atunci să se risipească, de se va putea. Ori de o popresc aceasta gloatele; atunci pe ele trebuie a le înțelepți și a le sfătui arhieriei, ca să nu se adune într-însele cu evlavie, nici să se amăgească cu disedimonie (credință deșartă) și înșelăciune, că s-ar fi zidit din dumnezeiasca descoperire; [„că diavolul întuneric fiind, de multe ori se închipuiește în îngerul luminii, după dumnezeiescul Pavel, ca să amăgească sufletele oamenilor” (II Corinteni: 11,14)], ci nici pomeniri de mucenici să săvârșească într-însele. Ci dimpotrivă, cu tot chipul să se netrebnicească, și de la evlavie să se scoată.<sup>105</sup>

160. -“Așijderea, s-a hotărât, ca pretutindenea, altarele, (bisericele) când sînt ridicate prin țarini sau vii, ca și cum ar fi întru pomenirea mucenicilor, însă, în ele nu se dovedește a fi așezat vreun tîp și nici moaște ale mucenicilor, de este cu puțință, să se distingă de episcopii locului; iar, dacă aceasta nu se poate face din cauza tulburării poporului, totuși oamenii să fie sfătuiți să nu se mai adune acolo și pentru ca cei drept credincioși să nu se lege de aceste” locuri, înșeleși fiind de vreo superstiție, acolo să nu se săvîrșească nicidecum pomenirea mucenicilor, decît numai dacă ar fi vreun tîp sau rămășițe (de ale mucenicilor), sau dacă s-au prcdanisit din vechime, în chip sigur, cum că acolo a fost locuința, moșia, sau locul patimilor vreunui mucenic. Toate altarele (bisericele) care se ridică undeva în urma visurilor și ale falselor descoperiri ale unor oameni de rînd, în tot chipul trebuiesc distruse” -Cart. 83.<sup>106</sup>

Ca să înțelegem cum aveau loc vedeniile și cu ce „sfinți” vorbea,

## G) FĂURITOR DE ARĂTĂRI ÎN CUPLU CU MAICA ZAMFIRA

Iată cum, după mărturia ucenicilor sfinției sale:

### ***Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?***

[Trebuie să știm că orice lucrare de înșelare, fie că este vorba de hipnotizator, fie de spiritist, fie de ghicitor, fie de alba-neagra, fie de manipularea mass-media, are trei etape: 1. nedumerirea minții – de pildă la alba-neagra mișcarea cu rapiditate a capacelor ca să nu poată mintea să observe realitatea, la TV mișcarea rapidă a imaginilor, la ghicitori ciudățenii în exprimare sau arătare – 2. câștigarea încrederii – la alba-neagra un prieten al prestidigitatorului câștigă bani, la TV se spun adevăruri cunoscute, la ghicitori duhurile necurate arată lucruri de taină ale victimei – și 3. sugestia - la alba-neagra să joci și tu, la TV să primești informația comandată de cei ce plătesc emisiunile, la ghicitori să devi dependent de ei pentru diferite interese personale, fie bani fie reclamă, depinde de ce dorește hipnotizatorul, ca să faci voia lui– n.n.]

*Se întâmpla la sfârșitul clasei a VIII-a... Anul 1974. Era puțin după prânz, de sârbătoarea Sf. Ilie. Dorina Arnioni, care terminase școala cu diplomă de merit [se sugerează capacitatea ei intelectuală, pentru a se spori credibilitatea povestirii. Diploma de merit totuși poate fi și un indiciu pentru o înălțare ce face propice primirea duhurilor prin această slăbiciune, considerându-se vrednică a fi aleasă de Dumnezeu pentru vederi cerești. Totuși exprimările și descrierea ispitei de mai jos arată că pregătirile sârmanei victime nu au fost în domeniul învățaturii Ortodoxe, nu numai atunci, când nu se putea, dar nici până la data relatării. De unde se vede că roadele lucrării de mai jos a Părintelui Arsenie Boca nu era spre pocăință, spre schimbarea minții în adevăr, spre întoarcerea la Ortodoxie, ci doar spre propriul cult. De altfel, în general, datorită acestui mod fascinant de a lucra în ucenici, următorii sfinției sale nu au darul discernământului Ortodox, ci iau lucrurile de bune fără a le cerceta, din admirația fără măsură față de persoana celui atât de venerat, încât anulează orice îndrăzneală de a verifica după Sfânta Tradiție dacă sunt adevărate și bune sau nu învățăturile sfinției sale. De aceea putem vedea în cărțile precuvioșiei sale, și cele despre el, necenzurate, atâtea evidențe despre amăgitoare lucrare pe*

<sup>105</sup> Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 383.

<sup>106</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericască*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

care a întreprins-o – n.n.], se întorcea de la cumpărături [deja vedem unul din motivele ispitei. În loc să meargă la Sfânta Biserică, măcar pentru binecuvântarea de la sfârșitul Sfintei Liturghii, care, după cum vedem mai jos, era tocmai spre final, copila era la cumpărături – n.n.],

de la singurul magazin din sat. Avusese cu ea 100 de lei. Aceștia erau banii pe care îi lua mereu, când mergea la cumpărături, o dată pe săptămână. După estimările de acasă, suma aceasta ajungea pentru necesarul prevăzut și mai rămânea și rest...

Lumea se întorcea de la biserică. Se umpluse de credincioși poteca dinspre biserică spre sat. Dintr-odată, copilei îi atrag atenția două siluete negre, îmbrăcate foarte ciudat. Nu îți puteai da seama ce sunt, de fapt: bărbați, femei, oameni normali sau nu foarte normali... [conștiința și bunul simț erau alarmate din realitatea ce i se prezenta – n.n.]

De aici, totul ține de minune, de pronia lui Dumnezeu...

„Eu locuiam lângă biserică, la numărul 64. Nu era pod atunci, în dreptul nostru, peste pârâu. Intram în sat trecând peste apă. Când am dat să cobor spre albie, am rămas surprinsă de două siluete negre. Erau îmbrăcați tare ciudat [iată **nedumerirea minții** – n.n.]. În haine mai mult femeiești. Însă în zona capului emanau lumină! Te simțeau iradiat de lumină! Dar iradiat la modul benefic.

Când am dat să cobor, simțeam că mă ard privirile lor. Am dat Bună ziua. Și întrebarea a venit: „Locuiești acolo sau aici?” „Aici!” Și atunci o lumină așa, neobișnuită, m-a străfulgerat! Ochii persoanei din fața mea, inițial negri, apoi verzi, s-au făcut albaștri! [din nestatornicia culorii ochilor se vede ce lumină subfirească, nălcuitoare, emana și lucra prin ei. Este cunoscut că arătările demonice sunt caracterizate prin această ardere a privirii – n.n.], Și mi-a zis atât: Pentru tine am venit! [atac prin laudă, arătându-i interesul deosebit pentru persoana ei, spre a se deschide poarta mândriei – n.n.]

Pe atunci, ni se spunea la școală: O să mergeți prin oraș, o să vedeți tot soiul de oameni deghizați! Să n-aveți încredere în ei! L-am mai fixat o dată cu privirea, întrebându-mă: Cum pentru mine? Ce importanță am eu? Sunt un individ oarecare... Sunt așa de neînsemnată/ Cum să vină pentru mine?

Și la început m-am gândit că vor bani. Dumnezeu e deasupra și știe ce-am simțit și ce gândesc... Aveam cumpărăturile în plasă, în mâna stângă și, în rochița cu care eram îmbrăcată, în buzunarul drept, țineam restul de bani ce îl promisem de la cumpărături: o hârtie de zece lei, mov. Surpriza a venit îndată. Pentru tine am venit, a spus Părintele. Era Părintele Arsenie, cu măicuța Zamfira. Una dintre persoane era mai tânără și mai feminină. Iar cealaltă era în haină neagră, dar pe deasupra avea o haină ca de țigancă [sărmana fată. Tensionată între surprinderea unui aspect foarte sugestiv al realității și fascinație. Dacă ar fi știut că lucrarea de hipnoză este comună și magiei negre și celei albe lucrate de țigănci, dar și celor înșelați... ar fi fost scutită de cele ce urmau – n.n.]. Eu cu țigancă asta, cu ghilimelele de rigoare, m-am mai întâlnit ulterior și în Deva. Și era fără ciorap în pantof bărbătesc. [din nou ciudățeni spre **nedumerirea minții**, ca toate amănuntele de până acum. Ce diferență față de arătarea cea smerită a Sfinților... – n.n.]. Părintele, deci, m-a întrebat unde locuiesc și a zis că pentru tine am venit, după care a continuat spunând: Am venit să-ți spun prin ce-ai să treci.

Știu că mi-a mai zis: Spune-mi data nașterii. Și am impresia că parcă deschidea o carte cerească, din care, uitându-se prin mine, undeva, îmi spunea... Te cheamă cu A, cu D și cu C. Adică Arnioni Dorina Constanța. [iată **câștigarea încrederii** – n.n.].

Chiar atunci treceau două femei în drum. Erau niște vecine, care mi-au strigat: Ce stai de vorbă cu străinii ăia! Ce să-ți spună ție? Nu te lăsa influențată! Ce a fost am văzut, ce-o fi om vedea... [Dumnezeu îi trimitea prin oamenii ce veneau de la Sfânta Biserică sfatul bun spre a se feri de primejdie. Ce bine ar fi fost ca din smerenie copila să asculte de ei și nu de ucigașa curiozitate – n.n.]. Dar Părintele zice: Hotărăște-te dacă vrei sau nu să îți spun prin ce ai să treci! Eu am venit pentru tine! Voi da socoteală... în momentul în care a zis voi da socoteală! Eu am venit, e treaba ta dacă vrei, am înțeles că nu mă forțează [iară și iară **câștigarea încrederii**. Dar nu numai atât. Diavolul are nevoie de consimțământul tău ca să intre în tine și harul să se îndepărteze. El vrea să forțeze, dar, Dumnezeu nu-l lasă și nici el nu are vreun avantaj

dacă nu ți-a cucerit voința – n.n.]. Și atunci am zis: Sunt de acord să-mi spuneți, dar bani n-am să vă dau... Părintele mi-a răspuns: Nu ți-a cerut nimeni bani! Ți-am cerut doar să mă ascuți și să iei aminte [interesul Părintelui nu era pentru bani, ci doar pentru minte, ca să fie ascultat și urmat de cât mai mulți – n.n.]. Și am zis: Dar nu pot asculta aici, pentru că mă spun doamnele acelea și se poate afla la școală și am probleme [deja conștiința îi spunea că face lucruri de rușine și că trebuie să se ascundă – n.n.]. Îmi era teamă nu de școala din sat, ci că m-ar fi putut reclama la liceu. Se făceau multe lucruri de genul acesta pe atunci... Și atunci zice: No, hai unde crezi că nu ne aude nimeni. Și am luat-o pe drum încet. Maica Zamfira s-a despărțit de noi și s-a dus la cineva în sat, să îl aștepte. Pe drum în jos am ajuns la numărul 1. Acolo, era un singur corp de clădire - cel dinspre sat, nu cele două care sunt acum. Corpul de clădire dinspre sat era doar în roșu, construit de un om care avea doi copii și care locuia în Pâran. Pe o holdă a mamei lui, a construit casa pentru al doilea copil. Acolo, erau măcănișuri pe dunga apei, și în fața casei aceleia, omul curățase. Erau trei sălcii plantate și Părintele a intrat și s-a așezat pe iarbă, între sălcii. Pe drum, Părintele a dus ușor mâna în buzunarul drept și a scos o iconiță cu Maica Domnului, cu Fiul în brațe [**câștigarea încrederii**. Este cunoscut că foarte mulți vrăjitori recurg al Sfintele Icoane, la Sfânta Scriptură și la rugăciuni pentru a cuceri pe cei naivi – n.n.]. Văzusem una identică, atunci când eram în clasa a VI-a, în vacanța de Paști, la mănăstirea Neamțului. I-am iubit enorm pe dascălii mei, pentru că ne-au dus în țară două săptămâni și am văzut multe locuri minunate, între care și mănăstirea Neamțului. Și m-a întrebat: «Știi ce am aici?» «Da», am spus. Crezi că există Maica și Fiul? La biserică mergi? S-a așezat sub salcie și a ținut iconița și a zis: Fă cruce cu bani de hârtie [iață un gest ce ar fi trebuit să-i dea de gândit. Este specific ghicitorilor: Părintele Paisie spunea că magia este o împletire între înșelăciune și lucrare demonică. Diavolul se străduiește întotdeauna să se disimuleze pentru a-i amăgi pe oameni, însă Dumnezeu nu-i îngăduie să se camufleze deplin, căci altfel nimeni nu s-ar mai putea elibera din mrejele lui. întotdeauna vor rămâne expuse vreun „corn” sau vreo „codită”, așa încât oamenii să prindă de veste și să se păzească<sup>107</sup>. – n.n.]. Am înmărmurit! înainte, zisese că nu vrea bani. Nu știam atunci că-i Părintele... Numai atâta mi-a spus, că a venit pentru mine și că voi da socoteală. Dar acel voi da socoteală m-a hotărât. Fă cruce cu bani de hârtie! Parcă înainte zisese că nu vrea bani! Și am întrebat: «Dar ați zis că nu vreți bani!» «Eu nu vreau. Dar ți-am spus că știi că ai. Ai în buzunarul drept o hârtie de zece lei!» Când am dat să-i scot, o zis: Nu-i nevoie! Acolo unde te duci, tu să ai bine grijă de ei, că vei avea mare nevoie! Ai grijă unde-i pui! O să vină vremuri când o să ai mare nevoie de ei [iar **câștigarea încrederii** prin ghicirea prin duh pitonicesc, a unor lucruri deșarte și un adevăr general valabil, numit truism – n.n.]. Și Părintele a continuat: Acolo unde mă duc eu, nu am ce face cu ei! Iar de la iconiță, m-a întrebat: Mergi la biserică? N-aveți necaz la școală? Cu cine mergi? Și i-am explicat, ca dumneavoastră, că mai veneam la curățenie cu părinții. Și ce icoană te-a impresionat în biserică?, m-a întrebat. Și i-am spus că Botezul din apa Iordanului. Doamne, eram uluită cum Domnul Vieții S-a plecat în fața unui pământean și a acceptat o purtare obișnuită, chit că era Dumnezeu! Niciodată nu am reușit să înțeleg aceasta, până mai acum câțiva ani, când s-a împlinit cuvântul și mi-a fost trimisă copila, care o mers la olimpiadă la religie

[iață la ce se rezumau cercetările în domeniul Ortodoxiei a bieteii femei: impresii emotive și informații de la copilul ei cu care se mândrea. Unde este cercetarea pe viață și moarte a adevărului care trebuie să caracterizeze orice creștin serios, ce dorește mai presus de orice să știe ce să facă pentru a se mântui? Unde este citirea din Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți? Unde este lucrarea de vedere a păcatului propriu și al neputințelor ce avariază firea! – n.n.],

ca să mă facă să înțeleg cum atâta Slavă S-a putut smeri atât de mult, încât să Se poarte ca cel mai simplu om! Și Duhul în chip de Porumbel... Deci toată Trinitatea, tot Absolutul adunat într-o imagine! Și-atunci m-a întrebat Părintele ce rugăciuni știu. Știam din rugăciunile de seară; le ziceam cu mama. Am zis Tatăl nostru, am zis Născătoare, am zis Preasfântă Treime

<sup>107</sup> Dyonygios FARASIOTIS, *Marii inițiați ai Indiei și Cuviosul Paisie* [Ed. s.n., s.l., s.a.], <<http://www.scribd.com/doc/29017415/Marii-Initiati-Ai-Indiei-Si-Cuviosul-Paisie>>, joi, 6 septembrie 2012, p. 231

și, când am zis împărate Ceresc - urma să zic și îngerașul, atâta știam —, Părintele mi-a luat mâinile și a zis: Nu așa! Mâinile se pun așa, în semnul Crucii. Repet, nu știam că-i preot, nu știam cine este, dar simțeam că este special și deosebit. Ei, în momentul în care s-a rugat smerit și simplu împărate Ceresc, ceva m-a cutremurat! Cine l-a auzit pe Părintele rugându-se nu mai poate să se roage oricum! Vistierul Bunătății..., ziceam eu. Erau, de fapt, niște cuvinte pe care nu le înțelegeam. Însă Părintele spunea: Vistier al Bunătăților

[Iată de ce era așa de special și deosebit: îndrăzneala să schimbe conținutul sfintelor rugăciuni insuflăte de Sfântul Duh. Noi credem că singurul adevărat Vistier al Bunătăților este Dumnezeu, de aceea spunem VISTIERUL pe când Părintele Arsenie Boca îl devalorizează numindu-L doar un vistier printre alții – n.n.]!

Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme [iată și celebrele stigmatate! Lucrarea înșelătoare a diavolului atât de mult avansează în fire că până la urmă pecetluiește chiar și trupul. Ea nu este prezentă, cu mila lui Dumnezeu, la nici un Ortodox, în schimb apare din abundență la falșii sfinți ai romano-catolicismului de după despărțirea de Sfânta Biserică a Apusului, și este evidentă atât în trup dar mai ales în mentalitatea celui atât de mult iubit de Părintele Arsenie Boca încât l-a trecut în ceata Sfinților din Biserica Drăgănescu: Francisc de Assisi. Vom vedea mai jos că, de fapt, stigmatate sunt o lucrare amăgitoare cu care străpunge diavolul trupul celor care vor să îl înlocuiască pe Hristos, numiți de Sfânta Scriptură antihriști: *1Io 2:18 Fiilor, ceasul cel de apoi este; și precum ați auzit că antihrist vine, și acum antihriști mulți s'au făcut; dintru aceasta cunoaștem că ceasul cel de apoi este. – n.n.]! Și-mi ziceam: Nu poate fi un om obișnuit! Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! Și semn că Părintele știa ce gândeam, zice: Nu mă mai tulbura [cum s-ar putea tulbura un Sfânt? – n.n.]! Timpul meu e limitat [iată graba care presează mintea, nelăsându-o să analizeze și să primească în deplină libertate ce i se oferă. Este unul din cei trei de 6 diavolești ce formează pecetea lui antihrist: mintea pripită. După Sfântul Vasile cel Mare, tot lucrul făcut în grabă nu este lucru bun – n.n.]! Și-așa mă așteaptă de mult... Lasă-mă să-ți spun de ce am venit!*

In momentul în care Părintele a zis împărate Ceresc, repet, am simțit o învăluire [învăluirea nu este dată de Sfinții lui Dumnezeu care aduc o reală pace și o întărire a libertății. *Iac 1:6 Iar să ceară cu credință, nimic îndoindu-se. Pentru că cel ce se îndoiește, asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învăluiește. – n.n.] și o liniștire [aceasta este mimată de duhul acediei când vrea să cucerească încrederea prin false simțiri duhovnicești – n.n.] . Apoi, m-a învățat ca, de câte ori voi da de greutate, să rostesc rugăciunea inimii și inclusiv să am grijă la felul în care respir, la dozarea respirației. Doamne Iisus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, până aici te înalți, inspirând, iar la păcătosul ajung la condiția mea de căzut [unde este accentul pe smerenie în rugăciunea lăuntrică? Rugăciunea lui Iisus este prezentată ca tehnică a trupului iar nu ca esență a pocăinței. De ce nu o învață că trebuie a se considera cea mai păcătoasă, dar să păstreze nădejdea în mila lui Dumnezeu, cum ne învață Filocalia? – n.n.]*

întrebarea a venit apoi: Ce dorești să faci în viață? Am zis: «Să-L slujesc pe Dumnezeu!» «Cum? Că pe Dumnezeu Îl poți sluji în mai multe forme. Ce crezi tu că vrei să faci?» «Păi, să am grijă de familie. Să am grijă de bătrâni...» [preocupările ei nu erau pentru lucrarea lăuntrică sau pentru slujirea autentică a lui Dumnezeu ci pentru faptele sociale laudate atât de comuniști și de romano-catolici și atât de apreciate azi. Ele sunt o bună slugă dar un rău stăpân, ca tot ce este nevointă trupească – n.n.] Și zice: Ei bine, dar dacă vei lua această hotărâre, slujirea lui Dumnezeu se face numai în adevăr și în curățenie [ce cuvânt frumos. Mai frumos ar fi fost curăție. Dar de ce o descurajează mai apoi? – n.n.] . Ești sigură că într-o zi n-o să-ți pară rău? Nu ai vrea bani în bănci, mașini luxoase, un soț care să te iubească, o familie încărcată cu tot felul de bunătăți? Luxul mi se părea un apanaj - așa se spunea în școală pe atunci - al burgheziei. Mașini luxoase... Venea Părintele din sat uneori și nu avea o mașină foarte luxoasă. În rest, două-trei mai treceau din când în când. Dorința mea era să fiu de folos, să nu cad din ascultare. Așa fusesem crescută: că suntem trimiși pe pământ să împlinim anumite misiuni, și

*Dumnezeu n-o să ne lase la greu [iar observăm că nu era lămurită cu scopul vieții, doar era o biată copilă îndoctrinată greșit. Dorința ei era să slujească lui Dumnezeu ca să-i fie bine pe pământ, fără a avea perspectiva universului nevăzut lăuntric și al dezmarginirii – n.n.] . Și am spus, am cerut să facă ce vrea Domnul cu viața mea [iar un cuvânt foarte frumos – n.n.] . Și mereu zicea Părintele: Dar crezi în Cer? Până la Dumnezeu te mănâncă Sfinții [ce cuvânt diavolesc, specific ateilor! De altfel și copila a reacționat corect – n.n.] ! Și-atunci îmi amintesc că am avut o reacție foarte dură. L-am prins de mâna dreaptă și i-am zis: «Sfinții nu mănâncă pe nimeni! Sfinții sunt vii!» «Dar crezi asta?», mă întreba, și Părintele atunci se lumina și zicea: «Dacă dorești să slujești Cerul [de ce așa de impersonal? De ce nu-i spune să slujească pe Hristos, pe dulcele Iisus? de ce se ferește de numele care leagă atât de tainic pe chemător de Cel chemat? – n.n.] , vei fi sprijinită! Se cheamă că faci parte din Biserica luptătoare. Te va sprijini oriunde Biserica triumfătoare, dar condiția este să nu abandonezi! Vei putea să faci foarte mult, dar vei apuca și vei spune adevărul și dușmanii te vor împiedica!» «Care?» Aproape zeflemitor întrebam. «Turcii, rușii?» «Mult mai aproape! Să te ferești de persoanele cu nume de Sfânt!» [ce gând hulitor! Mult mai bine ar fi fost să-i spună adevărul: să te ferești de persoanele cu renume de Sfântul ce vor să te stăpânească prin false proorocii și minuni în simțire și imaginație, ca să te abată de la singura lucrare mântuitoare: pocăința – n.n.]*

*Sunt fericită și astăzi când aflu că li se dau pruncilor nume de Sfinți. Părintele propovăduia asta și lumea creștină spune să încredințăm copiii unui patron spiritual. Dar atunci Părintele mi-a spus: Vei avea mari necazuri cu o persoană cu nume de Sfânt! Apoi, a zis: Conducătorul de acum va cădea [asta o propovăduia și Grig Bivolaru, numit prooroc și Sfânt de adepții lui – n.n.] ! Vei avea salcie la poartă: casa asta va fi a ta! Și mi-a arătat casa... [Iată acum prima parte a **sugestiei hipnotice**: să cumpere acea casă, când va putea, ca să aibă dovada certă că hipnotizatorul este și prooroc – n.n.] Era casa unde m-am întâlnit cu dumneavoastră. Nu puteam să cred - nu că n-aș fi crezut ce-mi spune, dar pe calcul nu mergea nicicum! Omul acela avea doi copii; cum să ajungă casa aceea a mea? Băieții lui erau mici amândoi. Nu puteam, prin căsătorie cu unul dintre ei, să dobândesc casa. Iar noi, de aici, aveam casă cumpărată în Șura Mică, o casă cu etaj. Dăduserăm 50.000 de lei, în banii aceia. Poate cât acum mai bine de 500 de milioane. Și n-aveam cum să mai cumpărăm o casă și nici de ce. Și zice: Dacă vei alege să-L slujești pe Domnul casa asta va fi a ta! Dar să nu te bagi în bănci, mi-a spus, și să te ferești de lipitori!*

*Credeți-mă că, într-o vară, trecând la holdă, pe aici, pe pârâuașul ăsta, erau lipitori - anmăluțe mici, niște viermuleți de apă. Săream peste pârâu, să nu mă atingă. Am înțeles abia după ce — nici nu mai știu cum să formulez - toată vloga au supt-o din mine unii și alții, care fac lipeala, numai să câștige ei, la ce s-a referit Părintele. Dar îndrăznesc să sper că toate sunt îngăduite de Dumnezeu și de toate a știut Dumnezeu, pentru a ne trece prin probele de foc. [ce ușor este, vorbind în dodii general valabile, ca oamenii creduli să-și lipească mintea de vreo interpretare prin care potrivește vreo întâmplare cu acel cuvânt, dându-i sens de proorocie. Cu adevărat o astfel de lucrare este o lipitoare ce sugerează de vlogă rațiunea lăsându-o fără discernământ – n.n.]*

*Deci a spus: Să nu te bagi în bănci! Și eu am zis: Dar eu am fost în bănci, Părinte! [săracul copil naiv. Credea că este vorba de băncuțe – n.n.] Și nu mi s-a întâmplat niciun rău. Acolo, la mesteacăni, ne-au dus dascălii să vedem o școală — la noi erau doi copii într-o bancă — în care băncile erau atât de mari, de lemn, încât încăpeau trei copii într-o bancă! Și zice: Nu mă mai întrerupe! Timpul meu e limitat! De două ori mi-a spus asta. Și-așa m-așteaptă de mult...*

[un Sfânt ar fi surâs inocenței și ar fi lămurit copila. Ba mai mult, vorbind în Sfântul Duh i-ar fi spus exact acele cuvinte pe înțelesul ei, surprinzându-i atât nedumerirea, cât și starea sufletului cu precizie dându-i și răspunsul exact care să o construiască, fiindcă Dumnezeu –Cuvântul se pogoară la mintea fiecăruia, cunoscându-o și ducându-o la a Îl cunoaște, nu în ai spori neștiința, deci păcatul. 1Co 2:16 *Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos. Această patinare în înțelesuri, ghicirile cum le numește chiar*

femeia mai jos, sunt specifice lucrării diavolilor care nu ne cunosc ci ne ghicesc, vrând să pună stăpânire pe noi prin informație. Este curiozitatea morbidă demonică ce vrea să afle gândurile și stările noastre lăuntrice ca să ne poată manipula și robi lor – n.n.]

*Și dintr-o dată mi-a spus: Acum nu mă atinge! Așteaptă puțin! S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a vibrat puțin și am crezut că a leșinat. Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care trebuie să-i zgâlțâi ca să își revină.*

[Bună comparație. Este tipică pentru bolnavii de epilepsie și cei posedați: Mar 9:20 *Și l-au adus pre el la dânsul. Și văzându-l pre dânsul, îndată duhul l-a scuturat pre el, și căzând la pământ, se tăvălia aspumând..* Așa proorocea și Mahomed: **Pentru minciuno-Prorocul Moamet, și pentru eresul lui**<sup>108109</sup>

*§1 Când împărătea Iraclie, s-a arătat la Răsărit Moamet cel în toată lumea prihănit, care s-a născut în anul 560 în cetatea Mekke a Arabiei Pustie, nu departe de Marea Roșie, și pescător de cămile fiind a Doamnei sale Kadige<sup>110</sup>, s-a făcut și bărbat al ei, cu farmece înduplecându-o pe ea. Iar venind el oare când în Palestina, se întâlnea în adunări cu Iudeii și cu Creștinii, și lua de la dânșii oare care Scripturenice cuvinte, în sfârșit din feluri de eresuri plăsmuind un noian ciudat l-a întărit.*

*§2 Și având el drac, cădea la pământ, și aspuma<sup>111</sup>, de care să mătnea Doamna și muiera lui. Și văzând el pe muiera sa că se amărăște așa, învățat fiind de un monah Serghie, zicea ei, că Arhanghelul Gavriil din cer vine către el și îl învață oare care taine Dumnezeiești și ascunse, și ca cum nesuferind privirea Îngerului face acest fel de chipuri, căzând la pământ ca un îndrăcit. Și cum că așa era lucrul, mărturisea și pomenitul monah Serghie, care întru răutate îl covârșea, care pentru credința sa cea rea a fost gonit din Vizantia, și acolo era surghiunit. Acesta vrând să încredințeze pe muiera lui Moamet, îi zicea că cu adevărat la toți Prorocii același Gavriil se trimite. Iar ea, crezând cuvintele minciunii prietenului, și lepădând rușinea, și mai ales fălindu-se că împreună locuiește cu prorocul, cuvântul acesta l-a scos către celelalte muieri și a spus celor de o seminție cu dânsa și de la dânsele a ieșit cuvântul către bărbați și așa nume de proroc spurcatul acela a câștigat lângă cei de o seminție cu dânsul, precum scrie Chedrino, Zonara, Pavel Diaconul, Sigivertus Gemblachinskiul, Avva Oursper în cronicile lor din anii lui Iraclie, și mulți alții. De aici mai vedem că avem și o altă asemănare cu Mahomed. Și Părintelui Arsenie Boca i s-a răspândit faima de Sfânt tot de la femei, începând cu Maica Zamfira.*

*De asemenea, putem întâlni delirul mistic în tulburarea afectiva bipolară cunoscută și ca psihoza maniaco-depresivă, fie în faza depresivă – în episodul depresiv major, cu elemente*

<sup>108</sup> †IPS Meletie, MITROPOLITUL ATENELOR, *Bisericeasca Istorie*, Tipografia Sfintei Mitropoli a Moldaviei, Iași, 1841, Tomul II, Partea I, Capul III, pp. 145-149.

<sup>109</sup> *Khadijah sau Khadija bint Khuwaylid* (arabă: خديجة بنت خويلد) sau *Khadija al-Kubra* (*Khadija cel Mare*) [1] (circa 555-620 CE), a fost prima soție a islamice profetul Mahomed. Ea este de obicei considerat de musulmani ca fiind "mama a Islamului" [Pentru noi mama înșelăciunii – n.n.]. Ea a fost prima persoana care să se convertească la Islam. <[http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija\\_bint\\_Khuwaylid](http://en.wikipedia.org/wiki/Khadija_bint_Khuwaylid)>, marți, 4 martie 2014.

<sup>110</sup> Mar 9:17 *Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. 18 Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. 19 Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. 20 Și l-au adus la El. Și văzându-l pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, **se zvârcolea spumegând.** 21 Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. 22 Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. 23 Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede. 24 Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. 25 **Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat**, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el! 26 **Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.** 27 Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.*

<sup>111</sup> Calendarul islamic începe cu data 1 muharram, anul 1 hegira, dată care corespunde în calendarul solar gregorian cu data de 15 iunie 622 d. H., și reprezintă începutul erei islamice marcată de strămutarea (ar. هجرة: hiğra) profetului Muhammad de la Mecca la Yathrib (viitoare Medina). <<http://ro.wikipedia.org/wiki/Islam>>, marți, 4 martie 2014.



psihotice, melancoliforme, fie în episodul maniacal, expansiv, unde este trăit ca o stare de exaltare. În depresia majora cu elemente psihotice, ideile delirante se pot însoți de idei de ruina și de idei de inutilitate, nedemnită și umilință, bolnavul considerându-se nevrednic de dragostea lui Dumnezeu sau a semenilor săi, refuzând să primească orice fel de ajutor, atenție sau compasiune. Pe de alta parte, în episodul maniacal, alături de delirul mistic, apare de cele mai multe ori un delir de grandoare și omnipotență. **Bolnavul are convingerea că este o persoană însemnată care poruncește celorlați, îi păstorește. Delirul mistic se poate manifesta și în psihozele din epilepsie (în special din epilepsia temporală), în care pot apărea viziuni, senzații sublime însoțite de o lumina strălucitoare (denumita de William James fotism sau ceea ce neurologii de azi considera a fi aura vizuala). [...]**

Autori: dr. Letiția Dobranici și dr. Eugen Ștefănuț<sup>112</sup>

– n.n.]

**A stat așa, o vreme, nemișcat, vibrând, după care a surâs, dintr-o dată, și a zis: Nu e cazul! Am avut puțină treabă!** Ce treabă a avut am înțeles după ce ne-am întors cu Părintele, când am ajuns la femeia care cântă la strună aici și care are casa pe colțul spre Prislop, unde, de fapt, o lăsase pe Măicuța Zamfira. Vibrația respectivă sunt absolut convinsă că a fost dorința Măicuței, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora de Părintele, că întârziase să ajungă. Sunt absolut convinsă că Părintele stăpânea tehnica tele-portării [iată cum de la mistică mahomedană ajungem la cea din science fiction sau lucrări demonice cu măști științifice – n.n.] . Nu pot s-o demonstrez, dar sunt absolut convinsă, pentru că femeia asta, când ne-am întors, a zis: Dorința, unde l-ai dus pe Părintele? Că tot așteptă ălălalt [după Mahomed și Maica Zamfira, poate Arhanghelul Gavriil, dar s-ar fi adresat cu sfială Sfântul acela, spunând însă ălălalt nu se arată doar vorbirea vulgară ci înțelegem că era vorba de celălalt, din echipa adversă: 2Co 11:13 Că unii ca aceia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, închipuindu-se întru apostolii lui Hristos,:14 Și nu este de minunat; că însuș satana se preface în înger de lumină.:15 Nu este dar lucru mare de se preface și slujitorii lui ca slujitorii dreptăței; căroră va fi sfarșitul după faptele lor. – n.n.] aci și de la o vreme se duse după voi. Deci, după ce Părintele și-a revenit din mini-leșinul acela, în care plecase să o liniștească pe maică, mi-a surâs, și ochii i s-au făcut din nou de Cer. A revenit din paloarea aceea ca de mort, vă spun! Deci eu țineam de mână un trup, în timp ce, îndrăznesc să cred că astralul

[săraca femeie, și acum credea în ocultism și învățăturile preluate de la demoni prin spiritism, astrologie și hinduismul mascat în știință cu o supramască de creștinism apusean, numit antroposofie. Iată roadele lucrării înșelătoare pe care a făcut-o Părintele Arsenie Boca asupra ucenicilor sfinției sale, fiindcă, după cum vom vedea mai jos, era un ucenic și mare admirator al lui Rudolf Steiner, fondatorul antroposofiei– n.n.]

se duse și se întorse

[aici ajungem de la mistică science fiction la cea romano-catolică Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail. Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp<sup>113</sup>. – n.n.] .

Atunci Părintele mi-a pus o întrebare de genul:

«Crezi în lumea Cerului?»

[dar de ce să nu creadă în Hristos ci în astral? – n.n.]

«Da!» «Dar ce te face să crezi că există Rai?»

[dar de ce să nu creadă. Ce rost au aceste întrebări care subminează credința introducând sovăiala? – n.n.]

<sup>112</sup> <<https://www.facebook.com/notes/misticism-%C8%99i-delir-mistic/761313213883034/>>, miercuri, 30 decembrie 2015

<sup>113</sup> <http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmate-false-iar-vaticanul-stia/>

-am spus că, atunci când adorm, visez că mă duc în sus și văd Raiul așa cum îl știu descris la biserică, și când mă zgâlțâie părinții să mă trezesc, plâng. Dar visezi urât?, m-a întrebat Părintele.

[dacă avea Sfântul Duh ar fi știut ce visează<sup>114</sup>. De ce tot acest interogatoriu ca să pună stăpânire pe mintea ei? – n.n.]

«Nu! Visez grădini frumoase, Raiul...» «Păi și atunci de ce plângi?» «Pentru că mă rupe de vis trezirea...» Și Părintele a răs.

[Mar 5:40 Și-L luau în răs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde era copila. Luc 6:25 Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tânguî.:26 Vai vouă când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor. – n.n.]

Atunci, a venit întrebarea: «Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?»

[Iată acum pentru ce a venit Părintele Arsenie Boca. Care era interesul lui personal și principală **sugestie hipnotică** care vedem că a funcționat după atâția ani. De ce era nevoie să vorbească așa cifrat. De ce să nu depună copila mărturie pentru Hristos ci pentru Cer? De ce să nu împlinescă porunca Evangheliei: *Mat 10:32 Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.* Nu cere Mântuitorul să mărturisim cerurile ce pe El. Explicația o găsim tot în Sfânta Scriptură: *Efe 6:11 Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva meșteșugurilor diavolului.12 Căci nu ne este nouă lupta împotriva trupului și a sângelui; ci împotriva începătoriiilor și a domniilor, și a stăpânitorilor întunerecului veacului acestuia, împotriva duhurilor răutăței întru cele cerești.* Copila nu era chemată să mărturisească împărăția Cerurilor ci să depună mărturie ca pentru sfințenie despre stăpânitorii întunericului veacului acestuia, despre *duhurile răutății întru cele cerești*, sau din văzduh, sau din cer – fiindcă cerul în Sfânta Scriptură are sensul

<sup>114</sup> Dan 2:3 Și le-a zis lor regele: „Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și vreau să știu visul”. 4 Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: „O, rege, să trăiești în veac! Spune servilor tăi visul și noi îți vom descoperi tâlcuirea”. 5 Răspuns-a regele și a zis către caldei: „Să știți că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre prefăcute în grămezi de ruine. 6 Dar dacă îmi faceți cunoscut visul și tâlcuirea lui veți primi de la mine daruri bogate și cinstire multă; deci arătați-mi visul și tâlcuirea lui!” 7 Ei au răspuns pentru a doua oară și au zis: „O, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îți vom face cunoscută tâlcuirea lui!” 8 Răspuns-a și a zis regele: „Fără îndoială, eu știu că voi căutați să câștigați vreme, fiindcă vedeți că eu hotărârea am luat-o; 9 Că dacă nu-mi faceți cunoscut visul, este că aveți de gând să vă sfătuiți unul cu altul și să spuneți înaintea mea vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul și eu voi ști dacă voi puteți să-mi descoperiți și tâlcuirea lui!” 10 Răspuns-au caldeii în fața regelui și au zis: „Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu. 11 Și lucrul pe care îl cere regele este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeii al căror locaș nu este printre cei muritori”. 12 Din această pricină regele s-a mâniat și, în marea lui furie, a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon. [...]16 Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul. 17 După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina, 18 Cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. 19 Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeul cerului. 20 Și a început Daniel a grăi: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea. 21 Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți. 22 El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. 23 Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Îți mulțumesc ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui”. 24 Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înțelepții Babilonului și i-a grăit așa: „Nu da morții pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și eu îți voi descoperi regelui tâlcuirea”. 25 Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în fața regelui și i-a vorbit astfel: „Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul”. 26 Răspuns-a regele și a zis către Daniel, care se cheamă Belșațar: „Oare ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum și tâlcuirea lui?” 27 Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: „Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înțelepții, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele. 28 Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele și Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul și vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:

Se vede că sârmanul Nabucodonosor era mai înțelept decât biata copilă înșelată.

și de aer, și de tărie, și de văzduh, și de împărăția Cerurilor – despre vameșii care vor închinare ca unor zei, la păgâni, ca unor extraterestri de la atei, ca unor sfinți de la creștinii înșelați, de a cărui parte Părintele Arsenie Boca a căutat prin felul lucrării sale amăgite să fie părtaș, suferind o mare rătăcire – n.n.]

«Lumea noastră însemnând ce?»

[sărmana copilă. Conștiința îi vădea ciudățenia exprimării, doar ea știa de RAI, dar neavând discernământ nu a lucrat până la capăt această alarmă care îi tot suna în minte: nu primi amăgirea, nu este Ortodoxie ce ți se predă – n.n.]

«Lumea slujitorilor Cerului»

[după cum este prezentată aici seamnă foarte mult cu lumea astralului, de la ocultști. De altfel, după cum am văzut mai sus, la aceasta duce credința sugerată hipnotic de preacuvioșia sa – n.n.] ,

a precizat Părintele. «Deci pentru ce să depun mărturie?» «Pentru lucrarea Cerului în lume.» «Asta poate să depună oricine, orice element din creație, de la mugur și până la poarta Cerului, toate vorbesc! Absolut toată rânduiala din Univers vorbește despre Creație, despre Cer...»

«Și atunci poți depune sau nu poți depune mărturie?» «Păi toți spun!» «Care toți?» «Toți oamenii din lume pot depune mărturie despre esența lor divină

[vai ce necunoaștere. Nu avem esență divină, ci chip dumnezeiesc. Esența divină este credința panteistă a păgînilor! Iar Părintele necunoscând aceasta sau, mai grav, crezînd aceasta, nu o corectează, cum ar fi făcut orice învățător creștin, mai ales dacă ar fi fost trimis să o ajute pentru mântuire – n.n.],

pentru că atâta vreme cât are suflarea lui Dumnezeu în el...» Și atunci, Părintele a spus: Toți pot, dar nu toți vor!

Iar în momentul în care m-a întrebat dacă vreau să aleg să slujesc Cerul și să fac parte din Biserica Luptătoare, a zis: Dar pentru asta trebuie să mănânci ce trimite duhul Bisericii din Efes

[Aici Părintele vorbește apocaliptic. Probabil era obișnuit cu astfel de vedenii, fiindcă răstălmăcirea apocalipsei este cea mai frecventă lucrare de înșelare. Dar noi spunem, nu să mînânce biata femeie ce-i trimite duhul înșelător Bisericii din Efes, ci să urmeze ce-I trimite Mântuitorul: Apo 1:10 Fost-am în Duh într'o zi de Duminică, și am auzit după mine glas mare ca de trâmbiță,:11 Zicând: eu sunt Alfa și Omega, cel dintâiu și cel de pre urmă, și ce vezi, scrie în carte, și o trimite celor șapte biserici ce sunt în Asia: la Efes și la Smirna și la Pergam și la Tiatira și la Sardes și la Filadelfia și la Laodichia. [...] Apo 2:1 Îngerului bisericii Efesului scrie: acestea zice cel ce ține cele șapte stele în dreapta sa, cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur; 2 Știu faptele tale, și osteneala ta, și răbdarea ta, și cum că nu poți suferi pre cei răi; și ai ispitit pre cei ce se zic pre sine apostoli, și nu sunt, și i-ai aflat pre ei mincinoși; 3 Și ai purtat, și ai răbdare, și pentru numele meu te-ai ostenit și nu ai încetat. 4 Ci am asupra ta, că dragostea ta cea dintâi o ai părăsit. 5 Drept aceea adu'ți aminte de unde ai căzut, și te pocăește, și fă faptele cele dintâi; iar de nu, vin la tine curând, și voi mișca sfeșnicul tău din locul său, de nu te vei pocăi. 6 Ci aceasta ai, că urăști faptele Nicolaitenilor, care și eu le urăsc.. Dacă ar fi făcut așa, ar fi respins lucrarea plină de îndulcire de sine sugestionată de preacuvioșia sa, după cum Biserica din Efes a ispitit mult pe cei ce se numesc apostoli, dar nu sunt ci se află mincinoși, cât și faptele rușinoase ale primilor eretici numiți nicolaiți, ce propovăduiau îndulcirea trupească prin împreunare ca fiind mântuitoare, după cum și Părintele o sugerează în învățăturile sale care folosesc o genetică și fiziologie neînțeleasă și răstălmăcită, că femeia ar avea nevoie de împreunarea cu bărbatul ca să fie sănătoasă – n.n.]

Și întrebarea mea a mai fost, acolo, la poartă: «Bine, dar dacă eu aleg calea asta, se cheamă că voi rămâne singură... De mine cine va avea grijă la bătrânețe?» «Îți va fi trimisă o fetiță.» N-a spus: ai să naști o fetiță. N-a spus: vei avea. Ci: îți va fi trimisă o fetiță.

[Specific pentru vorbirea falșilor prooroci este ambiguitatea. Nu a spus se va naște, nici vei avea, ci va fi trimisă ca și de o va naște, și de o va avea, și de o va cunoaște să poată interpreta că i-a fost trimisă. Să poată în orice fată din viața ei a vedea o împlinire a proorociei – n.n.]

«Și din ce vom trăi? Voi scrie cărți?...» Că noi făceam compuneri deosebite și mă tot laudau dascălii că voi ajunge departe cu scrisul. «Vei scrie o singură carte, și asta profesională, pe care ți-o va scrie fetița care îți va fi trimisă...» Mi-a spus inclusiv făptui că fetița va trece două cumpene grele.

[Dar ce om nu trece prin cumpene, căreia i se par cele mai grele? – n.n.]

*Am vrut iar să spun ceva. Și zice: Nu mă mai întrerupe!*

[Sfinții Părinți spun că una din formele mândriei este a nu suporta să fi întrerupt când vorbești – n.n.]

*Mereu îmi spunea: Nu mă mai întrerupe!*

[este foarte interesantă și prezența acestor repetiții ca de tonomat. Sfântul Duh nu face așa, el nu dă șovăială și bâlbâială ci transmite un mesaj lin, plin de stăpânire dumnezeiască, deci smerit. De altfel, din astfel de lucruri secundare, se vede clar că toată pășania nu este inventată. La ce pregătire precară spirituală și analfabetism duhovnicesc are sârmana victimă, nu ar fi putut inventa atâta lux de amănunte, autentice pentru o vedenie diavolească – n.n.]

Și eu am întrebat: Și de ea cine va avea grijă? Atunci, a venit răspunsul: O va ajuta copilul născut din... (și aici Părintele a pronunțat un nume, propriu, al unei persoane, omonim cu al unui fruct, n. n.)

[măr, păr, banană, cocos, struguraș, pepenel, Florin Piersic sau fructul pomului oprit? – n.n.]

*Eu îi tot studiam trăsăturile, mi se părea că are o mână de pictor. Avea niște degete fine, lungi, așa, cum ne învățau la școală sau ne arătau în portrete că le au pictorii.*

[Această observație, specific feminină, arată că biata copilă era ca un magnet atrasă de Părintele Arsenie Boca prin simțuri. De altfel mai toate femeile îl iubesc și admiră fiindcă avea ochi albaștri. Se și întreba cineva: dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut ochi căprui, ar mai fi fost socotit Sfânt de atâtea evlavioase? În orice caz, se vede că biata copilă nu era în stare de umilință, cum ar fi fost dacă era în harul Sfântului Duh. Să comparăm cu vedenia lui Motovilov a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Ce libertate, ce înțelesuri Ortodoxe autentice, conforme cu toți Sfinții Părinți, ce vedere liniștită, ce schimbare a minții ucenicului atât în timpul cercetării harului dar și prin vederea mai apoi a păcatului și neputinței proprii datorită ispitei venite din bunătatea lui Dumnezeu, deci ce pocăință! – n.n.]

Și mi-a spus: Vei afla răspunsul la toate întrebările pe care ți le pui acum. Cine e omul acesta? De ce are mâna atât de fină, ca de pictor... Și mi-a spus de Arsenie Boca, născut în Vața de Sus. M-a întrebat: Știi unde-i Vața? Eu am spus: Știu Vața de Jos, că e cu băile unde merg bătrânele noastre!

*Și a fost foarte clar când mi-a ghicit - poate e impropriu spus*

[ba de loc. cu adevărat un bun diagnostic. Păcat că nu a luat fata și tratamentul necesar, printr-o spovedanie autentică, în duhul Sfinților Părinți – n.n.]

—, mi-a intuit și mi-a tradus gândul cu mâinile de pictor, spunându-mi: Da, pictez biserica din Drăgănescu în momentul în care a rostit Drăgănescu, m-a întrebat: «La școală v-a spus ceva? Ai auzit de Arsenie?» «Da, am auzit că a fost un preot la mănăstire și le pare rău la oameni de el... Bunica mea îmi vorbește de Părintele...»

[iată interesul personal al Părintelui Arsenie Boca: nu să știe biata copilă despre Hristos ci despre... Părintele Arsenie Boca și biserica pictată de el și închinată lui de la Drăgănescu. Iată **esența sugestiei hipnotice** din această mare cursă întinsă unui biet suflet aflat la începutul formării sale duhovnicești și care l-a marcat ireversibil pentru toată viața, ducându-l la despărțirea de Ortodoxie, atât cu mintea cât și cu lucrarea. *Din păcate aceasta o vedem, fără excepție, la*

toți ucenicii sfinției sale: un cult în jurul lui, fiind apreciat mai mult decât toți ceilalți Sfinți<sup>115</sup> chiar prin sintagma eretică „Sfântul Ardealului” știut fiind că este numai *Unul Sfânt, Unul Domn, Iisus Hristos*, numai Una Preasfântă Născătoare De Dumnezeu restul, cu toții, sunt sfinți printre și împreună cu alți sfinții. Ce frumos ar fi ca și Părintele Arsenie Boca să fi fost *unul din Sfinții Ardealului* și nu *Sfântul Ardealului* ce vrea să îl înlocuiască pe singurul ce poate fi numit SFÂNTUL ARDEALULUI, ca și al întregii lumi IISUS HRISTOS. – n.n.]

*Și, când a zis Drăgănescu, a trecut un om pe drum. Era inginerul agronom de la CAP-ul de pe vremea aceea și îl chema neîntâmplător sau întâmplător Drăgănescu, Era numele de familie al omului, ca un document al puterii de pătrundere a Părintelui! Sunt convinsă că avea acces la ce nu putem pătrunde încă sau nu ne facem timp să cercetăm tărâmul acela. Inginerul a spus ceva, s-a legat de Părintele. Eu, când l-am văzut pe inginer, am zis: Nu îmi mai spuneți nimic, că mă vede și mă poate spune la cineva! Părintele era cu spatele la drum și și-a întors țință, fulgerător, ochii spre stânga, l-a focalizat și a zis: De omul acesta nu are de ce să îți fie frică! Că nu mai are mult de stat pe aici!*

*Era iulie. Toamna, am auzit că inginerul are cancer, și primăvara următoare a murit. Inginerul a rostit, fără să știe, probabil, o blasfemie când mi-a zis să nu mă las vrăjtită de omul acela*

[ ce sfat bun i-a dat. Dar oare duhul pitonicesc care îi știa desigur și numele, i-a văzut și boala sau i-a și provocat-o ca să-l și omoare cum a făcut chiar și cu unii Sfinți<sup>116</sup>, ca să se arate drept proroc și să atace cuvântul cel adevărat al bietului inginer? Dacă este așa, și domnul

---

<sup>115</sup> *Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoțele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.*

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

<sup>116</sup> *Deci, dușmanul binelui, iarăși văzînd pe Sinclitichia întărindu-se împotriva lui, se necăjea, și, înțelegînd că tirania sa va fi surpată, începu un alt fel de răutate: i-a rănit organele glăsuitoare, ca să taie cuvîntul ei, pârîndu-i-se că prin aceasta va lăsa flămînde de dumnezeiescul cuvînt pe cele ce se apropiu de dînsa; dar, deși n-o mai puteau asculta, ele priveau la chinurile ei și se întăreau cu duhul, căci rănilile cele trupesti vindecă sufletele cele rănite, văzînd răbdarea și mărimea de suflet a fericitei.*

*Atunci altă ispită i-a dat vrăjmașul: o durere de măsea, care în 40 de zile i-a pricinuit stricăciune groaznică a gurii, încît nimeni nu putea să se apropie de ea. Cînd era trebuință să fie îngrijită, o mulțime de tămîie se ardea, pentru a intra la dînsa, și iarăși se depărta, din pricina mirosului celui greu și nesuferit. Fericita vedea pe împotriva luptătorul și nicidecum nu cerea ajutor omenesc, arătînd prin aceasta bărbăția sa. Apoi, fiindcă cele adunate o rugau ca să ungă cu leacuri locul cel dureros, ea nu se îndupleca; căci socotea că prin aceasta se surpă preaslăvita sa nevoință.*

*De aceea cele adunate au trimis să cheme pe un oarecare doctor, ca doar ar putea s-o înduplece să dobîndească vindecarea. Iar ea nu voia, zicînd: "De ce mă atrageți pe mine de la această luptă? De ce căutați cele ascunse? De ce iscodiți ceea ce se face, nevăzînd pe cel ce o face?" Doctorul care era de față, zicea către dînsa: "Nu pentru vindecare ori mîngîiere întrebuițăm doctoria, ci pentru ca partea cea moartă, după obicei s-o îngropăm, ca să nu strice împreună și pe cele sănătoase; căci ceea ce se aduce celor morți, aceasta facem și noi, pentru că dăm aloe, smirnă și mirsină amestecată cu vin".*

*Ea a primit sfatul, mai virtos fiindu-i milă de cele adunate, care doreau ca ea să se vindece. Căci cine nu s-ar fi înspăimîntat văzînd nevindecarea răniilor? Cine nu s-a folosit, înțelegînd răbdarea fericitei? Cine nu s-a întărit, văzînd căderea vrăjmașului? Pentru că acolo el pusese rana, de unde ieșea izvorul cel de mîntuire și prea dulce al cuvintelor și ca o fiară mîncătoare de sînge izgonea toată sîrguința celor ce veneau la ea ca să audă cuvîntul. Vrăjmașul ca pe o femeie o desfăima, căci nu știa cugetul ei cel cu bărbăție. Dar ea s-a nevoit trei luni și mai mult în acest fel și prin putere dumnezeiască își ținea tot trupul; deci nu primea cele folositoare spre întărirea lui, căci nu lua nici hrană. Și cum putea primi hrana, avînd atîta durere în trup? Apoi se depărtase de dînsa și somnul, tăindu-se de chinuri. Cînd era aproape de marginea biruinței și încununării ei, a văzut mulțime de îngeri, în strălucirea unei lumini negrăite, aproape de ușile raiului.*

*După vederea acestora a spus celorlalte ceea ce i se arătase, și le sfătuia a suferi cu vitejie și fără împușinare toate durerile; dar le-a mai spus că după trei zile se va despărți de trup. Dar nu numai atît, ci și ceasul ducerii ei le-a arătat. Deci, sfîrșindu-se vremea, fericita Sinclitichia s-a dus către Domnul, primind răsplata nevoinelor de la El, adică împărăția cerurilor, pe care facă-se a o dobîndi noi toți, cu darul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin.*

*Viețile Sfinților...*, 5 ianuarie.

inginer s-a mai și spovedit are cunună de mucenic, murind pentru adevăr. Dar acestea sunt taine pe care noi nu le putem ști, fără descoperire dumnezeiască. Le vom afla la judecata înfricoșată, dacă ne va învrednici Dumnezeu. – n.n.]

: și m-ar durea să aud că mai îndrăznește cineva să spună la fel despre Părintele Arsenie. Una este vrăjitoria și alta este transparența

[dar aceasta nu este transparență ci o amestecătură foarte opacă – n.n.]

cu care Părintele a circulat prin lumea aceasta, ca să poată capta de la Cer absolut tot ce a putut să dea mai benefic celor pe care i-a întâlnit.

Știu că l-am întrebat tot atunci dacă vine de la biserică.

[ vedeți dragii noștri? Era sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie și Părintele Arsenie Boca nu mergea la Sfânta Biserică să-și mântuiască sufletul – n.n.]

Nu!, a zis. Vin de la Hațeg! Unde e Hațegul, și unde e biserică... Răsăritul și apusul! [cu adevărat venea cu duh apusean, iar nu de la Răsăritul cel de sus, închinat în Sfânta Biserică – n.n.]

... Dar de la Hațeg trebuia să veniți pe aici, pe unde duce drumul..., i-am spus. Nu, vin de la Densuș, prin Ștei. Era chiar mai încâlcită treaba! [tipic pentru toate lucrările ce vor să nedumerească mintea. Lucru obișnuit în toate vedeniile și visele diavolești – n.n.] Densușul mergea ocolit, pe acolo, și Steiul era și mai sus.

Atunci l-am întrebat iar: Dar cu ce ați venit? Mi-a spus: Cu o căruță cu doi cai. Și râdea de i-am văzut dantura [Ce atitudine diferită de a Sfinților Părinți: Nu te feri a face tot lucrul cu smerită cugetare, nici iarăși de dezbate. Și de vei fi silit a râde să nu ți se vadă dinții tăi. Și de vei fi silit a vorbi cu femei, întoarce-ți fața ta despre vederea lor și așa vorbește cu dânsule<sup>117</sup> – n.n.]. . Cu o căruță cu doi cai! Iar apoi, când o plecat de acolo, de la noi, de la poartă, ne-am întâlnit cu tanti Dorica, vecina la care rămăsese maica Zamfira (ea între timp se dusese), l-am însoțit pe Părintele și am zis: Lăsați-mă să vă conduc! Dacă vreți să ajungeți la Prislop, lăsați-mă să vă conduc, că eu știu drumul! Că ducă ieșiți în dreapta, iar ajungeți în Hațeg... Și atunci Părintele a zâmbit și mi-a zis: Nu te teme! Să mă apuc numai de ieșit din sat și găsesc eu cărarea! Deci a lăsat să se întrevadă că pe oricare parte, dacă mă apuc de ieșit din sat, eu găsesc cărarea!

Sunt absolut convinsă că Părintele e undeva acolo, unde se spune că: atunci dreptii vor străluci ca soarele înaintea lui Dumnezeu. Sunt absolut convinsă ca numai un cristal foarte puternic, purificat, de talia Părintelui, putea să facă toate aceste lucruri! [într-adevăr, sunt ghiciri cu ghiocul și ghiciri cu cristalul – n.n.] Pentru că el însuși mărturisea: Eu voi da socoteală, pentru că voi fi întrebat: i-ai spus, Arsenie, sau nu i-ai spus?

[Cei ce lucrează cu duhurile demonice sunt foarte tare chinuiți dacă nu-și împlinesc misiunea la care sunt obligați prin legământ. Dacă nu-i trimit la lucru la alții, ca să se extindă răul, stau pe capul bietului slujitor al lor și îl chinuiesc. Aceasta o vedem și la Mahomed. **El(Mohamed) obișnuia să meargă în peștera Hira unde obișnuia să se închine lui Allah multe zile și nopți continuu. El obișnuia să ia cu sine mâncare pentru călătorie și apoi se întorcea la soția sa Khadija ca să mai ia mâncare pentru o altă perioadă, până ce deodată adevărul s-a coborât asupra lui în timp ce se afla în peștera Hira. Îngerul a venit la el și i-a spus să citească. Profetul a răspuns: “Eu nu știu să citesc.” (Profetul a adăugat) “Îngerul m-a înșfăcat atât de tare încât nu mai puteam suporta. Atunci el m-a lăsat și mi-a zis din nou să citesc, și eu am răspuns: “Eu nu știu să citesc,” el m-a înșfăcat cu putere a doua oară, până când eu nu mai puteam suporta. El atunci mi-a dat drumul și mi-a spus din nou să citesc, dar eu am răspuns, “Eu nu știu să citesc(sau, ce să citesc?)”. Atunci el m-a înșfăcat pentru a treia oară și mă sufoca cu putere, apoi mi-a dat drumul și a zis, “Citește în Numele Domnului tău, Care a creat(tot ce există). A creat pe om din sânge închegat.**

<sup>117</sup> Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

După aceea apostolul lui Allah s-a întors cu inspirația, **mușchii de la gâtul său se încordau de frică până ce a ajuns la Khadija și a zis, “Învește-mă! Învește-mă!” Ei l-au acoperit până ce frica la lăsat și a zis, “O Khadija, ce este greșit cu mine?”** Apoi el a povestit tot ce i se întâmplase și a zis, **“Mii frică că ceva se va întâmpla cu mine.”** Khadija a spus, **“Nicio-dată! [...]**<sup>118</sup>

Duhul lui Dumnezeu, însă, lucrează cu multă libertate, neforțând ci luând împreună compătimitor pe Sfânt pentru slujirea altora. Foarte rar Sfinții caută pe unii sau pe alții să-i mântuiască, gândindu-se la neputința și păcătoșenie proprie. De obicei sunt ei căutați pentru ca și ucenicul să-și pună voia din libertate în slujba pocăinței proprii – *n.n.*]

*Deci el mărturisea despre întâlnirea cea mare.*

*Și înainte cu treizeci de ani, deci în 74, Părintele vorbea despre niște oameni nenăscuți atunci sau despre oameni care nu s-au întâlnit și care vor intra hotărâtor în viața mea! Mi s-a descoperit apoi și cine e copilul născut din\*..”* În continuare, pe acest subiect, Părintele Arsenie a dat amănunte foarte expresive, concrete, care pe atunci erau doar în ghicituri, pentru că se referea inclusiv la persoane care vor intra în viața Dorinei Arnioni mult mai târziu. Multe din acele persoane sunt între noi, iar evenimentele ne sunt contemporane...

[ Iată ce ne spune Sfânta Scriptură de proorociile mincinoase (ca învățătură) dar care se împlinesc ca fapte, și ce atitudine să avem față de proorocii care ne aduc învățătură străină de credința dogmele și poruncile Sfintei Bisericii Ortodoxe, deci ale lui Dumnezeu: *Deu 13:1* „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeu vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeu vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeu tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău. Nu se pune problema a îl omori, cum era în Vechiul Testament - pentru că evreii erau trupești – dar a-l scoate din inimă ca pe un mort, pentru a pierde răul din mijlocul nostru, când ne dă învățături sau pilde de viață greșite, suntem datori să o facem. Să îi primim doar învățăturile Ortodoxe și pildele evlavioase și cu bucurie să le aplicăm. – *n.n.*]

*De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte!*<sup>119</sup>

Iată ce ne învățau pe noi, despre această pățanie, Sfinții Apostoli:

1. *Dacă vine cineva la voi să vă învețe acestea toate, pe care le-am spus mai înainte, primiți-l.* 2. *Dar dacă învățătorul însuși se schimbă și învață altă învățătură, ca să o distrugă pe aceasta, să nu-l ascultați, - iar dacă învață pentru sporirea dreptății și cunoștinței Domnului, primiți-l ca pe Domnul. [...]*

7. *Nu ispitiți și nici nu criticați pe orice profet, care vorbește în duh, că «orice păcat se va ierta, dar păcatul acesta nu se va ierta».* 8. *Dar nu oricine grăiește în duh este profet, ei numai dacă are purtările Domnului. Deci după purtări se va cunoaște profetul fals și profetul.*<sup>120</sup>

Faptul că a răs de i s-a văzut dantura, ar părea unora un amănunt lipsit de importanță, dar arată neasămănarea sfinției sale cu Hristos, chiar când avea cea stare de descoperire și aceasta este o lămurire clară că nu era în Sfântul Duh:

<sup>118</sup> (Spusă de Aisha: Sahih Bukhari, volumul 9, cartea 87, nr.111- /mai mult [aici](#))

<sup>119</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

<sup>120</sup> *Învățătură a celor Doisprezece Apostoli, Scrierile Părinților Apostolici, Părinți Și Scriitori Bisericești*, vol. 1, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979, p. 30.

## 11. Despre răs

Tot acest organ al simțurilor provoacă răsul pe care se cuvine să-l gonești departe de la sfințita ta persoană - mai ales cel cu hohot, fără rânduială și răsunător, care de multe ori scoate și lacrimi<sup>6</sup> din multa pornire a umezelilor precum și din marea dezlegare a inimii, [făcându-se] cu mult sunet al gurii și al obrazilor. El face ca cei ce râd să-și arate gingiile și dinții precum le arată caii când cască. Sfântul Vasile cel Mare îl ocărăște pe cel care râde [cu lacrimi], zicând: „a se deda cineva unui răs neînfrânat și fără măsură, este un semn al lipsei de stăpânire de șine, al neputinței de a ține în frâu emoțiile”. Și iarăși: „a hohoti cu vocea și a-și scutura involuntar tot corpul nu este propriu aceluia care este liniștit cu sufletul, nici celui binecrescut și nici celui care este stăpân pe sine. Acest fel de răs îl dezaprobă și Ecclesiastul, ca fiind, în măsură foarte mare, dărâmat al statorniciei sufletului: Râsului i-am zis nebunie! (Ecc 2, 2).”

De aceea, bine a comparat Solomon răsul celor fără de minte cu sunetul spinilor ce ard: Precum este trosnetul spinilor sub căldare așa este răsul nebunilor (Ecc 7, 7). Iar Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu zice în Stihurile iambice: „Râsul la cei<sup>^</sup> înțelepți de răs este vrednic, [râsul] în totalitate și mai ales cel cūrvese. Râsul cel fără de rânduială. scoate și lacrimi.” Deci, să-ți lași inima slobodă numai până la zâmbet, iar aceasta [numai] câteodată, după cum o hotărăște și pe aceasta Marele Vasile: „Căci a-și arăta revărsarea sufletului printr-un zâmbet senin nu este necuviincios, adică numai spre a arăta ceea ce s-a scris: Inima veselindu-se fața înflorește (Pr 15, 14)” (P.S.B 18, Sfântul Vasile cel Mare, Regulile mari, întrebarea 17, p. 249 - vezi și citatul de mai sus al Sfântului Vasile). încă și înțeleptul Sirah zice: Nebunul când râde își înalță glasul său; iar omul cuminte [adică înțelept] «Aia încet va zâmbi (Sir 21, 22). însă, [fiindcă] te afli ca într-o vale a plângerii și-ți trăiești această viață vinovată și preapăcătoasă, însuși răsul Prea Sfinției tale să ți se prefacă în plâns și însuși zâmbetul și bucuria ta să se schimbe în mâhnire, așa cum poruncește fratele Domnului: Pătimiți și lăcrimați și plângeți, răsul vostru spre plâns să se întoarcă, și bucuria întru tânguire (Iac 4, 9).

De aceea și dumnezeiescul Isidor Pelusiotul scria preotului Dorotei: „Dacă preotul s-a numit chip al turmei și lumina Bisericii, este nevoie ca supușii să-și însușească obiceiurile lui, așa cum pecetea se poate pune pe ceară. Deci, de. vrei a fi lumină, urăște gluma și. cele ce ies din ea, ca să nu-i înveți pe mulți a fi fără vreo rânduială. Căci preotul este înger al Domnului Atotțiitorul, iar îngerul nu cunoaște răsul . [căci] cu frică slujește.” (Epistola 319)

## 12. Domnul nu a răs, ci a plâns de patru ori

Mă gândesc de multe ori la un lucru, referitor la răs, și nu înțeleg. Văd și pe filosofi că fac o legătură între partea rațională și răs. Căci [ei] spun-că tot omul care este rațional trebuie, neapărat să și râdă. Și -invers: tot cel ce râde trebuie să fie și rațional, de vreme ce însușirea răsului este, după cum zic, o caracteristică ființială a părții raționale. Pe de altă parte însă, văd că Domnul nostru, cu toate că a luat asupra-și toate însușirile naturale ale firii umane, nu a arătat că ar fi lucrat-o cândva, după Marele Vasile ce zice: „[...] Domnul a luat asupra Sa afectele necesare ale cărnii și toate cele care poartă mărturia virtuții ca osteneala și compătimirea pentru cei strămtarați; dar de răs, n-a răs niciodată, după cât se știe din istoria Evangheliilor [...]” (Sfântul Vasile cel Mare, ibidem).

Așadar, care este concluzia acestei nedumeriri? [Este] ■ că nu acest răs pățimaș, ci mai ales plânsul este deosebitorul omului. De aceasta Domnul nostru nu a lucrat în El însuși [râsul], ci l-a oprit și de la ceilalți cu vaiul!, zicând: Vai vouă celor ce rădeți acum, că veți plânge și vă, veți tângui. (Lc 6, 25). Iar plânsul l-a lucrat de patru ori în viață. Prima dată la Lazăr, a doua oară în timpul patimii, după Apostolul Pavel care zice așa: Carele în zilele trupului Său, cereri și rugăciuni către cela ce putea să-L mântuiască pe dânsul din moarte, cu strigare tare și cu lacrimi aducând și fiind auzit pentru buna sa cucernicie (Evr 5, 7). A urmat aceasta -- după Sfințitul Teofilact al Bulgariei, care tâcuiește textul apostolic de mai sus - când au venit elinii și voiau să-L vadă, iar El a zis: Acum sufletul meu s-a tulburat, și ce voi zice? Părinte, mântuiește-mă pe mine de ceasul acesta, ci pentru aceasta cim venit la ceasul acesta. Părinte, proslăvește numele Tău (In 12,/27-28). Așa și David, proorocind aceasta ca din partea



lui Hristos, a zis: *Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-att aflat. Necaz și durere am aflat și numele Domnului am chemat. O, Doamne, izbăvește sufletul meu (Ps 114, 3-4), căci tulburarea aceasta a Domnului înseamnă plângere.*

*A treia oară [a plâns] când a văzut cetatea Ierusalimului de departe, după Sfântul Evangelist Luca.*

*A patra oară a plâns când stătea cu ucenicii, întristându-se de pierzarea Iudei, după Ioan care zice: Acestea zicând Iisus, s-au tulburat cu duhul, și au mărturisit, și au zis: amin, amin grăiesc vouă, că unul din voi mă va vinde (In 13, 21). Sfântul Ioan Gură de Aur spune că această tulburare înseamnă plângere.*

*Hristos fericește cu cuvântul pe cei care plâng: Fericiți, sunteți cari. plângeți acum, că veți râde (Lc 6, 21).*

*Urmărind pilda Domnului, se cuvine a îndepărta de la noi înșine râsul, ca fiind pricinuitor de plâns veșnic, iar plânsul să-l îmbrățișăm ca un pricinuitor al râsului fericit și veșnic.<sup>121</sup>*

Faptul că a căzut pe spate ar putea spune unii, că este o dovadă simțită că a fost uimit de vederea lui Dumnezeu. Dar aceasta, în realitate, se petrece altfel, iar căderea pe spate este o dovadă că asupra sfinției sale au acționat alte duhuri:

*Sufletul smerit care poartă în sine din belșug harul Sfântului Duh și-l păzește pe el, are la o vedenie dumnezeiască multă putere ca să o suporte, dar pe cel ce are puțin har, o vedenie îl face să cadă cu fața la pământ, pentru că în el e puțină puterea harului.*

*Așa, pe Muntele Taborului, atunci când Domnul S-a schimbat la față, Moise și Ilie stăteau în picioare și vorbeau cu El, dar apostolii au căzut la pământ [Mt 17, 6]; mai apoi, însă, când s-a înmulțit în ei harul Duhului Sfânt, au rămas și ei în picioare la arătările Domnului și au putut vorbi și ei cu El.<sup>122</sup>*

Dacă sufletul Părintelui Arsenie Boca ar fi fost smerit și ar fi purtat din belșug harul Sfântului Duh și l-ar fi păzit, cum cred ucenicii, la vedenia dumnezeiască ar fi avut multă putere să o suporte și ar fi rămas în picioare. Dacă ar fi avut măcar puțin har ar fi căzut cu fața la pământ, ca să se smerească, amintindu-și că este pământ și cenușă, cum făceau toți sfinții, uimit de descoperire. Dar fiindcă vedenia era diavolească s-a așezat cu fața în sus, ca la căderea în transă, adică exact în poziția de unde se începe, cu mândrie, respirația pentru tehnicile Hatha-Yoga, cu care era obișnuit. Această tehnică se face așa, tocmai ca practicantul, așezat cu fața spre cer, să se umple de sentimentul umflat de sine că este slujitor al cerului și să se umple de cugetare trupească, nimicindu-și orice gând, ca în final să-și aneantizeze persoana, capodopera creației.

Nici nu știm de ce să ne mirăm mai mult. De faptul că biata fată, deși avertizată de vecini și de bunul simț ce striga din răspuseri prin conștiință, totuși se lasă în mâna unor hipnotizatori? De asemănarea tehnicilor Părintelui Arsenie Boca cu a țigăncilor ce ghicesc cu crucea și Icoana Maicii Domnului? De răzbunarea diavolească asupra inginerului care a îndrăznit să o avertizeze pe biata copilă? De persuasiunea cu care își urmăresc diavolii proorociile lor ca să se împlinescă? De forțarea pe care i-o induce preacuvioșia sa prin grăbire, prin falsele rugăciuni denaturate prin părerea proprie, și de vederea schimbătoare a ochilor, ca la orice hipnotizator? De mentalitatea deficitară și ignoranța catastrofală a Ortodoxiei în expresii și conținut, de care suferă biata femeie și acum, după atâția ani, arătând că nu este o mărturisitoare a dreptei credințe, ci a cultului personal al Părintelui Arsenie Boca, ridicat la rang de Hristos?

Și nu este singura ce pătimește aceasta. Iată ce spune o altă victimă:

*Părintele Arsenie, când m-a văzut, după ce am intrat, s-a dat jos de pe schelă și mi-a zis: „Bine ai venit, Petre”. Mi-a zis pe nume! Părintele purta ochelari fumurii. Atunci s-a întâmpat minunea cea mai mare. Am văzut venind, de la ochii Sfinției Sale, spre ochii mei, două funii de foc! Eu m-am minunat tare, însă el mi-a reprodus gândul și mi-a zis: „De ce zici așa, Petre: Doamne, ce ochi minunați are Părintele Arsenie?! Uite, sunt ochi ca și ochii tăi”.*

<sup>121</sup> Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 167-171.

<sup>122</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 135.

***Apoi, și-a luat ochelarii de la ochi. Luminile cerești au dispărut, însă eu nu le voi uita niciodată! în ochii Părintelui Arsenie am văzut lumina cea adevărată, pe care au văzut-o Sfinții Apostoli pe Tabor, la Schimbarea la Față, și care se arată la Ierusalim, aprinzând Sfântul Mormânt al lui Hristos, la Sfânta înviere, în fiecare an. De aceea, după mai mulți ani, Părintele Arsenie îmi zicea că nu e cazul să merg la Ierusalim, ci să-L rog pe Dumnezeu, pe Maica Domnului, să-și facă Ierusalim ceresc în inima mea.***

***Prin darul lui Dumnezeu și prin milostenia oamenilor, am fost de mai multe ori la Ierusalim. Am fost și de înviere, la pogorârea Sfintei Lumini, la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. însă nu am văzut mai mult Lumina cea adevărată, decât cum am văzut-o venind din ochii Părintelui Arsenie! [semnul de exclamare aparține victimei, dar și noi subscriem la el – n.n.]*** <sup>123</sup>

Să ne mai minunăm de spectacolul dat simțurilor biete amăgite? De îndrăgostirea ei evidentă de Părintele Arsenie Boca, sub forma mascată a admirației sfinte? De felul în care primește Părintele „revelația”, comun hindușilor, mahomedanilor și îndrăciților<sup>124</sup>? De lipsa mesajului de pocăință și ieftinătatea specific spiritistă a conținutului transmis prin „ghicituri”? De lumea imaginativă, ireală, nălucitoare, sugerată a „slujitorilor Cerului” diferită de realitatea Sfinților și învățăturilor Bisericii? De stigmatele care îl declară fățiș romano-catolic sau cel puțin greco-catolic? De insuflările demonice asemănătoare cu ale lui Mahomed, Iosif Copertinul și ale lui Babaji?

Dar și ucenicii sfinției sale, alte victime ale hipnozei, recunosc aceasta:

*„Ajuns la mănăstire, am văzut, în cele din urmă, grupul mare de tineri, băieți și fete, toți studenți, care formau un cerc de sute de persoane, în livada mănăstirii, în jurul unui mamelon. Pe acela stătea, ca pe un scaun, un bărbat tânăr, extrem de frumos, îmbrăcat cu o sutană albă din lână de miel și încins cu o curea lată de piele neagră, pe care era o cataramă cu un X mare pe ea. Părul era negru lucitor, cu o barbă relativ mică, totul încadrând o figură frumoasă, din care țâșneau două jeturi ca de laser, din ochii de un albastru ce nu-l puteai privi. Personal, nu aveam intenția de a audia pe acest personaj care te frapa, apărându-mi în minte întrebarea dacă acest bărbat este sau nu un impostor, care farmecă sutele de studenți din jurul lui [nedumerirea minții – n.n.] . M-am plasat la o distanță de peste o sută de metri de acel grup, care-l asculta în extaz pe preotul călugăr, sprijinindu-mi umărul de unul din pomii tineri din jurul meu. Eram extrem de curios, ce putea spune acest călugăr cu studii universitare, unui grup mare de tineri, studenți la rândul lor, apreciați în mediul lor ca elite. Am fost mirat de ceea ce povestea cel din vârful mamelonului, recunoscând că era vorba de o nuvelă a scriitoarei suedeze Selma Lagerlof, pe care o citisem mai de mult, tradusă în franceză sub denumirea „La flame” (Flacăra). [...]*

*Grupul de sute de studenți urmărise cu emoție acea nuvelă, așteptând cu nerăbdare discuțiile cu Părintele Arsenie. Spre mirarea acestora, el le spuse că vor discuta cu prima ocazie, având ceva de făcut.*

***Eu l-am văzut cum coboară de pe acel mamelon și în loc să se ducă pe aleea ce ducea la stăreție, se îndrepta în direcția în care eram eu. M-am dat repede la o parte, dar Părintele Arsenie mi-a pus o mână pe umăr, întrebându-mă: Ei, Dane, spune drept, mai crezi că sunt un impostor?” [câștigarea încrederii, prin vădirea numelui și gândului de care știa și diavolul, fiind în duh păcătos. Nu numai diavolul poate cunoaște numele dar orice om care îți citește buletinul, deci e ceva simplu pentru el să-l reproducă. Diavolul nu poate ști gândurile smerite, dar cele insuflăte de el, sau gândurile proprii pătimase, deci însoțite de el, le cunoaște fiindu-le părtaş. Dan era în îndoială, deci păcat Rom 14:23 Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat. – n.n.] Știam sigur că nimeni de acolo nu mă cunoaște, fiind pentru prima dată la Mănăstirea Sâmbăta, iar sora mea, destul de timidă și retrasă, nici nu mai era prin preajmă. M-am întors spre Părintele,***

<sup>123</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp.18-19.

<sup>124</sup> Despre acest aspect se va discuta mai jos, în capitolul dedicat vedeniilor Părintelui Arsenie Boca și în povestirea vieții sale de către Arhimadritul Paulin Lecca.

privindu-l emoționat, dar și jenat, rugându-l să mă ierte, că într-adevăr îmi puneam această problemă, implorându-l în minte pe Dumnezeu să mă ajute în rezolvarea dilemei mele. **Părintele a continuat să mă ție cu mâna de umăr, spunându-mi că ar vrea să stăm puțin de vorbă, mergând prin livada mănăstirii, către biserică [pentru a-l sugestiona hipnotic, ca la vremea potrivită să-i scrie și o carte în interesul faimei sale – n.n.]** . Vreau să menționez că între mine și părintele Arsenie Boca erau diferențe mari, atât de vârstă și de studii, cât și în ceea ce privește comuniunea ce-o avea cu spiritualitatea în Iisus. Afirm cu modestie că de atunci s-a creat o prietenie între noi, de care eram fericit, deși conștient de marea superioritate a Părintelui Arsenie, care l-a făcut iubit de o țară întregă, fiind marele duhovnic de care românii năpăstuiți de soartă aveau atât de multă nevoie. [...]

**Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong.** Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, **încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.**<sup>125</sup>.



Sfantul zburator al Euharistiei

Iosif s-a nascut la Copertino in anul 1603; era fiul unui tamplar sarac. Dupa multe dificultati pe carte le puteti citi [aici](#), el a fost primit in ordinul Sfantului Francisc. Harurile mistice pe care le primea de la Dumnezeu si darul de a face miracole erau atat de neobisnuite incat autoitatile ecleziale l-au luat drept un iluminat periculos. El accepta toate reprosurile, toate acuzatiile, toate batjocurile si chiar izolarea totala la care a fost condamnat cu o rabdare si umilinta iesita din comun. A plecat in casa Tatalui la 18 septembrie 1663, zi in care este sarbatorit ca sfant. Intrand intr-o zi intr-o biserică neglijata, in care nu era aprinsa nici macar lampa de langa Sfantul Sacrament, el spuse insotitorului sau:

- Crezi ca Sfantul Sfintilor Se afla aici?
- Cine stie?-raspunde fratele.

Dar discernamantul supranatural al lui Iosif nu-l putea insela. El scoate un strigat, se ridica in aer si zbura pana la tabernacolul pe care il imbratise adorandu-l pe Domnul si Mantuitorul sau. Alta data ,in aceeasi biserică, in noaptea de Craciun, auzind fluierul ciobanilor pe care ii invitase sa vina la celebrarea Nasterii Pruncului Iisus, fu inundat de o asemenea bucurie incat incepu sa danseze. Apoi, suspinand profund, scoase un strigat puternic si zbura din mijlogul bisericii, la peste 50 de picioare distanta, pana la altar; si, in incantarea lui, tinu imbratisat tabernacolul mai bine de un sfert de ora fara a face sa cada nici una din nenumaratele lumanari ce ardeau pe altar si fara ca vesmantul sau sa ia foc.

Intr-o Joie Sfanta, seara, in timp ce se ruga cu ceilalti calugari in fata mormantului pregatit in fata altarului impodobit cu numeroase lumanari si ornamente stralucitoare, Iosif zbura dintr-o data pentru a merge sa sarute potirul in care era inchisa Ostia Consacrata, fara sa deranjeze nimic din ornamentele altarului. Apoi , dupa catva timp, chemat de superiori, cobori in locul unde staturse mai inainte.

Intr-o zi din anul 1650, printul german Frederic de Brunwich, in varsta de 25 de ni, care calatorea pentru a vizita principalele Curti regale ale Europei, se duse din curiozitate la Assisi pentru a-l vedea pe Iosif din Copertino al carui renume ajunsese pana in Germania. Ajuns la manastire, isi manifesta dorinta de a vorbi cu sfantul calugar si de a pleca imediat. Fu sfatuit sa ramana pentru a-l vedea la altar.

<sup>125</sup> Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

A doua zi dimineata, fu condus la biserica de doi conti din suita sa, unul catolic si celalalt luteran. Iosif celebra Sfanta Liturghie. Deodata, in momentul in care trebuia sa rupa Ostia, el scoase un strigat patrunzator, si zbură prin aer inapoi, la o distanta de cinci pasi de altar. Apoi scotand un al doilea strigat, reveni la altar si reusi sa rupa Ostia fara mare efort. Cand la cererea printului superiorul voi sa afle motivul strigatelor scoase de Iosif, acesta ii raspunse superiorului: "Cei pe care i-ati trimis la Liturghia mea in aceasta dimineata au inima dura, ei nu cred tot ceea ce crede Sfanta Biserica, mama noastra. De aceea Mielul lui Dumnezeu S-a intarit astazi in mainile mele incat eu nu-L puteam rupe".

Mirat de cele vazute si de raspuns, printul nu se mai gandi la plecare si dori sa stea de vorba cu Iosif. Convorbirea dura mult timp. Printul dori sa asiste la inca o Liturghie. In momentul in care Iosif ridica Sfanta Ostie consacrata, el scoase un strigat si fu ridicat in aer unde ramase vreo zece minute. Pe ostie se vedea o cruce neagra. Printul fu foarte emotionat de acest nou miracol. Dupa Liturghie el primi mai multe sfaturi de la Iosif si le urma.

In anul urmator, printul reveni la Assisi cu totul transformat in credinta sa. Il intalni pe Iosif in fata caruia abjura de la luteranism in prezenta mai multor cardinali si deveni catolic in inima si comportare<sup>126</sup>.

Pentru a înțelege diferența între manifestările falșilor și adevăraților Sfinți, ca singuri să înțelegem cu ce duh lucra Părintele Arsenie Boca în întâmplările de mai sus, să enumerăm:

## H) DOUĂ MANIFESTĂRI OPUSE: BABAJI ȘI SFÂNTUL SERAFIM DE SAROV

pe care unii, din amăgire, din obrăznicie sau din inconștiență, îl numesc duhovnicul Părintelui Arsenie Boca:

*Cu ani în urmă, în 28 noiembrie, la mormântul Părintelui Arsenie, Părintele Profesor Ilie Moldovan, trecut de curând la Domnul, spunea: „Sfinți au fost mulți și vor mai fi, dar Părintele Arsenie este un Sfânt providențial, cu o mare misiune în lume, asemenea Sfântului Serafim de Sarov, de la ruși, pe care Maica Domnului i l-a dat ca duhovnic, prin minune, în Sfântul Munte Athos”<sup>127</sup>.*

Iată cum era și ce făcea Babaji, având parte chiar de mai multă popularitate și venerație decât Părintele Arsenie Boca, fără ajutorul mass-mediei:

*La vârsta de 19 ani citisem o carte intitulată „Autobiografia unui yoghin” de Paramahansa Yogananda, care, printre multele lucruri ciudate pe care le spunea, se referea și la un oarecare Babaji. Acesta era un yoghin atât de sporit încât devenise zeu nemuritor. El îi învățase pe oameni yoga. El era dascălul dascălilor, „gurul gurusilor”. **Lua chipul unui om tânăr și li se arăta din timp în timp, peste secole, unor ucenici marcați. Zbură prin aer, trecea prin ziduri, se făcea invizibil, vindeca bolnavi, învia morți. într-un cuvânt, era una dintre zeitățile hinduismului.** [...]*

*Acum, în zilele noastre, se află pe pământ, mi-a explicat Pavis, și a început să-mi vorbească despre cartea „Autobiografia unui yoghin”.*

*Am citit-o, l-am întrerupt eu. în Occident totți am aflat despre Babaji din această carte.*

*Afirmațiile lui Pavis erau absolut uimitoare, așa încât am hotărât imediat să merg spre a mă convinge cu ochii mei și a trage concluziile de rigoare, căci pentru aceasta venisem în India, consumându-mă în nesfârșite căutări. îmi era imperios necesar să limpezesc lucrurile.*

*Cum pot să-l gădesc?*

<sup>126</sup> <http://mmarysplendoareaiubirii.blogspot.ro/2009/08/sfantul-zburator-al-euharistiei.html>, duminică, 7 iunie 2015.

<sup>127</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 11.

Iar Părintele Arsenie Boca pus deasupra celorlalți sfinți...

*Mi-a indicat drumul, autobuzul, hotelurile, satul, popasurile, si tot ceea ce mai era util de știut Ashramul lui Babaji se numea Heracan si se afla sus în Himalaya, departe de orice tinut locuit. Ultimele îndrumări au fost acestea:*

*Urmează râul, si după aproximativ 7 kilometri o să-l întâlnești. însă mulți pornesc si nu reusesc să ajungă. Deși cunosc drumul, se rătăcesc.*

*De ce, e dificil?*

*Nu, dar pur si simplu nu-i dorește gurul. Își iau călăuze dintre localnici, si totuși se încurcă din nou. Nu sunt capabili să ajungă acolo. Pe alții, îndată ce ajung, îi alungă înapoi. Pe unii îi tine o zi, pe alții o săptămână, pe alții luni de zile... în general, pe fiecare după valoarea sa... Trebuie să fie pur cel care vrea să meargă acolo, să aibă o karmă bună, mi-a mai spus. [...]*

*În ziua următoare, N-a venit cu interesul stârnit la maximum. în același hotel cu noi (dacă se poate numi „hotel” acea mizerabilă incintă!), întâlnește pe cineva care trecuse prin ashramul lui Babaji. Avea chiar o fotografie de-a sa, care s-a dovedit capabilă să o facă si pe N. dornică să-l întâlnească. îmi vorbea deja despre el cu uimire.*

*Când l-am cunoscut pe individul pe care îl întâlnește N., acesta m-a dus în camera sa, unde, în fata fotografiei lui Babaji, ardea o candelă. I se închina ca unui zeu în viață! M-am mirat. Era o haimana, un anarhist, un apusean crescut într-o societate pseudo-creștină si... devenise deja religios? Mă întrebam ce se putuse întâmpla. Ce văzuseră oare acești oameni? Pavis voia să se întoarcă în Germania si să întemeieze o comunitate în cinstea lui Babaji, iar celălalt i se închina! [...]*

*Cu toate acestea, călătoria pe care am întreprins-o ca să-l întâlnesc pe Babaji în Himalaya s-a dovedit una foarte lesnicioasă. în ciuda dificultăților întâmpinate de-a lungul celor 800 de kilometri, se găsea întotdeauna un om care să ne facă viața „ușoară”. De obicei era câte un discipol de-al lui Babaji. [...]*

*„Să fie oare chiar Babaji?”. Nu excludeam deloc această posibilitate. Minunile pe care le văzusem în Sfântul Munte prin bătrânul Paisie, dar si diversele fenomene inexplicabile care mi se întâmplaseră la Mind Control, precum si cele de la cursurile de yoga sau de hipnotiza, instituiseră înlăuntrul meu certitudinea existentei lumii spirituale. Nu mă îndoiam câtuși de puțin în această privință. Totuși, prezenta unui zeu întrupat, asa cum pretindeau adepții lui Babaji, nu era un lucru tocmai ușor de acceptat! Pe de o parte, părintele Paisie spunea că în cosmos există două puteri, Dumnezeu si Diavolul; depinde cu cine lucrează fiecare. Pe de altă parte, concepția hinduismului postula că toate puterile au aceeași sorginte, numai forma diferă, sursa fiind unică si comună. Si, bineînțeles, hinduismul si în special yoga ar fi expresia cea mai adecvată, cea mai pură a adevărului. Cum rămânea atunci cu Hristos? [...]*

***Tot de la el am aflat că gurul apăruse de nicăieri în regiune, ca un tânăr în jur de 20 de ani; nimeni nu știa de unde venise, nimeni nu-l mai văzuse înainte. Îl descoperiseră niște ciobani. De 40 de zile si nopți medita. Când a deschis ochii, o întreagă mulțime se adunase deja în jurul său. L-au întrebat cine este, iar el a răspuns: „Babaji”. Au râs cu totii, fără să-l creadă. S-a retras în munți, în vechiul templu, si peste puțin timp au început să vină yoghini din diferite zone, gurusi de prestigiu care l-au recunoscut după câteva semne pe care le avea la picioare ca fiind încarnarea lui Babaji, si i s-au închinat.***

*Apoi au început să se strângă primii discipoli, iar astăzi se impusese în toată regiunea, primind mulți străini care veneau să-l vadă. Mai târziu am stat de vorbă si cu tatăl tânărului, care era un fanatic susținător al principiilor hinduismului.*

*Mi-a atras atentia faptul că aveau atârnată într-un loc foarte expus privirilor o icoană reprezentând Bunavestire a Maicii Domnului<sup>128</sup>. Era în stil renescentist si îl înfățișa pe înger oferind crinul Maicii Domnului.*

*Părea straniu! Să fi fost vorba de o simplă politețe față de vizitatorii apuseni? Nu cumva încercau să insinueze că, asa precum s-a întrupat Hristos, tot astfel si Babaji este Dumnezeu încarnat? în spatele gestului de a expune această icoană am recunoscut din nou concepția*

<sup>128</sup> Iată și aici vrăjitorii în fața icoanei Maicii Domnului, pentru a-i înșela pe cei simpli.

potrivit căreia toți suntem una. Babaji, Hristos, sunt de fapt același lucru! Eu însă nu eram convins în privința aceasta. Căutam cu asiduitate... [...]Datorită acestui om am găsit camioneta; și el ne-a ajutat tot de dragul gurului.

În felul acesta a fost depășit și ultimul obstacol. Pe toată durata călătoriei, ori de câte ori am întâlnit vreo problemă pe care n-o puteam rezolva și care puneă serios în pericol însăși continuarea călătoriei, s-a găsit mereu câte un discipol al gurului care să ne ajute cu succes. Acest lucru ne impresionase cu adevărat și ne crease o atracție pozitivă față de Babaji; se năștea deja un sâmbure de entuziasm și de credință în capacitățile „neobișnuite” ale acestui guru. [...]

Lângă vale erau zidite o piramidă de 5 metri înălțime, un locaș unde ardea continuu focul, și alte simboluri din piatră. Tot ceea ce citisem în diversele cărți de ocultism și de magie albă și, în general, toate informațiile pe care le acumulasem din acest domeniu vast, toate câte le auzisem... aici erau realitate! Am putut recunoaște diferite simboluri magice și felurite obiecte al căror uz îl cunoșteam din auzite. Mă străbătea un sentiment ciudat. Încă de mic copil aveam o înclinație către aceste lucruri. La 13 ani, găsisem în biblioteca tatălui meu o carte cu paginile netăiate, pe care citind-o, am rămas foarte impresionat. Cuprindea și descrierile unor exerciții de yoga, pe care le-am practicat frecvent în acea perioadă. Manifestam o atracție încă neconștientizată către însingurare, către ascetism, și socoteam că mi-ar fi potrivit să devin yoghin. Îmi amintesc că pe vremea gimnaziului le spuneam prietenilor mei: „Știți ce vreau eu? O cămăruță în pădure, un blid de mâncare și timp liber să mă ocup de mine însumi”. Ei bine, iată că acum toate acestea așteptau la picioarele mele. Lucrurile care îmi captaseră dintotdeauna interesul, care mă preocupaseră zi de zi și pe care le considerasem a fi singurele cu adevărat importante în viață, se aflau deodată chiar în fața mea, nu într-un mod fragmentar sau limitat, ci integral și chiar cu supramăsură. Ajunsesem la sursă, găsisem esența! Nu cărți cu caracter descriptiv, ci faptă. Nu teorii, ci trăire!

Toate cărțile care circulă în Occident, pornind de la Karl Jung, întemeietorul psihatriei și autorul teoriei subconștientului, continuând apoi cu ideile pe care le-a exprimat Herman Hesse, scrierile diverșilor yoghini, precum Vivekananda și alții mai noi, Yi Jing și textele confucianiste, teoriile diferiților „oameni de știință”, precum cea a lui Lyall Watson despre „supranatural”, cartea lui Fritjof Capra „Tao-fizică”, Aldoux Huxley cu „Porțile percepției” - „Biblia” hipotilor anilor '60, textele de magie albă ale lui Omraam Aivanhov, bizarele lucrări ale lui Gurdjieff sau ale vrăjitoarei Alice Bailey, cărțile Helenei Blavatsky, întemeietoarea Societății Teozofice, toate aceste opere de aici își trăgeau seva. Toți erau influențați de India. India este un centru care emite o anumită frecvență, un anumit sistem de concepții, iar centrul Indiei este „ashramul”. Dintre toate ashramurile pe care le văzusem și de care auzisem, acesta de aici părea diferit. Concentrat, integral! De altfel, Babaji era „gurul gururilor”, dascălul dascălilor. Îl recunoșteau ca atare și alți yoghini pe care aveam să-i întreb mai târziu, și care își mărturisiseră chiar dorința de a fi primiți cândva în ashramul său.

Afirm cu absolută certitudine că dacă n-as fi plecat mai întâi în Sfântul Munte și dacă n-as fi avut acele copleșitoare experiențe datorate bătrânului Paisie, as fi rămas definitiv în ashramul lui Babaji și i-as fi devenit discipol.

Însă acum exista în sufletul meu o oarecare îndoială. Auzisem deja un punct de vedere diferit. Un punct de vedere care avea autoritate și putere duhovnicească, însoțit fiind de un mare număr de minuni și de experiențe spirituale distincte de toate cele pe care le traversasem până atunci prin yoga și prin cele asemănătoare ei. Acest punct de vedere era exprimat de părintele Paisie, de întreg Sfântul Munte, de întreaga Biserică Ortodoxă a lui Hristos de pe tot cuprinsul pământului.

Nu-l puteam subaprecia pe bătrân socotindu-l exponentul unui mod de religiozitate inferior, așa cum încercam să prezint creștinismul toate cercurile influențate de concepții orientale, căci niciodată în viața mea nu întâlnisem pe cineva care să se asemene părintelui Paisie, indiferent cu ce alt etalon l-as fi comparat.

Trăirile la care am putut accede prin rugăciunea lui erau cu mult mai pătrunzătoare, mai intense, mai adânci, mai curate decât orice altceva experimentasem cu ceilalți diverși gurusi. Si cunoscusem destui. însă nu-i puteam ignora nici pe ei. Ba, mai mult chiar, eram înclinat să mă alătur lor. Am hotărât așadar să caut moduri de expresie mai apropiate de original. Să vin în India, să trăiesc lucrurile efectiv. Mai mult, pentru a fi cu totul imparțial și neinfluentabil, înainte de a veni mi-am scos cruciulița pe care mi-o dăruise bătrânul și i-am dat-o unei bune prietene de-a mea care crezuse de curând în Hristos. A fost un gest simbolic, ca și când as fi spus: „Acum să auzim, să trăim, să ne deschidem glasurile mamei India”.

Ne apropiaserăm de poalele dealului unde se afla ashramul și ne mai despărțea de trepte doar râul, când mulțimea ce căra pietrele a început să se agite. S-au întors cu totii către vârful dealului, izbucnind în strigăte puternice: „Bole baba ke tzei!”, care însemna, precum am aflat mai târziu, „Sfinte părinte, biruitorule!”, strigăt de slavă și de cinstire. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Babaji. A stat puțin pe vârful dealului. Avea în jur de 30 de ani, păr negru și lung până la umeri, cântărea cam 140 kg și era înalt de aproximativ 1,70 m. Nu păstra nici o asemănare cu băiatul slăbuț pe care îl văzusem în vechea fotografie. Intre timp câștigase foarte multe kilograme. Era îmbrăcat în stofe scumpe și purta ghetă moi de piele aduse din Occident

Cobora treptele în grabă, cu pași mari și vioi, primind cu satisfacție și naturalețe ovațiile mulțimii. Ca și când ar fi mărturisit: „Da, sunt exact ceea ce spuneți! Da, sunt biruitor! Da, sunt sfânt!”. Doar nu putea ascunde faptul că era stăpânul absolut. Nu numai că-l ascultau necondiționat în orice, dar îl și venerau.

**Atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat, o experiență ce-mi amintea de ședințele în care eram hipnotizat Brusc, în timp ce-l priveam coborând treptele, mi-am pierdut pentru câteva minute conștiința. Era ca și cum propria mea minte ar fi fost pur și simplu azvârlită departe de mine. Pentru un oarecare interval de timp, îmi pierdusem simțirea sinelui. Nu mai aveam conștiința trupului meu, nici a facultății mele raționale. Părea că nici n-as fi existat Un mare gol domnea în memoria mea. În acel scurt răstimp eram efectiv inapt să-mi dau seama ce mi se întâmplă, în ce stare mă aflu, dacă măcar mai exist Primul gând pe care l-am avut după ce mi-am redobândit conștiința de sine a fost: „Ce ai, de tot zâmbesti ca un cretin?“, realizând că un zâmbet larg mi se întipărise pe față.**

**M-am simțit.. siluit. Ca și când cineva m-ar fi constrâns să zâmbesc, fără ca eu să am o asemenea dispoziție. Simțeam că zâmbetul larg de pe chipul meu era forțat, venea în contradicție cu sentimentele mele. Eram stânjenit de acest eveniment, dar pe de altă parte mi se stărnise curiozitatea.**

Intre timp Babaji coborâse dealul, în nesfârșite ovații, împărțind porunci și binecuvântări, și se apropiase de vizitatori. Ceilalți i se închinaseră deja, și primiseră consimțământul său de a rămâne în ashram. **Rămăsesem eu și cele două prietene ale mele, însă nu schițam nici o mișcare. Încremenisem de uimire. Nu știam ce să fac. Babaji se apropiase la cinci metri de mine, și mă simțeam cuprins de un tremur. Nădușisem de neliniște. Eram acum uluit de fizionomia sa cu totul neomenească. Dacă cineva mi-ar fi spus că ceea ce aveam în fata mea era o iluzie sau un extraterestru, mi-ar fi părut mai credibil și m-ar fi uimit mai puțin.**

**Întreaga sa prezentă părea un eveniment supranatural. Privirea lui avea o asemenea intensitate, o asemenea putere, o asemenea energie, încât eram mai degrabă terifiat. Dacă mi s-ar fi spus că o entitate supranaturală locuiește în acel trup, as fi scris fără rezerve. Mă stăpâna un amestec de spaimă, încordare și confuzie.**

Atunci, unul din cei patru-cinci yoghini care îl înconjura îmbrăcați în vesminte negre și ținând câte o lance cu un trident în vârf (simbol al zeului Shiva)<sup>129</sup>, s-a apropiat de mine, m-a privit drept în ochi și, dilatându-și pupilele la maximum, mi-a spus pe un ton aspru și poruncitor: „Scoate-ti încălțările și închină-te lui!”. Cunoșteam aceste șiretlicuri de duzină, așa încât, cu toată frica mea, l-am ignorat cu desăvârșire. M-am apropiat de Babaji, însă nu la

<sup>129</sup> Pictat și de Părintele Arenie Boca în nimbul Sfântului Duh din icoana Sfintei Treimi de la Biserica Drăgănescu, deasupra numelui lui Dumnezeu 'O öv.

mai puțin de trei metri... Mi se părea că există un teribil câmp energetic împrejurul lui. „Namaste... i-am șoptit, adresându-i politicosul salut zilnic al indienilor. Mi-a arătat drumul către ashram. Așadar ne primise. Puteam rămâne.

**M-am îndepărtat ușurat și am simțit imediat diminuându-se acea tensiune pe care o percepeam în apropierea lui.**

**Mă copleșise uimirea. Acest Babaji cu siguranță că nu era om. Ce putere colosală! Era Dumnezeu sau demon? Mag sau sfânt? Om sau extraterestru? Aceste întrebări constituiau o uriașă problemă de conștiință pentru mine. [...]**

S-a împărțit mâncarea, pe care am servit-o împărțiți pe grupuri, iar apoi am început să ne adunăm într-o construcție veche cu aspect de hală: avea acoperișul sprijinit pe coloane groase și era deschisă pe trei laturi.

Am fost printre primii care au intrat în acest edificiu. M-au atras sunetele a două mici tobe la care cineva cânta kirtan, imnuri religioase hinduse. În scurt timp ne-am adunat cu toții și am umplut întreg spațiul, stând în picioare unul lângă altul. A venit și Babaji cu grupul său, care părea să fie format întotdeauna din aceiași cinci-sase yoghini: un fel de nucleu al celor mai apropiați discipoli ai săi. M-a frapat faptul că toți erau occidentali, albi.

S-a așezat la tribună, iar mulțimile au început să treacă prin fata lui, să i se închine și să-i aducă ofrande. Era atât de ieșit din comun încât nu-mi puteam lua ochii de la el. Mă cotropiseră iarăși aceleași sentimente ca și prima dată, numai că acum mă aflam la 15 metri distanță de el. Îl priveam încercând să înțeleg ce era el în realitate, să-mi conturez o părere clară despre această făptură neobișnuită. Sorbeam fiecare amănunt din mișcările lui și fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am recunoscut multe din elementele despre care citisem în cărțile de magie ca fiind utilizate consecvent de către el. De altfel, chiar în spatele lui era atârnat de perete un covor care înfățișa un munte cu trei creste și un soare de o formă aparte. Mi-am amintit imediat că întâlnisem această reprezentare într-o carte grecească de ocultism. Era simbolul magiei înalte.

**Adorarea pe care i-o aducea fiecare îmbrăca și forme particulare. Oricum, toți erau complet absorbiți de persoana sa. Cei din proximitatea lui s-au apropiat în trei rânduri de mine îndemnându-mă să merg și eu să mă închin. N-am făcut-o. Mă străduiam doar să-l privesc drept în ochi.**

**La un moment dat privirile noastre s-au încrucișat Babaji nu mă privea pe mine în mod special. Scrutând insistent sala, ochii săi i-au întâlnit pur și simplu pe ai mei pentru o clipă. Ei bine, în acea clipă am pierdut contactul cu mediul înconjurător, am căzut în „extaz"! Ca și când pieptul mi-ar fi devenit transparent, am văzut prin el propria mea inimă în culori vii, în flăcări.**

Tot la fel de brusc mi-am și revenit, păstrând însă foarte limpede conștiința a ceea ce mi se întâmplase. Am continuat să-l urmăresc, cu atât mai impresionat. A venit apoi iarăși cineva care mi-a spus să merg și eu înaintea lui.

Bine, și ce să fac exact?

Păi, tot ceea ce-au făcut și ceilalți.

Cu alte cuvinte, să mă închin lui. Nu m-am dus. Nu știam cine este. Mă temeam... De ce trebuia, adică, neapărat să mă închin?

În timp ce ședea acolo relaxat, Babaji s-a ridicat deodată și a luat poziția lotusului concentrându-se cu maximă intensitate, iar ochii săi au devenit pregnant scânteietori, asemenea unui cărbune negru strălucitor. În fata sa se afla un individ care îl venera cu infinită devoțiune, precum o dovedeau mișcările sale, întregul său aspect exterior și închinăciunile repetate pe care i le făcea până la pământ, fără nici o șovăire. Îi oferea și nenumărate daruri de mare valoare.

**Atunci Babaji și-a atintit ochii asupra lui cu putere. Omul și-a strâns mâinile la piept și și-a lipit picioarele, devenind ca un stâlp. În același timp a început să tremure și să țopăie pe loc într-un mod cu totul suprafiresc, lăsând impresia că ar avea arcuri sub picioarele imobile. Mai mult, începuse să scoată niște mugete năprasnice, asurzitoare, de vacă rănită și înfuriată.**



**Babaji l-a tinut cam un minut în această stare. Apoi l-a lăsat pentru un scurt răstimp, după care, înainte ca omul să-si revină, l-a dezlănțuit din nou, mai tare de această dată. Se mișca în fata mea ca un compresor si mugea înfiorător. Toti rămăseseră fără glas si priveau uluiți. Mie însumi îmi era greu să-mi cred ochilor în fata acestui spectacol. Apoi individul s-a potolit cu desăvârșire, iar lumea a continuat să treacă prin fata lui Babaji, care si-a reluat obișnuita poziție de relaxare, pe jumătate întins. O tânără de lângă mine s-a adresat mulțimii explicând că Babaji tocmai îi dăruise „iluminare” acelu om! Eu însă mă confruntam cu o dilemă. Potrivit concepției hinduse, pentru ajungerea la „iluminare” - samadhi, cum mai e numită - sunt necesare eforturi îndelungate, precum si parcurgerea mai multor vieți ca yoghin. Babaji i-o „dăruise” acestui om în câteva minute. îi scurtase evoluția spirituală cu multe cicluri de reîncarnări. Nu constituia aceasta încă o dovadă că Babaji era... Dumnezeu? Nu aceasta reieșea din faptele lui? Astfel se clădea raționamentul tuturor celor prezenți în sală.**

**Conform punctului de vedere creștin, gurul posedă într-adevăr însușiri supranaturale, întrucât era demonizat. Altfel spus, le îngăduise spiritelor demonice să locuiască în sufletul său. Puterea care se manifesta prin el era puterea spirituală a demonilor.**

**Omul care îl venera deci pe Babaji, îi venera practic pe demonii ce locuiau înlăuntrul lui, si astfel le dădea dreptul de a intra si în sufletul său. Așadar, evenimentul căruia îi fusesem martor era fenomenul cotropirii sufletului său de către demoni. Ceilalți care i se închinau primeau doar o anumită influență demonică, a cărei intensitate varia în funcție de fiecare individ în parte, însă nu erau supusi demonizării, posedării propriu zise a sufletului de către diavoli.**

**Care din aceste două poziții era cea adevărată? Opoziția dintre ele se dovedea absolut flagrantă. Ce era în realitate „dascălul dascălilor”? Mag sau sfânt? Dumnezeu sau diavol? Trebuia să găsec un reper pe seama căruia să mă orientez, un criteriu în baza căruia să pot distinge.**

**Peste puțin timp ne-am ridicat cu totii să plecăm. Atunci Babaji a trecut prin fata mea fără ca măcar să-mi dau seama, deși mă străduisem din răspuțeri să ajung în situația de a-l privi de aproape. Când m-am dezmeticit, i-am mai putut vedea doar spatetele. îmi înlăntuiseră efectiv mintea, neîngăduindu-mi să-l privesc în momentul în care a trecut pe lângă mine.**

**Plimbându-mă prin ashram, m-am întâlnit cu prietena mea N. Era surprinsă si neliniștită. Mi-a spus că H., cealaltă prietenă a noastră, căzuse la pat bolnavă; deși se afla în perioada ciclului menstrual, totuși pierdea o cantitate nefiresc de mare de sânge si nu se putea mișca. N. a adăugat că toate femeile dormeau sub camera lui Babaji, si a făcut chiar câteva comentarii indecente legate de acest fapt Ne-am despărțit apoi pentru scurtă vreme.**

**Camera în care locuia Babaji era izolată de restul clădirii, avea intrare separată si era ornată pe fațada exterioară cu tot felul de plăcute multicolore strălucitoare. Pentru gusturile mele, avea un aer foarte țigănesc. La intrare m-a oprit un european: „Aici nu poți intra”, mi-a spus el, furnizându-mi nesfârșite explicații. Omul se simțea extrem de stânjenit, si pe deasupra mai si amorțise. Oferea într-adevăr o priveliște ilară. Ținea în mână o trestie, purta o scufie caraghioasă si avea drept scut o împletitură de papură. I se încredințase sarcina de a păzi intrarea lui Babaji. Se simțea prost si căuta să se justifice.**

**Mi-a fost milă de el. Am zăbovit puțin alături de el si mi-a spus povestea lui. îl cunoștea de câțiva ani pe guru. Voia să promoveze în cadrul firmei la care lucra, astfel încât venise să-l roage pe Babaji să-si folosească puterile sale în acest scop. „Bineînțeles; i-as fi putut trimite o simplă scrisoare, dar am preferat să vin eu însumi”, spunea el. Oare de aceea i se distribuise acest rol rizibil? înadins îl batjocoreau? Sau îl obișnuiau astfel cu supunerea totală si își împuneau în acest mod stăpânirea asupra lui?...**

**Am dormit peste noapte într-o cameră mare, împreună cu alte zece persoane. Eram de vârste apropiate si păream a avea cu totii cam același mod de viață si de gândire.**

**Unul dintre ei mi-a spus că își câștiga pâinea învățându-i în America pe oameni să respire. Le preda adică exerciții yoghine de respirație. Iată că putea fi si aceasta o meserie! „Încet-încet au să ne învețe si cum să pășim”, m-am gândit.**

*Dimineața m-am trezit la răsăritul soarelui și am urcat pe un deal în afara ashramului, unde am întâlnit-o și pe N., care mi-a spus că ne aflam deja în întârziere și că trebuia să ajungem la slujba de dimineață înaintea lui Babaji. Când am sosit, ne-au făcut într-adevăr observație pentru întârziere; nu era un lucru permis: dovedea o lipsă de respect față de persoana gurului.*

*De data aceasta Babaji își primea discipolii chiar în antreul său. Am intrat și noi acolo. Era destul de strâmt M-am așezat mai în spate și urmăream totul cu interes și nedumerire. Cineva mi-a făcut observație cu voce tare, căci exact în locul unde ședeam exista un mic templu cu fotografii și picturi de animale antropomorfe și oameni zoomorfi, de fapt zei. Fără intenție, îi jignisem așezându-mă în interiorul templului.*

*Am avut apoi același sentiment privind-l pe Babaji, această creatură atât de stranie. Pe de o parte, constituia o priveliște cu adevărat înspăimântătoare. Pe de alta, era doar un tânăr grăsan. Nu-l slăbeam din ochi, încercând să desluesc vreun element mai edificator asupra lui. Și acest element a survenit... Cred că în general copiii mici, având sufletul mai curat, dovedesc un instinct mai bun decât cei mari. Detectează cu ușurință sentimentele ascunse, tocmai pentru că percep lumea în special prin intermediul inimii. Creierul nu-i deturneză prin diverse raționamente care pot să nu aibă nici un fel de fundament real.*

*Așadar, cam pe la jumătatea rândului se afla o pereche de australieni. Aveau un copilăș de patru ani. Brusc, Babaji a cerut să-i fie adus copilul. Îndată ce l-au apropiat de guru, micuțul a început să plângă, să zbiere și să se agite, încercând să fugă cât mai departe de ei. Plânsetele lui îmi sfâșiau inima. Părinții săi ședeau fără să schițeze vreun gest de împotrivire. **Gurul l-a luat în brațe, și-a introdus degetul mare în gura copilului iar degetul arătător i l-a pus între sprâncene, și micuțul a adormit instantaneu. Nu-mi puteam da seama dacă era vorba de somn sau de hipnoză, dar cert este că micuțul a rămas în această stare pe aproape tot parcursul slujbei.***

*Frica și refuzul copilului m-au impresionat Mi-am amintit din Evanghelie cu câtă bucurie și încredere îl îmbrățișau copiii pe Hristos.*

*Câțiva discipoli s-au apropiat iarăși de noi, adresându-ne același insistent îndemn de a merge să ne închinăm lui Babaji... Ne-am eschivat din nou, atât eu cât și prietena mea. Cealaltă prietenă a noastră era imobilizată la pat. Hemoragia sa abundentă era o „purificare”, o veritabilă „binecuvântare” a gurului! Aceasta fusese explicația dată de yoghini ashramului...*

*S-au perindat cu toții prin fata lui Babaji, excepție făcând doar noi, după care ne-am împărășiat în scurt timp ne-au reperat prin mulțime și ne-au pus în vedere să părăsim ashramul. Nu agreaseră comportamentul nostru, întrucât refuzasem de fiecare dată să ne închinăm lui Babaji! Ușurată și chiar fericită, prietena mea a plecat imediat să-și pregătească bagajele.*

*Eu am căzut pe gânduri. Era oare bine să plec înainte de a trage o concluzie fermă și definitivă? Doar pentru aceasta venisem în India. Merita să mă întorc cu aceleași dileme și frământări?*

*Am cerut să-l văd pe guru. S-au dus să-l întrebe, și peste câteva minute s-au întors să mă conducă la el. În timp ce pășeam în antreul său, mi-am făcut cruce și am cerut ajutorul lui Dumnezeu. Nu știu ce-mi făcuse Babaji de la distanță, însă creierul meu deja nu mai funcționa normal. Parcă mintea mă părăsea într-un anume fel... M-am pomenit înaintând spre el. Când am ajuns la doi metri în fata lui, m-am uitat după vreun scaun, socotind că urma să stăm de vorbă.*

*M-a privit cu o aversiune sălbatică. Și-a unit picioarele și și-a întors capul într-altă parte, ca și când n-ar fi vrut să mă vadă, ca și când se temea de mine, ca și când îi era totodată scârbă de mine, și a zbierat cu putere:*

*Get out (Ieși afară)!*

*Mă pierdusem complet. L-am privit cu uimire.*

*Get out (Ieși afară)! a urlat încă și mai tare.*

*Only one question (O singură întrebare)..., i-am spus.*

*No questions here (Nici un fel de întrebări, aici)! Get out (Ieși afară)!*

*M-am întors și am plecat debusolat. Eram plin de nedumerire. Ce comportament era acesta?*

*Ieșind afară, m-am întâlnit cu prietenele mele.*

*Noi plecăm oricum, tu ce faci, vii?*

*„Hai să plec și, dacă voi simți nevoia, am să revin”, m-am gândit și am pornit cu ele la drum.*

*Prietenele mele erau feministe. Cu creștinismul aveau mai degrabă relații inamicale, manifestând însă o oarecare atitudine pozitivă față de yoga și magie. De aceea mi-a atras cu atât mai mult atenția constatarea și mărturisirea uneia dintre ele:*

*- Frate, ce era cu omul ăsta? „Cazi și închină-te mie!”... în timp ce religia noastră este delicată, plină de blândețe... Omul ăsta are ceva sălbatic în el.*

*Am privit-o uimit își depășise prejudecățile ideologice.<sup>130</sup>*

Să vedem acum ce diferită de manifestările forțate și înrobitoare ale lucrărilor Părintelui Arsenie Boca, ale lui Mahomed, ale lui Babaji, ale lui Iosif Carpetinul și ale celorlalți sârmani amăgiți și amăgiori, este răpirea și dăruirea delicată către ucenici a Sfântului Cuvios Serafim de Sarov. Să observăm lucrarea plină de libertate și înțelesuri lămuritoare, de îndreptarea evlaviei către Sfânta Treime, iar nu de încălceli ale minții și robie către faima proprie ca în primul caz. Se vede, după roade, că Părintele Arsenie Boca nu are cum să fie ucenicul Sfântului Cuvios, neavând același fel de lucrare.

*Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăcini? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.*

Iată cum este răpirea Sfinților:

*Iar odată, în timpul Sfintei Liturghii i s-a dăruit o asemenea descoperire dumnezeiască [...] “O dată s-a întâmplat să slujesc ca diacon în Sfânta și Marea Joi. Dumnezeiasca Liturghie a început la ora două după amiaza și, ca de obicei, a fost precedată de Vecernie. După vohodul cel mic și ecteniile respective eu, biet păcătos ce sunt, am exclamat în cadrul ușilor împărătești: «O, Doamne, mântuiește-i pe cei credincioși și ne auzi pe noi» și intrând pe ușile împărătești și ridicând orarul către oameni am încheiat: «Și în vecii vecilor», când deodată am fost izbit de o rază ca lumina soarelui. Uitân- du-mă la această strălucire, L-am văzut pe Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Ilirisios, sub înfățișarea Fiului Omului, strălucind în slavă și lumină de nedescris, înconjurat de Puterile cerești, îngeri și arhangheli, heruvimi și serafimi, ca de un roi de albine și zburând prin aer prin ușile dinspre apus ale bisericii. Ajungând la amvon, Domnul a ridicat preacuratele Sale mâini și i-a binecuvântat pe clerici și întreaga adunare; iar apoi, intrând în icoana Sa care se află în dreapta porților împărătești, Se schimbă la față, înconjurat de cetele îngerești, care străluceau într-o lumină de nedescris în toată biserica. Iar eu, care sunt praf și cenușă, întâlnindu-L pe Domnul Iisus atunci în aer, am primit o binecuvântare specială din partea Sa; imi simțeam inima curată, iluminată de bucurie în dulceața dragostei față de Domnul!”*

*Chipul Sfântului Serafim se schimbă și, izbit de acea dumnezeiască descoperire, nu se putea nici măcar mișca din locul său de lângă porțile împărătești. Când părintele Pahomie observă acest lucru, trimise doi alți ipodiaconi, care îl luară de braț și îl duseră în altar. Dar el continuă să stea acolo nemișcat, timp de trei ore în extaz. Și doar chipul i se schimba permanent; acum era alb ca zăpada, apoi ca un fulger îi lumina întreaga înfățișare. După slujbă, bătrânii îl*

<sup>130</sup> Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, pp. 87 -98.

*întrebară ce s-a întâmplat. Iar părintele Serafim, care nu ascundea nimic față de părinții săi duhovnicești, le spuse totul. Ei îi porunciră să nu mai vorbească nimic despre aceasta și să se cufunde într-o și mai adâncă smerenie, păzindu-se de boldul trufiei după o astfel de descoperire neobișnuită. Sfântul primi povețele cu toată umilința inimii și păstră tăcerea pentru moment.<sup>131</sup>*

Vedeți, ce lină, ce plină de umilință, spre slava lui Dumnezeu. Sfântul nu cade pe jos, descoperă duhovnicului său ce a primit și face ascultare, pentru a nu se trufi.

În timp, datorită lucrării smeritei ascultări, Sfântul poate deveni, după mulți ani, povățuitor al altora și dăruitor al adevăratelor vedenii. Dar și atunci își păstrează blândețea, smerenia, vorbind despre Hristos iar nu despre sine, întărind libertatea și înțelegerea ucenicilor, iar nu ducându-i la robia dependentă față de sine și la nedumerirea minții. Nu încercă să le câștige încrederea, nici să-i sugestioneze în vreun fel. Doar le arată cu simplitate și iubire frumusețea adevărului. Aceasta fiindcă Sfântul este Sfânt tocmai pentru că a ucis interesul personal și toate le face spre și de dragostea lui Hristos. Iar descoperirea nu se face din duh de reclamă ci pentru a ajuta întreaga omenire aflată în impas îndemnându-o spre pocăință. Mesajul conține ceva de spus, nu este gratuit ca mesajele înșelaților, colcăind în acel „nimic nou” lumesc: *Ecc 1:9 Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.*

### **O minunată descoperire făcută lumii**

*Dar cea mai minunată, mai uimitoare, suprafirească revelație dumnezeiască ne-a fost oferită de părintele Serafim în convorbirea sa avută cu N. A. Motovilov (a).*

*Această descoperire, această dumnezeiască revelație are neîndoios o semnificație cu caracter universal. Cu adevărat nu este nimic nou, fundamental în ea, căci întreaga revelație a fost oferită Sfinților Apostoli chiar în ziua Cincizecimii. Dar acum când oamenii au uitat adevărurile esențiale ale religiei creștine și sunt cufundați în întunericul materialismului sau în lucrarea rutinieră și exterioară a „nevoințelor ascetice”, revelația părintelui Serafim este într-adevăr extraordinară, așa cum a considerat-o și el cu adevărat. „Nu-ți este dat numai ție să înțelegi acest lucru”, spuse părintele Serafim la sfârșitul revelației, „ci prin tine ea este dăruită întregii lumi!”*

*Ca strălucirea fulgerului, această minunată conversație a iluminat întreaga lume care se afla deja cufundată în letargie și moarte duhovnicească, cu mai puțin de un secol înaintea luptei împotriva creștinismului din Rusia și într-o vreme când credința creștină se afla într-un pronunțat declin în Occident.*

a) Chiar descoperirea manuscrisului lui Motovilov reprezintă o mare minune. Timp de aproape 70 de ani, acest manuscris extrem de valoros a fost înmormântat într-o tăcere totală și a fost în pericol de a se distruge, căci fusese deja aruncat și zăcea într-un maldăr de lucruri de nimic, sub un strai de praf Aici a fost descoperit în chip minunat de S. A. Nilus, celebrul autor al cărții "Multum in Parva". Cu venerație căutând frânturi din viața marelui părinte Serafim, Nilus scotocea printre resturile aflate în pod și tocmai era pe punctul de a și pierde nădejdea de a afla ceva, când, deodată un caiet cu o scriere foarte ștearsă îi atrase atenția. Acesta s-a dovedit a cuprinde memoriile lui Motovilov și în felul acesta ele au ajuns să poată fi oferite omenirii. Memoriile au fost găsite în anul 1902 și au fost tipărite în "Știri moscovite" în anul 1903; aproape în mod simultan a avut loc și expunerea moaștelor Sfântului Serafim. [...]

#### *Conversația Sfântului Serafim cu N. A. Motovilov*

*Era joi. Ziua era posomorâtă. Zăpada se așternuse cam de 20 de centimetri pe pământ și fulgi mari de zăpadă cădeau din abundență din cer când părintele Serafim a început conversația sa cu mine pe un câmp de lângă sihăstria lui din apropiere, în partea opusă râului Sarovka, la poalele dealului care coboară în pantă spre malul râului. Îmi spuse să mă așez pe trunchiul unui copac pe care tocmai îl doborâse, și el însuși se așeză pe vine în fața mea.*

*„Domnul mi-a descoperit”, spuse marele bătrân, „faptul că în copilăria ta ai avut marea dorință de a afla scopul vieții noastre creștine și că tu mereu ai întrebat numeroase persoane*

<sup>131</sup> Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002.

*de mare ținută duhovnicească despre acest lucru” [iață aici o descoperire de la Dumnezeu, pentru nevoia de adevăr a ucenicului. Ucenicul căuta să afle, nu era el căutat, iar Părintele nu șovăia și ghicea ca să-i câștige încrederea, ci dorea să-l ajute, fiindcă nimeni nu a putut, ci era prigonit în pocăința lui. Dacă ar fi putut altcineva l-ar fi trimis la el, din smerenie – n.n.]. Trebuie să spun aici că de la vârsta de 12 ani acest gând mă preocupase mereu. De fapt, cercetasem o mulțime de clerici cu privire la aceasta, dar răspunsurile lor nu-mi dăduseră nici o satisfacție. Acest lucru nu-i era necunoscut bătrânului. “Dar nimeni”, continuă părintele Serafim”, nu ți-a dat un răspuns exact. Ei ți-au spus: «Mergi la Biserica, roagă-te la Dumnezeu, păstrează poruncile lui Dumnezeu, fă binele - acesta este scopul vieții creștine». Unii au fost chiar indignați de faptul că ești preocupat de curiozități profane și îți spuneau: «Nu căuta lucruri care te depășesc». Dar aceștia nu vorbeau după cum se cuvenea. Iar acum, **bietul Serafim** [Când este vorba de sine, cât de micșorat se vede. Atât de mult se sfiește încât nu numai că se numește biet, dar îi și este rușine să zică că îi va spune. Vorbește ca despre un altul. În nici un caz nu se prezintă ca un slujitor al Cerului – n.n.] **îți va explica în ce constă cu adevărat acest scop.** “Rugăciunea, postul, privegherea și toate celelalte fapte creștinești, indiferent cât de bune pot fi ele în sine, nu constituie scopul vieții noastre creștine, deși ele servesc drept mijloace indispensabile de a atinge acest țel. Adevăratul scop al vieții noastre creștine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cât despre posturi, rugăciuni, privegheri, milostenii și orice faptă bună făcută în numele lui Iristos, ele reprezintă doar mijloace pentru dobândirea Duhului Sfânt. **Dar ia aminte, fiul meu, numai fapta bună în numele lui Hristos** [deci nu în numele binelui social, al filantropiei, al moralei lumii, al cerului impersonal, al unor slujitori cerești sau al lui Părintelui Arsenie Boca – n.n.] **ne oferă darurile Sfântului Duh.***

**Tot ceea ce nu este făcut din dragoste pentru Hristos, chiar dacă poate fi bun, nu ne aduce nici răsplată în viața cealaltă și nici harul lui Dumnezeu în aceasta.** De aceea Domnul nostru Iisus Hristos a spus: “Cel ce nu adună cu Mine, risipește” (Luca ii: 23). O faptă bună nu poate fi numită altfel, deoarece, chiar dacă nu este făcută în numele Domnului, totuși ea este bună. Sfânta Scriptură spune: “In orice neam, cel ce se teme de El și face dreptate este primit de El” (Fapte 10: 35). “După cum vedem din sfânta istorisire, omul care lucrează dreptatea este atât de plăcut lui Dumnezeu încât, de exemplu, îngerul Domnului i-a apărut la ceasul rugăciunii lui Corneliu, sutașul drept și temător de Dumnezeu și a spus: «Trimite bărbați la Iope, la Simon tăbăcarul; acolo îl vei afla pe Petru, iar el îți va spune cuvintele vieții celei veșnice, prin care tu și toată casa ta vă veți mântui» [vedeți, îngerul îl trimite la duhovnicul viu, nu îl învață el, ca duhurile din vedeniile Părintelui Arsenie Boca și a altor înșelați – n.n.] (a). Astfel, Domnul face uz de toate mijloacele Sale dumnezeiești ca răsplată pentru faptele tale bune, ocazia de a nu-ți pierde răsplata în viața ce va să fie. **Dar îngăduința din partea lui Dumnezeu a faptelor bune ce nu sunt făcute în numele lui Hristos se limitează la aceasta: Creatorul oferă mijloacele de a le face vii (cp. Evr. 6:1). Stă în puterea omului să le facă vii sau nu.**

De aceea Dumnezeu le-a spus iudeilor: “Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră” (ioan 9: 41). **Dacă un om precum Corneliu se bucură de atenția lui Dumnezeu pentru faptele sale, deși acestea nu sunt făcute în numele lui Hristos, și apoi crede în El, astfel de fapte îi vor fi socotite ca fiind făcute din dragoste pentru Hristos, doar prin credința în El. Dar în situația opusă omul nu are dreptul să se plângă că binele său nu are nici un folos.**

**Nu are într-adevăr niciodată vreun folos, doar cu excepția când el este făcut în numele Său, întrucât binele făcut pentru El nu numai că merită o cunună a credincioșiei în veacul ce va să fie, dar și în această viață ne umple de harul Duhului Sfânt.** în plus, așa cum se spune: “Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3: 34-35). Asta este, excelență.

în dobândirea acestui Duh a lui Dumnezeu constă adevăratul țel al vieții noastre creștine, în timp ce rugăciunea, privegherea, postul, milostenia și alte virtuți creștinești lucrate în numele lui Hristos sunt doar mijloacele pentru dobândirea Duhului lui Dumnezeu”. “Ce înțelegi dumneata prin dobândire?” l-am întrebat eu pe părintele Serafim. “Nu înțeleg întru totul

aceasta”. “Dobândirea este același lucru cu a obține ceva”, răspunse el. “înțelegi, desigur, ce înseamnă să dobândești bani. Dobândirea Duhului lui Dumnezeu este exact același lucru. Știi destul de bine ce înseamnă în sens limesc, excelență, a dobândi. Scopul vieții oamenilor lumești obișnuiește este de a dobândi sau de a face bani, iar pentru nobilime înseamnă în plus de a primi onoruri, distincții și alte răsplăți pentru serviciile aduse de ei guvernului. Dobândirea Duhului lui Dumnezeu este de asemenea un lucru de o importanță capitală, dar e dătător de har și veșnic și este dobândit aproape în aceleași moduri ca și capitalul monetar social și politic.

“Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos compară viața noastră cu o piață, iar lucrarea vieții noastre pe pământ El o numește neguțătorie și ne spune nouă tuturor: “Neguțătoriți până ce voi veni” (Lc. 19: 13) “răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt” (Efes. 5:16). Adică, fă în așa fel încât să capeți binecuvântări cerești în aproape tot timpul vieții tale prin bunuri pământești. Bunurile pământești sunt virtuțile lucrate în numele lui Hristos și revărsarea asupra noastră a harului Atotsfântului Duh. “în parabola fecioarelor celor înțelepte și a celor neînțelepte, atunci când celor neînțelepte le lipsea ulei, s-a spus: «Mergeți și vă cumpărați în piață». Dar, pe când ele erau duse să cumpere, ușa cămării de nuntă era deja închisă, iar ele nu au mai putut intra”. Unii spun că lipsa untdelemnului din candelile fecioarelor celor neînțelepte semnifică lipsa faptelor bune în viața lor. O astfel de interpretare nu este prea bună. De ce să le fi lipsit faptele bune dacă ele sunt numite fecioare, chiar dacă neînțelepte? Fecioară reprezintă suprema virtute, o stare îngerească și ar putea înlocui toate celelalte virtuți. Eu cred că ceea ce le lipsea era harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu.

**Aceste fecioare practicau virtuțile, dar în ignoranța lor duhovnicească ele presupuneau că viața creștină constă doar în lucrarea virtuților. Lucrând o faptă bună ele credeau că împlinesc voia lui Dumnezeu, dar lor le păsa prea puțin dacă dobândeau prin aceasta harul Duhului Sfânt. Aceste moduri de viață bazate doar pe facerea binelui fără o atentă cercetare dacă ele aduc harul Duhului Sfânt sunt pomenite în cărțile patristice: «Există un alt mod de viață care este socotit bun la început, dar el sfârșește în fundul iadului». [de aceea o viață centrată pe altceva, care capătă accente concrete mai prezente decât Adevărul Hristos, chiar plină de fapte bune, duce tot la Iad. Nu se poate spune că venirea mulțimii la Părintele Arsenie Boca este de vreun folos oamenilor sau Bisericii, dacă aceștia nu înțeleg că pentru dobândirea harului Sfântului Duh tot eul lor trebuie (prin adevăr și vederea păcatului propriu) să graviteze mai presus de orice în jurul Domnului nostru Iisus Hristos. Pentru aceasta ne trebuie ca atenția minții și a voinței să nu fie îndepătată mai accentuat spre vreun alt om, cât de bun și Sfânt, ca nu cumva să-L estompeze pe Mire. În El să-i iubim pe toți. Iar prin iubire nu vedem o efuziune sentimentală ci înțelegerea, îndrăgostirea străbătută de rațiune și împreună lucrarea cu voia Lui particulară pentru fiecare din noi – n.n.]**

Sfântul Antonie cel Mare în scrisorile sale către monahi spune despre astfel de fecioare: «Mulți monahi și fecioare nu au nici o idee despre diferitele tipuri de voință care acționează în om, și nu știu faptul că noi suntem influențați de trei voințe: cea dintâi este desăvârșita și mântuitoarea voință a lui Dumnezeu; cea de-a doua este propria noastră voință umană care, chiar dacă nu este distructivă, nu este nici mântuitoare». Iar această a treia voință a vrăjmașului îl învață pe om fie să nu facă nici o faptă bună, fie să le facă din orgoliu, sau să le facă de dragul virtuții în sine și nu de dragul lui Hristos. Cea de-a doua, propria noastră voință, ne învață să facem totul spre a ne flata patimile, sau ne învață, ca și vrăjmașul, să facem bine de dragul binelui și să nu ne îngrijim de harul care este dobândit prin lucrarea binelui. Dar cea dintâi, voința mântuitoare a lui Dumnezeu constă în lucrarea binelui doar pentru dobândirea Sfântului Duh, ca pe o comoară nescată, veșnică ce nu poate fi corect evaluată. Dobândirea Sfântului Duh este, ca să spunem așa, untdelemnul care le lipsea fecioarelor neînțelepte. Ele au fost numite astfel fiindcă ele uitaseră de rodul necesar al virtuții, harul Sfântului Duh, fără de care nimeni nu este și nici nu poate fi mântuit, căci: «Orice suflet este întărit de Sfântul Duh, înflăcărat de puritate și iluminat mistic de către Unitatea Treimică».

*Acesta este untdelemnul din candelile fecioarelor celor înțelepte care putea să ardă mult timp și strălucitor, iar aceste fecioare cu candelile lor aprinse puteau să-L întâmpine pe Mirele Care a venit la miezul nopții și puteau intra în camera de nuntă a bucuriei împreună cu El. Dar cele neînțelepte, deși s-au dus la piață să cumpere untdelemn atunci când au văzut că li se stingeau candelile, nu s-au putut întoarce la timp, căci ușa era deja încuiată.*

*Piața este viața noastră; ușa camării de nuntă care a fost închisă și care a împiedicat drumul Mirelui este moartea omenească; fecioarele cele înțelepte și cele neînțelepte sunt sufletele creștine; untdelemnul nu reprezintă faptele cele bune ci harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu care este dobândit prin intermediul lor și care schimbă sufletele de la o stare la alta - adică de la stricăciune la nestricăciune, de la moartea duhovnicească la viața duhovnicească, de la întuneric la lumină, din grajdul vieții noastre (acolo unde patimile sunt legate precum animalele mute și fiarele sălbatice) într-un Templu al Dumnezeirii, în camera de nuntă strălucitoare a veșnicei bucurii întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Creatorul, Mântuitorul și veșnicul Mire al sufletelor noastre.*

*Cât de mare este compasiunea lui Dumnezeu față de mizeria noastră, adică neatenția noastră față de purtarea Sa de grijă pentru noi, atunci când Dumnezeu spune: „Iată, stau la ușă și bat” (Apoc. 3: 20). înțelegând prin “ușă” cursul vieții noastre, ușă care nu a fost încă închisă de către moarte! O, cât de mult aș dori, excelență, ca în această viață să te poți afla mereu în Duhul lui Dumnezeu «în ceea ce vă voi afla, într-aceea vă voi judeca» zice Domnul. Vai nouă dacă El ne va afla plini de necazurile și grijile acestui veac! Căci cine-I va putea suporta necazul, cine va rezista mâniei de pe chipul Său? De aceea s-a spus: “Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Marcu 14:38), adică să nu cumva să vă lipsiți de Duhul lui Dumnezeu, căci privegherea și rugăciunea ne aduc harul Său.*

*Desigur, orice faptă bună făcută în numele lui Hristos ne oferă harul Sfântului Duh, dar rugăciunea ni-l oferă mai mult ca orice, căci ea ne este întotdeauna la îndemână, ca sa spunem așa, ca un instrument de dobândire a harului Duhului. De exemplu, ai vrea să mergi la Biserică, dar nu ai nici o Biserică pe aproape sau slujba s-a terminat; ai vrea să faci milostenii unui cerșetor, dar nu găsești nici unul, sau nu ai nimic de dat; **ai vrea să-ți păstrezi fecioria, adică să rămâi necăsătorit, dar nu ai tăria aceasta din pricina temperamentului, sau din pricina violenței vicleșugurilor vrășmașului căroră nu le poți face față din pricina slăbiciunilor tale omenești;** ai vrea să faci orice altă faptă bună în numele Domnului, dar fie că îți lipsește puterea, fie ocazia de a o face. **Acest lucru nu se potrivește în cazul rugăciunii.***

***Rugăciunea este întotdeauna la îndemâna oricui, bogat sau sărac, nobili sau oameni simpli, puternici sau slabi, sănătoși sau bolnavi, drepti sau păcătoși. Puteți judeca cât de mare este puterea rugăciunii chiar și în cazul unui om păcătos, atunci când este făcută din toată inima după următorul exemplu din Sfânta Tradiție. Atunci când la rugămintea unei mame deznădăjduite căreia îi murise unicul ei fiu, o prostituată pe care ea a avut șansa s-o întâlnească, încă necurată după săvârșirea ultimului ei păcat, fiind adânc mișcată de profunda întristare a mamei, a strigat cu lacrimi, rugându-se Domnului: «Nu pentru o biată păcătoasă ca mine, ci pentru lacrimile unei mame întristate după fiul ei și ai tărie încrezându-mă în bunătatea Ta cea plină de iubire și în puterea Ta cea nemărginită, Hristoase Dumnezeule, înviază-i fiul, o, Doamne!».** Iar Domnul l-a înviat. **Vezi, excelență! Mare este puterea rugăciunii, iar ea aduce cu sine mai ales Duhul lui Dumnezeu și poate fi practică cel mai simplu de absolut oricine.** Noi vom fi binecuvântați dacă Domnul Dumnezeu ne află treji și plini de darurile Sfântului Său Duh. Atunci noi putem nădăjdui plini de îndrăzneală “că vom fi răpiți... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” (iTesal. 4: 17). “Care vine pe nori, cu putere multă și cu slavă” (Mc. 13:26) “pentru a judeca viii și morții” (1 PCL 4: 5) și “va răsplăti fiecăruia după faptele sale” (Matei 16: 27).*

***Excelența voastră binevoiește să creadă că e o mare fericire de a discuta cu bietul Serafim, crezând că el nu e lipsit de harul Domnului. Ce să spunem noi atunci de Domnul însuși, izvorul nesecat al tuturor binecuvântărilor, atât cerești cât și pământești? Cu adevărat, în rugăciune putem vorbi cu El, cel plin de iubire și de viață dătătorul Dumnezeu și Mântuitor însuși. Dar***

**chiar și aici noi trebuie să ne rugăm** doar până când Dumnezeu Duhul Sfânt pogoară asupra noastră cu harul Său în măsura pe care numai El o știe. **Și atunci când El binevoiește să ne viziteze, noi trebuie să ne oprim rugăciunea.** De ce să ne mai rugăm atunci către El: «Vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre», atunci când El deja a venit la noi să ne mântuiască pe cei ce ne am încredințat Lui și cu adevărat chemăm Numele Său cel Sfânt, ca plini de smerenie și dragoste să-L putem primi pe El, Mângâietorul, în casele sufletelor noastre, ale celor ce înfometăm și însetăm după venirea Lui. Îți voi explica aceasta, excelenței tale, printr-un exemplu. Închipuiește-ți că m-ai invitat să-ți fac o vizită și că la invitația ta eu vin ca să discut cu tine. Dar tu continui să mă inviți, spunând: «Intră, te rog. Te rog să intri!».

Atunci, eu as fi obligat să gândesc: «Ce se întâmplă cu el? Și-a ieșit din minți?» La fel se întâmplă și în cazul Domnului Dumnezeuului nostru. Sfântul Duh. De aceea se spune: «Oprîți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu, înălța-Mă-voi pe pământ» (Ps. 45: 10).

Adică, mă voi arăta și voi continua să fac aceasta oricui crede în Mine și Mă cheamă, și voi vorbi cu el așa precum cândva am vorbit cu Adam în rai, cu Avraam și Iacov și cu alți slujitori și robi ai Mei, cu Moise și Iov și cu cei asemenea lor. Mulți explică faptul că această tăcere se referă numai la cele lumesti. Dar eu îți voi spune în numele lui Dumnezeu că nu este doar necesar să fim morți față de acestea la rugăciune, dar atunci când prin atotputernicia credinței și rugăciunii, Duhul Sfânt binevoiește să ne viziteze și vine la noi în plinătatea bunătății Sale celei negrăite, noi trebuie să fim morți și față de rugăciune. Sufletul vorbește și conversează în timpul rugăciunii, dar la coborârea Duhului Sfânt noi trebuie să rămânem într-o tăcere totală, pentru a auzi limpede și inteligibil toate cuvintele vieții celei veșnice pe care El va binevoi atunci să ni le comunice.

**Absoluta sobrietate atât a sufletului, cât și a trupului și absoluta curăție trupească este necesară în același timp. Aceleași cerințe au fost relevate și pe muntele Horeb, atunci când li s-a spus israeliților ca nici măcar să nu se atingă de soțiile lor timp de trei zile înainte ca Dumnezeu să-și facă apariția pe Muntele Sinai.** «Căci Dumnezeul nostru este un foc care arde tot ceea ce este necurat și nimeni dintre cei pângăriți trupește sau sufletește nu pot intra în comuniune cu El». «Da, părinte, dar ce ne poți spune despre alte fapte bune săvârșite în numele lui Hristos pentru a dobândi Harul Sfântului Duh? Nu ai vorbit decât despre rugăciune!» Să dobândești harul Sfântului Duh și prin practicarea tuturor celorlalte virtuți în numele lui Hristos: Neguțătoarește duhovnicește cu ele și mai ales cu cele de la care capeți cel mai mare câștig. Acumulează capital din îmbelșugarea harului dumnezeiesc, depune-l în veșnica bancă a lui Dumnezeu care va aduce profit nematerialnic, nu patru sau șase la sută, ci 100% pentru o rublă duhovnicească și chiar infinit mai mult decât atât. De exemplu, dacă rugăciunea și privegherea îți oferă mai mult har dumnezeiesc, priveghează și te roagă; dacă postul îți oferă mai mult har al Duhului, postește; dacă milostenia îți oferă mai mult fă milostenii. Cântărește fiecare virtute lucrată în numele lui Hristos în acest fel. **Acum îți voi vorbi despre mine, bietul Serafim.**

**Provin dintr-o familie de negustori din Kursk. Deci, pe când eu nu mă aflam încă în mănăstire obișnuiam să facem negoț cu bunurile care ne aduceau cel mai mare profit. Procedează în felul acesta, fiul meu.** [și când vorbește de sărmanul Serafim nu o face pentru a se lăuda cu performanțele ci pentru a fi de folos printr-un exemplu smerit al său – n.n.] Și așa precum în afaceri lucrul de bază nu este doar să faci negoț, ci să dobândești un profit cât mai mare, la fel și-n afacerea vieții creștine, lucrul de bază nu este doar să te rogi sau să săvârșești orice altă faptă bună. Deși Apostolul spune: «Rugați-vă neîncetat» (iTes. 5: 17), totuși, după cum îți amintești, el adaugă: «Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zeci de mii de cuvinte cu limba» (iCor. 14: 19). Iar Domnul spune: «Nu tot cel ce-Mi spune: Doamne, Doamne se va mântui, ci acela care împlinește voia Tatălui Meu din ceruri», adică cel ce împlinește lucrarea lui Dumnezeu și, în plus, o face cu venerație, căci «blestemat este cel ce face lucrarea lui Dumnezeu superficial» (Ier. 48: 10). Iar **lucrarea lui Dumnezeu aceasta este: «Credeți în Dumnezeu și în Acela pe Care**



*El L-a trimis Iisus Hristos” (in. 6: 29) [deci să cunoaște Ortodoxia iar nu tot felul de idei colecționate din toate religiile, științele și mentalitățile aceste lumi distractive sau distructive prin distracție (în sensul de împrăștiere) – n.n.]. Dacă noi înțelegem poruncile lui Hristos și ale Apostolilor corect, treaba noastră de creștin constă nu în înmulțirea faptelor bune care sunt doar mijloace de sprijinire a scopului vieții noastre creștine, ci a scoate din ele maximum de profit, adică în dobândirea celor mai îmbelșugate daruri ale Duhului Sfânt.*

*Cât aș dori, excelență, ca tu însuși să poți dobândi izvorul nesecat al harului divin, și să te poți întreba întotdeauna: Sunt eu în Duhul lui Dumnezeu sau nu? Iar dacă ești în Duh, binecuvântat să fie Dumnezeu! Nu ai de ce să te mai întristezi. Ești gata să te prezinți dinaintea înfricoșatei Judecăți a Lui Hristos de îndată. Căci «în ceea ce vă voi afla, în aceea vă voi judeca». Dar dacă noi nu ne aflăm în Duhul, noi trebuie să aflăm de ce și pentru care motiv Domnul nostru Dumnezeu, Duhul Sfânt a voit să ne părăsească; iar noi trebuie să-L căutăm din nou, și trebuie să continuăm cercetarea până ce Sfântul nostru Duh va fi aflat din nou și va fi din nou cu noi prin bunătatea Sa. [lucrarea de pocăință este o permanentă cercetare a noastră în fața poruncilor lui Hristos, iar nu o mulțumire de sine că ne merge bine. Cercetarea aceasta se numește pocăință și la ea ne îndreaptă toți Sfinții și exemplele lor – n.n.] Iar noi trebuie să-i atacăm pe vrăjmașii care ne îndepărtează de El până când praful se va alege de ei, așa cum a spus proorocul David: “Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde pe dânșii și nu mă voi întoarce până ce se vor sfârși. Zdrobi-i-voi pe ei și nu vor putea să stea, cădea-vor sub picioarele mele” (Ps. 17:41: 42). Asta e, fiul meu. Iată cum trebuie să neguțătorești duhovnicește în virtute.*

*împarte darurile Duhului Sfânt ale harului celor ce au nevoie de ele, așa precum o candelă aprinsă ce arde cu foc pământesc strălucește și aprinde alte candelă pentru iluminarea tuturor în alte locuri, fără să i se micșoreze propria sa lumină. Și dacă astfel se întâmplă cu focul cel pământesc, ce vom spune noi despre focul harului Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu? Căci bogățiile pământesti scad o dată cu împărțirea lor, dar cu cât comorile cerești ale harului lui Dumnezeu sunt mai mult împărțite, cu atât mai mult ele se înmulțesc în cel ce le împarte. Astfel, Domnul însuși s-a bucurat să-i spună femeii samarince: “Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică” (In. 4, 13-14). “Părinte”, spusei eu, “vorbești tot timpul despre dobândirea harului Sfântului Duh drept scop al vieții creștine. Dar cum și unde îl pot vedea Eu? Lucrările lui Dumnezeu sunt vizibile, dar poate fi văzut Duhul Sfânt? Cum pot ști eu dacă El se află în mine sau nu?” “în momentul de față”, răspunse bătrânul, “din pricina răcelii noastre aproape universale de sfânta noastră credință în Domnul nostru Iisus Hristos și din pricina indiferenței noastre față de lucrarea Dumnezeieștii Sale Providențe în noi și a comuniunii omului cu Dumnezeu, noi am mers până acolo încât, se poate spune că aproape că am părăsit adevărata viață creștină.*

*Mărturiile Sfintei Scripturi ni se par acum ciudate atunci când, de exemplu, prin buzele lui Moise Duhul Sfânt grăiește: «Și Adam L-a văzut pe Domnul umblând în rai” (Cap. Gen. 3:10), sau atunci când citim cuvintele Sf. Apostol Pavel: “Ne-am dus în Ahaia și Duhul lui Dumnezeu n-a fost cu noi; ne-am întors în Macedonia și Duhul lui Dumnezeu ne-a însoțit». De mai multe ori în alte pasaje ale Sfintei Scripturi este zugrăvită înfățișarea lui Dumnezeu oamenilor. De aceea unii oameni spun: «Aceste pasaje sunt de neînțeles. Este oare cu putință oamenilor să-L vadă pe Dumnezeu atât de limpede?» Dar nu-i nimic de neînțeles aici. Această lipsă de înțelegere există cu adevărat din pricină că noi ne-am îndepărtat de simplitatea cunoașterii creștine originare. Sub pretextul educației, noi am ajuns la un întuneric atât de mare al ignoranței încât ceea ce înțelegeau atât de limpede cei de odinioară, nouă ni se pare aproape de neconceput. Chiar și în dialogul obișnuit, ideea apariției lui Dumnezeu printre oameni nu li se părea un lucru ciudat. Astfel, atunci când prietenii l-au dojenit pentru hulă adusă lui Dumnezeu, Iov le răspunse: “Cum poate oare să fie așa când eu simt Duhul lui Dumnezeu în nările mele?” (Cap. iov 27,3). Cu alte cuvinte: «Cum pot eu să-L hulesc pe Dumnezeu când Duhul*

Sfânt sălășluiește în mine? Dacă L-aș fi hulit pe Dumnezeu, Duhul Sfânt ar fi plecat de la mine; dar priviți, îi simt răsuflarea în nările mele”.

În exact același fel se spune despre Avraam și Iacov că L-au văzut pe Domnul și că au discutat cu El, și că Iacov chiar s-a luptat cu El. Moise și toți cei dimpreună cu el L-au văzut pe Dumnezeu atunci când i s-a îngădui să primească de la Dumnezeu tablele legii pe muntele Sinai. Un stâlp de nori și unul de foc, sau, cu alte cuvinte, harul evident al Sfântului Duh au servit drept călăuze oamenilor lui Dumnezeu în pustie. **Oamenii L-au văzut pe Dumnezeu și Harul Sfântului Său Duh, nu în somn sau în vise sau din pricina unei imaginații tulburate, ci în adevăr și în mod deschis.** Noi am devenit atât de nepăsători la lucrarea mântuirii noastre încât noi interpretăm greșit și multe alte cuvinte din Sfânta Scriptură, totul din pricina faptului că noi nu căutăm harul lui Dumnezeu și din pricina mândriei minților noastre nu-i îngăduim să se sălășluiească în sufletele noastre. De aceea noi suntem lipsiți de adevărata iluminare de la Domnul, pe care El o trimite în inimile celor care înfometează și însetează din toată inima după dreptatea lui Dumnezeu. [...]. Dacă ei nu ar fi păcătuit, Adam și Eva înșiși, precum și toți urmașii lor ar fi putut mereu mânca din roadele pomului vieții și în felul acesta și-ar fi păstrat veșnic puterea nelimitată a harului divin. Ei și-ar fi putut, de asemenea, păstra în veci de veci puterile depline ale trupului, sufletului și duhului lor într-o stare de nemurire și de veșnică tinerețe, putând astfel continua în această stare binecuvântată și nemuritoare a lor pentru totdeauna. În momentul de față, totuși, ne este greu ca măcar să ne imaginăm un astfel de har. Dar atunci când prin gustarea din pomul cunoașterii binelui și a răului - lucru prematur și împotriva poruncii lui Dumnezeu - ei au aflat diferența dintre bine și rău și au fost încercați prin tot felul de necazuri și dureri care au urmat după încălcarea poruncii lui Dumnezeu, deci, abia atunci ei au pierdut darul acesta de neprețuit al Duhului lui Dumnezeu așa încât, până la venirea în lume a Dumnezeu-Omului Iisus Hristos “Duhul încă nu era dat în lume, pentru că Iisus Hristos încă nu fusese preaslăvit” (in. 7: 39). Oricum, aceasta nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu se afla deloc în lume, dar prezența Sa nu era atât de evidentă ca la Adam sau ca în cazul nostru, al creștinilor ortodocși. Se manifesta doar în afară; totuși, semnele prezenței Sale în lume erau cunoscute în omenire. Astfel, de exemplu, numeroase taine legate de viitoarea mântuire a rasei umane au fost revelate atât lui Adam, cât și Evei după cădere. Și în cazul lui Cain, în ciuda impietății și a păcatului său, a fost ușor de înțeles glasul care s-a păstrat milostiv și dumnezeiesc, deși într-o discuție de osândire a sa. Noe a vorbit cu Dumnezeu. Avraam L-a văzut pe Dumnezeu și ziua Lui și s-a bucurat (in. 8: 56). Harul Sfântului Duh acționând în afară s-a reflectat în cazul tuturor profeților Vechiului Testament și al Sfinților lui Israel.

**Mai apoi, iudeii au înființat școli de profeții speciale unde fiii proorocilor erau învățați să recunoască semnele manifestării lui Dumnezeu sau ale îngerilor și să facă diferențierea între lucrările Sfântului Duh și fenomenele naturale obișnuite ale vieții noastre pământești lipsite de har.** Simeon care l-a purtat pe Dumnezeu în brațele sale, bunicii lui Hristos, Ioachim și Ana și nenumărați alți slujitori ai lui Dumnezeu au avut mereu parte de diferite apariții dumnezeiești, voci și revelații care au fost adevărate prin evidente evenimente minunate. Deși nu cu aceeași forță ca în cazul oamenilor lui Dumnezeu, totuși, Duhul Sfânt și-a făcut simțită prezența și în cazul păgânilor care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, fiindcă chiar printre ei Dumnezeu și-a aflat oameni aleși. Astfel, de exemplu, era cazul proorocițelor - fecioare numite Sibile care au jurat să-și păstreze fecioria dinaintea unui Dumnezeu necunoscut, dar totuși Dumnezeu - Creatorul universului, Atotputernicul Stăpân al lumii, așa cum era el imaginat de păgâni. Deși filosofi păgâni umblau și ei în negura necunoașterii lui Dumnezeu, totuși ei căutau adevărul care este iubit de Dumnezeu, și datorită acestei căutări bineplăcute lui Dumnezeu, ei se puteau împărtăși de Duhul lui Dumnezeu, căci se spune că noroadele păgâne care nu-L cunosc pe Dumnezeu “și care nu au lege, din fire fac ale legii și fac cele bineplăcute lui Dumnezeu” (Romani 2: 14).

Domnul laudă astfel adevărul despre care vorbește El însuși prin Duhul Sfânt: “Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit” (Ps. 84: 12). Așadar, vezi, excelență că atât în cazul sfântului neam iudeu, un popor iubit de Dumnezeu, cât și în cazul păgânilor care nu îl

cunoșteau pe Dumnezeu, se păstra o cunoaștere a lui Dumnezeu - adică, fiul meu, o înțelegere limpede și rațională a felului în care Domnul Dumnezeu, Duhul Sfânt acționează în om și prin mijlocirea căror simțăminte lăuntrice și exterioare putem fi siguri că aceasta este intr-adevăr acțiunea Domnului Dumnezeului nostru Duhul Sfânt și nu o înșelare a vrăjmașului. Așa a fost de la căderea lui Adam până la întruparea Domnului nostru Iisus în lume. Fără această înțelegere perceptibilă a acțiunilor Sfântului Duh care a fost mereu prezent în firea omenească, oamenii nu ar fi putut ști cu siguranță dacă rodul seminței femeii care fusese promisă lui Adam și Evei venise pe lume pentru a sfârâma capul șarpelui (Gen. 3: 15). în cele din urmă, Sfântul Duh i-a prezis Sfântului Simeon, care avea pe atunci vârsta de 65 de ani, taina conceperii și nașterii feciorelnice a lui Hristos din Preacurata și Pururea Fecioara Maria. Mai apoi, trăind prin harul Atotsfântului Duh a lui Dumnezeu treisute de ani, în cel de-al 365-lea an al vieții sale el a afirmat deschis în Templul Domnului faptul că el știa cu siguranță, prin darul Sfântului Duh, că Acesta era cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii, a Cărui concepere și naștere suprafirească de la Sfântul Duh îi fusese prezisă de către un înger cu 300 de ani mai înainte. [...] Dar atunci când Domnul nostru Iisus a binevoit să împlinească întreaga lucrare a mântuirii, după învierea Sa, El a suflat asupra apostolilor, a restabilit suflarea de viață pierdută de către Adam și le-a dăruit același har al Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu de care se bucurase Adam mai înainte.

Dar aceasta nu a fost totul. El le-a mai spus că era bine pentru ei ca El să se ducă la Tatăl, căci dacă nu S-ar fi dus, Duhul lui Dumnezeu nu ar fi pogorât în lume. Dar dacă El, Hristosul, se va duce la Tatăl, atunci îl va trimite în lume, iar El, Mângâietorul îi va călăuzi pe ei și pe toți cei ce le-au urmat învățăturile spre tot adevărul și le va aminti de tot ceea ce le-a spus El pe când Se afla încă în lume.

Ceea ce li s-a promis atunci a fost "har peste har" (Ioan 1:16). Atunci, în ziua Cincizecimii El le-a trimis în mod solemn printr-un vânt puternic Duhul Sfânt sub forma limbilor de foc care s-au pogorât asupra fiecăruia și a intrat în ei și i-a umplut de tăria grozavă a harului divin care suflă acolo unde voiește și lucrează cu bucurie în sufletele care se împărtășesc de puterea și de lucrările Sale (Cap. Fapte 2:1-4).

**Iar acest har de foc insuflător al Duhului Sfânt care ne este dăruit nouă tuturor celor ce credem în Hristos, prin taina Sfântului Botez, este pecetluit prin taina Mirungerii pe principalele părți ale trupului nostru așa cum s-a hotărât de către Sfânta Biserică, veșnica păstrătoare a acestui har. Se spune: «Pecetea Darului Duhului Sfânt». Pe ce anume ne punem pecețile noastre, excelență, dacă nu pe niște vase ce conțin o prea prețioasă comoară? Dar ce poate fi superior și mai de preț decât darurile Sfântului Duh care ne sunt date de Sus prin taina Sfântului Botez?**

[...] Și dacă n-am fi păcătuit niciodată după botezul nostru, am fi rămas sfinți ai lui Dumnezeu, curați, nevinovați și fără vreo necurăție a trupului sau a duhului.

**Dar necazul este că noi creștem în statură, dar nu creștem și în har și în cunoașterea lui Dumnezeu așa cum Domnul nostru Iisus Hristos a crescut; ci, dimpotrivă, noi devenim treptat din ce în ce mai ticăloși și pierdem harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu, devenind păcătoși în felurite măsuri și uneori chiar cu totul păcătoși. Dar dacă omul este mișcat de înțelepciunea lui Dumnezeu care caută să ne mântuiască și care cuprinde totul și este hotărât de dragul ei să-și închine ceasurile dintâi ale vieții lui Dumnezeu și să vegheze spre a-și afla veșnica mântuire, atunci, ascultând de glasul acesteia, el trebuie să se grăbească spre a oferi o adevărată pocăință pentru păcatele sale și trebuie să practice virtuțile ce sunt opuse păcatelor comise. Atunci, prin practicarea virtuților în numele lui Hristos, el va dobândi Sfântul Duh Care lucrează înlăuntru nostru și aduce în noi împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu nu este rostit în deșert: "împărăția lui Dumnezeu se află înlăuntru vostru" (Luca 17: 21) și "se ia prin stăruință și cei ce se silesc pun mână pe ea" (Matei li: 12). [deci promisiunea unei vieți cu succese rapide și vindecări instantanee, fără pocăință, doar printr-un pelerinaj pe la vreun mormânt, minuni instantanee, spectaculoase sau slujbe și împărtășanie fără pocăință este o mare, foarte mare înșelătorie, dar nu așa de mare ca ideea că cineva poate ajunge**

la desăvârșire și să nu mai aibă nevoie de duhovnic pentru a deosebi duhurile și vedeniile doar în 66 de zile de stat în Sfântul Munte, cum spun ucenicii Părintelui Arsenie Boca. Să înțelegem dar, că dacă însuși Sfântul Serafim de Sarov se numără pe sine printre cei ce ce au pierdut harul Sfântului Botez prin păcate și a avut nevoie de a oferi o adevărată pocăință în atâția ani, până să devină îndrumător duhovnicesc, cu atât mai mult cel pe care unii îl numesc ucenic al lui a pățimit aceleași și ar fi avut nevoie de mult mai mult timp să se dumirească ce este cu el, cu cât mai mult și educația sfințeniei sale a fost vicioasă, neavând o mamă ca a Sfântului Serafim. Pentru aceasta ar fi fost necesar să nu se încreadă în propria părere, în vedenii și în scrierile rătăcite ale celorlalte religii păgâne, antroposofice și romano-catolice, pe care le-a citit și experimentat, ci să urmeze duhovniceștilor părinți. Ideea că a ajuns la desăvârșire și vederea duhovnicească rapid și fără sfătuitori nu este în duhul „*bietului Serafim*” cum se numea Sfântul pe sine, care de abia la sfârșitul unei vieți plină de suferință, toată în ascultarea de duhovnic și frați, a fost chemat la misiunea stăreției duhovnicești, ca să îndrume fără greșală și păreri proprii sufletele. Dacă ar fi Părintele Arsenie Boca cu adevărat ucenicul Sfântului Cuvios Serafim ar urma și lucrării lui și pocăinței lui și ascultării lui și felului lui de a cugeta smerit *Ioan 15:20 Aduceți-vă aminte de cuvântul care am grăit vouă; nu este sluga mai mare decât domnul său. De m'au gonit pre mine și pre voi vă vor goni; de au păzit cuvântul meu, și al vostru vor păzi.*— n.n.] Aceasta înseamnă că cei care, în ciuda lanțurilor păcatului care-i încătușează și care prin tăria lor îi îndeamnă la noi păcate sunt împiedicați să ajungă la El, Mântuitorul nostru, totuși se silesc să rupă lanțurile și cătușele păcatului, disprețuind întreaga forță a acestor legături - astfel de oameni, în cele din urmă, vor apărea într-adevăr dinaintea feței lui Dumnezeu înălbiți mai ceva decât zăpada prin harul Său. “*Veniți, spune Domnul: de vor fi păcatele voastre precum cârmăzul, le voi face albe ca zăpada*” (Is. 1\*. 18).

Asemenea oameni au fost odată văzuți de către Sfântul văzător cu duhul, dumnezeiescul Ioan Teologul îmbrăcați în veșminte albe (adică în veșmintele îndreptării) și cu ramuri de finic în mâini (ca semn al biruinței), cântându-i lui Dumnezeu un cântec minunat: *Aliluia. Și nimeni nu putea să imite frumusețea cântecului lor. Despre ei un înger al Domnului zicea: “Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în Sângele Mielului”* (Apoc. 7: 9-14). Ele au fost spălate prin suferințele lor și albite prin cuminecarea cu preacuratele și de viață dătătoarele Taine ale Trupului și Sângelui preacuratului și nepătatului Miel - Hristos - care a fost jertfit mai înainte de toți vecii din propria Sa voie pentru mântuirea lumii și Care este mereu jertfit și împărtășit până acum, dar niciodată nu se sfârșește. [Sfânta Împărtășanie pentru a nu fi osândă ci vindecare și curățire trebuie însoțită de propriile suferințe: înfrânarea de la plăceri, inclusiv plăcerea sufletească de sine, și răbdarea durerilor, ostenețelor și necazurilor pentru Hristos și o judecată hrănită în poruncile, dogmele și credința adevărată — n.n.].

Prin Sfintele Taine ni se oferă mântuirea noastră veșnică ca o asigurare spre viața de veci drept un răspuns acceptabil la înfricoșătoarea Sa judecată și drept un prețios înlocuitor dincolo de înțelegerea noastră pentru rodul copacului vieții de care vrăjmașul omenirii, Lucifer, care a căzut din cer ar fi dorit să ne lipsească pe noi toți, întreaga omenire. Deși vrăjmașul și diavolul a ispitit-o pe Eva, și Adam a căzut împreună cu ea, totuși Dumnezeu nu numai că le-a dăruit un Răscumpărător prin Cel care a călcat cu moartea pe moarte dar ne-a și dăruit-o nouă tuturor pe Pururea Fecioara Maria, Maica Domnului, care strivește capul șarpelui spre mântuirea întregii omeniri, o permanentă mijlocitoare către Fiul Său și Dumnezeul nostru, precum și o rugătoare neîncetată și de nebiruit chiar și în cazul păcătoșilor celor mai deznădăjduiți. De aceea, Maica Domnului este numită și “izgonitoare demonilor, căci nu se poate ca vreun demon să-l distrugă pe om atâta timp cât omul însuși recurge la ajutorul Maicii Domnului.

Trebuie să explic în continuare, excelență, **diferența dintre** lucrările Sfântului Duh care sălășluiește în chip mistic în inimile celor care cred în Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și lucrările întunericului păcatului care, la șoapta și ispitirea celui rău, acționează distrugător în noi. Duhul lui Dumnezeu ne aduce aminte de cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos și pururea acționează biruitor dimpreună cu el, veselindu-ne inimile și

*îndreptându-ne pașii pe cărările păcii, în timp ce rațiunile cele greșite ale duhului celui râu sunt pline de răzvrătire și de încăpățănare, precum și de dorințe trupești, pofta ochilor și de trufia vieții.*

*“Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan ii: 26). Cel ce are harul Duhului Sfânt drept răsplată pentru dreapta credință în Hristos, chiar dacă din pricina slăbiciunii omenești sufletul său ar fi amenințat cu moartea din pricina păcatelor, totuși el nu va muri în veac, și el va fi înviat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos Cel Care “ridică păcatul lumii” (ioanl: 29) și în mod gratuit ne dă har peste har. Despre acest har, care s-a arătat întregii lumi prin Dumnezeu - Omul Iisus Hristos, se spune în Evangheliile: “întru El era viață și viața era lumina oamenilor” (Ioan I: 4) și mai departe: “Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan I: 5).*

*Aceasta înseamnă că harul Duhului Sfânt care este dăruit la Botez în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în ciuda căderilor în păcat ale oamenilor sau a întunecimii care înconjoară sufletul nostru, strălucește totuși în inimă prin dumnezeiască lumină (care a existat de la începuturile vremurilor) a lui Hristos. în cazul în care un păcătos nu se pocăiește, această lumină a lui Hristos strigă către Tatăl: «Avva, Părinte! Să nu te mârșești din pricina acestei lipse de pocăință până la sfârșit (al vieții păcătosului)». însă, în cazul în care păcătosul se convertește pe calea pocăinței, aceasta îi șterge cu totul toată urma vechilor păcate și îl îmbracă încă o dată pe cel ce fusese mai întâi atât de păcătos în veșmântul nestrăicării țesut din harul Sfântului Duh, despre a cărui dobândire ca fiind țelul vieții creștine, ți-am vorbit atât de mult, excelență. îți voi spune altceva, așa încât să poți înțelege și mai limpede ce se înțelege prin harul lui Dumnezeu, cum să-l recunoști și cum se manifestă acțiunea sa, mai ales în cazul celor ce sunt iluminați de către el. Harul Sfântului Duh este lumina care-l luminează pe om. Sfânta Scriptură în întregime vorbește despre acest lucru. Astfel, sfântul nostru părinte David spunea: “Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumina cărărilor mele” (Ps. 118: 105), și liDe n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu” (Ps. 118: 92).*

*Cu alte cuvinte, harul Sfântului Duh care este exprimat în Lege prin cuvintele poruncilor Domnului este făclie și lumină. Și dacă acest har al Sfântului Duh (pe care eu încerc să-l dobândesc cu atâta grijă și râvnă încât meditez la judecățile Tale de șapte ori pe zi) nu m-ar lumina în mijlocul întunecimii grijilor de care nu mă pot libera din pricina înaltei chemări a rangului meu împărătesc, de unde să dobândesc o scânteie de lumină care să-mi lumineze calea pe cărarea vieții care este întunecată de reaua voință a vrăjmașilor mei? Și, de fapt, Domnul a arătat adesea înaintea, multor martori felul în care harul Sfântului Duh lucrează asupra celor pe care El i-a sfințit și iluminat prin marea Sa bunăvoință. Amintește-ți de Moise după discuția sa cu Dumnezeu de pe muntele Sinai. El strălucea într-o lumină atât de grozavă încât oamenii nu îl puteau privi. El a fost chiar obligat să poarte un văl atunci când a apărut în public.*

*Amintiți-va de Schimbarea la Față a Domnului pe muntele Tabor. O lumină mare L-a înconjurat: “și veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada” (Marcu 9: 3) I-au apărut în acea lumină, un nor i-a umbrit pentru a ascunde strălucirea luminii harului dumnezeiesc care orbea ochii ucenicilor. Astfel, harul Atotsfântului Duh al lui Dumnezeu apare într-o lumină inefabilă tuturor celor cărora Dumnezeu le descoperă lucrarea sa”. **“Dar cum”, îl întrebai eu pe părintele Serafim “pot și eu să mă aflu umbrit de harul Sfântului Duh?” “Este foarte simplu, excelență”, răspunse el. “De aceea Domnul spune: «Toate lucrurile sunt simple pentru cei ce află cunoștința»). Necazul este că noi nu căutăm această cunoaștere divină care este smerită, căci nu aparține acestei lumi. Această cunoaștere care este plină de dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru zidește orice om spre mântuirea sa.** [Ce simplă și smerită este cunoașterea lui Dumnezeu pe care ne-o dăruiește și Sfântul Cuvios Serafim aici și ce complicate erau învățăturile Părintelui Arsenie Boca din acea vedenie. Cum construiau pe Motovilov și pe tot cititorul Cuvintele Sfântului Duh spuse prin Cuvios și cum bâlbâielile Părintelui Arsenie Boca nu numai că nu o zideau pe biata față ci îi dăruiau bunul simț, o tulburau și o încălceau cu totul, lucru care se vede și din roadele gândirii ei de peste ani. De altfel și învățăturile sfinției sale scrise, după cum vom vedea, sunt spuse de sus, par savante prin*

complicații și atotștiutoare, dar sunt contradictorii, pline de neclarități, înțesate cu erezii neînțelese de autor și nu duc la o pocăință limpede și clară ca acest cuvânt al Sfântului Serafim. Ucenicii care le învață și le practică suferă o înnoare a conștiinței și nu-și dau seama de lucrurile atât de evidente care nu sunt Ortodoxe, prefăcând cu entuziasm ridicolul în sublim. Iar despre învățăturile pictate... ce putem spune? Dacă lăsăm prejudecățile izvorâte din faima mincinoasă că ar fi proorocii date de Dumnezeu și din analizele pompoase ce le periază și vor să le dea o strălucire academică, dacă ne simplificăm mintea să le privească cu ochii credinciosului ce-L iubește pe Domnul, întreaga ființă se revoltă și se cutremură de urâciunea lor vizuală ce ucide evlaviază și nu ne putem abține a nu gândi câtă îngăduință arată Dumnezeu și ierarhia noastră lăsând să rămâie neștersă această pictură, doar pentru a ne lămuri de gradul avansat de înșelare a celui înmormântat la Prislop – n.n.] *Despre această cunoaștere Domnul spunea că Dumnezeu “voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Tim. 2: 4). Iar despre lipsa acestei cunoașteri El le spunea Apostolilor Săi: “Acum și voi sunteți nepricepuți” (Matei 15; 16)? Cu privire la această înțelegere se spune în Evanghelia despre Apostoli: “Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile” (Luca 24: 45), iar Apostolii își dădeau întotdeauna seama dacă Duhul lui Dumnezeu sălășluia în ei sau nu; și fiind plini de înțelegere, ei observau prezența Sfântului Duh și afirmau că lucrarea lor era sfântă și întru totul bineplăcută Domnului Dumnezeu.*

*Aceasta explică de ce anume ei scriau astfel în Epistolele lor: “Părutu-s-a Duhului Sfânt și nouă” (Fapte, 15: 28). Doar pe aceste temeieri și-au oferit ei epistolele ca un adevăr de neștersă spre folosința tuturor credincioșilor. Astfel, Sfinții Apostoli erau pe deplin conștienți de prezența în ei înșiși a Duhului lui Dumnezeu! Așadar, înțelegeți, excelență cât de simplu este!” “Oricum”, spusei eu, “nu înțeleg cum oare pot fi eu sigur că mă aflu în Duhul lui Dumnezeu. Cum oare pot eu observa în mine însumi adevărata Sa manifestare?” [de acum începe minunea la care participă și simțurile, dar nu pentru a-l impresiona pe ucenic ci pentru a-l lămuri prin experiență cele de neînțeles prin cuvinte, pentru a elibera mintea din cușca neștiinței. Așadar, ca toate minunile lui Dumnezeu, nu sunt spre reclamă ci spre folos duhovnicesc. În vedeniile înșelătoare totul este pe dos. Minunile se dau pentru a cuceri mintea spre slava personală, spre a o robi nedumeririlor și pentru ca rațiunea să capituleze din respingerea sănătoasă a anormalul, reacția ei firească, din cauza silirii ce se face de către minunea mincinoasă. Numai și din aceasta (prezența limpezimii eliberatoare a Adevărului sau a încâlcălii înrobitoare a minciunii) se poate observa că vedenia Părintelui Arsenie Boca era diavolească, iar cea de mai jos dumnezeiască. – n.n.]*

*Părintele Serafim răspunse: “Ți-am spus deja, excelență, că este foarte simplu și am povestit în amănunt cum se pot afla oamenii în Duhul lui Dumnezeu și cum putem noi recunoaște prezența sa în noi. Așadar, ce dorești, fiul meu?”. “Vreau s-o înțeleg bine”, spusei eu. [ucenicul o cere, nu dascălul i-o dă ca să îl atragă la voința lui – n.n.] Atunci părintele Serafim mă apucă bine de umeri și zise: “Noi ne aflăm amândoi acum în Duhul lui Dumnezeu, fiule. De ce nu te uiți la mine?”. Răspunsei: “Nu te pot privi, părinte, fiindcă ochii tăi strălucesc ca fulgerul [ce diferență între fulgerele hipnotice ale ochilor schimbători spre albastru Luc 10:18 Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. și această lumină ca la Schimbarea la Față Luc 17:23 Și vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei.:24 Căci după cum fulgerul, fulgerând dintr-o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa. – n.n.]. Chipul tău e acum mai strălucitor decât soarele și mă dor ochii privind-te”. Părintele Serafim zise: “Să nu te alarmezi, excelență! Acum tu însuși ai devenit la fel de strălucitor ca mine [vedeți smerenia lucrării dumnezeiești? Nu numai dascălul dar și ucenicul era la fel de luminos, fiindcă slava era a lui Hristos. În vedeniile amăgitoare înșelătorul pare luminos ca un zeu pentru a-l complexa și robi pe ucenic, ca unul mai inferior – n.n.]*

*Acum te afli în plinătatea Duhului lui Dumnezeu, altminteri n-ai putea să mă vezi așa cum sunt”. Apoi, aplecându-și capul spre mine, îmi șopti în ureche: “Să-I mulțumim Domnului pentru mila Sa de negrăit față de noi [pecetea creștinului, mulțumirea lui Dumnezeu. Nu*

**se consideră pe sine merituos** – n.n.] ! Ai observat că nici măcar nu m-am închinat, ci doar cu mintea m-am rugat în inimă lui Dumnezeu și am spus așa lui Dumnezeu: «Doamne, fă-l să vadă limpede cu ochii săi trupești pogorârea Duhului Tău pe care Tu îl dai slujitorilor Tăi atunci când Tu binevoiești să Te arăți în lumina slavei Tale mărețe». Și, iată, fiul meu, că Domnul a împlinit de îndată rugăciunea smerită a bietului Serafim. Cum oare să nu-I mulțumim pentru acest dar de negrăit ce ni l-a făcut amândurora? Chiar și celor mai mari pustnici, fiule, Domnul Dumnezeu nu-Si arată întotdeauna mila Sa în acest fel. Acest har al lui Dumnezeu, precum o maică iubitoare, s-a bucurat să-ți mângâie inima ta întristată la înseși rugăciunile Maicii Domnului. **Dar de ce, fiule, nu mă privești în ochi? Privește-mă doar și nu te teme!** Domnul este cu noi [spre deosebire de vedeniile diavolești ce vor să te robească și să-ți sporească spaima pentru a te domina, cele dumnezeiești alungă frica spre a spori libertatea dragostei – n.n.] !”

După aceste cuvinte, i-am privit din nou chipul și am simțit și o mai mare evlavie față de el. Închipuiți-vă că vedeți în centrul soarelui, în lumina orbitoare a amiezii, chipul unui om care vă vorbește. Îi vezi mișcarea buzelor și schimbarea expresiei ochilor, îi auzi vocea, simți că cineva te ține de umeri; totuși nu-i vezi mâinile, nu te vezi nici măcar pe tine sau figura lui, ci doar o lumină orbitoare ce se răspândește pe o suprafață de câțiva metri și care strălucește atât peste stratul de zăpadă ce acoperă poiana din pădure, cât și peste fulgii de zăpadă ce cădeau peste mine și marele bătrân. Vă puteți închipui starea în care mă aflam! “Cum te simți acum?” mă întrebă părintele Serafim. “Extraordinar de bine”, spusei. “Dar în ce fel? Ce anume simți?” Am răspuns: “Simt o pace și un sentiment de liniște în sufletul meu încât nici un cuvânt nu le poate exprima”. “Aceasta, excelență”, spuse părintele Serafim, “este pacea despre care Domnul le vorbea ucenicilor Săi: «Pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu» (ioan 14: 27). «Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște» (ioan 15:19). «Dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea» (ioan 16: 33). **Iar acelora pe care lumea îi urăște, dar care sunt aleși de Domnul, aceștia primesc de la Domnul această pace pe care tu o simți acum înlăuntrul tău, pacea care, după cuvintele Apostolului “între orice înțelegere”** [așadar nu la cei pe care lumea îi iubește, făcându-le reclamă prin mass-media fiindcă învățăturile lor acceptă și întăresc goana nebună a ei după plăcere și slava deșartă – n.n.] (Filip 4:7). Apostolul o descrie în acest fel, fiindcă este imposibil să exprimi în cuvinte bunăstarea duhovnicească pe care ea o aduce la cei în inimile cărora Domnul Dumnezeu a insuflat-o. Mântuitorul Hristos o numește pace care vine din propria Sa bunătate și generozitate și nu aparține acestei lumi, căci nici un fel de bunăstare pământească trecătoare nu o poate dărui inimii omului; ea este dăruită de Sus de însuși Domnul Dumnezeu și de aceea ca se numește pacea lui Dumnezeu. Ce altceva mai simți?”, mă întrebă părintele Serafim.

“O extraordinară desfătare”, răspunsei. Iar el continuă: “Aceasta este dulceața și desfătarea de care se vorbește în Sfânta Scriptură: “Sătura-se-vor din grăsimea casei Tale, și din izvorul desfătării Tale îi vei adăpa pe ei” (Ps. 35: 8). Iar acum această dulceață, această desfătare ne copleșește inimile și curge prin vinele noastre cu o bucurie de negrăit.

Inimile noastre sunt scaldate în această desfătare și pline de o asemenea fericire încât limba nu o poate reproduce. Ce altceva mai simți?” “O bucurie extraordinară în toată inima mea”. Iar părintele Serafim continuă: “Atunci când Duhul lui Dumnezeu pogoară peste om și îl umbrește cu plinătatea bunătații Sale, atunci sufletul omenesc este cuprins de o bucurie de negrăit, căci Duhul lui Dumnezeu umple de bucurie tot ceea ce atinge. Aceasta este bucuria de care Domnul vorbește în Evanghelia Sa: “Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume. Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi” (Ioan 16: 21-22). **Totuși, oricât de mângâietoare poate fi această bucurie pe care o simți acum în inima ta, ea nu înseamnă nimic în comparație cu cea de care vorbește Domnul însuși prin gura Apostolului Său:** “Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit

Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (icor. 2:9) [îndemn spre smerenia că toate ce le avem de la Dumnezeu sunt deabia începutul și nu suntem cineva că le-am dobândit – n.n.] .

O pregustare a acelei bucurii ne este dăruită nouă acum și dacă ea ne umple sufletele cu atâta desfătare, bunăstare și fericire, ce să spunem despre bucuria care le-a fost pregătită în ceruri celor care plâng aici pe pământ? Iar tu, fiul meu, ai plâns destul în viața ta; și vezi cu câtă bucurie te mângâie Domnul chiar în această viață! Acum, e de datoria noastră, fiule, să adăugăm nevoințe peste nevoințe pentru a merge “din putere în putere” (Ps. 83: 7) [ îndeamnă la mai multă umilință, pocăință și osteneală echilibrată, iar nu la moleșală și mulțumire de sine sau extenuare de sine cum o fac vedeniile diavolești – n.n.] și să ajungem “la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos” (Efes. 4:13), așa încât să se poată împlini în noi cuvintele Domnului: “Dar cei ce-L așteaptă pe Domnul își vor înnoi puterile; lor le vor crește aripi ca ale vulturului; și vor alergera și nu vor obosi” (Is. 40: 31); “Merge-vor din putere în putere, arăta-Se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion” (Ps. 83: 8) care este Sionul înțelegerii și al descoperirilor cerești. Doar atunci bucuria noastră de acum (care ne apare pentru puțin timp și arareori) va fi resimțită în plinătatea ei, și nimeni n-o va lua de la noi, căci vom fi plini de nemaipomenite desfătări cerești. Ce altceva mai simți, excelență?”

Am răspuns: “O extraordinară căldură”. “Cum poți tu să simți căldură, fiule? Privește, stăm în pădure. E iarnă, zăpada scârțâie sub picioare și uite cum cad fulgii de zăpadă peste noi. Ce fel de căldură poate fi aceasta?”. Răspunsei: “Așa cum e la baie atunci când se toarnă apa și aburii se ridică în aer precum norii”. “Dar mirosul?” mă întrebă el. “Este același ca la baie?” “Nu”, răspunsei. “Nimic de pe pământ nu se aseamănă cu acea mireasmă. Atunci când trăia draga mea mamă îmi plăcea să dansez și obișnuiam să mă duc la baluri și petreceri, mama mă stropea cu parfumul pe care ea îl cumpăra de la cele mai bune parfumerii din Kazan. Dar parfumurile acelea nu răspândeau o asemenea mireasmă”. Iar părintele Serafim, zâmbind frumos, zise: “Știu și eu aceleași lucruri la fel de bine ca tine, fiule, dar te întreb să văd dacă și tu simți ceea ce simt eu. Este absolut adevărat, excelență!

Cea mai plăcută mireasmă de pe pământ nu se poate compara cu mireasma pe care o simțim acum, căci acum noi suntem învăluiți în mireasma Sfântului Duh. Ce poate fi oare pe pământ asemănător cu această mireasmă? **Ai observat excelență, după cum ai spus, că în jurul nostru e la fel de cald ca într-o baie; dar, privește, nici pe tine și nici pe mine nu s-a topit zăpada și nici sub picioarele noastre; prin urmare, această căldură nu se află în aer, ci în noi. [de unde se vede că topirea zăpezii<sup>132</sup> pe mormântul Părintelui Arsenie Boca este tot un semn de înșelare, iar nu de la Sfântul Duh – n.n.] Este chiar căldura aceea despre care Sfântul Duh prin cuvintele rugăciunii ne face să strigăm către Domnul: «încălzește-mă cu căldura Duhului Tău Celui Sfânt!»** în această căldură pustnicii se desfătau și nu se temeau de gerul iernii, fiind îmbrăcați, precum în haine de blană, în veșmintele harului țesute de Duhul Sfânt. Și la fel se întâmplă și acum, căci harul lui Dumnezeu sălășluiește înlăuntrul nostru, în inima noastră, precum a spus Domnul: “împărăția lui Dumnezeu se află înlăuntrul vostru” (Luca 17: 21). Prin împărăția lui Dumnezeu, Domnul înțelege harul Sfântului Duh.

Această împărăție a lui Dumnezeu se află înlăuntrul nostru, iar harul Sfântului Duh strălucește asupra noastră și ne încălzește și din afară. El umple aerul înconjurător de multe miresme binemirosoare, ne îndulcește simțurile cu o cerească desfătare și ne inundă inimile de o negrăită bucurie. Starea noastră actuală este aceea de care ne vorbește Apostolul: “Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom. 14: 17). **Credința noastră nu constă în cuvintele de înduplecare ale înțelepciunii ome-nești** [deci nu lucrează cu trunchieri de genetică ca și cum ar fi susținute de Sfântul Prooroc Moise, ci prin înțelesurile duhovnicești ale omului lăuntric – n.n.] , **ci în adevărarea Duhului și a puterii (I Cor. 2:4)**. Aceasta este exact starea în care ne aflăm noi acum [o putere lină și smerită ce lărgește înțelesurile, nu spectaculoasă și populară ce atrage masele – n.n.] . Despre

<sup>132</sup>Pe urmă nu m-am mai dus la Părintele. Ne-am dus însă la mormânt, ne-am dus iama și nu era zăpadă pe mormânt, erau flori. Ne-am dus și vara, așa era. (Miloșan Vionela. Recea, 71 ani)

Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 39.



această stare Domnul a spus: “Adevărat grăiesc vouă că sunt aici unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere” (Marcu 9: 1).

Vezi, fiule, ce bucurie de negrăit ne-a dăruit nouă Domnul Dumnezeu acum! Aceasta înseamnă să te afli în plinătatea Sfântului Duh despre care Sfântul Macarie al Egiptului scrie: «Eu însumi m-am aflat în plinătatea Sfântului Duh». **Cu această plinătate a Sfântului Duh, Domnul ne-a umplut pe noi, niște biete creaturi** [omul cu adevărat smerit mulțumește în toate lui Dumnezeu, Lui dându-i lauda și siești recunoscându-și neputința și micimea. Omul diavolului, chiar dacă folosește cuvinte smerite are în vocabular subliniat pe eu, văzându-se centrul acțiunii, sau măcar al meritului lucrării lui Dumnezeu. Aici este locul de răscruce între cele două lucrări – n.n.] . Așadar, nu mai e nevoie de acum, să întrebi cum ajung oamenii să se afle în plinătatea harului Sfântului Duh. **Îți vei aminti tu oare mereu de această manifestare a negrăitei mile dumnezeiești care a venit asupra noastră?** “Nu știu părinte”, spusei, “dacă Domnul îmi va dăruia mereu aducerea aminte de această milă a Sa la fel de viu și de limpede așa cum o simt acum” [smerenia și liniștea neforțată a ucenicului – n.n.] . “Cred”, îmi răspunse părintele Serafim, “că Domnul te va ajuta s-o păstrezi în minte pentru totdeauna, altminteri bunătatea Sa n-ar fi fost înduplecată imediat în acest mod la smerita mea rugăciune, anticipând atât de iute cererea bietului Serafim; cu atât mai mult cu cât ea nu îți este dată ție spre a o înțelege, ci prin tine ea este dăruită întregii lumi și pentru ca tu însuși să poți fi întărit în lucrarea lui Dumnezeu și să poți fi de folos și altora.

Faptul că eu sunt monah, iar tu ești mirean este cu totul lipsit de importanță. Ceea ce ne cere Dumnezeu este o adevărată credință în El și în Unul născut Fiul Său. Drept răsplată pentru aceasta ne este dăruit din belșug de sus harul Sfântului Duh. Domnul caută o inimă plină de dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru; acesta este tronul pe care Lui îi place să stea și pe care El apare în plinătatea slavei Sale cerești. «Fiule, dă-Mi inima ta», spune El, «și toate celelalte se vor adăuga vouă» (Matei 6: 33), căci împărăția lui Dumnezeu poate fi cuprinsă în inima omului. Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate acestea se vor adăuga vouă; căci știți doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele” (Matei 6: 32, 33).

Domnul nu ne dojenește pentru folosirea bunurilor pământești, căci El însuși spune că, datorită condițiilor vieții noastre pământești noi avem nevoie de toate aceste lucruri; adică toate lucrurile care ne fac viața mai liniștită și drumul nostru către locuința noastră cea cerească mai luminos și mai ușor. De aceea Sfântul Apostol Pavel spunea că după părerea sa nimic nu e mai bun pe pământ decât evlavia și îndestularea în toate spre a prisosi către tot lucrul bun (II Cor. 9: 8; I Tim. 6: 6). Iar Sfânta Biserică se roagă ca toate acestea să ne fie dăruite de Domnul Dumnezeu, și deși necazurile, strâmtorările și felurile nevoi sunt nelipsite din viața noastră de pe pământ, totuși Domnul Dumnezeu nici nu a dorit și nici nu dorește ca noi să avem parte doar de necazuri și împotriviri. De aceea, El ne poruncește prin Apostolii Săi: “Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos” (Gal. 6: 2).

Domnul Iisus ne dă personal porunca de a ne iubi unii pe alții, așa încât, prin a ne mângâia unii pe alții cu dragoste frățească, să ne putem ușura calea cea strâmtă și plină de necazuri către patria cerească. De ce a pogorât El din cer la noi, dacă nu cu scopul de a lua asupra Sa sărăcia noastră și de a ne îmbogăți pe noi cu bogățiile bunătății Sale și cu negrăita Sa generozitate? El nu a venit spre a fi slujit de oameni, ci spre a-i sluji El însuși și pentru a-Și da viața pentru mântuirea multora. Fă același lucru, excelență și după ce ai văzut mila lui Dumnezeu în chip evident dăruită ție, vorbește despre ea tuturor celor ce doresc mântuirea. “Secerișul este mult - zice Domnul - dar lucrătorii sunt puțini” (Luca 10: 2).

Domnul Dumnezeu ne-a scos la lucru și ne-a umplut de darurile harului Său astfel încât, culegând spicele mântuirii semenilor noștri și aducându-i pe cât mai mulți cu puțință în împărăția lui Dumnezeu, să-I putem aduce roadă - unii 30, alții 60 și unii însutit. Să fim veghetori, fiule, spre a nu fi osândiți dimpreună cu sluga cea leneșă și vicleană care și-a ascuns talantul în pământ, ci să imităm pe toți acei slujitori buni și credincioși ai Domnului care au adus

Stăpânului lor patru talanți în loc de doi și zece în loc de cinci (Matei 25:14-30). Despre mila Domnului Dumnezeu nu există nici o umbră de îndoială. Te-ai convins singur, excelență, că toate cuvintele Domnului rostite prin gura profetului s-au împlinit în noi înșine: “Eu nu sunt un Dumnezeu îndepărtat, ci un Dumnezeu apropiat vouă, la îndemâna voastră” (Ieremia 23:33), iar “mântuirea ta se află pe limba ta” (Deut. 30:12-14; Rom. 10:8-13). **Nu am avut timp nici măcar să mă închin, ci doar mi-am dorit în inimă ca Domnul să-ți dăruiască să-I vezi bunătatea în toată plinătatea ei și El S-a bucurat să Se grăbească spre a-mi împlini dorința. Nu mă laud spunând acestea, nici nu le spun spre a-mi da importanță și a deveni invidios pe mine sau să te fac să crezi că eu sunt monah, iar tu doar un mirean. Nu, nu, excelență!** [lăudând harul lui Dumnezeu se smerește pe sine și arată adevărul: **toți suntem miluiți de Domnul și curajul de a cere nu trebuie să lipsească nimănui, dar nu pentru a ajunge la vreo performanță, ci pentru a avea iubire și cinste față de toți, indiferent pe ce treaptă a urcușului s-ar afla. Ideea unui om de performanță duhovnicească mai mare ca ceilalți, neobișnuit și senzational, care să le absoarbă preocupările nu este plăcută Domnului. Sfântul este un om ce se vede și se arată mic, dacă nu poate să se ascundă cu totul, dar face orice ca ceilalți să-L iubească cu totul pe Hristos – n.n.]**

“Aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El, de toți cei ce-L cheamă pe El într-un adevăr” (Ps. 144: 18), “și că la El nu încapă părtinire” (Efes. 6: 9). Fiindcă “Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3: 35). **Dacă măcar noi înșine L-am iubi pe El, pe Tatăl nostru cel ceresc ca niște adevărați fii ai Săii! Domnul îi ascultă în mod egal și pe călugăr, și pe simplul mirean creștin cu condiția ca amândoi să fie credincioși Ortodocși, să-L iubească pe Dumnezeu din adâncul inimilor și să aibă credință în El, măcar cât un grăunte de muștar; și atunci amândoi vor muta munții din loc. [vedeți că minunile sfinților încurajează întărind și nu fascinează complexând – n.n.]** «Unul va muta mii și douăzeci de mii» (Deut. 32: 30). Domnul însuși spune: “De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9: 23).

Iar Sfântul Apostol Pavel exclamă cu voce tare: “Toate le pot într-un Hristos Cel care mă întărește” (Fii. 4:13). Dar nu vorbește oare Domnul nostru Iisus Hristos încă și mai frumos decât aici despre cei care cred în El: “Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl. Și Eu Mă voi ruga pentru voi ca bucuria voastră să fie deplină. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu. Dar acum cereți și veți primi...” (Ioan 14: 12, 16; 16: 24).

Așadar, fiul meu, tot ceea ce vei cere de la Domnul, vei primi, **dacă ceea ce ai este spre slava lui Dumnezeu sau spre binele aproapelui nostru**, căci tot ceea ce facem spre binele aproapelui nostru El îl primește **întru slava Sa**. [deci, atenție! Nu spre slava și binele nostru personal! – n.n.] Și, prin urmare, El spune: “întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25: 40). Așadar, să nu vă îndoiiți că Domnul Dumnezeu vă va împlini cererile, numai dacă ele sunt făcute spre slava lui Dumnezeu sau spre binele și zidirea aproapelui nostru. **Dar, chiar dacă ceva este necesar spre folosul sau în avantajul vostru, la fel de iute și cu dragoste se va bucura Domnul să vă trimită chiar și acel lucru, cu condiția ca să fie de extremă nevoie sau necesitate.** [nu este necesar ca să fim admirați de oameni, nici să vedem vise sau vedenii, nici să fim originali impresionând prin tot felul de minuni – n.n.] Căci Domnul îi iubește pe cei ce-L iubesc. Domnul este bun cu toți oamenii; El oferă din belșug tuturor celor ce-L cheamă întru ajutor și mărinimia Sa se observă în toate lucrările Sale. El va împlini dorința celor ce se tem de El, iar El le va auzi rugăciunile și le va împlini toate dorințele: “Voia celor ce se tem de El o va face și rugăciunea lor o va auzi și-i va mântui pe dânșii” (Ps. 144:19). **Numai să iei aminte, excelență, să nu-i ceri Domnului ceva pentru care nu există o nevoie urgentă. Dumnezeu nu te va refuza nici în acest caz ca recompensă pentru credința ta Ortodoxă în Mântuitorul nostru Iisus Hristos:** “Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor, ca să nu-și întindă dreptii întru fărădelege mâinile lor” (Ps. 124: 3), iar El va împlini imediat voia robului Său David; dar El îl va chema spre a-i cere socoteală pentru că L-a supărat fără ca acesta să aibă vreo nevoie anume și de a-I fi cerut ceva fără de care s-ar fi putut

descurca foarte bine. în felul acesta, excelență, ți-am spus acum și ți-am oferit o demonstrație practică cu privire la tot ceea ce **Domnul și Maica Domnului au dorit să-ți spună și să-ți arate prin mine, bietul Serafim.**

Acum, mergi în pace. Domnul și Maica Domnului să fie cu tine întotdeauna, acum și pururea și în veci vecilor. Amin. Acum, mergi în pace”. **Iar în tot acest timp, din momentul în care chipul părintelui Serafim s-a luminat, această iluminare s-a continuat și tot ceea ce mi-a spus el de la începutul povestirii până acum, mi le-a spus rămânând într una și aceeași poziție** [cât de lucid a fost în această lucrare a harului. Nu a căzut pe spate, tremurând, ca Părintele Arsenie Boca, cum fac și bieții bolnavi de epilepsie. Minte Sfântului era liberă și într-o uriașă dragoste împreună-lucrătoare cu harul Sfântului Duh. Răpirea pe care a avut-o Sfântul Serafim când era diacon, a fost și ea liniștită, fără tremur demonic, dar nu când trebuia să vorbească altuia, ce rațiune ar fi avut ca să pornească un cuvânt și apoi să-l blocheze, ci când avea el nevoie spre a înțelege tainele cele neajunse prin simțuri. Căderea în transă a Părintelui Arsenie Boca a fost un puternic semnal de alarmă pentru biata copilă să se trezească și să se smulgă din gura celui ce voia să-i înghită pe amândoi. Din păcate rațiunea și a lui și a ei a ales să rămână în această lucrare amăgitoare care hrănește un sentiment bolnăvicios: că sunt mai speciali. Mila lui Dumnezeu să îndepărteze de la toată făptura această dorință pentru a ajunge la fericita micșorătate ce-L cuprinde pe El. – n.n.] . **Strălucirea inefabilă a luminii care emana din el am văzut-o cu proprii mei ochi. Și sunt gata oricând să depun jurământ pentru aceasta.**<sup>133</sup>

După ce am citit cu ochii noștri cum se manifestă harul Sfântului Duh și cum agrează robirea înșelării diavolești să redăm și:

## I) UN STUDIU COMPARATIV ÎNTRE CELE DOUĂ FELURI DE LUCRĂRI

făcut de Arhimandritul Mihail Stanciu, starețul Sfintei Mănăstiri Antim Ivireanul. **Vom îngroșa, ca de obicei, cele evident prezente în lucrarea Părintelui Arsenie Boca.**

### 3. **Înșelăciunea demonică**

*Ca o cauză și ca o consecință clară a decăderii morale și spirituale a „omului modern”, închis în propria suficiență ce nu mai lasă loc lui Dumnezeu, boala aproape molipsitoare a societății secularizate de astăzi este, precum bine se vede, individualismul (egoismul, iubirea de sine). Omul individualist poate ajunge treptat să fie posedat de duhul diavolului și, uneori, chiar fără să-și dea seama. Ucenicii (și proorocii) diavolului sunt, deci, oamenii care-l urmează pe diavol în viața lor, copiind de la începătorul răutății și al hulei mândria și închipuirea de sine, îmbolnăvindându-se sufletește tot mai mult și îmbolnăvindându-i și pe alții. Or, neopăgânismul și autolatria omului contemporan sunt plăgi nevindecabile fără smerenia creștină și fără harul lui Dumnezeu. Iată cum descrie Sfântul Apostol Pavel starea de boală duhovnicească a vremurilor noastre: „În zilele din urmă, vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, ne mulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, ne iubitori de bine, trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfățișarea adevăratei credințe, dar fâgăduind puterea ei. Depărtează-te de aceștia.” (2 Timotei 3, 1-5).*

*Supus la un flux divers de informații, omul contemporan nu mai știe să aleagă binele de rău, adevărul de minciună, esențialul de neesențial, deseori realitățile și valorile fiindu-i prezentate răsturnat. Astfel, în această confuzie informațională, discernământul i se alienează tot mai mult, imprimându-i omului în suflet o pecete pătimasă care îi afectează serios viața întregă. Așa că omul contemporan uită de Dumnezeu Cel Viu și-și face dumnezei după chipul lui. Azi, religia și morala creștină sunt tot mai mult exilate într-o periferie a existenței și sunt chiar*

<sup>133</sup> Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002, pp. 135-168.

**înlocuite cu noi „căi spirituale” de tip demonic.** Asta este, de fapt, strategia diavolului: să strice și să răstoarne ierarhia valorilor în mintea omului, așa încât omul să se rătăcească complet în confuzia stărnită de diavol, să nu mai poată distinge spiritualitatea autentică (Calea- Hristos) în labirintul de „spiritisme” ieftine. De aceea, **ne trebuie o temeinică pregătire** ascetică, dogmatică și mistică, **pe linia Sfinților Părinți, pentru a scăpa din plasa „religiei viitorului”**<sup>7</sup>. „Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fățărnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei care au cunoscut adevărul, pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire; căci se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” (1 Timotei 4.1-

**Aproape toate formele de „medicină complementară” aduc în doctrina lor erezii contrare Adevărului creștin trăit și mărturisit de Biserică, precum:** antropocentrismul, preexistența sufletului, reîncarnarea și predestinația lui astrală, energetismul reduționist dualist (yin - yang) necunoscut și nerecunoscut de nici un Sfânt Părinte al Bisericii, nici de vreun onest om de știință, alienarea conștiinței morale a omului, relativizarea valorilor infinite a omului și a libertății lui, impersonalizarea harului divin și chiar a lui Dumnezeu, promovarea „iluminațiilor” păgâni ș.a.

**Sunt unii „terapeuți” care apelează și la remedii naturale (acceptate de Biserică) și la întortocheate explicații științifice; dar, ce este foarte grav, introduc și răstălmăciri ale remediilor supranaturale (Sfintele Taine) din Biserică.** Prezentarea acestora ca simple metode mecanice și magice de vindecare duce mai întâi la pierderea sensului autentic al trăirii comunității creștine, apoi la diluarea valorilor Ortodoxiei în masa relativistă a unor practici eterodoxe. Promotorii unor asemenea „sacroterapii” sunt certați cu învățătura și legea bisericească, nefiind sub ascultarea nici a unui episcop al Bisericii și prezentând, în multe puncte esențiale ale doctrinei, grave confuzii dogmatice, iar în viața lor duhovnicească având serioase rătăcirii morale și mistice (unele chiar psihopatologice). În general, acești impostori se declară profund religioși, întrucât merg pe la mănăstiri, pe la duhovnici renumiți de la care fură câte o binecuvântare „ca să poată face oamenilor cât mai mult bine” (zic ei), dar nu le spun (duhovnicilor) prin ce metode. **Unii pozează în mari creștini, tipărind cărți ortodoxe (cu note și interpretări personale clar eterodoxe) și instalându-se fie în biserici, fie pe lângă sfinte moaște, arătând celorlalți că sunt preocupați de rugăciunea inimii. Mândria iradiază din ei ca dintr-un cuprător ...**

**Foarte mulți vindecători au primit investirea cu aceste puteri de vindecare (atenție!) în vis sau în transă, prin glasuri sau prin arătări de „îngeri”, de păsări, de lumini colorate sau de flăcări, etc. Aceștia ascultă numai de ce le zice „duhul” prin vedenie, manifestând neascultare și ostilitate (chiar declarată) față de Ierarhia sacramentală a Bisericii. Chiar și unii monahi și clerici pot cădea în această înșelare demonică, inventând teorii și practici noi, neortodoxe, promovându-le printre adepți și creând dezbinare între creștini<sup>9</sup>. Faptul că ies din Tradiția și cumințenia Ortodoxiei, din buna rânduială și ascultare ierahică întemeiată de Mântuitorul Hristos în Biserică, îi demască decisiv cape niște falși prooroci. De unde se vede că nu Duhul dragostei, al unității și al păcii din Biserica lui Hristos îi ajută pe ei, ci tocmai duhurile întunericului care nu suportă pocăința (smerenia) și ascultarea în Hristos.**

„Dracii slavei deșarte sunt în visuri prooroci. Ei închipuiesc ca niște vicleni cele viitoare și ni le vestesc mai dinainte. **Implinindu-se vedeniile ne minunăm și ne înălțăm cu gândul ca și cum am avea darul preștiinței. In cei ce ascultă de dracul acesta, el s-a făcut adeseori prooroc. Iar față de cei ce-l disprețuiesc, el pururea minte.** Căci fiind duh, el vede cele din lăuntru aerului acesta și cunoscând pe cineva că moare, proorocește prin visuri celor mai ușurei la minte.

**Dracii nu știu nimic din cele viitoare, dintr-o cunoștință de mai înainte. Ei se prefac adeseori în îngeri de lumină și în chipuri de mucenici și ne arată pe aceia venind la noi, în visuri.**

Iar când ne deșteptăm, ne scufundă în mândrie și în bucurie. Dar acesta să-ți fie semnul înșelăciunii, căci îngerii ne artă osânde, judecăți și despărțiri. Iar odată treziți ne fac să tremurăm și să ne întristăm.

**Când începem să credem în vis dracilor, ei își bat joc de noi și când suntem treji. Cel ce crede visurilor e cu totul necercat. Iar cel ce nu crede nici unora e înțelept.**”<sup>10</sup>

**Vrăjmașul diavol, în Rai întâi a amețit-o pe Eva, apoi a sugestionat-o (negându-i cuvântul lui Dumnezeu) stimulându-i imaginația (că va fi ca Dumnezeu, dar fără Dumnezeu Cel Viu). Cu aceste mijloace, diavolul a făcut și face victime printre oameni mereu. Inșă, și toți proorocii diavolului, adică oamenii ce-i slujesc lui cu același scop ca și el (înșelarea și pierzarea oamenilor), folosesc aceleași metode ca și el.**

**Hipnotizarea clientului rezidă într-un „joc de scenă” și are ca scop adormirea (sau amețirea) minții folosind anumite mișcări, gesturi, cuvinte și muzică impresionantă<sup>11</sup> (unele sunt invocări satanice clare) care îi fură atenția omului din realitate și i-o mută într-o lume virtuală falsă și îi induc omului o stare de somn al rațiunii, stare receptivă influențelor demonice (de exemplu: unele vrăjitoare, îmbrăcate într-un anumit fel, folosesc cărțile de joc ca să-l atragă pe om cu mintea într-un spațiu de gânduri ireal; **oculiștii cu iz asiatic te amețesc cu termeni în sanscrită ca să-ți devieze atenția și să-ți inoculeze ideea că ei sunt niște „superiori” de care trebuie să ascuți**). Cu alte cuvinte, hipnoza este una din metodele de „spălare și întunecare a minții” și de pregătire a ei pentru implantul sugestiilor și duhurilor demonice. „Toți dracii se luptă să întunece mintea noastră, apoi îi insuflă cele plăcute lor. Căci dacă mintea nu va fi adormită, comoara nu se va jefui.”<sup>12</sup>**

**Așadar, nedespărțită de hipnoză este sugestionarea victimei, care înseamnă inducerea de idei prin cuvinte și gesturi „atrăgătoare”, idei care se înfig în mintea omului și pot rămâne foarte mult timp. Omul slăbit cu gândul (hipnotizat, cu conștiința adormită, dar cu mintea aflată într-o stare de mare receptivitate la nivelul subconștientului) preia ușor aceste sugestii din afară, le păstrează în sine auto-alimentându-le; acum, ele îi devin autosugestii, apoi treptat îi ajung obsesii, generându-i angoase interioare și chiar psihoze. Diavolul își dă tot concursul ca omul să-și amintească ce i-a zis „proorocul mincinos”, aducându-i mereu în gând sugestiile necurate pe care i le-a săgetat acela. Din această pricină „de ce ți-e frică, nu scapi”.**

**Astfel, în imaginația (pe care Sfinții Părinți au numit-o puntea dracilor) mult decăzută sub povara patimilor și a educației imorale a omului de astăzi, sub amețeaua hipnozei și a sugestiei repetate, diavolul sau „vindecătorul” inoculează apoi iluzia (nălucirea) unei alte realități și-l ispitește pe om să o accepte ca adevărată<sup>13</sup>. Imaginația pervertită prin păcate păstrează și amplifică astfel sugestiile și inducțiile de tip demonic, relativizând obiectivitatea absolută a adevărului creștin și amestecând valorile autentice ale dreptei credințe creștine cu alte „valori” anticreștine. In gândirea omului pătimăș apare ideea că „toate sunt relative și subiective”, deci n-ar mai fi nimic absolut și obiectiv; astfel, percepția Adevărului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este amestecată printre nălucirile minciunilor (sugestiilor) demonice, iar bine și răul își pierd consistența lor absolută și ontologic-personală, sunt răsturnate și amestecate între ele. Cea mai mare viclenie a diavolului -s», este să-i facă ne oameni să nu se angajeze în lupta contra lui, crezând că „cel rău” este ceva impersonal, chiar ceva necesar. Mulți oameni, chiar printre creștinii ortodocși, au această idee și, datorită acestei viclenii demonice strecurate în concepția lor, cad foarte ușor în mrejele satanei.**

**Performanțele impostorilor stau, deci, nu atât în măiestria lor, cât în ignoranța și în credulitatea victimelor lor. După „reușita” unei ședințe de terapie (de fapt, de orice „consiliere”) ocultistă, diavolul are o triplă victorie: pe de o parte, impostorul rămâne în înșelarea sa (diavolul confirmându-i metoda încă o dată), pe de altă parte victima cade și ea în înșelare, și, pe de alta, mulți alții care văd „reușita” sunt atrași să încerce și ei metoda ocultistă. Aceasta este și voia diavolului, ca să fie înșelați cât mai mulți oameni [deplângem așadar și pe Părintele Arsenie Boca și pe propovăduitorii sfinției sale și pe bieții oameni adunați cu mintea în jurul mormântului lui, plângându-ne și pe noi înșine că nu am pus început bun de**

**pocăință ca să vie Dumnezeu și să vindece tot – n.n.] . „Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre rău tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.” (2 Timotei 3, 3)**

**De aceea, pe acești prooroci mincinoși diavolul îi ajută din plin, mimând deseori vindecări și intervenind chiar la nivel fizic cu „semne și minuni”, cu senzații și năluciri, forțând libertatea omului să-i accepte și să-i recunoască că ar fi de la Dumnezeu. In „terapiile complementare”, unii pot proba o reală îmbunătățire a stării de boală datorită remediilor naturale amestecate printre practicile oculte (și nicidecum paselor demono-energetice), deși diavolul, care le-a inspirat, intervine nevăzut și el cu mult aplomb, nu vindecând boala, ci camuflând senzațiile de durere, mărinđ presiunea sugestiei (că gata, s-a vindecat boala) în imaginația omului. Diavolul știe să nălucească arătări și senzații, dar nu poate restaura firea bolnavă a omului păcătos [însă poate vindeca bolile care el însuși le-a făcut, având posibilitatea de a mima orice modificare anatomică și fiziologică, clinică și paraclinică, iar mai apoi retrăgându-se și renormalizând analizele omul crede, cu dovezi, că a fost vindecat. În realitate nălucirile bolilor sunt înlocuite cu boala cea mai gravă: afectarea mentalității care este tunelul întortocheat ce duce la iad – n.n.] . Căci cum l-ar vindeca el pe om, pe care-l urăște de moarte? Dacă diavolul l-a scos pe om din Rai dorindu-i moartea, oare poate să îl ajute cu ceva? Sau doar mimează binele ca să îl înșele încă o dată? **Ba încă, foarte des, demonii intervin chiar și fizic în trupul omului, pe fondul totalei posedări demonice a sufletului lui bolnav, hipnotizat și sugestionat continuu. Astfel, omul cade în închipuire și în mândrie (tot mai mare), neglijându-și pe mai departe datoriile sale de creștin, iar diavolul îl duce pe om pe toate „căile”, numai pe calea pocăinței nu.****

După o vreme, când harul lui Dumnezeu îl cercetează pe om, diavolul se retrage din imaginația omului, boala și durerea revenindu-i acestuia în toată amploarea. [ce ne facem însă cu cei care, prin mândrie, resping harul, par sănătoși dar mor bolnavi crezându-se vindecați? Amarul acestora, când dau de realitatea cruntă, după moarte, nu poate fi descris, de aceea nici Părintele Arhimandrit nu îi pomenește, ca să nu provoace prea multă durere conștiinței. Însă, mai jos, amintește în treacăt de ei – n.n.] Abia ajunși aici unii se dezmeticesc din rătăcirea lor (Dumnezeu chemându-i prin această suferință spre pocăință și spre Biserică); însă, alții cad în necredință și deznădejde (spre bucuria diavolului), refuzând pe mai departe ajutorul Mântuitorului Hristos prin Biserică, îndrăcindu-se treptat (atenție!) și rămânând chiar cu sechele psiho-patologice, uneori toată viața. Alteori, când boala este cauzată de prezența unui duh necurat, în timpul ședinței paramedicale, cu a sa viclenie caracteristică, duhul rău se dă un timp la o parte, iarăși înșelându-i și pe vindecător și pe pacient. Căci „dracii se depărtează și ne părăsesc pe noi de bunăvoie, făcând să se umple locul golit de toate celelalte, de închipuirea de sine a noastră.”<sup>14</sup> In locul unor patimi minore, diavolii fac să se instaleze, așadar, o patimă dominantă mult mai păguboasă, mândria și închipuirea de sine. Dumnezeu totuși îngăduie aceste ispitiri omului întrucât îi protejează libertatea și respectă voia acestuia. „Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul și pământul: viață și moarte v-am pus eu astăzi înaintea, binecuvântare și blestem. Alege viața ca să trăiești tu și urmașii tăi(Deuteronom 30, 19).

Omul este zidit de Dumnezeul Cel personal și iubitor de oameni. Bolile ne vin cu voia și cu știrea lui Dumnezeu Care ni le îngăduie spre mântuirea noastră și, deci, și vindecarea noastră se face tot cu voia și cu știrea Lui. Orice tentativă de vindecare fără dialog cu Dumnezeu în Hristos este o iluzie, o minciună, o falsă vindecare. De aceea, trebuie conștientizată în primul rând relația de iubire cu Mântuitorul Hristos, Adevăratul și Unicul Doctor și Tămăduitor, și de unire cu Biserica Lui Dreptmăritoare.

Este clar că hipnoza este un procedeu ocult, satanic, neacceptat de Biserica Ortodoxă. **Să explicăm un caz: un om neinstruit A, asupra căruia s-a efectuat o ședință de hipnoză, a intrat în transă și a început să vorbească în engleză (el neînvățând-o la școală) zicând că: „într-o viață anterioară am trăit în Anglia, în satul X; mă numeam Y, părinții mei erau Z, frații mei erau T, locuiam într-o casă lângă râul U, la poartă aveam un copac mare ...” și alte detalii de viață adevărate pentru Y, detalii ce pot fi probate chiar istoric. întrucât Ortodoxia mărturisește că reîncarnarea este o erezie total neacceptabilă, reiese de aici că duhurile care intervin**

în experiențele de hipnoză nu sunt de partea Mântuitorului Hristos. Apoi, diavolul (sau chiar mai mulți diavoli), care l-a(u) ispitit pe Y în viața lui, în ședința de hipnoză l-a(u) luat în posesie pe A și a(u) grăit prin el unele lucruri adevărate despre Y, ca să înșele pe oameni, „mărturisind”, despre reîncarnare.

O femeie vrăjitoare a fost arestată de poliție pe motivul înșelăciunii (cazul a fost dat și la TVR 1). **Întrebată cum a reușit să păcălească atâtia oameni** cu sume mari de bani, ea a recunoscut: „Păi dacă e proști și crede ce le zic!” Fără alte comentarii.

Noi ne punem o întrebare: **de ce oamenii sunt atât de ușor de păcălit? Și ne răspundem singuri: pentru că mulți nu-L mai caută pe Dumnezeu - Dătătorul înțelepciunii și se complac în superficialitatea păcatelor.** Aceștia au pierdut simțul și educația comuniunii creștine și nu mai trăiesc deplin Adevărul și Viața Bisericii, nu mai percep corect înțelesurile drepte credințe și, deci, îi tăgăduiesc puterea. **Mulți creștini ortodocși înșiși nu mai trăiesc creștinește, nu mai cunosc adevărurile credinței sănătoase.** Ce să mai zicem de eretici sau păgânii închinători la idoli? Pe bună dreptate, ne întrebăm și noi: „Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?” (Luca 18, 8).

#### 4. Sfințenie sau șarlatanie?

**Între sfințenia adevărată sau căutarea sinceră a sfințeniei și falsa sfințenie, simulată de toți impostorii, apar limpede, așadar, trei deosebiri radicale<sup>15</sup>:**

a) **Sfințenia încorporează strădaniile îndelungate și statornice ale unei vieți întregi, pe când faima falsei sfințenii și-o câștigă cineva după un timp scurt de exhibiții bine puse în scenă.** [vârsta de 31 de ani, cât avea Părintele Arsenie Boca, când s-a apucat să facă duhovnicie fără a fi preot<sup>134</sup>, nu este suficientă pentru a dobândi starea de stăreție duhovnicească – n.n.]

b) **Sfințenia adevărată înseamnă o stare de curăție de toate patimile sufletești și trupești, mai ales de mândrie și slavă deșartă. Falsa sfințenie, însă, caută cu tot dinadinsul celebritatea, simulând smerenia și iubirea pentru a-și atrage admirația. Sfântul adevărat are putere să suporte chiar nepopularitatea, pentru că are alte bucurii și nu are nevoie de hrana laudelor omenești. Peste tot el caută să treacă un om neînsemnat. Pe sfinții adevărați îi descoperă Dumnezeu fără voia lor, și, de cele mai multe ori, numai după moartea lor.**

c) **Sfințenia adevărată este semnul prezenței și lucrării mântuitoare a Domnului Iisus Hristos în om și prin om, de aceea întreaga viață și gândire a unui sfânt este o iradiere senină a Evangheliei și a învierii lui Hristos. În schimb, șarlatanii sunt plini de pete întunecoase, de tot felul de întortocheți atât în învățătura cât și în viața lor morală.**

#### 5. Concluzie

**In Occident, procesul galopant de dizolvare a valorilor Creștinismului în sincretismul masonic „New Age” este pornit de peste 40 de ani, iar la noi în țară de aproape 10 ani. Dacă vom merge în ritmul acesta, viitorul neamului românesc nu ni se arată deloc mai bun sau mai luminos, întrucât va fi iminent pericolul degradării și al dezbinării noastre religioase și morale. Căci prin „religia viitorului”, prin practicile orientale și prin „terapiile complementare” ancorate bine în New Age, diavolul încearcă să fure Adevărul creștin din mințile oamenilor și chiar să facă accesibile omului modern inițieri satanice chiar fără ca omul să vrea sau să știe (manipularea se face insistent prin mass-media) și, prin ele, să-i impună un mod de viață**

<sup>134</sup> într-o iarnă, probabil prin 1941, ne trezim cu o avalanșă de oameni de toate vârstele și treptele, năpădindu-mă să stau de vorbă cu ei despre necazurile lor. Aci m-am trezit să fac duhovnicie cu oamenii, deși nu eram preot.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, p. 13.

Am auzit că și călugărilor celor ce nu au proeție, li s-a dat de arhierii a lucra cele ce sunt ale pocăinței și a primi cugetele spovedaniei, însă cred că acestea nu sunt de trebuință, de vreme ce cel ce spovedește trebuie să binecuvinteze, să citească rugăciune și să cuminece cu Sfintele Taine pe cei ce au trebuință, și cu un cuvânt, să fie preot, ca să facă Liturghie și să se roage pentru cei ce se pocăiesc. [...] Eu însă mă sfiesc de aceasta și socotesc că nu este bine să lucreze cineva lucrurile pocăinței neavând proeție.

Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe*, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 214.

**antihristic. Trăim** vremuri foarte tulburi astăzi, căci diavolul știe că mai are puțină vreme și caută să înșele cât mai mulți oameni prin tot mai subtile viclășuguri.

**Noi, creștinii ortodocși, care am primit harul dumnezeiesc și-l primim** neîncetat în Biserica Dreptmăritoare a lui Hristos, prin Sfintele Taine, așa cum l-au primit toți Sfinții, nu trebuie să căutăm „semne și minuni” exterioare, care pot fi ușor simulate de duhurile rele, „ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos” (Efeseni 4,15). Să nu ieșim din hotarele Părinților noștri, din cuminența Ortodoxiei, în care milioane de Sfinți au primit făgăduințele mântuirii lui Dumnezeu, ci „având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7, 1).

Pentru o mai bună documentare și lămurire puteți citi:

1. Sfântul Ignatie Briancianino v, *Despre înșelare, Schitul românesc Lacu, Sfântul Munte Athos, 1999*
2. Ieromonah Serafim Rose, *Ortodoxia și religia viitorului, Editura Cartea Moldovei, Chișinău, 1995*
3. Mitropolitul Hristodulos Paraskevidis, *Războiul contra satanei, Editura Anastasia, București, 1998*
4. Părintele Rodion, *Oameni și demoni, Editura Schimbarea la Față, 1999*
5. Mitropolitul Hierotheos Vlachos, *Psihoterapia ortodoxă, Editura învierea, Timișoara, 1999*
6. Jean-Claude Larchet, *Teologia bolii, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 1997*
7. Diacon Petre I. David, *Invazia -> "T J sectelor, Editura Crist, București, 1997 [...]*
- 7 „Spiritualitatea” NewAge, cu totul opusă față de cea ortodoxă.
- 8 Ca de exemplu: marele „învățător isihast” Vasile Andru se plângea în paginile revistei *Interval* (nr. 3/1995) că prietena sa „mistică” nu vrea să întrețină relații sexuale cu el, considerând că este păcat.
- 9 **Vezi cazurile Vladimirești, Noul Ierusalim - Pucioasa, Visarioniștii** [acum... arseniștii, propagați de mass-media cu fonduri masive și cei mai periculoși – n.n.] .
- 10 Sfântul Ioan Scărarul, *Capetele 39-44 din Cuvântul III, Despre înstrăinare, din Scara, traducere, introducere și note, de Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, p. 76.*
- 11 Chiar și droguri uneori.
- 12 Sfântul Ioan Scărarul, *Capul 77 din Cuvântul XV Despre curăția și neprihănirea nesticăcioasă, agonisită de cei stricăcioși prin osteneli și dureri, în Op. cit., p. 246.*
- 13 *Vezi și paragraful 2.2. din prima parte a lucrării (partea despre spiritism).*
- 14 Sfântul Ioan Scărarul, *Capul 62 din Op. cit., p. 238.*
- 15 *Vezi și la Preot Prof. Dumitru Stăniloae, Op. cit., p. 269<sup>135</sup>.*

## J) DIN ISPITIT, ISPITITOR

Părintele Arsenie Boca devine din victimă în autor al înșelării. Dar ce l-a schimbat atât de mult oare ca să înceapă să facă atâta rău și la alții?

După cum dacă omul având descoperire dumnezeiască se smerește și ascultă (asemenea Sfântului Cuvios Serafim de Sarov), nădăjduind în Dumnezeu iar nu în sine și înțelegerea sa, prin lucrarea duhovnicului și a celorlalți din Sfânta Biserică, devine purtător de descoperiri duhovnicești și Sfânt, tot așa, dar invers, cel care primește o apariție demonică, dacă nu se smerește și nu se spovedește, părându-i-se că este Sfânt, bizuindu-se pe sine și izolându-se de învățăturile, duhovniciei și ceilalți din Sfânta Biserică, se amăgește ireversibil și devine un maestru al amăgirilor.

<sup>135</sup> Porunca Iubirii, 5-6/2002, pp. 142-148.

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea Arhiepiscopiei Sibiului.



*Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.*

*Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.<sup>136</sup>*

Că aceasta s-a petrecut și cu bietul Părinte Arsenie Boca o recunosc, fără să vrea, chiar ucenicii sfinției sale:

*Astăzi sunt în posesia copiilor după documente originale privind plecarea Părintelui la Muntele Athos, aflate în arhiva Mitropoliei Ardealului, și pot spune că Părintele Arsenie Boca a fost la Sfântul Munte în anul 1939, după 12 martie și până în 8 Iunie, când era ziua națională a Regatului României.*

*Din notițele Părintelui pe care le-am citit, putem spune că Părintele a vizitat toate mănăstirile mari, și Prodromul - schitul românesc de pe moșia mănăstirii Marea Lavră. Apoi, după ce a făcut acest tur al mănăstirilor, făcându-și însemnări, și copiind prin desenare multe modele de icoane, mai ales ale Maicii Domnului, pe care le va folosi în arta sa picturală. Părintele a viețuit la chilia cu hramul Sfântul Ipatie, unde locuiau vreo patru călugări români, în frunte cu Părintele schimonah, Antipa Dinescu.*

*După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.*

*Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”*

*Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.*

*Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]*

*Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronta” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.<sup>137</sup>*

Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, și nici în acelea nu a putut împlini nici măcar ascultările minore. Experimentatul stareț și-a dat seama cu cine are de a face și l-a avertizat, cu dragoste, să se schimbe. Din păcate, s-a simțit jignit și s-a izolat în idioritmie:

---

<sup>136</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, <[https://www.scribd.com/document\\_downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document_downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ)>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 22.

<sup>137</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

*Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie*<sup>138</sup>

La scurt timp, fiind amăgit de o vedenie înșelătoare, a plecat în țară ca să poată conduce pe alții și să nu fie, cumva, condus, pentru a scăpa de amăgitorul ce i se arăta ca Sfânt, duhovnic sârb, mort de 200 de ani, ba chiar și ca Maica Domnului, îmbrăcată în negru, după cum e venerată fals de romano-catolici<sup>139</sup>:

*Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului*<sup>140</sup>.

Observăm sugestia insistentă de a pleca în România, ca din smerita așezare de ucenic și posibilitatea dezînșelării, să devină misionar și conducător de suflete, cu imposibilitatea de a mai fi corectat... cine ar îndrăzni să facă vreo observație vreunui duhovnic, mai ales dacă este liderul unei mari mulțimi de oameni încântați de vedenii și false minuni, de fraze iscusit alcătuite și părut științifice, de fulgere țâșnite din ochi albaștri care devin, cu timpul, o sursă de mari venituri? Nu pare acesta un mare succes incontestabil, ce pare a aduce mase largi la Sfânta Biserică? Cum să crezi că ar trebui schimbat, darămite să mai și încerci să o faci?

*Cine, iubind bârfele, poate câștiga minte curată? Sau agonisind slava cea de la oameni, poate să câștige gânduri smerite. Smeritei cugetări îi urmează înfrânarea și sfiala, iar slava deșartă este slujitoarea curviei și lucru al mândriei. Smerita cugetare, pentru sfiala ei cea de pururea, întru vedenie ajunge și împodobeste sufletul cu întreaga înțelepciune. Iar slava deșartă, pentru tulburarea cea de-a pururea și amestecarea gândurilor din întâmplările lucrurilor, adună visterii pângărite și spurcă inima. Să nu asemeni pe cei ce fac semne și minuni și puteri în lume cu cei ce se liniștesc cu înțelegere. Iubește nelucrarea liniștii mai mult decât a sătura pe cei flămânzi în lume și a întoarce multe neamuri la închinăciunea lui Dumnezeu. Că mai bine-ți este a te dezlega de legătura păcatului, decât a slobozi robi din robie. Mai bine-ți*

---

<sup>138</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

*Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.*

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, <[https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ)>, miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

<sup>139</sup> *Maica Domnului Neagra*

*Intre reprezentările iconografice și statuare ale Maicii Domnului, a apărut în perioada medievală - sau chiar mai devreme - în sanul romano-catolicismului, o serie de exemple în care aceasta este înfățișată având piele de culoare închisă, uneori neagră. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]*

*În legătură cu aceste reprezentări cercetătorii au încercat să ofere diverse explicații. Citind cea mai importantă lucrare de istorie a artei pe această temă Marvin Pope prezintă mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia că e "foarte probabil" să-și aibă originea în Asia Mica și face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis și alte zeități pagane negre. [...]*

*Raspandirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin încurajarea în sanul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.*

*În Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintită în erminiile sau manualele de pictură bisericească.*

<<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-122280.html>>, miercuri, 10 iunie 2015.

<sup>140</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

*este a te împăca cu sufletul tău întru unirea treimei întru tine (a trupului, a sufletului și a duhului), decât a împăca cu învățătura ta pe cei dezbinați. Că Sf. Grigore zice: "Bine este a slobozi pentru Dumnezeu, dar mai bine este a te curăți pe sineși lui Dumnezeu"<sup>141</sup>.*

Nu a fost, așadar, în Sfântul Munte nici vreme îndestulată, nici în duhul potrivit formării duhovnicești, în duhul Sfânt al locului:

21. *Zis-a un bătrân: „Dacă va petrece cineva într-un loc și nu se va asemăna locului, însuși locul îl gonește pe acesta, căci nu face fapta locului”.*<sup>142</sup>

Dar, ceea ce este mai grav, s-a ales și cu o scârbă care l-a însoțit, mai apoi, toată viața: cu marea vătămare a amăgirii, care nu l-a lăsat să-și conducă cu adevărat sufletul, ci să fie condus, înlănțuit de părerea de sine, însoțită de duhurile lipite de ea.

Vedeniile sfinției sale la Sfântul Munte, după primirea primei ispite ca fiind cerească, s-au înmulțit cu o mare frecvență, cum nu se petrece în cazul adevăratelor descoperiri, ca să fie din ce în ce mai încrezător în ele și mai puțin ascultător de duhovnic:

*Și monahul cărturar Alexandru - care a peregrinat prin Sfântul Munte și în multe alte locuri, iar acum este la Mănăstirea Sâmbăta — a spus că sunt unele locuri cunoscute și marcate cu pietre unde i s-a arătat Maica Domnului însăși Părintelui Arsenie, în momentele grele, îmbărbătându-l și luminându-l*<sup>143</sup>.

Bietul Părinte Arsenie Boca... dacă nu a ales libertatea smereniei lui Hristos, s-a ales cu falsa smerenie sau cu robia.

***Să ne ferească mila Domnului ca o asemenea înșelare să fie ridicată la rang de canon și model în Sfânta Biserică Ortodoxă!***

### K) CINE POATE FI MODEL ÎN BISERICA ORTODOXĂ?

În Sfânta Biserică Ortodoxă poate fi model numai cine urmează această cale:

*Mare putere au rugăciunile unui duhovnic. Am suferit mult din partea demonilor din pricina mândriei mele, dar Domnul m-a smerit și m-a miluit pentru rugăciunile părintelui meu duhovnicesc, și acum Domnul mi-a descoperit că peste ei odihnește Duhul Sfânt și de aceea îi cinstesc mult pe duhovnici.*

*Pentru rugăciunile lor primim harul Sfântului Duh și bucurie de la Domnul Care ne iubește și ne-a dat tot ce ne e de trebuință pentru mântuirea sufletelor.*

*Dacă omul nu spune totul duhovnicului, calea sa e întortocheată și nu duce la mântuire, dar cine spune totul acela merge drept în împărăția cerurilor.*

*Un monah m-a întrebat: „Spune-mi, ce să fac să-mi îndrept viața mea?” îi plăcea să mănânce mult și în afara soroacelor rânduite. I-am spus: „Scrie în fiecare zi cât ai mâncat și ce ai gândit, iar seara citește ce ai scris duhovnicului”. El însă mi-a zis: „Nu pot să fac aceasta”. Și așa el n-a putut trece peste mica rușine de a-și mărturisi neputința și de aceea nu s-a îndreptat și a murit de damba. Domnul să-i dea iertare fratelui nostru și să ne păzească de asemenea moarte.*

*Cine vrea să se roage neîncetat trebuie să fie curajos și înțelept și în toate să întrebe pe părintele său duhovnicesc. întrebă-l chiar dacă el însuși n-a trecut prin experiența rugăciunii și pentru smerenia ta Domnul se va milostivi de tine și te va păzi de orice nedreptate; dar dacă*

<sup>141</sup> Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

<sup>142</sup> *Patericul...*, Pentru socotință, 21.

<sup>143</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

*gândești: „Duhovnicul este neexperimentat și prins în zădărnicii; mă voi călăuzi eu însumi după cărți”, ești pe o cale primejdioasă și nu departe de înșelăciune. Cunosco pe mulți care s-au amăgit așa în gândurile lor și, din pricina disprețului față de părintele lor duhovnicesc, n-au înaintat duhovnicește. Ei uită că în Sfânta Taină [a Mărturisirii] lucrează harul Sfântului Duh, care ne și mântuiește.<sup>144</sup>*

Haideți să redăm, progresiv, evoluția spirituală a sfinției sale plecând de la amăgirea vedeniilor primite, la neascultare, la disprețuirea ierarhilor și sfârșind cu disprețuirea tuturor, mai ales dacă nu îi aduc închinare robită. Este exact ceea ce redă primul tablou și al doilea din capitolul *Cu barbă mare și ochii albaștri*, amestecate: visare ca un stăpân feudal al ținutului Făgărașului, dispreț, hipnoză și... sălbăticie.

## L) RĂZVRĂTIRE AVANSATĂ – TRON IMAGINAR DEASUPRA CELUI CE L-A HIROTONIT

La ce mare amăgire a ajuns din cauza neascultării de ierarhia sa, începând cu duhovnicul: Boala răzvrătirii va avansa ca, în final, să se instaleze el însuși, pe un tron imaginar, deasupra celui ce l-a hirotonit.

față de care ar fi trebuit să aibă cea mai mare recunoștință și supunere fiască. Dar nu numai atât, *se va face în cugetul său un substituent al Bisericii și chiar al Dreptului Judecător:*

*Slujbă specială de făcut*

*Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:*

*„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:*

- *Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.*

- *Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!*

- *Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trifa, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt.*

*Și a făcut slujba, atunci...”<sup>145</sup>*

## M) ÎMBOLNĂVIT GRAV DE RĂZVRĂTIRE. SE PUNE DEASUPRA MULTOR IERARHI

Dar nu numai față de mitropolitul său avea această gândire, ci și față de mulți din ierarhia bisericească:

*Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.*

*Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Așa L-a ispășit și pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie” [dar oare a fi mitropolit e totuna cu a te închina satanei, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale? – n.n.], cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi și pentru funcțiile și conducerile deșarte ale lumii sunt din ce în ce mai puternice și mai viclene, și cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noștri”, cu toate că mulți sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, așa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei! [ce dispreț față de oameni și față de ierarhi! Dacă va fi canonizat ca Sfânt nu vor face și adepții sfinției sale la fel? – n.n.]<sup>146</sup>*

Să vedem cum privea un Sfânt adevărat ierarhia bisericească:

*Domnul a dat Sfintei Biserici păstori și ei slujesc în chipul lui Hristos și lor le-a fost dată puterea de a ierta păcatele prin Duhul Sfânt.*

<sup>144</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 110-111.

<sup>145</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

<sup>146</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 15-16.

*Dar poate că vei gândi: cum poate cutare episcop sau duhovnic sau preot să aibă Duhul Sfânt, când îi place să mănânce și are atâtea slăbiciuni? Dar eu îți spun: e cu puțință, dacă nu primește gânduri rele; așa încât, chiar dacă are unele defecte, acestea nu împiedică harul să vieze în sufletul lui, așa cum un pom verde poate avea și ramuri uscate fără ca acestea să-l vatăme, și el aduce roadă; sau, într-o holdă de grâu, chiar dacă grâul este amestecat cu neghină, aceasta nu-l împiedică să crească. [...]*

*Dacă oamenii ar vedea în ce slavă slujește preotul, atunci la această vedere ar cădea la pământ; și dacă preotul însuși s-ar vedea în ce slavă cerească stă [își săvârșește slujirea sa], ar deveni un mare nevoitor [ascet], ca să nu întristeze cu nimic harul Duhului Sfânt care viază în el.*

*Scriu aceste rânduri și duhul meu se bucură că păstorii noștri sunt asemenea Domnului Iisus Hristos. Dar și noi, oile, chiar dacă nu avem decât puțin har, suntem însă toți asemenea Domnului. Oamenii nu cunosc aceste taine, dar Ioan Teologul a spus limpede: „Vom fi asemenea Lui” [1 In 3, 2], și aceasta nu numai după moarte, ci încă de acum, fiindcă Domnul Cel Milostiv a dat pe pământ pe Duhul Sfânt și Duhul Sfânt viază în Biserica noastră; El viază în păstorii cei neprihăniți, viază în inima credincioșilor și învață sufletul nevoița [asceza], dă puterea de a împlini poruncile Domnului, ne conduce la tot adevărul și îl face pe om atât de frumos, încât omul se face asemenea Domnului.*

*Întotdeauna trebuie să ne aducem aminte că duhovnicul își săvârșește slujirea sa în Duhul Sfânt și de aceea trebuie să avem evlavie față de el. Credeți, fraților, că dacă s-ar întâmpla cuiva să moară de față cu un duhovnic și cel ce moare spune: „Părinte sfinte, dă-mi binecuvântare să văd pe Domnul în împărăția cerurilor”, iar duhovnicul spune: „Du-te, copile, și vezi pe Domnul”, va fi după bine cuvântarea duhovnicului, pentru că Duhul Sfânt în cer și pe pământ Același este<sup>147</sup>*

*Canonul Sinodului al 4-lea ecumenic, luat din Molitfelnic:*

*„Al soborului al 4-lea “Omului mirean nu se cade a ocări, a bate sau a defaimă preot, sau a-l cleveti, sau a-l mostra în față, de ar fi și adevărate cele zise asupra lui. Iar de va îndrăzni mireanul a face aceasta, să se dea anatemei și să se lepede de la biserică, că unul ca acela este despărțit de Sfânta Treime și se va trimite la un loc cu Iuda, că scris este: pre mai marele norodului tău să nu-l grăiești de rău, așijderea și cel ce necinstește pre mai marele său.”<sup>148</sup>. [cu cât mai grav este ca un preot și călugăr să vorbească de rău pe arhierii? – n.n.]*

## N) „BICIUL LUI DUMNEZEU” – HIPNOTIZATORUL CE VĂDEA PUBLIC PĂCATELE

Părintele Arsenie Boca „Biciul lui Dumnezeu” sau hipnotizatorul ce vădea la toți păcatele în mod public... Așadar nu numai față de superiorii săi se purta cu dispreț, ci și față de fiii săi duhovnicești, chiar și în scaunul spovedaniei, fără discernământ sau delicatețe

**pentru a impresiona** pe toți că **el știe, fiind deci prooroc**, ca prin aceasta să atragă la sine cât mai mult popor, crezând (poate) că așa ar face o misiune eficientă pentru Hristos.

*I se spunea, încă de atunci, "biciul lui Dumnezeu"... [...]*

*Atunci am înțeles mai bine ca niciodată, de ce i se spunea părintelui «Biciul lui Dumnezeu»<sup>149</sup>*

Am putea spune că Părintele Arsenie Boca s-a asemănat, măcar la acest capitol cu Domnul nostru Iisus Hristos:

*Ioan 2:14 Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani. 15 Și, făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile*

<sup>147</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdi și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 109-110.

<sup>148</sup> *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, p. 564.

<sup>149</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68.

și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele. 16 Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie. 17 Și și-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: „Râvna casei Tale mă mistuie”.

Așa să fie oare, Părintele Arsenie Boca a fost a cel bici din ștreanguri pe care l-a folosit Domnul? Se aseamănă sfinția sa cu Hristos, măcar la acest capitol?

Să vedem cum tâlcuiesc Sfinții Părinți acest moment din viața Mântuitorului:

Și pentru care pricină îi și scoate cu totul afară din „biserica” [„templu”] pe unii ca aceștia? Nu fără de socoteală [socotință] ci, fiindcă avea să tămăduiască sâmbăta și să dezlege Legea, ca să nu se pară că este potrivnic lui Dumnezeu îndreptează aici o părere ca aceasta - căci Cel Care a arătat atâta râvnă pentru „casă”, nu L-ar fi lepădat pe stăpânul „casei”, pe Dumnezeu. Căci nu așa, de rând, [simplu] „i-a scos”, ci și bătând cu „ștreang” împletit<sup>25</sup> și „răsturnând mesele” și „banii” schimbătorilor „vărsându-i” și de lucru primejdios apucându-Se. Așadar, Acela Care Se arunca pe sine întru primejdie pentru „casa” lui Dumnezeu, nu ar fi dezlegat Legea lui Dumnezeu, ca un împotrivic al lui Dumnezeu ci, cu adevărat, pentru că era Fiu și avea stăpânire deopotrivă cu Dumnezeu și Tatăl, Care și Legea cea pentru sâmbătă o a dat (Ieșire 20, 4; 31,13). Drept aceea, nici nu a zis „casa lui Dumnezeu”, ci „casa Tatălui Meu”, arătând că stăpânește, ca un Fiu, pe toate cele ale Tatălui.

25 [1805] Se cuvine a ști că Domnul, făcând ștreang, nu i-a bătut pe oameni, ci numai i-a înfricoșat și i-a izgonit, iar în oi și în boi a dat și i-a scos afară (după Zigaben).

Așadar Mântuitorul nu a folosit biciul de ștreanguri împotriva oamenilor.

Dar față de oameni cum S-a purtat?

Mat 21:19 Și văzând un smochin lângă cale, S-a dus la el, dar n-a găsit nimic în el decât numai frunze, și a zis lui: De acum înainte să nu mai fie rod din tine în veac! Și smochinul s-a uscat îndată. 20 Văzând aceasta, ucenicii s-au minunat, zicând: Cum s-a uscat smochinul îndată?

Fiindcă multe minuni a făcut Domnul, care toate spre facerea de bine s-au făcut și nici o facere de minuni muncitoare [căznitoare, pedepsitoare] n-a arătat, ca să nu socotească vreunii că a munci [căzni, pedepsi] nu poate, arata aici și pe această putere a Sa. Și iubitor de oameni fiind Domnul, arată această putere a Sa nu pedepsindu-l pe om, ci pomul, după cum mai înainte de asta [prăpăstuieste] pe porci. Deci, usucă pomul, ca să-i înțeleptească pe oameni.

Așadar, chiar atunci când vrea Să ne treacă de la legea scrisă la cea a darului, aducând schimbări radicale în ritual, și Să ne arate că este Fiul lui Dumnezeu și că poate pedepsi pe om, datorită iubirii de oameni, își arată autoritatea asprimii asupra ființelor necuvântătoare, care nu puteau asculta de poruncă, decât văzând biciul și fugind din Templu sau arătând uscarea ca un simbol al neascultării.

Când, însă, se întâlnește cu omul păcătos, chiar prins public păcătuind, lucrează cu totul altfel, revărsându-și delicatețea Sa vindecătoare:

Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iar și plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osâdesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești. 12 Deci iar și le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Nu numai atât, dar când Sfinții Apostoli îi cer să arate asprime, din dorințe misionare, Mântuitorul îi muștră:

Luc 9:52 Și au trimis vestitori înaintea feței sale; și mergând au intrat într'un oraș al Samarinenilor, ca să-i gătească lui. 53 Și nu l-au primit pre dânsul, că fața lui era mergând spre

*Ierusalim. 54 Și văzând ucenicii lui, Iacov și Ioan, au zis: Doamne, voiești să zicem ca să se pogoare foc din cer și să'i mistuiască pre ei, precum și Ilie a făcut? 55 Iar Iisus întorcându-se i-au certat pre dânșii și au zis: nu știți ai cărui duh sunteți voi; 56 Că Fiul Omului n'a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să mântuiască. Și au mers într' alt sat.*

Vedem că Hristos chiar îi ceartă (însă, tot cu delicatețea iubirii Sale neînțelese), pe cei ce rămân la modul de a propovădui al Vechiului Testament (adresat unor oameni trupești și necredincioși ce nu puteau înțelege decât pedepsele corporale și evidența minunilor pentru a alerga la Dumnezeu).

Dar iată cum ceartă Domnul:

*Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit [Le 15].*

*Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!*

*Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni.* <sup>150</sup>

Părintele Arsenie Boca, însă, procedează tocmai împotriva, arătându-și, fără discernământ (la toți care nu îi erau adepți fideli), asprimea și vădindu-le public păcatele ascunse, înmulțind astfel păcatul (este cunoscut că răspândirea faptelor rele sau bune se face prin vederea exemplului celorlalți), în același mod în care îl face astăzi mass-media. El se purta cu o asprime ca și cum ar avea o autoritate mai mare decât a Dumnezeiescului Fiul după Fire (ca și cum ar avea nevoie de această dovadă publică pentru a schimba legea darului cu ceva mai înalt). În realitate, însă, gesturile sfinției sale îl vădesc că nu urmează Domnului nostru Iisus Hristos, Lumina lumii, ci că umblă în întunericul silirii spectaculoase prin ghicire, ce îi aduce renumele de mare prooroc, dar îl face să piardă iubirea față de oameni (chiar dacă, spre deosebire de Mântuitorul, pe animale le iubea pătimaș).

Dar să vedem cum descriu acestea chiar ucenicii sfinției sale, fiind entuziasmați (ca de o mare harismă) de acest mod pătimaș de a lucra:

*Avea si momente când glumea sau când era afectuos?*

- *Pe cat de aspru era la o prima privire, pe atat de bun era după ce-l cunosteai*

[după ce i te încredințai necondiționat impresionat de ghicire, deci erai în posesia lui. Dacă doreai însă adevărul mai presus de proorociile – minunile mincinoase și de faima sa personală și căutai numai adevărul, ca să vezi dacă lucrează sau nu după Sfinții Părinți, te batjocorea pe mai departe:

*Într-o seară liniștită de vară, ședeam pe banca de la malul lacului de la mănăstirea Sâmbăta și admiram frumusețile naturii. Părintele Mladin, fostul meu coleg de facultate și actualul Mitropolit, se apropiase încet pe la spate și se așezase lângă mine.*

- *Ce părere ai despre părintele Arsenie? - mă întrebese el, fără să mai facă vreo introducere.*

- *Deocamdată, n-am nici o părere. Cred că sunt prea păcătos și nu-l înțeleg - i-am răspuns - gândindu-mă că părintele Arsenie are clarviziune și e socotit un om sfânt...*

- *Ce anume nu înțelegi? - insistase Părintele Mladin.*

- *Iată, de pildă, de atâta vreme mi-a tot spus să-mi iau licența, ca să mă închinoviez la Sâmbăta. Acum, după ce-am luat-o, nici nu vrea să stea de vorbă cu mine. Spunându-i că aș vrea să mă spovedesc la el, a fugit pur și simplu, de nu l-am mai putut ajunge din urmă...*

*Odată stătea la o masă din curte, iar în jurul lui mai multe femei de la țară și câțiva țigani. M-am apropiat să ascult și eu un cuvânt de folos. Atunci, părintele A., ridicând ochii spre mine, a întrerupt conversația și le-a zis celor prezenți:*

- *il vedeți pe „ăsta”? I s-a lungit barba de când mă tot roagă să-l primesc aici, și eu nu-l primesc - zise el, râzând batjocoritor.*

*Când era la mănăstirea Bistrița, m-am dus de la Govora pe jos, cu același gând de a mă face ucenicul lui. Dar părintele Arsenie m-a întâmpinat cu atâta ostilitate și dispreț, încât m-*

<sup>150</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

am retras în bisericuță, am intrat într-o strană în fața icoanei Mântuitorului și am început să rostesc rugăciunea lui Iisus cu inima îndurerată și zdrobită. La un moment dat, mi-a venit o umilință atât de profundă, de nici nu mai știu cum am ajuns în genunchi în fața icoanei Mântuitorului. Mi se părea că Domnul Iisus îmi spunea: „Nu te mârni, Eu sunt cu tine, nu te voi părăsi niciodată”. Plângeam în hohote de atâta bucurie și mângâiere.

Când m-am dus la părintele Arsenie, pentru a-mi lua rămas bun, el a observat pe chipul meu o pace, o liniște, o siguranță și o lumină, cu totul deosebite, fiind destul de respectuos. Acestea sunt nedumeririle mele și, de aceea, zic că nu-l cunosc<sup>151</sup>. – n.n.].

La început ți se părea **biciul lui Dumnezeu**. Aspru la purtare

[deci... aspru cu alții. Sfinții Părinți erau asprii cu ei înșiși și blânzi cu ceilalți, fiindcă semănau cu Hristos Mat 11:29 Luați jugul meu preste voi și vă învățați de la mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre; – n.n.],

aspru cu sine, aspru cu păcatul. Dar dacă îi urmai sfatul și te pocăiai, atunci îl vedeai cât e de bun. Pe noi, călugării mai tineri, îi placea să ne invete diverse lucruri, de la literatura și pictura, până la munca la grajd. De multe ori glumea și radea cu noi și era foarte blând. Se înasprea doar în fața păcatului. Lucra cu noi și nu cerea nimănui să facă mai mult decât putea. Că manastirea era atunci o ruina. Peste 200 de ani a fost ruina. Și am lucrat mult s-o reținem. Nu te chema la munca, ci se apuca primul de treaba și tot îl urma. Erau mulți studenți. Uneori, se batea cu zapada cu noi. Spunea că e bine să ne comportăm cum ne e vârsta, ca avem timp să devenim serioși și să uităm de joc.

- Va amintiți vreun sfat pe care-l dădea mai des?

- Părintele a văzut că lumea îl iubea și se temea că unii pot cădea în idolatrie

[deci era conștient de ce producea prin metodele sfinției sale. De ce nu înceta atunci de ele? Vădit este că îi conveneau, poate cu pretextul înșelător al misiunii pentru Hristos, deși aceasta este împotriva modului dumnezeiesc de a lucra 2Ti 2:5 Și de și se va lupta cineva, nu se încununează, de nu se va lupta după lege. desigur după legea cea atotliberă a smereniei – n.n.].

Și le spunea tuturor: "Voi veniți după cuvânt de folos și apoi așteptați să vă mantuiască, dar eu nu pot asta. Eu pot doar să vă trezesc din păcatele în care trați

[mare mândrie. Cum poate vreun om să trezească din păcate pe vreun altul, de nu îi va cerceta harul Sfântului Duh dăruindu-le la amândoi duh de pocăință? – n.n.].

Pentru că viața asta e scurtă, iar cealaltă e veșnică și n-aș vrea să plângeți la ziua Judecării". De aceea, Părintele nu prea primea să i se sărute mâna

[mare greșală. Sărutul mâinii preotului este sărutarea mâinii lui Hristos. Preotul nu trebuie să se confunde pe sine cu preoția sau cu Hristos, ci să înțeleagă că nu i se sărută mâna lui ca persoană omenească, ci ca icoană a lui Dumnezeu - omul. Refuzul de a lăsa să-i fie mâna sărutată nu este smerenia preotului ci un semnal că în mintea sa se confundă cu Hristos, primind cinstea preoției spre sine însuși. Refuzând sărutul dreptei îl înjosește, de fapt, pe Mai Marele Preot Iisus Hristos, al cărui preoție o are în dar:

Conducătorul Serbiei după anul 1815, a fost regele Milos. Într-o duminică, acesta a mers cu familia la Sfânta Liturghie, la paraclisul castelului. În acea duminică n-a slujit preotul rânduit al palatului, care era bătrân și bolnav, ci un preot hirotonit de curând, în vârstă de 30 ani. Când a terminat Sfânta Liturghie, preotul a împărțit anafura. Primul s-a apropiat regele, care era înaintat în vârstă. Dându-i anafura, preotul și-a retras mâna ca să nu i-o sărute regele. Atunci acesta l-a privit aspru și i-a zis: „Dă mâna părinte și altădată să n-o mai tragi, pentru că nu sărut mâna, ci preoția ta. Mă închin preoției lui Hristos, care este mai mare și decât mine și decât tine”<sup>2</sup>.

Această întâmplare este adevărată și ne învață multe: în primul rând cât de înaltă este slujirea preoțească, apoi câtă cinste și respect se cuvin preoției, pentru că fără ea și fără preotul slujitor, nu se poate săvârși nici o Taină.

<sup>151</sup> Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.



*Preotul nu are preoția lui personală, în sufletul și ființa lui, ci pe a lui Hristos. Cu harul acesteia învață, slujește, păstorește poporul lui Dumnezeu, tămăduiește și conduce „ca cel ce are stăpânire”<sup>152</sup>.*

– n.n.].

*Totuși, unora le permitea*

[iată sfinția sa avea o nehotărâre în gesturi. Ba primea sărutarea mâinii, ba nu. Uite mâna – nu e mâna. Aceasta oare provenea de la nelămurirea sfinției sale în credință, sau din cauză că ar fi fost străvăzător? Dacă era străvăzător ar fi putut discerne gândurile celor ce îi sărutau mâna: pe cei ce îl cinsteau pe el ca pe omul Arsenie Boca i-ar fi oprit, iar pe cei ce cinsteau preoția lui Iisus Hristos în el i-ar fi primit. Ne-am fi bucurat cu toții de această gândire, care ar fi fost un mare semn de smerenie autentică și de adevărată lucrare lăuntrică echilibrată, deci de... sfințenie. Din păcate nu a fost așa ci... tocmai invers, căci iată ce zicea el însuși despre aceasta: – n.n.].

*Si l-am întrebat de ce pe unii din oamenii care vin la el îi lăsa să-i sărute mana. Mi-a zis: "Aceștia mă vad pentru ultima oara"*

[deci era tocmai o manifestare de falsă proorocie prin care dorea să demonstreze că este văzător cu duhul. Manifestându-se așa le inducea (cu o precizie matematică psihologică) nedumeriri ucenicilor obligându-i să-l întrebe. Avea astfel încă un prilej ca să-i uimească prin acest răspuns (ce sugera cu insistență că este prooroc), făcându-i mai dependenți de sfinția sa, ca față de un sfânt înainte-văzător al lui Dumnezeu. Avem de a face, așadar (din păcate și din nou), cu o grosolană manifestare de slavă deșartă – n.n.].

*Erau din cei care se opuneau comunismului și care apoi au murit în munți și în închisori*

[este evident că nici un ucenic nu a stat să verifice dacă toți cei care i-au sărutat mâna erau condamnați ca de o mână otrăvită la moarte. Dacă moartea lor se petrecea doar în mintea și în credința în propria siguranță proorocească a Părintelui Arsenie Boca sau chiar avea loc în realitate. Dacă i-ar fi notat pe toți și i-ar fi urmărit în timp, precis s-ar fi dezvrăjit fiindcă ar fi observat și supraviețuirea lor, chiar și după ce făceau gestul fatal de a săruta mâna celui ce-i condamna la moarte. Ar fi fost șocați și ar fi înțeles că Părintele Arsenie Boca era purtat de un duh mincinos. Psihologic și nu cu multă inteligență este limpede de dedus logic că nici un ucenic (și așa selecționat după gradul de credulitate și entuziasmul că a fost primit în preajma unui sfânt - a cărui faimă se răspândea indirect și asupra lui ca a unui ucenic de sfânt hrănindu-i din slava deșartă a maestrului propria slavă deșartă, drogul cel mai tare și mai amețitor al minții), nu ar fi stat să memoreze care dintre închinători a sărutat mâna și care a murit. Astfel că lansând un astfel de zvon de înainte-vedere, duhul pitonicesc al Părintelui Arsenie Boca era sigur că va impresiona pe naivi, dar nu va putea fi depistat cu nici un chip ca mincinos – n.n.].

*Noi mărturii despre viața și faptele părintelui Arsenie Boca, povestite de-o credincioasă din Sinea Veche, un sat din Tara Fagarasului*

*La vremea când era doar o copilă, Lucia Chima se ghemuia în vârful patului, langa soba încinsă și asculta, cu pisica în brațe, minunatele povești ale mamei, despre*

[deja suntem introduși într-o atmosferă de basm, având ca făt-frumos pe... – n.n.]

*un călugăr ce aparuse prin satele fagarasene, impresionând mulțimile cu vorba sa. Se auzise ca ar fi moț, venit din Munții Apuseni. **I se spunea, inca de atunci, "biciul lui Dumnezeu"...** Raspandita prin satele de la poalele Fagarasilor, vestea aduna mulțimi de oameni la Manastirea Sambata, acolo unde predica acel tanar monah, ce parea sa deschidă cerurile. Erau anii primejdiosi ai celui de-al doilea război mondial, iar lumea cauta cu înfrigurare semne de sprijin din partea lui Dumnezeu*

[deja se descrie foarte sugestiv starea căzută a celor ce mergeau la Părintele Arsenie Boca, căutarea de semne. De ce nu căutau pocăința? Războaiele de aceea sunt îngăduite de Dumnezeu nu ca oamenii să devină superstițioși, ci să se schimbe, căutându-și mântuirea – n.n.].

<sup>152</sup> Protoprezbiter Stefanos ANAGNOSTOPOULOS, *Explicarea Dumnezeieștii Liturghii*, Editura Bizantină, București, 2005, p.

*După ce se întorceau de la mănăstire, țăranii povesteau, de-a dreptul cutremurați, cum le citise gândurile acel monah. Părintele fascina mulțimile cu darul sau de-a ști totul despre fiecare credincios pe care îl privea în ochi*

[Iată cele trei răutăți, prezente în toate descrierile ucenicilor, prin care Părintele Arsenie Boca s-a impus ca sfânt: hipnoza, senzațiile tari de falsă smerenie și ghicitul. Acestea toate sunt prezente și azi la mormântul sfinției sale, arătând că duhurile care l-au înșelat pe el și pe închinători în viață acționează și după moarte. În aceasta constă și marea primejdie de la Prislop: devierea de la schimbarea minții la aburirea minții, sau devierea de la pocăință la senzații tari, sau devierea de la năzuința în Cel minunat la năzuința în minuni, sau de la Calea mântuirii la pista falsă a spectacolului paranormal, sau de la Ortodoxie la New Age – n.n.]

*In scurt timp, el ajunsese să fie considerat un fel de "oracol divin"! Lucia Chima povestește: "Pe vremea când eu încă nu mă născusem, un unchi al mamei lucra împreună cu o echipă de meseriași la restaurarea unor pari din asezământul mănăstiresc. Într-o bună zi a mai fost adus încă un meșter, chiar de la noi din sat. Când bărbatul a intrat în curtea mănăstirii, unde era dezordine ca într-un șantier, s-a împiedicat de un capat de bușean pe care l-a injurat napraznic. În aceeași zi, spre sfârșitul amiezii, părintele Arsenie, abia întors de la Sibiu, se grăbea să ajungă la biserică pentru slujba vecerniei. El s-a oprit lângă acel străin, în curte, de fata cu unchiul mamei, și l-a apostrofat: «Mă, Gheorghe, ce vină are lemnul ca tu te-ai împiedicat de el? Și să nu mai injuri în sfânta mănăstire niciodată, ca să nu te certe Dumnezeu în locul meu!»*

[și noi care credeam că preotul vorbește în locul lui Dumnezeu. Iată că aici Dumnezeu îl înlocuiește pe Părintele Arsenie Boca – n.n.]

*Unchiul, împreună cu cei aflați în preajma, au impietrit, iar meșterul vinovat se uita la tânărul călugăr cu gura cascătă. Părintele nu avusese de unde să afle nici intamplarea cu pricina, nici numele bărbatului din Sinea, pe care îl vedea pentru prima oară în viața*

[ba da, avea cum să afle... de la draci. Observăm cum, pentru a pescui cât mai mulți la faima sa de prooroc, făcea ghicitul de față cu cât mai mulți, nu lua deoparte pe cel cu pricina pentru a nu se jena, cum ar fi făcut un Sfânt autentic dacă ar fi aflat acestea de la Dumnezeu. Ce diferență față de minunata delicatețe a lui Hristos care și când păcatul era cunoscut de toți, aducând vorba de păcătoșenia tuturor îi trezea spre smerenie, îngăduință și milă față de cel vinovat, iar apoi nici măcar nu făcea vreun reproș: *Ioan 8:3 Și au adus la dânsul Cărturarii și Fariseii pre o muiere prinsă în preacurvie, și punîndu-o pre dânsa în mijloc, 4 Au zis lui: Învățătorule, pre această muiere o am prins așa de față preacurvind. 5 Iar în lege Moisi ne-a poruncit nouă: unele ca acestea să se ucidă cu pietre, dar tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L pre el, ca să aibă ce cleveti împotriva lui. Iar Iisus jos plecându-se, scria cu degetul pre pământ. 7 Și neîncetînd a-l întreba pre el, s'au ridicat și au zis lor: cela ce este fără de păcat între voi, acela întâiu să arunce piatra asupra ei. 8 Și iarăși plecându-se jos, au scris pre pământ. 9 Iar ei auzind și de știință muștrându-se, ieșeau unul după altul, începînd de la cei mai bătrâni, până la cei mai de jos; și au rămas Iisus singur și muierea în mijloc stînd. 10 Și ridicându-se Iisus și nevăzînd pre nimeni, fără numai pre muiere, i-au zis ei: muiere, unde îți sunt părâșii tăi? Au nimeni pre tine nu te-a judecat a fi vinovată? 11 Iar ea a zis: nimeni, Doamne. Și au zis ei Iisus: nici eu nu te judec; du-te și de acum să nu mai păcătuiești.*

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să semene cu Hristos ci cu pârâșul: *Apoc 12:10 Și am auzit glas mare în cer, zicînd: acum s'a făcut mîntuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și puterea Hristosului lui; că s'a aruncat pârâtorul fraților noștri, cel ce pâra pre ei înaintea Dumnezeului nostru ziua și noaptea.*

– n.n.]

*... De la astfel de fapte modeste*

**[nu vedem însă în aceste fapte modestia. Oare unde s-a evaporat? – n.n.], dar uimitoare, a început să crească legenda părintelui Boca!**

[Doamne ce bine spus. Așa este Părintele Arsenie Boca o legendă de tip apusean numită „Sfântul Ardealului” 2Ti 4:3 Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă,

ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, :4 Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme. – n.n.] .

Altadata, imi povestea mama, o familie de creștini din Tohan s-a dus la Sambata pentru un maslu. Cu aceeași ocazie, țăranii s-au plâns ca li se furaseră caii de curând. După ce i-a ascultat, părintele a răspuns scurt: «Duceți-vă pana in Poiana Mărului la alde Ilie Tămădău, sa va luați caii inapoi, dar sa-mi promiteti ca nu va luați la hartă! Sa-l iertați pentru fapta rea, ca sa va ierte si vouă Cel de Sus alte pacate.»

[să vedem acum de unde știa Părintele Arsenie Boca acest mister. Ne gândim că fiind monah Ortodox a primit un dar profetic de la Hristos. Oare așa să fie? Iată un Sfânt autentic ce a trecut prin multe lucruri asemănătoare ca și sfinția sa:

Sfântul Nichita era frate trupesc al lui Nikon cel Mare. Când acesta a devenit stareț în Pecerskaia, Nichita a început să-l roage stăruitor:

- Dă-mi, părinte, binecuvântarea să fac asceză închis în chiliei

- Fiul meu, i-a răspuns Sfântul Nikon, asta n-o să-ți fie de folos. Nu poți încă, tânăr monah precum ești, să te închizi într-o chilie mică și să te dedai rugăciunii. Această lucrare nu e pe măsura ta. E mai cuminte să rămâi împreună cu toți frații, să faci ascultare, să lucrezi cu grijă la slujirea ta, să înfăptuiești toate cele bune și să fii sigur că n-o să rămâi nerăsplătit. Nu ai văzut ce a pățit fratele nostru Isaachie? A vrut să trăiască închis, a fost greu înșelat de către diavoli și doar harul lui Dumnezeu și rugăciunile cuvioșilor noștri părinți l-au salvat!

Însă, cu toate străduințele cuviosului Nikon pentru a-l face să renunțe, Nichita a insistat:

- Nicicând nu voi fi înșelat, părinte! Voi lupta puternic împotriva uneltirilor diavolilor și-L voi ruga pe Dumnezeu Cel iubitor de oameni să-mi dăruiască harul facerii de minuni, precum lui Isaachie, care până acum a făcut multe minuni.

Starețul i-a spus din nou:

- Fiule, dorința ta îți depășește puterile și ascunde slavă deșartă. Fii cu luare-aminte, nu cumva să cazi înainte de a urca la înălțimile pe care le voiești. „ Cel căruia i se pare că stă neclintit, să ia aminte să nu cadă“ (I Corinteni 10, 12), ne previne Sfântul Apostol Pavel. Eu îți recomand pentru ultima oară să rămâi să te nevoiești împreună cu ceilalți frați, cu umilință și ascultare, ca să primești de la Domnul coroana cea neofilită. Orice altceva faci va fi rodul voii tale și de aceea va fi primejdios pentru sufletul tău. Dumnezeu să te lumineze spre cele bune!

Nichita însă nu a vrut să asculte de sfaturile starețului, pentru că nu putea să-și învingă dorința puternică de viață ascetică închisă, care-i ardea sufletul. A dat astfel nefericitul ascultare propriei sale voințe!

S-a închis în chilia lui, a încuiat ușa și a rămas singur, rugându-se neîncetat. A cerut să i se aducă doar puțină mâncare în fiecare zi.

Sfântul Nikon a văzut cu întristare și neliniște fapta fratelui său. Aștepta cu frică pedeapsa neascultării lui care, din nefericire, nu a întârziat deloc.

Doar la câteva zile după ce s-a închis, cuviosul Nichita a auzit o voce lângă el. Ca și când ar fi fost cineva care se ruga împreună cu el. În același timp a simțit cum chilia se umple de o mireasmă dulce. Diavolul își întinsese deja cursa. Și Nichita, ne având experiență, a căzut îndată în ea!

„înger trebuie să fie!“ s-a gândit și a simțit pielea cum i se furnică. „Dacă nu ar fi fost înger, nu s-ar fi rugat împreună cu mine. Nu ar fi răspândit mireasmă, căci diavolii sunt urât mirositori. E clar că chilia mea s-a umplut de mireasma Sfântului Duh!“.

Așa se gândea sârmanul și a început din nou să se roage cu ardoare și lacrimi în ochi zicând:

- Doamne, arată-Te, Te rog, ca să Te văd cu ochii mei!

A auzit o voce care-i spune:

- Nu trebuie să Mă arăt ție, pentru că ești încă tânăr. Te vei mândri și vei cădea în amăgire!

- Nu, Doamne, a răspuns plângând Nichita. Niciodată nu mă voi amăgi, căci starețul meu m-a sfătuit cum să mă feresc de cursele Diavolului. Voi face orice vei cere de la mine, Doamne!

Atunci, Diavolul cel viclean i-a zis:

— Nichita, „ nu vei putea vedea fața Mea; căci nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască! “. Dar, iată! Iți trimit un înger al Meu. Va sta împreună cu tine. Să faci orice-ți va spune el!

În aceeași clipă a apărut în fața lui un diavol cu chip de înger. Nichita, amăgit acum de-a binelea, a căzut la pământ și i s-a închinat ca unui trimis al lui Dumnezeu! Și acela i-a zis:

- Nichita, de acum înainte nu mai e nevoie ca tu să te rogi! Mă voi ruga eu în locul tău. Tu să studiezi doar în cărți și să le spui cuvinte de folos aceluia pe care o să ți-i trimită Dumnezeu. Vei deveni mare îndrumător de suflete și mântuitor al oamenilor!

Normal că Nichita s-a supus orbește poruncilor „îngerului”! Înrobitor de-acum de stăpânul întinericului, a încetat să se mai roage și s-a apucat cu mare râvnă să studieze. Îl vedea pe diavol cum stă încontinuu în poziție de rugăciune și se bucura, crezând că-L imploră pe Dumnezeu pentru mântuirea lui. După o vreme, el a ieșit din chilie și a început să discute neîncetat cu oamenii pe care îi întâlnea despre Scriptură, despre credință, despre folosul sufletului și multe și multe alte teme. Nu a întârziat să dobândească faimă de monah înaintevăzător și harismatic. Faima lui s-a răspândit până departe și toți îl admirau pentru împlinirea cuvintelor sale profetice.

Slava lui ajunsese la apogeu, când într-o zi i-a trimis prințului Iziaslav următorul mesaj: „Astăzi a fost ucis la Zabolț prințul regiunii Novgorod, Gleb Sviatoslavici. Trimite repede pe fiul tău Sviatopolk să se urce pe tronul din Novgorod II.

După câteva zile a sosit, într-adevăr, vestea uciderii prințului Gleb. Sviatopolk, de asemenea, a apucat să se urce pe tronul său. De atunci, Nichita a devenit nemaipomenit și respectat de către conducători, boieri și toată lumea pentru puterea lui „profetică”.

Starețul Nikon însă era neîncrezător și aștepta ceva... A constatat îndată că pe când Nichita cunoștea pe deasupra aproape tot Vechiul Testament și îl folosea cu îndemănare surprinzătoare în discuțiile lui, nu cunoștea, în schimb, deloc Noul Testament. Nu îl studiasse deloc și nu dorea nici să intre în vorbă despre el. Din comportamentul lui, părinții nu au întârziat să fie încredințați că a fost amăgit de Diavol. Și nu au vrut să îngăduie batjocorirea diavolească a fratelui lor.

Starețul Nikon a luat cu el câțiva frați - pe viitorul stareț Ioan, pe Pimen postitorul, pe Isaia, pe viitorul episcop de Rostov, pe Isaachie cel închis în peșteră, pe Agapie tămăduitorul, pe Grigorie făcătorul de minuni și alții - și au mers la chilia lui Nichita. Au deschis cu forța ușa încuiată. Atunci, Nichita, sub influența vicleanului care stăpânea peste el, a devenit foarte furios, fiară sălbatică și neîmblânzită. A început să răcnească, să lovească, să amenințe, să urle ca o fiară rănită, în timp ce câțiva frați îl țineau, iar starețul îi citea exorcisme ca să scape de demonizare.

Iubirea de oameni a lui Dumnezeu l-a izgonit în cele din urmă pe vrăjmaș. Sărmanul frate și-a revenit și s-a liniștit.

După acestea, frații l-au întrebat câteva lucruri din Vechiul Testament. El însă nu-și amintea nimic. Și când i-au spus că doar cu puțin înainte cunoștea pe dinafară Vechiul Testament, mirat, se jura că nu l-a citit niciodată. După cum a constatat peste puțin timp, uitase de tot nu numai ce învățase în vreme ce îl stăpânea Demonul, ci chiar uitase să scrie și să citească. Astfel, părinții au fost nevoiți să-l învețe de la început cititul și scrisul, ca și când ar fi fost copil mic!

Când Nichita a înțeles ce i s-a întâmplat exact, a căzut cu pocăință la picioarele cuviosului Nikon, rugându-l și pe acesta, și pe Dumnezeu să-l ierte pentru neascultarea și mândria lui, care l-au aruncat în mâinile Satanei. De atunci, fericitul s-a predat cu zdrobire de inimă vieții obștești, ascultării și tăierii vocii proprii, plângând zi și noapte pentru căderea lui. Și a arătat atâta râvnă, încât i-a întrecut în virtute pe toți frații.

*Domnul Cel iubitor de oameni, văzând pocăința adâncă și umilința robului Său, a primit lacrimile sale ca pe sângele martiric și l-a iertat pentru căderea lui, precum l-a iertat pe Apostolul Petru care s-a lepădat de El de trei ori, dar după aceea a plâns amar. Și precum Domnul l-a învrednicit pe Petru, cu toate că s-a lepădat de El, să devină apostol și păstor al oilor Sale, astfel Și-a arătat mila Lui și pocăitului cuvios Nichita și l-a făcut păstor și episcop al Novgorodului, în anul 1096. În plus, l-a înzestrat și cu darul facerii de minuni cu care a ajutat și a miluit turma sa. Multe minuni a făcut ca episcop cuviosul Nichita, cu care a slăvit numele lui Dumnezeu.*

*(Patericul Peșterilor din Kiev, p. 143 - 148)<sup>153</sup>*

Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu s-a spovedit la starețul său Părintele Serafim Popescu, un duhovnic tare iscusit și mult folositor. L-ar fi putut scăpa, ca oarecând Sfântul Nicon cel Mare pe fratele său și poate azi, chiar am fi avut un Sfânt Cuvios Arsenie Boca. Ce ne-am fi dorit și noi aceasta – n.n.] ”.

***Asa a-nceput legenda părintelui Arsenie Boca, iar după mutarea sa la Manastirea Prislop, fagarasenii, care îl considerau inca de pe atunci ca un "bun" al lor, au mers după el pana in Tara Hațegului. Oamenii plecau in grupuri de cateva căruțe, cu merinde la ei, din cele mai indepartate colturi ale Tarii Fagarasului, si se intorceau acasa peste 3-4 zile.***

**[Ar fi frumos dacă „poporul meu” ar avea sensul de neamul meu din care m-am născut. Însă Părintele era născut în Vața de Sus Hunedoara, la un județ distanță față de județul de pe atunci, Făgăraș. Nu poate fi vorba de neamul meu cel românesc, fiindcă nu zice „românii mei”. Sensul rămas este de cel al unui popor care îi aparținea. Dar aceasta indică o mândrie vădită tocmai de cei sunt pasionați de dragostea irațională față de Părintele Arsenie Boca. Citiți cu luare aminte: poporul lui Arsenie Boca! Proprietatea lui personală... Numai Dumnezeu numește în Sfânta Scriptură pe oamenii credincioși „poporul Meu”, cu sensul de a fi ai lui, iar nu cu sensul că se trage din ei. *Evr 8:10 Că acesta e testamentul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Pune-voi legile Mele în cugetul lor și în inima lor le voi scrie, și voi fi lor Dumnezeu și ei vor fi poporul Meu. Doar faraon mai îndrăznește să numească pe supușii lui ca fiind poporul lui, fiindcă faraon era considerat dumnezeu de către idolatri. Fac 41:39 Și a zis Faraon lui Iosif: de vreme ce Dumnezeu a arătat ție toate acestea, nu este om mai înțelept și mai priceput decât tine. 40 Tu vei fi mai mare preste casa mea, și de cuvântul tău va asculta tot poporul meu, numai scaunul voi avea eu mai presus decât tine.***

**Iată, așadar, și scopul proorociilor sfinției sale. Din poporul numit cu numele lui Hristos, adică creștin, să fie popor numit cu numele lui Arsenie. Aceasta înseamnă un neam, nu știm cum să-l numim... de arsenici, chiar din plămăda lui dezbinat de neamul nostru românesc care are o alt fel de origine. Poporul Român s-a plămădit în Hristos și și-a închinat toată viața și istoria sa lui Hristos și nici unui altuia: *Mat 23:8 Voi însă să nu vă numiți Rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. 9 Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. 10 Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos. 11 Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru..***

**Dar de aici se mai vede ceva: ideea sugerată de sfinția sa mai înainte: „Părintele a văzut ca lumea îl iubea și se temea ca unii pot cădea în idolatrie” este doar o smerenie arătată, iar nu adevărată, adică este o falsă smerenie sau smerenia lui antihrist, pe care o va arăta și acela când va dori să fie conducătorul popoarelor, dar se va preface că îi respinge, ca să fie rugat mai mult să îi ia în stăpânire. Iar asemănările, din păcate, nu se opresc aici, ci sunt și mai evidente în falsele minuni, de care și antihrist și sârmanul Părintele Arsenie Boca, prin înșelare, sunt plini:**

**Pentru că înfricoșate lucruri se lucrează în veacul de apoi, că și *Antihrist întru acel veac va să vie să-și lucreze ale lui înșelăciuni prin ascultătorii lui cei; înșelați de dânsul, căci atâta***

<sup>153</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, Pateric Despre Visuri Și Vedenii, pp. 160-164.

se luptă de mult diavolul ca să ducă preoți Creștini întru pierzare, în cât dacă i-ar fi prin putintă și pre cei aleși sa îi amăgească, și să-i ducă cu dânsul la muncile cele vecinice ). Că și pre Domnul l-au ispitit prea vicleanul în pustie, neștiindu-l că este Dumnezeu, și l-au suit în munte înalt, întru o clipeală de vreme și i-a arătat toată lumea, și i-a zis: „mie îmi sunt date toate acestea și cui voiesc le voi da, numai să te închini, mie și ți le voi da ție“; că știa diavolul de venirea lui Hristos, dar nu știa când; pentru aceasta ispita pe toți dreptii. Că și Antihrist va să vie la sfârșitul veacului acestuia, cu chipul blând, și smerit și milostiv, și va petrece în pustie, în post și în rugăciuni, cu chipul numai, și morți va învia, și leproși va curăți, însă toate le va face cu năluciri. Pentru ca din pustie va veni și de acolo se va umplea de toată puterea satanei, carele va locui într’însul, precum zice sfântul Efrem Sirul ; atunci se va dezlega satana din iad, și va locui într’însul. [...]

Să mai zicem acum și pentru picioarele chipului, care l-a văzut Nabucodonosor în vis, și pentru cele zece coarne ale acestei fiare: Acestea însemnează că, după ce vor trece zece împărății ale Romanilor, să va naște Antihrist, că el s’a văzut ca un corn mic în mijlocul celor 10 coarne. Și va dezrădăcina trei împărați: pre a Egiptului pre a Liviei și pre a Etiopiei; și el va împărați la Evrei. Si va fi mare turburare în vremea lui, mari războaie, mari împerecheri și amestecări. Acesta va fi la început smerit, liniștit, iubit de toți, cucernic, pacinic, urător de nedreptate. Va fi defăimător de daruri, necinstitor de idoli, iubitor de scripturile Bisericești, de preoți cinstitor, rușinându-se de bătrâni, îmbrățișând pre tineri, îngrețosându-se de curvie, vrăjmășind celor împotriviți, nici odată nu va jura, pre străini va iubi, pre săraci va ajuta, pre cei lipsiți va milui, pre văduve va ajuta, pre bolnavi căutând. Pe lângă acestea va face și minuni: pre cei leproși va curăți, pre cei bolnavi va tămădui și draci va scoate, va spune mai înainte cele viitoare, va spune cele ce s’au făcut întru depărtare, va învia morți, va lumina orbi și alte multe minuni va face, toate acestea cu năluciri drăcești. Iar unde va vedea doi oameni certându-se, el îi va face să se împace zicând: că Dumnezeu zice, să nu apună soarele întru mânia voastră, având vrajbă cu fratele tău. Și așa arătându-se întru toate duple ale Domnului, până la o vreme. Bani nu va aduna, argintul nu-l va iubi, pentru avere nu se va îngriji; și toate acestea le va face ca să-l iubească oamenii, și să-l cinstească...

Și așa văzând oamenii, bunătațile cele desăvârșite ale lui și puterea, se vor aduna toți să-l facă împărat; iar mai mult neamul evreilor îl vor cere de împăratul lor; zicând între dânsii; care să mai află altul ca acesta întru aceste vremi? Oare se mai află alt sfânt astăzi ca acesta? Deci să-l facem împărat; și să ne grăbim a-l dobândi... Și așa, toți vor merge la dânsul, rugându-l și zicându-i: „Noi toți pre tine te voim împărat și pre tine te iubim, și ție ne supunem toți; și prin tine nădăjduim a ne mântui, că numai tu ești drept pre pământ; pre tine te-am cunoscut Sfânt în neamul nostru. Pre tine te-am găsit vrednic și bun, pentru aceasta ne rugăm ție, împărătește preste noi!... Iar el nu va voi să-i asculte, fătărnicindu-se, ca să-l roage mai mult... Așa după multă rugămintă, va primi ca să se facă împărat, și îndată se va înălța inima lui — după cum zice Sfântul Ioan Evanghelistul la Apocalipsă: „Și s-au închinat balaurului, care i-au dat stăpânire fiarei”.<sup>154</sup>

În textul de mai sus am subliniat asemănările prea evidente cu subiectul studiului nostru. Un om cu adevărat smerit s-ar fi jenat să spună chiar și numai o dată o astfel de frază pompoasă că are avea vreun popor, și în nici un caz nu s-ar fi emoționat de o astfel de fidelitate ci ar fi încercat să o elimine cu desăvârșire, îndreptându-i pe făgărășeni spre duhovnicii lor din țara Făgărașului, pentru a nu se chinui cu atâtea și atâtea drumuri spre un mit. Orice preot duhovnic poate îndemna la pocăință, dacă omul vrea cu sinceritate să se mântuiască, după cum și orice ghicitoare poate să-ți spună ce ai făcut și unde-ți sunt caii furați, dacă omul alege să-și piardă sufletul prin ghiciri. Cauza pentru care făgărășenii s-au făcut poporul lui Arsenie este marea amăgire: că poți beneficia de ghicitul în stil țigănesc, dar cu acoperirea că lucrezi duhovnicește ascultarea de un ieromonah cu faimă de sfânt (mai mare ca toți Sfinții). Cumplită capcană! Oameni care poate niciodată

<sup>154</sup> M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, <sup>5</sup>1937, pp. 10, 121-123.

**n-ar fi fost la o ghicitoare, crezând că merg la un duhovnic, neavând discernământ, s-au supus lucrării vrăjitoarești celei mai rele, numită ghitie:**

*Ghicirea cu cărțile sfinte*

Părintele Cleopa arată că „vrăjirea cu lucruri și cu cărți sfinte este al patrulea fel de vrăjitorie și se cheamă "ghitia". Acești vrăjitori amestecă vrăjile lor cu rugăciuni, cu psalmi și cu alte cuvinte sfinte, adresate către Maica Domnului și către sfinți, ca să poată înșela mai ușor pe cei slabi în credință. Acest fel de vrăji îl obișnuiesc mai ales femeile cele rele, bătrânele și țișăncile, pentru a amăgi pe cei slabi la minte. Iată ce zice despre acestea Sfântul Ioan Gură de Aur: "Tu zici că bătrâna aceea este creștină și omul acela este ghicitor creștin și când descântă sau deschid cartea, nu zic, nici nu scriu alt nume, decât numele lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al sfinților; deci ce rău fac ei? La aceasta îți răspund că pentru aceasta se cuvine mai cu seamă să urăști pe femeia cea rea și pe acel rău fermecător și ghicitor (din cărți) 5 fiindcă folosesc spre ocară și necinste numele lui Dumnezeu. Creștini fiind, lucrează ca păgânii. Pentru că și diavoli, cu toate că numesc numele lui Dumnezeu, însă tot diavoli sunt. Unii, voind a se îndrepta, zic că este creștină femeia care a descântat și nimic alta nu zice, fără numai numele lui Dumnezeu. Eu pentru aceea mai vârtos o urăsc și mă întorc de la ea, că întrebuițează numele lui Dumnezeu spre ocară. Numindu-se pe dânsa creștină, se arată pe sine că lucrează cele ale păgânilor" (Hristoitia, op. cit p. 305-320). „Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte, se opresc de împărtășanie până la 7 ani”, avertizează părintele, pentru că Psaltirea este o carte sfântă cu multe proorocii în ea, însuflată de Duhul Sfânt și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și câștigat bani spre osândă. Același păcat fac și unii preoți care "deschid cartea cum se spune în popor, și cad sub grea osândă, atât ei, cât și cei care cer să le deschidă Sfânta Evanghelie", încheie părintele Cleopa.<sup>155</sup>

2063. -Cei ce alcătuiesc descântecetele lor, folosindu-se de psalmi, de chemarea sfinților mucenici, de ai Maicii Domnului, de cărți bisericești, de sfintele icoane, de cheia bisericii, iscodind semne prevestitoare ale viitorului, în caz de proces, de căsătorii, de furturi, de pagube, sau câștiguri sînt stăpâniți de duhul cel rău pitonicesc (Fapte X, 16-34; XIX, 13-20), osândit de Dumnezeu alături de toți fermecătorii și exploatatorii de cele sfinte -Trebnic p. 516.,<sup>156</sup>

– n.n.].

In 1949, după cea dintâi arestare a părintelui, s-a aratat primul mare semn dumnezeiesc. Lumea vorbea ca într-o noapte, cucernicul monah fusese scos din celula unde se afla in arestul Securității de la Hațeg, de doi milițieni brutali. Amândoi il apucasera de subsuori, luandu-l pe sus, in timp ce il insultau si il batjocureau. Satrapii insisi au povestit peste ani cum părintele, inca buimac de somn, le-a iertat nelegiuirea, dar atat mana dreapta a unuia, cat si mana stanga a celuilalt, adica exact cele care l-au atins, s-au uscat in scurt timp...

[ce diferență între Părintele Arsenie Boca și dulcele Iisus:

Ioan 18:10 Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus. 11 Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. **Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?** Mat 26:51 Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. 52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că **toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.** Luc 22:50 Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. 51 Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. **Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat – n.n.]**

Cei doi au ramas infirmi pe viata si trăiesc pana in ziua de azi. De atunci, s-a spus ca minunile părintelui Arsenie Boca se savarseau prin foc si cine indraznea sa il atinga cu dușmănie va fi ars de para focului dumnezeiesc

[tot atâta diferență între bocinism și creștinism: Luc 9:52 Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El. 53 Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim. 54 Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și

<sup>155</sup> <<http://ro.orthodoxwiki.org/Vr%C4%83jitoria>>, miercuri, 15 iulie 2015.

<sup>156</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.

Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? 55 Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. 56 Și s-au dus în alt sat. – n.n.] !

Portret de sfânt

[...]

"L-am intalnit pe părintele Arsenie pentru prima oara in 1984, când am fost in pelerinaj la biserica din satul Draganescu, in apropierea Bucurestiului, pe care o pictase. In anii aceia, părintele era surghiunit, fusese îndepărtat de la Sambata, dar veștile despre el mergeau din om in om. Acolo unde se afla ca isi face apariția părintele, se ducea si lumea, grabnic. Unii au umblat după el o viata întreaga, fara sa apuce sa-l mai vada. Eu am avut norocul

[ce bine că noi creștinii nu credem în noroc – n.n.]

asta la 24 de ani. Era înainte de Sf. Paste, chiar in Miercurea Mare din Saptamana Patimilor. N-am sa pot uita tot restul vieții mele acea intalnire! Când am pasit in biserica, după un lung si obositor drum, lumea aștepta la rând, așezata pe cateva șiruri. **Părintele Arsenie vorbea cu glas tunător, de răsună tot naosul. Era înalt ca un brad sau cel puțin asa mi s-a părut mie. Paloarea chipului pareea sa il asemuie cu sfinții pictati de el insusi in fresca**

[din păcate s-a pictat pe sine în frescă nu numai cu paloarea, ci și cu asemănarea, în locul sfinților – n.n.] .

**Când m-a străfulgerat cu privirea, prima oara, dede parte, am simțit ca inmarmuresc. Deși albise deja, căci trecuse de 70 de ani, avea ochii fara varsta, albaștri ca un cer senin de vara, incredibil de mari, asa cum mi-i inchipuisem pe sfinții din evanghelii sau pe mucenicii martiri. Privirea aceea suprafireasca [noi zicem că mai corect ar fi numită subfirească, sau în afară de fire – n.n.] iti străpungea ființa, pur si simplu. Te simțeau împietrit si parcă infricosat de păcatele pe care urma sa le mărturisești.** [nicăieri în Sfânta Evanghelie sau în Sfânta Tradiție nu se spune că Mântuitorul proceda (cu ucenicii Săi sau oamenii păcătoși ce veneau la El) cu o asemenea lucrare: înmărmurire prin privire. El a restaurat firea și i-a redat valoarea ei delicată, respectând libertatea tuturor și întărind-o. Mântuitorul nu lucra prin impresionarea simțirii, ci prin înțeleptirea gândirii. Mântuitorul dădea curaj și se smerea întotdeauna punând accent pe frumusețea și credința celui ce se pocăiește, redându-i curajul, pacea, și astfel libertatea în Dumnezeu: *Mat\_9:3 Si văzând Iisus credința lor, au zis slăbănogului: îndrăznește fiule; iartă-ți-se fie păcatele tale. Mar\_10:49 Și stând Iisus, au zis să'l cheme pre el. Și au chemat pre orbul, zicându-i lui: îndrăznește; scoală-te că te cheamă. Luc\_8:48 Iar el i-au zis ei: îndrăznește fiică; credința ta te-a mântuit, mergi în pace. – n.n.] Părintele vorbea rar si apasat. **Dadea in vileag relele oamenilor, de fata cu toata lumea, ca sa se rușineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii isi pierdeau curajul, infricosati de ceea ce știau ca făcuseră, si ieșeau din rând, părăsind biserica inainte de a ajunge pana in fața părintelui. Acei «dezertori», cum îi numea el, nu puteau suporta sa fie țintuiți drept în inimă***

[deci față de cei cu mintea întreagă, ce erau scârbiți de modul violent și necanonic de vădire a păcatelor se purta cu și mai mult dispreț, numindu-i dezertori. De la ce? De la credința în Părintele Arsenie Boca? Da, dezertori de la arsenism, care tocmai după aceste simptome se manifestă ca o nouă sectă, rigidă în jurul întemeietorului ei și învățăturilor lui, nemaipunând accent pe Domnul Hristos și Sfânta Biserică sobornicească.

4. De vei porunci ceva fratelui tău cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu să facă vreo treabă oarecare, el se va supune cuvântului tău izvorât din smerenie și va face ceea ce îi vei zice lui. Iar de-i vei porunci lui cu îndrăzneală, ca și cum l-ai stăpâni pe el, iar nu cu smerenie și cu frica lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu care vede și cunoaște tainele inimilor, nu-i va da îndemnare în inimă să te asculte și să facă cele ce îi poruncești lui cu stăpânire. De vreme ce arătat este lucrul care se face pentru Dumnezeu, așijderea și lucrul care se face cu poruncă stăpânitoare. Căci lucrul care este al lui Dumnezeu este cu smerenie, cu rugăminte și cu



*blândețe. Iar poruncirea cu stăpânire este plină de mânie, de mâhnire și de tulburare, fiind lucrul vicelanului*".<sup>157</sup>22

De fapt, acesta este adevăratul motiv pentru care părăseau biserica (revoltați) oamenii cu gândire sănătoasă: ei veneau pentru un ieromonah Ortodox ca să îi îndrume la Hristos spre a se elibera de patimi și dădeau de un om care le forța mintea (prin ghicit și vădire publică paralizantă), ca să îl iubească pătimaș și să devină dependenți de sfinția sa. Dar sfinția sa își arăta, de fapt (prin vădirea altora), în mod vădit patima sa personală:

*Nota 10 Pe vremea în care părintele Arsenie se afla prin apropiere de București, mai mulți creștini mă tot îndemneau stăruitor să merg la dânsul, fiindcă ar fi "clarvăzător" și-mi poate spune trecutul, prezentul și viitorul. Deja aflasem mai multe lucruri ciudate despre felul de a fi al părintelui, iar insistențele și laudele excesive mă făceau și mai reticent: „Vă mulțumesc frumos, fraților, dar nu merg!”.*

*La un moment dat, un frate de credință contrariat de refuzul meu ferm, întrucât știa bine că, pe vremea aceea, nu pierdeam aproape nici un drum de folos la vreun părinte duhovnicesc, chiar îmi zisese:*

- „De ce, frate doctor, vă e teamă cumva că părintele o să vă dea păcatele pe față?”.

*Zâbind, binevoitor, i-am zis:*

- „Nu, frate, nu mi-e teamă deloc, fiindcă deja mi le-am dat singur pe față înaintea lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, om cu viață sfințită și sfințitoare. Și oricum, lipsa de tact, ca să nu zic grosolănia, nu are nimic comun cu duhovnicia reală. Apoi, părintele Arsenie nu are ce să-mi spună în plus; trecutul mi-l știu, iar rănilor păcatelor mă ard și-acum; prezentul mi-l vede toată lumea, chiar și frația ta, neavând în el decât căință și ceva nădejde de îndreptare; iar viitorul, nu-l știe cu adevărat decât numai Bunul, Dreptul și Milostivul Dumnezeu, Care la vremea potrivită, prin iconomia Sa de nepătruns, mă va pregăti pentru el...”

*De ceva, totuși, mă sfiesc, frate! Mi-e teamă că îi voi spune, între patru ochi, părintelui Arsenie, cum, cu toate străduințele sale misionare și „vizionare”, a început să greșescă de când nu mai ascultă de nimeni; nici măcar de Părintele Stăniloae, pe care l-a ajutat o vreme în mod real, iar cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele!*".<sup>158</sup> – n.n.] .

**Depun mărturie oricând: lumea se uita la părintele Arsenie ca la un apostol. Unii vorbeau în șoapta, numindu-l chiar așa -«sfântul»**

**[nu e de mirare că lumea îl numește așa, căci ea iubește pe cine se aseamănă ei și propovăduiește ca sfânt pe cine este pe gustul ei și îi apără poftele Ioan 15:19 Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său;**

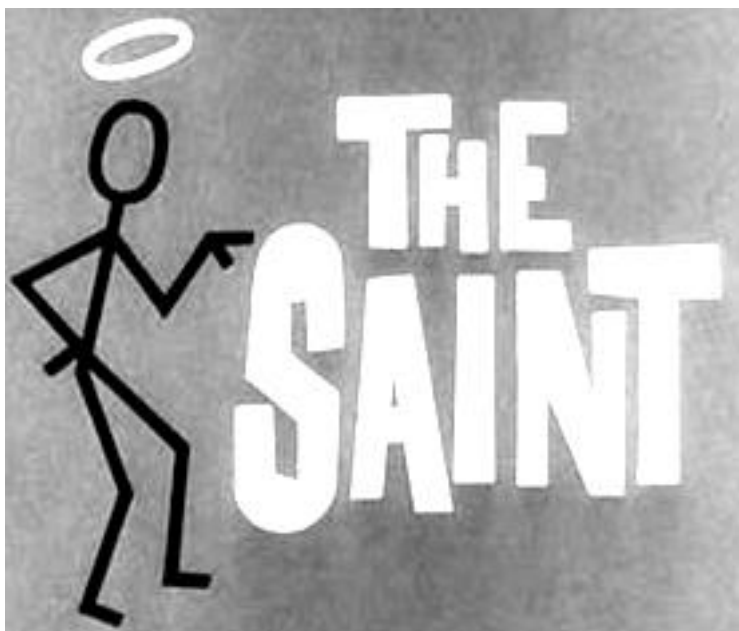
**Un exemplu clasic de astfel de gusturi este și:**

*Simon Templar, un gentleman englez neînfricat, adorat de femei și temut de dușmani, datorită inițialelor numelui său "ST", el este supranumit "Sfântul". [...]*

<sup>157</sup> *Patericul...*, Despre smerenie, 4.

<sup>158</sup> *Arhimandrit Paulin LECCA*, Jurnal duhovnicesc, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

Sfântul (titlu original în engleză: *The Saint*) este un serial TV produs din octombrie 1962 până în februarie 1969 de televiziunea britanică după scenariul lui Leslie Charteris. Rolul principal al detectivului "Simon Templar" este jucat de actorul Roger Moore. Serialul a fost transmis prin anii 1970 și pe posturile de televiziune din România<sup>159</sup>.



Vă dați seama ce ar fi fost dacă Roger Moore ar fi practicat hinduismul, căpătând pe lângă impactul ce îl avea în admiratoare și un duh pitonicesc? Pe lângă privirile furnicătoare, dacă ar mai fi ghicit și trecutul, păcatele oamenilor și viitorul. Ce faimă de sfânt ar fi avut! – n.n.],

«apostolul»... Eu însămi l-am

considerat așa, deși ne certa amarnic pentru astfel de vorbe. «Nu ma faceți apostol sau sfânt! Asemenea laude sunt trufie desartă și necuviința în fața lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat trebuie să fie smerit. **Nu există om fără de păcate, în afară de Mântuitorul nostru!**

[ce diferență față de cum propovăduia Sfântul Apostol Pavel, îndemnând și pe ucenicul său episcop să gândească și să grăiască așa: *1Ti 1:15 Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.* – n.n.]

Ceea ce aștept eu de la voi nu sunt laudele, ci pocăință, despărțirea de năravurile pacatoase, faptele bune și ascultarea sfaturilor duhovnicești», încremeneam cu toții, nevenindu-ne să credem că părintele ne «auzise» gândurile

[iată cum se smerea... ca să se mândrească mai deplin, să arate tuturor că le ghicește gândurile! – n.n.]

N-am cunoscut niciodată în viață pe cineva aidoma lui, cu toate că am trecut și pe la părintele Cleopa

[e adevărat. Părintele Cleopa nu căuta faima sa, nu vădea păcatele altora, nu ghicea trecutul și viitorul, ci cu multă delicatețe în tărie, propovăduia pocăința după Sfinții Părinți, neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga de la Sfânta Tradiție – n.n.],

și pe la părintele Argatu, și pe la maica Veronica

[ce gusturi mai avea bietul închinător, pe la cine mergea. Dar e de mirare că nu i-a plăcut, deși maica Veronica avea același fel de lucrare cu a Părintelui Arsenie Boca. Probabil fiindcă era femeie și nu o putea fascina deplin și prin ochi pe biata Lucia Chima – n.n.]

..." Dar experiența mistică trăită de Lucia Chima în prezenta marelui duhovnic ortodox abia începea!

**"Biciul lui Dumnezeu "**

"Stateam cuminte și așteptam să-mi vina rândul. Părintele tuna și fulgera la creștini, iar eu ma faceam tot mai mică, pe măsură ce mă apropiam de el. **Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o căciulă pe cap și cu pantofii incalțati în galoși, părintele Arsenie catehiza, predica, muștra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricosat...** Un barbat de vreo 50 de ani se arse pe fața cu azot și era desfigurată. Dar nu pentru asta venise la părintele, ci doar pentru a-i înmăna un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: «De ce crezi

<sup>159</sup> <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Sf%C3%A2ntul>>, joi, 16 iulie 2015.

tu, creștine, ca te-ai ars chiar pe față, ca sa fii respingător pentru toata lumea?» Bărbatul amuțise. «Să-ți spun eu de ce... Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe, dar nu ai luat-o de nevasta. A ramas singura, pana la varsta asta, si este si stearpa, pe deasupra, fiindcă a avortat, ca sa evite rușinea unui copil fara tata, iar de atunci, n-a mai putut ramane insarcinata. Ai păcătuit si tu, dar ai împins-o si pe ea spre pacat! Acum, plătești cu suferința asta...». Omul isi plecase ochii în pamant si plangea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână

[sărmanul om mutilat și amărât, venise cu un modest pomelnic și s-a întâlnit cu o mândrie crudă publică, în loc de o mângâiere delicată spre pocăință să-i aline deznădejdea. Vai nouă că s-a uitat de către unii delicata Ortodoxie și au alungat de la ei cu ocară harul Sfântului Duh Mângâietorul! – n.n.]

*O femeie trecuta de 60 de ani, din Sambata de Jos, se plangea ca fiul ei s-a apucat de băut si o bate cu lanțul de cate ori se îmbată. **Părintele a ascultat-o, privind țintă în ochii săi***

**[pe toți îi hipnotizează – n.n.]**,

*apoi l-am auzit cum ridica vocea: «Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai făcut! Știi ce inseamna asta? Auzi acum: asta înseamna tot atatea suflete care s-au dus pe lumea cealalta, fara a fi fost botezate, si nu vor putea intra in Imparatia Cerurilor niciodată, din cauza ta! In schimb, tu ai strâns bani si ti-ai făcut ditamai cavoul, de parca după moarte vei ramane acolo»*

[unde este nuanțarea predată nouă de Domnul nostru Iisus Hristos: *Mat 18:15 Și de-ți va greși ție fratele tău, mergi și-l muștră pre dânsul între tine și între el singur; deci de te va asculta, ai dobândit pre fratele tău.:16 Iar de nu te va asculta, mai ia împreună cu tine încă pre unul sau doi, că prin gura a două sau a trei mărturii să stea tot graiul.:17 Iar de nu'i va asculta pre ei, spune-l soborului; și de nu va asculta nici de sobor, să'ți fie ție ca un păgân, și vameș atenție soborului, sinodului iar nu public la tot poporul. Numai când cel ce păcătuiește o face public, fiind preot, smintind pe mulți și aducând pată asupra preoției în general, Sfântul Apostol Pavel sfătuiește a fi muștrat de față cu toți. Aceasta pentru a se vedea că nu preoția este vinovată și părtașă la relele făcute, ci numai preotul căzut și pentru a opri pe ceilalți preoți de frica rușinii de la a păcătui. Dar și aceasta se face numai după o cercetare cu martori, pentru a se vedea dacă păcatul este cunoscut public, pentru a nu se vădi păcatul tainic spre smintirea multora. Este evident că păcatul cunoscut doar prin harul proorocesc (pe care îl aveau apostolii și ucenicii apostolilor), i se descoperea penitentului doar în anumite situații, cu mult discernământ (fiindcă mărturisirea păcatului înseamnă ca tu, de bună voie să îl spui, nu să fii întrebat de el. Este spovedanie și nu interviu) și, evident, doar în cadrul delicat și de taină al sfinteii spovedanii, iar nu silit a-l recunoaște ca la demascările din închisorile comuniste: *1Ti 5:19 Pâră împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.:20 Pe cei ce păcătuiesc muștră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă teamă.* Este vorba de obiceiul păstrat în Sfintele Canoane de a se caterisi public un preot numindu-l *nevrednic este*, iar nu a-i arăta cu degetul păcatele în fața norodului:*

*318. Caterisirea definitivă se oficiază de episcop în chipul următor: “După ce s-a citit în public sentința dată de tribunalul spiritual, arhiereul care o execută, dezbracă pe cel condamnat, de felonul și epitrahilul, cu care era îmbrăcat zicînd: Tu, care astăzi pentru ultima oară, te numești preot al Dumnezeului ceresc, de aici înainte vei fi despoiat de darul preoției, pe care l-ai avut pînă acum și pierzi darul preoțesc, cu care te-ai împodobit și bucurat pînă acum în societatea omenească...”. După aceea strigă: “Nevrednic este!” apoi îi tunde cu foarfecă barba în partea dreaptă și' stîngă, precum și părul din cap în trei locuri zicînd: “Nevrednic este!”. -(Milaș, Canoanele Voi. I, part. II, p. 377)<sup>160</sup>.*

– n.n.]

*... O alta femeie, din Gura-Hont, venise pentru o slujba de pomenire, fiindcă îi murise băiatul in armata, cu numai două săptămâni in urmă. Părintele a dojenit-o parca mai blând: «Amintește-ți păcatele tinereții tale si sa-I mulțumești lui Dumnezeu ca ti-au mai ramas inca*

<sup>160</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

patru copii in viata, alaturi de tine, cu care te vei ajuta la batranete. Nimic nu se petrece la întâmplare, cum crede omul. Răul se abate asupra noastră după măsură faptelor savarsite. Ce ramane neplatit pe lumea asta, plătim pe lumea cealalta . ». Apoi s-a adresat tuturor celorlalți, care așteptau in biserica, ridicând vocea: «Rugati-va la Dumnezeu sa va pedepsească in aceasta viata pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii voștri, căci in viata de apoi amarnice sunt pedepsele Celui de Sus!». **Parca ne-a trecut un fior pe șira spinării si s-a auzit, asa ca un murmur, printre oamenii ce se aflau in biserica... Ne înfricoșaserăm toti. Atunci am inteles mai bine ca niciodată, de ce i se spunea părintelui «Biciul lui Dumnezeu»**

**[ce diferență față de Domnul nostru Iisus Hristos: Luc 12:32 Nu te teme turmă mică; că bine au voit Tatăl vostru să vă dea vouă împărăția. – n.n.] ,**

*cum imi povestise mama in copilărie.*

*"Turma fiilor duhovnicești*

*Când a ajuns inaintea părintelui Arsenie, Lucia Chima a înmărmurit, cuprinsa de muțenie. Isi amintește si acum, de parca s-ar fi intamplat ieri. Tânăra, pe atunci, femeie, venise la părinte sa-i mărturisească dorința de a avea un copil, deși medicii ii spusese să isi ia gândul de la asa ceva, fiindcă suferea de o boala. Abia se căsătorise si ținea foarte mult să devină mamă. înainte de-a apuca sa deschidă gura, părintele Arsenie a intrebat-o: «De ce te-ai dus la doi doctori?». "Deși fusesem martora la scenele petrecute inaintea mea cu alți creștini, parca tot nu-mi venea să cred!", spune Lucia Chima. "Făcusem exact asa cum spunea." Părintele a continuat blând: «Tine-te de un singur doctor, primul, ăsta e mai bun, și nu mai lua atâtea medicamente. Mergi doar la băi termale. Tu ai avut o raceală la șapte ani, dar o să treacă totul. De-abia te-ai cununat, asa că fii încrezatoare. **Peste patru sau cinci ani ai să naști o fetiță blondă, de toată frumusețea, care iti va aduce multe bucurii in viata. Acum, da-mi plicul din geanta. Numai banii astia ii primesc pe ziua de azi, pentru pomelnicul pe care mi l-ai adus de la consăteanca ta, fiindcă sunt trimiși cu mare credința si nefericire». "In acea clipa am inceput sa plâng. Tremuram din tot trupul.***

[este o reacție vizibilă, deci convingătoare, prezentă și azi la unii din cei ce merg la mormântul de la Prislop, prin care ei se conving că este vorba de sfințenie. Din păcate nu toate lacrimile sunt sfinte. Acolo fiind foarte puternic duhul slavei deșarte (ce se maschează în Ortodoxie și mimează pocăința), lacrimile provin din această sursă, ca să convingă pe închinători că au de a face cu un loc ce iradiază umilința. Vedem că nu au fost generate de vreun gând smerit de umilință în care omul își descoperă cu durere propria păcătoșenie, ci de dovada ghicitoarească a falsei sfințenii prorocești mincinoase, pe care biata fată o căuta cu atâta aviditate și de care era impresionată la toți cei dinaintea ei. Din slava deșartă a falsului prooroc ce se poate naște altceva decât slavă deșartă a ucenicului, dusă până la lacrimi? De la Sfinții Părinți înțelegem că numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului il curata, il lumineaza, il apropie de Dumnezeu. Celelalte sunt sau firesti sau lacrimi rele si osanditoare.

### **DESPRE FELUL LACRIMILOR**

*Diavolul se amesteca in toata fapta buna. Ai vazut buruiana aceea numita hamei? Ea se prinde de orice gaseste in cale : de gard, de stalp, de poarta, de copac, de par. Numai vezi ca se ridica. Asa face si diavolul cu toata fapta buna. Se incolaceste in jurul ei pentru a o face zadarnica, sa nu mai fie buna.*

*Cat de mare este darul lacrimilor ! Dar si aici diavolul aduce ispita. Si in felurile lacrimilor se baga vrajmasul, ca sa faca zadarnica lacrima omului in rugaciune, sa nu fie primita la Dumnezeu.*

*Lacrimile cele adevarate, care izvorasc din dragostea de Dumnezeu, atata putere au - spune Sfantul Grigorie de Nazianz - incat, izvorul lacrimilor de dupa Botez este mai mare decat insusi Botezul. El zice : " Stiu si al cincilea botez, care se naste din lacrimi, din pocainta cu lacrimi, si atata putere are botezul acela, incat este mai mare decat cel dintai. Pentru ca Botezul cel dintai ne sterge pacatele, dar nu ne da putere de a nu mai pacatui.*

*Daca am vrea noi se poate, dar vointa omului este lasata libera dupa Botez sa aleaga : sa pacatuiasca sau nu. **Iar lacrimile de dupa Botez sterg si pacatele pe care le facem. Lacrimile de umilinta sunt mai bune decat Botezul, pentru ca sterg toate pacatele care s-au facut de la Botez pana atunci si te lasa curat.***

*Sunt mai multe feluri de lacrimi. Daca ai lacrimi. sa iei aminte care sunt bune, care sunt mijlocii si care sunt de la satana.*

***Lacrimile cele bune sunt cele din dragoste pentru Dumnezeu.** Acestea ingrasa pe om, dau bucurii mari sufletului - ori de mananca, ori de nu mananca -, daca plange, el este satul. Aceste lacrimi tin si de foame si de sete, si omul nu are suparare pe nimeni. Sufletul lui pururea se bucura, pentru ca are dragoste de Dumnezeu; acela ce are lacrimi din dragostea lui Dumnezeu.*

*Auzi ce spune Sfantul Apostol Pavel : **Bucurati-va, fratilor, si iarasi zic, bucurati-va !***

***Al doilea fel de lacrimi bune sunt cele care vin din frica lui Dumnezeu,** dar acestea usuca pe om,. Lacrimile care se nasc din frica lui Dumnezeu nu ingrasa, ci usuca pe om. **Deci lacrimile cele mai bune sunt lacrimile care vin din dragostea de Dumnezeu.***

*Omul plange si tot slabeste pentru ca lacrimile de acest fel se nasc din frica. El se teme de muncile iadului, se teme de Dumnezeu si din aceasta cauza plange mereu, si se usuca trupul lui chiar daca ar manca sau n-ar manca, de ar dormi sau de n-ar dormi. Aceste lacrimi au putere sa usuce firea omeneasca, din cauza scarbei pentru pacat, cum se usuca lemnul la foc.*

***Al treilea fel de lacrimi bune sunt cele ce se nasc din frica mortii si din frica judecatii.** Cugetand omul cum va fi la moarte, cum are sa se chinuiasca, cat de greu are sa se desparta de trup, cat de greu va fi in ziua judecatii, cand va sta in fata a milioane de ingeri sa primeasca raspunsul hotararii, unde sa mearga, la bine ori la rau si, Doamne fereste, sa primeasca osanda vesnica. Deci si aceste lacrimi sunt bune.*

***Mai sunt lacrimi mijlocii, adica firesti, care nu-s nici bune, nici rele.** Vezi ca mama plange dupa copil, copilul plange dupa mama, tata plange dupa baieti; sau plange unul dupa prietenul lui, ori plange sotia dupa sot. Lacrimi firesti sunt si cele din boala, din suferinta si din tristete.*

***Sunt si lacrimi care se nasc din slava desarta. Acestea sunt lacrimi rele.***

*Unul are darul umilintei, dar plange pentru ca-i place sa-l vada altul. Mai bine n-ar mai plange, ca satana i-a furat aceste lacrimi.*

*Este bine ca omul sa ascunda darul umilintei, daca-l are de la Dumnezeu. Dar si diavolul pune pe om sa planga, cand il vad altii. Daca nu poti opri aceste lacrimi, nu esti vinovat.*

*Daca omul plange cu scop sa-l vada cineva sau ii place sa stie cineva ca-i plangaret, aceste lacrimi sunt din slava desarta si sunt rele si chiar pagubitoare.*

***Mai sunt lacrimi venite din manie.** Ai vazut om, cand nu se poate razbuna pe altul, plange de ciuda. Atata ii este de necaz, ca nu poate sa se razbune pe celalalt, si plange de amaraciune. Acestea sunt si mai rele ca cele din slava desarta. **Acestea sunt lacrimi ucigase si rele,** pentru ca el plange si inima-i stoarsa de satana, incat izvoraste lacrimi de ura. Acestea sunt lacrimi foarte grele, foarte pacatoase, satanicesti.*

***Altul plange din dezmiardare.** A avut prietenie cu o femeie sau cu altcineva si, cand isi aduce aminte de dansa, plange. **Acestea sunt aduse de dracul desfranarii.***

***Mai sunt lacrimi rele, care se nasc din pagube.** A pierdut omul bani sau casa; i-a luat pamantul si plange dupa avere. **Aceste lacrimi sunt tot de la vrajmasul,** pentru ca omul crede ca Dumnezeu nu are sa aiba grija de el.*

*Deci, iata de cate feluri sunt lacrimile si nu toate sunt bune. **Numai lacrimile din dragostea lui Dumnezeu, din frica lui Dumnezeu, din frica de moarte sau de muncile iadului il curata, il lumineaza, il apropie de Dumnezeu.** Celelalte sunt sau firesti sau lacrimi rele si osanditoare.*

*Sfantul Dionisie Areopagitul spune ca raul adus de satana in aceasta consta : **in pofta fara de minte, manie fara judecata si inchipuire sau nalucire pripita.** Ai vazut care-i raul din satana si din toate slugile lui ? **Pofta fara de minte,** ca au poftit sa fie asemenea lui Dumnezeu; **manie fara de judecata,** caci se pornesc fara ratiune sa omoare pe oricine, sa se razbune, sa faca rau oricarei zidiri a lui Dumnezeu si nalucire pripita ca isi inchipuiesc sa fie intocmai cu Dumnezeu, uitand ca sunt facuti de Dumnezeu.*

*Daca ai lua de la diavoli aceste trei patimi, ei s-ar face inapoi ingeri. dar aceste rtei rautatii fac pe ei draci. iar, daca ai scoate din firea lor acestea, ei ar ramane curati ca ingerii, cum au fost intai<sup>161</sup>.*

– n.n.]

*Intr-adevar, aveam la mine un plic cu o hârtie de 100 de lei si un pomelnic, de la Nastuca Mușina, o fata foarte amarata de la noi din sat. Era handicapata, vorbea gangav, se cocoșase si pareea imbatranita inainte de vreme, de aceea noi ii si spuneam «Tuca Babii». Traia de pe o zi pe alta, mai mult din mila celorlalți. Când a auzit ca plec in pelerinaj sa-l intalnesc pe părintele Arsenie Boca, mi-a dat ultimii bani pe care ii mai avea in casa si mi-a dictat un pomelnic cu toti morții ei dragi, pe care si-i mai amintea. Eu am insistat sa-si păstreze banii, spunandu-i ca îi voi plăti eu pomelnicul, însă ea nu a vrut in ruptul capului. După ce am ajuns la părintele Arsenie si m-am așezat la rând în biserică, am observat ca el îi mustra pe cei ce încercau sa il plateasca, fie si sub forma de danii. Le spunea: «Dați la sărăci, nu mie!». Atunci m-am simtit rușinată si am ascuns plicul in geanta. Ma hotarasem sa il rog pe părintele sa primească pomelnicul fara să mai pomenesc ceva de bani. Când am auzit că-mi cere plicul, am înghetat*

[să nu credeți cumva că a înghețat fiindcă s-a gândit că Părintele este iubitor de avuții, faptul că cei dinainte au fost refuzați erau o dovadă puternică pentru ea că nu este așa, ci tot din paralizie la o falsă proorocie – n.n.]

... **îmi dădeam seama ca el știa, pur si simplu, totul**

[vedeți cum îl priveau ucenicii, ca pe un atotștiutor. În Sfânta Biserică Ortodoxă noi credem că numai Dumnezeu este atotștiutor, și Maica Domnului prin El, restul știu ceea ce și doar când Dumnezeu le descoperă – n.n.]!

*Dar părintele a adaugat: «Ăștia sunt banii văduvei sarace din Scriptură! Suta asta de lei este mai prețioasa decât un munte de aur. Așa se dovedește credința*

[vom vedea puțin mai jos ce credință laudă Părintele Arsenie Boca. Nu credința văduvei care o lauda Hristos în Sfânta Evanghelie Mar 12:44 *Că toți din prisosița lor au aruncat, iar aceasta din lipsa sa, toate câte a avut a aruncat, toată avuția sa.* Am fi fost și noi încântați de un cuvânt smerit al Părintelui Arsenie Boca, asemănător cu al lui Hristos, și am fi avut nădejde de pocăința sfinției sale. Din păcate vom vedea puțin mai jos rostul acestei laude a credinței dovedite a sărmanei handicapate – n.n.]!

*Du-te si spune-i că pe lumea asta este cea mai amărâtă ființă, fiindcă o mai așteaptă si alte nenorociri [în loc să o mângâie în starea deznădăjduită în care era o îngrozește, scăzându-i credința în Dumnezeu și punând-o într-o tensiune lăuntrică ce atrage ispita. Practic îi transmite o sugestie puternică de la distanță prin cuvântul însămânțat pe o credință superstițioasă, care, după cum vom vedea, îl idolatriza pe Părintele Arsenie Boca – n.n.] , dar **pe lumea cealalta îi promit ca va fi desfatata de fericire. Iată că se pune pe sine ca un drept și infailibil judecător, când Însuși Dreptul Judecător, Cel ce toate le știe, mai înainte de a se gândi, abordează cu smerenie această problemă: Mat 20:23 Și au grăit lor: paharul meu cu adevărat veți bea, și cu botezul cu care eu mă botez, vă veți boteza; dar a ședea de-a dreapta mea și de-a stânga mea, nu este al meu a da, ci celor ce s'au gătit de la Tatăl meu. Așadar Mântuitorul spune că nu este al Lui a da, iar Părintele Arsenie Boca promite că va fi desfătată de fericire. Dar nu numai atât. Fericirea cea uimitoare și desfătată a handicapatei nu este că va fi cu Hristos ci că... – n.n.] . Acolo se va intalni cu mine, după cum tânjește astăzi!** [iată ce credință laudă Părintele Arsenie Boca, cea care tânjește nu după Hristos ci după sfinția sa. Așadar pomelnicul cu banii nu l-a primit din iubire de avuții ci din... iubire de laudă de sine – n.n.] »".*

*Lucia Chima s-a intors la Sinea Noua copleșita de aceasta prima intalnire cu părintele Arsenie Boca. "Parca eram fermecata. Timpul trecea, dar eu nu ma puteam desface de amintirea lui."*

<sup>161</sup> <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/7lacrimile.htm>>, joi, 16 iulie 2015.

[ce autentic descriu stările lui ucenicii și mai ales ucenițele: fermecate, nedesprinse de amintirea lui. Dar cugetarea la moarte și la dulcele Iisus unde este? Acestea sunt roadele lucrării Părintelui Arsenie Boca, vizibile la toți și mai ales la toate. Unde este pocăința ca să dobândească Împărăția Cerurilor? *Mat 4:17 De atunci au început Iisus a propovădui și a zice: pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor. – n.n.]*

*Peste trei ani, avea sa faca un nou pelerinaj, reintalnindu-se cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se impliniseră. "Tuca Babii" fusese omorata de un hot, intr-o noapte, iar Lucia Chima nascuse o fetita blonda, frumoasa ca un inger.*

[În această dovadă adusă de ucenici în favoarea credibilității proorociilor Părintelui Arsenie Boca remarcăm tocmai o demonstrație că sunt demonice și nu se împlinesc, neavând caracterul deplin al celor dumnezeiești. Din proorocirile sfinției sale au fost duse la capăt, dar nu deplin, doar cele pe care le pot influența dracii:

1. Diavolii știu numele tuturor celor ce merg la ghicitori și vrăjitori, știu trecutul tuturor, deci le pot spune și Părintelui Arsenie Boca, pentru a-l încredința că lucrează cu Sfântul Duh și a forța mintea celor ce-l urmează să creadă că este Sfânt.

2. Ei pot trimite hoți să omoare ca să se îplinească proorociile lor, la cei care îngăduie Dumnezeu din cauza credinței lor greșite (care fac dintr-un om idol). Cu toate acestea observăm că biata femeie ce relatează aceste fapte este atât de pătrunsă de ideea că este uceniță de prooroc, încât în favoarea ei răstălmăcește faptele, pentru a se potrivi. Fiindcă deși Părintele a spus „nenorociri” s-a petrecut numai una. Nenorocirile pot fi orice – ocări, sărăcie, boală, incendii, cutremur, inundații - de nenorociri nimeni nu este scutit pe pământ, așadar cu acest nume generic se poate prooroci la oricine, ba chiar i se și pot induce psihologic, scăzându-i nădejdea în Dumnezeu: *Pil 10:24 De ceea ce se teme cel nelegiuit nu scapă, iar cererea celor drepți (Dumnezeu) o împlinește..* Dacă Părintele ar fi avut măcar o înainte-vedere nu ar fi spus nenorociri, la modul general, ci ar fi zis va muri ucisă, sau măcar că o așteaptă o nenorocire, insistând să se pregătească pentru plecarea la Dumnezeu, fiindcă proorocirile dumnezeiești nu au caracter spectaculos, nu sunt demonstrative, ci preîntâmpină o situație ca să învețe pe om ceva duhovnicesc și/sau să îl îndemne la pocăință. Că dracii, pentru a ispiti un om, pot omorî pe alții, ne învață chiar Sfânta Scriptură, cu atât mai mult caută să omoare oameni pentru a amăgi o țară întreagă: *Iov 1:6 Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei. 7 Atunci Domnul a zis către Satan: „De unde vii?” Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos”. 8 Și Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău?” 9 Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Ore degeaba se teme Iov de Dumnezeu? 10 N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul? 11 Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!” 12 Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu. 13 Și într-o zi, când feciorii și fetele lui Iov mâncău și beau vin în casa fratelui lor mai mare, 14 A sosit un vestitor la Iov și i-a spus: „Boii erau la arătură și pășteau pe lângă ei; 15 Atunci Sabeenii au năvălit asupra lor, au pus mâna pe vite, și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 16 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 17 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Caldeii, împărțiți în trei cete, au dat năvală peste cămilele tale și le-au ridicat și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!” 18 Nu sfârșise vorba bine și altul a sosit și a spus:*

„Feciorii tăi și fetele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, 19 Și iată că un vânt puternic s-a stârnit dinspre pustiu și a izbit în cele patru colțuri ale casei și casa s-a prăbușit peste tineri și ei au murit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste”. 20 Atunci Iov s-a sculat și-a sfâșiat veșmântul, s-a ras pe cap și, căzând la pământ, s-a închinat, 21 Și a rostit: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!”.

3. Diavolii cunosc genetică și o propovăduiesc și prin cărți ca să răsucescă mintea omului de la nădejdea în Dumnezeu la îngâmfarea cunoașterii științifice, amestecând cunoașterea trupească și în căutarea mântuirii sufletului, arătându-o ca pe o cunoaștere antropologică strict necesară pentru veșnicie. Ei doresc ca omul să fie derutat și să caute pe alte piste ce să facă pentru a se mântui și măcar așa să devină dependent de ideile lumești, nescăpând de cursa confuziei panteismului, esența păgânismului, în care materia este privită ca un alt dumnezeu. Ei pot modifica și analizele genetice (ca să convingă pe om să avorteze, cum este în cazul amniocentezei), având acces și asupra electronicii când necredința celui ce se supune acestei cunoașteri le face cale liberă la a-l ispiti, îndreptățindu-i să pună stăpânire pe mintea lui și să-i conducă viața (fiindcă omul superstițios se lasă condus). Și oamenii cu mici cunoștințe genetice care studiază cariotipurile<sup>162</sup> pot ști cum vor fi urmașii, cu atât mai mult dracii (acești doctori otrăvitori de mare performanță și iscușiți în viclesug, care stau la granița psihofizică a omului pentru a-l studia, pentru a-i afla slăbiciunile și gândurile, și pentru a pune stăpânire pe el) pot cunoaște din părinți că un copil va fi blond și pot dirija semințele ca să iasă o fetiță, dacă Dumnezeu îngăduie aceasta (deoarece credința superstițioasă a părinților le face calea liberă – le dă dreptul asupra lor să-i ispitească pentru că diavolul pentru a lucra rațional în inimă, în trup și în întreaga fire, atunci când mintea făcută stăpână a acestora, pentru a semăna cu Dumnezeu, se învoiește cu el primind o minciună sau o mentalitate mincinoasă însământată de el drept adevăr - necrezând lămurit în Ortodoxie). Și oamenii pot face aceasta prin însământarea in-vitro și prin bio-inginerie, cu cât mai mult dracii, duhuri nevăzute și străbătătoare prin materie care păstrează în ei rămășițele puterilor îngerești. Spunând aceasta: *Deut 13:1 Pedeapsa proorocilor mincinoși. „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. Dumnezeu – Cuvântul ne învață că proorocii mincinoși pot face orice semn sau minune, discernământul nostru constând nu în aflarea mărimii semnelui sau a minunii, ci în cercetarea învățăturilor ce le însoțesc. Dacă sunt Ortodoxe, sunt de la Dumnezeu, atunci noi putem crede că cel care le face este proorocul Lui. Dacă ne îndeamnă să mergem după alți dumnezei, adică să avem credințe greșite în Dumnezeu, sau să ne abatem de la poruncile Lui, deci de la Sfintele Canoane, cum face Părintele Arsenie Boca, să ne dăm seama că ele sunt proorocii/semne/minuni mincinoase. De aceea, vă*

---

<sup>162</sup> CARIOTIP (< fr. {i}; {s} gr. karyon „nucleu“ + typos „caracter“) s. n. (GENET.) Reprezentare grafică sau microfotografică a cromozomilor unei celule, aranjamentul acestora fiind comun pentru toate celulele unui organism sau unei specii date. C. uman se realizează utilizând clasificarea numerală, în care cromozomii sînt dispuși în ordine de mărime crescândă (de la 1 la 22), recunoașterea lor făcându-se după poziția centromerului și lungimea brațelor; sînt repartizați în 7 grupe, numite după numărul de ordine al primului și ultimului cromozom, cu excepția celor de sex (X, Y), care, pentru a se evita orice confuzie, nu sînt numerotați, păstrîndu-și numele specific. V. idiom, genom, cod genetic.

Sursa: DE



rugăm, studiați învățăturile lui în paralel cu ale Sfinților Părinți, pentru ca văzând îngrozitoarele diferențe să vă distanțați de duhul lucrării de la Prislop și să-l ajutați pe Părintele Arsenie Boca, rugându-vă pentru iertarea mării lui amăgiri și încetarea amăgirii atâtor oameni necăjiți. Dar totuși, deși Dumnezeu putea să îngăduie să se împlinească până la capăt proorocia (pentru a ne cerceta dacă iubim cu adevărat Ortodoxia și pe Hristos, mai mult decât orice și pe oricine, indiferent de semne și proorocii), nu a făcut așa, pentru că Îi este milă de neputințele voinței noastre, de întunericul rațiunii noastre și de nelămurirea credinței noastre. El a lăsat să fie evidentă și rațiunii naturale, chiar așa cum este împuținată și întunecată de cădere, duhul mincinos care a insuflat-o, într-un loc foarte important: fetița s-a născut în 3 ani, iar nu în 4 sau 5 ani, cum a zis Părintele Arsenie Boca: **Peste patru sau cinci ani ai să naști o fetiță blondă, de toată frumusețea, care iti va aduce multe bucurii in viata [...] Peste trei ani, avea sa faca un nou pelerinaj, reintalnindu-se cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se impliniseră. [...] Lucia Chima născuse o fetița blonda, frumoasa ca un inger. Dacă tatăl blond și mama blondă, orice om poate gândi că și fetița va fi blondă, fără a fi Gregor Mendel. Dacă tatăl e brunet și mama brunetă, și atunci există chiar și o vorbă în popor că seamănă fata blondă cu bunicii, nu este neapărat necesar să cunoști că este nevoie să se întâlnească cele două gene recesive de la părinți, mascate de dominantă brunetă. Dracii au știut cum e tatăl, din punct de vedere genetic, și i-au spus Părintelui (ca să pară prooroc). Mai mult, au avut îngăduința să facă selecția seminței tatălui și mamei ca să iasă blondă, primind acest drept prin închinarea pătimășă a mamei (fără discernământ, mai mult ca față de Hristos) față de Părintele Arsenie Boca. Și ce copil nu e frumos ca un înger, cel puțin în ochii mamei lui? Iată cum proorocirile Părintelui Arsenie Boca sunt trase de păr și fabricate în mințile entuziaștilor săi admiratori.**

Despre aceasta ne învață chiar Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul:

*În ashram, prietena mea avea hemoragii atât de puternice încât nu se putea ridica din pat, iar ei susțineau că prin puterea gurului i se oferise această binecuvântare, pentru a se curăța de karma ei! Este demn de remarcat faptul că, în primă instanță, am fost la un pas de a accepta o asemenea explicație. Aveam, din fericire, să ne edificăm destul de curând asupra perfidiei acestor oameni...*

*Bătrânul spunea: „Diavolul nu se poate ascunde pentru mult timp; tot va ieși vreo corniță din sac... Dar el ce face? Dacă îl întrebi ce se vede ieșind din sac, o să-ti spună că nu e o corniță, ci o vânătă". Folosea acest exemplu anecdotic pentru a atrage atenția asupra înșelătoriilor la care obișnuiesc să recurgă tatăl minciunii, insuflatorul rătăcirii, si nefericiții săi slujitori<sup>163</sup>.*

Tot așa, în loc ca Părintele Arsenie Boca să o ocrotească cu rugăciunile sfinției sale de nenorociri pe biata handicapată care atât de mult îl iubea, cum ar fi făcut un om al lui Dumnezeu, dându-i înțelesul suferinței izvorât din crucea lui Hristos, o îngrozește de viitorul pe care îl va avea pe pământ și îi făgăduiește, în schimb, nu mângâierea statornică și atotputernică a lui Hristos, ci propria neputincioasă mângâiere, pentru a deveni și mai dependentă cu mintea de el... și ucenicii răstălmăcesc aceasta că ar fi vreo proorocie. Din fericire, din sac, a ieșit o evidență a minciunii că nu în 4 sau 5 ani s-a născut fetița, ci în 3. Precis însă că ucenicii, pentru a ne scoate ochii discernământului, vor putea spune că rugăciunile sfinției sale au fost mai puternice biruind timpul de un an și fiind smerit a vrut să se ascundă că e prooroc, zicând cu dinadinsul că se va naște în 4-5 ani. Dar dacă ar fi vrut să se ascundă n-ar fi spus-o de fel. Iar dacă a spus-o de la Duhul Adevărului, de ce a mințit ca lumea să acuze de minciună pe Dumnezeu. Dar noi să lăsăm vicleșugurile răstălmăcirii diavolești și a perversiunilor minții bolnave de idolatrie cu mască de evlavie la un ieromonah. Nu este vorba de o vânătă, ci de o corniță.

<sup>163</sup> Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 173.

Nu înseamnă că diavolii n-ar fi putut opri pe mai departe semințele de la împreunare încă un an, nefiind nimic greu în aceasta, deoarece și omul o poate face prin anticoncepționale, dar nu le-a îngăduit Dumnezeu, ca să luăm noi aminte că este vorba de un duh mincinos în proorociile mincinoase ale Părintelui Arsenie Boca și nu de Duhul Sfânt al Adevărului. Acesta este și scopul pentru care Dumnezeu a îngăduit să fie chiar o fetiță blondă, ca ucenița crezând că îl laudă public pe Părintele Arsenie Boca, de fapt să îi descopere public minciunile. Dacă nu s-ar fi întâmplat acestea așa, biata femeie atât de îndrăgostită de legendarul Arsenie (căci poate și ea să se laude ca mulți alții, la toți, ca să fie admirată, invidiată și apreciată de vecini și cititori, că l-a cunoscut și face parte din turma atât de mediatizată a fiilor săi duhovnicești), ar fi trecut cu vederea evenimentul, fiindcă nu se potrivea cu ideea obsedantă a ei, și ne-ar fi scăpat și nouă, fiind în primejdia de a crede că Părintele Arsenie Boca ar putea fi un prooroc al lui Hristos. Dar să vedeți mai departe comportamentul său obedient, care o face foarte asemănătoare cu ucenițele lui Babaji.

– n.n.] **"Am plâns în fata părintelui când l-am revăzut, căci el imi cunoscuse indoiala! Abia la a doua intalnire am simțit ca ma primise cu adevarat în turma fiilor sai duhovnicești. Chiar si astazi circula vorba printre oameni ca părintele ținea minte absolut toate numele creștinilor carora le-a dat binecuvântarea. La Judecata de Apoi îi va lua sub aripa sa ocrotitoare pe toti aceia care au crezut cu adevarat în puterea lui**

[Ce credință strâmbă să ai impresia că vreun om are vreo putere a lui! Să nu știe biata Lucia Chima că tot darul de sus este de la Părintele luminilor?

16. Definiția virtuții este unirea prin cunoștință a neputinței omenești cu puterea dumnezeiască. Deci cel ce se închide pe sine în neputința firii, încă nu a ajuns la hotarul virtuții. Din această pricină el păcătuiește, ca unul ce n-a primit încă puterea ce întărește neputința. Iar cel ce prezintă cu îndrăzneală în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere, a sărit pe hotarul virtuții. El păcătuiește prin aceea că nu recunoaște ceea ce s-a făcut mai pe urmă prin el în chip suprafiresc. El socotește păcatul drept virtute. E mai de iertat deci cel ce s-a închis în neputința sa naturală, pătimind mai bine căderea de la virtute din trândăvie, decât cel ce prezintă în loc de puterea dumnezeiască neputința proprie ca putere în stare să împlinească datoriile. Căci mai degrabă își pricinuieste căderea prin îndrăzneala sa.<sup>164</sup>

Să ne ferească Dumnezeu să fim la Judecata de Apoi între cei ce au crezut în puterea Părintelui Arsenie Boca. Am fi atunci mânați în faptele noastre de aripile întunecate și căldicele ale ghicitoriei și slavei deșarte. Să ne dea Bunul Dumnezeu duh de pocăință în adevăr și încredere nestrămutată și nemărginită doar în Domnul nostru Iisus Hristos *1Co 1:24 Iar celor chemați, Iudeilor și Elinilor, pre Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 1Co 2:5 Ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu.* pentru a fi sub acoperământul mântuitor al Maicii Domnului – n.n.] ...<sup>165</sup>

Să vedem, însă, că biata Lucia Chima, nu este singurul caz de hipnoză pentru credința necondiționată în Părintele Arsenie Boca. Toți ucenicii descriu același tip de fermecări și proorocii. Din ele vom mai spicui doar câteva, ca să le cuprindeți pe toate.

Abia prin anul 1986, așa, deodată, am prins a ma gândi la Dumnezeu. Nu voiam însa facultatea si preoția de mir, voiam calugaria, singurătatea, lepadarea de lume. Aveam ispite si indoieli mari. Intr-o vara, am urcat in Munții Neamțului, la Părintele Cleopa.

Când l-am văzut acolo, sezand in tinda casei, cu brațele desfăcute, batranul acela slăbit mi s-a părut un uriaș. M-am așezat la picioarele lui si i-am spus: «Părinte, suntem acasa numai doi frați, sora mea e plecata la mănăstire si m-as duce si eu. Nu știu ce sa fac, ma gândesc la părinți, ca imbatranesc, raman singuri...». Si deodată, Părintele Cleopa si-a ridicat bata sa de la pamant si a izbit cu ea in masa, tunând din glas: «Cine iubește pe tata sau pe mama mai mult decât pe Mine, nu-i vrednic de Mine!». Cuvintele lui Hristos, răcnite prin pieptul duhovnicului moldovean, mi-au dat de inteles ca asta este calea. Acesta a fost felul lui de a-mi

<sup>164</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 329

<sup>165</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

*răspunde tuturor frământărilor, de a-mi spune ca, mai devreme sau mai târziu, va trebui sa fac pasul cel mare...* [Felul cu tărie de a răspunde a Părintelui Cleopa îl cunoaștem cu toții. Cu toate acestea cuvântul a răcni ni se pare foarte nepotrivit. Fiind spus de un ucenic al Părintelui Arsenie Boca, îl înțelegem însă, fiindcă lucrarea de la Prislop este fără finețe duhovnicească și se imprimă așa și în ucenici. Remarcăm însă, că și bietul îndoielnic, a observat că Părintele Cleopa nu își arăta darul proorocesc (de care era plin, având deja stăreția duhovnicească și vederea înainte, după cum se observă în viața sfinției sale în care minunile și proorociile sunt asociate cu neabaterea sfinției sale de la hotarul Sfintei Tradiții), ci i-a vorbit din Sfânta Evanghelie, fiindcă adevărații Sfinți nu se propovăduiesc pe ei, ci pe Hristos. Părintele Cleopa a evitat proorocia nu numai ca să se ascundă, din smerenie, ci și ca să îl lecuiască pe îndoielnic de astfel de căutări deșarte. Din păcate, după ce a băut apa cea vie de la Sihăstria Neamțului, îndoiala îl duce la o decizie pierzătoare de suflet: a bea apa cea stătută și veche de la Drăgănescu. – n.n.] .

*Tot in acea zi, plecând de la Manastirea Sihăstria, m-am hotarat sa fac un ocol pe la Draganescu, ca sa-l cunosc, in sfarsit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar intalnirea aceasta avea cu adevarat sa-mi schimbe viata* [săracul... ce bine ar fi fost să rămâie cum a plecat. Ucenic al Părintelui Cleopa. Sfinția sa știa cu adevărat să formeze călugări... dacă și ei ar fi vrut aceasta – n.n.] . *Stateam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, batrân, noduros, in stanga si-n dreapta noastra se așezau din când in când pe scaune oameni care-si povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-l vada, să-l asculte, căci pe atunci părintele apărea rar si nu avea voie sa spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin asa i-am văzut eu - si se uita fix la mine.* [ iată hipnoza... – n.n.] *Omul din dreapta ii spunea: «Părinte, am un baiat care s-o căsătorit si m-o lasat singur si ma batjocorește...», mie, in mintea mea, imi venea sa-i răspund: «Asa-ti trebuie, dac-ai făcut numai un copil»* [iată sugestia. Nu erau gândurile sale, căci „îi venea să răspundă” de la cel care îl privea, prin duhurile cu care lucra – n.n.] . *Părintele zicea imediat, fara sa se intoarca spre omul acela, privind-ma tot pe mine:* [victima cea mare, ca să aibă ucenici și printre ieromonahi, cu posibilitatea de a deveni ierarhi, ca să se agite pentru canonizarea sfinției sale – n.n.] . *«Asa-ti trebuie dac-ai făcut numai un copil». Apoi vorbea altul si altul si altul... si va jur pe Dumnezeuul meu* [iată starea căzută duhovnicește a povestitorului: *Mat 5:34 Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, 35 Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat, 36 Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru, 37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.* Această stare antievangelică este indusă în ucenicii Părintelui Arsenie Boca de proorociile sfinției sale. Cum să juri pe Dumnezeu când nici pe tronul Lui nu poți jura? – n.n.], *toate sfaturile si gândurile care imi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire* [ ca să nu-i scape prada – n.n.] *M-am cutremurat! Cred ca am început sa tremur la propriu, uite asa mi s-o ridicat parul pe mana* [iată duhul penticostalilor numiți și tremurici. Dar și noi ne cutremurăm cu mintea că a putut să cadă așa de ușor în cursa vicleanului. Sărmanul om... de la o viață lumească stăpânită de duhurile poftelor a căzut într-o viață înșelată, mult mai primejdioasă, fiindcă pare sfințenie ce nu are nevoie de pocăință, stăpânită de duhurile îngâmfării. *Sfântul Macarie Egipteanul [...]* zicea că sunt două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare și alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la rățacire. Satan rânduiește ceata din urmă la fermecători și la eretici<sup>166</sup>. – n.n.] *si mi-am zis: «Vai de mine, sa vezi ca părintele asta imi citește gândurile...».* *Pur si simplu le spunea oamenilor ce gandeam eu* [Dar să zicem că acelea nu erau gânduri sugerate de draci, ci chiar gândurile ucenicului, care, după cum citim mai sus erau pline de reproș și publice, fiind așadar dublu străine de Sfântul Duh Mângâietorul. Dacă Părintele Arsenie Boca avea Sfântul Duh cum de

<sup>166</sup> <<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/ianuarie/ianuarie19.htm>>, luni, 20 iulie 2015

reproducea astfel de gânduri pătimase, ca să își murdărească gura sa și să murdărească și urechile omului necăjit? Și care duhovnic autentic dă altuia sfaturi pe care le gândește un novice? – n.n.]. ! Si, tot privindu-ma in ochi, deodata pe chipul lui a aparut asa, un zâmbet straniu, abia schitat, care ascundea cele mai adanci subînțelesuri. Un zâmbet ce voia parca sa-mi spună: «Ei, vezi ca știi?!...» [un zâmbet cu cel mai evident subînțeles: „Ei vezi că știi? Sunt Sfânt. Ce mai aștepti, preacinstește-mă și dă-mi inima ta, să fiu stăpân peste ea, și nu uita, spune la toată lumea că sunt așa, că mă cheamă Sfântul Ardealului... ca să îmi urmeze cu toții mie” – n.n.]<sup>167</sup>

Haideți să vedem acum o altă carte, ca nu cumva autorul care a făcut sinteza de mai sus (a cărților Părintelui Arsenie Boca), să fie vinovat pentru o astfel de selecție păguboasă, generată de lipsa lui de discernământ. Oare numai în această carte se comportă Părintele Arsenie Boca așa, sau peste tot vedem același lucru, ceea ce înseamnă că de fapt este foarte bine surprinsă realitatea sfinției sale, în floarea de mac amăgitor a căderii ei?

*Odată, m-am dus la Părintele cu o femeie. Ea credea că are tenie, dar medicii nu i-au spus ce are. Părintele i-a spus: „Dacă nu ți-au spus doctori îți spun eu. Tu ai cancer. Du-te și pregătește-te de plecare căci Dumnezeu ți-a scurtat viața. Trebuia să ai 7 copii și nu ai decât unul”, Ea a recunoscut că are numai unul, dar a spus că și acela-i face neazuri. „Nu-ți face destul” i-a zis Părintele. „Pentru că în tribunalul pământesc, dacă omori pe cineva, trebuie să plătești cu viața, Dar tu nu poți plăti pentru Cele 7 vieți căci ai o singură viață.*

[numai că mântuirea nu se poate plăti nici cu una nici cu 7 nici cu toate viețile creaturilor, ci se primește în dar, prin viața lui Hristos Dumnezeu - omul, cea neprețuită și jertfită pentru noi toți, care răscumpără toate păcatele lumii Psa 48:7 Nimeni însă nu poate să scape de la moarte, nici să plătească lui Dumnezeu preț de răscumpărare, 8 Că răscumpărarea sufletului e prea scumpă și niciodată nu se va putea face, 9 Ca să rămână cineva pe totdeauna viu și să nu vadă niciodată moartea. [...] Psa 48:16 Dar Dumnezeu va izbăvi sufletul meu din mâna iadului, când mă va apuca. Isa 45:13 Eu l-am ridicat întru dreptatea Mea și toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea Mea și va libera pe robii Mei, fără răscumpărare și fără daruri”, zice Domnul Savaot. Mat 20:28 După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți. Vedeți că Dumnezeu nu vrea plată din partea noastră, căci ne iubește. Doctrina meritelor și a plății pentru răscumpărare și mântuire este izvorâtă din catolicism și cine o propovăduiește mărturisește că aparține acestei credințe crude – n.n.]

*Ai să plătești dincolo în veșnicie, la nesfârșit.*

[ce hidos. Învățatura eretică apuseană a dumnezeului mânios și răzbunător, cu onoarea știrbită, care vrea pedepsirea nesfârșită a păcătosului, fără șanse de scăpare. Dar acesta este păcat împotriva Sfântului Duh, practicat tocmai de... Părintele Arsenie Boca: 2. Deznădejdea este pierderea încrederii în bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, păcat care depărtează de mântuire. Deci, să ne ferim ca de unul din cele mai mari rele ce ne pot bântui; să nu pierdem niciodată credința că Dumnezeu iartă păcatele și ne ocrotește de neazuri. Cuvintele lui Cain: „Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: „Pedeapsa mea este mai mare decât as putea-o purta” (Fac. 4, 13), suna întocmai ca tânguirea unui deznădăjduit și neîncrezător în milostivirea lui Dumnezeu. În deznădejde căzuse și împăratul Saul atunci când, împresurat de filistenii în război, și-a făcut singur seamă aruncându-se în sabie (I Regi 31, 3-4).

Creștinul adevărat nu deznădăjduiește. El știe că îndurarea lui Dumnezeu este nesfârșită și ajutorul dumnezeiesc este cu atât mai aproape cu cât primejdia este mai năvalnică. Înainte de păcat, teme-te de dreptate; după păcat, nădăjduiește în milostivire, zice Sfântul Grigorie Dialogul. Că Părintele ceresc primește cu multă bucurie pe păcătosul ce se pocăiește, ne-a arătat Însuși Mântuitorul Hristos în pilda fiului risipitor (Luca 15, 11) și în cea a drahmei pierdute (Luca 15, 8).

<sup>167</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 15,55-58, 67-68

Deznădejdea împinge pe om de multe ori să-și ia singur viața; deci, la moartea veșnică. Iuda, vânzătorul Mântuitorului, s-a spânzurat din deznădejde. Deznădejdea e păcat împotriva Duhului Sfânt și fără iertare, pentru că nu mai ai timp de pocăință și de fapte bune. «Cine deznădăjduiește de mila lui Dumnezeu, Îl necinstește, la fel cu cel ce se îndoiește de existența Lui», zice Fericitul Augustin, iar Fericitul Ieronim spune că Iuda a jignit pe Domnul mai puțin vânzându-L, decât îndoindu-se de bunătatea Lui; el a pierdut nu atât din pricina nelegiuirii sale, cât din pricina deznădejzii sale.<sup>168</sup> Mar 3:29 Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veșnică. Ce bine că Domnul nostru Iisus Hristos nu este la fel ca cel înmormântat la Prislop, ci mult milostiv și îndelung răbdător: Iez 33:11 Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea. păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel? – n.n.]

Du-te și pregătește-te de plecare! ” A început a plânge și a spune că soțul e vinovat, că el a îndemnat-o

[iată roadele duhului insuflat de crudul judecător al altora cu sentințe ca la un tribunal pământesc, public: nu lacrimi de pocăință, ci de cumplită deznădejde cu învinovățirea altora – n.n.] .

„Nu, tu ești vinovată. Tu nu trebuia să faci abort, chiar dacă te omora. Tu nu trebuia să faci asta. ” în timp ce-i vorbea, Părintele era cu spatele la ea

[ce desconsiderație față de bieții oameni necăjiți. Și în catolicism li se dă mai multă cinste, tot greșită, dar mai multă. Acolo se încuie bietul credincios într-un dulap numit confesional<sup>169</sup>, nevăzând fața preotului, cum și aici Părintele Arsenie Boca le vorbea cu ceafa. Dar măcar acolo, încuiați în dulap, au asigurat secretul mărturisirii lor, nu ca la preacuvioșia sa, care le vădea public. – n.n.]

și picta în fața altarului. în gândul meu întrebam: „Părinte, de ce nu veniți jos să stăm de vorbă?”. Mi-a știut gândul, s-a întors și mi-a răspuns: „Nu pot să vin să stăm de vorbă căci trebuie să dau lucrarea asta gata. Vă spun de aici. ” După un timp iar am avut gândul acela și iar Părintele mi-a răspuns: „Măi, ți-am spus că nu pot să vin, n-am timp.

[iar dialog demonic cu gândurile, sau gânduri vehiculate de draci între două minți. Gândurile nemulțumite de necinstea ce i se făcea ale domnului Morar Gheorghe nu erau smerite prin răbdare, ca să nu aibă diavoliul acces la ele, ci erau cu pretenție și credule în falsa străvedere a Părintelui Arsenie Boca, ceea ce le dădea dracilor drept de acces și scurgerea informațiilor. De fapt aceste gânduri fiind pătimișe erau însoțite chiar de demonii ce se lipesc și vlăguiesc pe bietul om tocmai prin patimi și gânduri compuse – n.n.] ” (Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

[...]

• O femeie foarte frumoasă din Sibiu, numită Olimpia, din familie mare, a venit la mănăstire și a zis că nu mai pleacă de acolo, că în lume a făcut prea multe păcate. **Era ca Maria Magdalena. Nu-i scăpa nici un băiat frumos**

[dar cum știe autoarea acestor rânduri cum era Sfânta Maria Magdalena înainte de a se pocăi, ca să o hulească așa? Dacă veți studia scrierile Părintelui Arsenie Boca, veți observa că această concepție a căpătat-o de la evangheliile apocrife pe care le propovăduia Părintele Arsenie Boca – n.n.] .

De mai multe ori a vrut să se spovedească, dar **Părintele i-a zis să mai stea că încă nu este timpul**

[iată cum preacuvioșia sa nu-și făcea datoria de a primi pe oricine la Sfânta Spovedanie, ba chiar îi oprea să se spovedească și la alții. Să vedem ce spune un alt Părinte Arsenie, cu adevărat duhovnicesc, propovăduitor al Ortodoxiei, care oricând poate fi model de sfințenie în Sfânta Biserică Ortodoxă, Arhim. Arsenie Papacioc: *Se sfideaza jertfa de pe Golgota cand preotii*

<sup>168</sup> Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă, Ed. Apologeticum, <sup>5</sup>2006, <<http://ro.scribd.com/doc/33158/Invatatura-de-credinta-crestina-ortodoxa>>, vineri, 16 august 2013, p. 120.

<sup>169</sup> CONFESIONAL<sup>1</sup>, confesionale, s. n. Loc amenajat în bisericile catolice, unde preotul spovedește pe credincioși. [Pr.: -si-o-] – Din fr. **confessional**, it. **confessionale**. Sursa: [DEX '09 \(2009\)](#)

duhovnici refuza sa dezlege pe cei cu pacate grele si care se caiesc. Este o enorm de mare greseala. Poti sa-l opresti de la impartasit dar nu ca sa nu-l dezlegi de pacate. De cate ori sa iertam? a intrebat Sfantul Petru. De saptezeci de ori cate sapte. Ceea ce inseamna: permanent. Dar numai daca se caieste permanent, ca n-are voie nimeni sa desfiinteze iadul ca-i milostiv Dumnezeu.

- Exista vreo categorie de oameni care nu se pot mantui, de exemplu actorii?

- Draga, numai dracul nu se poate mantui. Acesta-i raspunsul. Deci, nu mai puneti nici o intrebare de felul acesta. Conditia este sa se pocaiasca. Daca a omorat o mie de oameni, se spovedeste, se caieste, plange, Dumnezeu il iarta. Jertfa de pe Golgota s-a facut pentru mantuirea lumii, nu numai a unora, pentru toti. Daca nu vor, nu vor ei, dar pot sa se mantuiasca. Mantuitorul nu s-a rastignit numai pentru o categorie de greseli, ci pentru tot ce este greseala pe pamant. Mai mare pacat decat a facut Iuda nu exista, ca sa-L tradezi chiar pe Dumnezeu constient. Si totusi il ierta si pe el daca nu se spanzura. Un sfat pe care-l dau duhovnicilor este sa-i iubeasca pe fiii lor asa cum sunt. Ce păcat că Părintele Arsenie Boca nu a vrut să asculte de sfaturile sfinției sale și a celorlalți duhovnici care au încercat să îl ajute de-a lungul vieții cu sfaturi de suflet mântuitoare ci s-a luat după învățăturile înșelătoare ale propriilor vedenii...<sup>170</sup> – n.n.]

Odată însă, ea n-a mai rezistat, de încărcătura păcatelor, și s-a dus la spovedanie. Șapte șerpi au ieșit din ea, zbiria Olimpia în mănăstire, iar **Părintele îi spunea: „De ce ai venit? Eu ți-am spus să mai stai.”** Și așa a fost curățită și mântuită.

[ce circ ieftin. Cum să iasă dracii fără spovedanie, doar prin venirea la spovedanie? Dar chiar de ar fi ieșit, de ce să se supere Părintele Arsenie și să o mustre că nu a mai stat cu ei, înăuntru? Oare îi plăcea să-și aibă ucenițele îndrăcite? – n.n.]

Apoi a trimis-o la o mănăstire de maici, aici fiind de călugări. (Paraschiva Anghel, Dejani) 107 [...]Părintele Arsenie știa gândurile oamenilor, îi citea ca pe o carte. [(Pr. Ciprian Negreați) 108<sup>171</sup>

Să vedem, însă, cum procedează Sfinții autentici, ca să folosească duhovnicește pe oameni:

Omul smerit este cel care, deși înnobilit cu multe harisme, se consideră pe sine mai prejos decât toți oamenii și nu socotește nimic ca fiind al său, ci al lui Dumnezeu: Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele Luminilor (Iac. 1,17).

Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har (Iac. 4, 6). Dumnezeu îngăduie ca viața omului mândru să fie pusă la un moment dat la încercare, așa încât prin înfruntarea unor neazuri sau pătimiri să-și revină, să se tămăduiască duhovnicește. Când însă mândria ajunge să depășească un anumit grad, lucrurile devin complicate și primejdioase. Pentru astfel de oameni devine valabil acel cuvânt: risipiți au fost și nu s-au căit (Ps. 34, 15), Altfel spus, omul nu vrea să învețe din încercările vieții, nu vrea să-și accepte greșelile, nu vrea să pună capăt orbirii și să se smerească. îl împiedică măsura devastatoare a orgoliului, care îl face să prefere autodistrugerea în locul transfigurării prin căință. El își periclitizează astfel existența în veșnicie, exilându-se de bună voie în tărâmul întunericului fînțial, în sălașul demonilor, în iad. Este consecința trufiei luciferice.

Cum poate fi ajutat un asemenea om? El are nevoie nu de un medic obișnuit, ci de unul asemenea îngerilor, înzestrat cu mult discernământ, cu infinită iubire, cu nespusă smerenie. Unui astfel de bolnav nu-i sunt eficiente obișnuitele „medicamente” duhovnicești, ci îi este necesar un chirurg experimentat, care să-i efectueze o veritabilă „operație” duhovnicească.

Părintele Paisie avea atâta smerenie, încât scufunda în ea întreaga mea mândrie, neutralizând-o. Mă lua în mâinile sale cu multă atenție și delicatețe, ca pe o frunză uscată, foarte fragilă. Mă îngrijea cu nemărginită iubire, ca pe un prunc în pragul morții. Si cu adevărat eram foarte aproape de nebunie, de moarte sufletească.

<sup>170</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/parintele-arsenie-papacioc-sfanta-taina-spovedaniei-70494.html>>, luni, 20 iulie 2015.

<sup>171</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 80-108.

*Într-o zi, în chilia sa, bătrânul părea că se pornise pe glume. Luase un cuțitaș și se făcea că vrea să-mi taie gâtul. Am stat liniștit: din mâna lui acceptam inclusiv moartea. Mi-a atins atunci gâtul cu partea neascuțită a lamei și a început să mă „taie”.*

*Vrei să-ti facem operație? mă întrebă.*

*Orice spuneți, părinte.*

*Ti-e frică?*

*Nu, părinte, nu-mi este.*

*[A devenit deodată serios.]*

*Bine, nu acum, la Paști... Si mi-a dat drumul.*

*Așteptam liniștit, bucuros și plin de curiozitate Pastele, care a venit după câteva săptămâni. În ajunul Paștelui nu s-a întâmplat nimic. Am așteptat și în noaptea de înviere, dar... tot nimic.*

*Duminică seara, în prima zi de Paști, eram singur în casă. Ai mei ieșiseră, iar eu urmăream la televizor un film despre Hristos. La sfârșitul filmului am închis emoționat televizorul, m-am mutat în camera alăturată, unde aveam o cruce împodobită, am îngenunchat și am început să mă rog.*

*Nespus de lin, și din ce în ce mai intens, simțeam binecuvântarea bătrânului acoperindu-mă. Îl simțeam în spatele meu, în picioare, binecuvântându-mă. O putere, o energie purtătoare de viață se revărsa asupra mea din belșug, adăpându-mi întreg sufletul și trupul. Toată ființa mea absorbea ca un burete această energie plină de căldură, de vitalitate, de dulceață. Eram pătruns de o minunată uimire și recunoștință văzând cum Cineva înfinit de bun și de puternic, atât de puternic încât biruia moartea, îmi dăruia viață, bucurie, pace. „Slavă Ție, Dumnezeule!”, repetam la nesfârșit.*

*În chip tainic, mi-a fost dat să mă contemp lu pe mine însumi dinaintea lui Dumnezeu și să-mi văd propria stare duhovnicească. Am fost cu totul mișcat, descoperind înlăuntrul meu o profundă tendință de respingere, de refuz al lui Dumnezeu. Există o întreagă pervertire mentală a realității, o teribilă orbire spirituală. Minte mea se cufunda într-o beție perpetuă, alimentată de plăcerile pătimașe care mă cotropiseră extrem de adânc.*

*Mi-am simțit sufletul aproape mort, cvasiinexistent. Vedeam mormântul sufletului meu, zidit din blocuri de piatră și acoperit de o stâncă uriașă. Aflat înăuntrul mormântului, eram insuportabil de nefericit, neavând loc să mă mise nici măcar câțiva centimetri. Nu exista chip să încerc măcar să împing gigantica piatră de pe mormânt. Aerul îmi lipsea, de asemenea, cu desăvârșire. Sufletul îmi zăcea neputincios, întemnițat, gata de moarte. Mă cuprinsese un înfricoșător sentiment de groază și de deznădejde. Îmi era cu neputință să mă mântuiesc singur. Până și gândul despre mântuire se mistuise deplin. Conștiința îmi era sfâșiată de o singură întrebare: Cum am ajuns în această stare? Cum m-am putut lăsa întemnițat de Diavol în această cumplită închisoare spirituală?*

*Îată însă că energia lui Hristos se revarsă dintr-o dată asupra stâncii. Piatra se topește pe dată. Puterea Diavolului, păcatul cei nimicitor, nu poate sta împotriva milei și iubirii dumnezeiești. Piatra mormântului se deschide, sufletul meu este eliberat... încep să mă mise, foarte încet, amorțit, șovăielnic, uluit... încep să mă simt, să simt... Binecuvântarea lui Hristos mă încălzește, dăruindu-mi viață.*

*Ochii înăspriți, uscați, ferecați în sloiurile de gheată ale sufletului meu, nu putuseră să plângă până acum. Acum însă au fost eliberați și ei: izvorau neconținut șiroaie de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de ușurare, de recunoștință. Cineva mă înviase, adăpându-mă cu viață din Viața Sa. Luase asupra Sa moartea și păcatul meu [vedeți? Hristos ia păcatul asupra Sa, nu vreun monah și nici măcar vreun Sfânt cum a fost Părintele Paisie Aghioritul – n.n.]. Dăruindu-mi viață, primise moarte de bună voie. Se împovărase cu moartea păcatului meu și mă eliberase, aducându-mă iarăși la viață.*

*Limba omenească este neputincioasă în a descrie învierea duhovnicească pe care am trăit-o. Nu folosesc metafore, ci am în vedere sensul exact și cei mai concret al cuvintelor. Sufletul meu era mort și a înviat!*

Primind atunci puterea de a mă cerceta pe sine în profunzime, m-am scârbit cu adevărat de mine însumi. Îmi spuneam: „Cum pot pretinde să exist, când o fac în acest chip mizerabil, întunecat, aducător de moarte? Este într-adevăr de neînțeles îndelunga răbdare a Lui Dumnezeu”. Inima mea a izbucnit atunci năvalnic într-o rugăciune revărsată ca un râu din străfundurile întregii mele ființe.

„Dumnezeul meu, cum oare mă mai rabzi? Ia-mă, Dumnezeul meu, ia-mă... Nu vreau să mai exist eu, cel atât de ticălos și de murdar... Fă să dispară această răutate, această ură, această mocirlă în care zac. Nimicește-mi toată urâtenia... Dumnezeul meu, cum poți să mă mai rabzi? Mă minunez de abisul iubirii, smereniei, bunătății, delicateței, îngăduinței Tale!”

Aveam să obosesc destul de curând din pricina plânsului dezlănțuit. Epuizat, m-am întins pe pat Bătrânul, pe care îl simțisem prezent în tot acest răstimp, tăiașe într-adevăr o bucată mare din orgoliul meu. „Operația” sa, spre deosebire de cele obișnuite, n-a lăsat în urmă nici o durere, ci doar bucurie, pace, și un dor nesfârșit de a se repeta cât mai grabnic. „Bisturiul” chirurgului nu rănise, ci vindecase adânc.

Celor ce ședeau în latura și în umbra morții, lumină le-a răsărit (Matei 4,16).

Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu - viața veșnică, în Iisus Hristos,

Domnul nostru (Rom. 6, 23).

Iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul (Rom. 5,20).<sup>172</sup>

Ce profundă schimbare, ce lucrare lăuntrică nespctaculoasă, dar străină acestei lumi, ce delicatețe care nu siluiește și ce libertate în pocăință. Vedeți, când Sfinții adevărați fac minuni, acestea nu pun accent pe spectacolul și demonstrația care silesc libertatea, ci pe înțelegerea realității, ca să putem fi apți a lucra cu mintea noastră, împreună cu Dumnezeu la mântuirea sufletului. Ce diferit față de lucrarea Părintelui Arsenie Boca, atât de străină de duhul Ortodox, care pune accentul pe minuni oarbe ce țintesc doar să impresioneze:

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că, atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind cu Părintele Arsenie din vechea mănăstire spre Altarul din pădure pentru a săvârși Sf. Liturghie, el uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat și a zis: „Vai Părinte, sunteți tot foc!”, „Am simțit eu că mă arde ceva” [numai că harul Sfântului Duh nu arde în simțire, ci în minte. Și nu este ceva ca la focul senzual, ci prezența cea iubitoare și uimitoare a Celui Iubit. Căldura Sfântului Duh este altfel, nesenzuală și personală, inconfundabilă, dăruită în toată cunoștința, nu ca ceva vag pe care nu ști să-l definești și atunci zici „Am simțit eu că mă arde ceva”: Luc 24:32 Și a zis unul către altul: au nu era inima noastră arzând întru noi, când grăia nouă pre cale și când ne tâlcuia scripturile? Nu ceva indefinibil îi ardea, ci inima lor ardea în ei, și nu la prezența unei lucrări simțite impersonale, ci la grăirea lui Iisus Dumnezeu – Cuvântul înviat.

Sau la experierea harului Sfântului Duh de către Motovilov: Ai observat excelență, după cum ai spus, că în jurul nostru e la fel de cald ca într-o baie; dar, privește, nici pe tine și nici pe mine nu s-a topit zăpada și nici sub picioarele noastre; prin urmare, această căldură nu se află în aer, ci în noi. Este chiar căldura aceea despre care Sfântul Duh prin cuvintele rugăciunii ne face să strigăm către Domnul: «încălzește-mă cu căldura Duhului Tău Celui Sfânt!»<sup>173</sup>. – n.n.]

**și atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice și altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-a părăsit niciodată.**

[atât de mult s-a ferit, încât le-a dezvăluit public, prin cântăreț, ca să fie scrise în cărți, ba s-a mai și fălit că harul Sfântului Duh nu l-a părăsit niciodată. Căci de unde ar fi tras această concluzie uceniciei, dacă nu le-ar fi fost sugestionată? Doar nu erau și ei văzători cu duhurile. Iar această nepărăsire ar însemna că ori nu a fost harul Sfântului Duh, ori avem de a face cu cineva ca Maica Domnului, care nu a păcătuit niciodată. Dar cum poate fi altcineva ca Maica Domnului, singura fără de păcate personale în afară de Domnul nostru Iisus Hristos și îngeri?

<sup>172</sup> Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 158-160.

<sup>173</sup> Arhimandritul Lazarus MOORE, *Sfântul Serafim de Sarov O Biografie Spirituală*, Ed. Agapis, București, 2002, pp. 135-168.



Ce diferit vorbesc despre venirea și părăsirea harului Sfinții Părinți, care au avut experiența adevăratului har și nu au trăit în amăgirea că au har, ca protagonistul de la Prislop:

***Înainte de a fi atins de har, omul trăiește gândind că totul e bine și în bună rânduială în sufletul lui; dar când harul îl cercetează și locuiește în el, atunci se vede pe sine cu totul altfel, iar când harul îl părăsește din nou, numai atunci își dă seama în ce mare nenorocire se găsește. [vedeți cui i se pare că are tot timpul harul? Cine nu l-a cunoscut și trăiește gândind că totul e bine...]Iar cine nu simte, e bine ca acela să se pocăiască și să trăiască după voia lui Dumnezeu și atunci Domnul îi va da harul Lui, care va călăuzi sufletul său. Dar dacă vezi un om care păcătuiește și nu ți-e milă de el, harul te părăsește.***

***Ni s-a poruncit să iubim, dar iubirii lui Hristos îi este milă de toți oamenii, și Duhul Sfânt învață sufletul să împlinească poruncile lui Dumnezeu și-i dă puterea să facă binele. [cum poate, așadar, avea harul Sfântului Duh cineva care atât de aspru, disprețuitor și fără milă se purta cu cei ce veneau la el pentru povățuire? Cum poate avea harul Sfântului Duh „biciul lui Dumnezeu”?...]***

***Domnul vrea ca noi să ne iubim unii pe alții; în aceasta stă libertatea: în iubirea de Dumnezeu și de aproapele. în aceasta e și libertatea și egalitatea. în rangurile pământești nu poate fi egalitate, dar acest lucru nu contează pentru suflet. Nu se poate ca fiecare să fie împărat sau prinț; nu se poate ca fiecare să fie patriarh sau egumen sau întâi-stătător; dar în oricare rang e cu puțință să iubești pe Dumnezeu și să fii bineplăcut Lui și numai aceasta contează. Și cine iubește mai mult pe Dumnezeu pe pământ, acela va avea mai multă slavă în împărăție [nu cine este ieromonah vestit, nu cine muștră cu duritate și vădește public păcatele, ci doar cine iubește pe Dumnezeu și aproapele... ]. Cine iubește mai mult, acela se avântă cu tărie spre Dumnezeu, acela va fi aproape de El. Fiecare va fi preamărit pe măsura iubirii lui. Și am înțeles că iubirea este felurită după tăria ei.***

***Cineva se teme de Dumnezeu ca să nu-L supere cu ceva - aceasta e întâia iubire. Cineva are mintea curată de gânduri - aceasta e cea de-a doua iubire, mai mare decât prima. Cineva are în chip simțit harul în sufletul său - aceasta e a treia iubire, încă mai mare. Cea de-a patra și desăvârșita iubire de Dumnezeu e atunci când cineva are harul Duhului Sfânt în suflet și în trup. Trupul unuia ca acesta se sfințește și după moarte se va preface în sfinte moaște. Așa a fost la marii sfinți mucenici, la proroci și la cuvioși. Cine a ajuns la această măsură rămâne neatins de iubirea trupească. El se poate culca liber cu o fată, fără a încerca față de ea nici un fel de dorință. Iubirea lui Dumnezeu e mai puternică decât iubirea de fată spre care este atrasă toată lumea, afară de cel ce are harul lui Dumnezeu în deplinătate; pentru că dulceața Duhului Sfânt renaște omul întreg și-l învață să iubească pe Dumnezeu în deplinătate. Pentru deplinătatea iubirii dumnezeiești, sufletul rămâne neatins de lume; chiar dacă omul trăiește pe pământ în mijlocul altora, din iubirea lui pentru Dumnezeu el uită tot ce este în lume. Nenorocirea noastră stă în aceea că, din pricina mândriei minții noastre, nu stăruim în acest har și el părăsește sufletul, și sufletul îl caută plângând și suspinând, și zice: „Sufletul meu tânjește după Domnul”. [...]***

***Tu vezi, Doamne, cât de neputincios și păcătos e sufletul omului, dar Tu, Cel milostiv, dai sufletului puterea să Te iubească, și sufletul se teme să nu piardă smerenia pe care vrăjmașii încearcă să o ia de la el, fiindcă atunci harul Tău părăsește sufletul. [așadar, un suflet smerit este temător, nu are siguranță de sine că nu ar pierde niciodată harul...]***

***Cât de norocoși și de fericiți suntem noi, creștinii ortodocși, că Domnul ne-a dat viața în Duhul Sfânt; și El veselește sufletele noastre. Dar El trebuie păstrat cu înțelegere, fiindcă și numai pentru un singur gând rău El părăsește sufletul [dar oare gândul cel rău despre arhieriei pe care îl avea Părintele Arsenie Boca, dus până la cuvânt, nu duce la pierderea dramatică a harului... dacă l-a avut vreodată?...] și atunci iubirea lui Dumnezeu nu mai e cu noi, și nu mai avem îndrăzneală în rugăciune, nici nădejde tare că vom dobândi ceea ce cerem. [...]***

***Când sufletul e smerit și Duhul lui Dumnezeu este în el, atunci omul este fericit cu duhul în iubirea lui Dumnezeu. Când simte mila Domnului, sufletul nu se mai teme de nimic, de nici o***

nenorocire pe pământ, ci dorește să fie pururea smerit înaintea lui Dumnezeu și să iubească pe fratele. Dar dacă sufletul cade în slava deșartă, sărbătoarea lui ia sfârșit, pentru că harul părăsește sufletul, și de acum el nu se mai poate ruga curat, ci gânduri rele vin și frământă sufletul. [...]

Omul bun are gânduri bune, omul rău are gânduri rele; dar fiecare trebuie să învețe să lupte cu gândurile și din rele să le facă bune. Acesta e semnul unui suflet experimentat.

Vei întreba, poate: Cum se face aceasta?

In chipul următor: Așa cum omul viu simte când îi este frig sau cald, așa și cel ce a cunoscut din experiență pe Duhul Sfânt simte când în sufletul lui este harul și când se apropie duhurile rele.

Domnul dă sufletului înțelegere să cunoască venirea Lui, să-L iubească și să facă voia Lui. Tot așa, sufletul cunoaște și gândurile care vin de la vrăjmașul nu după înfățișarea lor din afară, ci după lucrarea lor asupra sufletului.

Aceasta se cunoaște prin experiență; dar pe cel ce n-are experiență vrăjmașii îl amăgesc ușor. Vrăjmașii au căzut din mândrie și, ca să ne atragă și pe noi, ne aduc gânduri de laudă. Și dacă sufletul primește laudele, harul îl părăsește până când sufletul se va smeri. Și așa, toată viața sa învață omul smerenia lui Hristos și, până când nu o va fi învățat, sufletul nu cunoaște odihna de la gânduri și nu se poate ruga cu mintea curată. [...]

Cine vrea rugăciunea curată nu trebuie nicicum să cunoască știrile din gazete, nu trebuie să citească cărți rele nici, împins de curiozitate, să caute să știe ceva despre viața altora. Toate acestea aduc în minte gânduri necurate, și atunci când omul vrea să le descurce și lămurească, ele se încurcă din ce în ce mai mult și chinuie sufletul. [și atunci.. cum să aibă harul Sfântului Duh cineva ce nu numai că se interesa de păcatele altora, dar le și vădea public?...]

Când sufletul învață iubirea de la Domnul, atunci îi este milă de întreaga lume, de fiecare faptură a lui Dumnezeu și se roagă ca toți oamenii să se pocăiască și să primească harul Duhului Sfânt. Dar dacă sufletul pierde harul, atunci iubirea îl părăsește, fiindcă fără har e cu neputință a iubi pe vrăjmași și atunci se ivesc gândurile rele din inimă, după cum zice Domnul [Mt 15,19; Mc 7,21-22]. [așadar, și alungarea Olimpului de la spovedanie este un semn vădit al lipsei de har...]

La început, când omul vine să lucreze pentru Domnul, Domnul dă sufletului harul Său și o râvnă puternică pentru bine, și totul pentru el este atunci ușor și plăcut; iar când sufletul vede în el aceasta, atunci, în lipsa lui de experiență, își spune: „Voi avea toată viața această râvnă”. Și prin aceasta se înalță mai presus de cei ce trăiesc în nepăsare și începe să-i judece; și așa pierde harul care l-a ajutat să împlinească poruncile lui Dumnezeu. Și sufletul nu înțelege cum s-a întâmplat aceasta — totul mergea atât de bine, dar acum totul e atât de chinuitor și nu mai vrea să se roage. Dar nu trebuie să se înfricoșeze: este Domnul Care povățuiește cu milostivire sufletul. De îndată ce se înalță mai presus de fratele său, chiar în acel minut sufletului îi vine un gând rău care nu-i place lui Dumnezeu, și dacă sufletul se smerește, harul nu-l părăsește, dar dacă nu se smerește, se ivește o mică ispită, ca sufletul să se smerească. Dacă iarăși nu se smerește, atunci începe lupta curviei. Dacă tot nu se smerește, atunci cade într-un păcat oarecare. Și dacă nici atunci nu se smerește, atunci vine o mare ispită și el va săvârși un păcat mare [ce păcat că deși plin de râvnă la început, din neatenție s-a înălțat deasupra altora și prin nebăgare de seamă a pierdut tot mai accentuat harul. Ce frumos ar fi fost să se smerească și să-l dobândească măcar la sfârșit, prin pocăința pentru viața și lucrarea sfinției sale toată...]. Și așa ispita se va face tot mai puternică, până ce sufletul se va smeri; atunci ispita se duce și, dacă se smerește mult, vine străpungerea inimii și pacea și tot răul piere.

Astfel, tot războiul se duce pentru smerenie. Mândria a pricinuit căderea vrăjmașilor și ei ne-au tras în adânc și pe noi. Vrăjmașii ne laudă, și dacă sufletul primește lauda, harul se retrage de la el până ce se pocăiește. Astfel, toată viața învață sufletul smerenia lui Hristos

**și, până ce nu va avea smerenia, va fi întotdeauna chinuit de gânduri rele. Dar sufletul smerit găsește odihna și pacea de care vorbește Domnul [In 14, 27].**

*Postul și înfrânarea, privegherea și liniștirea [isihia] și celelalte nevoițe [ascetice] ne ajută, dar puterea de căpetenie stă în smerenie. Maria Egipteanca și-a uscat trupul prin post într-un singur an, pentru că nu avea nimic de mâncare, dar cu gândurile a trebuit să lupte timp de șaptesprezece ani.*

**Smerenia nu se învață dintr-o dată. De aceea a zis Domnul: „învățați de la Mine smerenia și blândețea” [Mt 11,29]. Ca să înveți ai nevoie de timp. Unii au îmbătrânit în nevoițe și totuși n-au învățat smerenia și nu pot înțelege de ce nu le merge bine, de ce n-au pace și sufletul lor e mâhnit și abătut.**<sup>174</sup>

**Ne întrebăm și noi: dacă așa de greu se învață smerenia – 17 ani!- cum ar fi putut Părintele Arsenie Boca să o deprindă ca diaconul Zian, în 87 de zile la Sfântul Munte (din care doar 66 de zile nu fost în călătorie), viețuind de sine după ce a fost neascultător față de starețul sfinției sale, de la Schitul Sfântul Ipatie? – n.n.]**<sup>175</sup>

[...]

*O fată de 13 ani, oloagă, dintr-un sat din Ardeal, a stat o săptămână la mănăstire. Părintele Arsenie a făcut rugăciuni asupra fetei, ea fiind pusă pe un scaun în fața altarului. Părintele a întrebat - o: Crezi în Iisus Hristos, în Dumnezeu-Tatăl, în Maica Domnului? Ea a răspuns: Cred din toată inima. La fel i-a întrebat și pe părinții fetei care au răspuns că și ei cred. Părintele i-a zis fetei: Dacă crezi, scoală-te și mergi! Ea a răspuns că nu poate. Atunci Părintele i-a zis iarăși: Dacă crezi în Iisus Hristos, scoală-te și vino la mine! Atunci fetița s-a sculat pe picioarele ei, ajutată, și a mers spre Părintele Arsenie. Părintele i-a spus că atât cât va trăi să nu se ducă în lume la distracții, baluri, dansuri și să se încredințeze în mâinile lui Dumnezeu. Dar după 2 ani, la 15 ani, fiind frumoasă, a mers la un bal și astfel la scurt timp fata a murit.*<sup>176</sup>

Sinistru... pentru un bal... Dacă ar fi fost minune dumnezeiască și nu un dans al demonilor ce au paralizat-o și apoi s-au răzbunat asupra ei, ucigând-o, ca să demonstreze că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, Hristos ar fi muștrat-o cu blândețe că nu s-a ținut de cuvânt, și ar fi îndemnat-o să meargă la un duhovnic să se spovedească.

*Iez 33:11 Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voi esc moartea. păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu.*

Dar dacă ea și părinții ei s-au încredințat unui om înșelător, ce lucrează cu duhuri răzbunătoare, cu tatăl minciunii cel de la început ucigaș de oameni, cum să treacă Dumnezeu cel delicat peste libertatea lor? Duhurile cu care au intrat în părtașie și-au făcut jocul până la capăt. Astfel că noi putem înțelege că mersul la Părintele Arsenie Boca este o adevărată sinucidere, de fiecare dată duhovnicească, dar uneori și trupească.

*Ioan 8:44 Voi din însuși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăiește minciună dintru ale sale grăiește; că mincinos este, și tatăl ei.:45 Iar eu căci adevărul grăiesc, nu credeți mie.*

Dar să vedem ce sinistru se purta Părintele Arsenie Boca tocmai... în scaunul spovedaniei!!!

- Știi de el că-i băutor înainte de-a-l lua ?
- Da.

<sup>174</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei, Ed. cit., pp. 46, 63, 66, 77, 103, 125, 139, 140, 169-170.

<sup>175</sup> Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 12.

<sup>176</sup> Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Colecția "Ortopraxia", Ed. Agaton, Făgăraș, 2008, p. 74.

- Greșit-ai cu el înainte de a-l lua ?
- Nu.
- Copii lepădați ? Câți ?
- 5-6.
- De ce nu te-ai împotrivit ? Trebuia să alegi atunci: mai bine mori decât să omori.

Mori acum, de mâna lui. Canon. Ai curaj ? Crediță că-ți ispășești uciderile ? Ar trebui să nu mai plângi din ceasul acesta, dacă zici că ai curaj. Vorbești cu cineva dintre ai tăi să aibă grija copiilor, că tu nu mai ești sigură pe viață. Dar de aci pleci drept la un duhovnic și te spovedești - ca înainte de moarte - pentru că, iată, faptele tale, ale mele, mă îngrămădesc cu plata: moarte pentru moarte, ca să aibă Dumnezeu milă de sufletul meu. Cu el, în continuare, numai mai multe ucideri vei îngrămădi. El te cheamă mereu, după ce te alungă mereu. Dar după împlinirea poftelor umblă să te căsăpească. Toți te sfătuiesc să-l lași și să divorțezi. Adică să-ți cruți viața. Eu îți spun că mai bine să-ți jertfești viața aceasta, ca să-ți dobândești Viața cealaltă. Tu acum ești mai slabă cu credința - că așa fac păcatele, o slăbesc, o sting, dar când te hotărăști, pe viață și pe moarte, să-ți mântuiești sufletul, credința vine, cu toată puterea ei, în ceasul acela. Să zicem că pentru moment ar fi mai bună pentru tine soluția divorțului. Ce ar urma. El își aduce alta și altele. Se face de răs și de plâns. Poate că nu-l dă Administrația afară din preoție, pentru că ceilalți stăpâni încurajează și susțin preoții slabi. Urmarea e că se smintesc oamenii - parohienii - și cei ce-l susțin, asta și urmăresc: să scadă credința în popor. Deci tu, cruțându-ți viața prin divorț, cu asta adaugi la păcatele tale. Pe când jertfindu-te, situația se precipită - se grăbește și, pentru crimă, va fi pedepsit și scos din slujbă și sminteala cu scăderea credinței în popor va fi mai mică, sau nu va fi deloc și mulți oameni vor zice: Este Dumnezeu și nu rabdă fărădelegile nimănui. Te-am ajutat la o soluție îndrăzneată, dar creștină, ca a primilor creștini. Dacă însă te hotărăști pentru jertfirea vieții - în vederea mântuirii - treaba asta, de mare curaj creștin - să o faci cam așa, ca Domnul Hristos, când L-au răstignit iudeii: S-a rugat pentru ei să fie iertați, că nu știu ce fac. Deci revino-ți sufletește la acest creștinism, cu care au mărturisit toți mucenicii, nescăpând nici o împotrivire sau vorbă rea față de cei ce-i ucideau.

„Dușmanii omului sunt cei din casă cu el, casnicii lui” (Matei 10,36) - a zis chiar Domnul Hristos acestea. Deci tu ai în casă cu tine pe cei ce te pot mântui. Rabdă totul, chiar moartea din mâna sau cuțitul lor, dar cu iubire, nu cu vrajbă. Și te mântuiești.<sup>177</sup>

Nici nu știm de ce să ne mirăm mai mult... de cinismul cu care o trata Părintele, având un duh de tortionar? De râvna rătăcită la care o îndemna, prezentă nu la primii creștini, ci doar de la primii sectari, chiar din primele veacuri? De duhul de răzbunare asupra preotului-soț (mascat de o iertare anapoda)? De falsa asemănare cu mucenicii (care arată că Părintele Arsenie Boca nu a înțeles smerenia adevăratei mărturisiri, care vine din voia lui Dumnezeu, iar nu din voia proprie prin aruncarea îndrăzneată în primejdii)? De cuvintele din Sfânta Evanghelie, citate în context nepotrivit, întocmai ca sectarii? De dorința de a provoca vădirea publică a unui biet păcătos pătimăș, în loc de a-i dori pocăința (de ce nu a gândit preacuvioșia sa că în urma sfaturilor sale soțul văzându-și crima se va căi și se va întoarce la Hristos? Deși negreșit și aceasta este o perversiune: să pună pe biata preoteasă să-i dea ocazia ca săucidă, deci să-l facă să își mai agonisească un păcat, ca apoi să se căiască. Aceasta ne aduce aminte de turma lui Ilie și de Rasputin. Cu cât mai rău e gândul ca să stea biata femeie lângă el, pentru a-l întârâta la crimă, făcându-o pe preoteasă, prin aceasta, cauza premeditată a păcatului soțului ei, dar fără posibilitatea de a se mai spovedi, fiind moartă, deci practic trimițându-o cu siguranță în iad. Ce gândire demonică răzbunătoare – și de ce iertare sau iubire de vrăjmași mai poate fi vorba când te răzbuni – să furnizezi cuiva ocazia de a se face ucigaș ca apoi să fie pedepsit de stat, în oprobriul și sminteala publică a mulțimii. Că este evident, oricât s-ar da peste cap Părintele Arsenie Boca să ne convingă, oamenii, văzând preotul ucigându-și soția, nu ar fi dat slavă lui Dumnezeu pentru dreptatea Lui, ci s-ar fi smintit, cârtind împotriva Sfintei Biserici și a lui Hristos, că slujitorii lui sunt ucigași. Și ce bârfă publică la adresa ierarhiei care l-a hirotonit pe bietul preot întunecat de patimă, dar împins de luciditatea diabolică a mentorului de la Prislop la crimă)?

<sup>177</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, pp. 456-457.

Soluția năucitoare (rigidă, de tip inchizitorial și legalistă, ce aduce aminte de doctrina răzbunării și onoarei jignite a unui dumnezeu mânios, de tip apusean: să moară femeia ca să-și plătească crimele, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, ca și cum Dumnezeu nu iartă necondiționat, pentru orice și oricâte păcate, dacă te pocăiești cu sinceritate), dată de Părintele Arsenie Boca vădește un mod de a gândi impregnat puternic de o poftă demonică

*Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii..*

Astfel de soluții nu am găsit în Ortodoxie, cât am căutat, însă am găsit în protestantism:

*Am acasă o broșură încântătoare, tradusă din limba franceză, în care se povestește o întâmplare destul de recentă petrecută acum vreo cinci ani, când a fost executat la Geneva un criminal, un anume Richard, un tâlhar pare-mi-se, de vreo douăzeci și trei de ani, care, înainte de a se urca pe eșafod, s-a pocăit, întorcându-se în sânul bisericii creștine. Numitul Richard era un copil din flori, pe care părinții îl dăduseră de suflet, cam pe la vârsta de șase ani, unor țărani de la munte, niște ciobani elvețieni, care-l luaseră să-l crească numai ca să-l pună la muncă. Băiatul crescuse, așadar, ca un pui de fiară, fără să fi învățat nimic; ba, mai mult chiar, încă de când împlinise șapte anișori, ciobanii îl trimiseseră cu turma la păscut, pe ploaie și pe frig, aproape golaș și mai mult flămând decât mâncat. Nu mai e nevoie să-ți spun că nici unuia dintre ei nu-i păsa de bietul copil și nu simțea nici un fel de muștrare de cuget, dimpotrivă, fiecare se socotea îndreptățit să nu-i poarte de grijă, de vreme ce Richard le fusese dat pe veresie, așa, ca un lucru oarecare, și, deci, nu vedeau pentru ce ar fi obligați să-i dea de mâncare. Richard spune în mărturisirea lui că în anii aceia, aidoma fiului risipitor din Evanghelie, jinduia după lăturile pe care ciobanii le dădeau porcilor puși la îngrășat pentru vânzare; băiatul n-avea însă parte nici măcar de atât, și-l băteau de câte ori șterpelea din hrana pentru porci. Așa își petrecuse el copilăria și adolescența, până când, crescând și prinzând puteri, se apucase de furat. Sălbaticul își agonisea pâinea muncind cu ziua la Geneva, ca să cheltuiască tot câștigul pe băutură, trăia în rând cu drojdia societății, și până la sfârșit a ajuns să asasineze un bătrân ca să-l jefuiască. A fost prins bineînțeles, judecat și condamnat la moarte. Prin partea locului sentimentalismul nu prea are căutare. În pușcărie, Richard a fost luat în primire de preoți și de membrii diverselor asociații creștine, de tot felul de cuconițe însuflețite de simțăminte filantropice și așa mai departe. L-au învățat să citească și să scrie, i-au tălmăcit cuvântul Evangheliei și atâta l-au catehizat și l-au dăscălit, l-au tocat la cap și i-au împuiat urechile, că până la urmă l-au făcut să-și mărturisească solemn crima. Ba, mai mult chiar, s-a apucat să scrie cu mâna lui o declarație adresată tribunalului, prin care recunoștea că este cu drept cuvânt un ticălos, dar că, între timp, s-a învrednicit să descopere adevărul și că Dumnezeu l-a luminat, împărtășindu-i harul cunoașterii. Lucrul acesta a făcut vâlvă mare în rândurile populației bigote și filantropice a Genevei. Toată elita orașului, tot ce era mai de soi, persoanele cu cea mai aleasă educație au luat cu asalt închisoarea. Care mai de care vrea să-l strângă în brațe și să-l sărute pe Richard. „Ești fratele nostru, harul Domnului a pogorât asupra ta!” strigau toți într-un glas. Richard lăcrăma de înduioșare: „Da, harul Domnului a pogorât asupra mea. În copilărie eram fericit să mă pot înfrupta din hrana porcilor; abia acum însă am cunoscut fericirea cea adevărată și mor întru Domnul!” „... Da, da, Richard, mori întru Domnul, ai vărsat sânge omenesc și trebuie să mori întru Cel-de- Sus. Chiar dacă n-ai nici o vină - fiindcă nu cunoșteai cuvântul lui Dumnezeu pe vremea când jinduiai la belșugul porcilor și când te snopeau în bățai pentru că le șterpeleai din mâncare (ceea ce, de altminteri, este foarte urât, căci furtul e un lucru oprit) - ai vărsat totuși sânge omenesc și trebuie să-ți ispășești păcatul prin moarte.” Sosește, în sfârșit, și ultima zi hărăzită osânditului. Richard, cu obrazul scaldat în lacrimi, repetă întruna înduioșat: „E ziua cea mai frumoasă din viața mea, dat fiind că mă înfățișez stăpânului ceresc!” „Dă, îi țin isonul într-un glas preoții, judecătorii și cuconițele cu sentimente filantropice, este cea mai fericită zi din viața ta, căci vei intra în împărăția cerurilor!” și-l petrec toți cu alai la eșafod, căruța infamiei în care l-au suit pe Richard fiind urmată de echipaje și de mulțimea celor care merg pe jos. Ajung la locul osândeii.*

„Mori, frate”, îl îmbărbătează cu toții pe Richard. „Mori întru Domnul, căci ai avut parte să cunoști fericirea!” și fratele Richard, sub o ploaie de sărutări frățești, este împins spre eșafod, urcat pe trepte, așezat sub cuțitul ghilotinei, după care i se taie capul - tot așa frățește - pentru că s-a împărtășit din harul ceresc! Cazul este, cred, reprezentativ. Broșurica a fost tradusă de nu știu care filantrop rus cu concepții luterane, din înalta societate, și distribuită ca supliment gratuit o dată cu diferite ziare și publicații. Figura cu Richard este interesantă prin faptul că e națională. La noi ar părea absurd să decapitezi pe cineva numai pentru că s-a învrednicit să fie frate cu tine și pentru că harul Domnului a pogorât asupra lui, dar, repet, avem și noi asemenea fenomene interesante. Bunăoară, la noi nu există o desfătare mai mare, mai intimă decât tortura consacrată prin tradiție, ca să zic așa națională, a bătăii cu biciul. Nekrasov pomenește într-o poezie[1] despre un mujic care-și lovește calul cu pleasna biciului peste ochi, peste „ochii lui blânzi”. Cine n-a avut parte să vadă astfel de scene? Este ceva specific rusec.<sup>178</sup>

Când am citit acest pasaj ne-am zis: „Slavă Ție, Doamne, că numai la ruși și apuseni pot fi astfel de fenomene perverse!”. Nu știam, însă, pe atunci, că taina fărădelegii se lucra și la noi în ascuns:

2Te 2:2 Să nu vă clintiți degrabă cu mintea, nici să vă spăimântați - nici de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo scrisoare ca pornită de la noi, cum că ziua Domnului a și sosit. 3 Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiurii, fiul pierzării, 4 Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept Dumnezeu. 5 Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? 6 Și acum știți ce-l oprește, ca să nu se arate decât la vremea lui. 7 Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte. 8 Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale. 9 Iar venirea aceluia va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase, 10 Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. 11 Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, 12 Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea. 13 Iar noi, fraților, iubiți de Domnul, datori suntem totdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru voi, că v-a ales Dumnezeu dintru început, spre mântuire, întru sfințirea duhului și întru credința adevărului, 14 La care v-a chemat prin Evanghelia noastră, spre dobândirea slavei Domnului nostru Iisus Hristos. 15 Deci, dar, fraților, stați neclintiți și fineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

Iată că Părintele Arsenie Boca îmbina în sine falsa pocăință prin satisfacția morții celui vinovat (împrumutată de la dumnezeul cel mândios apusean), cu biciuirea rusească, fiind numit, de aceea, „Biciul lui Dumnezeu”. Dar să nu credeți că le biciuia pe animale ca sârmanul mujic rus. El biciuia pe oameni, ducându-i la deznădejde și fapte necugetate. Pe animale le iubea pătimaș, nepermis pentru un bun creștin, darămite pentru un ieromonah:

Părintele Arsenie avea însă un cățel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era și cățelul. Când am văzut cățelul, mi-am dat seama ca este acolo.<sup>179</sup>

3. Arhiereul, preotul și tot clerul nu se cade a hrăni păsări și câini mici

Alături de glasurile dezmiertătoare ale oamenilor și ale cântecelor de joc se numără și glasurile păsărilor, adică ale papagalilor, privighetorilor, porumbeilor, canarilor și ale altor cântătoare de acest fel, precum și lătratul câinilor mititei, vietăți pe care le hrănesc cu oarecare grele cheltuieli în casele lor nu numai [dintre] mireni, ci și clerici și sfințiți. Pentru aceea,

<sup>178</sup> Fiodor Mihailovici DOSTOIEVSKI, *Frații Karamazov* (1880), <<http://chinez-isidor.blogspot.ro/2015/02/fratii-karamazov-de-fiodor-mihailovici.html>>, sâmbătă, 8 august 2015, pp. 297-299.

<sup>179</sup> <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015.

având în vedere vătămarea produsă de acestea, precum și deșertăciunea lor, te rog fierbinte pe Prea Sfinția ta să te lipsești [de ele]. Și dacă poate ai în casă unele ca acestea, leapădă-le, căci, într-adevăr, 1) este un lucru cu totul necuviincios ca un arhiereu să hrănească [vietăți] ca acestea în Mitropolie, întrucât se; face pricină de multă ocară și sminteală creștinilor - adică să vadă în casa arhiereului sau a preotului păsări și câini mici și să audă necuvântătoarele lor glasuri acolo unde se cădea să se vadă tot lucrul de cinste și cucernic.

4. Pilde ale celor ce au împătımire spre oarecare vietăți

Și 2) pentru că aceste viețuitoare pricinuesc în inimile oamenilor împătımire și dragoste nerațională, încât cei ce le au le iubesc mai mult pe ele decât pe oamenii cei raționali, asemenea lor. Aceasta o adeverește pe de o parte împăratul Onorie, care nu s-ar fi întristat atât de mult chiar dacă s-ar fi pierdut cetatea Romei cât dacă ar fi pierit papagalul său care se numea tot la fel [Roma], după cum zic istoricii, sau, după alții, cățeaua lui care se numea astfel.

Pe de altă parte, robii unor popoare care se aflau la Roma și țineau în mâinile lor câini mici pe care îi mângâiau ca și cum ar fi fost copiii lor l-au făcut pe cezarul să îi înfrunte cu această nostimă întrebare: „în locurile acestor oameni femeile nasc copii sau nu?” Aceasta povestește Plutarh. Și ce să spun despre niște vietăți ca acestea? Atât de nepriceput și de împătimit este ticălosul om, încât își revarsă patima și dragostea până și către târâtoarele cele purtătoare de moarte și otrăvitoare.

Să-ți spun una și mai mare: [alții și-au revărsat dragostea] până și către copacii și sadurile cele nesimțitoare. Istoricii spun că un împărat al Romei a luat împătımire către o smirună, îndulcindu-se de multitudinea ei de culori. Pe aceasta, după ce a răsărit și a făcut rădăcini, a luat-o într-o cămară aflată la malul mării și o hrănea atârându-i mărgăritare la gât.

Se povestește încă și despre Xerxes că a iubit un platan și că îl împodobea ca pe o mireasă, spânzurându-i în ramuri coliere, cercei, inele, și alte [podoabe], că rădăcinile i le împodobea cu brățări, iar vârful i-l încununa cu coroane împărătești, adăpându-l cu apă binemirosoare și de mult preț, încât cineva putea spune că împodobitorul unui copac ca acesta era mai nesimțitor decât însuși copacul pe care-l împodobea.<sup>180</sup>

Iată încă un motiv care poate că îi schimba (în taină, fără să-și dea seama) sufletul Părintelui Arsenie Boca spre o abordare așa de disprețuitoare față de oameni. Dar adevărata îmbolnăvire a sfinției sale venea din altă parte, dintr-o lucrare mult mai profundă, pe care o să o analizăm mai jos – n.n.]

Lucrarea duhovniciei Părintelui Arsenie Boca era sinistră și cu totul deplasată de la Calea Împărătească și lină a lui Hristos. Să vedem cum este aceasta cercetând Sfânta Biserică Ortodoxă, insuflată de Sfântul Duh, Care judecă cu totul altfel decât Părintele Arsenie Boca, astfel de cazuri:

Curați se zic navatiani (așa pe sineși numindu-se după mândria cugetului, precum scrie Eusebiu cartea 6, cap 43). Iar Navat [(c. 200–258) – n.n.] a fost prezbiter al Bisericii romanilor, carele nu primea pe aceea, ce în vremea goanei s-a fost lepădat (de credința lui Hristos) iar apoi s-au căit. Ci nici cu cei însoțiți prin a doua nuntă se împărtășea. Și după Botez zicea, că nu se mai poate milui cel ce a păcătuit, după Epifanie la eres 59, și după Augustin eres 38. Deci acesta măcar că în dogmele credinței nu a greșit, nici era eretic, ci numai schismatic, după 1 canon al marelui Vasile. Pentru ura de frați a sa însă și nemilostivirea socotelii, și mândria sa, s-a anatematizat, de sinodul cel ce s-a făcut în Roma în vremea lui papa Corneliu, după Eusebiu, și de sinoadele ce s-au făcut în Cartagina, în vremea lui Ciprian, și în Antiohia și în Italia împotriva lui. De la acesta s-au numit navatiani și cei ce au urmat relei socotelii lui. [...]

CANONUL 9 al Sfântului sfințit mucenic Petru

Și pentru cei ce ca din somn sar de sineși la nevoiță, care chinuiești, și voiește a trage, și trag asupra loruși ispite de a se lupta cu marea, și cu multa învăluire, iar mai ales și împotriva fraților aprind jeraticul păcătoșilor, și cu aceștia trebuie a ne împărtăși. Fiindcă în numele lui Hristos vin la aceasta, deși nu iau aminte la cuvintele Lui, ce învață: „Rugați-vă ca să nu intrați

<sup>180</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri*, diortosită după ediția de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1826 Ed. Egumenița, s.a., s.l., pp. 141-142.

în ispită” (Matei: 26,41). Și iarăși a zice Tatălui în rugăciune: „Și să nu ne duci în ispită. Ci scapă-ne de vicleanul” (Luca: 11,4). Ci poate nu știi ei fugile cele ce de multe ori s-au făcut, ale însuși Stăpânului și Învățătorului nostru, de către cei ce voiau a-L vrăjmășui, și că uneori nici nu umbla de față printre ei (Ioan: 11,51; Marcu: 14,48). Că și când s-a apropiat vremea patimilor Lui, nu S-a dat pe

Sineși, ci a așteptat până ei au venit asupra Lui, cu săbii și cu lemne. Deci zice către ei: „ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu fuști să mă prindeți”? „? Care și l-au dat pe El, zice, lui Pilat”. Însă cei ce după însemnarea Lui, și cei ce după scopul Lui umblând, au pățimit, aducându-și aminte de dumnezeieștile Lui cuvinte, prin care sprijinindu-ne pe noi pentru goane, zice: „Luați aminte pentru sine-vă. Că vă vor da pe voi la adunări, și în sinagogile lor vă vor bate pe voi”. Și vă vor da, a zis, dar nu pe sine-vă dați-vă. „Și vă veți duce la igemoni, și la împărați pentru numele Meu” (Luca: 21,12), dar nu pe sine-vă să vă aduceți. Fiindcă și voiește ca noi goniți fiind, a trece din loc în loc, pentru numele Lui, precum iarăși Îl auzim pe El zicând: „și de vă gonesc pe voi din cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Matei: 10,23), că nu voiește de sine a ne duce noi către sateliții (gvardioți), și lăncierii diavolului. Ca să nu ne facem pricinuitori lor și de mai multe morți, ca cum silindu-i pe ei mai mult a se sălbătici, și a săvârși în faptă lucrurile cele aducătoare de moarte, ci a aștepta și a lua aminte de sine-ne: „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită” (Matei: 26,41). Așa Ștefan cel întâi următorul Lui, mucenicie luând asuprași în Ierusalim. Răpindu-se de cei fără de lege și aducându-se în adunare, cu pietre improșcându-se în numele Domnului Iisus Hristos, s-a slăvit, rugându-se și zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (Fapte: 7,60). Așa Iacov al doilea, prinzându-se de Irod, cu sabia i s-a tăiat capul (Fapte: 12,2). Așa Petru cel mai întâi dintre Apostoli, de multe ori prinzându-se și închizându-se, și necinstindu-se la urmă în Roma s-a răstignit. Și prea vestitul Pavel de multe ori fiind dat și până la moarte primejduindu-se, și mult nevoindu-se, și întru multele goane lăudându-se, și în necezuri, întru aceeași cetate, și lui i s-a tăiat capul cu sabia. Care întru cele ce s-a lăudat, a isprăvit. Și că, „În Damasc s-a slobozit cu coșnița noaptea peste zid” (II Corinteni: 11,32). Și a scăpat din mâinile celui ce căuta a-l prinde. Că ceea ce le stătea lor înainte era mai întâi, să binevestească și să învețe cuvântul lui Dumnezeu. Întru care mai întărind pe frați ca să rămână întru credință, ziceau ei și aceasta că: „Prin multe necezuri se cuvine noi a intra întru împărăția lui Dumnezeu” (Fapte: 14,21). Căci „căutau nu pe folosul loruși, ci pe cel al multora ca să se mântuiască” (I Corinteni: 10,33). Și de a zice lor multe la acestea spre a arăta cu deamăruntul, de nu, precum zice Apostolul: „Că nu îmi ajunge vremea a spune” (Evrei: 11,32).

#### TĂLCUIRE

Cei ce scoală din somn și mai ales după puțin somn, nu-și au cugetul lor statornic, ci tulburat și nestatornic. Cu aceștia dar a asemănat sfântul pe aceia, ce sar întru nevoița muceniei, și nu umblă cu rânduială, ci sumește și fără chibzuire se aruncă întru dânsa, nearătată fiind și negândită de gonaci. Nici de față și în lucrare pusă, ci zăbovită de a trage pe creștinii cei ce se nevoiesc. Și își trag loruși adică ispită, iară celorlalți creștini le aprind mai mult pe muncile gonacilor, cu necuviincioasa lor pornire. Însă deși aceștia sunt vrednici de prihană, cu toate acestea, fiindcă pentru numele lui Hristos sar așa la mucenicie, poruncește Sfântul prin canonul acesta, ca să se împărtășească cu ceilalți creștini, măcar că nu urmează pilda lui Hristos.<sup>181 182</sup>

11. Zis-a un părinte oarecare: „Când vei vedea întărâtarea, tulburarea și venirea păgânilor asupra creștinilor, atunci fugi și tu și te ascunde, pe cât vei putea, dar să nu te dai pe tine

<sup>181</sup> Este evident că după ce se vor spovedi, se vor dezlega la împărtășanie. Deci acesta este un păcat. Iar păcatul nespovedit nu se iartă. Deci cum s-ar putea spovedi preoteasa dacă este omorâtă tocmai în acest păcat, mai ales că nu moare mărturisind pe Hristos, ci dorind să provoace răul soțului ei, la sfatul Părintelui Arsenie Boca. Și cum să se căiască când crede că este virtute și ascultare de un ieromonah Ortodox? Jalnică amăgire, să dogmatisești păcatul ca mucenicie și astfel să păcătuiești împotriva Sfântului Duh crezând că faci o faptă bună tocmai păcătuind.

<sup>182</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565



în mâinile păgânilor prigonitori, părăndu-ți-se că mare lucru vei face de te vei da singur în mâinile lor. Că Dumnezeu nu voiește cele ce sunt mai presus de puțință, deși sfinții mucenici singuri, de bună voia lor s-au dus și s-au dat în mâinile prigonitorilor, dar prin oarecare descoperire dumnezeiască făceau aceasta. Iar tu, când ți se va întâmpla fără de voia ta să cazi cumva în mâinile păgânilor prigonitori, cu bună nădejdea lui Hristos să rabzi vitejește toate ispitele și muncile ce ți se vor întâmpla, până la moarte. Iar cel ce nu fuge de ispite, ci se dă singur de bună voia sa într-însele, acela să piară într-însele, că noi avem poruncă să ne păzim de ispite pe cât vom putea și să ne rugăm pururea lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, nu ne duce pe noi întru ispite!»<sup>183</sup>

Iar pricină binecuvântată de despărțire între bărbat și între femeie alta vreuna nu este, decât curvia, sau preacurvia bărbatului și a femeii. [...] **Pentru că și Domnul n-a iertat a se despărți așa prost pentru singură preacurvia, ci chiar și după întâiul cuvânt pentru râvna, care urmează din o preacurvie ca aceasta, și pentruuciderea ce poate urma din râvna aceasta.** [...] Deci fiindcă din toate acestea ce am zis se înțelege că, nu se cuvine a se despărți bărbatul de femeie, sau femeia de bărbat, pentru aceasta este de nevoie a suferi o parte pe alta, după Teologul Grigorie. Și atât femeia se cade a suferi pe bărbat, măcar de o ocărește, măcar de o bate, măcar de cheltuieste zestrea ei, sau altceva de-i face, cât și bărbatul pe femeie, măcar deși se îndrăcește, după canonul 4 al lui Timotei, măcar alte metehne de ar pătimi, și neputință de ar avea, după Hrisostom (în cuvântul la zicerea: femeia s-a legat cu lege și celelalte) măcar deși legile împărătești și cele dinafară, pentru multe pricini iartă a se despărți bărbatul de femeie și femeia de bărbat, dar Hrisostom (în același) împotrivindu-se lor zice, că nu are a ne judeca Dumnezeu după legile acestea, ci după legile cele ce însuși le-a legiuit despre nuntă. „**O singură pricină binecuvântată despărțire este cea rânduită de legi, după împărații Leon și Constantin, când o parte vrăjmășuiește viața celeilalte (titlul 13 din alegerea legilor), se despart încă după dreptul cuvânt, când o față este drept slăvitoare, iar cealaltă ereticească, după canonul 72 al soborului 6.** [...]

#### CANONICEASCĂ FORMĂ A CĂRȚII DE DESPĂRȚIREA NUNȚII.

Preseduint (șezând pe scaunul judecății) smerenia noastră, fiind împreună și preacinstiții clerici, preacucernicii preoți, și preacinstiții boieri (și proestoși) s-au înfățișat înaintea tuturor, (cutarele din cutare loc) părăndu-și pe femeia sa (sau cutare femeie pe bărbatul său) în vinovăție de preacurvie. Și zicând că o au aflat pe ea cu adevărat spurcând patul bărbatului ei, și vederat preacurvind cu altul. Dar cerându-se pentru aceasta și martori vrednici de credință, a adus de față pe (cutare și cutare și cutare) care în frica lui Dumnezeu, și în curată conștiința lor, au mărturisit înaintea tuturor pentru femeia lui, că cu adevărat nu au păzit cuvințioasa credința bărbatului său, și vrăjmășuindu-și întreaga sa înțelepciune, s-a făcut preacurvă. Deci smerenia noastră acestea auzindu-le, și deplin încredințându-ne, am mai născut pricina aceasta. Și dar întrebuintând apoi feluri de cuvinte și de chipuri, spre a îndupleca pe numitul (cutare) să ia iarăși și primească pe femeia sa, (că și aceasta se poate după dumnezeieștile legi) trecând cu vederea acest fel de greșeală a ei, fiindcă amar se căiește de aceasta, și juruiește că niciodată o va mai face. Și toate acestea lucrându-le într-o lungime de timp destul, nu am putut a-l pleca pe el. Drept aceea urmând noi hotărârii Domnului nostru celei din Evanghelie, care zice că: „Oricare va lăsa pe femeia sa, afară de cuvânt de curvie, o face pe ea de preacurvește” (Matei: 5,32; 19,7). Și socotind noi, că singură aceasta este leginică și binecuvântată pricină de a se despărți bărbatul de femeie. Adică cuvântul preacurviei, precum Domnul a hotărât. **Dar încă și îngrijindu-ne mai înainte ca nu cumva să se întâmple ceva mai rău din împreună locuirea cea de aici înainte, fiindcă preacurvia mai de multe ori naște pe pizmuire, și pizmuirea pe ucidere.** Deci pentru aceasta, dezlegăm pe numitul (cutare) de femeia sa (cutare) după hotărârea Domnului, și după sfintele canoane apostolești și sinodicești. Dar și dăm lui voie a-și lua altă femeie (adică părții celei nevinovată). Iar mai sus numitei (cutare), nici odinioară (adică părții vinovate) îi dăm voie a-și lua alt bărbat, ca uneia

<sup>183</sup> Patericul..., Pentru răbdare, 11.

ce s-a făcut pricină acestei despărțiri și dezlegări de nuntă. Căci ei se cade în locul nunții și a însoțirii a doua, să rămână așa, plângându-și și tânguindu-și în toată viața păcatul său, căci: Ceea ce Dumnezeu a împreunat, ea a despărțit (Matei: 19,6). De vreme ce și întru alt chip, trăind bărbatul ei pe care ea prin a sa desfrânare l-a lăsat, urmează frica ca nu cumva să se facă preacurvă, de se va împreuna cu alt bărbat, după Apostolul Pavel (Romani: 7,3). Care și întru alt loc zice că: „De se va despărți muierea de bărbatul ei, să rămână nemăritată” (I Corinteni: 7,11). Pentru aceea spre încredințare s-a făcut această carte de despărțire, și s-a dat mai sus numitului (cutare)501 în anul (cutare), și luna.<sup>184</sup>

132. In ce conditii Biserica Ortodoxa aproba divortul ?

Dupa invatatura data noua de Dumnezeu, casatoria este indisolubila, adica una singura pe toata viata : " Ceea ce Dumnezeu a unit, omul sa nu desparta " ( Matei 19, 6 ) . Numai moartea desparte in chip firesc pe cei doi soti. Totusi, sunt cateva exceptii ingaduite de Biserica, care duc la despartirea sotilor intre ei prin divort. Iar divortul este desfacerea casatoriei pe care o provoaca sotii intre ei, pentru care Biserica nu le poate da nici o binecuvantare sau hotarare juridica oficiala. De aceea, nici nu se prevede vreo slujba bisericeasca la divort. Adevarata legiuitate a nuntii consta numai in casatoria intaia. Desfacerea ei legala o face numai moartea unuia dintre soti, sau pe plan mai inalt, moartea ambilor soti, caci dupa moarte " sunt ca ingerii, necasatoriti " ( Matei 22, 30 ) .

Cu toate acestea, conducerea bisericeasca, tinand seama de scopul moral al casatoriei, inca din vremea apostolilor a dat ingaduinta vaduvei ramasa prin deces de a se recasatori. Deci ca o iconomisire dintre cele doua alternative : a vaduvei prea superioare, in deplina stapanire de sine ( Luca 2, 36-37 ) si a desfraului prea pacatos, i s-a indicat calea de mijloc a casatoriei celei de a doua ( I Corinteni 7, 8-9; I Timotei 5, 3, 6, 14 ) , cum spune asa de clar Arhimandritul Nicodim Sachelarie, in lucrarea sa monumentala Prsvila Bisericeasca.

133. Care sunt cauzele canonice ale divortului ?

Motivele canonice de divort sunt :

I.a. Adulterul ( preacurvia ) , adica violarea credintei conjugale de catre sot sau sotie. Acest motiv de divort se bazeaza pe Sfanta Evanghelie, adica pe dreptul divin ( Matei 19, 9 ) .

**b. Pe langa adulter, sotul poate sa divorteze cand i se pun curse care pericliteaza viata, indreptate contra existentei casatoriei, de catre un sot impotriva celuilalt, cum ar fi refuzul sotului sau sotiei de a naste copii. In acest caz, partea nevinovata are drept sa solicite divortul.**

**c. Iarasi, sotul poate divorta cand sotia se face vinovata de avort intentionat si prin aceasta impiedica scopul casatoriei.**

**d. Cand femeia sau barbatul participa fara voia celuilalt la ospete si petreceri necuviincioase.**

e. Pentru sotie exista motiv de a cere divort cand barbatul sau o acuza public pe nedrept de adulter cand sotul ei greseste in public sau in ascuns, in casa sau in alta parte cu o alta femeie.

II. Al doilea motiv principal de divort, dupa adulter, este caderea unui sot din dreapta credinta - apostazie, necredinta, secta etc. ( I Corinteni 7, 15 ) .

III. Cand unul din soti sau amandoi intra in monahism, " ca o moarte superioara, fata de lumea pusa in slujba pacatului " ( Sinodul VI Ecumnic, canonul 12 si 48 ) . Insa " cel ce-si lasa ( prin divort neingaduit ) sotia sa legitima si ia pe alta, trebuie sa fie canonisit ca un preacurvar, dupa porunca Domnului ( Matei 19, 9 ) , adica sa fie oprit pana la 15 ani de la Sfanta Impartasanie " , dupa Sfantul Vasile cel Mare.<sup>185</sup>

Lăsând la o parte cruzimea sfatului arsenic dinainte, care cerea bieteii femeii necăjite să-l provoace pe soțul ei să o ucidă ca să fie vădit public, să revenim la acest stil hipnotico-ghicitoresc prezent în toate falsele minuni ale Părintelui și descris de toți ucenicii, fără deosebire de pregătire.

Acest stil nu este Ortodox deoarece pe lângă faptul că vădește o spiritualitate spectaculoasă de un prost gust evident, mai are și o pecete apăsătoare care ne mârnește: marea asprime îndreptată împotriva

<sup>184</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 151, 69-71, 563-565

<sup>185</sup> <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/convorbiri6.htm>>, sâmbătă, 8 august 2015.

sărmanilor oameni necăjiți (și așa luptați cu deznădejdea tocmai de cel ce i-a îndemnat la păcat, din ură, ca să nu se mai poată pocăi și să-i dobândească definitiv – și ce crud: tocmai la un ieromonah Ortodox, care ar fi trebuit să-i încurajeze, aline și să îi îndemne la pocăință cu nădejde, să găsească surparea definitivă!). Nădăjdum însă noi, și ne rugăm lui Hristos Cel mult milostiv și îndelung răbdător, ca Să nu aplice cu sfinția sa aceeași măsură la judecată, aceeași acrivie, aceeași asprime, după cuvântul Sfintei Evanghelii:

*Mar 4:24 Și le zicea: Luați seama la ce auziți: Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura;*  
deși cei uciși sufletește prin sfaturile sfinției sale, credem că strigă la cer:

*Fac 4:10 Și a zis Domnul: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.*

Acest stil navatian este evidentiat și de acatistul Părintelui Arsenie Boca, îndemnând la robia minții de minuni, neluarea în seamă a adevărului de dragul fenomenelor paranormale și pierderea pocăinței autentice:

*Icos 3*

*După un an, ai venit de la muntele Athos la Manastirea Brancoveanu si începând munca de duhovnic, înfricoșat te-ai aratat noua multora care veneam la mărturisit, căci mai dinainte numele ni le știai si faptele le descopereai, iar noi de darul ce-l aveai, iti cantam:*

*Bucura-te, ucenicul Maicii Sfinte.*

*Bucura-te, ca dar de prooroc ai primit.*

*Bucura-te, ca multora pe nume le spuneai.*

*Bucura-te, ca faptele si păcatele le descopereai.*

[...]

*Condac 10*

*Venit-a Părinte, in timpul unei Sfinte Liturghii, o femeie sa-ti spună necazul ce-l avea si te tulbura cu nerăbdarea ei, iar tu Părinte simțind din Sfântul Altar, ai oprit slujba si ai strigat la ea sa înceteze cu nerăbdarea si ai spus la toti de ce a venit, ca sa cantam: Aliluia!*

*Icos 10*

*Ai spus Părinte ca femeia a venit deoarece a pierdut 20.000 de lei si ca acei bani cu care cele doua fete ale ei trebuiau sa-si creasca copiii pe care n-au voit sa-I nasca si i-au avortat. De aceea spor in casa nu vor mai avea, când sufletele copiilor striga răzburare asupra părinților, iar noi ne minunam de darul tau*

[...]

*Icosul al 9-lea*

*Facandu-se utrenie in Biserica, ai iesit, Parinte, cu cantaretii si cu toti credinciosii, ca sa savarsesti Sfanta Liturghie pe altarul din fata manastirii si, fiind linga tine cantaretul care indoit cu credinta era, te-a vazut inconjurat de flacari de foc, care erau darul Sfantului Duh. Atunci el s-a inspaimantat si a strigat, iar tu l-ai oprit sa nu spuna, doar ca simteai ca te arde ceva.<sup>186</sup>*

Ce acatist potrivit evlaviei, ca și cel căruia i s-a dedicat. Cât de diferit este Părintele Arsenie Boca față de adevărații Sfinți:

*31. Spuneau părinții despre avva Macarie cel Mare că s-a făcut, precum este scris, dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și pe care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.<sup>23</sup><sup>187</sup>*

\*\*\*

Iată, însă, diametral opus de cum o practica Părintele Arsenie Boca, cum sfătuiește Sfânta Biserică Ortodoxă să se facă duhovnicia (spre vindecarea, iar nu zdrobirea celui păcătos), după cum a învățat-O Însuși Mirele Ei, Domnul nostru Iisus Hristos:

*Mat 12:18 „Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El și judecată neamurilor va vesti. 19 Nu se va certa, nici nu*

<sup>186</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?t=4036>>, luni, 6 iulie 2015.

<sup>187</sup> *Patericul...*, Pentru Avva Macarie Egipteanul, Despre smerenie, 30-31.

*va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui. 20 Trestie strivită nu va frânge și feștilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruință, judecata. 21 Și în numele Lui vor nădăjdui neamurile.*

Așadar, judecata este limpezirea rațiunii prin blândețe, care biruie prin lămurirea înțeleșurilor, dând nădejde, iar nu judecata privită ca un proces între oameni și Dumnezeu, al cărui procuror este Părintele Arsenie Boca, reprezentant în țara noastră al ideologiei dumnezeului senior mândros și răzbunător de tip apusean, cuprinsă atât de sugestiv în sintagma „biciul lui Dumnezeu”.

*Ioan 8:3 Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc, 4 Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter; 5 Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici? 6 Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. 7 Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei. 8 Iarăși plecându-Se, scria pe pământ. 9 Iar ei auzind aceasta și mustrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc. 10 Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nu te-a osândit nici unul? 11 Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.*

Noi, Ortodocșii, credem că Singurul om fără nici un păcat este Hristos, iar Maica Domnului este Singura care nu are păcate personale și a fost curățată de păcatul strămoșesc la Buna-Vestire. Dar iată, nici Ei, nu aruncă cu pietre și nici nu osândesc, ci doar îndeamnă, fără reproș și fără biciuire la pocăință, adevărata mângâiere. Oare Părintele Arsenie Boca nu avea păcate și/sau era mai autoritar ca Domnul și Măicuța Lui, ca să arunce cu pietre sau să dea cu biciul, osândind? Să nu fie în veac, între oameni o asemenea hulă, Amin!

*Fraților, scriu înaintea feței Dumnezeului meu: smeri-ți-vă inimile voastre și veți vedea mila Domnului, și încă de pe pământ veți cunoaște pe Ziditorul ceresc și sufletul vostru nu va cunoaște saturare în iubire.*

*Nimeni nu poate cunoaște de la sine ce este iubirea lui Dumnezeu, dacă nu-L învață Duhul Sfânt; dar în Biserica noastră iubirea lui Dumnezeu se face cunoscută prin Duhul Sfânt și de aceea vorbim despre ea.*

*Sufletul păcătos care nu cunoaște pe Domnul se teme de moarte, gândind că Domnul nu-i va ierta păcatele sale. Dar aceasta e pentru că sufletul nu cunoaște pe Domnul și cât de mult ne iubește. Dacă oamenii ar ști aceasta, nici un singur om n-ar mai deznădăjdui, pentru că Domnul nu numai că iartă, dar se și bucură de întoarcerea păcătosului. Chiar și atunci când moartea îți bate la ușă, crede cu tărie că, de îndată ce vei cere iertare, o vei și dobândi.*

*Domnul nu e ca noi. El este blând și milostiv și bun, și atunci când sufletul îl cunoaște, el se minunează fără sfârșit și zice: „Ah, ce Dumnezeu avem!”*

*Duhul Sfânt a dat Bisericii noastre să cunoască cât de mare este milostivirea lui Dumnezeu.*

*Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se vesească și nu l-a învinuit [Le 15].*

*Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!*

*Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni.<sup>188</sup>*

De ce Părintele nostru drag Arsenie nu te-ai lăsat învățat de Sfântul Duh smerenia lui Hristos, ca să semeni cu El și să iubești pe oameni? Acum ai fi fost Sfânt și ai fi putut ajuta oamenii necăjiți și cu toții am fi venit la tine să ne înveți smerenia lui Hristos!!! N-ar fi fost nevoie de presiuni îngrozitoare să fi canonizat, ca să devină lucrarea sfinției tale o altă ispită împotriva iubirii! Și nu te-ar fi chinuit acum toate cuvintele

<sup>188</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

tale spuse cu asprime, și toate privirile înrobitoare, și toate gesturile care nu au fost Ortodoxe, și mai ales toate minunile care ne abat de la adevăr!

Să vedem cu câtă delicatețe, răbdare, smerenie, înțelepciune, tăierea vocii proprii și cunoaștere a sufletului omenesc, lucrează un adevărat văzător cu duhul (nu văzător cu duhurile cele ucigașe și mincinoase):

*Din Pateric*

1. *Mers-am odinioară la oarecine din Părinți și l-am întrebat pe el, zicând: „De va avea cineva vreun gând, și se vede pe sineși [deja] biruit, și, de multe ori citind cele ce au zis Părinții despre un gând ca aceasta, se ispitește a-l îndrepta pe acesta, dar nu poate cu niciun chip, ce este mai bine: a vesti gândul oarecărui din Părinți sau a se sârgui a face cele ce a citit, îndesulându-se cu a sa conștiință?” Răspuns-a bătrânul:*

*„Dator este a vesti la un om ce-l poate folosi pe el, și a nu îndrăzni de sine, că nu poate cineva să-și ajute luiși, mai vârtos atunci când de patimi este împilat. Că mie, zice, tânăr fiind, una ca aceasta mi s-a întâmplat:*

*Aveam patimă sufletească și mă biruiam întru dânsa; dar, auzind de Avva Zinon că pe mulți, așa având, i-a tămăduit, am voit să mă duc și să-i vestesc lui, iar Satana mă împiedica, punându-mi în gând: «Că de vreme ce știi ce ești dator a face, fă precum citești. Și dar ce mergi să ostenești pe bătrânul?» Deci, când mă sârguiam a merge și a vesti lui, războiul se ușura de la mine prin meșteșugul vicelanului care-l ușura tocmai ca să nu mă duc, iar dacă mă supuneam a nu merge, iarăși de patimi mă stăpâneam, și aceasta multă vreme mi-a meșteșugit-o mie vrăjmașul, nelăsându-mă a mă mărturisi bătrânului. încă de multe ori am și mers la bătrânul vrând a-i spune lui cugetul, și vrăjmașul nu mă lăsa, aducând rușine în inima mea și zicând: «Că de vreme ce știi cum trebuie să te tămăduiești pe sineși, ce trebuință este să mai spui și altcuiva? Că doar nu te lenevești pe sineși, știind doar ce au zis Părinții.»*

*Acestea îmi puneau deci în gând potrivnicul, ca să nu arăt patima la doftor și să mă tămăduiesc; iar bătrânul cunoștea cum că am gânduri, dar nu mă vădea, așteptând ca eu să le mărturisesc pe ele; și mă învăța despre dreapta viețuire, iar apoi mă slobozea. Iar mai pe urmă, plângând eu, am zis întru sinemi: «Până când, ticăloase suflete, nu voiești a te tămădui? Alții de departe vin la starețul și se tămăduiesc, iar tu nu te rușinezi, aflându-te aproape de doftor și ne- mărturisindu-te?»*

*Deci, înfierbântându-mă cu inima, m-am sculat și am zis întru sinemi că, ducându-mă la bătrânul, de nu voi afla acolo pe cineva, voi cunoaște că este voia lui Dumnezeu ca să-i vestesc lui gândul. Și, ducându-mă eu, n-am aflat pe nimeni. Iar starețul, după obicei învățându-mă despre mântuirea sufletului și cum se curăță cineva de gândurile cele spurcate, eu, de vreme ce m-am rușinat și nu i-am descoperit lui nimic, vrând eu a mă duce, sculându-se el, a făcut rugăciune și mă petrecea, mergând înaintea mea până la ușa cea din afară. Iar eu, muncindu-mă de gânduri - a spune sau a nu spune bătrânului -, mergând încetișor- încetișor înapoi, iar acela întorcându-se și văzându-mă muncit de gânduri, **mă bate în piept și-mi zice: «Ce ai? Și eu sunt om». Iar aceasta zicând, mi s-a părut că mi s-a deschis inima și am căzut pe față la picioarele lui, zicând: «Miluiește-mă!» Iar starețul mi-a zis: «Ce ai?» Răspuns-am eu: «Nu știi ce am?» Răspuns-a acela: «Se cuvine ca tu să spui aceasta.»***

***Iar atunci am spus lui cu rușine cu de-amănuntul patima mea. Și el mi-a zis: «Pentru ce mai demult te-ai rușinat a-mi spune? Nu sunt și eu om? Vrei însă să-ți spun totuși ceea ce știi? Nu ai oare trei ani de când vii aici având aceste gânduri și nemărturisindu-le pe ele?» Ideși era străvăzător, adică văzător cu duhul al faptelor și inimilor omenesci, a așteptat cu delicatețe trei ani, nevădindu-l nici măcar când era în intimitate, ca să fie mărturisirea din voia lui și să fie împreună-lucrător al mântuirii proprii ca să se poată vindeca. Ce diferit și grosolan lucra bietul Părinte Arsenie Boca – n.n.] Iar eu mărturisind și căzând iarăși și rugându-mă și zicând lui: «Miluiește-mă pentru Domnul», mi-a zis: «**Du-te și nu te lenevi de rugăciunea ta și să nu clevești pe nimeni. [și ce grav este să clevești pe alții public. Noi ne străduim să nu facem aceasta, ci să arătăm că cele cunoscute deja și crezute*****

**public ca fiind model de sfințenie sunt o cădere și o amăgire. Nu știm dacă reușim, dar ne rugăm ca împreună cu harul lui Dumnezeu să pornim de la adevărul lămurit pentru a ne îndemna pe noi și pe toți să nu-l judecăm pe sfinția sa, ci chiar atunci când este clevetit de alții mai râvnitori (dar și înlăuntrul nostru, când ne aducem aminte sau suntem presați să-l credem mincinos drept Sfânt) să-l plângem cu milă și luare aminte pentru izbăvirea noastră și a Părintelui Arsenie Boca de această capcană și consecințele ei veșnice – n.n.] Deci ducându-mă în chilia mea și nelenevindu-mă de rugăciunea mea, cu darul lui Hristos și rugăciunea bătrânului, nu m-am mai supărat de patima aceea.** Iar după un an mi-a venit un gând ca acesta: «Oare nu pentru mine Dumnezeu a făcut mila Sa, și nu pentru starețul?»

Și, cugetând aceasta, m-am dus să-l ispitesc pe el; și, luându-l pe el deosebi, i-am făcut metanie și i-am zis: rog pe iubirea ta de Dumnezeu, părinte, roagă-te pentru mine pentru gândul acela de care ti-am vestit odinioară. Iar el m-a lăsat să zac lângă picioarele lui; și, tăcând puțin, mi-a zis: «Scoală, ai credință!» [vedeți, nu l-a numit dezertor, ci pentru a-i întări credința în smerita ascultare i-a arătat taina, cu multă delicatețe, fără reproș, dându-i curaj – n.n.] Iar eu, auzind, de rușine voiam să mă înghită pământul. Și, sculându-mă, nu puteam să privesc și să-l văd pe bătrânul; și m-am întors la chilie, minunându-mă și însăimântându-mă".<sup>189</sup>

Să vedem ce ne învață despre aceasta Gura lui Hristos cea fără de greșală, Sfintele Sinoade Ecumenice și Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

Canonul 102 al Sinodului al 6-lea ecumenic:

#### CANONUL 102

*Trebuie dar cei ce au luat de la Dumnezeu stăpânire a dezlega, și a lega, să ia aminte felurimea păcatului, și gătirea către întoarcerea celui ce a păcătuit, și așa potrivită boalei pe vindecare să o aducă. Ca nu pe ne măsurarea întru amândouă întrebuițându-o să greșescă către mântuirea celui ce boalește. Că nu simplă (proastă) este boala păcatului, ci de multe feluri, și multe odrasle de vătămare odrăsește, din care răul mult se revarsă, și înainte sporește, până să stea împotriva puterii celui ce vindecă. Drept aceea cel ce se arată știutor de doftoria cea întru duhul, mai întâi se cade a cerceta dispoziția (așezarea sufletească) celui ce a păcătuit, și de se înduplecă spre sănătate, sau dimpotrivă prin chipurile sale cheamă asuprași pe boală, să privească în ce chip poartă grijă de întoarcerea sa în vremea pocăinței; și de nu stă împotriva doftorului, și de nu crește rana sufletului prin aducerea leacurilor celor ce se pun asupra ei, și așa milostivirea să o măsoare după vrednicie. Că tot cuvântul lui Dumnezeu și celui ce i s-a încredințat păstoreasca ighemonie, este, a întoarce pe oaia cea rătăcită, și de șarpe rănită a o tămădui. Și nici către prăpastia deznădăjduirii a o împinge, nici frâiele a le slăbi spre abaterea și defăimarea vieții. Ci cu un chip numaidecât, ori prin doftoriile cele mai aspre și mai pietroase, ori prin cele mai moi și mai blânde, să stea împotriva patimii, și să se nevoiască spre închiderea rânii, ispitind rodurile pocăinței, și înțelepțește iconomisind pe omul cel chemat către strălucirea cea de sus. Deci amândouă se cuvine a le ști noi, și cele ale scumpătății, și cele ale obiceiului. Și a urma, la cei ce nu primesc mărginirea, cu chipul cel predat, precum ne învață pe noi Sfințitul Vasilie.*

#### TĂLCUIRE

*După ce sinodul acesta a rânduit despre multe, și osebite certări, în sfârșit prin canonul acesta lasă totul la judecata episcopilor, și a duhovniceștilor Părinți, stăpânirea de a lega și a deslega. Zicând, că ei se cuvine a socoti și felurimea păcatului, adică de este de iertare, sau de este de moarte, și plecarea ce are păcătosul spre pocăință, și așa să aducă potrivită lecuirea cu boala lui. Nu cumva dând ei celor mari de suflet, și osârdnici spre pocăință, certări compogorătoare, și ușoare, iar celor mai leneși, și mici de suflet, dimpotrivă să le dea canoane aspre, că nici pe unul vor îndrepta, nici pe altul, ci mai vârtos îi vor pierde. Pentru că atât de mult în felurit este păcatul, și atât de tare crește, încât stă împotriva, adică biruiește și puterea, și meșteșugul duhovnicescului doftor (ori și așa mult în felurit este păcatul, și foarte crește, până ce ajunge a veșteji și pe meșteșugul duhovnicescului doftor). Deci pentru aceasta doftorul*

<sup>189</sup> Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-Volumul-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp.

sufletelor mai întâi de toate trebuie să socotească așezarea (dispoziția) și plecarea păcătosului, deși iubește sănătatea sufletului său cu fierbinte pocăință, sau dimpotrivă, deși își crește păcatul său asuprăși. Și cu ce chip se poartă cu păcatul. De nu se împotrivesc mântuitoarelor doftorii ce-i dă (precum o fac aceasta cei stricați de minte, împotrivindu-se doftoriilor ce le dau doftorii cei trupești). Și de nu crește mai mult cu acestea rana păcatului. Acestea toate, zic, trebuie mai întâi duhovnicul a le socoti, și așa după analoghie (proporție) să măsoare milostivirea. Ușurând certările la cel leneș, și mic de suflet, îngreunându-le la cel osârdnic și mare de suflet. Și amândouă făcându-le pentru milostivire. Ca pe cel mare de suflet să-l curățească de păcat, iar la cel mic de suflet să nu facă rana mai rea. Și în scurt a zice, tot scopul, și lui Dumnezeu, și duhovnicului aceasta este, a întoarce oaia cea rătăcită, adică pe păcătosul (la pocăință), să-l vindece rănit fiind de șarpele cel gândit, și nici să-l împingă în prăpastia deznădăjduirii cu grelele canonisiri, nici iarăși să slăbească frâul lui, cu ușoarele canoane, și cu aceasta să-l arunce în defăimare, și în lenevire. Ci cu tot chipul, ori cu cele aspre și iuți leacuri, ori cu cele ușoare și blânde, să se silească a-l face sănătos; cercând rodurile pocăinței lui, și cu înțelepciune iconomisindu-l către strălucirea cea de sus a Sfintei Treimi (care este Împărăția Cerurilor, după Teologul Grigorie). Deci duhovnicul, pe amândouă trebuie a le ști (precum în canonul al 3-lea al marelui Vasile anume se zice aceasta) adică și scumpătatea a o ști, și obiceiul. Și dacă păcătoșii nu vor a păzi scumpătate, pentru care se face compogorământ, și de ani, și de canonisirea păcatelor lor, măcar să le poruncească să păzească obiceiul. Adică întregi anii cei rânduiri de canoane, și certările.<sup>190</sup>

Așadar, un duhovnic iscusit nu se portă cu toții la fel, cum spun ucenicii că se purta Părintele Arsenie Boca, pe toți vădindu-i public cu asprime. Un duhovnic iscusit cercetează în taină pe fiecare. Și nici un duhovnic cât de experimentat, sau începător, sau neiscusit, sau grosolan, nu are voie să spună păcatele cuiva public. Asprimea față de cei îndărătnici se manifestă prin aspirarea canoanelor personale date penitentului sau prin păstrarea întregului număr de ani obișnuiți (adică după Sfântul Vasile cel Mare). În nici un caz, dacă păcatul nu este public și notoriu, nu se ceartă prin strigăte publice disprețuitoare (ajungând până la oprirea Sfintei Liturghii – care nu trebuie în veac oprită!) și darea pe față la alții. Acest lucru este un mare păcat care se cheamă „vădirea păcatului”, iar cel ce îl face este numit „vadnic”, știut fiind că păcatul contaminează pe oameni tocmai prin faptul că se află că și unul și altul au păcătuit și așa că „nu este atât de grav, îl putem face și noi, nu mai este o așa de mare rușine, ba chiar nu este poate nici păcat”. De aceea nu numai că nu a fost un duhovnic iscusit, dar păcatul vădirii prin care trata pe toți ucenicii sfinției sale este pedepsit atât pe pământ, cât și în veșnicie (dacă nu s-a pocăit, măcar pe patul de moarte de el, cu o pocăință adâncă și fierbinte, fiindcă pe mulți i-a vătămat):

*CANONUL 28 Nichifor Mărturisitorul (PĂCATELE NU SE DESCOPERĂ. SECRETUL SPOVEDANIEI)*

*Duhovnicul, care primește mărturisirea celor ce mărturisesc păcate ascunse, trebuie să-i oprească pe aceștia de la împărtășire; dar să nu-i oprească de a intra în biserică, nici să nu dea în vileag cele ce le știe despre ei, ci să-i sfătuiască cu blândețe ca să stăruiască ei întru pocăință și rugăciune, și să li se administreze epitimii ce li se cuvin, potrivit dispoziției sufletești a fiecăruia.*

*(132 Cartag.; 34 Vasile cel Mare) [...]*

*Sfântul Vasile cel Mare CANONUL 34*

*Pe muierile cele ce au preacurvit, și pentru evlavie s-au spovedit (mărturisit), sau de s-au vădit cât de puțin, Părinții noștri au oprit de a le publica, ca nu vădindu-se să le dăm cauză (pricină) de moarte. Însă au poruncit a sta ele fără de împărtășire până se va împlini timpul pocăinței.*

*TĂLCUIRE*

<sup>190</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., p. 235-236.

*Dacă vreo muiere măritată va preacurvi cu altul, și își va spovedi păcatul, sau din parte s-ar vădi, poate pentru că s-a îngrecat, sau că a născut în lipsa bărbatului ei, zice sfântul, că au poruncit Părinții cei mai vechi, ca aceasta să nu se facă cunoscută de obște; adică să nu se scoată la locurile celor ce se pocăiesc afară de Biserică precum cei vinovați de asemenea păcate, ca să nu i se pricinuiascăucidere; ci au socotit Părinții a sta împreună în Biserică cu cei credincioși, fără a se împărtăși cu dumnezeieștile Taine, până i se va plini rânduita vreme a pocăinței. [...]*

#### CANONUL 50, 46

*Celor ce se pocăiesc, după osebirea păcatelor, cu a episcopilor judecată, pocăințele în timp să li se hotărască. Iar prezbiterul fără de știrea episcopului să nu împace (dezlege) pe cel ce se pocăiește. Fără numai dacă nevoia silind, în lipsa episcopului. Iar dacă cândva a vreunuia ce se pocăiește, îi este vina publică și vestită, care pe toată Biserica o clătește, înaintea narticei (tinda Bisericii) se va pune mâna pe acesta.*

*[Apostolic, can. 39; Cartagina, can. 6, 7]*

#### TĂLCUIRE

*Fiindcă de a lega și a dezlega Domnul Apostolilor a dat putere, iar arhieriei sunt închipuire a Apostolilor. Pentru aceasta și canonul acesta poruncește, că arhierul după osebirea păcatelor, să rânduiască celor ce se pocăiesc timpul pocăinței lor, adică cât timp să fie în certarea legăturii. Iar prezbiterul să nu dezlege din legătură pe nici unul ce se pocăiește, fără știrea și voia arhierului, fără numai, dacă cel ce se pocăiește se află în primejdia morții, și arhierul nu este de față, ci lipsește departe. Iar dacă cineva aflându-se în vreun păcat publicarisit și pretutindenii vorbit, încât pentru covârșirea răului să pornească pe toți clericii, ori spre a urma, ori spre a povesti; apoi s-ar căi unul ca acesta, peste acesta să se puie mâna arhierului, sau prin știrea lui, mâna prezbiterului, nu în lăuntru Bisericii, ca peste ceilalți ce se pocăiesc, ci afară de boltă, adică afară și de pridvor (precum se pune și peste cei ce se întorceau din eresuri; canonul 7 al sinodului al 2-lea). Ca să stea să se tânguiască afară de ușa Bisericii. Fiindcă unii ca aceștia, în public și arătat păcătuind, nu se socotesc că se mărturisesc. Că mărturisire se numește, arătarea păcatului celui ascuns. Iar aceștia cum se vor socoti că se mărturisesc, fiind păcatul lor tuturor arătat și mai înainte de mărturisire.*

*706. - Secretul spovedaniei. "Duhovnicul de va spune păcatele celora ce i se spovedesc, acela să aibă canon cu oprirea de la preoția lui, trei ani. Iar învățătorii zic și poruncesc să-i fie luat darul de tot și darul preoției și darul duhovniciei; numai aceasta să aibă voie să se cuminice dumnezeieștii pricestanii. Iar cetățeneasca lege, zice: să i se scoală limba pe ceafă și să i-o tragă pînă ce va muri". -ILT, 319<sup>191</sup>*

Iar această pedeapsă, care pare crudă, de fapt este un canon de pocăință care arată tuturor gravitatea păcatului și ferește, poate, de canonul cel veșnic dat duhovnicului vădit al păcatelor, pedepsit în același mod, dar veșnic, în întunericul cel mai de afară:

*Vai! Și cine o să-i izbăvească din întunericul cel mai din afară, precum este scris? Cum și în ce fel este acel întuneric? Și câtă înălțime și adâncime și lărgime are?*

*Iată, vă spun din parte pentru adâncimea acelui întuneric cel mai din afară: acel întuneric este neînțeleș, și se zice cel mai din afară fiindcă este afară de lumea aceasta, și-l des-parte prăpastie mare. Și să zic spre pildă: câtă înălțime este de la pământ până la cer, pe puțin de două ori mai mult este mai adâncă acea adâncime a întunericului celui mai din afara; este adâncime neînțeleasă, și după adâncime are și întunericul. Acolo este întunericul cel pipăit, acolo viermii cei neadormiți, care mănâncă pe cei ce grăiesc minciuni. Acolo înfricoșata muncă a sodomitenilor și cumplita osânda a celor ce lucrează trupestile păcate.*

*Acolo stau tiranii muncitori cei nemilostivi, care muncesc pe cei ce spurcă schima cea îngerească; acolo foame cumplită și legături nedezlegate; acolo cei ce nedreptătesc pe aproapele și dreptatea o calcă; acolo se prăjesc limbile clevetitorilor și ale celor ce judecă și*

<sup>191</sup> Jerom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, 31999.



osândesc pe alții. **Acolo sunt tirani care despică din ceafă limbile duhovnicilor acelora, care vădese păcatele celor ce se mărturisesc la dânșii.** Acolo sunt muncitorii care sfărâmă dinții monahilor celor ce mănâncă milostenia far a să o lucreze, ci numai o învistierez și nu au nici o grijă de dânsa. Acolo sunt viermii cei neadormiți, care mănâncă mâinile și limbile acelora care dau fâgăduința când primesc Sfânta Schimă înaintea Sfântului Altar, și pe urmă calcă fâgăduințele și își petrec viața cu lenevire. Acolo este scoaterea ochilor acelora ce privesc lucrurile cele rele și spurcate, și poftesc sa le lucreze simțitor și gânditor. Acolo sunt care spinteca gâtlejul acelora care se împărtășesc cu nevrednicie cu Dumnezeieștile Taine și se fac vinovați Trupului și Sângelui Domnului, precum și iudeii.

Acolo se află multe feluri de munci, cumplete și înfricoșate, care muncesc și răsplătesc acelora care lucrează aici pe pământ cele 44 de păcate ale fărădelegilor, acolo le este răsplătirea. Fiindcă sufletele celor morți, suindu-se la înălțimea cerului și trecând prin vămile văzduhului, și cercetându-se de vameșii de acolo, de se va afla la dânsele vasele celui viclean, și fapte bune nu au, și le stau împotriva păcatele lor, atunci se surpă cu sunet ca de trăznet întru acea prăpastie, și se duc cu mare și înfricoșată frică și sunet. Precum și luceafărul a căzut cu toată ceata lui curgător întru aceasta. Cum zice Domnul la Sfânta Evanghelie: Legându-i mâinile și picioarele, aruncați-l întru întunericul cel mai din afară: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților, întuneric se zice pentru că este neluminos, cel din afară: pentru că este deosebită osândă, rânduită pentru cei păcătoși și pentru draci. Pentru aceea zice Avraam: Prăpastie mare s-a întărit între voi și între noi. Adică între drepti și între păcătoși. Această zicere are trei înțelegeri: una se zice întuneric, că este afară de Edenul cel luminos. **A doua întunericul cel din afară se zice, că este afară de iad.** Iar a treia se zice întunericul cel din afară, că este iadul afară de Eden.

**Vă întreb: dacă se va goni din Eden și din iad, unde are să se ducă? Arătat este că o să cadă întru această înfricoșată prăpastie a întunericului celui mai din afară, care este și mai cumplită decât iadul.** Și precum oarecând s-a deschis această neînțeleasă adâncime și a înghițit pe Dathan și pe Aviron cu ceata lui, de vii, împreună cu corturile lor, așa se scufundă întru aceasta și cei ce spurcă botezul cel dintâi cu necurățiile lumii. Asemenea și cei ce calcă fâgăduințele Sfintei Schime, cu desfrânarea lumeștii îndulciri<sup>192</sup>.

\*\*\*

Să vedem acum ce a făcut ca dintr-un om ce căuta desăvârșirea „cum îl știam, cel care în tinerețe, ingenunchea în zăpadă, pe o scândură îngustă, rugându-se”.<sup>193</sup> să ajungă la cel ce propovăduia rătăcirea și să se prefacă într-un „bici al lui Dumnezeu”?

Iată cum, ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

*Se cade a câștiga faptele cele bune după [o anumită] rânduială nu numai pentru [că așa se câștigă] mai ușor, ci și pentru folos și nevătămare din partea lor. Că zice același dumnezeiesc Isaac: „Fiecare virtute este cauza celei de-a doua. Deci, dacă vei lua pe maica care naște faptele bune și te vei duce să le cauți pe fiice - mai înainte de a câștiga pe maica lor - acelea vor fi ca niște vipere pentru suflet. Iar de nu le vei izgoni de la tine, degrab vei muri” [referință neidentificată]. De pildă, dacă cineva caută să ajungă la dragostea lui Dumnezeu [care este] cea mai înaltă faptă bună - mai înainte de a câștiga frica lui Dumnezeu - care este fapta bună de mai jos care naște dragostea Lui Dumnezeu mult se vatămă. La fel [de mult vatămă] dacă el caută [contemplația] mai înainte de făptuire sau dumnezeieștile daruri mai înainte de lucrarea poruncilor. De aceea a zis Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu: „Nu se cuvine să încetăm frica și să începem direct de la privire [contemplație], deoarece privirea este neînfrântă și poate să*

<sup>192</sup> Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, p. 203.

<sup>193</sup> Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae, Ed. Humanitas, București, 2010, pp. 44-46, 140-142, 146-147, 198-201, 231-236, 291-292.

*împingă și în prăpastie. Ci [se cuvine] să ne învățăm întâi cu frica și, curățindu-ne și, subțindu-ne - să spun așa - la înălțime să ne ridicăm!”<sup>194</sup>*

După cum dacă omul având descoperire dumnezeiască se smerește și ascultă (asemenea Sfântului Cuvios Serafim de Sarov), nădăjduind în Dumnezeu iar nu în sine și înțelegerea sa, prin lucrarea duhovnicului și a celorlalți din Sfânta Biserică, devine purtător de descoperiri duhovnicești și Sfânt, tot așa, dar invers, cel care primește o apariție demonică, dacă nu se smerește și nu se spovedește, părându-i-se că este Sfânt, bizuindu-se pe sine și izolându-se de învățăturile, duhovniciei și ceilalți din Sfânta Biserică, se amăgește ireversibil și devine un maestru al amăgirilor.

*Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„bătrân iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.*

*Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?” pentru un astfel de gând vei suferi silnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare.<sup>195</sup>*

Că aceasta s-a petrecut și cu bietul Părinte Arsenie Boca o recunosc, fără să vrea, chiar ucenicii sfinției sale:

*Astăzi sunt în posesia copiilor după documente originale privind plecarea Părintelui la Muntele Athos, aflate în arhiva Mitropoliei Ardealului, și pot spune că Părintele Arsenie Boca a fost la Sfântul Munte în anul 1939, după 12 martie și până în 8 Iunie, când era ziua națională a Regatului României.*

*Din notițele Părintelui pe care le-am citit, putem spune că Părintele a vizitat toate mănăstirile mari, și Prodromul - schitul românesc de pe moșia mănăstirii Marea Lavră. Apoi, după ce a făcut acest tur al mănăstirilor, făcându-și însemnări, și copiind prin desenare multe modele de icoane, mai ales ale Maicii Domnului, pe care le va folosi în arta sa picturală. Părintele a viețuit la chilia cu hramul Sfântul Ipatie, unde locuiau vreo patru călugări români, în frunte cu Părintele schimonah, Antipa Dinescu.*

*După cum relatează în cartea sa Ioan Gînscă, citându-l pe Părintele Teofil Pârâian, Părintele Antipa Dinescu l-ar fi pus la încercare pe Părintele Arsenie, dându-i să împlinească niște munci minore, pe care Părintele, pe atunci tânăr pictor și diacon, nu le-ar fi împlinit.*

*Atunci Părintele Antipa Dinescu ar fi exclamat: „Măi, tu nu ești în stare de nimic! Nici la mătură nu ești bun!”*

*Episodul este și melodramatic și serios și hazliu. Desigur că poate fi adevărat, dacă ținem cont că stareții sau bătrânii puneau la încercare dură, dar nu de neîndeplinit, pe tinerii novici care voiau să intre în călugărie. Aducem prin analogie exemplul Părintelui Cleopa, pe care bătrânul stareț l-a pus să bată cu bățul un buștean, la poarta mănăstirii Sihăstria, timp de trei zile.*

*Dacă s-ar fi plictisit, tânărul nu ar mai fi ajuns marele Părinte Cleopa. [...]*

*Trebuie să precizăm că marele duhovnic Arhimandritul Antipa Dinescu, era un sfânt în viață, un „gheronda” Român, recunoscut de toți grecii și românii de pe Sfântul Munte. El a fost stareț al schitului Prodromu, între 9 mai 1900 și 4 septembrie 1914[...] Din chemare Sfântă, la vârsta de 21 de ani, în 1880 s-a dus la Sfântul Munte. [...] Când în 1939 diaconul Zian Boca merge la Athos, Părintele Antipa era de 80 de ani.<sup>196</sup>*

<sup>194</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 296.

<sup>195</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*,

[https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ), miercuri, 10 iunie 2015, p. 22.

<sup>196</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

Din câte citim mai sus, Părintele Arsenie Boca a stat doar 87 de zile în Sfântul Munte. Din ele, cel puțin 21 de zile (cele 20 de Sfinte Mănăstiri mari și Sfântul Schit Prodromu) le-a petrecut pe drum, fiindcă pe atunci nu erau microbuze. Au mai rămas doar 66 de zile pentru formarea duhovnicească, și nici în acelea nu a putut împlini nici măcar ascultările minore. Experimentatul stareț și-a dat seama cu cine are de a face și l-a avertizat, cu dragoste, să se schimbe. Din păcate, s-a simțit jignit și s-a izolat în idioritmie:

*Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie<sup>197</sup>*

La scurt timp, fiind amăgit de o vedenie înșelătoare, a plecat în țară ca să poată conduce pe alții și să nu fie, cumva, condus, pentru a scăpa de amăgitorul ce i se arăta ca Sfânt, duhovnic sârb, mort de 200 de ani, ba chiar și ca Maica Domnului, îmbrăcată în negru, după cum e venerată fals de romano-catolici<sup>198</sup>:

*Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului<sup>199</sup>.*

Observăm sugestia insistentă de a pleca în România, ca din smerita așezare de ucenic și posibilitatea dezînșelării, să devină misionar și conducător de suflete, cu imposibilitatea de a mai fi corectat... cine ar îndrăzni să facă vreo observație vreunui duhovnic, mai ales dacă este liderul unei mari mulțimi de oameni încântați de vedenii și false minuni, de fraze iscusit alcătuite și părut științifice, de fulgere țâșnite din ochi albaștri care devin, cu timpul, o sursă de mari venituri? Nu pare acesta un mare succes incontestabil, ce pare a aduce mase largi la Sfânta Biserică? Cum să crezi că ar trebui schimbat, darămite să mai și încerci să o faci?

*Cine, iubind bârfelile, poate câștiga minte curată? Sau agonisind slava cea de la oameni, poate să câștige gânduri smerite. Smeritei cugetări îi urmează înfrânarea și sfiala, iar slava deșartă este slujitoarea curviei și lucru al mândriei. Smerita cugetare, pentru sfiala ei cea de pururea, întru vedenie ajunge și împodobește sufletul cu întreaga înțelepciune. Iar slava deșartă, pentru tulburarea cea de-a pururea și amestecarea gândurilor din întâmplările lucrurilor, adună visterii pângărite și spurcă inima. Să nu asemeni pe cei ce fac semne și minuni și puteri în lume cu cei ce se liniștesc cu înțelegere. Iubește nelucrarea liniștii mai mult decât a sătura pe cei flămânzi în lume și a întoarce multe neamuri la închinăciunea lui Dumnezeu.*

<sup>197</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 181.

*Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.*

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

[https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uahk=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ), miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

<sup>198</sup> *Maica Domnului Neagra*

*Între reprezentările iconografice și statuare ale Maicii Domnului, a aparut în perioada medievală - sau chiar mai devreme - în anul romano-catolicismului, o serie de exemple în care aceasta este înfățișată având piele de culoare închisă, uneori neagra. Reprezentările de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]*

*În legătura cu aceste reprezentări cercetătorii au încercat să ofere diverse explicații. Citind cea mai importantă lucrare de istorie a artei pe aceasta tema Marvin Pope prezintă mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia că e "foarte probabil" să-și aibă originea în Asia Mică și face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis și alte zeități pagane negre. [...]*

*Raspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin incurajarea în anul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.*

*În Biserica Ortodoxă iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici macar amintită în erminiile sau manualele de pictura bisericească.*

<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-122280.html>, miercuri, 10 iunie 2015.

<sup>199</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

*Că mai bine-ți este a te dezlega de legătura păcatului, decât a slobozi robi din robie. Mai bine-ți este a te împăca cu sufletul tău întru unirea treimii întru tine (a trupului, a sufletului și a duhului), decât a împăca cu învățătura ta pe cei dezbinați. Că Sf. Grigore zice: "Bine este a slobozi pentru Dumnezeu, dar mai bine este a te curăți pe sineți lui Dumnezeu"<sup>200</sup>.*

Nu a fost, așadar, în Sfântul Munte nici vreme îndestulată, nici în duhul potrivit formării duhovnicești, în duhul Sfânt al locului:

*21. Zis-a un bătrân: „Dacă va petrece cineva într-un loc și nu se va asemăna locului, însuși locul îl gonește pe acesta, căci nu face fapta locului”.*<sup>201</sup>

Dar, ceea ce este mai grav, s-a ales și cu o scârbă care l-a însoțit, mai apoi, toată viața: cu marea vătămare a amăgirii, care nu l-a lăsat să-și conducă cu adevărat sufletul, ci să fie condus, înlănțuit de părerea de sine, însoțită de duhurile lipite de ea.

Vedeniile sfinției sale la Sfântul Munte, după primirea primei ispite ca fiind cerească, s-au înmulțit cu o mare frecvență, cum nu se petrece în cazul adevăratelor descoperiri, ca să fie din ce în ce mai încrezător în ele și mai puțin ascultător de duhovnic:

*Și monahul cărturar Alexandru - care a peregrinat prin Sfântul Munte și în multe alte locuri, iar acum este la Mănăstirea Sâmbăta — a spus că sunt unele locuri cunoscute și marcate cu pietre unde i s-a arătat Maica Domnului însăși Părintelui Arsenie, în momentele grele, îmbărbătându-l și luminându-l*<sup>202</sup>.

Bietul Părinte Arsenie Boca... dacă nu a ales smerenia lui Hristos, s-a ales cu falsa smerenie sau cu robia.

**Să ne ferească mila Domnului ca o asemenea înșelare să fie ridicată la rang de canon și model în Sfânta Biserică Ortodoxă!**

\*\*\*

Căci lucrurile nu s-au oprit aici: de la falsa smerenie (mândria ascunsă<sup>203</sup> a evoluat, mai apoi, la mândria fățișă și agresivă a „biciului lui Dumnezeu”.

Iată cum:

Părintele Arsenie Boca a mers la Sfântul munte ca să se desăvârșească:

*Cât am petrecut la Sfântul Munte, mi-am îndeplinit un plan bine stabilit de la început, pe trei palete:*

**1 - lupta duhovnicească pentru desăvârșire, prin căutarea unui duhovnic și dialogul cu mai mulți călugări îmbunătățiți. Am cunoscut pe Părintele Nicodim, pe Părintele Porfirie, pe Părintele Arsenie Mandrea, starețul de la Prodromul, schitul nostru românesc, care stă pe teritoriul Marii Lavre și este sub ascultarea ei, pe Dometie Trihenia și Spiridon de la chilia Sfântului Ipatie. Am fost și la Lacu, și la Colciu. Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie;**

**2 - cercetarea picturilor și a icoanelor cu ochiul de profesionist, nu doar ca un creștin închinător la icoane; nu mai sunt meșteri cum au fost odată, și nu am avut de la cine învăța ceva în plus față de ce știam din țară.**

<sup>200</sup> Sfântul Ioan IACOB ROMÂNUL (HOZEVITUL), *Din Ierihon către Sion - Trecerea de la pamant la cer*, s.n., Jerusalem, 1999, <<http://www.misiune-ortodoxa.ro/download/detalii/sf.-ioan-iacob-romanul-hozevitul-din-ierihon-catre-sion.html>>, sâmbătă, 17 august 2013, p. 408.

<sup>201</sup> *Patericul...*, Pentru socotință, 21.

<sup>202</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

<sup>203</sup> *Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.*

3 - cercetarea manuscriselor românești din depozitul bibliotecii de la Prodromul și copierea unor Sfinți Părinți, pe care le-am și adus, și eu și Părintele Serafim, și i le-am dat Părintelui Dumitru Stăniloae”<sup>204</sup>

Din păcate, Părintele Arsenie Boca a eșuat în toate cele trei palete ale planului său: 1. căutând desăvârșirea nu a ajuns-o pentru că nu a ascultat de nici un duhovnic (ba pe cel care l-a smerit arătându-i amăgirea, pe *Arhimandritul Antipa Dinescu, care era un sfânt în viață*<sup>205</sup> nici nu l-a pomenit între părinții îmbunătățiți pe care i-a cunoscut), ci a petrecut singur în Sfântul Munte; 2. nu a luat binecuvântare de la Sfintele Icoane, privindu-le cu ochi de profesionist, iar nu sărutându-le cu evlavie, și datorită felului său disprețuitor de a-i privi pe ceilalți, nu a ascultat nici de minunații iconarii de acolo ce scriau Sfintele Icoane după Sfintele Canoane (ca să-și poată corecta felul apusean și fără gust artistic de a picta); și 3. datorită instabilității și grabei cu care a plecat din Sfântul Munte (alungat de regizorii vedeniilor sfinției sale, ca nu cumva să se întâlnească cu vreun părinte îmbunătățit să-l scape de amăgire), nu a putut să copieze nici prea multe manuscrise, pentru a-i fi Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae în vreun altfel de ajutor decât financiar și de dactilograf (necunoscând greaca ci mai mult franceza).

Noi credem că începutul amăgirii Părintelui Arsenie Boca provine tocmai de la căutarea desăvârșirii. Căutarea desăvârșirii este o înșelare și omul smerit se consideră începător, în faza de curățire de patimi și din toată inima se străduiește doar ca să pună un mic și umil început bun de pocăință, cu ajutorul lui Hristos, ca să scape din robia patimilor și să poată începe să înțeleagă creația în lumina rațiunilor dumnezeiești. Cei mijlocii, aflați în iluminare se roagă să pună un început bun de pocăință, ca să scape din robia înțelegerii parțiale a sensurilor dumnezeiești ale firii și să se elibereze de vederea creației pentru a se odihni în Cel neajuns. Iar cei desăvârșiți cu adevărat, fiind în contemplație, se roagă... să pună început bun de pocăință, ca să se smulgă din robia întreruperilor odihnei în Dumnezeu și să se predea cu totul, fără întoarcere, prin răstignirea minții, învierii în Hristos, ca între ei și Mirele dorit să nu mai fie nici un interval. Abia atunci își pot vedea adâncul păcătoșeniei și nimicniciei personale, când stau față în față cu Cel ce izovrăște desăvârșirea:

*Se spunea despre avva Sisoe că s-a bolnăvit. Și șezând bătrânii lângă dânsul, a început acesta grăit unora. Iar ei l-au întreat: „Ce vezi, avvo?” Și le-a zis: „Văd pe unii că vin la mine și-i rog să mă lase puțin să mă pocăiesc”. I-a zis lui o unul din bătrâni: „Și de te vor lăsa, de acum poți să te folosești spre pocăință?” I-a zis lui bătrânul: „Deși nu pot face, dar suspin în sufletul meu puțin și îmi este de ajuns”.*<sup>206</sup>

*Cuviosul Sisoe, petrecând șazeci de ani, s-a apropiat de sfârșitul său. Deci, când era să moară, monahii șezând lângă dânsul, s-a luminat fața lui ca o lumină și a zis către ei: "Iată, a venit Părintele Antonie". Și tăcând puțin iarăși a zis: "Iată a venit ceata proorocilor". Și iarăși fața lui mai mult a strălucit. Și a zis: "Iată a venit ceata apostolilor". Fața lui s-a luminat îndoit, și vorbea cu fețele cele nevăzute. Frații l-au rugat, zicînd: "Spune nouă, părinte, cu cine vorbești?" El le-a zis: "Iată, au venit îngerii să mă ia, și mă rog lor, ca să mă lase puțin să mă pocăiesc". Frații i-au zis: "Părinte, nu-ți este de trebuință ție pocăința". Starețul a răspuns: "Cu adevărat nu mă știu pe mine să fi pus început pocăinței mele". Atunci toți au cunoscut că este desăvârșit.*

*Deci, el s-a luminat și mai mult, și fața lui se făcuse ca soarele, încît toți s-au temut. Starețul le-a zis: "Iată, vedeți toți că vine Domnul, și zice: "Aduceți-Mi vasul alegerii din pustie". Cuviosul zicînd acestea, îndată și-a dat duhul său Domnului; și s-au făcut niște fulgere, încît chilia s-a umplut de bună mireasmă.*<sup>207</sup>

<sup>204</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, p. 43-44.

<sup>205</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 16-21.

<sup>206</sup> *Patericul...*, Pentru Avva Sisoe, 48.

<sup>207</sup> *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 06.07.

Părinții pustiei și-au dat seama că Sfântul Cuvios Sisoe este desăvârșit, deoarece credea din toată inima că nu a pus încă început al pocăinței sale. Tot așa și noi ne putem da seama că cine caută să fie desăvârșit nu a pus încă început bun pocăinței sale.

Dar dacă tot a vrut să fie desăvârșit, de ce Părintele Arsenie Boca nu a urmat singura cale de a se desăvârși, a urma bătrânilor și Sfinților Părinți?

*Că nimănui nu descoperă Dumnezeu calea desăvârșirii, decât celor ce se vor povățui spre dânsa prin Părinții cei duhovnicești, precum poruncește și prin proorocul, zicând: întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție, pe cei mai bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7).*

Dar nu numai desăvârșirea, ci nici chiar mântuirea nu este posibilă fără sfatul cel smerit după Sfinții Părinți:

*Ne învățăm dar din cele zise că nu este altă cale de mântuire fără decât a vesti gândurile la Părinți și a nu defăima predania strămoșilor*

După cum vom vedea mai jos:

*Celui ce voiește a ridica crucea și a urma lui Hristos i se cuvine ca, înaintea îndeletnicirii cu vreo cunoștință sau învățătură, să se sârguiască prin cea necurmată întru dânsul cercare a gândurilor, și prin multa grijire cea pentru mântuire, și prin întrebarea robilor lui Dumnezeu, a celor ce sunt de o minte și de un suflet, a celor ce se nevoiesc într-aceeași nevoie; ca nu cumva, necunoscând unde și cum umblă, întru întuneric, fără lumina făcliei să călătorească. Căci, călătorind cu rânduială de sine, fără cunoștința evanghelicească și fără dreapta-socoteală și fără povățuirea cuiva, mult se poticnește și în multe gropi și curse ale vicleanului cade, mult se rătăcește, mult se ostenește și în multe primejdii cade, și nu știe ce sfârșit va dobândi.*

*Că mulți, deși prin multe osteneli și nevoițe au trecut, și rea-pățimire și multe trude au răbdat pentru Dumnezeu, însă prin rânduiala de sine [idioritmia] și nedreapta socoteală și neîndeletnicirea cu folosul de la aproapele, mulțimea ostenelilor lor netrebnice și deșarte le-au făcut. Pentru aceasta, de este cu puțință, se cuvine să fii împreună și adeseori a te sârgui și a te nevoi să vorbești cu bărbați cunoscători. Căci, dacă nu ai făclia adevăratei cunoștințe, călătorind împreună cu cel ce o are, nu vei umbla întru întuneric, nu te vei primejdi în curse și în lațuri și nu vei cădea în fiarele cele înțeleghătoare ce se pasc întru întuneric, care pe cei ce umblă întru dânsul fără gânditoarea făclie a dumnezeiescului cuvânt, îi hrăpesc și îi strică.*

[...]

V. A lui Avva Isaac

*Frate, de vei greși în vreun lucru, să nu minți din pricina rușinii, ci fă metanie, zicând: „Iartă-mă”, și greșeala trece. Să nu fie una în gura ta și alta în inima ta, că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, ci pe toate le vede - și pe cele ascunse, și pe cele arătate. Deci tot gândul, și tot necazul, și toată voia ta, și toată bănuiala să nu le ascunzi, ci vestește cu slobozenie starețului tău; și ce vei auzi de la dânsul, sârguiește-te să faci cu credință, și așa se va ușura războiul de la tine; că duhurile cele rele nu au bucurie fără numai în omul ce face gândurile sale, fie ele bune sau rele.*

***Dă inima ta spre ascultarea Părinților, și harul lui Dumnezeu va locui întru tine. Nu fi lângă sineți înțelept, ca să nu cazi în mâna vrăjmașilor tăi. A tăcea întru a nu spune gândurile te face pe tine cum că cauți cinstea lumii și slava ei cea urâtă; iar cel ce îndrăznește a mărturisii gândurile sale înaintea Părinților săi le gonește pe ele de la sineși.***

*Împărtășește-te de-a pururea din sfatul Părinților tăi, și vei face toată vremea ta întru odihnă.*

VI. A lui Avva Cassian

1. ***Semn al adevăratei smerenii este a descoperi Părinților nu numai ce facem, ci și ceea ce gândim. Că această lucrare gătește pe călugăr a merge fără poticneală pe calea cea dreaptă. Că cu neputință este ca cel ce își rânduiește viața sa prin judecata și socoteala celor mai bătrâni să cadă în amăgirea dracilor.***

Încă și într-alt chip: că însăși aceasta, a arăta adică și a descoperi Părinților pomenirile cele rele, le veștejește pe acestea și mai slabe le face. Că precum șarpele, din gaură întunecoasă ieșind la lumină, se sârguiește a unelti fugă și a se ascunde, tot așa și gândurile cele rele se arată prin curata mărturisire și spovedanie.

2. Una ca aceasta mi-a povestit și Avva Serapion despre sineși, zicând: „Când eram mai tânăr și petreceam cu starețul meu, după ce mâneam, sculându-mă de la masă, furam, prin lucrarea Diavolului, câte un posmag, pe care îl mâneam pe ascuns de starețul meu. Deci, dacă am stărui întru aceasta, făcând-o multă vreme, stăpânit fiind, nu mă puteam opri pe sine: conștiința nu mă mai odihnea, iar bătrânului mă rușinam a-i spune.

Și s-a întâmplat după iconomia Iubitorului de oameni Dumnezeu ca să vină la stareț oarecari frați pentru folos, care l-au întrebat despre gândurile lor. Și a răspuns starețul: «Nimic nu vatămă mai mult pe călugăr și veselește pe draci precum ascunderea gândurilor de Părinții duhovnicești». Apoi le-a grăit lor și despre înfrânare. Iar eu, cele grăite auzindu-le și întru sinemi venind, am gândit că Dumnezeu a descoperit starețului greșealele mele; și, umilindu-mă, am început să plâng. Și am scos posmagul din sânul meu, pe care eram obișnuit a-l fura, și, aruncându-mă pe sinemi la pământ, ceream iertare pentru greșealele cele ce s-au făcut de mine și rugăciune de întărire pentru cele ce vor veni de aici înainte. Și a zis starețul: «O fiule, mărturisirea ta, chiar și tăcând eu, te-a izbăvit pe tine; și pe dracul cel ce te rănea până acum prin tăcere, mărturisind tu cele despre tine, l-ai junghiat; de acum nu va mai avea loc întru tine, căci l-ai scos din inima ta la arătare». Și încă nu sfârșise starețul grăind, și iată, lucrarea Diavolului s-a arătat ca o făclie ieșind din sânul meu și umplând casa de putoare, încât cei de față au socotit că acolo arde multă pucioasă. Atunci și a izbăvirii tale, pe care Domnul o a făcut cunoscută în chip simțit prin semnul ce s-a făcut». Deci, de atunci, așa s-a depărtat de la mine patima îndrăcirii pântecelui și acea poftă diavolească, încât nici în minte nu-mi mai venea”.

3. **Ne învățăm dar din cele zise că nu este altă cale de mântuire fără decât a vesti gândurile la Părinți și a nu defăima predania strămoșilor:** că și ei, nu pornind de la sineși, ci de la Dumnezeu și din Scripturile cele de Dumnezeu insuflate au lăsat celor mai de pe urmă a întreba pe cei ce au călătorit mai-nainte. Și este cu puțință adică și din multe altele ce se găsesc în Scripturile cele de Dumnezeu insuflate a ne învăța, și mai vărtos din istoria cea despre Samuil Proorocul (cf. I Samuil 3: 1-14), care, din pruncie fiind dăruit lui Dumnezeu de maica sa și învrednicindu-se de Dumnezeiești vorbiri, n-a crezut gândului său, ci, odată, și de două ori fiind chemat de Dumnezeu, a alergat către bătrânul Eli și, cu învățătura acestuia îndreptându-se<sup>149</sup>, s-a canonisit despre cum trebuie a răspunde lui Dumnezeu; Care Dumnezeu, pe cel ce l-a hotărât vrednic de Sine prin chemarea Sa, pe acela voiește să-l povățuiască prin îndreptarea și învățătura bătrânului, încât prin aceasta să fie călăuzit spre smerenie.

4. Încă și pe Pavel, chemându-l Hristos prin Sine și mai multe vorbindu-i, deși de îndată putea să-i deschidă ochii lui și calea desăvârșirii să i-o facă cunoscută, l-a trimis către Anania, poruncindu-i să învețe de la dânsul calea adevărului, zicând: Mergi în cetate, și acolo îți se va spune ce se cade să faci (Fapte 9: 6), printr-acestea învățându-ne pe noi să urmăm povățuirii celor ce au călătorit mai-nainte pe cale. Iar aceasta și însuși Apostolul învățându-se, a plinit-o apoi cu lucrurile lui, precum despre sineși, scriind, zicea: Că m-am suit în Ierusalim ca să văd pe Petru și pe Iacov, căroră le-am spus Evanghelia pe care o propovăduiesc, ca nu cumva să fi alergat în deșert și încă alerg (Gal. 2: 2). O, minune, vasul alegerii, cel ce s-a ridicat până la cerul al treilea și a auzit de la Dumnezeu graiuri negrăite, cel ce darul Duhului îl avea împreună cu sine călător și cuvântul învățăturii îl adeverea prin semnele ce urmau, acesta mărturisește că are trebuință de sfătuirea Apostolilor celor mai-nainte decât dânsul!

**Cine, dar, va fi așa de fudul și mândru, care, auzind acestea, să nu se îngrozească, și așa să se teamă ca de gheena focului și de veșnica muncă, și să mai umble vreodată în a sa socoteală? Că nimănui nu descoperă Dumnezeu calea desăvârșirii, decât celor ce se vor povățui spre dânsa prin Părinții cei duhovnicești, precum poruncește și prin proorocul, zicând:**

**întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție, pe cei mai bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7).**

[...]3.întrebat-a un frate pe oarecare din stareți: „Cum de nu sunt lăsat a fi slobod cu bătrânii despre gândurile mele?” Și a răspuns bătrânul: „Pentru nimic nu se bucură vrăjmașul așa de mult precum pentru cei ce nu-și arată gândurile lor”.

4. Zis-a Avva Antonie: „Am văzut călugări căzând după multe osteneli, și venind întru ieșirea din minți pentru nădejdea cea spre lucrul lor, și pentru a amăgi pe cel ce a zis: întreabă pe tatăl tău, și-ți va vesti ție; pe cei bătrâni ai tăi, și-ți vor spune ție (Deut. 32: 7)”.<sup>208</sup>

Ne-am frământat multă vreme ce a declanșat această stare mâniașă de bici (specifică omului amăgit prin mândrie), în Părintele Arsenie Boca. Despre ea, iată ce zice Sfântul Cuvios Marcu Ascetul:

8. Să vorbim acum puțin și despre patima nerațională a mâniei, care pustiește, zăpăcește și întunecă tot sufletul, și-l arată pe om asemenea fiarelor în vremea mișcării și lucrării ei, mai ales pe cel ce alunecă lesne și repede spre ea. Patima aceasta se sprijină mai ales pe mândrie; prin ea se întărește și se face nebiruită. Căci până ce e udat copacul diavolesc al amărăciunii, al supărării și al mâniei, cu apa puturoasă a mândriei, înflorește și înfrunzește îmbelșugat și aduce mult rod al fărădelegii. Iar clădirea celui rău în suflet nu poate fi doborâtă, până ce are ca sprijin și întărire, temelia mândriei. Dacă vrei, așa dar, să se uște în tine arborele fărădelegii (adecă patima amărăciunii, a mâniei și a supărării) și să se facă neroditor, ca venind securea Duhului să-l taie și să-l arunce în toc cum zice Evanghelia, și să-l scoată afară împreună cu toată răutatea; și dacă vrei să se dărâme și să se surpe casa fărădelegii, pe care cel rău o zidește cu vicleșug în suflet (și o face aceasta adunând de fiecare dată în gând ca pietre felurite pricini întemeiate sau neîntemeiate, provocate de lucruri și de cuvinte referitoare la cele materiale și ridicând în suflet o clădire a răutății, căreia îi pune ca sprijin și întărire gânduri de mândrie), să ai smerenia Domnului neîncetat în inimă. Să te gândești cine a fost El și ce s'a făcut pentru noi, și din ce înălțime de lumină a dumnezeirii, — descoperită după puțință ființelor de sus și slăvită în ceruri de toată firea rațională a îngerilor, Arhanghelilor, Scaunelor, Domniilor, începătoriilor, Stăpâniilor, Heruvimilor și Serafimilor și a nenumitelor Puteri spirituale, ale căror nume n-au ajuns până la noi, după cuvântul tainic al Apostolului,) — în ce adânc de smerenie omenească s'a coborât, prin negrăita Sa bunătate, asemănându-se întru toate nouă, celor ce ședeam în întunerecul și în umbra morții" și ajunsesem robi prin călcarea lui Adam, fiind stăpâniți de vrăjmaș prin lucrarea patimilor.<sup>209</sup>

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfinții Părinți, deși ucenicii sfinției sale vor să arate că a fost un mare cunoscător și trăitor al lor? Dacă ucenicii îl numesc tâlcuitor și autor intelectual al Filocaliei, chiar dacă noi ne dăm seama că aceasta nu este real, dar oare nu a citit-o măcar? Sau oare a dorit atât de mult să se afirme încât nu a mai ținut cont de cuvintele insuflete de Sfântul Duh din scrierile patristice?

De ce a primit vedeniile demonice și le-a urmat sfatul ajungând într-o asemenea adâncă și ireversibilă rătăcire?

Cu durerea inimii am căutat un motiv care să nu îl acuze în vreun fel, deoarece scopul acestui studiu nu este a-l incrimina, ci de a ne feri pe noi înșine de rătăcire, din experiența sfinției sale. Iar pentru aceasta este nevoie să nu fim judecători și aspri, ci în toate să vedem cu milă firea omenească cea neputincioasă și cu greu de scăpat din propria plăcere de sine (marea cursă ce a făcut pe toți cei din iad ca în veșnicie să nu mai vrea să fie cu Dumnezeu ci numai cu propria părere nălucitoare despre sine, despre creație și despre Dumnezeu).

Cu mila lui Hristos credem că am găsit un astfel de mecanism de amăgire, pentru a ne spori și mai mult mila față de sfinția sa. Desigur că realitatea lăuntrică a sfinției sale o știe Bunul Dumnezeu, însă roadele ei, pe care le putem cunoaște, nu sunt Ortodoxe. Este posibil să fie și multe alte cauze, unele din ele găsite în acest studiu, altele poate necunoscute decât Marii și înfricoșător de frumoasei judecăți a lui Dumnezeu. Dar să încercăm a-l acoperi cu această logică, ca nimeni să nu-i fie osânditor, pentru a nu se osândi.

<sup>208</sup> Everghetinos, Ed. Egumenița, Editura Cartea Ortodoxă, s.l., 2009, <<https://archive.org/details/Everghetinosul-Volumul-I-ii>>, <<https://archive.org/details/EverghetinosulVol.Iii-iv>>, joi, 10 septembrie 2015, pp. 90-91, 103-105.

<sup>209</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 320-321.



În legătură cu rațiunea amăgirii Părintelui Arsenie Boca, cel mai mult ne-a impresionat scrisoarea sfinției sale de îndrumare a unei surori ce avea vedenii. Aproape am crezut că este scrisă de vreunul din Sfinții Părinți. Apoi ne-am întrebat de ce sfinția sa nu și-a urmat propriile îndrumări pe care tocmai precuvioșia sa le-a scris altora. Am recitit-o cu mai multă luare aminte și... ne-am îngrozit. Am înțeles prin ce fisură a rațiunii, subțire și greu de depistat, a intrat înșelarea în Părintele Arsenie Boca și cât de subtil poate lucra diavolul spre a amăgi un biet suflet, mai ales când are capacitate de influență asupra multora.

*Sora noastră Frăsina*

*Am citit cele comunicate de dincolo. Ți le trimit îndreptate după gramatică și pe unde era nevoie și după conținut. Îți prețuiesc darul ce ți-a dat Dumnezeu, însă grijă trebuie să avem amândoi*

[din start o încurajează că înșelările demonice care o îndemneau să încalce Sfintele canoane ar fi dar de la Dumnezeu, îndreptând cele comunicate doar gramatical, dar din păcate nu și duhovnicește, fiindcă și sfinția sa era prins de aceeași patimă și nu putea *Mat 15:14 Lăsații pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.* – n.n.]

**. Din învățatura Părinților reiese că trebuie să ne ferim de fapte neobișnuite, precum sunt vedeniile, comunicările și altele. De ce? Pentru că în ele se pot strecura și înșelăciuni. Diavolul ia un chip și zice că-i Hristos și așa mai departe. Părinții știu slăbiciunea firii omenești ușor de amăgit.**

*Preoții au datoria de a cerceta duhurile. Și pe ce vom cunoaște? Pe roade. Deci, dacă în sufletul tău sporește smerenia, dragostea de Biserică, iubirea de oameni, ascultarea de preoți, nu ești în înșelare, ci în adevăr.*

[numai că toate cele enumerate mai sus, pot fi mimate în simțire, unealta cea veche a înșelării, chiar de diavol – n.n.]

*Dacă însă încolțește în sufletul tău o părere de sine, precum că ești sfântă, ești aleasă, de tine trebuie să asculte oamenii, darul tău a alunecat în înșelăciune.*

[nu este un criteriu bun, deoarece sufletul căzut în nesimțirea lăuntrică (datorită dorinței și obișnuinței cu aparițiile demonice din falsele vedenii) nu își mai dă seama pe ce lume e și poate avea o simțire de dulce smerenie fabricată tocmai de draci. De fapt nu poate fi vreun criteriu rațional în deosebirea duhurilor, ci numai paza poruncilor în smerita ascultare duhovnicească trebuie să ne fie călăuză, și doar Sfântul Duh poate descoperi diferența între adevăr și înșelare. Despre aceasta ne învață chiar și mult experimentatul (atât în vedenii autentice cât și în înșelări) Sfânt Cuvios Siluan Athonitul, că cel ce dorește vedenii nu simte mândria sa:

*Dacă vezi o lumină înăuntrul sau în afara ta, nu te încrede în ea, dacă împreună cu lumina nu simți în tine zdrobire [de inimă] pentru Dumnezeu, nici iubire pentru aproapele; dar nici nu te teme, ci smerește-te și lumina va pieri. Dacă vezi vreo vedenie sau un chip sau ai un vis nu te încrede în aceasta, pentru că dacă este de la Dumnezeu, Domnul te va face să înțelegi aceasta. Dacă n-a cunoscut după gust pe Duhul Sfânt, sufletul nu poate înțelege de unde anume vine vedenia. Vrăjmașul dă sufletului o anumită dulceață amestecată cu slavă deșartă și după aceasta se recunoaște înșelarea.*

*Părinții zic că dacă o vedenie e pricinuită de vrăjmașul, sufletul simte tulburare. Dar numai sufletul smerit și care nu se socotește pe sine vrednic de vedenii simte tulburare sau frică la lucrarea vrăjmașilor; iar omul mândru și căzut în slava deșartă nu poate încerca nici frică, nici tulburare, fiindcă el vrea să aibă vedenii și se socotește pe sine vrednic de aceasta și de aceea vrăjmașul îl înșeală ușor.*

*Lucrurile cerești se cunosc prin Duhul Sfânt, iar cele pământești prin minte: dar cine vrea să cunoască pe Dumnezeu cu mintea lui din știință, acela e în înșelare, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai prin Duhul Sfânt.*

**De aici vedem că sfaturile în legătură cu modul de a deosebi vedeniile, date de Părintele Arsenie Boca, sunt ele însele provenite din amăgirea proprie prin care a fost înșelat toată viața. A crezut că se poate feri (și își poate feri ucenițele) de încrederea în aparițiile celui prea viclan doar folosind știința minții sale, după bieteile criteriilor omenești ale rațiunii căzute, nedobândind încă Sfântul Duh, fiindcă nu era în ascultare.**

**Cu ce înșelare vorbea despre înșelare și cât de apropiată de adevăr poate fi minciuna cu mască de adevăr!– n.n.]**

*Așa mi se pare din câte mi-au spus chiar preoții, că ar fi alunecat și Petrache (Lupu n.n.) de la smerenie. Deci sora noastră, vezi să fii cu grijă asupra cugetului inimii tale, că mulți cu dar s-au pierdut ieșind de sub povăța cea după dreptate. Nu te bănuiesc de astea, dar faptul că Maica Domnului te laudă și te numește că vei fi sfântă și sfânta sfințelor - chiar dacă acolo vei ajunge, cum a ajuns și Maria Egipteanca totuși mă pune pe gânduri.*

[din start Părintele Arsenie Boca cade în capcană, fiindcă primește arătările Maicii Domnului, repetate, ale uceniței sfinției sale ca autentice, din care, dacă nu este atentă, însă, poate cădea. Dar este atât de evident, și pentru un duhovnic începător, că după cum se desfășurau vedeniile (des), după cuvintele pompoase, dar fără profunzime și după îndemnurile de încălcare a Sfințelor Canoane, că erau cu toate de la draci. De unde mândria acestei siguranțe că erau vedenii autentice, din care, însă, se poate cădea? Nu cumva tocmai din cauza faptului că și sfinția sa se afla în aceeași patimă a primi vedeniile, care (după cum se vede și în acest studiu) îl îndemnau la nenunțate încălcări ale Sfintei Predanii? Și ce interesant: o laudă că se va mântui, ca să o „smerească”, răsplătindu-i astfel darul ei de a-l lăuda ca să se „smerească” – n.n.]

*Lauda pe mulți i-a făcut să se afume la minte cu mândrie*

[după cum vom vedea mai jos, Părintele Arsenie Boca se socotea o excepție, fiind printre pușinii pe care laudele îl înmiresmează cu smerenie – n.n.].

*Deci ori de câte ori vei mai auzi cuvântul acesta de laudă, adă-ți aminte de păcatele tale și te apără de primejdia părerii de sine.*

[tehnica smereniei intelectuale false a lui Francisc de Assisi. În realitate demonii nu atacă numai prin laude ca să ridice la cer, ci și prin muștrări ca să trântescă în iad. Iată ce ne învață un experimentat trăitor al acestor realități:

*Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea“.*

*Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo”. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.*

*Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primeste-o, e harul!” Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.*

*Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori ii spuneau: „De acum esti un sfant”. Alteori insa ii ziceau: „Nu te vei mantui”. Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?” Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul”.*

*Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer”, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon, impingandu-l spre deznadejde. <sup>210</sup>*

– n.n.]

*Văd că și eu mă pomenesc lăudat. Îmi roșește obrazul de rușine știindu-mi căderile și dând din căderi în căderi. Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia*

<sup>210</sup> <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016

*înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Și cel puțin în fața conștiinței să nu mă fățărnicesc. [să fie asta o recunoaștere publică a faptului că în fața altora se fățărnicesc? – n.n.]*

*Cuvintele pe care mi le-ai trimis sunt o aspră dojană și pentru mine și de tare mult folos, tocmai prin faptul că mă laudă pe nedrept.*

[și care poate fi folosul laudelor? Cum să se folosească cineva de ele? Cum să fie recunoscător pentru laude? Fără numai dacă vrea să o stimuleze să facă și altă dată la fel. De aceea îi și dogmatisește greșit că laudele sunt chiar folositoare pentru smerenie, deci să continue tot așa... ca să-l folosească, ca să se poată și el smeri, săracul, măcar prin laude, dacă nu poate altfel. Și în aceasta Părintele Arsenie Boca își arată rătăcirea și unul din mecanismele falsei sale smerenii construite din vârful buzelor minții. După Sfinții Părinți smerenia nu vine prin laude, ci prin ocări, lucru gustat de toți și din experiență:

30. *Când vei suferi pentru vreo ocară sau necinste, să știi că te alegi cu un folos. Căci prin ocară e alungată de la tine slava deșartă.*<sup>211</sup>

10. *Dracii, cari urăsc sufletele noastre, dă unora în gând să ne aducă oarecari laude reci, apoi ne îndeamnă să le îmbrățișăm plini de bucurie. Dacă prin aceasta ne vom umfla prin înalta părere de noi înșine și vom face loc în noi slavei deșarte, nu vor pregeta vrăjmașii să ne robească.*

11. *Primește mai bine pe cel ce te batjocorește decât pe cel ce te laudă, de care s'a scris că nu se deosebește întru nimic de cel ce blestemă.*<sup>212</sup>

**Laudele sunt niște ispite, uneori provenite din politețe, altele din dorința lăudătorului de a-și vindeca pizma față de noi, altele din vicleșug pentru a ne câștiga spre interesul personal, puține laude fiind curate, provenind din simplitate și dragoste:**

27. *Pe fratele ce-l laudai ieri ca bun și-l vesteai ca virtuos, nu-l bârfi astăzi ca rău și viclean, făcând din defăimarea fratelui motiv de apărare a urii viclene din tine, în urma mutării tale de la dragoste la ură. Ci stăruie în aceleași laude chiar dacă ești încă stăpânit de supărare și ușor te vei întoarce la dragostea mântuitoare.*<sup>213</sup>

**Pe toate, însă, sub orice chip ar veni, trebuie să le respingem cu tărie, măcar în ascuns. În nici un caz nu trebuie să încurajăm pe ceilalți să ne laude, cu nici un pretext. Despre ele Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ne învață că trebuie să le considerăm scuipat al dracilor. – n.n.]**

*Apără-te și tu așa.*

**[adică să se apere pe sine lăudându-se pe nedrept ca să se smerească, sau să stea de vorbă cu regizorii vedeniei demonice care o amăgeau, contrazicându-i sau aprobându-i? Amândouă sunt sfaturi amăgitoare, nu după Sfinții Părinți –n.n.]**

*Nu dau sfaturi și porunci Stăpânei, dar strig neputința noastră, a mea și a ta, și mărturisim că primejdia dă târcoale și sfinților, de cum nouă păcătoșilor.*

*Fugi chiar de lauda Maicii Domnului.*

**[dar prin aceasta chiar credea și îi confirma bieteii ucenițe amăgite că este vorba de Maica Domnului!!! –n.n.]**

*(Dacă îndreptarea asta, din părintească purtare de grijă, te bucură, e semn bun, dacă te înțeapă puțin, e părerea de sine – mândria – care se dă de gol.)*

[ce ne facem însă dacă, dimpotrivă, fiind împrilostită, simțea o „umilință” și o „pocăință” uriașe, cu multe lacrimi (izvorâte din această adâncă, aleasă și profundă „părintească purtare de grijă”, căci vedem aceste simțiri și trăiri, trucuri vechi ale celui vechi în răutăți, la mulți ucenici ai sfinției sale), toate mimate cu iscusință de cel ce o înșela și o omora în ascuns, cum făcea și la bietul Francisc de Assisi? Atunci bucuroasă că este „cu adevărat smerită”, „desigur doar așa i-a spus Părintele Arsenie Boca!”, alerga să spună la toți vedeniile sale, după ce manipula ierarhia ca să vorbească în public, la Oastea Domnului, în Sfânta Biserică, după cum vedem mai jos că o îndemna pictorul de la Drăgănescu– n.n.]

<sup>211</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 74.

<sup>212</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, pp. 126-127.

<sup>213</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., p. 142.

***Dorul și țința noastră e mântuirea și nu vedenia. Sufletul e așa de înclinat după bucurii, încât se lipește de bucuria vedeniei – chiar bună – și nu învață că liberarea e a nu dori nimic, decât mila sau iertarea lui Dumnezeu.***

[și din acest sfat se vede că Părintele Arsenie Boca nu avea adevărate vedenii, fiindcă simțea bucurii, de care chiar se lipea, după cum descrie experiența lor. Cu totul altfel descriu Sfinții Părinți simțirea în cazul vedeniilor de autentice:

10. Când mintea pornește în focul dragostei spre Dumnezeu, nu se mai simte nici pe sine, nici vreun lucru oarecare. Căci luminată fiind de lumina dumnezeiască cea nemărginită, părăsește simțirea față de toate cele făcute de Dumnezeu, precum și ochiul sensibil nu mai simte stelele, când răsare soarele.<sup>214</sup>

Așadar, în adevăratele răpiri, sufletul nu mai simte nimic, nici măcar bucurii:

1Co 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. :10 Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.

– n.n.]

*Cu îndreptări de felul acesta – după povețele Părinților – darul tău se va desăvârși încât să-ți placă tot ceea ce vine din părintească purtare de grijă.*

***Saul L-a văzut pe Domnul pe drumul Damascului, totuși l-a trimis la o slugă smerită a Sa din Damasc, acoperind darul cu smerenie. După 14 ani de osteneală, după răpirea în Rai, același Pavel a simțit trebuința să arate propovăduirea sa celorlalți Apostoli, nu cumva „să fi alergat în deșert”. Aceasta nu era o îndoială a sa, ci era o ocrotire a lui Dumnezeu, era dulama smereniei, care păzește de cădere.***

***De cădere s-au temut toți sfinții. Prin urmare, vezi și tu să nu ieși sus lauda și să te trezești pe jos. Asta și-o spune un slujitor mai păcătos al Maicii Domnului.***

*Suntem înjugați cu neputința tocmai ca să nu cădem. Deci cu cât te vei vedea și mai nevrednică în cugetul și-n viața ta, cu atât ești mai aproape de adevăr și mai ferită de primejdii. Întru cunoștința neputinței se săvârșește darul lui Dumnezeu.*

***Cu toate acestea, vorbind cu oamenii, să nu faci caz cu neputințele tale. Nici cu neputințele nu e bine să ne prea lăudăm. Și asta e o plăcere păcătoasă, dovedind iubire de sine.***

**[dar de ce oare vorbea atunci de neputințele altora și de ale sale, mai sus? În realitate Sfinții Apostoli se lăudau la toată lumea cu neputințele lor: 2Co 12:9 Și mi-au zis mie: destul este ție darul' meu; că puterea mea întru neputință se săvârșește, deci cu dulceață mă voi lăuda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos. –n.n.]**

*N-am răgazul să-i scriu mai pe larg și Părintelui Grovu, de aceea du-i scrisoarea asta și vezi ce părere are. L-aș ruga să lucreze pe față și sub știrea Mitropolitului. El nu se prea învoiește la lucrul lui Petrache, nici la cel de aici, deși nu se opune, însă când e vorba de a vorbi pe la adunările Oastei, cred că s-ar învoi. Deci să-ți ceară Părintele Grovu încuviințarea de la Vlădica de a vorbi la Oaste. în Biserică scrie că femeia să tacă. Deci nu stricăm cele scrise. V-a motiva cererea cum va ști și, pe căile rânduite, îți va aduce încuviințarea.*

**[deci iată că și aflăm ce fel de vedenii amăgitoare avea biata soră: să fie misionară, să vorbească și să învețe pe creștini, să încalce Sfânta Scriptură, și, deși le știa, Părintele Arsenie Boca le încuviința și le găsea soluții viclene, ca să poată fi duse la împlinire. Deci, amăgire de dragul misiunii, iar și iar, ca și în cazul sfinției sale 1Co 14:34 Ca în toate Bisericile sfinților, femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și Legea. 35 Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor, căci este rușinos ca femeile să vorbească în biserică. 36 Oare de la voi a ieșit cuvântul lui Dumnezeu sau a ajuns numai la voi? 37 Dacă i se pare cuiva că este prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască că cele ce vă scriu sunt porunci ale Domnului. Și iată cum Părintele Arsenie Boca se vrea manipulator prin scrisoare și al Părintelui Grovu și al Mitropolitului, spre încălcarea Sfintelor Canoane, deși le cunoștea și își dădea seama că le încalcă, de dragul vedeniilor – n.n.]**

<sup>214</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., p. 71.

*Am vrut să te cruț de îngrămădirea oamenilor, fiindcă ei doresc să afle viitorul ăsta pământesc, ce-o mai fi, ce-o mai veni, și cu asta tot samă de nimica e. Să-i îndrumi la Biserică, la căile curăției de păcate. Să nu li se pară destul că au vorbit cu tine sau cu mine.*

[iar avem de a face cu același fel de vedenii la uceniță ca la dascălul ei: ghicirea viitorului, cu pretextul că de fapt se slujesc de aceasta pentru a îndruma spre Biserică. Dar diavolul este oprit de Sfinții Apostoli chiar când propovăduiește adevărul, nicidecum nu este reprodus de Ortodocși: *Fap 16:16 Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. 17 Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. 18 Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit. –n.n.]*

*Transformarea omului e ceea ce trebuie, din rău - bun, din păcătos - mai curat, din slab la minte - mai cuminte, din om vechi - om nou, - omul lui Dumnezeu, smerit, iubind pe toți oamenii și iubind pe Dumnezeu și toată lumea sfinților mai mult decât viața sa.*

*Cu părintească iubire și purtare de grijă,  
Arsenie.*

*Roagă-te pentru toată lumea.*

18. II. '46<sup>215</sup>

Cât de apropiată este falsa smerenie de smerenia autentică, nu o poți discerne decât cu mult sfat!

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți.

Să începem, mai întâi, cu ce ne spune un autentic model de Sfânt, chiar dacă încă nu este canonizat: Arsenie... Papacioc, care și-a dobândit discernământul prin multele experiențe duhovnicești ce le-a avut, dar la lumina ascultării de duhovnicia sfinției sale:

*In sfarsit, sunt multe de spus despre pustie si o compar cu puscaria. Puscaria are alt „profesor”, alta tema: viclenia oamenilor in fata carora trebuie sa rezisti. Plecarea in pustie nu este o plecare socotita, comparata in sa n-am rezistat numai cu oarecare dorinta de pustie. Din contra, astea mi-au fost niste piedici foarte mari. Aici [in pustie] lupta se da exclusiv numai cu diavolul. Aceste probleme cu hrana sunt neinsemnate, dar care ar putea conta si ele. Problemele erau acestea: sa-l poti tine la distanta pe diavol. Se atinge de tine daca te are la mana cu ceva. Nu se poate rezista decat daca te stapaneste o autentica smerenie. O smerita smerenie. Niciodata nu te vezi smerit. Smerenia este arta de a sta la locul tau. Si as putea sa spun cu indrazneala ca: „n-am fost in pustie!” Atat numai ca suportam rigoarea iernii care era grozava, nu vedeai lumea, erai in padure, dar nu asta insemna pustia. Pustia insemna cu orice chip o stare de dincolo de fiinta omeneasca, dincolo de socoteli omenesti inalte pentru ca viata duhovniceasca nu este o viata calculata, este o viata traita fara cuvinte. Sigur ca eu daca ma spionam – greseala pe care o fac multi – sa vad ce stare am in momentele respective, n-as mai fi fost un traitor in pustie! Deci nu-mi scriam in jurnal starile... Doar dorinta de a fi cat mai aproape de Dumnezeu, dar pentru asta trebuie sa lupti foarte serios.*

*Adormeam pe o scandura in bordei. Si imi facusem obicei la trezire sa sar imediat fara sa mai ezit (exista un obicei: mai stau putin!). Eu doream sa fiu stapan pe mine, sa depasesc starea de ezitare. Intr-o dimineata am mai stat putin pentru ca in noaptea aceea n-am dormit cum trebuie... Diavolul m-a tras jos si cu vesta mea ma batea in cap! Sigur ca m-am ridicat repede si trebuia sa ma apar. De ce s-a intamplat asa? Ca multe ispite aveam... imi striga pe afara, batea cu bulgari de zapada in perete; de multe credeam ca a venit cineva, dar nu era nimeni si atunci de multe ori nu mai raspundeam la provocarile acestea. Dar cum va spun, cu exceptia acestui caz, ma ispatea de departe si mai mult prin ganduri, dar asta-i altceva.*

*A indraznit ca m-a avut la mana cu ceva: nu m-am sculat la rezezeala! Am atipit si eu ca un om niste secunde...parintele-arsenie-vesel „daca acesta iti este castigul si obiectivul de atins, atunci mi-ai dat curaj, diavole, prin ce-ai facut.” „Eu am castigat necastigarea, ca ti-am vazut puterile tale si iscodirile dracesti.” Vreau sa spun ca este un monolog destul de apasat si nu*

<sup>215</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 431-433.

prea iti arde sa stai de vorba cu el pentru ca ii convine. Cu dracul nu se sta de vorba. Trebuie sa-l ignori. Daca stai de vorba, il recunosti. Satana nu este o putere, ci un tolerat de Dumnezeu. Puterea e la noi, ca suntem botezati, avem inger pazitor, ne rugam la Dumnezeu. Vrei sa gonesti pe Satana? Stai de vorba cu Hristos, roaga-te la Maica Domnului! Sigur ca in pustie si intr-o lume sensibila mai avansata duhovniceste orice fel de greseala este mare. Nu este lucru mic in viata raul cel mai mic. Sa nu te aiba cu nimic la mana.

Deci nu este permis sa bati la usa lui Hristos cu pete, ca orice pacat mic nu e mic! Sa nu se inteleaga ca lupta e ca tu sa te desavarsesti in a nu pacatui numai! Pentru ca este nitica indrazneala si nu este smerenie. Trebuie sa consideri ca te ajuta harul lui Dumnezeu si daca esti ceva, esti numai cu harul lui Dumnezeu. Iata cum am ajuns la cuvantul spus de catre Mantuitorul Sfantului Siluan: „Ține-ti mintea ta in iad si nu deznadajdui!”[2] Nu ne pot mantui faptele noastre, deci avem motive de smerenie continua si autentica. Nu o smerenie rationalizata: o smerita smerenie!<sup>216</sup>

Cel mai apropiat de nerespingerea vedeniilor și viselor, din câte am citi la Sfinții Părinți, este Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, citat de Părintele Sofronie Saharov:

După cuvântul Starețului, cel ce se roagă osârduitor cunoaște multe schimbări în rugăciune: lupta cu vrăjmașul, lupta cu oamenii, lupta cu sine însuși, cu patimile, cu închipuirea; și în astfel de împrejurări mintea nu este curată și nimica limpede. Dar când vine rugăciunea curată, când mintea împreunată cu inima stă în liniștire înaintea lui Dumnezeu, când sufletul în chip simțit are în sine harul și s-a dăruit voii lui Dumnezeu, slobod de lucrarea patimilor și a închipuirilor ce întunecă, atunci cel ce se roagă aude însuflarea harului.

**Când cineva se apropie de această lucrare de căutare a voii lui Dumnezeu prin rugăciune, neavând îndeajunsă cercare și neputând cu încredințare să deosebească «după gust» lucrarea harului de cea a patimilor, mai cu seamă a mândriei - acela trebuie neapărat a se socoti cu părintele duhovnicesc; iar el însuși, întâlnind orice arătare sau imbold duhovnicesc, trebuie ca, până la primirea hotărârii povățuitorului, să se țină cu îndârjire de pravila nevoinței: «a nu primi, și a nu lepăda».**

«Neprimind», creștinul se ferește de primejdia lucrării diavolești, sau de a primi imboldul drăcesc ca fiind dumnezeiesc, și de a se învăța astfel «a lua aminte la duhurile înșelăciunii și dăscăliile dracilor» (1 Tim. 4: 1), și de a da dumnezeiasca închinăciune diavolilor.

«Nelepădând», omul scapă de altă primejdie: a pune dumnezeiasca lucrare pe seama diavolului, și astfel a cădea în păcatul «hulei împotriva Duhului Sfânt», precum fariseii puneau pe seama «puterii lui Velzevul, domnul dracilor» faptul că Hristos izgonea dracii.

Cea de-a doua primejdie este mai cumplită decât cea dintâi, datorită faptului că sufletul se poate obișnui să lepede harul și să îl urască, și într-atâta să-și însușească starea împotrivirii față de Dumnezeu, încât să se determine astfel și în planul veciniei și, prin urmare, acest păcat «să nu se ierte lui nici în veacul de acum, nici în cel viitor» (vezi Mt. 12: 22-32); pe când în cazul primei răătăcirii, sufletul mai curând își poate cunoaște înșelarea și, prin pocăință, să-și dobândească mântuirea, căci nu este păcat de neiertat, fără numai păcatul nepocăit.

Despre această cât se poate de însemnată pravilă a nevoinței - «a nu primi, și a nu lepăda» - și despre cum se trăiește ea în viața nevoitorului ar fi multe de spus, dar fiindcă în scrierea de față sarcina îmi este a înfățișa doar aspectele esențiale, și nu amănuntele, mă voi întoarce la tema de mai înainte.

**În forma sa mai desăvârșită, cunoașterea voii lui Dumnezeu prin rugăciune este un fenomen rar întâlnit, cu puțință doar după o îndelungă trudă, după multă cercare în lupta cu patimile, după multe și grele ispitiri de la diavoli, pe de-o parte, și după multe întâmpinări din partea lui Dumnezeu. însă a se ruga osârduitor pentru ajutor este o faptă bună și tuturor de neapărată trebuință: și povățuitorilor, și celor supuși, și celor bătrâni, și celor tineri, și celor ce învață, și celor ce sânt învățați, părinților și copiilor. Starețul stăruia ca toți, fără**

216

<<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2013/07/19/parintele-arsenie-papacioc-pustnicie-manastire-taierea-voii-smerenie-vorbire-rau-trezvie-rugaciune-dreapta-socoteala-ispite-diavol-inger-pazitor-maica-domnului/>>, sâmbătă, 8 august 2015

*abatere, neatârând de rang, de stare sau vârstă, totdeauna și pentru toate fiecare precum poate să ceară lui Dumnezeu îndrumare, pentru ca astfel treptat să-și apropie calea de căile sfintei voi a lui Dumnezeu, câtă vreme nu a atins desăvârșirea.*<sup>217</sup>

Dar și acesta recomandă a nu le primi, chiar dacă adaugă a nu le lepăda. Apoi discernământul vedeniilor, chiar după Părintele Sofronie Saharov, nu se poate face rațional, după ideea dacă autorul vedeniei te laudă sau nu, ci duhovnicește, după „gust”, adică după o experiență îndelungată a harului, venită din căutarea vocii lui Dumnezeu, prin tăierea vocii proprii în fața duhovnicului. Iar această reacție față de vedenii „a nu primi, a nu lepăda” este valabilă, ca timp, doar până în momentul în care te prezinți la duhovnicul tău cu mărturisirea ei, de aici lucrând deja ascultarea. Nicidecum nu trebuie mers la duhovnic pentru a-l convinge de ceva, ci pentru a lua învățătură de la sfinția sa ce să facem. Cu atât mai mult nu trebuie să mergem pentru a-l convinge de veridicitatea vedeniilor, sau, mai rău, să-l facem să manipuleze mitropolitul locului să încalce Sfintele Canoane, neascultând de Sfinții Părinți, ci de insuflările nelămurite ale minții noastre, cu atât mai mult dacă ne îndeamnă la misiune, deci spre înșelarea mai multora. Ori tot acest cumul maxim de rătăcirii vedem că l-a povățuit mai sus Părintele Arsenie Boca, arătându-se pe sine neștiutor și neexperimentat în calea neamăgită smeritei ascultări predată de Sfinții Părinți. Așadar sfatul ucenicului Sfântului Cuvios Siluan Athonitul este, pe scurt, ca vedeniile să fie cercetate cu ajutorul duhovnicului, iar „a nu primi și a nu lepăda” este pentru momentele de până la Sfânta Spovedanie. Dar Părintele Arsenie Boca, după cum citim chiar în scrisoarea sfinției sale de mai sus, mărturisind chiar el însuși, cu mâna sa (*Dacă nu fac slujbă, după cum vedeți - e și de pe urma faptului că mi-am pierdut omenia înaintea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului.*), era deja oprit de la slujire, sau se oprise singur, neputând fi duhovnic. În afară de aceasta, el însuși fiind prins de această patimă naivă față de vedenii [de a le primi imediat după ce le analizează el însuși rațional dacă laudă sau nu (neavând, așadar, experiența libertății de a le aborda duhovnicește după Sfinții Părinți - la început prin ascultare de duhovnic, iar după ce s-a desăvârșit în smerenie, după gustul harului)] nu putea fi un sfetnic bun.

Să vedem cum rezolvă adevărații povățuitori smeriți și încercați, duhovnicii cei după Dumnezeu, situații asemănătoare cu ale sorei Frăsina:

7. „Sfânta Parascheva“ în vedenii satanice

*În anul 1953, ziarele au scris articole lungi despre 1 aparițiile Sfintei Parascheva unei fete de 20 de ani din Eteleocarnania. Sfânta Parascheva i se arăta, vezi bine, și îi dădea poruncă prin care sătenii să construiască iconostas, să se pocăiască etc. Toți oamenii din satele vecine au crezut că, într-adevăr, cea care se arată era Sfânta Parascheva.*

*Într-o arătare, fata a primit poruncă să spună sătenilor să se adune în biserica Sfânta Parascheva dintr-un sat apropiat. În același timp, și-a pierdut glasul și comunica prin scris. Într-adevăr, sătenii în număr mare și-au început marșul spre satul vecin. Însă preotul din satul acela, care era foarte evlavios, nu a crezut în aceste lucruri. Când au intrat în biserica Sfânta Parascheva, fata a mers la ușile împărătești, ca și cum era arhieru, a rostit „Crezul“ (i s-a dezlegat limba) și apoi a predicat oamenilor să se pocăiască. Și ce dacă Apostolul Pavel nu permite femeilor să predice în biserică? Ea se credea superioară!*

*După aceea s-a întors către cineva și i-a zis:*

*- Tu de ce nu te spovedești? Te-ai spovedit doar în urmă cu 30 de ani, într-un sat din Macedonia răsăriteană (și l-a numit), pe când erai soldat.*

*Acela s-a intimidat de descoperirea aceasta fiindcă o uitase.*

*După această întâmplare minunată, toți au crezut ce spunea ea, că într-adevăr, i se arăta Sfânta Parascheva. Chiar și din America, cei care citeau ziarele îi trimiteau mereu sume de bani.*

*După vreo jumătate de an, fata a plecat cu părinții într-o comună mai îndepărtată. Părinții ei, când au aflat că eu mă găseam acolo, i-au propus să vină să o povățuiesc. Ea însă s-a*

<sup>217</sup> Arhim. Sofronie SAHAROV, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, pp. 90-91.

împotrivit. Dar cu stăruința părinților a venit. I-am spus atunci că aceste vedenii sunt de la Satana și i-am atras atenția să fie cu băgare de seamă, întrucât Satana plănuiește să-i facă vreun rău. Din păcate, nu a vrut să asculte. Și (auziți și minunați-vă) în Săptămâna Mare î-a amăgit pe un tânăr și s-a dus la Mitropolie, cerând permisiunea să fie cununați în Vinerea Mare!

Așa îi poruncise în vis Sfânta Parascheva...  
(în aceeași lucrare, p. 58 - 60)

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.

Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite.

Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânără aceea și s-a spovedit. într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoaasă.

La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:

- Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.  
- A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.  
- **în chip de femeie îmbrăcată în negru.** [vedeți ce interesantă asemănare cu vedeniile **Părintelui Arsenie Boca?** Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, **îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului**<sup>218</sup>. - n.n.]

- Ai văzut-o de multe ori?  
- De vreo zece ori.  
- Și ce îți spune?  
- Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:

- Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.

- Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.

Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:

- Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

- Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.

- Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.

- Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.

<sup>218</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.



Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)<sup>219</sup>

Însă cea mai clasică abordare a vedeniilor și viselor, întâlnită la Sfinții Părinți este aceasta:

37. *Visurile, cari sunt trimise sufletului de iubirea lui Dumnezeu, sunt mărturiile neînșelătoare ale unui suflet sănătos. De aceea nu trec de la o înfățișare la alta, nici nu îngrozesc simțirea, nici nu aduc râsul sau plânsul așa deodată. Ci se apropie de suflet cu toată blândețea, umplându-l de bucurie duhovnicească. De aceea și după ce s'a trezit trupul din somn, sufletul caută cu mult dor să prelungească bucuria visului. Dar în nălucirile aduse de draci totul se întâmplă dimpotrivă. Ele nici nu rămân la aceeași înfățișare, nici nu arată multă vreme o formă netulburată. Căci ceea ce nu au dracii din voie liberă, ci împrumută numai din dorința de a amăgi, nu poate să-i îndestuleze pentru multă vreme. De aceea spun lucruri mari și amenință cumplit, luându-și adeseori chip de ostași; iar uneori și cântă în suflet cu strigăt. Dar mintea recunoscându-i din aceste semne, când e curată, trezește trupul, iar uneori se și bucură fiindcă a putut cunoaște viclenia lor. De aceea, vădindu-i adeseori chiar în vis, îi înfurie grozav. Dar se întâmplă uneori că nici visele bune nu aduc bucurie sufletului, ci așază în el o întristare dulce și lacrimi fără durere. Iar aceasta se întâmplă celor ce au înaintat mult în smerenia cugetării.*

38. *Am arătat, precum am auzit de la cei ce au făcut experiența, deosebirea dintre visurile bune și cele rele. Ne va ajunge însă pentru sporirea la cât de multă virtute, să nu ne încredem nicidecum în nici o nălucire. Căci visurile de cele mai multe ori nu sunt nimic altceva decât chipuri ale gândurilor, sau, precum am zis, batjocuri ale dracilor. Chiar dacă ni s-ar trimite vreodată de către bunătatea lui Dumnezeu vre o vedere și n-am primi-o, nu s-ar supăra pentru aceasta preadoritul Domn Iisus pe noi. Căci știe că facem aceasta pentru vicleșugurile dracilor. De sigur, deosebirea arătată mai înainte este precisă. Dar se întâmplă că sufletul, înclinându-se pe nesimțite, din pricină că furat de vreun gând (lucru de care cred că nimenea nu e cruțat), nu mai poate distinge precis și crede celor cari nu sunt bune, ca și cum ar fi bune.*

39. *Să luăm următoarea pildă pentru înțelegerea lucrului: o slugă e chemată de stăpân, noaptea la poarta curții, după o lipsă îndelungată; dar ea necunoscându-l precis, nu-i deschide ușa, căci se teme ca nu cumva înșelând-o asemănarea glasului, să se facă pierzătoare a lucrurilor ce i-au fost încredințate de stăpân. Domnul acesteia, nu numai că-nu se va mânia pe ea când se va face ziuă, ci o va învrednici de multe laude, fiindcă a socotit că și vocea stăpânului este înșelăciune și n-a voit să piardă lucrurile lui.*<sup>220</sup>

Și aici observăm că distincția între vedeniile bune se bazează pe starea duhovnicească provocată de vedenie (dar care poate fi deosebită cu greu, în urma unei experiențe îndelungate) și pe smerenia autentică, care se sfătuiește. Nicidecum nu se bazează pe prezența sau absența laudelor. Și dracii pot amenința cu păcătoșenia ca să tulbure, dar și Dumnezeu poate mângâia prin laude ca să bucure, chiar dacă poate provoca, însă, uneori și tristețe.

Deși de multe ori diavolul laudă ca să ducă în mândrie și rar muștră, fiindcă urăște smerenia, iată și două din cazurile în care diavolul (mascat în Sfânt) muștră păcatul, ca să înșele mai mult, că ar fi un Sfânt care îndeamnă la pocăință:

*Se apropia praznicul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, 25 martie, și mincinosul „arhanghel Mihail” mi-a fâgăduit că după sfârșirea slujbei de la biserică îmi va aduce un dar, de vreme ce-mi sărbătoresc ziua numelui<sup>[2]</sup>. Așteptam cu multă nerăbdare să văd ce dar îmi va aduce „arhanghelul”. După ce ne-am despărțit la Biserica Sfintei Varvara, noi ne-am făcut îndatoririle noastre (am tămâiat, am stropit cu agheasmă locul comuniunii, am făcut invocarea ca întotdeauna). Apoi Hristini l-a văzut cu ochii deschiși pe mincinosul*

<sup>219</sup> Sfinții BĂTRĂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

<sup>220</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Sibiu, 1947, pp. 349-350.

„arhanghel” cum i-a dat o „floare de crin”, iar ea mi-a „dat-o” mie, spunându-mi să fiu atent să nu o stric. Desigur, mai înainte acesta ne-a heretisit și binecuvântat, afirmând că crinul este adus din Muntele Sinai. **Apoi mi-a dat o povață: să iau aminte în viața mea la fapte, pentru că orice cădere și păcat va fi ca și cum aș călca în picioare acest „crin”. Desigur, nu am văzut niciodată crinul; numai Hristini îl vedea întotdeauna, lângă icoane. Și, când l-a dus la ea, casa a fost plină de mireasma lui vreme de trei zile! [...]**

După aceasta, diavolul mi-a pregătit o surpriză. Într-o zi, Hristini l-a văzut pe „Iisus Hristos” cum ne binecuvântează, mă îmbrățișează și mă sărută spunându-mi: „Fratele meu, am venit lângă tine ca să te sui pe cele patruzeci de trepte ale luminii și adevărului. De acum înainte voi veni în fiecare miercuri la ora 4 după amiază, ca să te îndrum și să te sui pe acele trepte. Îți dau ceva de la mine. Îți dau mâinile mele, ca să-i vindeci pe cei bolnavi.” Și într-adevăr, mâinile mele au început să vindece! **Pe lângă aceasta, în mijlocul palmelor mele au apărut două pete negre. Odată l-am întrebat pe mincinosul „arhanghel” despre ele, iar el mi-a spus că sunt de la piroanele cu care a fost răstignit Domnul! [...]**

Atunci Hristini l-a „văzut” pe mincinosul „arhanghel” că se închină înaintea mea. Învățăturile sale erau pline de dragoste, pace și dăruire față de Dumnezeu. Apoi mincinosul „Hristos” ne-a suit la cele cerești, ne-a arătat raiul, pe însuși „Dumnezeu”, ne-a învățat cum slujesc îngerii, arhanghelii, sfinții etc. Ne-a mai arătat și iadul, și orice își poate închipui mintea noastră cea săracă! Mi-a mai înainte-vestit și moartea tatălui meu cu 6-7 luni mai devreme, însă fără să-mi spună o dată numele.

**După aceasta mi s-a întrerupt comuniunea, pentru că, într-o zi când am pus-o pe Hristini „să vadă”, a văzut întuneric și a auzit un glas spunându-i: „Îți luăm lumina și o dăm iarăși fratelui tău, pentru că crinul pe care ți l-am dat și ție l-ai stricat, l-ai făcut bucăți”. Am întrebat-o pe Hristini ce făcuse, iar ea i-a spus mamei mele că a „mers” cu bărbatul surorii sale, adică a făcut preacurvie.<sup>221</sup>**

„Zian Boca, din România să-i scrii mamei tale scrisoare că, dacă nu, va muri și o ai pe suflet. Știu ca ești fecior și că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București, va trebui să postești, să te rogi și să tai 100 de bețe din castan ca și canon de ispășire”<sup>222</sup>

Diavolul, de fapt, atacă prin toate mijloacele, și prin laudă să ducă la mândrie, și prin muștrare să ducă la deznădejde. Dar una din denumirile lui sunt de Pârâș. Urându-ne ar vrea să ne desființeze cu muștrările și bucuria lui este să ne chinuie în vămile văzduhului:

25. Când sufletul iese din trup vrăjmașul dă năvală asupra lui, războindu-l și ocărându-l cu îndrăzneală și făcându-se pârîș amarnic și înfricoșat al lui pentru cele ce a greșit.<sup>223</sup>

Probabil de la această rătăcire a Părintelui Arsenie Boca în discernerea vedeniilor (folosindu-se de observarea intelectuală laudă-muștrare în loc de cunoașterea duhovnicească a stării de pace-stării de tulburare dobândită prin experiența sub povățuirea unui duhovnic iscusit) i s-a tras și neînțelegerea stării sfinției sale de bici. O credea-o dumnezeiască fiindcă muștra, nedându-și seama că imita prin ea în sălbăticie pe pârâșul diavol, pierzându-și asemănarea cu Domnul nostru Iisus Hristos:

Domnul ne iubește și ne primește cu blândețe, fără reproșuri, așa cum în Evanghelie tatăl fiului risipitor nu i-a făcut acestuia reproșuri, ci a dat poruncă slujitorilor să-i dea o haină nouă, să-i pună în deget un inel scump și încălțăminte în picioare, să junghie vițelul cel gras și să se veselească și nu l-a învinuit [Le 15].

Cu câtă blândețe și răbdare trebuie să îndreptăm și noi pe fratele nostru, ca să fie praznic în suflet pentru întoarcerea lui!

Duhul Sfânt învață sufletul în chip negrăit să iubească pe oameni.<sup>224</sup>

<sup>221</sup> <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/09/27/spovedania-unui-inselat/>>, luni, 10 august 2015.

<sup>222</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 172-186.

<sup>223</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, Vol. IV, p. 130.

<sup>224</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 78.

Dar blândețea dumnezeiască se dobândește cu osteneală, pe când răbufnirile mânioase împotriva aproapelui ți le dau gratuit omul vechi și diavolul.

Iată alte două cazuri, oprise primelor două, în care un Sfânt autentic, ba chiar însuși Domnul nostru Iisus Hristos, laudă pentru a mângâia și a învăța:

*Și, iarăși, după o vreme, Sfânta Mavra a zis către Sfântul Timotei: "Deșteaptă-te, fratele meu, alungă somnul de la tine și priveghează, ca să aflu cele văzute de mine. Căci am văzut pe un om, stând înaintea mea ca într-o uimire, avînd în mâinile sale un pahar plin cu lapte și miere, zicîndu-mi: "Pe acesta, primindu-l, să-l bei". Iar eu am zis către dânsul: "Tu cine ești?" Acela mi-a răspuns: "Sînt îngerul lui Dumnezeu". Atunci am zis către dânsul: "Să ne rugăm lui Dumnezeu!" Dar el mi-a zis: "Eu, milostivindu-mă, am venit spre tine, văzîndu-te flămîndă și însetată și postind pînă la ceasul acesta".*

*Apoi, iarăși am zis către dânsul: "Cine te-a trimis pe tine la mine cu această milă netrebnică și ce grijă porți de răbdarea și postirea mea? Nu știi oare că Dumnezeu și pe cele cu neputință le dăruiește celor ce se roagă către Dânsul?" Zicînd acestea, am început să mă rog. Pe cînd mă rugam, am văzut pe acel om ce mi se arătase cu paharul, întorcîndu-și fața dinspre mine la apus și îndată am cunoscut că este nălucirea vrăjmașului care, și pe cruce, vrea să ne ispitească. Și a pierit acea nălucire.*

*După aceea a venit iarăși altul și mi se părea că m-a scos la un pârâu pe care curgea lapte și miere și-mi zicea: "Bea!" Iar eu am răspuns: "Acum ți-am spus ție că nu voi bea apă, nici altă băutură pământească, pînă ce nu voi bea paharul morții pentru Hristos, Domnul meu, pe care El singur îl va da mie, prin mîntuirea și nemurirea vieții cele veșnice". Cînd am zis aceasta, omul cel care îmi poruncise să beau din râu, îndată a pierit împreună cu râul.*

*După aceea, mi-a stat înaintea un al treilea om minunat la vedere și a cărui față strălucea ca soarele. Acela, luîndu-mă de mînă, m-a ridicat la cer și mi-a arătat un scaun împodobit, pe care erau puse haine albe și o coroană preafrumoasă. Iar eu, minunîndu-mă de acea frumusețe, am întrebat pe cel ce mă ducea: "Ale cui sînt acestea, Doamne?" El mi-a răspuns: "Acestea sînt răsplătirile nevoițelor tale! Ție îți sînt gățite hainele, coroana și acest scaun". Ridicîndu-mă apoi puțin mai sus, mi-a arătat un alt scaun asemenea împodobit, o haină albă și o coroană. Și l-am întrebat iarăși: "Dar acestea ale cui sînt?" Iar el mi-a răspuns: "Acestea sînt ale bărbatului tău, Timotei". Și iarăși am îndrăznit a-l întreba: "Pentru ce sînt departe scaunele unul de altul?" Și mi-a răspuns: "Multă deosebire este între tine și între bărbatul tău. Oare nu știi că după sfătuirea lui ai intrat și tu în nevoița pătimitoare și aceea este pricina încununării tale? Deci, acum întoarce-te în trupul tău și mâine la ceasurile șase vor veni îngerii lui Dumnezeu ca să ia sufletele voastre și să le înalțe la ceruri. Însă fiți treji ca să nu înceapă vrăjmașul a vă ispiți iarăși".*

*Vedeniile acestea le-a spus Sfânta Mavra fratelui ei, Timotei, cu care se mângâia întru Domnul.<sup>225</sup>*

Vă rog să observați cum îndrăznește diavolul să ispitească și pe Sfinții Mucenici și cum ei îl recunosc duhovnicește, fără raționamente, chiar dacă vedeniile sunt una după alta și seamănă la arătare între ele. Iar frumusețea Sfintei Mucenițe Mavra este că a adăugat la răbdare și frumusețea feciorelnică a smereniei, căci, pentru sfat, a spus vedeniile Sfântului ei soț (devenit frate de mucenice, aflat și el în chinuri alături de ea, răstignit) - fiindcă nu aveau duhovnicul aproape.

Dar iată că și Domnul poate lauda în vedenii pe iubii săi cuvioși, pentru a-i încuraja în taina iubirii:

*Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru unul dintre ucenicii lui care se lepădase de Hristos și, pe cînd se ruga, i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Pentru cine te rogi, Paisie? Nu știi că el s-a lepădat de Mine?” Dar cuviosul continua să-i fie milă pentru ucenicul său, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie”.*

*Așa se dobândește pacea, altă cale decât aceasta nu este.<sup>226</sup>*

Și ce laudă poate să fie mai mare decât asemănarea cu Domnul nostru Iisus Hristos?

<sup>225</sup> *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, <sup>2</sup>2005, 03.05.

<sup>226</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., p. 39.

Vedeți? Nu se poate face deosebirea între vedenii pe baza unor criterii exterioare, chiar și raționale, ci numai prin discernământul duhovnicesc, dobândit din trăirea smerită a Evangheliei.

Cu totul altfel ne învață Sfântul Cuvios Antonie cel Mare despre deosebirea vedeniilor dumnezeiești și drăcești:

*Ei sînt vicleni și gata a se închipui și a se schimba întru toate; de multe ori se prefac a cînta și pomenesc cuvînte din Scripturi, iar uneori citind noi, îndată zic și ei aceleași cuvînte, pe care le-am citit noi; de multe ori, dormind noi, ne deșteaptă la rugăciune și aceasta o fac adeseori, nelăsîndu-ne să dormim mai deloc; uneori se arată în chipuri de monahi și ca niște cucernici se prefac a grăi, ca prin chipul acesta să amăgească și de aceea unde pot, voiesc a trage pe cei amăgiți de dînșii; dar nu se cuvîne a lua aminte la dînșii, măcar că ne-ar deștepta la rugăciune, sau ne vor sfătui să nu mîncăm nicidecum și chiar de s-ar prefaca că ne prihănesc și ne ocărăsc pentru ceva, în care ne-ar găsi vină.*

*Că nu pentru evlavie sau pentru adevăr le fac acestea, ci ca să aducă pe cei proști în deznădăjduire, iar pustnicia s-o facă nefolositoare; apoi, făcînd pe oameni să urască viața monahicească, ca fiind prea împovărătoare și prea grea, să împiedice pe cei ce petrec într-însa [cum au făcut și cu Părintele Arsenie Boca mai întîi deturnându-l de la pustie la misiune, să plece din Sfântul Munte și să meargă în România, apoi să lase călugăria în ascultare de stareț și să mai ia și preoția, nefiind încă învățat în pocăință, ca la sfârșit să se arate scopul lor precis: să-l facă să conviețuiască precum cu o soție cu o femeie capricioasă și sinucigașă, care l-a făcut să joace țonțoroii cum a vrut ea, până la moarte – n.n.]*

*Deci, proorocul fiind trimis de Domnul, plîngea pentru unii ca aceștia, zicînd: Vai celui ce adapă pe aproapele cu amestecare tulbure. Pentru că niște meșteșugiri ca acestea și gînduri sînt răsturnătoare și împiedică de la calea ce duce la fapta cea bună. Iar Domnul însuși, măcar că diavolii grăiau cele adevărate, adică acestea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”, cu toate acestea le porunca să tacă și-i oprea a grăi; ca nu cumva împreună cu adevărul să semene și răutatea lor și ca pe noi să ne obișnuiască a nu lua aminte niciodată la unele ca acestea, deși s-ar părea că grăiesc adevărul.*

*Pentru că este necuviincios lucru avînd Sfintele Scripturi și libertate de la Mîntuitorul, să ne învățăm de la diavolul, cel ce nu și-a păzit rînduiala sa, ci altele a cugetat. Pentru aceasta, cînd grăiește din Scripturi, să-l oprești zicînd: „Iară păcătosului i-a zis Dumnezeu: Pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei testamentul meu în gura ta?” Căci toate le fac diavolii și le tulbură, spre amăgirea celor proști. Deci, fac sunete, rîd mult și șuieră, iar dacă nu ia aminte nimeni la dînșii, apoi plîng și se bocesc ca niște biruiți. [...]*

*Deci, cînd vin la noi noaptea și voiesc să ne grăiască de cele ce au să fie, sau să zică: "Noi sîntem îngeri", să nu luați aminte, căci mint. Iar dacă vor lăuda pustnicia voastră și vă vor ferici, să nu-i ascultați și nicidecum să vă supuneți lor. Mai vîrtos să vă pecetluiți cu semnul cinstitei Cruci, pe voi și casa voastră și să vă rugați; atunci îi veți vedea făcîndu-se nevăzuți, căci se înfricoșează foarte mult de semnul Crucii Domnului; fiindcă prin ea i-a biruit Mîntuitorul. Iar dacă și mai cu obrăznicie vor sta, sălînd și prefăcîndu-se cu nălucirile, să nu vă temeți, nici să vă speriați, nici ca la niște ființe bune să luați aminte la dînșii.*

*Pentru că venirea de față a celor buni și a celor răi cu înlesnire și cu puțință este a o cunoaște, fiindcă Dumnezeu a făcut astfel. Pentru că arătarea sfinților îngeri nu este tulburată; căci nu va certa, nici va striga, nici va auzi cineva glasul lor. Ci atît de cu liniște și cu blîndețe se face, încît se aduce bucurie, veselie și îndrăzneală în suflet; căci Domnul este cu dînșii, El este bucuria noastră și a lui Dumnezeu Tatăl este puterea. Iar gîndurile sufletului rămîn netulburate și neînvăluite, încît el făcîndu-se strălucit de ea, vede pe cei ce i se arată; acesta este un dar al luminilor celor dumnezeiești și al celor ce au să fie într-însul.*

*Iar dacă, ca niște oameni s-ar înfricoșa de vederea celor buni, care se arată, numai decît iau frica de la dînșii prin dragoste, precum a făcut Gavriil pentru Zaharia. Asemenea și îngerul care s-a arătat femeilor la Sfîntul Mormînt și cel ce s-a arătat păstorilor, precum s-a*

*zis în Evangheliile: Nu vă temeți; căci frica acelor nu este cu spaima sufletului, ci cu cunoștința venirii de față a celor buni.*

*Deci, în acest fel este arătarea sfinților. Năvălirea celor răi este tulburătoare, cu sunet, viuet și strigare, ca și când s-ar fi făcut vreo pornire a unor tineri nepedepsiți și a unor tâlhari, de la care se face frica sufletului, tulburarea și neorânduiala gândurilor, mîhnire, urîciune către pustnici, trîndăvie, întristare, pomenirea rudeniilor și frică de moarte; și de aici pofta celor rele, împuținarea de suflet către fapte bune și nestatornicia obiceiurilor.*

*Deci, când cineva din voi va vedea așa ceva, vă veți teme; dacă însă frica se va lua de la voi și în locul ei s-ar face bucurie negrăită și voie bună, cutezare, îmbărbătare, netulburarea gândurilor și celelalte, cum mai înainte am zis, adică bărbăție și dragoste către Dumnezeu, atunci îndrăzniți și vă rugați, căci bucuria și liniștea sufletului arată sfințenia celui ce vine de față. Așa Avraam, când a văzut pe Domnul, s-a bucurat; Ioan când s-a făcut glasul închinării din partea Născătoarei de Dumnezeu, Maria, s-a bucurat.*

*Iar dacă s-ar face tulburare și sunet din afară, nălucire lumească, îngrozire de moarte, să cunoașteți că este năvălirea celor răi. Și aceasta să vă fie vouă semn. Când sufletul unora s-ar teme, să știți că este de față venirea vrăjmașilor; căci diavolii nu izgonesc temerea unora ca acestora, precum a făcut marele Arhanghel Gavriil către Maria și Zaharia, și Acela ce S-a arătat la mormînt femeilor; ci, mai cu seamă, când îi vor vedea temîndu-se, ei sporesc nălucirile, ca mai mult să-i înfricoșeze, și, de aceea, sărind asupra lor, îi batjocoresc, zicînd: "Închinați-vă nouă!".<sup>227</sup>*

Dar această distincție nu o poate face oricine, ci numai unul cu experiență, cum a fost Sfântul Cuvios Antonie cel Mare:

*Pentru care este trebuință de multă rugăciune și pustnicie, ca luînd cineva prin Duh darul deosebirii duhurilor, să poată cunoaște cele despre ei, [nu ca Părintele Arsenie Boca care a stat doar 66 de zile în Sfântul Munte, din care 40 de zile deja era în influența unui diavol ce l-a inițiat în puterile lui. Cum ar putea cineva doar din 26 (66-40) de zile de pustnicie să capete darul deosebirii duhurilor și să-și dea seama cine e duhovnic mort de 200 de ani și cine este drac? – n.n.] adică anume care dintr-înșii sînt mai puțin răi și care mai răi, cum și pentru ce meșteșugiri are sîrguința fiecare dintr-înșii; apoi cum fiecare din ei se răstoarnă și se scoate din om, căci multe sînt vicleniile lor și pornirile bîntuieților lor.<sup>228</sup>*

De aceea, atitudinea recomandată tuturor este a nu primi vedeniile cu nici un chip, mai ales că sufletele noastre sunt furate mai întotdeauna de gânduri. Analiza rațională a lor este inefficientă și păgubitoare, fiindcă amăgește și se bizuie pe sine sporind trufia. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca n-ar fi fost furat de gânduri, lucru evident imposibil după manifestările sfinției sale, dar ucenița sa precis era furată și șovăia, lucru vizibil din răspunsurile date ei de preacuvioșia sa. În afară de aceasta, chiar Părintele Arsenie Boca își descrie în jurnal, cu mâna lui, tulburarea ce a simțit-o și vorba sa cu gândurile, mărturisind cum s-a desfășurat vedenia treptelor, care muștrându-l că este păcătos a primit-o, doar pe criteriul rațional că nu îl laudă, deși după reperele duhovnicești date de Sfinții Părinți era clar amăgitoare. Cineva care nu urmează pe Sfinții Părinți când este vorba de propria amăgire, cum ar putea îndruma pe un altul după Sfinții Părinți când este prins de aceeași amăgire?

Așadar noi trebuie să respingem toate vedeniile, mai ales când se repetă, nu doar cele ce ne laudă. Diavolul, ca să pară că este Sfânt ne poate și muștra, ca să pară că dă smerenie, deci să pară că este de la Dumnezeu. În realitate ne învață cea mai perversă formă de mândrie: falsa smerenie, fiindcă este mândria în care îți place de tine că ești smerit, nemaiputînd să-ți dai seama astfel, după criteriile raționale (de care ești rob), că de fapt ești în cea mai adîncă prăpastie a mândriei. De aceea lupta nu este rațională, ci duhovnicească. Mândria sau smerenia nu se analizează intelectual după informațiile transmise, ci se scufundă mintea necondiționat în iad, și în ascultarea de duhovnic, în orice situație până când, cu ajutorul

<sup>227</sup> *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

<sup>228</sup> *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.

harului Sfântului Duh dobândește gustul smereniei lui Hristos, singura de unde ne poate veni discernământul.

*1Co 2:12 Iar noi n'am luat duhul lumii, ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt de la Dumnezeu dăruite nouă. 13 Care și grăim, nu întru cuvinte învățate ale înțelepciunii omenești, ci întru cele învățate ale Duhului Sfânt; cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănându-le. 14 Iar omul cel sufletesc nu primește cele ce sunt ale Duhului lui Dumnezeu; că nebunie sunt lui, și nu le poate înțelege; căci duhovnicește se judecă. 15 Iar cel duhovnicesc le judecă toate, iar el de nimeni nu se judecă. 16 Că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să'l învețe pre el? Iar noi avem mintea lui Hristos.*

Aceasta este una din formele înșelării evidente prin care a căzut Părintele Arsenie Boca: a încercat să aplice înțelepciunea omenească în cele duhovnicești și de dragul misiunii a primit vedeniile fals prorocești, cu pretextul amăgitor ca prin ghicire să aducă pe oameni la pocăință. Dar în felul acesta, din păcate, a pierdut pentru sine adevărata pocăință. Iar fiindcă vedeniile îi erau prezentate ca niște muștrări, nelăudându-l, ca și cum ar fi smerite, ca să îl smerească, a pierdut adevărata smerenie care constă în a nu primi niciodată nici un fel de vedenii, ci a se sfătui în toate cu un duhovnic (nu nălucitor și mort, ci viu și palpabil).

Să vedem cum nu se rușina să ceară sfaturi un arhiereu (IPS Ierotei al Evripului) unui mohah simplu, dar care cunoștea Sfinții Părinți (Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul)

*Și nu mă rușinez cerând sfaturi, fiindcă, după Marele Vasile, „omul ce nu se sfătuiește este ca o corabie fără cârmă și ca una ce s-a întâmpat a fi izbită de vânturi”. Și, pe scurt, sfatul este un lucru sfințit, după cel ce a zis: „[Sfatul este] unire a părerilor, rod și dovadă a dragostei. Căci este o trufie cumplită a crede cineva că nu are nevoie de nimeni și a lua aminte doar la sine ca la singurul care se poate sfătui în [ceea ce privește] cele prea bune. Căci de aceea a zis și Solomon: „Cei ce n-au cârmuire cad ca frunzele; iar mântuirea este întru mult sfat (Pr 11, 14); și iarăși: Frate de frate ajutat, ca o cetate tare și înaltă și care are puterea ca o împărăție întemeiată (Pr 18, 19).” Și zice încă și Sirah: Fără de sfat nimic să nu faci (Sir 32, 20).<sup>229</sup>*

Sunt foarte multe feluri de înșelare. Între ele sunt și dorința de a face misiune și falsele proorocii, de care, după cum am observat mai înainte, nici Părintele Arsenie Boca nu a fost scutit și nici ucenicii sfinției sale, tocmai datorită sfaturilor neiscusite pe care le-au primit ca de la un Sfânt, tocmai de la preacuvioșia sa:

### **Tipuri de amăgire**

*Sfântul Ignatie Briancianinov vorbește despre existența a două tipuri distincte de înșelare:*

*Imaginația – omul își imaginează întru sine sau în afara sa lucruri care nu există. Acest fel de amăgire include forme greșite de rugăciune (cu imaginarea Împărăției Cerurilor, a Domnului Iisus Hristos, a [ingerilor](#), [sfinților](#), precum și vedeniile efective ale aceluiași lucruri care sunt de origine demonică.*

*Închipuirea de sine (mândria sau aroanța) – persoana se vede pe sine ca având înaintea lui Dumnezeu o calitate sau vrednicie pe care în realitate nu le are.*

*Sf. Ignatie afirmă că primul fel de înșelare provine din acțiunea greșită a minții, iar cel de-al doilea - din acțiunea greșită a inimii.*

### **Înșelarea și bolile mintale**

*Potrivit Sf. Ignatie Briancianinov, Sf. Grigorie Sinaitul,<sup>[10]</sup> Sf. Simeon Noul Teolog,<sup>[11]</sup> Ieroschimonahul Ioan Alexeev de la Mănăstirea Valaam<sup>[12]</sup> și mai multor altor sfinți și cuvioși monahi, primul tip de înșelare duce adeseori la boli mintale. Al doilea tip de înșelare este mai subtil, mai insidios, și duce arareori la o boală mintală, dar în orice caz, câtă vreme sufletul se află cuprins de mândrie, care este unul din cele șapte păcate de moarte, el nu poate ajunge la mântuire. Sfântul Ignatie insistă asupra gravității acestui fel de înșelare: "Această amăgire - este groaznică: este deopotrivă de ucigătoare pentru suflet ca și cea dintâi, dar este mai puțin vădită; arareori sfârșește în nebunie, în sinucidere, însă ea corupe vădit și mintea, și inima."<sup>[13]</sup>*

### **Falsele vedenii**

<sup>229</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 74-75.

Potrivit Sfinților Părinți, falsele vedenii sunt asociate cu mândria. Sf. Ignatie Briancianinov spune că oamenii care caută să aibă viziuni (vedenii) și a căror minte nu a fost reînnoită și renăscută prin lucrarea Duhului Sfânt sunt plini de mândrie<sup>[14]</sup> - ceea ce înseamnă că, potrivit Sf. Ignatie, există o legătură directă între înșelarea de primul fel și cea de tipul al doilea. Arhimandritul Serafim Alexiev scrie că: Acolo unde este mândrie atunci când cineva are o vedenie, aceasta nu poate fi de la Dumnezeu, ci, de bună seamă, de la cel rău."<sup>[15]</sup>

Cuviosul Părinte [Cleopa Ilie](#) amintește șapte moduri de cădere în amăgirea falselor vedenii și vise.<sup>[16]</sup>

din mândrie;

din slava deșartă, "prima fiică a mândriei"

din pricina minții slabă și nepricepute;

din exces de zel (râvnă), greșit direcționat;

din neascultare

din urmarea voii proprii și ascunderea gândurilor la spovedanie

din necunoașterea de sine și necitirea Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți.

După cum observă Părintele Cleopa, dând mai multe exemple din Pateric, cel care este smerit respinge vedeniile, considerându-se nevrednic de ele.

Cuviosul [Iosif Isihastul](#) spune că vedeniile adevărate sunt întotdeauna precedate sau urmate de suferințe și întristare adâncă, și sunt datorate ca o formă de consolare sau mângâiere.<sup>[17]</sup> Chiar și când vedenia este adevărată, este foarte greu de răbdat mai apoi lupta cu gândurile, pentru ca omul să nu se mândrească pentru că a primit o asemenea viziune. "Ce se întâmplă mai apoi? Omul ajunge batjocura demonilor. Îl înșală cu scrieri și vedenii, cu vise și descoperiri, cu simboluri și numere, cu oracole și cu o grămadă de superstiții"<sup>[18]</sup>. Cuviosul [Paisie Aghioritul](#) povestește despre o femeie care a avut o vedenie adevărată. Atunci diavolul i-a pus în gând că era aleasă de Dumnezeu, iar ea a primit și a crezut gândul. Apoi demonii au început să o chinuiască cu alte vise și descoperiri. În cele din urmă, a avut o altă vedenie adevărată și i s-a spus să îi scrie Părintelui Paisie ca să îi ceară ajutorul. Iar acesta spune că din toate vedeniile ei, doar două erau de la Dumnezeu. <sup>[19]</sup>

Falsele vedenii, ca orice lucrare a diavolului, pot fi foarte dăunătoare. Părintele Daniil Katunakiotul, într-o scrisoare către un ierodiacon pe nume Ierotei, care avea multe vedenii, arată că, deși mărturisea totul, nici unul dintre duhovnicii săi nu pricepuse că aceasta era o amăgire. Atunci părintele Sava l-a sfătuit cum să afle adevărul. După mai multe exorcisme, când vedeniile au încetat, sufletul lui Ierotei a rămas atât de grav rănit de acestea încât mai târziu a călcat toate voturile monahale.<sup>[20]</sup>

### **Închipuirea de sine**

Sf. Ignatie Briancianinov scrie că "cei bolnavi de amăgirea 'închipuirii de sine' se întâlnesc foarte adesea. Oricine nu are duhul pocăinței, care își recunoaște sieși orice merite și reușite proprii, oricine nu se ține statornic de învățătura Bisericii Ortodoxe, ci discută despre orice dogme ori tradiții oricând, după bunul plac sau potrivit învățăturilor heterodoxe se găsește".<sup>[21]</sup> Sf. Ignatie îl citează și pe Sf. [Macarie cel Mare](#) care spunea: "nimeni nu este vreodată întru totul eliberat de mândrie: nu se află nimeni care să fie întru totul liber de lucrarea în el a subtilei amăgiri care se cheamă 'închipuirea de sine'".

Există și exemple de situații în care închipuirea de sine poate duce la boli mintale. Sfântul Sfințit Mucenic Arsenie Zadanovski, în al său "Jurnal duhovnicesc" scrie despre o femeie care se găsea într-o asemenea amăgire. Voia să primească zilnic Sfânta Împărtășanie, iar atunci când i s-a interzis acest lucru, a început să slujească ea însăși Liturghia la ea acasă. "Dar cazul ei a avut un sfârșit trist: și-a pierdut mințile, iar acum este într-un spital pentru boli mintale."<sup>[22]</sup>

### **Falsele daruri**

Uneori demonii pot să "ajute" o persoană care se află în înșelare<sup>[23]</sup> "Ajutorul" acesta poate veni fie sub forma unor recomandări sau sfaturi cu privire la anumite lucruri, inclusiv deslușirea unor înțelesuri teologice foarte complicate, sau poate lua forma unor false daruri duhovnicești un fals dar al vindecării <sup>[24]</sup>, falsă putere asupra demonilor <sup>[25]</sup>, falsă vedere cu

duhul (clarviziune), <sup>[26]</sup> falsul dar al profeției, <sup>[27]</sup> falsa rugăciune neîncetată, <sup>[28]</sup>, falsa citire a gândurilor, <sup>[29]</sup> falsa nepătimire <sup>[30]</sup> etc., unde termenul de 'fals' denotă originea lor care nu este una dumnezeiască. O persoană neexperimentată, care nu știe destule despre darurile dumnezeiești poate accepta cu ușurință astfel de daruri ca fiind dumnezeiești. De obicei, astfel de daruri sau de 'ajutor' este trimis unor persoane care suferă deja de închipuirea de sine, aflându-se deja în al doilea tip de înșelare. <sup>[31]</sup> Mitropolitul [Antonie de Suroj](#) își amintea că, atunci când era tânăr, putea să vadă gândurile altora. L-a rugat pe Dumnezeu: "Dacă acest dar nu este de la Tine, alungă-l", și imediat a încetat să mai poată face aceasta. <sup>[32]</sup> falsa neîmpătimire <sup>[33]</sup> Este foarte greu pentru o persoană bolnavă de închipuirea de sine să refuze un astfel de dar, să se considere nevrednic de el și să se roage lui Dumnezeu să ridice de la ea acel dar. Dacă cel amăgit de închipuirea de sine primește aceste daruri însă, acesta poate ajunge să se îndrăcească sau chiar la sinucidere. <sup>[34]</sup>

### **Încrederea în vise**

Un alt tip de înșelare destul de periculos este încrederea în vise. Sfinții Părinți spun că nu ar trebui să le dăm atenție niciodată, pentru că ar putea veni de la diavoli. <sup>[35]</sup> Sf. [Ioan Scărarul](#) scrie: "Dracii slavei deșarte sunt, în visuri, prooroci. Ei închipuiesc ca niște vicleni cele viitoare și ni le vestesc mai dinainte. Împlinindu-se vedeniile, ne minunăm și ne înălțăm gândul ca și când am avea darul preștiinței." <sup>[36]</sup>

În Înțelepciunea lui Sirah se spune, tot astfel: "Deșarte nădejdi și mincinoase își face omul cel neînțelegător și visurile fac pe cei neînțelepți să-și iasă din fire. Ca și cel care se prinde de umbră și aleargă după vânt, așa este și cel care crede visurilor. [...] Că pe mulți i-au înșelat visele și au căzut cei care au nădăjduit în ele". (Înțelepciunea lui Isus Sirah 34, 1-2, 7) Când omul începe să ia visele în seamă și să caute semne despre viitor în acestea, demonii îl îmboldesc să se încreadă în visuri din ce în ce mai mult, ducându-i pe unii chiar la sinucidere sau la erezie <sup>[37]</sup>, ori în alte păcate de moarte.

### **Dorința de a-i învăța pe alții**

Dorința de a-i povățui pe alții este o formă de înșelare sau amăgire spirituală atunci când aceasta are la bază patima mândriei mai degrabă decât pe cea de a împărtăși cu alții unele informații. Vorbind despre slava deșartă, Sf. [Ioan Scărarul](#) spune: "Nu-l lua în seamă [gândul] când îți spune să primești vrednicia de episcop sau de stareț sau de învățător. Că greu e să alungi câinele de la taraba măcelarului." <sup>[38]</sup> Povățuitorul plin de închipuirea de sine de multe ori nu bagă de seamă că le face rău celor care îl ascultă, pentru că aceștia nu înțeleg ce spune, înțeleg greșit sau pot chiar să nu priceapă deloc un anumit subiect, iar povățuitorul nu încetează să le spună mereu altele. Domnul Iisus avertizează împotriva învățării celor care nu sunt pregătiți sau nu sunt în stare să înțeleagă un anumit subiect: "Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi" (Matei 7, 6). Sf. [Ioan Gură de Aur](#) spune că viața necurată este motivul pentru care învățătura nu este înțeleasă <sup>[39]</sup>. [Apostolul Pavel](#) exprima deja aceeași idee: "Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește" (I Corinteni 2,14).

Cuviosul Iosif Isihastul scrie că atunci când omul împătimit începe să îl învețe pe alt om împătimit, cel dintâi pierde de îndată harul, căci Dumnezeu dă darul învățării celorlalți doar atunci când povățuitorul însuși a ajuns la nepătimire și contemplație. <sup>[40]</sup> Sf. [Simeon Noul Teolog](#) <sup>[41]</sup> spune că cel ce învață pe altul ar trebui să știe din experiență lucrurile despre care îl învață pe celălalt. Tot cuviosul Iosif spunea că de multe ori a văzut cum nicio strădanie omenească nu putea face învățătura să rodească în cei ce o ascultau, dacă Dumnezeu însuși nu-i ajuta Dumnezeu, cu Harul Său. Sf. [Inochentie din Alaska](#) scria că numai cei care au multă credință și dragoste pot avea un glas și o înțelepciune cărora inimile ascultătorilor să nu li se poată împotrivi. <sup>[42]</sup>

Tot astfel, Sf. Apostol Iacov avertizează împotriva învățătorilor neaveniți: "Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua" (Iacov 3,1). La rândul său, într-un comentariu pe marginea Epistolei Sf. Iacov, Arhiepiscopul [Averchie de](#)



Syracuse, NY spune că acela care începe să îi învețe pe alții ar trebui să fie foarte prudent și să nu se încreadă în forțele proprii.<sup>[43]</sup>

În ceea ce privește învățarea în biserică, canonul 64 al Sinodului Quinisext statuează că "nu se cuvine ca laicul să țină cuvântare sau să învețe în chip obștesc (public), însușindu-și de aici slujba învățătoarească, ci să se supună rânduielii predanisite (lăsate) nouă de către Domnul și să deschidă urechea spre cei ce au luat darul cuvântului de dascălie (învățătoresc) și să învețe cele dumnezeiești de la aceștia [...] Iar de s-ar prinde cineva atingând (călcând) canonul de față, să se afurisească (să nu se cuminece) 40 de zile"<sup>[44]</sup> Iar interpretarea canonului este formulată astfel: "Iar de se va găsi cineva dintre mireni care să fie încercat în vorbire și smerit în purtări, nu-i este interzis să răspundă și să-i învețe în privat pe cei care îl întreabă, după cum zic Zonara și cum zice și capitolul 32 al Cărții a VIII-a a Așezămintelor Sfinților Apostoli. Căci aceștia vor fi cu toții învățați de la Dumnezeu: că după cum a vorbit Apollo, învățând despre Domnul și cu toate că nu se învrednicise decât de botezul întru Domnul (Fapte 28, 25), și după cum au învățat încă mai bine decât Apollo, Acvila și Priscilla calea lui Dumnezeu"<sup>[45]</sup>

<sup>230</sup>

Să ne aducem aminte pe scurt:

Părintele a căutat desăvârșirea la Sfântul Munte. Nu a fost mulțumit de duhovnicii de acolo fiindcă îl puneau la ascultări smerite și a considerat că nu poate dobândi desăvârșirea așa. S-a rugat lui Hristos pentru a primi un duhovnic pe gustul său, dar Hristos știa că avea nevoie de starețul de la Ipatie, pentru a-l smeri și a se mântui. Părintele Arsenie Boca a forțat nota rugând pe Maica Domnului să-i dea un duhovnic să-l desăvârșească, scârbindu-se de a începe cu umila pocăință (considerând că nu este un începător, ci un avansat). A pierdut astfel tocmai temelia pe care se poate construi desăvârșirea, adică lupta cu mândria ce se face prin lucruri simple, prin ascultarea ștearsă. Atunci Hristos l-a lăsat să meargă după voia inimii lui:

*Psa 80:10 Și nu-a ascultat norodul meu glasul meu, și Israel nu s-a uitat la mine. 11 Și i-am slobozit pre dânșii după meșteșugirile inimilor lor, merge-vor întru meșteșugirile lor. 12 De mar fi ascultat norodul meu, Israel de ar fi umblat în căile mele, 13 Întru nimic aș fi smerit pre vrăjmașii lor, și asupra celor ce-i necăjea pre dânșii aș fi pus mâna mea.*

Diavolul a profitat și i-a dat vedenii mincinoase, cu care era obișnuit din țară, de la mama sfinției sale, care și ea căzuse într-o astfel de înșelare, chiar pe când era el în pântecul ei. Pentru că în vedenia treptelor nu a fost lăudat, ci certat că este mândru, Părintele Arsenie Boca a primit-o ca autentică și așa le-a considerat și pe cele următoare ei, neverificându-le cu duhovnicul său și mulțumindu-se cu o smerenie formală sau falsă, intelectuală: adică să fie muștrat, uneori, în vedenii. Dar adevărata smerenie constă în a nu crede nicidecum în cugetul tău, nici măcar atunci când te ocărăște și nici în diavol când te critică, ci numai în a-ți căuta mântuirea fiind în ascultare de duhovnic.

Sfinția sa refuzând calea aceasta împărătească, s-a crezut un ales smerit, chemat la misiune și că vedeniile sunt de la Cel smerit. Domnul Hristos, cu delicatețea Lui ce nu forțează, l-a lăsat în această rătăcire, dar l-a îndrumat prin contextul misiunii tocmai la Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, ca, astfel, să dactilografieze Filocalia, măcar volumul I, și să afle din ea despre primejdia în care se află din cauza primirii vedeniilor. De aici să se trezească, și să aplice învățăturile Sfinților Părinți la vedeniile sfinției sale, și, astfel, să-și dea seama că este înșelat.

Însă laudele mulțimii, ale filozofului eretic Lucian Blaga și ale teologului fără discernământ Nichifor Crainic, care în cursurile sale preda că mistica apuseană este de aceeași valoare cu cea Ortodoxă, cât și ale altor autorități lipsite de discernământ, l-au făcut să-și întoarcă fața de la sfaturile blânde, iubitoare, smerite și de ucenici cinstitoare ale Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care îl aprecia cu sinceritate și îi dorea un progres autentic în smerenie. Astfel că preacuvioșia sa a căzut într-o mai mare părăsire a harului desființând cu totul lucrarea filocalică călugărească la care era chemat la Prislop și robindu-se cu totul admirației Maicii Zamfira, poate tot prin gândul misionar, cădere de-a dreapta, că ar putea să o mântuiască de la sinucidere. Concomitent, puterea diavolească lucrând false minuni prin preacuvioșia sa, a devenit, încetul cu încetul, în proprii ochi, dar și al multora, marele misionar al pocăinței, salvatorul poporului său făgărășean și apoi al întregii țări.

<sup>230</sup> <[http://ro.orthodoxwiki.org/%C3%8En%C8%99elarea#cite\\_ref-18](http://ro.orthodoxwiki.org/%C3%8En%C8%99elarea#cite_ref-18)>, luni, 10 august 2015.

Astfel că a recăzut în visul său aberant din copilărie:

*Îmi spunea Părintele Arsenie că inima Sfinției Sale este la Sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Sâmbăta, încă de când a fost zămislit în pântece de fericita mamă, Cristina. De copil zicea: „**Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos**”. Așa îi vorbea Duhul Sfânt, Care era în el<sup>231</sup>.*

De aici a început a disprețui ierarhia, apoi pe toți oamenii, devenind un judecător fără milă al tuturor și vadnic, numit și „bici al lui Dumnezeu”, ceea ce arată o desăvârșită părăsire a harului (ca în cazul lui Atila – vezi mai jos – dar mai grav, fiindcă acesta era chemat ca un păgân să aplice necazul, războiul, prigoana și strâmtorarea din afară a creștinilor, pentru a se întoarce la pocăință, dar Părintele Arsenie Boca a fost și este o amenințare interioară în Sfânta Biserică, profitând de autoritatea Sfântă de ieromonah Ortodox, luptând prin amăgire cumplită prin falsa pocăință și falsa smerenie împotriva adevăratei pocăințe și adevăratei smerenii).

Iată un cuvânt de la Sfinții Părinți pe care trebuie să-l împlinim, pentru a nu deveni aspri și a nu ne pierde mântuirea, nejudicându-l nici chiar atunci când sfinția sa, din nefericire, nu a putut să-l îplinească, deoarece a devenit „biciul lui Dumnezeu”, judecând pe toți și pe toate:

*Intru aceasta zi, cuvânt al Sfantului Atanasie, ca sa nu osandim pe cei ce gresesc.*

*Sa ne aducem aminte fratilor, de Domnul, Care zice: "Nu judecati, ca sa nu fiti judecati !" Si iarasi, de Apostolul, care ne invata pe noi, zicand: "Cel ce pare ca sta, sa se pazeasca, sa nu cada." Si iarasi: "Pazeste-te pe tine, ca nu cumva sa fii ispitit si tu." Ca multi la aratare au gresit, dar in taina s-au pocait si iertare au dobandit si pe Sfantul Duh L-au primit. Deci, cei ce ni se par noua ca sunt pacatosi, la Dumnezeu, sunt dreptii, pentru ca pacatele lor le vedem, iar pocainta lor n-o vedem. Ca si Filimon acela, mascariciul din Egipt, numai un lucru mare de pocainta a facut si a ajuns la masura Sfantului Macarie, pustnicul. De aceea, de am vedea chiar cu ochii nostri pe cei ce gresesc, sa nu-i osandim. Ca zece pasi departandu-se cineva de la fata noastra, nu stim ce a facut, fata de Dumnezeu, sau de este Dumnezeu cu dansul.*

*Ca Iuda vanzatorul, cand se lumina spre joi, impreuna cu Hristos era si cu ucenicii lui, iar talharul era intre talhari si intre ucigasii de oameni. Iar, dupa ce a venit ziua de vineri, Iuda s-a dus intru intunericul cel din afara, iar talharul, impreuna cu Hristos, in Rai, s-a salasuit. Pentru aceea, nu se cade sa osandim pe omul cel ce greseste, de vreme ce Domnul il va judeca pe el. Iar toata judecata, Tatal a dat-o Fiului. Drept aceea, cela ce judeca pe cei ce gresesc isi risipeste pentru sine dregatoria lui Hristos. Si unul ca acela este un antihrist, adica potrivnic al lui Hristos.*

*Dar cine ar fi stiut milostivirea cea multa a lui Dumnezeu, de n-ar fi aratat-o El singur oamenilor, primind pe pacatosii ce se pocăiesc, precum pe desfranata, pe vamesul, sau pe Manasie cel spurcat, care, cincizeci si doi de ani, a slujit idolilor, iar, dupa aceea, intr-un ceas, pocaindu-se, a dobandit iertare? Ca, fiind inchis intr-o cutie de arama in Babilon in inlauntrul cantandu-si cantarea sa, ingerul Domnului a spart arama si, indata, l-a scos si l-a dus in Ierusalim si cealalta vreme a petrecut-o intr-o pocainta. Dumnezeului nostru slava!<sup>232</sup>*

8. *Un oarecare bătrân mare ședea în Siria, între hotarele Antiohiei și avea un frate, care era gata să judece de vedea pe vreun frate greșind. Deci, de multe ori îl învăța pe dansul bătrânul, grăind: „Cu adevărat, fiule, te înșeli și-ți pierzi sufletul de vreme ce nu știe nimeni ce este în om, decât duhul care este într-însul. Căci de multe ori înaintea oamenilor fac fapte rele, iar în taină se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu. Păcatul îl vedem, dar pocăința și faptele cele bune ce le-au făcut numai Dumnezeu le știe. Pentru aceasta și cu ochii de vei vedea pe om păcătuiind, nici cât de puțin nu-l judeca pe el, că numai unul Dumnezeu este Judecător. Că tot omul ce-l judecă pe altcineva se află ca un Antihrist al lui Hristos, de vreme ce i-a răpit dregătoria și stăpânirea ce l-a dat Tatăl, făcându-se el judecător mai înainte decât Dansul”<sup>233</sup>.*

<sup>231</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

<sup>232</sup> *Proloagele*, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, 02.03.

<sup>233</sup> *Patericul...*, Pentru ca să ne păzim, să nu judecăm niciodată, 8.



Dar cine mai era numit „Biciul lui Dumnezeu”?

Evident că nici un Sfânt. Iată cine:

*Attila*

*De la Wikipedia, enciclopedia liberă*

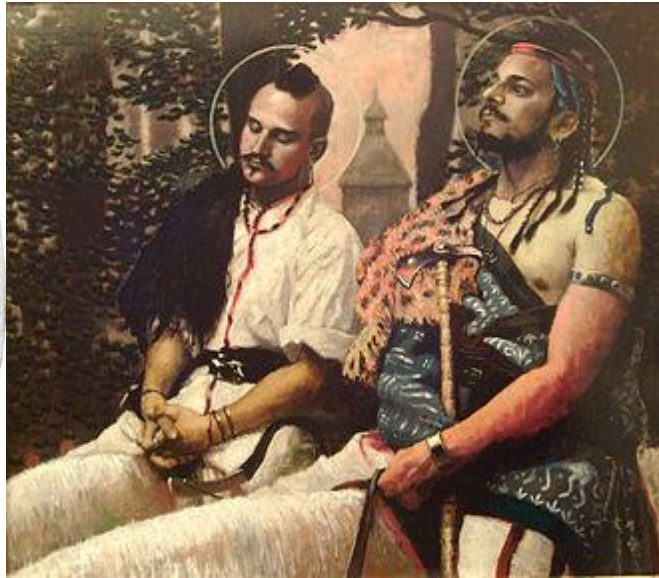
*Attila sau Atila (latină Attila, greacă Ἀττίλας, n. cca. 395 – d. 453) a fost cel mai puternic conducător al hunilor, domnind între anii 433–453. Născut într-o familie nobilă, el l-a urmat la tron pe unchiul său Rugila, împreună cu fratele său Bleda. A condus Imperiul Hun care se întindea de la munții Ural la fluviul Rin și de la Dunăre la marea Baltică. În timpul domniei sale a fost unul dintre cei mai de temut inamici ai Imperiilor Romane de Răsărit și de Apus, fiind poreclit în unele texte bisericești biciul lui Dumnezeu. El a traversat Dunărea de două ori și a jefuit în Balcani, dar nu a putut să ocupe Constantinopolul. De asemenea, el a încercat să cucerească Galia Romană (Franța modernă), traversând Rinul în 451 și mărșăluind spre Aurelianum (Orléans) înainte de a fi învins în Bătălia de pe Câmpiile Catalaunice. Ulterior, el a invadat Italia, devastând provinciile nordice, dar nu a putut să ocupe Roma. El a planificat inițierea de noi campanii împotriva romanilor, dar a murit în 453.<sup>234</sup>*

*Cînd Atila, stăpânitorul hunilor și tiranul cel cumplit, care se numea "biciul lui Dumnezeu", biruind multe țări, a mers și asupra Italiei, vrînd să o pustiască cu foc și sabie, papa Leon, văzînd că nimeni nu putea să se împotrivescă aceluia, s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu cu postire și cu lacrimi, cerînd de la El apărare și chemînd în ajutor pe Sfinții marii Apostoli Petru și Pavel. Apoi a mers singur la acel tiran ca să-l roage să se potolească, gata fiind să moară pentru oile sale. Și vorbind către dînsul cu dulci cuvinte de Dumnezeu insuflate, l-a prefăcut din lup în oaie. Pentru că, a ascultat tiranul cuvintele plăcutului lui Dumnezeu, cu blîndețe și cu smerenie, minunîndu-se de arhiereasca sa îmbrăcăminte și înspăimîntîndu-se de cinstita și sfîntă lui față. Deci a făcut toate după dorirea lui și s-a dus din hotarele Italiei la locul său.*

*Boierii și voievozii lui Atila, mirîndu-se de neobișnuita și grabnica lui schimbare în blîndețe, îl întrebau pe dînsul: "Pentru ce s-a temut de un roman, care fără de arme venise la dînsul și l-a ascultat și ca un biruit a fugit, lăsînd atîta pradă în pămîntul Italiei?" **Atila le-a răspuns: "N-ați văzut voi ceea ce am văzut eu. Am văzut doi bărbați, în chip de îngeri, pe Sfinții marii Apostoli Petru și Pavel, de amîndouă părțile papei, iar în mâini ținînd săbii, cu moarte mă îngrozeau pe mine, de nu voi asculta pe arhiereul lui Dumnezeu".** Astfel, era înfricoșat marele și plăcutul lui Dumnezeu Leon, nu numai celor nevăzuți, ci și celor văzuți vrăjmași. Apoi era preaiubit de oile sale, că pentru dînsule nu s-a temut a merge la tiranul care năvălea și chiar de i-ar fi fost lui a pătimi, nu se înspăimînta<sup>235</sup>.*

<sup>234</sup> <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Attila>>, marți, 14 iulie 2015.

<sup>235</sup> *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 18.02.



În imaginea din stânga este Atila, biciul lui Dumnezeu, în tabloul din dreapta, numit „*Rugându-ne lui Atila sau prinții*” sunt Atila și fratele său Bleda, pictați ca sfinți de ungurul Tulipán Tamás. Așadar obiceiul de a se închina la „*biciul lui Dumnezeu*” ca la un Sfânt este un obicei, mai nou, de influență ungurească, de prin Ardeal. Cât s-ar fi revoltat Sfinții autentici ai Ardealului să vadă că cineva care propovăduiește uniaticismul mascat este numit chiar „*Sfântul Ardealului*”, și cât se mâhnesc ei acum, văzându-se astfel batjocoriți, numindu-se inferiorii lui, iar sângele lor mucenicesc, vărsat tocmai pentru a ne feri de unirea cu romano-catolicii, neluat în seamă. Nu se mâhnesc pentru ei, ci pentru pierzarea noastră, fiindcă ne lăsăm influențați de curentul nefast de la Prislop, izvor abundent de astfel de idei greșite:

*Așa după cum vârful Omu își are propria altitudine, personalitate și frumusețe carpatică, tot așa am putea spune și despre Părintele nostru Arsenie „omul lui Dumnezeu” că își are propria „statură a bărbatului desăvârșit” (Efeseni 4,13) și propria altitudine spirituală prin harul și darul Duhului Sfânt și prin nevoințele și ostenele personale, numai de Dumnezeu știute, altitudine și înălțime spirituală în spațiul ortodox românesc, care nu-și are asemănare și egal de la sfântul apostol Andrei „cel întâi chemat” să fie apostolul tuturor românilor, până la sfinția Sa.<sup>236</sup>*

Remarcați Sfântul Apostol Andrei este scris cu litere mici, iar sfinția Sa cu majusculă, care se pune, la Ortodocși, doar la Dumnezeu și Maica Domnului.

\*\*\*

După cum Atila, „*biciul lui Dumnezeu*”, nu poate fi model de sfințenie, nu poate fi canonizat, chiar dacă avea vedenii dumnezeiești, spre a fi înfricoșat și să lase turma lui Hristos în pace, tot așa nici cel ce seamănă cu el, chiar dacă ar fi avut vedenii dumnezeiești.

Cu atât mai mult nu poate fi canonizat noul Atila Boca, fiindcă avea vedenii diavolești, care tulbură turma lui Hristos, după cum s-a arătat în chip clar și dovedit, după Sfinții Părinți. Dar ați observat și dumneavoastră din însăși asemănarea picturilor insuflăte de vedenii cu pictorul lor (pentru a-l linguși pe el și pentru a-i devia pe Români, pierzându-i pe toți prin adorarea în locul lui Hristos a preacuvioșiei sale, deoarece cinstea se duce de la chip la cel închipuit) că acestea sunt drăcești:

*2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.*

Dar, oare, nu există o excepție în Ortodoxie?

## O) CALEA SCURTĂ A HARULUI

<sup>236</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie...*, Ed. cit., p. 23.

Există o cale mai scurtă de a obține harul Sfântului Duh, astfel ca Părintele Arsenie Boca să nu mai aibă nevoie de calea împărătească a ascultării, ci să devină rapid (fără a avea nevoie de experiența unei vieți și înțelepciunea bătrâneții) un infailibil vizionar?

Cei cu adevărat experimentați în venirea harului Sfântului Duh (nu doar cu renumele de clar-vizionari) ne arată că și pe calea cea scurtă este nevoie de ascultare, altfel negreșit este vorba de înșelare. Degeaba vor să ne amăgească ucenicii sfinției sale că ar fi vreo excepție calea Părintelui Arsenie Boca. Excepție de la smerenie nu există, fiind asemănarea cu Hristos. Nu poți să fi Sfânt, adică asemenea cu Hristos, fără să fi smerit, adică să semeni cu El. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi putut căpăta repede harul, nu însă în 66 de zile, ci după multe părăsiri și dureri până la marginea desăvârșitei deznădejdi. Iar venirea statornică a harului s-ar fi făcut prin ascultarea de un duhovnic aflat în trup, ca și el, pentru smerenie.

Vom vedea în descrierea acestei căi scurte o mulțime de intersecții prin care se poate cădea în rătăcirii. Nu știm ce fel de rătăcire a agonisit Părintele Arsenie Boca, nefiind (cu mila lui Dumnezeu) străvătători (fiindcă străvederea se dobândește în urma unor cumplite suferințe și trebuie însoțită de o uriașă smerenie pentru a nu cădea în adâncul cel pierzător al iadului). Semnele raționale desprinse din viața și învățătura sfinției sale arată că poate face parte din:

- categoria celor ce se cred mântuitori ai lumii și că pot dobândi harul prin ostelile proprii, devenind foarte duri cu alții care sunt neputincioși;
- dacă însă a căzut și trupește cu Maica Zamfira (ceea ce ne dorim să nu fi fost), avem de a face cu rătăcirea care se sfârșește în patimile de-a stânga;
- dacă, însă, a și dogmatizat păcatul împreunării trupești ca și cum ar putea păstra concomitent cu săvârșirea lui și desăvârșirea sfințeniei, fiindcă ei ar fi niște excepții alese de Dumnezeu... atunci nici nu mai putem grăi nimic, amuțindu-ne durerea inimii, fiindcă avem de a face cu păcatul împotriva Sfântului Duh. De ce atotcovârșitoare milă este nevoie atunci...

##### **5. Despre cum vine dumnezeiescul har și cum se cunoaște, și despre calea cea scurta**

*Asculta, fiul meu, cum vine harul dumnezeiesc și cum se cunoaște. Nu spunem noi ca cel care a gustat o data vinul, atunci când i se da sa bea otet și l cunoaște ?*

*Asa se intampla si cu cel care a cunoscut harul dumnezeiesc. Cel care a gustat intai harul cunoaște inselaciunea. Demonul se preface oferindu-se ca har, dar cel care a mancat o data din fructul adevărului, cum am spus, acela cunoaște fructul înșelăciunii. Numai putina atentie daca da mintea rătăcirii, atunci se umple inima omului de tulburare. Mintea se întuneca și chiar perii capului se ridică. Dar și il umfla ca lucrul umflat de vânt. In timp ce harul dumnezeiesc este dulce, pașnic, smerit, liniștit, curatitor, luminator, aducător de bucurie și nu lașă nici cea mai mica îndoiala ca este, cu adevărat, har dumnezeiesc.*

*Fii tare atent sa afli in ce fel vine harul dumnezeiesc și cum se cunoaște calea adevărului de cea a inselaciunii.*

*Spunem, mai intai, ca **viata monahala este după cum urmeaza:***

*După ce harul lui Dumnezeu il luminează pe om și acesta pleaca din lume și vine la obște sau unde sunt **mai mulți frați, face ascultare fata de toti frații și se linișteste păzind toate poruncile dumnezeiesti împlinind apoi toate îndatoririle duhovnicești rânduite și asteapta cu multa nădejde mila iubitorului de oameni Dumnezeu. Aceasta este calea comuna pe care pasesc cei mai mulți parinii.***

*Exista insa și o cale mai scurta, despre care vom vorbi aici. Aceasta cale scurta nu este descoperire a cunoașterii omenești, ci a Stăpânului Insusi, care indruma pe fiecare, asa cum este voia Sa cea sfanta.*

*Si daca iubitorul de oameni și bunul Dumnezeu trimite raza harului Sau dumnezeiesc in inima păcătosului, de indata acesta se ridică și începe sa caute duhovnici pentru mărturisirea relelor pe care le-a savarsit.*

*Cauta apoi și pustiuri și peșteri pentru a se păzi de patimi și pentru îndreptarea, relelor de mai inainte prin foame, sete, frig, cald și celelalte nevointe. Iar Domnul îi trimite mai multa căldură - care ca un cămin aprins aprinde inima sa spre iubirea înfocata de Dumnezeu - zel*

**nemăsurat spre împlinirea poruncilor dumnezeiești și ura nețărmurită împotriva patimilor și a păcatului.**

**Si începe atunci să-și împarta cu multa bunăvoință tot ceea ce are, fie puține, fie multe. Si dacă ajunge întru totul sarac și păzește în parte poruncile dumnezeiești, nemaiputând să stăvilească dragostea și dorul pentru pustiu, alearga precum un cerb însetat, cautând îndrumător pentru urcarea în viața duhovnicească.**

**Dar, din nefericire, pentru că astăzi lipsesc astfel de îndrumători și pentru că sunt foarte puțini cei care urmează calea aceasta, de aceea plânge și se tanguiește negăsind că în timpurile vechi ceea ce dorește. Ce poate să facă, totuși, dacă are multa răvnă pentru liniștire (isihie) ? Cauta și cercetează pe cel cu mai multa experiență și face ascultare de acesta. Cu rugăciunea și cu binecuvântarea lui poate începe luptele cele duhovnicești.**

**Asculta acum acestea : mulți dintre cei care au avut răvnă au îmbrăcat schima cea mare și au plecat în isihie cu rugăciunea și binecuvântarea starețului, și din timp în timp vin să ceară sfat. Alții au rămas și au primit binecuvântarea pentru anumite ore să se retragă în isihie și să încerce orice nevoință și virtute : să plângă, să privegheze, să postească, să se roage, să citească și să facă metanii după putere; în general, să se îngrijească de curăție și să lupte împotriva patimilor. Si dacă ajunge la liniștire, printr-o cale sau alta, atunci continuă mai departe nevoința.**

**Aici însă este nevoie de multa atenție. Mulți s-au despărțit și au plecat nu pentru că ardeau de dragoste pentru Hristos și doreau luptele și necazurile, sau pentru că doreau liniștirea pentru vindecarea patimilor, ci pentru că nu au putut răbda ascultarea și batjocoririle, pentru că iubeau mai mult voia lor proprie și, devenind robi ai patimilor, slujeau acestora, adică maniei și poftei. Aceștia se înseală întru totul.**

**Iar cel care se retrage în liniștire pentru Hristos, acesta are lacrimi tot timpul, plângându-și păcatele sale și îngrijindu-se neîncetat de toată virtutea. Acesta se arunca în luptă până la moarte. Cu multa căldură și credință și ducându-și mintea în inimă, se silește, prin inspirație și expirație, să spună rugăciunea : " Doamne, iisuse Hristoase... miluiește-mă " și să-și adune mintea după îndrumările sfinților Părinți niptici.**

**Toate acestea savarsindu-le și cerând cu multa staruintă voia lui Dumnezeu, ajunge, puțin câte puțin, să simtă tainic ajutorul dumnezeiesc, care ca o baie, puțin câte puțin, îl curățește. Îi înmoaie inima spre rugăciune, spre jelire, spre ascultare și spre zel și mai multa răvnă. Si ca o mamă îl ține și îl învătă ca pe un prunc. Când pleacă harul, acesta, necunoscând înțelepciunea lui Dumnezeu, plânge și se tanguiește cautându-l. Si își impune posturi peste posturi, privegheri peste privegheri, rugăciuni și cereri, crezând că de către el poate fi atras harul lui Dumnezeu. Iar ispitele îl apasă mai mult și cu mai multe lacrimi cere ajutorul dumnezeiesc. Aceasta este economia Proniei dumnezeiești, ca să dobandească experiența.**

**Si când iarăși vine cercetarea dumnezeiască, acesta ca un copil începe să strige : " Ah ! Ah ! Cum ai putut să mă parasesti ? Fără puțin erau să mă înabuse demonii. Nu mai pleca de acum ! Ah ! Ce să fac să te pot păstra ? " El crede că luptele și nevointele lui aduc harul, de aceea se întreaba ce să facă pentru a-l păstra. Dar, nici nu apuca să-l guste bine, ca iarăși pleacă. Dar, încetul cu încetul, începe să vină mai des și să rămână mai mult. Iar copilul începe să se obișnuiască, cu gândul și cu cunoștința, să prindă curaj, crezând de acum că i-a fost dat ca plata pentru ostenele lui.**

**Timp de trei sau patru ani, el vede harul lui Dumnezeu întărindu-l și înțeleptindu-l continuu, patimile imputinându-se și pe demoni neputând să mai lupte mult împotriva lui din cauza pazei pe care i-o asigură harul lui Dumnezeu. Dacă este treaz, are mângaierea lacrimilor, fie că merge, fie că lucrează. Dacă se roagă în taină, are simțirea tainică a norului luminos, care îi cercetează uneori. Iar dacă doarme, fie și numai puțin, vede lucruri frumoase, raiuri cu flori aurii și palate împărătești de nedescris și mai strălucitoare decât soarele, și multe altele, pe care, după ce se trezește, mintea și le aduce aminte și îi îndeamnă spre răvnă și căldură, minunându-se de frumusețea bunătăților celor veșnice și gândindu-se să se învrednicească să devină moștenitor al acestora.**

*Dar, fiule, si aici este nevoie de multa atentie si vedere clara, sa nu creada cineva in ceea ce vede in timpul somnului, daca nu cunoaste, mai intai, daca sunt de la Dumnezeu sau de la diavoli, si pentru ca foarte mulți nu au puterea de a distinge, atunci este mai bine sa nu le dea nici un fel de crezare. Cele ale lui Dumnezeu se cunosc, totuși. Când le vede in timpul unui somn profund, când in somn ușor, nestiind daca este in somn sau in trezvie, si pentru puțin timp. Iar după ce se scoală este plin de bucurie si mintea le revede si ii produc vederea cea duhovniceasca. Ani de-a rândul si le amintește, pentru ca sunt de neuitat.*

*Cele care sunt de la diavoli umplu sufletul de tulburare. Iar când se trezesc si mintea vrea sa le aduca la suprafata, se umple de teama si inima nu le primește. Dar si in timpul somnului când vede astfel de lucruri, ele nu au stare, ci își schimba forma, locurile, felurile faptele si mișcărilor. Si din aceste schimbări, din tulburarea si neplăcerea care le însoțesc, poți sa cunoști de unde sunt [parcă ar fi aici descrierea limpede a vedeniei treptelor – n.n.]. Mai sunt si altele, din imaginația mintii si din prea multa mancare, dar nu este nevoie sa le aratam.*

*Dar, cum am spus in alta parte, si rugăciuni neîntrerupte face in timpul somnului inima celui ce se nevoieste.*

*Deci, vazand toate aceste bunatati, pruncul, adica cel care nu are cunoștința necesara pentru ca sa recunoască si sa distingă Pronia lui Dumnezeu - pentru ca pana acum este hrănit cu lapte si pentru ca nu a dobândit inca ochi curați, ci pana aici este plin deopotrivă de lumina si de intuneric si faptele lui sunt amestecate cu patimile, incepe sa gandeasca despre sine ca, prin luptele si neazurile sale, iata ce i-a dăruit Dumnezeu. Iar demonul cel rau seamana in taina otrava ca oarecand Evei, si pruncul deschide urechile. Aceasta se intampla si cu ingaduinta lui Dumnezeu, pentru ca sa invete smerenia.*

*Si vine, deci, demonul inselator sa-i spună : „Vezi, ca astazi zic ca nu mai da Dumnezeu har”. Vezi ? Pentru ca nu vor sa se nevoiasca, il împiedica si pe cel care se nevoieste spunandu-i: te vei rătăci, vei cadea, vei slabi.*

*Si multe altele il invata cel vechi in rele. Iar el, necunoscand plasa care i se țese, deoarece este fara experiența, este inselat si primește minciuna ca adevar.*

*Aceasta se intampla, cum spuneam, si cu ingaduinta lui Dumnezeu, pentru ca sa-l intelepleasca si sa nu ramana pentru totdeauna prunc.*

*Slava intelepciunii si cunoștinței lui Dumnezeu, care rânduiește in feluri diferite vindecarea sufletului nostru; slava si lauda totdeauna, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin.*

**6. Despre cum cad in rătăcire astfel de nevoitori, când nu au indrumator; si care este medicamentul pentru vindecarea lor**

*Ai auzit pana acum cum vine harul. Asculta si cum se inseala mulți. Se cere multa atentie de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut in zilele de demult si mulți cad si astazi in fiecare zi. Pentru ca, daca primesc minciuna drept adevar, firesc este sa inceapa sa spună si sa invete ca omul vrea, dar nu face. Ca, daca vrea si se sileste, el poate deveni salas al harului. Si luptandu-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin cate puțin cad in rătăcire si devin robi ai demonului, spunând ca toti se vor duce in iad, pentru ca nimeni nu are cunoștința ,in afara de ei. [parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n.] încetează sa se mai increada in cei care il povățuiesc spre binele lui. Si se închide in sine, facand voia demonului care salasluiește in el. Si daca ramane inchis, ori il va sufoca, ori il va spânzura, convingandu-l ca, astfel, va deveni martir. [vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? – n.n.] *Iar daca nu face aceasta, il va arunca in indiferenta si nepăsare, sa se lase de toate si sa bea si sa manance, fara sa înțeleaga ca a căzut si ca trebuie sa ceara vindecare, ci sa creada ca merge bine, ca aceea este calea cea dreapta si adevarata. Iar Domnul nostru, Iubitorul de oameni, il asteapta sa înțeleaga când a căzut. Daca va înțelege caderea, atunci are vindecare.**

*Aceasta, deci, fiule, este o rătăcire. Si medicamentul ei este sa cunoști ca ai căzut si cu lacrimi multe sa cauți doctor cu multa experienta, in măsură sa te izbaveasca, sa-ti dea*

medicamentele potrivite pentru sanatatea sufletului. Iar noi sa ne intoarcem acolo unde am ramas si sa spunem :

**Daca omul nu pleaca in afara, ca acesta despre care am vorbit, dar are necunostinta si gândește ca prin sine a dobândit harul, sau are pretenția in plus ca omul, daca se sileste pe sine, poate sa primească har, dar are si frica si spune cu vederea naturala a lucrurilor: " Cum sa judec eu pe ceilalți, ca ei nu au cunoștința si numai eu dintre toti m-am aflat luminat?" si luptandu-se cu gândurile, lovește si este lovit. Iar harul lui Dumnezeu, puțin cate puțin, se indeparteaza si il lasa sa cada in ispite pentru a invata smerenia. Si acesta, nesuportand lupta crâncena a gândurilor si temandu-se sa nu rataceasca, alearga sa caute un duhovnic cu experienta care sa-i vindece rana.**

Dar, deși toti Părinții sunt buni si sfințiți si fiecare isi spune parerea sa, acesta insa nu se vindeca, pentru ca nu a sosit ceasul ca Dumnezeu sa descopere doctorul si medicamentul potrivit. De aceea nu primește știre, pentru ca ii este lui mai de folos cuvânt mai presus de acesta pentru a-l smeri si pentru a-l determina sa se lepede de mândrie. Si neafland ceea ce cauta - deoarece nu are rabdare ca aceasta sa vina atunci când vrea Domnul - mai mult se mândrește. Atunci este părăsit si lasat in slăbiciunea firii. Harul pleaca. Trupul slabeste. Nu mai poate sa-si faca cele îndatorate după randuiala, cum le facea altadata. **Îl strivesc nepasarea, neglijenta, greutatea trupului, somnul fara măsură, paralizia mădulelor, întunecimea mintii, tristetea fara mângâiere, gânduri de necredința, frica de rătăcire. Si neputand sa suporte toate acestea, alearga după ajutor. Dar, asa cum am spus de multe ori, astăzi este greu sa gasesti îndrumător practic.** De aceea, unul ii spune sa manance lapte, oua, branza sau carne ca sa se intareasca; si acesta, neputand altceva sa faca, se lasa convins, Pentru ca si-a pierdut rabdarea si s-au răcit zelul si căldură credinței, si din cuvintele tuturor a ajuns ca un nebun. Alții ii spun : " Ești pierdut!" Alții : " Ești rătăcit, asa s-au pierdut si alții !" si fiecare după puterea sa, din dragoste, îi spune ceea ce știe. **Acesta incepe sa manance, sa bea, sa sape si celelalte, si astfel, pustnicul niptic de mai inainte devine comerciant, grădinar, cultivator de vie sau altceva asemenea, si nu se mai multumește nici macar sa ramana in calea comuna a Părinților, ci sau va lepădă definitiv Schima si se va casatori, sau va deveni, cum am spus, rob al trupului si dușman al celorlalți asceți. Si când va auzi pe cineva ca postește sau privegheaza, ca plânge sau se roaga, acesta se va mania, se va tulbura si va spune : " Toate sunt niște rătăciri, vei rătăci. Astăzi nu mai vrea Dumnezeu astfel de lucruri. Eu am făcut aceste lucruri si erau gata sa ma lege in lanțuri. Un astfel de om disprețuiește complet îndatoririle lui duhovnicești, trăind in mare nesimțire, aflandu-se in pragul iadului din cauza păcatelor pe care le savarseste clipa de clipa. Mai mult, el devine si obstacol in calea mântuirii celorlalți. El vrea ca toti sa fie ca el, care la inceput a fost un luptător fierbinte, iar acum este rob al demonilor.**

**Acesta, fiule, este deci o alta rătăcire in care pot aluneca nevoitorii. Medicamentul ei este smerenia inimii; sa revină acolo unde era la inceput si, cu multa rabdare, sa aștepte mila lui Dumnezeu. Si, daca vine ajutorul dumnezeiesc, bine; daca nu, sa ramana in ascultare pentru a se smeri, pășind pe calea comuna a Părinților.** Noi sa venim iarasi la ale noastre si sa spunem :

Daca acesta despre care am spus suporta lupta cu multa rabdare, așteptând milostivirea lui Dumnezeu, smerindu-se; si după ce, mai intai va incerca puțin din indrumarile Părinților si va vedea ca nu se intampla nici o vindecare - : pentru ca nu sunt medicamentele potrivite cele pe care i le dau, ci este ceva diferit, ceea ce au, desigur, ceilalți - incepe cu multe lacrimi sa ceara de la Dumnezeu si de la oameni.

**Dar Bunul Dumnezeu ascunde si mai mult harul Sau si il lasă prada ispitelor pana se va smeri cu desavarsire si se va invata bine cum sa gandeasca, deoarece are inca mândrie. Aici este cea mai mare lupta. Aici voința luptătorului se incearca precum aurul in foc. Si pentru ca este plin de patimi, mai presus de toate de mândrie, este lasat in mâinile friicii, ale tristetii, maniei, hulei si ale oricărei rautati a vrăjmașului. Si gusta in fiecare clipa din inabusirea**



*sufleteasca si bea din apele iadului; patimile sale sunt lucrate zi si noapte de demoni. Iar Domnul sta departe, neintarindu-l ca la inceput.*

*Cel care se lupta cu adevarat, in ciuda tuturor acestor pericole, nu paraseste câmpul de lupta, ci se lupta, adunand neincetat părțile corăbiei sale, desprinse in lupta cu demonii. Isi plânge si isi jelește rănilor si incearca sa si le vindece. Asteapta cu mare agonie sau sa ia sfarsit ispitele, sau desfășurarea sa definitiva. Având in sa putina nădejde, mai spune : " Mai bine sa mor in lupta, decât sa părăsesc lupta si sa las si-i fie hulita calea Domnului, din moment ce am atatea mărturii ca pe aceasta cale au mers toti Sfinții noștri. Mai mult decât toti ceilalți Părinți, despre acestea ne asigura Awa Isaac Sirul, lauda isihiei si mangaierea asceților." Cu astfel de mângâieri, el isi vindeca puțin frica si castiga in rabdare. Trupul sau si-l vindeca cu putina hrana, pentru a putea suporta neazurile si luptele trupesti si toate puterile mintii le pune in slujba atenției, ca nu cumva in tulburarea pe care o provoacă demonii si patimile sa ajunga sa hulească numele lui Dumnezeu.*

**Aceasta lupta grea tine mult timp, in funcție si de rabdarea fiecăruia si de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu o îngăduie pana când acesta se va curăți deplin de diferitele patimi si va fi adus la cunoașterea desavarsita pentru a vedea bine care sunt de la sine si care de la Dumnezeu. Si, după ce va fi ispitit atat cat trebuie, incepe sa gandeasca spunând in sine: " O, umilule si netrebnice! Unde este ceea ce spuneai, cum ca ceilalți nu se nevoiesc si de aceea nu inainteaza? Vai tie, ca daca Domnul nu va zidi casa sufletului tau, in zadar te ostenești.**

*Acestea si altele ca acestea gândind, se lupta neincetat cu demonii, dând el una si primind zece in loc. Iar aceasta una pe care o da el este rabdarea, pe care nu i-o ia in întregime Dumnezeu, ci ii mai lasă putina, cat sa poata sa reziste cu multa silința. Si, in taina, ii spune o voce: " Ai grija, nu te clinti din locul tau pentru ca vei cadea si te vei pierde definitiv. Si se va șterge amintirea ta din cartea vieții. Vei deveni mai rau decât cei din lume Pentru toate acestea rabda. Iar demonii cei rai ii lupta neincetat, numai ca nu-l inabusa. In somn ii vede pe demoni, legiuni intregi, care ii chinuie in nenumărate feluri. Iar treaz fiind, vede toate tulburările patimilor. Preabunul Dumnezeu sa ne dea noua curaj si rabdare pentru a putea trece in siguranța acest mare pericol sufletesc.*

#### **7. Despre cum revine harul dumnezeiesc, după ce, mai intai, am fost bine încercați**

*Este bine acum sa auzi cum rânduieste inteptul Carmuitor sfârșitul ispitelor si revenirea harului Sau dumnezeiesc. In cele din urma, după ce ajunge sa se cunoască bine, sa vada slăbiciunea firii omenesti si realizează smerenia in adâncime, atunci Domnul ii spune: "Ajunge lupta înăbușirii sufletului, sa-l ajutam pe cel rănit." Nu trimite un inger ca sa-l ajute, deoarece nu este in stare sa poarte firea veacului următor, nici nu-i da har lui personal, ca la inceput, pentru ca sa nu spună ca i s-a dat pentru rabdarea si pentru lupta sa. De aceea Preainteptul Dumnezeu, care toate le rânduieste pentru binele nostru, care ne ridica la cer si ne coboara in iad, care omoara si iarasi aduce la viata, Acesta ingaduie ispitele pentru curăție si vindecare, dar atunci când soseste timpul potrivit, iarasi intr-un mod potrivit le pune capat cu multa intelepciune.*

**Ridica un Părinte duhovnicesc (Gheron), si el supus patimilor, dar practic si cu multa experienta, bun indrumator, care sa poata salva suflete, sau mai curând Dumnezeu insusi Se salasluiește in el si vorbeste prin el si ii aduce la intalnire. Si, in timp ce are loc dialogul, iata si revenirea harului dumnezeiesc. Părintele ii vorbeste si cuvintele lui strabat ca fulgerele adancul inimii acestuia, si lumina dumnezeiasca impresoara sufletul lui, si demonii fug departe, neputand sta împotriva duhovnicului. Deoarece, in clipa aceea, părintele este in întregime foc dumnezeiesc si cuvintele lui umplu pe celalalt de lumina dumnezeiasca, iar sfaturile lui sunt foarte subțiri, de mare intelepciune si cunoaștere, pline de vedere duhovniceasca, deoarece sunt insotite de har dumnezeiesc. Si de indata ce pătrund in inima, mintea se mișca spre mirare si admirație, deoarece invatatura aceea este mai presus de minte si**

conține toate cele necesare pentru a putea ridica sarcina rautatii demonilor. După ce îi întărește suficient și îi da atatea îndrumări câte sa-i salveze sufletul, se despart. Și întreaga noapte a iernii a trecut ca o clipă, ca prin minune, fara sa inteleaga când a trecut.

După despărțire, intorcandu-se la ale sale, cel care era mai înainte prunc, acum, încercat prin lupta cu demonii, striga, curgandu-i șiroaie lacrimile dulci ale iubirii: " Cu rabdare am așteptat pe Domnul și m-a cercetat " și " dacă nu mă ajută Domnul, sufletul meu ar fi locuit în iad ", și multe asemenea. După ce a venit în chilia sa și a pus în lucrare îndrumările, de îndată a fost eliberat de toate cel care mai înainte îi stăpăneau.

Si după puțin timp, cu rugăciunile părintelui duhovnic, pe care îl vedea și în timpul somnului și care îl întărea, se vindecă deplin. Umplându-se de dragostea lui Hristos, patimile sale se liniștesc și vine pacea gândurilor. Primește și putere în credința, care vine din contemplație, și nu ca la început, din citiri și din speranța tainică pe care o avem de la Sfântul Botez și din învățăturile cele drepte, ci credința care vine din vederea cea duhovnicească; vede și crede, deci. La fel și celelalte daruri ale lui Dumnezeu, vin ca un lanț, har și mila, fara ca acesta să le ceară. Nici chiar când sta la rugăciune nu poate să spună: " Da-mi cutare sau cutare ", pentru că Domnul îi da mai mult decât ar cere el. Iar rugăciunea lui este numai să se facă voia lui Dumnezeu. Și, din când în când, în timpul rugăciunii, este răpit de dragostea lui Iisus. Și mulțumind Domnului fara încetare pentru atatea binefaceri, mintea lui este răpită în multa mirare și admirație. Si suflarea harului dumnezeiesc pătrunde în gura lui. Si Hristos domnește întru el. Si, după ce trece puțin de la aceasta vedere dumnezeiască, acesta devine ca și când nu ar mai avea trup. Si minunându-se de toate, striga: " O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al cunoașterii lui Dumnezeu ! O, cât de necercetate sunt tainele Tale, Doamne ! Cine poate înțelege bogăția nemăsurată a harului Tau ? Si ce limba poate explica tainele Tale cele mai presus de înțelegere ? O, Doamne, de nu ai ține apele harului Tau, omul s-ar topi ca ceara la fața focului ! " Zicând acestea, el se vede pe sine mai rău și decât târâtoarele pământului, și vrea, dacă ar fi posibil, să aiba în inima pe toți oamenii, pentru că și aceștia, văzând, să se mantuiască, chiar dacă el ar fi mult vatămat de harul lui Dumnezeu. Dar pentru că și acest lucru l-a aflat - cum ca nu este posibil ca cineva dintre oameni să se mantuiască pe ceilalți oameni - de aceea se mulțumește să rămână în liniștire și să se roage pentru toți ca să-i mantuiască Dumnezeu. [vedeți din manifestările celui cu har, dar și din recunoașterea neputinței omului de a mântui pe altul, gravitatea rătăcirii Părintelui Arsenie Boca, care se manifesta și credea diametral opus? Cine ar putea huli că Sfântul Duh este șovăielnic și nehotărât, învățând pe fiii Săi în două feluri nu complementare, ci contradictorii? Dar însăși conștiința celor ce s-au hrănit din învățăturile Sfinților Părinți mărturisește că în cuvintele de mai sus se află adevărul și în cele ale pictorului de la Drăgănescu minciuna – n.n.]

Acesta, fiul meu, este, în câteva cuvinte, modul lucrării harului dumnezeiesc, și cel care a ajuns până aici poate să ne spună ce altceva mai vede, dacă nu s-a întâmplat să aiba alte obstacole. Deoarece acesta mananca iubire dumnezeiască și bea vinul pe care l-au băut toți Cuviosii Părinți care au mers pe calea aceasta și au fost izbăviți de necazuri. Dar harul nu mai pleacă așa cum pleacă la început. În afara de faptul că ar interveni vreo instrainare. O, să nu fie, Doamne !

Așadar, dacă și tu, fiul meu, faci ascultare, vei ajunge să vezi toate acestea. Iar eu las până aici cuvântul meu, pentru că să-ți vorbesc și despre o altă rătăcire. Acum îți spun numai ca toate aceste ispite prin care a trecut, toate furtunile și naufragiile, toate spaimele și greutățile s-au întâmplat pentru că nu a avut îndrumător să-l sprijine și să-l sfătuiască. Pentru că este aceasta lipsa de astfel de îndrumători practici, de aceea este minune dacă se găsește unul la mie, care să pasească pe această cale foarte riscantă. Aceasta, cum am spus mai înainte, este calea scurtă a lui Dumnezeu, care conduce pe om la viața veșnică, și pentru că există această lipsă se întâmplă și atatea rătăcirii. [vedeți că și pe calea lungă, dar mai ales pe calea scurtă este nevoie în toate etapele de ascultare, chiar dacă lipsesc azi povătuitori? – n.n.]

Harul lui Dumnezeu, după ce a fost gustat de nevoitorul începător la început, trebuie să plece, pentru a-l antrena pe acesta să devină ostas lucrator ai lui Hristos. Fara astfel de

*încercări nimeni nu a ajuns la desavarsire. Punctul acesta in care mulți au căzut in rătăcire, cum am spus, este punctul in care harul lui Dumnezeu se retrage pentru a ne întări prin încercări, ca sa nu mai fim prunci, ci soldați încercați in războaie. " Domnul dorește ca noi sa devenim barbati vrednici, luptători curajoși, in măsură sa păzim bogatia Sa. De aceea ne lasă să fim ispitiți.*

*Iar Sfântii Părinți, care ne invata sa fim la înaltimea virtuților cum ar fi ascultarea - devenind astfel următori ai lui Hristos - urmăresc același scop. Adică acela de a ne curăți de diferitele patimi ale gândului si ale plăcerii de sine a propriei voințe, pentru ca sa primim har dumnezeiesc. Si iarasi, când pleaca harul pentru a ne caii, părintele îndrumător este ca un alt har, care ne sprijină si ne îndruma cu cuvintele faptelor pe care acesta le-a făptuit si ne încălzește zelul pana când, cu ajutorul harului dumnezeiesc si cu rugăciunile părintelui, ne vom izbăvi de lupte. Si iarasi ,ne va cuprinde harul si dulcele lăsaș ne va încredința cu desavarsire comorile Sale.*

*Nu exista nici un alt scop pentru care omul sa faca ascultare. Astăzi in sa, fiecare crede ca isi ia ucenic pentru ca sa-l invete cum sa scoata bani, sau sa sape gradina, sau sa devină negustor, sau sa-l lase moștenitor pentru casa sau chilia sau magazinul sau, sau pentru ca sa-i slujească.*

*Noi, in sa, spunem ca astfel de lucruri nu este nevoie sa se intample si ca singurul scop pentru care merge ucenicul la părintele sau si face ascultare deplina este următorul: pe de o parte, Părintele, arzand de dragostea lui Hristos, sa transmită talantul bogăției virtuții sale, iar pe de alta parte ucenicul, daca are, lepădare de sine desavarsita si taiere a voii, facand ascultare deplina si bucurandu-se de har din partea Părintelui sau, atunci isi va implini toate treburile necesare pentru întreținerea casei.*

*Pentru ca s-a pierdut acest scop adevarat al monahilor si, intre mii de călugări, numai de se vad cativa ca niște scânteii, si aceștia sunt vazuti de miile de călugări ca niște rataciti. Iar aceștia, neavand cui sa transmită aceasta bogăție duhovniceasca, arata tuturor ca sunt rataciti si neînțelepti.*

*De aceea, cei ce se nevoiesc, atunci când ajung la punctul in care harul ii paraseste, neafland medicamentul potrivit pentru vindecarea neputințelor, cad, se rătăcesc si astfel se pierd nenumărate suflete, care au aratat la început multa voința si zel pentru Dumnezeu. Cei care nu cunosc, din ignoranta, au numit calea Domnului pe care au mers picioarele îndurerate ale sfinților, cale rătăcitoare. Si, din nestiința, păcătuiesc si hulesc calea lui Dumnezeu si împiedica pe cei care vor sa mearga pe ea. Cel puțin sa spunem, atunci când ne întreaba cineva. " Eu, fiul meu, ca slab ce sunt, nu pot sa urmez calea aceasta. Tu in sa, daca ai ravna, ingrijeste-te sa afli o astfel de cale. Si daca o gasesti, urmeaz-o cu multa credinciosie, iar daca nu o gasesti, urmeaza calea comuna a Părinților, pe care vei avea mulți împreuna mergători si îndrumatori si nu vei avea teama ca te rătăcești."*

*Acesta este adevărul curat si nepatimas al lui Dumnezeu. Cine va spune asa va scapa de multe capcane. Iar daca ești întrebat, spune ca acea cale este rătăcită si toti cei care merg pe ea sunt rataciti, că acesta să afle că a căzut in cursa diavolului. Sa știe acest lucru si sa ceara mila lui Dumnezeu, înainte de a veni moartea si de a fi astfel inchisi pentru totdeauna in iad. Atunci nimeni nu ne va putea izbăvi pe noi din osanda cea veșnica, pe care am dobandit-o din pricina lipsei de educație a gurii noastre. Si, in timp ce Tatal Luminilor a dat toata Judecata Fiului, noi, necugetații, ne grăbim sa judecam pe aproapele nostru fara nici o reținere, ignorând lucrarea acestuia si Pronia lui Dumnezeu. A Lui este slava si puterea in veci. Amin.*

#### **8. Despre o alta rătăcire**

*Fiul meu, ai sa auzi acum despre o alta rătăcire, ca sa știi sa te păzești. Mulți monahi se îngrijesc de o singura virtute si depun toata silința lor pentru realizarea ei. De exemplu, sa spunem postul, adica sa nu consume ulei sau mancare gătită sau altele asemenea. Isi îngrădesc astfel libertatea, crezând gândului lor ca totul este sa postești. Si practicând aceasta virtute sfătuiesc si pe alții s-o faca, spunandu-le ca aceasta este singura cale si plinătatea tuturor*

virtuților și asigurarea mântuirii sufletului, socotind că are atâția ani de când nu a mâncat ulei sau mâncare gătită sau altceva asemenea.

**Noi credem că acesta a devenit rob postului ținut din propria lui voință și crede că cine nu face la fel nu se va mântui sau este pe un drum rătăcit. Pe un astfel de călugăr noi îl întrebam : " Omule al lui Dumnezeu, spune-mi, în atâția ani de post, ce ai câștigat ? Arată-mi rodul postului tau îndelungat și mă voi convinge. O, omule, tu, pentru stapanul tau, postul, ai depărtat pe alții de mila lui Dumnezeu. Unde ai pus nemărginită mila a bunătății Domnului? Oare toți oamenii sunt de aceeași constituție și au aceeași putere a trupului ca tine, de ceri tuturor să fie ca tine? Deoarece nu te conduci cum trebuie pe tine însuți, de aceea bați în nicovăla postului atâția ani obolul fierului, pentru că nu ai duhul deosebirii lucrurilor. Vindecarea acestuia este de a parasi așa-zisa postire a sa și de a cauta îndrumar la duhovnic, cum să petreacă în continuare.**

**Un altul se baza pe privegherea sa de noapte și numai despre aceasta vorbea. Și numără anii de când priveghează noaptea. Iar pe cel care nu făcea ca el îl socotea că mergând într-un tineric. Si acesta trebuie să parasească privegherea sa de noapte și să urmeze îndrumărilor duhovnicului.**

**Un altul, convins de lacrimile sale, îi învăța pe ceilalți această descoperire a sa omenească, spunându-le că este vai de cel care nu plânge ! Iar despre sine crede că dacă plânge a ajuns la desăvârșire. Și pentru acesta medicamentul este să cunoască faptul că lacrimile trebuie să fie însoțite de smerenie și să nu considere că face vreo lucrare a lui Dumnezeu și că Domnul îi este dator cu har. Ci, chiar dacă plânge așa cum se cuvine, să afle că lucrează o singură virtute și-i mai lipsesc celelalte nouăzeci și noua.**

**Altul, iarăși, convins de rugăciunea sa, îndruma și pe alții să facă așa, pentru că astfel vor reuși să-și țină mintea neimprăștiată. La fel și acesta: socotește aceasta că pe o descoperire a cunostințelor sale.**

**Altul, convins de liniștirea (isihia) sa, crede că în aceasta constă toată desăvârșirea și socotește că, dacă vrea, cineva poate să ajungă la isihie.**

**Dar ce spun eu ? Sunt oameni care nădăjduiesc numai în anii în care au purtat haina monahală și chiar se laudă cu aceștia.**

**Noi despre toate aceste virtuți avem de spus următoarele: nu ne indoim că acestea sunt instrumentele fără de care nu putem ajunge la desăvârșire, dar trebuie ca să ne silim până la sânge pentru a le împlini pe acestea toate și multe altele la care nu ne-am referit.**

**Liniștirea ( isihia ) este, într-adevăr, singurul ajutor care contribuie la realizarea tuturor celorlalte virtuți. Dar spunem : nimeni nu poate duce greutatea acesteia în deplină cunoștință și cu discernământ, dacă nu-i va trimite Domnul ca dar și mila harul liniștirii. Asa încât cel ce se liniștește trebuie să știe că liniștirea este dar al lui Dumnezeu și Acestuia trebuie să-l mulțumească.**

**La fel spunem și despre cel care se roagă. Apostolul însuși spune: " Nimeni nu poate spune Domnul Iisus, decât numai în Duhul Sfânt". Așadar, cum poți tu să spui că te rogi curat și îți mintea ta greu de ținut în neimprăstiere și inveti că, dacă se va sili, omul poate să-și stapanească mintea să și se roage cu rugăciune curată?**

[vă dați seamă ce lipsă de cunoștință are Părintele Arsenie Boca când spune că se poate omul dezrobi de patimi și armonia lăuntrică fără harul Sfântului Duh?

**„În vremea aceasta, lucrează asupra nevoitorilor puterea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt. Dar, să nu uităm: numai după ce ei, prin nevointele cele de bună voie, au scos toate puterile sufletului din robia lucrării contra firii și le-au adus la lucrarea potrivită cu firea, spre care le erau date. Odată dobândită această convertire și armonie lăuntrică a puterilor, vine și lucrarea cea mai presus de fire și ajută creșterea și rodirea darurilor Duhului Sfânt, potrivit orânduiri lui Dumnezeu cu fiecare.”<sup>237</sup>**

– n.n.]

<sup>237</sup> [Ierom. Arsenie BOCA], Căderea Împărăției, Ed. cit., pp. 201-202.

Noi spunem ca rugăciunea este singurul ajutor care contribuie la curățirea cugetului, si fara aceasta nu putem sa trăim duhovniceste. Dar nimeni nu-si poate tine mintea si nu poate sa se roage cu rugăciune curata daca nu va primi harul dumnezeiesc al cunoasterii duhovnicesti, sau un gând bun si dumnezeiesc mai presus de fire, sau alta lucrare a harului dumnezeiesc.

Asa incat trebuie sa cunoască faptul ca nu el isi tine mintea, ci harul dumnezeiesc si se roaga curat pe măsură harului dumnezeiesc, care i se da. Sa cunoasea deci ca nu de la sine, ci de la Dumnezeu este rugăciunea curata si Acestuia sa-l mulțumească. Si sa-i invete pe ceilalti ca noi suntem datori sa facem tot ceea ce putem pentru a arata lui Dumnezeu vointa noastra de bine, ca vrem sa ne rugam curat, dar a ajunge la aceasta este al lui Dumnezeu.

Tot asa spunem si celui care are lacrimi. Lacrimile sunt singura arma împotriva demonilor si baie de curățire a păcatelor, daca se intampla cu cunoștința. Dar nu este de la cel care le are. Acela, silindu-se, arata dorința de a plânge, dar a avea lacrimi tine de Cel care cheama norii pământului si face sa ploua. Sa invete din propria lui experienta ca nu plânge atunci când vrea el, ci atunci când vrea Dumnezeu. Si sa-l mulțumească lui Dumnezeu, Datatorul a toate. Iar pe cei care nu au lacrimi sa nu-i judece, pentru ca Dumnezeu nu da tuturor la fel.

Același lucru spunem si despre privegherea de noapte, ca aceasta contribuie la curățirea minții, daca se face in cunoștința si cu discernământ. Dar daca nu ajuta Dumnezeu, aceasta nu rodește de nici un fel. Cel care poate priveghea peste noapte sa ceara de la Dumnezeu cunoștința si sa se conducă cu mult discernamat, pentru ca fara ajutorul dumnezeiesc privegherea de noapte ramane neroditoare.

La fel cel care postește si toti ceilalti, daca se conduc bine. Sunt virtuti pe care noi le lucram cu multa silința pe de o parte, aratand vointa noastra lui Dumnezeu si, de cealalta parte, luptând împotriva dorinței patimilor. Pentru ca, daca nu ne vom sili spre aceste virtuti, vom savarsi mereu păcatul. Acesta este adevărul pur, al nostru, al oamenilor. Ca si cel al agriculturului: el ara pamantul, il curateste, seamana si apoi asteapta mila lui Dumnezeu. Si daca nu trimite Dumnezeu ploii la timpul potrivit si vânturi bune, agricultorul va pierde si ostenele sale, deoarece locul se va umple de mărăcini si nu va ajunge sa secere nimic, totul ramanand spre mancare animalelor necuvântătoare. La fel si noi. Daca Domnul nu trimite apele curatitoare ale harului Sau dumnezeiesc, noi ramanem goi de orice rod si faptele noastre ajung hrana pentru demoni. Deoarece le inabusa patimile noastre si nu ajungem sa seceram nimic. Virtutile care nu sunt lucrate cum trebuie se transforma in rautati.

Așadar, dincolo de toate avem nevoie de discernământ duhovnicesc, de deosebirea duhurilor, pe care trebuie cu multa ravna sa-l cerem de la Dumnezeu. A caruia este slava si puterea in vecii vecilor. Amin.

#### 9. Despre felurile aceleiași rătăcirii

Asculta si despre alta rătăcire, fiul meu: sunt iarasi unii monahi care lucrează toate aceste virtuti la un loc si nădăduiesc in faptele lor. Si când se roaga si cer ceva de la Dumnezeu nu o fac cu smerenie, ci cu obrăznicie, si îndreptățire, ca si când ar obliga pe Dumnezeu prin, eforturile lor si L-ar îndatora. Si când nu sunt ascultați si Domnul nu le implineste voia lor se tulbura si se întristează foarte tare. Iar demonul cel vrajmas, când ii vede in aceasta stare de necunostinta, ii ataca si cu gânduri spurcate ii invata spunandu-le : " Vezi ? Tu te silesti atata sa lucrezi pentru El si El nici nu te aude ! De ce mai lucrezi atunci ? " Si il forteaza sa hulească numele lui Dumnezeu pentru ca, după aceea, sa intre intr-insul demonul, sa-l stapaneasca si sa-l lege cu lanțuri.

Iar daca nu reușește sa faca aceasta, încearcă altfel. Se preface in inger de lumina si ii spune ca este Arhanghelul Gavriil sau alt inger si ca l-a trimis Dumnezeu sa fie alaturi de el, pentru ca a bineplacut lui Dumnezeu prin faptele sale. Sau, se preface chiar in forma Domnului Iisus Hristos iar altul in forma de inger merge mai devreme si ii spune: " Deoarece ai plăcut lui Dumnezeu cu sudorile tale, a venit Domnul sa te cerceteze. Ieși in întâmpinare si inchina-te Lui, pentru ca sa primești har. " Sau, iarasi, ii spune ca a venit sa-l ia la cer ca pe Proorocul Ilie. In fine, ca sa nu lungesc vorba, in felul acesta a rătăcit pe mulți in timpurile

mai vechi si astazi. Pe unii i-a lovit de stânci, pe alții i-a aruncat in fântâni, pe alții i-a junghiat si i-a pierdut pentru totdeauna. Toate acestea se intampla deoarece, dintru inceput, aceștia nu au avut discernământ si s-au supus vointei proprii, fara sa faca ascultare.

Tu, iubitul meu fiu intru Domnul, deoarece faci ascultare si te spovedesti de toate cu umilinta, nu te teme. Deoarece ai un duhovnic care te indruma si se roaga pentru tine zi si noapte, Dumnezeu nu te va lasa sa rătăcești. Iar daca iti va aparea o astfel de aratare de inger, nu te teme, ci cu curaj, chiar daca va lua chipul Domnului, sau al vreunui sfânt sau inger, spune-i : "Eu am duhovnic care ma indruma. Nu vreau invataturi de la ingeri ! Eu, pe Domnul, pe Sfinti si pe ingeri vreau sa-i vad in cealalta viata. Aici nu vreau sa-i vad. " Si intoarce-ti fata in alta parte. Nu te uita la el. Acela, neputand sa indure curajul tau, se va face nevăzut. Chiar si adevarata sa fie vedenia, Domnul nu se va mania, ci frica se va transforma de indata in bucurie.

Noi insa nu trebuie sa avem niciodată astfel de cereri si dorințe de la Dumnezeu, adica de a vedea ingeri si sfinti, deoarece sunt rătăcirii. Noi sa cerem - asa cum am scris de atatea ori - mila pentru iertarea păcatelor noastre si sa ne îngrijim pentru curățirea sufletului, si cele ale lui Dumnezeu vin de la sine, fara cererea noastra.

Chiar daca vom fi ridicati pana la ceruri prin vederea cea dumnezeiasca, nimic nu este de la noi. Si daca, numai puțin dupa aceea, ne schimbam fara voia noastra si ne vine o întristare mare si o supărare de nesuportat ca si când am fi in iad, si ni se pare ca nu mai putem ieși din aceasta, ci pana la moarte ne va chinui, nici atunci sa nu fim tulburati. Ci, asa cum ne bucuram atunci când suntem ridicati la cer, asa si atunci când ni se intampla schimbarea si ne vine întristarea sa avem rabdare, fara sa ne tulburam si fara sa cârtim. Ci cu pace sa spunem gândurilor: Dumnezeu Tatal are doua locașuri: unul in ceruri, cel al bucuriei si al desfătării, si unul jos in iad, cel al necazurilor. Si ori de cate ori vrea ma ridica la bucuria cea de sus, iar când vrea ma coboara la cele de jos. Aceasta, pentru a cunoaște ca, din moment ce port acest trup de lut, de la sine vine si schimbarea. Asa incat eu nu am nimic de spus. Numai: faca-se voia Domnului in toate, in toate si pentru toate. Chiar daca pentru totdeauna ma va lasa in cele de jos, eu spun: " Dulcele meu Mântuitor si Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic bun si bineplacut înaintea felei Tale, ci ca un lucrator sarguincios al păcatului sunt vrednic fiu al iadului. Deci, chiar daca voi fi dat iadului, asa mi se cuvine. Numai Tu sa nu fii suparat pe mine, ci sa ma privești cu fata bucuroasa; atunci, pentru mine, iadul se va preface in rai luminos !"

Daca vei spune acestea, întristarea te va parași si va veni din nou bucuria. Tu nu le spui pentru a veni bucuria, ci le spui din inima. Si, intrucat - asa cum am mai spus - suntem in viata, niciodată sa nu te increzi in tine insuti, chiar daca vei fi ridicat pana la al șaptelea cer, chiar daca vei vedea toate tainele. Atata timp cat porți trup exista teama si închisoarea ne este de folos. Numai când parasesti trupul mort, atunci bucura-te ca nu te vei mai schimba, ci ceea ce iti da Domnul este al tau si nimeni nu poate sa ti-l rapeasca. A Lui fie slava si puterea in vecii vecilor. Amin.

**10. Despre lupta cea indoita a demonilor si cum aceștia se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc**

Așadar, fiule, afla si despre lupta cea indoita a demonilor. Iată ce spunem despre aceasta: demonul se împotrivesc cu meșteșug celor ce se nevoiesc. Si când vede ca monahul nevoitor alearga cu mult elan si căldură si ca este fara îndrumător, atunci demonul cel rau, insotindu-l de aproape pe ascuns, uneltește împotriva lui. Ascunzandu-si capcanele sale, il împinge mereu înainte. Iar nevoitorul, fara sa inteleaga ca este si vrājmașul împreuna cu el, alearga fara discernământ, postind, priveghind si rugandu-se. Demonul ii taie de tot pofta de mancare si nu mai pofteste nimic chiar daca are in fata cea mai buna mancare. [înțelegeți de unde pot proveni performanțele ascetice și trupești ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]

Tot asa, il lasă sa privegheze liber, incat monahul sa creada ca a ajuns deja la nepatimire si poate trai fara mancare. Si daca demonul vede ca monahul este gata sa ajunga la capat,

*atunci îl lasă să cada. Deoarece, neavând aripile înalte ale vederii duhovnicești pentru a se înalta și a-și ridica trupul, se taraste ca un șarpe. Și, când crede că s-a ridicat de la pamant la ceruri, fără să inlețească macar, se afla deodată dezarmat în mijlocul mării. Pentru că trupul, care are armele și lupta, printr-o exagerată lipsire de mâncare, a ajuns la epuizare și a căzut. Atunci, dracul cel iubitor de sânge, bucurându-se nespuse, se repede asupra sărmanului monah tragând după el și alte nenumărate dureri rele. Și îl inabusa complet, dacă nu cauta de îndată un îndrumător cu multă experiență practică. De aici, diavolul a aruncat mulți nevoitori în cele mai rușinoase patimi ale păcatului. Deoarece această patimă este mișcată de demonii altor patimi, atunci când trupul este extenuat și căzut.* [așadar, dacă, Doamne ferește, Părintele Arsenie Boca a căzut și trupește cu Maica Zamfira, să înțelegem de unde i-a venit căderea și să-l plângem, rugându-ne pentru sfințiile lor – n.n.]

*Iar dacă, acest nevoitor este ascuțit la minte și se nevoiește cu discernământ, fiind atent să nu cada în fața, atunci demonul îl paraseste. Dar când vede că încetează căldură și zelul cel mult și scade puțin elanul și începe delăsarea, atunci demonul din nou se apropie de el pe la spate pentru a-l împinge la indiferență, să lase totul deoparte pentru a deveni iarasi rob al demonilor.*

*De aceea este indoita lupta. Iar monahul trebuie, fie să aiba un îndrumător pentru această lucrare și să facă ascultare desăvârșită, tăindu-și complet voia proprie, fie, dacă este singur, să se păzească de exagerări și să pasească pe calea de mijloc. Să nu se aplece nici spre dreapta, nici spre stanga. Și să știe bine că, numai când va primi aripile înalte ale vederii duhovnicești, atunci, în funcție de acest har dumnezeiesc, poate să tina și slăbiciunile trupului. Pentru că trupul, fiind stricacios, adeseori se schimbă, slabeste și cade. Iar mintea, deoarece are alte aripi, pe cele cerești și mai presus de fire, zboară la înaltime și nu-i pasa de greutatea trupului, ci îi poartă oricât ar fi de bolnav și de slăbit. De aceea mulți sfinți, având acest har, au petrecut mulți ani fără pâine și mâncare, multumindu-se numai cu Sfânta Impartășanie a preacuratului Trup și Sânge ale Domnului.* [din păcate, însă, minciunile din propovăduirea Părintelui Arsenie Boca, arată că nu dobândise adevărta vedere duhovnicească, fiind în contradicție cu întreaga Sfântă Predanie – n.n.]

*Noi însă, deoarece Sfinții Parinți nu ne învățau să nu mâncăm deloc, de aceea, chiar dacă primim acest har și cunoaștem că putem trăi și fără mâncare, în realitate nu în închipuire, trebuie totuși să mâncăm și brânza și ou și lapte, dacă avem, și peste. Câte puțin din toate cele care ne sunt îngăduite de randuiala monahala, pentru următoarele scopuri : întâi, pentru că astfel zdrobim rădăcina mândriei și a suficienței de sine, calcând peste orice gând ridicat împotriva lui Dumnezeu, și apoi, aratând că toți ceilalți oameni, fără ca cineva să cunoască lucrarea noastră cea de la Dumnezeu, fugim de slava omenească și de laude. Cu toate acestea, să nu credem că această puțină mâncare, luată în deplină cunoștință și cu discernământ, ne lipsește de harul dumnezeiesc, și că dacă am fi postit am fi avut mai mult har. Nu. Deoarece Dumnezeu nu Se uita la cantitatea nevointelor noastre, ci cauta la scopul și înțelegerea cu care lucrăm și, în funcție de acestea, Își revărsă bunătatea Sa, mila Sa cea multă și îmbelsugată.* [de aici înțelegem că o parte din înșelare i se trage Părintelui Arsenie Boca și din epoca când se nevoia exagerat pe o scândurică, nădăjduindu-se în sine. – n.n.]

*Lui se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, acum și totdeauna și în vecii vecilor. Amin !<sup>238</sup>*

Vedeți cât de subtilă este calea lăuntrică? Pe ce căi opuse poate intra înșelarea? Cum să te descurci în hățișurile războiului nevăzut fără experiență de mulți ani și fără ascultare. Peste tot, ca un refren, se spune de duhovnic și ascultare. Vedeți că modelul prezentat de Părintele Arsenie Boca, modelul succesului rapid, eficient și răsunător, liniar, fără căderi, fără părăsiri ale harului și fără (re)cunoașterea propriei neputințe din gustul amar al căderii, nu poate fi real, ci este un basm de adormit copiii credinței, ca să poată fi omorâți în timpul somnului rațiunii, de către monștri? Vedeți ce cursă amarnică a întins fiilor Bisericii Satana prin

<sup>238</sup> Gheron Iosif, *Mărturii Din Viata Monahala*, Ed. Bizantină, București, 2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viata-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

propunerea la canonizare a pictorului de arătări de la Drăgănescu? Să ne trezim fraților și să ne plângem rătăcirea... cât mai este vreme.

În realitate, din păcate, Părintele Arsenie Boca, nu numai că nu a mers pe calea scurtă a dobândirii harului Sfântului Duh. Sfinția sa nu a mers nici pe calea comună a Sfinților Părinți fiindcă nu a urmat ascultarea, ne iubind stăpânirea rânduită de Dumnezeu și nesupunându-se ei cu bucurie.

Noi credem că nu a pierdut harul Sfântului Duh doar de când a locuit cu Maica Zamfira, deși acela a fost o părăsire evidentă tuturor a harului ca să se trezească și să ne trezim și noi din influența preacuvioșiei sale. Dar credem că nici dacă ar fi stat o sută de ani în Sfânta Mănăstire, alături de cel mai iscusit duhovnic, nu l-ar fi dobândit, dacă nu și-ar fi schimbat așezarea neînțelegătoare, nepotrivită cu harul, a sufletului său sărman și amăgit, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul:

*Sfinții Părinți pun ascultarea mai presus decât postul și rugăciunea, pentru că fără ascultare omul poate crede despre sine însuși că e un nevoitor [ascet] și un rugător, dar cine și-a tăiat voia sa întru toate înaintea „bătrânului” [„starețului”] și a duhovnicului său, acela are mintea curată.*

*Monahul neascultător nu va ști niciodată ce este rugăciunea curată. Omul mândru și căruia îi place să-și facă voia proprie, chiar dacă a trăit o sută de ani în mănăstire, nu va cunoaște nimic duhovnicesc, pentru că prin neascultarea sa întristează pe „bătrâni” [„stareți”] și, în ei, pe Dumnezeu.*

*Vai monahului care n-ascultă de „bătrâni” [„stareți”. Mai bine ar fi fost să rămână în lume. Dar, chiar și în lume, oamenii ascultă de părinții lor și îi cinstesc pe cei bătrâni, se supun stăpânilor și ascultă de mai-marii lor.*

*Vai nouă! Domnul, împăratul cerului și al pământului și a toată lumea, S-a smerit pe Sine însuși și S-a supus Maicii Sale și Sfântului Iosif, dar noi nu vrem să ascultăm de „bătrânul” [„starețul”] nostru pe care-l iubește Domnul și căruia El ne-a încredințat. Dacă „bătrânul” are un caracter rău, măcar că aceasta este o mare pacoste pentru ascultător, acesta trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru el întru smerenia duhului, și atunci Domnul va milui și pe ascultător și pe „bătrân”.*

*Unii monahi nu au pace și invocă drept pretext felurite pricini: sau că ascultarea [slujirea] nu este bună, sau chilia este rea, sau că „bătrânul” lor are un caracter ursuz. Dar ei nu înțeleg că de vină nu e nici chilia, nici „bătrânul”, ci sufletul bolnav. Nimic nu e pe plac sufletului mândru, dar toate vor fi bune pentru cel smerit.*

*Dacă întâi-stătătorul este rău, roagă-te pentru el și vei avea pace în sufletul tău. Dacă chilia e rea sau dacă ascultarea nu-ți e pe plac sau dacă ești istovit de boală, gândește în tine însuși: „Domnul mă vede și cunoaște starea mea; să fie cum îi place lui Dumnezeu”, și vei avea pace. Dacă sufletul nu se predă voii lui Dumnezeu, nu-și va găsi nicăieri pacea, chiar dacă ar păzi posturi mari și ar stăruii în rugăciune. Cine învinuiește pe oameni pentru faptul că îi fac reproșuri, acela nu înțelege că sufletul lui e bolnav și că nu reproșurile sunt vinovate pentru suferința lui. Cel căruia îi place să-și împlinească voia sa proprie, acela nu e deloc înțelept, dar cel ascultător degrabă va înainta [duhovnicesc], pentru că Domnul îl iubește.*

*Cel în care este, chiar și numai puțin, harul Duhului Sfânt, acela iubește orice stăpânire rânduită de Dumnezeu și i se supune cu bucurie spre slava lui Dumnezeu. În Biserica noastră acest lucru e cunoscut prin Duhul Sfânt, și Sfinții Părinți au scris despre acest lucru.<sup>239</sup>*

Avem chiar un exemplu recent de acest fel:

*Ierodiaconul amăgit*

*în urmă cu 40 de ani [pe ia 1878] trăiam în Mănăstirea Rusă. Exista atunci un ierodiacon cu numele Ierotheos, cunoscut de mulți, care acum câțiva ani s-a stins din viață în Schitul Cutlumuș. Acesta, cum pe atunci era tânăr, a început cu voia sa (și fără binecuvântarea duhovnicului său) să privegheze mult, stând toată noaptea în picioare, făcând metanii și ținând post.*

<sup>239</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Ed. cit., pp. 115-116.



Diavolul, văzând că are minte slabă, a început să-i arate mulțime de vedenii toată ziua, pe Iisus Hristos, pe Maica Domnului, vederi de îngeri. Și ca să-l convingă cel viclean că așa-zisele arătări (vedenii) erau de la Dumnezeu, i-a zis: „Iată, Eu, Hristos, am de gând să te învrednicesc de haruri mari; numai să fii cu luare-aminte, să nu fii înșelat de diavolul mândriei și să-ți faci mereu semnul crucii, să se alunge ispita vrăjmașului“.

De multe ori îi apărea „Hristos răstignit“ și își lucea semnul Crucii și canonul în fața lui, cu băgare de seamă; Diavolul însă îi arăta și nenumărate vederi și descoperiri, însă și slăbiciunile părinților (care se nevoiau împreună cu el).

Lucru bun însă era că mărturisea încontinuu toate acestea. Și duhovnicii (cei ce spovedeau), văzând cruci și umilință și că acesta evita orice vorbă deșartă, îl socoteau sfântul secolului. Și cine erau duhovnicii care au fost de acord cu acestea? Erau Bartolomeu de la Vatoped, părintele Nifon din Schitul Vatoped, Ieronim Rusul din Mănăstirea Rusă și părintele Sava. Dar mai târziu, părintele Sava s-a gândit că dacă este însuși Hristos care Se va arăta, voi pune în mintea mea, zice, un gând, fără să-l cunoască nimeni altcineva, și dacă îl va descoperi, atunci toate aceste fenomene sunt din harul dumnezeiesc, dacă nu, sunt cu toate înșelăciunea diavolilor.

Părintele Sava i-a spus ierodiaconului să-l întrebe pe Hristosul ce va apărea despre gândul acesta (pe care și-l pusese în minte), dar blestematul nu a putut să îl descopere. Atunci, foarte înfuriat, cel amăgit a zis: „Tu ești cel ce-mi apari ca Hristos? Nu, ești Diavolul!“ . Și atunci, imediat, Satana i s-a înfățișat în chipul adevărat: „Eu, zice, sunt Diavolul pe care l-ai slujit atâția ani și am ca garanție semnătura ta (pentru că de multe ori, în mod închipuit, îl puneai să semneze)“; și îndată s-a aruncat asupra lui. Atunci, părinții l-au prins pe ierodiaconul cel amăgit și l-au liniștit cu greu, căci tremura și își plângea pierzania. Și așa, cu exorcisme repetate, nălucirile au dispărut.

Dar să știți că, chiar dacă s-a lăsat de acele amăgiri, totuși, de atunci și-a părăsit toate îndatoririle monahale; și cercetați să vedeți ce sfârșit jalnic a avut.<sup>240</sup>

Așadar, mântuirea nu depinde atât de mult de împrejurări (fiindcă de ele are grijă Hristos, dacă Îi cauți voia), ci de cum alege sufletul tău: a fi sau a nu fi... cu Dumnezeu.

Aceasta este adevărata și minunata întrebare a existenței noastre veșnice. **A fi sau a nu fi** duhovnicesc, deci mântuit. Prin smerenie cu dragoste = **a fi, sau** prin mândrie în singurătate = **a nu fi... fericit.**

---

## 2. DEZVĂLUIRI SPRE APĂRAREA, NU SPRE ATACUL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

---

Am făcut aceste mici dezvăluiri despre amăgirea din lucrare și viață a Părintelui Arsenie Boca nedorind a-l acuza ci, dimpotrivă, cu scopul de a-l apăra atât de atacul celor ce îl văd ca un răufăcător intenționat, dar și de cei care îl cinstesc ca pe un Sfânt. Acest studiu dorim să îndemne și pe unii și pe alții la multă milă și rugăciune pentru mântuirea sufletului sfinției sale (care este posibilă numai dacă s-a căit din totă inima, măcar pe patul morții – lucru de care noi nu am aflat nimic – de toate aceste abateri), dar și la a nu-i urma rătăcirile (lucru care i-ar îngreuna situația din veșnicie, mai ales dacă ar fi canonizat ca Sfânt, deci model Ortodox). De dragul preacuvioșiei sale, această lucrare am vrea să fie o căință publică a sfinției sale și a ucenicilor ce nu-și dau seama ce propovăduiesc atât de aprins, ce l-ar degaja (poate) de vina de a nu-și fi lepădat toate rătăcirile în mod solemn și a nu-și fi ras imaginile hulitoare.

Îndemnăm la compasiune fiindcă vina nu-i aparține în totalitate, deoarece nici primii săi sfătuitori nu au fost cu lucrare Ortodoxă și a moștenit de la aceștia rătăcirea. Datorită lor, nefiind format sănătos gustul său duhovnicesc, nu a ales bine. De aceea nu a rămas în duhul (ce ferește de amăgire) linei ascultări de duhovnicii și profesori noștri încercați (prin experiența și însușirea Predaniei Ortodoxe), ci a preferat să asculte de propriile vedenii și puncte de vedere.

---

<sup>240</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 339-340.

Ce l-a făcut oare să primească această pregătire sufletească păgubitoare și lucrare a spectaculosului duhovnicesc?

---

### 3. MISIUNEA CA ÎNȘELARE

---

Ce l-a făcut să primească înșelarea? Poate că dorința de a face misiune pentru Hristos, care să atragă pe mulți prin și din preocupările lor.

Însă aceasta nu este Calea – Hristos.

Iată cum lucra Însuși Stăpânul și Învățătorul nostru:

*CAZANIA DUMINICII A ȘAPTEA DUPĂ POGORÂREA SFÂNTULUI DUH*

*(Să nu căutăm lauda oamenilor)*

*Frați creștini,*

*Mă gîndesc la tăcerea lui Iisus Hristos, din povestirea Evangheliei de astăzi, cînd cei doi orbi, în mijlocul drumului, prin mulțimea oamenilor, strigau cu glas mare: „Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David!“ Aud și porunca pe care le-a dat-o lor, după ce le-a deschis și le-a luminat ochii lor, zicînd: „Vedeți, nimeni să nu știe!“<sup>1</sup> (1) Ev. Matei IX, 30.)și, socotind eu că și tăcerea și porunca lui Iisus voiau să ascundă minunile, mă minunez și sînt nedumerit. Dacă Domnul s-ar fi arătat așa numai față de acești doi orbi, nedumerirea mea ar fi lămurită. Dar, deoarece am văzut că ori de cîte ori Domnul a făcut minuni, întotdeauna a procedat la fel, pentru aceasta, nedumerirea mea nu se lămurește, ci crește și mai mult.*

*Iisus curățește de lepră pe leprosul care L-a întîmpinat și îndată îi poruncește, zicînd: ia aminte, închide gura ta și nimănui să nu arăți minunea; vezi, nimănui să nu spui!<sup>1</sup> Oprește femeii curgerea cea de mulți ani a sîngelui, după aceea socotește minunea făcută, nu prin puterea Lui, ci prin credința bolnavei, zicînd: „Fiică, credința ta te-a mîntuit!“<sup>2</sup> Cînd a tămăduit mădulele slăbănogite ale slugii sutașului, la fel a zis: „Mergi și așa precum ai crezut, fie ție!“<sup>3</sup> De asemenea, cînd a izbăvit de tirania diavolului pe fiica hananeencii, i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta, facă-se ție precum voiești!“<sup>4</sup> Venind în casa lui Petru, a potolit frigurile soacrei lui Petru, a gonit demonii din cei îndrăciți care au fost aduși acolo, a vindecat pe toți bolnavii, care erau acolo, apoi, văzînd că popor mult L-a împresurat, a plecat îndată, așa precum ne spune Evanghelistul Matei, zicînd: „Că văzînd Iisus mulțime multă de oameni împrejurul Său, a poruncit ucenicilor să meargă de cealaltă parte“<sup>5</sup> Cînd a ridicat pe cel slăbănog din pat, îndată s-a dat în lături, amestecîndu-se cu poporul, ca să nu fie cunoscut<sup>6</sup>. Cînd a săturat cu cinci pîini și doi pești, cinci mii de oameni, a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să se ducă de acolo<sup>7</sup>, iar cînd a hrănit, în muntele de lîngă Marea Galileii, cu șapte pîini și puțini peștișori pe cei patru mii de oameni, a plecat îndată și a venit în hotarele Magdalei<sup>8</sup>. Cînd a venit în casa mai marelui sinagogii, ca să învieze pe fiica lui, căutînd să ascundă minunea, întîi a zis către cei ce stăteau împrejur, să se dea în lături, căci copila n-a murit, ci doarme; după aceea a scos tot poporul afară și a înviat pe copila moartă<sup>9</sup>. Cînd, pe muntele Taborului, a strălucit fața Lui ca soarele și hainele Lui s-au făcut albe ca lumina și s-a auzit glas din nor, zicînd: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați“, atunci a dat porunca tăcerii ucenicilor Săi, zicîndu-le: „Nimănui să nu spuneți vederea aceasta, pînă ce Fiul Omului nu se va scula din morți!“<sup>10</sup><sup>241</sup>.*

***Credința în Hristos este cu totul necesară pentru mîntuire. Propovăduirea minunilor este făclia care luminează și magnetul care atrage inima omului la credința în Hristos. Însă Iisus Hristos, Care a venit în lume să propovăduiască credința, se străduiește să oprească propovăduirea minunilor; aprinde făclia și apoi o ascunde sub obroc. In adevăr, acest lucru este cu totul de mirare! Oare, pentru ce a făcut Iisus aceasta? Pentru ca să fugă de lauda oamenilor? În adevăr, pentru ca să fugă de laudele cele deșarte ale oamenilor. „Credința fără***

---

<sup>241</sup> 1) Ev. Matei VIII, 4. 2) Ev. Matei IX, 22. 3) Ev. Matei VIII, 13. 4) Ev. Matei V, 28. 5) Ev. Matei VIII, 18. 6) Ev. Ioan V, 13. 7) Ev. Matei XIV, 22. 8) Ev. Matei XV, 39. 9) Ev. Matei IX, 24. 10) Ev. Matei XVII, 9.

**fapte este moartă“ spune Apostolul Iacov. Lauda deșartă strică puterea tuturor faptelor bune și face moartă credința, și fără folos. Pentru aceasta Domnul a fugit de laudele cele deșarte ale oamenilor, ca să arate prin aceasta stricăciunea pe care o aduc mântuirii laudele și slăvirile oamenilor. Și, cu adevărat, mare și înfricoșat păcat este slăvirea cea deșartă, căci de la începutul pînă la sfîrșitul vieții omului ea este vrăjmașa mântuirii lui.**

**Cea dintîi dintre patimile care prind pe om, este patima slavei deșarte. La copilul mic, cea dintîi patimă este slava deșartă. Cînd îl cinstești, dă semne de bucurie, iar cînd îl lauzi se veseleşte. De-l vei certa, se mîhnește îndată și plînge. Patima dorinței de slavă îl urmărește pînă la moarte, pentru că și copiii și tinerii și cei ce sînt în vîrstă, și cei mai bătrîni doresc și caută cinstiri și laude. Slava deșartă urmează de multe ori și după moarte. Ce sînt podoabele de îmbrăcare cele atît de costisitoare, mormintele cele scumpe, statuile, inscripțiile de laudă de pe morminte, cum și altele pe care, fie noi, cît sîntem în viață, fie rudele sau prietenii, după moarte, le pregătesc? Sînt fum amăgitor după slava și lauda oamenilor. Pentru acest fel de oameni, psalmistul a zis: „Oamenii socot că locuințele lor sînt veșnice și casele lor vor dăinui din neam în neam. Pînă și țarinelor lor le dau numele lor“<sup>242</sup>**

*Frați creștini,*

**Atît de lămurit a grăit Dumnezeu împotriva acestei patimi, zicînd: „Luați aminte, ca faptele dreptății voastre, să nu le faceți înaintea oamenilor, spre a fi văzuți de dînșii, altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru, Care este în ceruri“**La fel a poruncit despre milostenie, despre rugăciune și despre postire, zicînd că cei ce se roagă sau postesc, arătîndu-și aceste fapte bune înaintea oamenilor, aceia nici o plată nu dobîndesc, afară de lauda oamenilor. Cînd folosim fie frumusețea, fie bogăția, fie învățătura, fie faptele bune, ca să fim slăviți și lăudați de oameni, atunci Dumnezeu risipește și ia de la noi bunurile acestea și rămînem goi și rușinași, după cuvîntul psalmistului, care zice: „Rușinatu-s-au, că Dumnezeu i-a urgisit pe ei“<sup>2</sup>.****

**Cel slăvit în deșert se pedepsește pe sine, nedreptățește pe aproapele său și îndrăznește să nedreptățească pe însuși Dumnezeu. Se nedreptățește pe sine, fiindcă pierde împărăția veșnică, pentru ca să cîștige fum și amăgire vremelnică; nedreptățește pe aproapele său, fiindcă îl înșeală, făcîndu-se că face fapte bune pentru slava lui Dumnezeu și fură în felul acesta cinstea și laudele celor din jurul său. Încearcă să nedreptățească și pe Dumnezeu, fiindcă prețuiește mai mult slava și laudele oamenilor, decît slava și răsplătirea lui Dumnezeu. Numai lui Dumnezeu I se cuvine slavă și mulțumire pentru faptele noastre bune, „de vreme ce Dumnezeu este Cel ce lucrează în noi“<sup>3</sup>.**

**Faptele celui slăvit și lăudat în deșert sînt asemenea mormintelor celor văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sînt pline de oasele morților și de toată necurăția<sup>4</sup>.**<sup>243</sup>

Dacă Însuși Mântuitorul Care este cu adevărat Singurul care ne poate mântui, fuge de oameni, ca să nu-I aducă laude, neprimind niciodată ca vreun pretext nevoia oamenilor, deși El este mai presus de toată patima și îndulcirea de Sine, cine se poate considera mai milostiv, mai nepătimaș la slava deșartă, mai înțelept în cuvinte și în meșteșugul de a aduce pe oameni la Hristos, decît Hristos? Mai poate avea ca pretext cineva misiunea ca să rabde atacul laudelor de la oameni ca să-i mântuiască, cînd deja aceasta este o abatere și un furt de la Singurul care îi poate mântui (Hristos) și este, în același timp, o capitulare definitivă în fața slavei deșarte de a accepta lingușirea.

Este drept că Apostolii au făcut misiune, ca și ierarhii și alți Sfinți, dar numai după ce au stat la școala lui Hristos, îndelungată vreme (Sfinții Apostoli au stat 3 ani și ½ lângă Cel mai eficient Învățător) și au învățat chiar de la El ce înseamnă adevărul și măreția lui Dumnezeu, iar apoi, ca să nu fie misiunea lor spre

<sup>242</sup> 1) Iacov II, 20. 2) Psalm XLVIII, 11-12.

<sup>243</sup> *Tălcuirea Evangheliilor (Cazanii) La Toate Duminicile*, CAZANIA DUMINICII A ȘAPTEA DUPĂ POGORÂREA SFÂNTULUI DUH, Ed. Bisericii Ortodoxe Din Moldova, Orhei, <sup>2</sup>1998.

pierzarea sufletelor proprii, au fost trecuți prin nenumărate suferințe ca să învețe neputința proprie și subțirile minții, pentru a putea deveni vase ale smereniei și harului Sfântului Duh vădit prin putere și înțelepciune.

2Co 12:2 Cunosoc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. 3 Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe 4 **Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască.** 5 Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai în slăbiciunile mele. 6 Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine. 7 Și pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. 8 Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine; 9 Și mi-a zis: **Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos.** 10 **De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.**

Mai cunoaște și aceasta, tu cel care ai darul deosebirii, că **nu ne sălășluim cu sufletul în singurătate și în liniște și nu ne zăvorim, pentru faptele care întrec pe cele rînduite de canoane. Căci se știe că mai mult le înlesnește pe acestea viața de obște cu mulți, pentru rîvna ce o prilejuiește trupului. Dacă ar fi fost nevoie de acestea, n-ar fi fost unii dintre părinți, care, părăsind viața de înțîniri și comunicarea cu oamenii, să locuiască unii în morminte, iar alții să-și aleagă zăvorîrea într-o chilie singuratică. Prin aceasta și-au slăbit în chip deosebit trupul și l-au făcut să nu poată împlini canoanele lor, din pricina slăbiciunii și a trudei trupesti; ba au răbdat cu plăcere și bolile grele ce le-au venit în toată viața lor. Din pricina aceasta nu puteau nici să stea pe picioarele lor, nici să-și facă rugăciunea obișnuită, sau să-și facă doxologia cu gura; ba nu rosteau nici psalmii, nici altceva din cele ce se săvîrșesc cu trupul. Le era de ajuns doar neputința trupului și liniștea în locul tuturor canoanelor. Acesta le era chipul petrecerii în toate zilele vieții lor. Și în toată această părută nelucrare, nici unul dintre ei nu dorea să-și părăsească chilia sa și, din pricina neîmplinirii vreunei lucrări a pravilei, să umble pe afară, sau să se veselească de glasurile din biserici și de slujirea altora.**

**Cel ce-și simte păcatele lui e mai bun decât cel ce scoală mortii prin rugăciunea lui, când locuiește în mijlocul multora. Cel ce suspină un ceas pentru sufletul său e mai bun decât cel ce folosește lumii întregi prin gândirea lui. Cel ce s-a învrednicit să se vadă pe sine e mai bun decât cel ce s-a învrednicit să vadă pe îngeri. Căci cel din urmă comunică prin ochii trupesti, dar cel dintîi prin cei ai sufletului. Cel ce urmează lui Hristos în tînguirea de unul singur e mai bun decât cel ce se laudă pe sine în adunări.** Și nimeni să nu amintească de cuvîntul apostolului: «M-am rugat să fiu anatema de la Hristos» (Rom., 9, 3). Căci celui ce a primit puterea lui Pavel, i s-a poruncit să facă și aceea. **Iar Pavel a primit din Duhul cel sălășluit în el puterea spre folosirea lumii, precum a mărturisit el însuși, că nu făcea aceasta cu voia lui: «Că de nevoie îmi este, și vai mie de nu voi binevesti» (I Cor., 9, 16).** Și alegerea lui Pavel nu avea în vedere pocăința lui, ci binevestirea către oameni. În scopul acesta a primit putere prisositoare. [...]

#### CUVÎNTUL XLVIII

Din ce pricină a îngăduit Dumnezeu încercările pentru cei ce-L iubesc pe El

**Din dragostea pe care sfinții o arată lui Dumnezeu, ei pătînesc pentru numele Lui încercările care-i strîmtorează, căci El nu Se depărtează de cei ce-L iubesc și inima lor dobîndește îndrăznire ca să-L vadă în chip neacoperit și să ceară de la El cele de folos cu încredere. Căci mare este puterea rugăciunii făcute cu îndrăzneală. De aceea a lăsat Dumnezeu pe sfinții Lui să fie încercați de toate încercările, ca ei să primească iarăși cercarea și proba ajutorului Lui și să vadă cită purtare de grijă are de ei; dar și ca să dobîndească din încercări înțelepciune**

și să nu rămână neînvațați, lipsindu-se de câștigul ambelor părți ale deprinderii. Căci ei câștigă astfel prin cercare cunoștința tuturor și nu ajung de batjocura dracilor. Pentru că dacă s-ar deprinde numai în cele bune, dar ar fi lipsiți de cealaltă deprindere 274, ar fi lipsiți de cercare (de experiența) în războaie.

Și de am zice că prin aceasta Dumnezeu îi deprinde pe ei fără să le dea vreo cunoștință, am spune că Dumnezeu vrea să fie ca boii și ca asinii și ca cei ce nu au libertatea în unele lucruri 275<sup>244</sup>. Dar nu gustă omul binele, dacă nu e probat mai întâi prin cercarea celor rele. Aceasta, pentru ca, atunci când se întâlnește în ele cu binele, să se folosească de ele prin cunoștință și libertate, ca prin cele ce-i sînt proprii<sup>276</sup><sup>245</sup>. Cît de dulce e cunoștința câștigată prin deprinderea din cercarea lucrurilor și cîtă putere dăruiește celui ce a aflat-o pe ea prin multa lui cercare (experiență), e un lucru cunoscut celor ce s-au încredințat despre aceasta și au simțit ajutorul ei, cum le e cunoscută și slăbiciunea firii și sprijinirea ei din partea puterii dumnezeiești. Căci atunci ei cunosc că Dumnezeu, oprind mai întâi ajutorul Său de la ei, îi face să simtă slăbiciunile firii și greutatea încercărilor și viclenia vrăjmașului; și cu cine au de luptat și în ce fire sînt îmbrăcați și cum sînt păziți de puterea dumnezeiască; și cît drum au făcut și cît au urcat pe el; și cum slăbesc în fața oricărei patimi când se depărtează puterea dumnezeiască de la ei. Aceasta, pentru ca din toate acestea să câștige smerenie și să călătorească spre Dumnezeu și să aștepte ajutorul Lui și să stăruie în rugăciune.

Și toate acestea de unde le-au învățat, dacă n-au câștigat cercarea din răbdarea multor rele, în care au ajuns din îngăduința lui Dumnezeu ? Căci zice Apostolul : «Ca să nu mă înalț din mărimea covârșitoare a descoperirilor, datu-mi-s-a bold în trup, îngerul satanei» (II Cor., 12, 7). Dar și credință neclintită câștigă cineva din încercări prin cercarea (experiența) ajutorului dumnezeiesc, pe care l-a primit de multe ori. Prin aceasta se face neînfricat și dobîndește curaj din încercări și din deprinderea cea dobîndită.

Încercarea este de folos oricărui om. Căci dacă încercarea este de folos lui Pavel, toată gura se va astupa și lumea se va simți îndatorată înaintea lui Dumnezeu să primească încercările. Cei ce se nevoiesc sînt încercați, ca să sporească în bogăția lor; cei leneși, ca să se păzească de cele ce-i vatămă; cei somnoroși, ca să se îndemne la trezire; cei ce se află departe, ca să se apropie de Dumnezeu; casnicii, ca să intre în casă cu îndrăzneală. Nici un fiu nedeprins nu primește bogăția casei tatălui său înainte de a se putea folosi de ea. De aceea îi și încearcă mai întâi Dumnezeu și-i supune la greutăți, apoi le arată darul. Slavă Stăpînului, Celui ce prin doftorii amare ne duce la desfătarea în sănătate!

Nu este cineva care să nu se întristeze în timpurile de deprindere (de exercitare). Și nu este cineva căruia să nu i se pară amară vremea în care bea fierea încercărilor. Căci fără acestea nu poate ajunge cineva la băutura cea tare. Dar a răbda nu stă în puterea noastră. Căci cum ar putea vasul de lut să țină apa curgătoare, dacă nu l-ar fi întărit focul dumnezeiesc ? Toate le vom lua în Hristos Iisus, Domnul nostru, de l ne vom supune, cerîndu-le întru smerenie, cu o dorință neîncetată. Amin. [...]

Deci cereți și voi și nu vă leneviți. O, cutezanță negrăită ! Dătătorul ne sîrbește pe noi să cerem de la El, ca să ne dea darurile Sale cele dumnezeiești. Și precum ni le dăruiește toate cîte ne sînt spre bine, precum singur știe, așa sînt pline cuvintele Lui de îndemnul de a îndrăzni și de a ne încrede în El. Și pentru că Domnul știe că nu încetează niciodată pornirea noastră de abatere înainte de moarte și că această schimbare este aproape de noi, înțeleg cea de la virtute la păcat, și că omul și firea lui sînt mereu în stare de a se abate la cele protivnice, ne-a îndemnat să ne sîrguim să cerem și să ne nevoim neîncetat 283. Că dacă lumea aceasta

<sup>244</sup> 274. Deprinderea în răbdarea necazurilor.

<sup>275</sup> 275. Deci oamenii, avînd înțelegere și nefiînd ca animalele, văd un sens și în necazurile ce le vin. Nu se deprind să le suporte în chip simplu, fără să câștige prin aceasta o experiență, o cunoștință, să tragă o concluzie. Acesta e încă un motiv pentru care le primesc în chip liber, nu ca animalele ce le suportă fără libertate, pentru a câștiga o simplă deprindere în a împlini din frică voia stăpînului lor.

<sup>245</sup> 276. Chiar în necazuri, omul se întâlnește cu binele dacă se folosește de ele prin libertate și cunoștință, spre bine. Ele i se dau, de aceea, pentru că se poate folosi de ele prin cunoștință și libertate. Ele îi lărgesc cunoștința, dar îl și fac să crească duhovnicește, să evite răul, în chip liber.

ar fi locul încrederii și omul ar ajunge la ea, firea lui s-ar înălța de sub apăsarea nevoii și lucrarea lui, de sub apăsarea fricii, și n-am mai fi îndemnați să ne rugăm, împlinind ceea ce ne trebuie prin însăși purtarea Lui de grijă<sup>284</sup>. Pentru că nici în veacul viitor nu se aduc lui Dumnezeu rugăciuni de cerere a unor lucruri. Căci în acea patrie a libertății firea noastră nu va fi supusă schimbării, nici nu se va abate de frica celor protivnice ei. Pentru că va fi desăvârșită în toate. De aceea nu numai pentru rugăciune și pază trebuie să ne nevoim, ci și ca să înțelegem mișcările subțiri și nepricepute ce ni se întâmplă, care sînt mai presus de cunoașterea minții noastre și în care ne aflăm de multe ori fără de voie. Căci chiar dacă cugetarea noastră este foarte sigură și plină de bunăvoință în cele bune, de multe ori ne părăsește la hotarul încercărilor și purtarea Lui de grijă ne aruncă, cum a zis fericitul Pavel: «Ca să nu mă înalț, pentru mărirea covârșitoare a descoperirilor, datu-mi-s-a înbolditor trupului îngerul satanei, ca să mă lovească. Și de trei ori L-am rugat pe Domnul ca să-l ia de la mine. Și mi-a zis : îți ajunge ție harul Meu. Căci puterea Mea întru neputință se desăvârșește» (II Cor., 12 , 7) 284 a.

Drept aceea, Doamne, aceasta este voia Ta și de toate acestea are nevoie pruncia mea, ca să fie povățuită și trezită de Tine, mai ales cînd omul nu e beat de dorul Tău, cum nu sînt nici eu, și nu e atras de bunătăți, ca să nu mai vadă nicidecum lumea din pricina beției pe care o are față de Tine 285. Căci m-ai făcut să mă ridic pînă la această stare și mai presus de ea, spre descoperiri și vederi care nu pot fi filcuite de limba trupească și se văd și se aude glasul liturghiei duhurilor și să mă învrednicesc de vederea plină de sfințenie a Ta 286<sup>246</sup>. Dar deocamdată eu, cel desăvârșit în Hristos, nu sînt în stare să mă păzesc pe mine, tocmai pentru că sînt ceva și pentru că am o subțirime; căci nu sînt în stare să mă înțeleg prin puterea mea pe mine, cel ce am dobîndit mintea lui Hristos 287. [dacă Sfântul Apostol Pavel, ce dobîndise mintea lui Hristos, avea nevoie de încercări și era prunc, mai ales cînd 2Co 12:4 a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespuse, pe care nu se cuvine omului să le grăiască, atunci cum am putea spune că Părintele Arsenie Boca la începutul nevoinței sale, cînd era lipsit de experiența duhovnicească, nu avea nevoie de sfat și de ghimpe, indiferent ce fel de vedenii ar fi avut? – n.n.]

Drept aceea, Doamne, pentru aceasta mă bucur de slăbiciuni, de necazuri, de închisori, de legături, de nevoi, fie de cele din partea firii, fie de cele de la fiii firii, fie de cele de la dușmanii ei. Rabd, bucurîndu-mă, neputințele mele, adică încercările mele, ca să se sălășluiescă puterea lui Dumnezeu în lăuntrul meu [vedeți că fără slăbiciuni și necazuri nu se sălășluiește puterea lui Dumnezeu înăuntrul omului? – n.n.] (II Cor., 12, 9). Dacă după toate acestea am nevoie de toiagul ispitelor, ca și mai mult să sporească prin el întru mine sălășluirea Ta și să fiu păzit în apropierea Ta, cunosc din aceasta că nu ai pe cineva mai iubit decît pe mine, că prin aceasta m-ai mărit pe mine mai mult decît pe mulți; și mi-ai dat să cunosc puterile Tale minunate și slăvite ca oarecărui dintre apostoli 288, cum nu ai dat altora din soții mei, și m-ai numit pe mine «vas al alegerii», ca să păzesc cu credință treapta dragostei Tale. Pen-

<sup>246</sup> 283. Neîncetat firea noastră schimbătoare ne îndeamnă spre abateri de la calea cea bună. Cunoscînd această slăbiciune a ei, Dumnezeu ne iartă neîncetat, dar ne și îndeamnă să-I cerem iertarea și ajutorul. Fixismul firii în bine, susținut de unele erezii vechi și de denominațiuni creștine de azi, nu corespunde realității.

284. Chiar de se află cugetul nostru plin de bunăvoință spre cele bune, cîteodată nu mai înțelegem rostul unor încercări, sau ea ne părăsește la hotarul lor (cînd începe lucrarea acestor încercări) și într-un fel purtarea de grijă a lui Dumnezeu ne lasă în seama lor (ne aruncă), deși pînă la urmă ne va ajuta să ieșim din ele. Sau lucrarea lui Dumnezeu cu noi își produce rodul prin neputința noastră, arătată în greutatea cu care suferim încercările, întrucît sînt foarte mari. Atunci strigăm mai tare către Dumnezeu și deschidem poarta sufletului spre primirea ajutorului Lui.

284 a. Dacă am trăi în certitudinea vederii lui Dumnezeu, în experiența vădită a Lui, n-am mai avea nevoie să ne întărim în această certitudine prin cereri. Am fi convinși despre bunăitatea darnică a lui Dumnezeu prin «vederea» Lui. De aceea, în veacul viitor vom lăuda numai pe Dumnezeu și-I vom mulțumi, dar nu-I vom cere ceva.

285. E de remarcat această însușire a beției de Dumnezeu : ea e și o nevedere a lumii înconjurătoare.

286. Liturghia duhurilor e liturghia îngerească, slavoslovia lor neîncetată. Iar vederea lui Dumnezeu e plină de sfințenie, sau de curăție, cum și Dumnezeu e atotcurat sau sfînt. Numai cel curat vede pe Dumnezeu, sau Dumnezeu iradiază curăția Lui în cel ce-L vede.

**tru toate acestea știu că pentru a spori și a înainta în lucrarea propovăduirii, aș fi fost dezle-  
gat de lanțul încercărilor și deci mi-ai fi dăruit libertatea dacă mi-ar fi fost de folos. Dar nu  
ai binevoit să fii fără necaz, nici fără grijă în lumea aceasta. Căci nu voiai să se înmulțească  
mai degrabă lucrarea propovăduirii Evangheliei Tale în lume, decât să mă folosesc de încer-  
cările mele și ca sufletul meu să fie păzit sănătos lângă Tine 289. [vedeți că toiagul încercă-  
rilor este semn de dragoste și misiunea nu o iubește Hristos, deci nu este de la El, atunci  
când sufletul încă nu este însănătoșit prin pocăință? Propovăduirea adevărată a Sfintei  
Evanghelii se face de cei înlănțuiți în încercări. Mai mult vrea Dumnezeu să fie un suflet  
păzit sănătos lângă Sine, decât să se înmulțească în lume lucrarea Sfintei Evanghelii! Deci  
misiune după pocăință și prin suferință, nu misiune înainte sau în loc de pocăință, fără  
suferință... – n.n.]**

*Deci, poți vedea, tu, cel ce ai dobândit dreaptă socoteală (discernământ), că mare e darul  
încercărilor. Căci cu cât se înalță omul mai mult și intră în treapta duhovnicească, după  
asemănarea lui Pavel, cu atât are nevoie mai mult de frică și de pază și culege folos din înfă-  
lnirea cu încercările. Cine a ajuns în țara încredințării cea plină de jefuitori și a primit pu-  
terea să nu se abată ? [nu putem spune, dacă nu cumva nu ne-am lepădat de Ortodoxie, că  
Părintele Arsenie Boca ar fi mai avansat ca Sfântul Apostol Pavel. Chiar dacă ar fi înălțat pe  
treapta duhovnicească la măsura lui, tot ar fi avut nevoie de frică, pază și de folosul din încer-  
cărilor. Dar sfinția sa, după ce s-a lepădat de preoție și călugărie, și-a întemeiat o familie de tip  
comunist cu Maica Zamfira, nu a mai fost stingherit de nimeni, în afară de supravegherea se-  
curității și de dialogurile cu ea, după cum vom vedea, văzându-și de interesul personal, care  
consta și din misiunea (îngăduită de securitate) de la Drăgănescu, în scopul său de a-și aduna  
prozeliți care să îl laude mai presus de toți și de toate, în locul lui Hristos pictându-se pe sine,  
atât pe pereți, cât și în inimile oamenilor. Astfel că misiunea și prin mijloace, și prin scop, și  
prin comoditate, nu a fost a lui Hristos – n.n.] (E un lucru care nu s-a dat îngerilor, ca să nu se  
desăvârșească fără noi) 290. Cine ajungând acolo a primit acest dar, contra tuturor darurilor  
duhovnicești și trupești, încât să poată să rămână cu totul neschimbat și să nu se apropie de  
el vreo ispită în gânduri? Rînduiala lumii acesteia are acest înțeles, arătat în toate Scripturile:  
de ni s-ar întîmplă în fiecare zi mii de căderi și de răni, să nu ne descurajăm și să nu părăsim  
cursa în stadion. Căci e cu putință ca printr-o mică luptă să cîștigăm biruința și să primim  
cununa.*

*Lumea aceasta e un loc de luptă și un stadion de curse. Și timpul acesta e un timp de luptă.  
Și în locul de luptă nu e lege 290 a<sup>247</sup>. Adică împăratul nu pune un hotar ostașilor pînă nu se  
va isprăvi lupta și nu va ajunge fiecare om la ușa împăratului împăraților și nu se va proba  
acolo cine a răbdat în luptă și nu s-a lăsat să fie înfrînt și n-a dat bir cu fugiții. Căci de cîte*

---

<sup>247</sup> 287. Cu cât sînt ridicat prin Hristos mai sus, cu atât mă înțeleg mai puțin. Obiectiv am dobîndit mintea lui Hristos și sînt om desăvîrșit în Hristos, dar ceea ce îmi este dat obiectiv, nu sînt în stare să înțeleg încă, tocmai pentru că e o stare așa de înaltă. Deci nu sînt în stare să înțeleg încă nici rostul unor încercări, care tocmai pentru consolidarea mea în această înălțime vin asupra mea. Acesta poate fi sensul textului [...]

288. Lui Pavel. [...], în textul grec sună ·. «Și precum mi-ai dat mie să cunosc puterile Tale minunate și slăvite, nu i-ai dat oarecărui dintre apostoli, prietenii mei» etc.

289. [...] înțelesul cred că e acesta : **Dumnezeu nu socotește că e mai de folos o propovăduire a Lui în lume, făcută de oameni neprobați și necurățiți prin încercări, decât o desăvîrșire prealabilă prin încercări. De-abia atunci propovăduirea credincioșilor ar avea un efect adevărat.** De aceea se spune : «Pentru ca prin aceste încercări să fii păzit sănătos lângă Tine și astfel să se facă mai cu rod propovăduirea Ta în lume».

290. Cu cât se întărește cineva mai mult în încredințarea că a sporit în apropierea de Dumnezeu, cu atât asalturile duhurilor rele sînt mai stăruitoare. Dar și în respingerea acestora ne bucurăm mai mult de ajutorul îngerilor. **In felul acesta îngerii înșiși sporesc împreună cu noi în desăvîrșire, luptînd și ei împreună cu noi împotriva atacurilor rele. Dacă îngerii înșiși ar fi supuși unor asemenea încercări și ar trebui să lupte pentru respingerea lor de la ei înșiși, ei ar face fără noi suișul lor spre Dumnezeu. Dar nu li s-a dat să urce fără noi, fără să ne ajute pe noi. De altfel s-ar putea spune că aceasta e o rînduială generală. Nici un om nu poate urca spre Dumnezeu (spre bine), dacă nu ajută și pe alții să urce, și dacă nu e ajutat și el de alții.**

290 a. în război nu e lege care să rînduiască la care atacuri să răspund și la care să nu răspund. Trebuie să lupt în tot felul, ca să mă apăr și să cîștig biruința.

ori nu se află câte un om care pare să nu fie de nici un folos cuiva și e dat mereu la o parte din lipsa de deprindere și aruncat, și totuși, aflându-se întru neputință, răpește steagul din mâna oștirii fiilor uriașilor și înalță numele lui și e lăudat mai mult decât toți cei ce se luptă și sînt cunoscuți prin biruințele lor și primește cunună și darul de preț mai mult decât toți soții lui ? De aceea să nu rămînă nici un om în deznădejde. Să nu ne lenevim în rugăciune și să nu pregetăm în a cere ajutor de la El.

**Și aceasta să o punem în cugetul nostru, ca atîta timp cît sîntem în lume și lăsați în trup, chiar de ne vom înălța pînă la crugul (absida) cerurilor, nu trebuie să fim fără fapte și trudă și grijă. Prin aceasta vine desăvîrșirea. Iartă-mă ! Iar ce este mai mult decât aceasta este îndeletnicire fără judecată.** [așadar, misiunea fără pocăință, fără faptele, truda și grija smereniei ce vine din ascultarea de duhovnic și de Sfinții Părinți, este o îndeletnicire fără judecată – n.n.] Iar Dumnezeuului nostru fie slava și stăpînirea și mărirea în veci! Amin.<sup>248</sup>

Deci, nu există misiune mântuitoare fără pocăință, zdrobirea firii prin necazuri, și înțelegerea că totul e Hristos. Iar aceasta are ca rod că propovăduirea ei este centrată pe El, iar nu pe sine, și ucenicii se îndrăgostesc de Dumnezeu-Omul, necăzînd în cumplitul blestem al nădejzii în om. Orice altă misiune este o campanie diavolească pentru ca misionarul să uite de pocăință, să se încante de sine, să ajungă cursă de vînat sufletele pentru iad, care începe de aici prin centrarea minții pe orcine altul decât Hristos.

*Ier 17:5 Acestea zice Domnul: blestemat este omul, care are nădejde spre om, și va rezema de dânsul trupul brațului său, și de la Domnul se va depărta inima lui.*

*2Ti 3:1 Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; 2 Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, 3 Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, 4 Trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, 5 Avînd înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia. 6 Căci dintre aceștia sunt cei ce se vără prin case și robesc femeiuști împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftă, 7 Mereu învățînd și neputînd niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului. 8 După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebniți pentru credință. 9 Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a acelora.*

*Col 2:18 Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercînd să pătrundă în cele ce n-a văzut, și îngâmfându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească, 19 În loc să se țină strâns de capul de la care trupul tot, - prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se, sporește în creșterea lui Dumnezeu.*

Vă întrebăm ce fel de misiune a avut Părintele Arsenie Boca? Misiune mântuitoare sau pierzătoare? Cum a putut Părintele Arsenie Boca face misiune fără a se slăvi în deșert, când a stat la Sfântul Munte doar 66 de zile, fiind de capul lui într-o chilie ne avînd alt dascăl decât un strigoi? Cum a putut căpăta experiență reală de cunoaștere duhovnicească neavînd suferințe, ci doar succese provenite din ispita demonică a năvălirii oamenilor, neformându-se prin studiul asiduu al Sfinților Părinți, ci doar prin lectura superficială a filozofiei, matematicii, fizicii, medicinei, prin practicarea învățăturilor drăcești din „religiile superioare” și prin pregătirea în tot velul de tehnici de pictură, în cea mai mare parte luate luate din Apus?

Răspunsul ne vine firesc din felul sfinției sale de a scrie, predica și picta: era grav afectat tocmai prin plăcerea și părerea de sine. A înghițit momeala falsei misiuni întinsă de cel ce urăște mai mult decât toate pocăința și, astfel, s-a vătămat.

Dar nici de necazuri nu s-a folosit duhovnicește: atunci când Dumnezeu i-a dat ocazia de a suferi, pentru a se vindeca de slava deșartă, sfinția sa a fugit de temniță prin hipnoză, denunțuri, lepădarea de preoție și

<sup>248</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, <sup>2</sup>1981, pp. 193-194, 251, 261-264.



călugărie, alegând traiul comod cu Maica Zamfira, făcând compromisuri cu regimul pentru a-și asigura un nivel confortabil de viață, peste nivelul omului obișnuit de atunci.

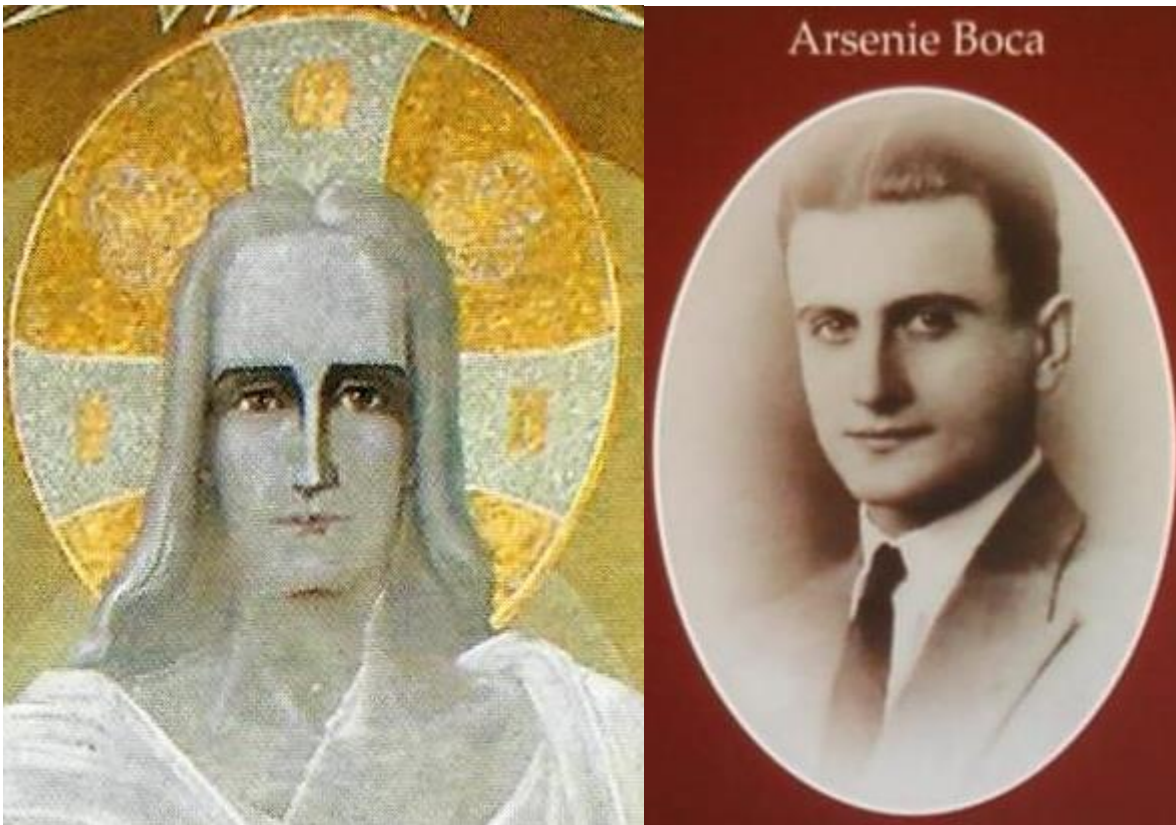
Dar ce este cel mai grav: niciodată nu a mai luat asupra sa crucea pocăinței prin călugărie, până la moarte. Despre aceasta, însă, vedeți mai pe larg în capitolul *Având această concepție despre eretici, nu este de mirare că atunci când a fost caterisit (sau oprit de la slujire) și-a format o parasinagogă și mai ales subcapitolul Arsenie vs. Arsenie.*

---

4. HIPNOZA

---

A) HIPNOTIZATOR MIEROS



B) HIPNOTIZATOR DUR





C) HRISTOSUL MINCINOS BĂRBIERIT

Părintele Arsenie Boca a îndrăznit în tablouri să bărbierească fața celui pe care îl prezenta drept Domnul nostru Iisus Hristos.

Despre necuviincioasa pictură de la Drăgănescu, în care Părintele Arsenie Boca bărbierește pe Domnul nostru Iisus Hristos (sau mai bine zis se bărbierește pe sine, fiindcă persoana pictată nu este Mântuitorul, ci sfinția sa), ne atrage atenția și Pidalionul:

*Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi [deci zugravii Ortodocși nu se iau după vedenii, ci după Sfânta Scriptură – n.n.]. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvit pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. [se subînțelege că și la nunta din Cana, ca și la înjumătățirea praznicului Cincizecimii, dar și în veșnicie Domnul nostru Iisus Hristos este Bărbat desăvârșit, după Botez. Deci, de unde acest obicei de-L picta nu numai ca pe un copil fără barbă, dar și ca un bărbat necuvios, care are obiceiul de a se ciumpăvi, ca într-o reclamă pentru lamele de ras? Sau cine ar fi îndrăznit să se atingă de marginea bărbii lui Hristos – în afară de Părintele Arsenie Boca și pictorii din apus în tablourile lor hulitoare, semn de ignoranță teologică avansată și lipsă hâdă de evlavie? Lev 19:27 Să nu vă încrețiți părul capului vostru, nici să stricați fața bărbii voastre. Lev 21:5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți. 6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți. Lev 21:5 Capul să nu vă radeți, nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. 6 Sfinți să fie Dumnezeului lor, și să nu spurce numele Dumnezeului lor, pentru că*

*jertfele Domnului, darurile Dumnezeului lor ei le aduc, deci să fie sfinți. Lev 19:27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre. – n.n.] [...]*

***Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale cărora sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.***<sup>249</sup>

De aici să înțelegem că nu numai Părintele Arsenie Boca era ori necunoscător, ori neascultător al Sfintei Predanii Ortodoxe, dar și că vedeniile sfinției sale erau demonice, fiindcă îngerii sau dracii nu sunt reprezentați în iconografia Ortodoxă cu barbă, ci ca tineri imberbi, primi luminați, cei de-al doilea întunecați, iar reprezentările din iconografie arată cum apar ei la Sfinți:

*Deci în praxa a 5-a a acestui sinod, citindu-se cuvântul lui Ioan al Tesalonicului, întru care dovedește, că se cuvine a se închipui Îngerii precum s-au văzut de mulți simțitoarește de multe ori, cu chipul trupurilor lor. Au răspuns Tarasie, că a dovedit părintele acesta că se cuvine a se zugrăvi Îngerii, pentru că sunt scriși împrejur, și pentru că s-au arătat la mulți ca oameni. Iar cu socotința lui Tarasie s-a unit și sinodul. Însă trupuri însușite ale îngerilor tâlcuiesc oarecare mai noi teologi, că sunt trupurile cele vremelnice, pe care le-au luat ca să se facă cu ele văzuți ochilor, lipite către ei din ființa aerului. Iar numitul Ioan zice în praxa a 5-a, că pentru aceasta se închipuiesc Îngerii, pentru că au trupuri subțiri. Aducând și martori la aceasta pe marele Vasilie, pe marele Atanasie, și pe dumnezeiescul Metodie. Că cu subțiri trupuri după aceștia sunt și îngerii, dar nu cu totul desăvârșit fără trupuri ca Dumnezeu. Că zice marele Vasilie în capul 16 al cuvintelor celor pentru Sfântul Duh, despre Îngeri: „Pentru aceasta și în loc sunt, și văzuți se fac, în felul trupurilor lor arătându-se celor vrednici.” Încă și dumnezeiescul Ilarie zice, că tot cel zidit, este și trupesc, (cap 2 la Matei) ci și Origen cu trupuri subțiri a înțeles pe Îngeri (despre începătorii cartea 1 cap 7, și cartea 2) și Tertulian în multe locuri, și mai ales în voroava cea pentru trupul lui Hristos (cap 6) și Iustin, și Clement Stromateul (cartea 3) și Atenagora în Apologie (adică dezvinovățire); și Ciprian (pentru haina feciorească), și Ambrozie (în cartea pentru Noe și pentru corabie) și Eusebie (în cartea 5 pentru evangheliceasca pregătire), și Sulpichie Sevirul (pentru Bisericeasca Istorie), și Lactantie (cartea 2 a introducerilor) și Augustin. Iar pe lângă toți aceștia și marele Macarie Egipteanul. Și vezi capul 67 al lui Simeon Metafrastului în Filocalie, fața 270. [...]*

*Iar deși papa Grigorie în epistolia cea către Leon Isavrul (foaia 712 a tomului al 2-lea din sinodiale) zice că nu închipuim pe Tatăl Domnului Iisus Hristos; dar aceasta nu prost a zice, ci că nu-l zugrăvim după dumnezeiască fire; că aceasta cu neputință zice, este a se zugrăvi, și a se închipui firea lui Dumnezeu. Care și sinodul acesta face, și toată soborniceasca Biserică, și nu că nu-l zugrăvea pe el precum s-a arătat proorocului; că de nu l-am zugrăvi pe el nicidecum, pentru ce să zugrăvim atât pe Tatăl, cât și pe Duhul Sfânt, în chip de Îngeri, de bărbați tineri, precum s-au arătat lui Avraam?*<sup>250</sup>

## D) MUTILAREA FILOCALIEI

Părintele Arsenie Boca, fiind sponsor al Filocaliei, încearcă să o mutileze. Îl oprește la timp Părintele Profesor Dumitru Stăniloae

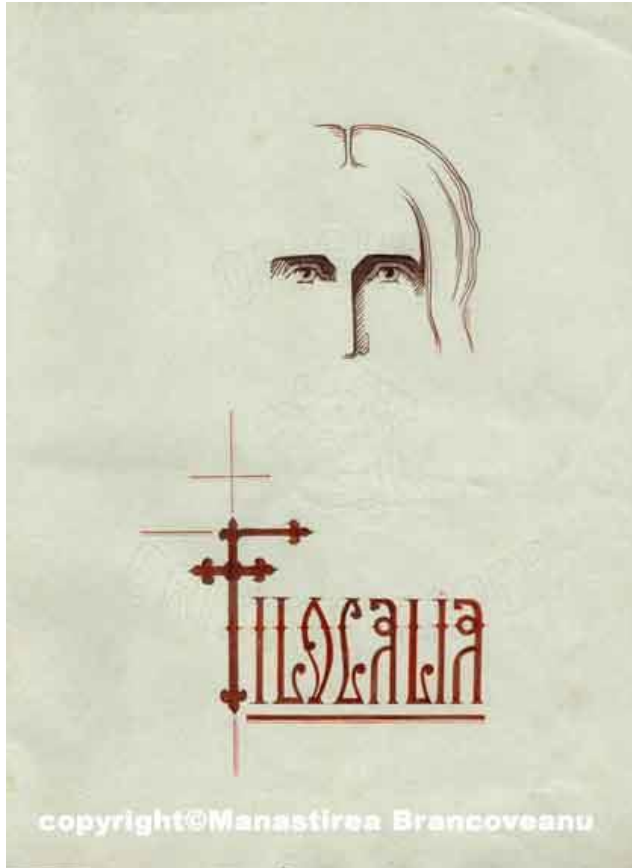
Ca să nu ne mirăm prea mult că L-a lăsat pe Mântuitorul fără barbă, Părintele Arsenie Boca L-a lăsat și fără bărbie, și fără gură, și fără jumătate din emisfera dreaptă a capului, în celebra copertă a Filocaliei<sup>251</sup>. I-a lăsat doar ochii, aducând aminte de adorarea inimii lui Hristos din Catholicism (Ortodocșii fiind evlavioși nu adoră organele lui Dumnezeu ci Persoana și Trupul Său întreg. Ceea ce nu au îndrăznit evreii să facă, să

<sup>249</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

<sup>250</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, Patriarh al Constantinopolului, †Neofit Scriban, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

<sup>251</sup> <[http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia\\_1.htm](http://www.teognost.ro/fotografii/manuscrise/Arsenie%20Boca/Filocalia_1.htm)>, vineri, 28 august 2015.

rupă trupul lui Hristos, îndrăznesc pictorii din catolicism, la care s-a afiliat acum și preacuvioșia sa). În realitate, după cum observați, nu sunt ochii Domnului nostru Iisus Hristos, ci tot ai Părintelui Arsenie Boca, cu lucrarea lor de o viață de a hipnotiza. Deși, fiind la începuturile acestei practici, parcă sunt mai puțini sălbatici, decât la testamentul său pictat de la Drăgănescu. Nicăieri nu spune Sfânta Tradiție că Mântuitorul lumii, Maica Domnului sau vreun Sfânt, ar fi avut această lucrare de străfulgerare cu ochii, pe care o relatează toți ucenicii Părintelui Arsenie Boca, fără excepție, când povestesc prima lor întâlnire cu magnetul de la Prislop, aducând argumente, fără să vrea, că au fost hipnotizați.



Sesizând această problemă, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae a schimbat coperta Filocaliei, atât înainte de căderea comunismului, cât și la reeditarea ei de după revoluție. Aceasta a fost, de fapt, și singura contribuție proprie intelectuală a Părintelui Arsenie Boca, pentru editarea Filocaliei, de care fac atâta vâlvă ucenicii înverșunați ai sfinției sale. Contribuția reală a fost încurajarea cu bani și îndemn a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, și, pentru o mică vreme, munca de dactilograf. Era perioada inițială a carierei publice a preacuvioșiei sale, când avea nevoie de autoritatea teologică a tâlcuitorului Filocaliei, pentru a fi propulsat în opinia publică.

Filocalia este o capodoperă a Sfintei Biserici și, ca orice lucrare bisericească, este sobornicească, contribuind ierarhi, preoți, diaconi, monahi și mireni.

1. Paternitatea textului românesc al Filocaliei, ca și a renumelui Părintelui Arsenie Boca, însă, îi aparține Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, care prin smerenia sa de a se considera nevrednic, neînsemnat și a transfera altora meritele prea cucerniciei sale, prin darul de a fi mulțumitor celor ce l-au ajutat, a dobândit harul Sfântului Duh să O tâlcuiască dumnezeiește,

descoperind înțelesurile revelate Sfinților Părinți. Vedeți capitolele: *Părintele Stavrofor Profesor Doctor Dumitru Stăniloae și Mutilarea Filocaliei*, din studiul citat în introducere.

## E) ASEMĂNĂRI CU BABAJI, MAHOMED, IOSIF DIN COPERTINO, GRIGORI RASPUTIN, BRAHMANI, YOGHINI, MAGICIENI, FAKIRI, ZEI ȘI TIBETANI

Părintele Arsenie Boca practica hipnoza ca și Babaji. Asemănări cu Mahomed, ereticul Iosif din Copertino, Grigori Rasputin, brahmani, yoghini, magicieni, fakiri, zei și tibetani.

Starea rătăcită ca în „Urmarea lui Hristos”

În ceea ce privește hipnoza pe care o practica Părintele Arsenie Boca, avem mai multe mărturii:

Iată cum, după mărturia ucenicilor sfinției sale:

***Ai putea depune mărturie pentru lumea noastră?***

Vedeți capitolul: *Făuritor de arătări în cuplu cu Maica Zamfira.*

Ați văzut și dumneavoastră ce a pățimit biata femeie, că întreaga sa mentalitate și viață i-a fost răscolită, zăpăcită și întoarsă pe dos, de la simplitatea copilăriei la sofisticările superficiale oculte. De altfel am observat și noi, că acest duh plutitor și desprins de realitate, în care bietele victime apar simțirii ca niște oameni serafici, luminoși, liniștiți, doar că zâmbind cam tâmp (fiind prinși de falsa dragoste duhovnicească,

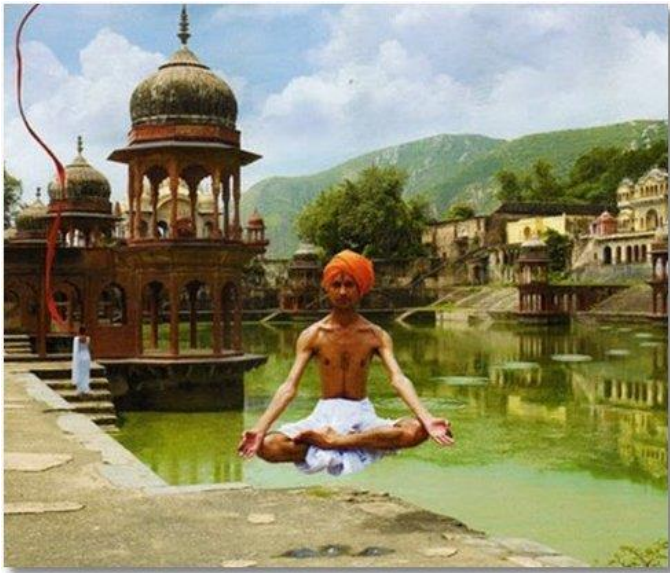
numită de Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov „desfrâu sublimat”, dar în realitate fiind doar îmbătați și înourați de propria părere de sine că sunt speciali și au o relație specială cu Dumnezeu, tocmai prin Părintele Arsenie Boca ce le furnizează minunile ce îi fac să se simtă deosebiți față de alții, îi fac să se simtă niște aleși). Acești oameni forțează totdeauna dovezile „incontestabile” despre sfințenia pictorului de la Drăgănescu, făcând mari presiuni ca pentru o idee fixă, iar când le aduci contraargumente ori le alunecă mintea pe lângă subiect, neînțelegând miezul inteligibil discutat, ori intră într-o panică sau violență, depinde de caracterul lor, fiindcă le este zguduită temelia idolatră a existenței, pierzându-și sensul pe care și-au clădit viața lor lăuntrică și refuză irațional orice discuție. Aceste manifestări ale unui suflet îmbolnăvit de amăgire sunt comune la ucenicii sfinției sale, la cei ai marilor guruși, la cei hipnotizați și la sectari.

Și nu este singura ce pătimește aceasta. Iată ce spune o altă victimă:



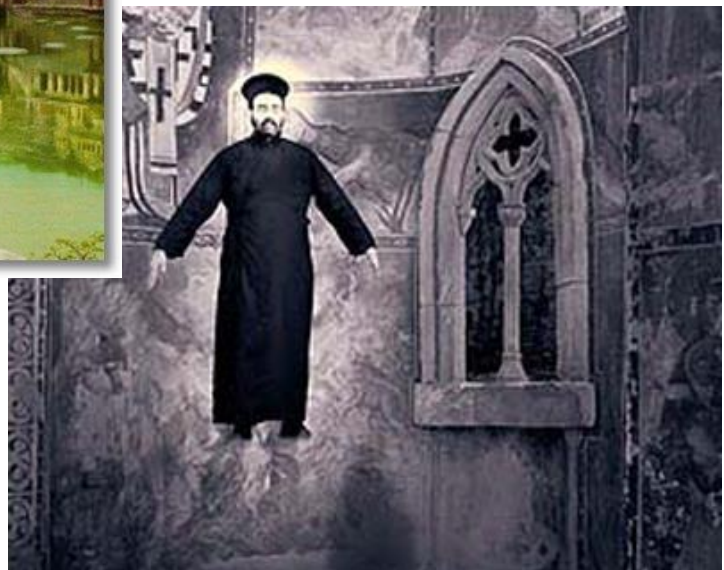
*Părintele Arsenie ajunsese încă de tânăr la stadiul de mare evoluție spirituală, specifică marilor eremiți, existenți în lamaseriile tibetane, înainte de ocuparea Tibetului de către comuniștii chinezi ai lui Mao Zedong. Există un număr de martori de mare credibilitate, creștini cu frică de Dumnezeu, care afirmă că, încă din perioada șederii Părintelui Arsenie la Muntele Athos, acesta avea puteri spirituale deosebite, care-i uluiau pe cei care-l cunoșteau de aproape. Printre aceste puteri era și învingerea gravitației, fiind văzut*

*stând în picioare la altar în timpul liturghiei, cu picioarele la 30-40 cm deasupra podelei.”<sup>252</sup>.*



*Fenomenul levitației a fost privit din perspective diferite pe doua continente care descriu culturi foarte diferite: Europa și Asia. În vreme ce pe “batranul continent” levitația era un fenomen demonic (deși cel mai des “posedații” erau chiar clerici), în Asia era o adevărată artă, pe care doar cei*

*initiați și experimentați o puteau practica. În religiile orientale, una dintre diferențele semnificative dintre zei și oameni era aceea că primii posedau darul zborului. Deși, aparent fără nicio explicație, mulți muritori au învățat, de-a lungul timpului, tehnicile artei unice a*



<sup>252</sup> Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, p. 16.

levitației. Brahmani, yoghini, pustnici, magicieni și fakiri și-au impresionat audiența cu abilitățile lor, înfruntând gravitația și încălcând multe reguli ale fizicii<sup>253</sup>.

În filmul de pe internet intitulat *Conferința Preotului Profesor Simion Todoran despre părintele Arsenie Boca*, 02.05.2014 la minutul 41, acesta spune că, de Rusalii, a slujit în Catedrala din Alba Iulia. Printre creștini era și A. Boca, care dintr-odată a dispărut, A treia zi a plecat la Sinaia, unde Boca i-a confirmat că a fost la Alba și zicea Boca despre sine: „Am avut o stare de levitație și m-am înălțat atât de la pământ...” în continuare, pr. Todoran spune că Boca zbura, iar, la minutul 1.01.40, „A. Boca mi-a zis: «Acolo unde mă duc vă ajut mai mult.»” „întreb: Oare acest preot aude ce vorbește? Când vorbește oare și gândește? [...]

În cartea *Alte mărturii despre părintele Arsenie Boca*, Făgăraș 2008, pag. 48: „O călugăriță bătrână, în timp ce se spovedea la A. Boca, L-a văzut pe Mântuitorul în locul părintelui Boca La pag. 49 găsim: „Într-o seară, după slujbă, a început părintele și a vorbit, de ai fi zis că s-a coborât Sf. Ilie. Când a zis cuvântul acesta: «Mă, eu nu vă spun de la mine ce vă spun, ci ceea ce mi se spune să vă spun», atunci l-am văzut în chipul Mântuitorului. Și după aceea, când a vorbit aspru, am văzut chipul Sf. Ioan Botezătorul și al Sf. Ilie. Trei ipostase în seara aceea... M-am cutremurat, în final am rămas, așa, rezemată de ușă. Părintele s-a întors spre noi și a zis: «Mă, ai văzut duhovnicie?»

Am zis: «Vai părinte, să vă țină Dumnezeu cu sănătate.» Iar dânsul a zis: «Folosiți-vă, mă, că de nu, vă prăpădiți.»” Cuvintele lui A. Boca: „Mă, ai văzut duhovnicie” arată că hipnotiza și se juca cu imaginația lor.

La pag. 39, maica Tecla, mănăstirea Cârțișoara, spune: „Părintele mergea prin aer”. în cartea *Lăsați-vă în grija lui Dumnezeu*, Sibiu, 2014, pag. 131-155, doamna Dorina Constanța Arnioni povestește cum l-a cunoscut, în 1974, pe A. Boca. I-a zis: „Te cheamă cu A cu D cu C”, apoi, pentru că se temea să nu fie un hoț Boca, îi zice: „Ai în buzunarul drept 100 lei” (tipic ghicitoarelor; n-am întâlnii la niciun Sfânt așa un mod de a atrage), apoi a început să-i vorbească despre Dumnezeu (întâi cu icoana, busuiocul și crucea, ca ghicitoarele, apoi...) iar pentru că ea punea mereu întrebări îi zice (pag. 137): „«Nu mă mai întrerupe. Timpul meu e limitat.» De două ori mi-a spus asta. Și așa m-aștepta de mult. Și dintr-odată mi-a spus: «Acum nu mă atinge. Așteaptă puțin.» S-a lăsat ușor pe spate, a dobândit o paloare ca de mort, a tremurat puțin și am crezut că a leșinat Vibrația respectivă m-a dus cu gândul la faptul că sunt bolnavi pe care: trebuie să-i zgâlțâi ca să-și revină.. A stat așa o vreme, nemișcat, tremurând, după care a surâs dintr-odată și a zis: «Nu e căzui Am avut puțină treabă.» ”



<sup>253</sup> <<http://www.descopera.ro/fenomenele-paranormale/4621780-levitatie-stiinta-pura-sau-posedare-demonica>>, sâmbătă, 12 septembrie 2015

Pag. 138: „Vibrația respectivă a fost. dorința măicuței Zamfira, care trecuse de limita așteptării și probabil se îngrijora că pr. întârzie să ajungă. Părintele stăpânea tehnica teleportării Când ne-am întors, maica: a zis: «Dorinuța, unde l-ai dus pe părintele? Că tot aștepta ălalalt aci și de la o vreme se duse după voi.»' (ălalalt era sigur satana care îi stăpânea pe amândoi. Nu există niciun sfânt care să se fi manifestat precum Boca, doar îndemonizații).

Culmea, artistul timișorean Ștefan Popa Popas, lepădat de ortodoxie și trecut la catolicism, declara în presă, în august 2014, că: „A. Boca trebuie canonizat tocmai pentru că este singurul caz de teleportare din România.” întrebăm: Ce legătură: are teleportarea cu ortodoxia?<sup>254</sup>



### Sfantul zburator al Euharistiei

Vedeți capitolul: *Făuritor de arătări în cuplu cu Maica Zamfira.*

Nu mai insistăm cu citate din ucenici, fiindcă aproape (spunem „aproape” ca să nu greșim față de cele ce nu le-am parcurs, dar noi la toate primele întâlniri între ucenici și preacuvioșia sa pe care le-am citit în cărți sau pe internet, am observat un lucru comun:) toate primele întâlniri ale fanilor Părintelui Arsenie Boca se desfășoară după acest tipic: l-au văzut, i-a privit cu ochi pătrunzători, le-a ghicit, i-au devenit admiratori necondiționați, ne mai ținând cont de nimeni și de nimic, din păcate... nici de Adevăr, pierzându-și ireversibil libertatea și discernământul.

Nu numai ucenicii mărturisesc despre aceasta, ci chiar și urmașii colegilor de studii ai Părintelui Arsenie Boca:

*O primă concluzie: folosirea unor tehnici ascetice trebuie făcută cu discernământ în așa fel încât să fie subordonată integral existenței duhovnicești creștine și, în particular, creștine ortodoxe. Face cineva aceasta? Atunci se găsește pe drumul cel bun. În căminul facultății prin 1928 era student Părintele Teodor Bodogae, părintele Arsenie Boca și cu tatăl meu<sup>255</sup>. Și erau colegi de dormitor. Și Arsenie stătea ore în șir în fața unei oglinzi și se uita între ochi; și l-au întrebat „ce faci acolo?” „Păi, zice, uite fac exerciții de concentrare” Păi, de unde, cum? Avea o carte de hatha-yoga. Învăța o tehnică de acolo. I-a fost păgubitoare?*

*Cred că nu. I-a fost într-un fel păgubitoare pentru că ajunsese să poarte în anii din urmă ochelari de soare inclusiv datorită faptului că avea o privire grea, când se uita spre tine aveai senzația că te răscolește până în adânc. Era și necruțător în anumite privințe, dar avea o delicatețe sufletească și n-avea nevoie neapărat de privirea lui grea ca să știe tot ce-ai făcut și ce n-ai făcut de-a lungul vieții. Avea capacitatea asta.*

*Aceasta este o primă percepție a acestor tehnici ascetice.<sup>256</sup>*

Și nu numai ei, dar și autenticii mărturisitori ai Ortodoxiei, care toată viața au suferit punând adevărul mai presus de existența lor:

*Părintele Arsenie Papacioc:*

- *M-am dus la el, pentru că voiam să plec la mănăstire și voiam o binecuvântare. Și când m-am dus acolo la Sâmbăta m-am dus foarte greu, străin... nu prea cunoșteam. Nu eram așa un om de tupeu să-mi fac loc. M-am dus după adresă. Și stând la masă era acolo stareț un părinte Serafim. Mult m-am folosit de părintele Serafim, nu de Arsenie, de Serafim m-am folosit.*

*Părintele Ioanichie Bălan:*

- *Da, Părintele Serafim Popescu...*

*Părintele Arsenie Papacioc:*

<sup>254</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 5, 9-10.

<sup>255</sup> Părintele Zosim Oancea [n.n.].

<sup>256</sup> Curs IFR 04.03.2014 – Facultatea de Teologie Ortodoxa Sf. Ierarh Andrei Saguna din Sibiu, minutele 30'40"- 36'23", Părintele Prof. Dr. Dorin-Zosim Oancea.

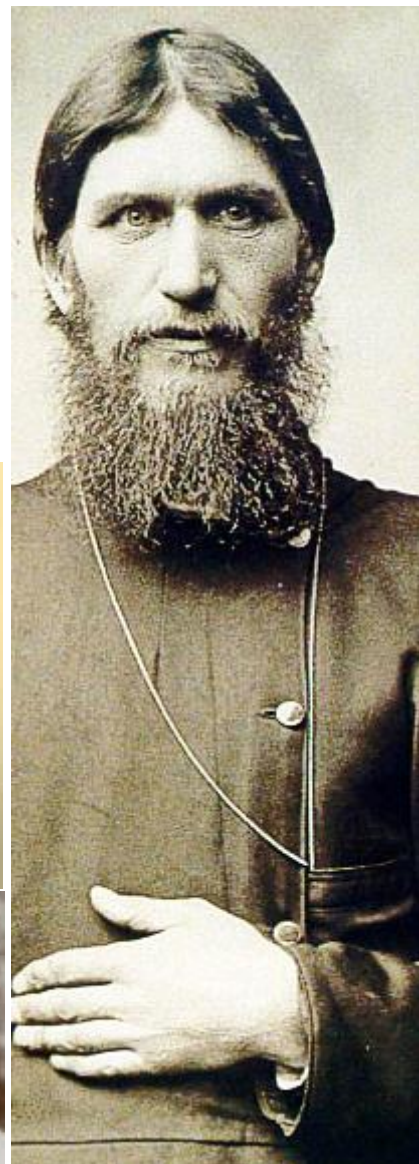
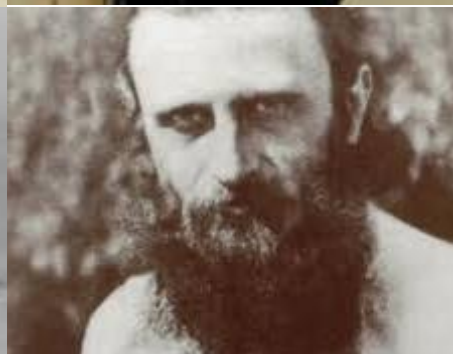


- *Părintele Arsenie era la o masă fără așternut pe ea... cam lățimea asta... așa... eu aici și el aici, că era într-o vineri și se luase masa și mi-a pus și mie ceva. Și Arsenie Boca și-a pus mâinile așa... Niște ochi albaștri, puternici... la mine așa... fix.... Eu când am văzut zic: vezi de treabă, domnule. Eu nu eram prost, eram băiat citit... într-un fel... Ce înseamnă antimandarul acesta? să nu-l... L-am simțit. Cât era de puternic curentul despre el, pentru mine, zic, gata. Și nu mi-a mai trebuit... Mi s-au întâmplat niște lucruri de o mare trăire pe care am avut-o eu acolo. A vrut să vină către mine că eram într-o margine de pădure. S-a întors din drum. Eu m-am rugat mult la Dumnezeu să nu vină... Nu știa lucrarea mea. Am plecat la mănăstire. Mi-am văzut de treabă.*<sup>257</sup>

Să vedem acum procedeele de hipnoză, aplicate de marii guruși:



Mai întâi, vă rog să remarcați, fără prejudecăți, asemănarea privirii lui Mahavatar Babaji cu a lui Grigori Rasputin și cu a Părintelui Arsenie Boca .



După cum ne învață Sfantul Cuvios Nicodim Aghioritul, fața omului

exprimă ceea ce este în inima lui, mișcată de rațiune prin suflet.

Este evident că lucrări ale minții asemănătoare provoacă rațiuni asemănătoare, ce mișcă sufletul asemănător, ceea ce generează mișcări ale inimii asemănătoare, deci expresii ale feței și ochilor asemănătoare.

<sup>257</sup> <<https://www.youtube.com/watch?v=w9AAI9iwwkM>>, duminică, 17 mai 2015.

*Așa cum se întâmplă atunci când bat împreună vântul cel rece de la miazănoapte și austrul cald, că nu încap împreună, ci când vin, când fug, când se înalță la cer, când se pogoară în adânc, tot așa se întâmplă și cu inima. Pronia cea [dumnezeiască] a înzestrat-o cu o mișcare continuă și naturală - potrivită firii mixte a omului - prin care ea se întinde sau se strânge de nenumărate ori, pentru a produce inspirațiile sau expirațiile și pentru ca puterea purtătoare de viață să se răspândească în tot trupul. Dar, dacă după aceste lucruri ea va fi tulburată de vânturile patimilor, atunci, printr-o străină bătaie transformând asemănarea mișcării naturale, preface simțurile. Iar prefacerile inimii au același număr cu prefacerile patimilor. Căci este dovedit acest lucru: întâi este mișcat sufletul de rațiune și apoi inima de suflet. Aceasta este o mișcare naturală, iar cealaltă provine din reflex. Ar fi fost o priveștiște minunată dacă s-ar fi putut vedea prin sticlă mișcările inimii din piept, așa cum se vede mecanismul ceasurilor. Dacă din întâmplare se va nimeri în fața (ochilor) un ipostas prea plăcut (la înfățișare), atunci inima, plină de dragoste, îi aleargă înainte și se întinde ca să-l primească. Dar dacă se va nimeri un ipostas. urât, atunci inima se strânge toată și se retrage în fugă. în timpul unei bucurii desăvârșite inima se bucură și saltă, dar la nechez se strânge și arată ca și cum ar cădea. La mânie inima fierbe, iar sângele se varsă în sus [se urcă la cap]. în caz de frică, ea îngheață sau bate puternic și tremură. Cea mai mică parte dintr-o corabie este cârma, dar orice mișcare a ei, cât de mică, mișcă toată corabia pe alt drum, în dreapta sau în stânga. Tot așa și orice mișcare a inimii - care se află în centru cât de mică ar fi, creează trupului omenesc mari tulburări."*

*„Râsul acela dulce și îmbrățișările strânse care le face cineva la întâlnirea unui prieten iubit, faptul de a-și întoarce fața, îngreșându-se, la vederea unui lucru neplăcut și urât; faptul de a plesni cu mâinile și a sări cu picioarele (în sus) când se veselește; faptul de a ofta când se întristează, de a se înroși la față, de a-și întoarce ochii și a scrâșni din dinți când se mânie; de a păli și de a-i tremura mâinile când se înfricoșează - toate acestea sunt efectele exterioare ale lucrărilor interne ale inimii, lucrări mici la centru [adică în inimă], dar mari la exterior.”<sup>258</sup>*

Iată cum era și ce făcea Babaji, având parte chiar de mai multă popularitate și venerație decât Părintele Arsenie Boca, fără ajutorul mass-mediei:

Vedeți capitolul: *Două manifestări opuse: Babaji și Sfântul Serafim de Sarov.*

Fiindcă am descris, mai sus, pe scurt starea ucenicilor Părintelui Arsenie Boca, datorită acțiunii duhurilor ce l-au amăgit și le-a transmis mai departe, este bine să dăm acum un cuvânt al Sfântului Ierarh Ignatie Briancianinov despre cartea „Urmarea lui Hristos” care produce în cei ce o cultivă aceeași lucrare lăuntrică ca și fenomenul Prislop. Această descriere parcă analizează foarte minuțios tipologia celor cuprinși de „duhul Drăgănescu”:

*Ucenicul: Spui ca lucrarea "Urmarea lui Hristos" a fost scrisa din amăgire de sine; totuși, ea are o mulțime de admiratori chiar printre fiii Bisericii Ortodoxe !*

*Starețul: Tocmai ca aceștia, fiind extaziați de valoarea ei, își dau cu părerea despre aceasta valoare fără sa aibă nici o pricepere. In înainte-cuvântarea traducătorului rus la cartea "Urmarea lui Hristos" - ediția din anul 1834, tipărită la Moscova - se spune: "Un foarte luminat bărbat - rus, ortodox - obișnuia sa spună: "Daca mi s-ar cere părerea as îndrăzni sa așez scrierea lui Kempis îndată după Sfântă Scriptura". Aceasta sentința atât de hotărâta da unui scriitor de alta lege deplina întâietate asupra tuturor Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, iar cel ce se rostește, pune părerea sa mai presus de așezămintele întregii Biserici, care, la Sfintele Sinoade, a recunoscut scrierile Sfinților Părinți ca fiind de Dumnezeu insuflate, rânduind citirea lor nu numai spre zidirea sufleteasca a tuturor fiilor săi, ci si ca îndreptar pentru dezlegarea problemelor bisericești. In scrierile Părinților se afla păstrată o mare comoara duhovniceasca, creștina si bisericeasca: predania dogmatica si morala a Sfintei Biserici. Este*

<sup>258</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 242-243.

vădit ca "Urmarea lui Hristos" este cea care l-a adus pe sus-pomenitul bărbat într-o asemenea stare care sa-l facă a se rosti într-un fel atât de îndrăzneț, atât de greșit, atât de trist\*.

\* "Urmarea" atunci când a apărut pentru prima oară, a fost osândită chiar de Biserica sa latina, fiind pusă sub urmărirea Inchiziției. Urmărirea a încetat, mai apoi, și s-a prefăcut în protecție, atunci când s-a văzut ca aceasta carte este o buna unealta de propaganda în rândul oamenilor care și-au pierdut adevărata înțelegere a creștinismului și au păstrat fata de el doar o legătura de suprafață. Sub numele de propaganda papista, se înțelege aici acea părere despre Papa, pe care Papa vrea să o insuflă despre sine omenirii, adică părerea despre puterea suprema, autocratică, nemărginită pe care Papa ar fi având-o asupra lumii. Propaganda, având acest tel, prea puțin ia seama la calitatea învățaturii pe care o propune; ei îi convine orice contribuie la împlinirea telului sau - chiar și credința în Hristos fără părăsirea credinței în idoli.

\* Aceasta este amăgirea de sine ! Aceasta este înșelare ! Ea a luat ființa din păreri mincinoase; părerile mincinoase au luat naștere din simțirile greșite împărtășite de cartea cu pricina. În aceasta carte trăiește și din aceasta carte răsufla ungera duhului celui viclean, care îi lingusește pe cititorii ei, îmbătând-i cu otrava minciunii, otrava îndulcită cu mirodeniile subțiri ale semeței cugetări, slavei deșarte și patimii dulceții. Cartea îi poartă pe cititorii săi drept spre părtășia cu Dumnezeu, fără a-i curăți, mai înainte, prin pocăința: de aceea și stârnește o deosebită aplecare spre ea în oamenii pătimiși, care nu au bătut cărarea pocăinței, care nu au fost preveniți cu privire la amăgirea de sine și la înșelare, care nu au luat povața din învățatura Sfinților Părinți ai Bisericii Ortodoxe, cum să viețuiască după legea duhovnicească. Cartea lucrează cu putere asupra sângelui și nervilor, îi atâță - și de aceea ea place cu osebire oamenilor robiți simțurilor: de aceasta carte poți să te îndulcești fără a te lepăda de despărțirile grosolane ale simțurilor. Cugetarea semeată, subțirea patima a dulceții și slava deșartă sunt înfățișate de aceasta carte ca lucrare a harului Dumnezeiesc. Adulmecându-și dezmățul în forma subțire a lucrării sale, oamenii trupești cad în extaz de atâta beție, de desfătarea căpătată fără de osteneala, fără lepădare de sine, fără pocăința, fără răstignirea trupului cu patimile și poftele" ( 1 Galat.5, 24), prin linguirea stării de cădere. Mânați de orbirea și de trufia lor, ei trec cu veselie din patul iubirii dobitocești în patul unei iubiri și mai nelegiuite, care domnește în casa de desfrânare a duhurilor lepădate. O oarecare persoană, aparținând, după starea ei pământească, societății înalte și cultivate, iar la arătare Bisericii Ortodoxe, s-a rostit în următorul fel despre o luterană răposată, socotită ca sfântă de către aceasta persoană: "Îl iubea pe Dumnezeu cu patima; se gândea numai la Dumnezeu; Îl vedea numai pe Dumnezeu; citea numai Evanghelia și "Urmarea", care este o a doua Evangheligie. Aceasta sentință exaltată a fost rostită în limba franceză, atât de potrivită pentru scenă: "elle aimait Dieu avec passion; elle ne pensait qu' à Dieu; elle ne voyait que Dieu; elle ne lisait que l'Evangile et l'Imitation qui est un second Evangile".

În aceste cuvinte a fost înfățișată tocmai acea stare în care sunt aduși cititorii și cinstitorii "Urmării". Întocmai, în duhul sau, cu aceasta fraza este sentința vestitei scriitoare franțuzoaice, dna de Sévigné, în legătura cu vestitul poet francez, Racine cel bătrân. "Îl iubește pe Dumnezeu - și-a îngăduit să spună d-na de Sévigné - așa cum își iubea mai înainte amantele". „Il aime Dieu, comme il aimait ses maitresses".

Vestitul critic La Garpe, fost mai înainte ateu și care a trecut mai apoi, la un creștinism prost înțeles și schimonosit de către el, încuviințând rostirea d-nei de Sévigné, a spus: "Cu aceeași inimă este iubit Creatorul cu care este iubita și creatura, deși urmările acestor iubiri se deosebesc la fel de mult între ele pe cât se deosebesc și obiectele lor"\*.

\* C'est avec la même cœur, qu'on aime le Créateur, ou le créature, quoique les effets, soient aussi différents, que les objets.

Racine a trecut de la desfrâu la înșelarea numită "părere". Această înșelare se vădește că se poate limpede în cele din urma două tragedii ale poetului: în "Esthera" și în "Gotholia". "Înaltele" cugetări și simțiri creștine ale lui Racine și-au găsit un loc larg în templul Muzelor și al lui Apollo\*\*; în teatru - au stârnit entuziasm, aplauze.

*\*\* Muzele si Apollo - sunt zeități ale vechilor păgâni, greci si romani; acești demoni erau socotiți de către păgâni ca protectori ai artelor frumoase.*

*"Gotholia", socotita drept cea mai reușită lucrare a lui Racine, s-a jucat de patruzeci de ori la rând. Duhul acestei tragedii este unul si același cu duhul "Urmării". Noi credem ca in inima omeneasca se afla o pofta dobitoceasca, semănata in ea de cădere, si care se afla in legătura cu poftele duhurilor căzute; noi credem ca se afla in inima si o dorire duhovniceasca, dorire cu care am fost zidiți si prin care iubim in chip firesc si legiuit pe Dumnezeu si pe aproapele, care se afla in potrivire cu dorirea sfinților îngeri. Pentru a-l iubi pe Dumnezeu, si pe aproapele in Dumnezeu, trebuie numaidecât sa ne curățim de pofta dobitoceasca. Aceasta curățire o săvârșește Sfântul Duh in omul care arata prin viețuirea sa ca o voiește pe ea. De fapt, in înțelesul duhovnicesc, inima se cheamă pofta dimpreună cu celelalte puteri sufletești, iar nu inima ca parte din trup. Aceste puteri sunt strânse in inima trupezasca, iar numele a trecut, prin întrebuițarea obșteasca, de la partea trupului la suma puterilor sufletești.*

*Fata de oamenii trupezști, bărbații duhovnicești socot cu totul dimpotrivă cu privire la aceasta carte: adulmecând miasma răului care se da drept bine, ei sunt cuprinși, neîntârziat de dezgust fata de cartea care răspândește o asemenea miasma. Starețului Isaia monahul, care se liniștea in Pustia Nikiforovsk (Eparhia Olonetsk ori Petrozavodsk), bărbat foarte sporit in rugăciunea mintii si învrednicit de adumbrirea harului, i s-a citit o bucata din "Urmarea lui Hristos". Starețul a pătruns de îndată miezul cărții. El a început sa rada si a glăsuțit: "O ! Acestea au fost scrise din părere". Nu-i nimic adevărat aici ! Totul este născocit ! Toma a descris stările duhovnicești așa cum i s-au năzărit si așa cum i s-au părut lui, neștiindu-le din cercare". Înșelarea înfățișează, ca nefericire, o priveliște dureroasa; iar ca prostie, o priveliște caraghioasa. Arhimandritul mănăstirii Kirilo-Novoierversk (Eparhia Novgorod), bărbat vestit pentru asprimea vieții sale si care se îndeletnicea, din simplitatea inimii sale, numai cu nevoința trupezasca, iar despre nevoința sufleteasca știa cat se poate de puțin - ei bine, la început el ii povățuia pe cei ce se sfătuiau cu el si se aflau sub călăuzirea sa să citească "Urmarea"; cu câțiva ani, însa înainte de a trece la cele veșnice, a început a opri cu strășnicie citirea ei, zicând cu sfântă simplitate: "Mai înainte socoteam ca aceasta carte este folositoare de suflet, însa Dumnezeu mi-a descoperit ca ea este vătămătoare de suflet". Ieroschimonahul Leonid\*, vestit prin cercarea sa in lucrarea monahiceasca, cel ce a pus începutul înfloririi duhovnicești in Pustia Optinei (Eparhia Kaluga) avea aceiași părere despre "Urmarea lui Hristos".*

*\*Canonizat de Biserica Rusa, împreuna cu alți doisprezece stareți care s-au nevoit in Sihăstria Optinei in a doua jumătate a sec. al XIX-lea si la începutul secolului al XX-lea.*

*Pe toți nevoitorii mai sus-pomeniți i-am cunoscut fata către fata. Un oarecare moșier, crescut in duhul Ortodoxiei, si care cunoscase pentru o scurta vreme așa numita "lume mare", adică lumea din paturile sale înalte, a văzut, odată, in mâinile fiicei sale cartea „Urmarea lui Hristos". El i-a interzis acesteia citirea cărții, zicând: "Nu vreau ca tu sa urmezi modei si sa cochetezi înaintea lui Dumnezeu". Iată cea mai buna judecata făcută asupra cărții.<sup>259</sup>*

Ce bine ar fi ca nici românii să nu mai urmeze modei și să nu mai cocheteze înaintea lui Hristos prin "Urmarea Părintelui Arsenie Boca"!

Sub toate aspectele modelul propus de Fenomenul Prislop este diametral opus Sfintelor Evanghelii, în schimb este foarte asemănător tuturor mișcărilor amăgitoare. De aceea Părintele Arsenie Boca nu poate fi un model de Sfânt. În schimb, știind că a fost rătăcit sub pretextul unui scop bun,

<sup>259</sup> Sfântul †Ignatie BRIANCANINOV, *Despre Înșelare*, Ed. Schitul românesc Lacu, Sf. Munte Athos, 11999, Ed. digitală APOLOGETICUM, 12005, pp. 35-37.

ca un guru, mascând-o însă nu prin știință, ci prin... „sfințenie”

*Al doilea lucru care m-a impresionat a fost legat de ceea ce am descoperit într-un alt periodic pe care îl tipărea așezământul. Existau aici relatări despre diverse evenimente din viața gurului. Iată ce povestea la un moment dat el însuși:*

*„Când eram mai tânăr, călătoream prin satele Indiei. într-un sat oarecare, un om pe care îl ajutasem foarte mult s-a oferit să mă învețe cum să chem spiritele din lumea de jos. [...] Am mers apoi într-o seară la cimitir cu câțiva ucenici de-ai mei, și am aplicat cele pe care le învățasem. Dar când au venit spiritele, nu le-am putut tine piept, așa încât le-am îndreptat asupra uneia dintre discipolii mele, pe care au luat-o în stăpânire. A fost chinută foarte tare și în cele din urmă a murit. Pentru a mă purifica de această faptă, am stat trei zile și trei nopți în apele Gangelui”.*

*Ce ar trebui să mire pe cineva mai întâi în această relatare? Vizita nocturnă la cimitir? Invocarea spiritelor? Dirijarea lor împotriva tinerei fete? Cum se cheamă aceasta: spiritism, magie, satanism? Oricum ar sta lucrurile, în nici un caz știință! Iar în ce privește spiritele din lumea de jos, ce altceva puteau fi ele, dacă nu demonii despre care ne previne Evanghelia?*

*La fel de șocantă este și calitatea morală a gurului, care pentru a se salva pe sine își sacrifică discipola care îi încredințase trupul, sufletul, mintea și întreaga ei viață! Apoi individul își „spală” calm și imperturbabil crima morală în... apele Gangelui! Apropo, calitatea apei unui râu de a spăla conștiințele înnegrite și vinovate este un fapt dovedit științific, sau o concepție pe de-a-ntregul religioasă? Din câte cunosc, râul Gange este considerat sfânt numai de către hinduși. Nici musulmanii, nici buddhistii, nici taoistii, nici creștinii nu împărtășesc o asemenea credință. Cu atât mai puțin oamenii de știință. Orice practicant al „științei” yoga se comportă în realitate ca un credincios, ca un hindus.*

*Ne putem întreba de ce aceste cercuri de oameni de factura lui Vivekananda încearcă să ne submineze credința în mod indirect și ocult, de ce își prezintă oferta sub o aparentă științifică și de ce nu se încumetă să ne propună deschis și onest credința lor, dându-ne posibilitatea de a o supune în cunoștință de cauză comparației cu credința creștină. Evident că oamenii vicleni nu înțeleg să folosească decât mijloace de acțiune pe măsură. Rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși vor merge din rău în mai rău..., spune Scriptura (II Tim. 3,13).*

*„Nici un om responsabil spiritual nu poate urmări distrugerea creștinismului”. Einstein<sup>260</sup>*

În întâmplarea de mai jos nu știm de ce să ne mirăm mai mult:

- de lăcomia pântecelui, căci nu răbda să stea fără slănină, punând pentru poftele sale alimentare pe alții să-și pericliteze viața?
- de încălcarea sfintelor canoane (care ne învață că monahii nu au voie să mănânce carne)?
- de faptul că a pus în pericol viața ucenicei (roaba poftelor și burții sfinției sale)?
- de joaca cu mințile oamenilor prin hipnoză, vise și vedenii (având ca victime atât adepți ai săi și cât și sârmanii gardieni)?
- de regimul dulce dus în detenție, care arată limpede că nu numai că nu a fost martir, dar nici măcar prigonit în realitate (în timp ce adevărații prigonii erau bătuți până la moarte și înfometați de nu puteau avea nici măcar turtoiul dorit, sfinția sa primea vizite când dorea și mânca slănină feliată)?

Dar, dacă și la închisoare își făcea toate poftele (până și pâinea și slămina le voia feliate, ca la supermarket-urile de azi), cum putem să mai gândim că a fost în vreun fel prigonit? Nu a răbdat nici bătaii, nici foame, nici măcar să stea fără să-și îplinească poftele alimentare cele mai josnice (nici măcar nu se ostenea să-și rupă dumicații).

*Pe urmă ne-a povestit lelea Dâmboiu, care a visat noaptea că trebuie să meargă la părintele la închisoare, să-i ducă șapte bucăți de pânză albă, o pâine și o bucată de slănină. Să taie felii pâinea și slămina.*

<sup>260</sup> Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați*..., pp. 140-141.

S-a dus, și când a ajuns, i le-a băgat ușor. Și i-a spus: „Tu să te întorci repede, să nu-ți întorci capul înapoi, că o să tragă după tine”. Pe toți paznicii i-a adormit [citește hipnotizat. În limba greacă hipnos ὕπνος= somn – n.n.] . Când o ieșit din curtea închisorii, s-au trezit paznicii, și au început să tragă. Ea s-a dus mai încolo, speriată, și nu s-a mai văzut.<sup>261</sup>

Cu totul altfel procedează adevărații Sfinți:

2Re 23:14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de Filistenii era în Betleem. 15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?” 16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra Filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând: 17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?” Și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.

Vedem că Sfântul Prooroc David și-a exprimat setea și dorul de casă, iar vitejii au vrut să-l bucure. Însă David nu le-a poruncit una ca aceasta, iar când ei au făcut-o din proprie inițiativă nu a putut să mai bea, deși era mai însetat și mai dornic după casă la vederea apei, doar pentru gândul că le-a pus în pericol viața. Dumnezeu ne-a dat prin el o mare lecție de înfrânare a dorințelor și cuvintelor, dar și de dragoste față de cei ce ne iubesc.

Părintele Arsenie Boca, din păcate, nu a urmat Sfinților ci poftelor proprii, poruncind și punând în pericol viața robilor lui, prin magie, doar ca să-și satisfacă plăcerile. Nici măcar nu a avut atâta milă încât să țină hipnotizați paznicii ca ucenița lui să-i plece în siguranță, ci, pentru a o impresiona și a ține minte spectacolul, i-a pus viața în primejdie.

**CANONUL 35 Nichifor Marturisorul (OSÂNDA CĂLUGĂRULUI CARE SE CĂSĂTOREȘTE)**

Dacă un monah, lepădând sfânta schimă, va mânca carne și va lua femeie, acela trebuie să se supună anatemei dacă nu se întoarce și cu sila să se îmbrace în haine monahale, și să se închidă în mănăstire.

(81, 83 ap.; 6, 16 sin. IV ec; 10 sin. VII ec; 10 Cartag.; 11 sin. 1-11)<sup>262</sup>

Deci, Părintele Arsenie Boca nu era anatema doar pentru învățăturile condamnate de cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, ci și pentru lepădarea sfintei schime, conviețuirea cu Maica Zamfira și mâncarea slăniei. În acest Sfânt canon suntem învățați și ce ar fi trebuit să li se facă celor doi ca să se poată mântui.

---

<sup>261</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 216.

<sup>262</sup> <<http://comptepv.typepad.fr/canonice/2009/07/canoanele-%C3%AEntregitoare.html>>, miercuri, 24 februarie 2016.

---

## 5. ÎNDRĂGIT CA UN FRATE CĂZUT ÎN ÎNȘELARE, NU JUDECAT

---

Nu-l judecăm nicidecum pe autorul mișcării de la Prislop, încercând a-l îndrăgi ca pe un frate de-al nostru căzut în înșelare și pomenindu-l la rugăciunile pentru morții noștri, **ca pe un ieromonah răposat al Bisericii noastre (nădăjduind că s-a mărturisit public de toate învățăturile rătăcite de mai sus, pentru a putea fi pomenit fără primejdie)**, dar analizăm învățăturile preacuvioșiei sale pentru a primi sfatul cel bun de acolo (dacă există, și suntem învățați în dogmatica Ortodoxă pentru a nu ne contamina cu ce este diavolesc, pe nebăgatelea de seamă) și a ne feri în același timp, cu tărie, de ceea ce este vătămător și neconform cu Sfinții Părinți.

Dar, ce este mai grav, este ceea ce s-a întâmplat și cu mulți alți amăgiți:

---

## 6. ALUNECAREA DIN VIEȚUIRE ÎN DOGME

---

I s-a întunecat mintea și rațiunea (nu numai simțirea) atât în viețuire (călcând poruncile Ortodoxe), dar și în dogme (susținând multe învățături eretice).

Să comparăm o altă întâmplare din Pateric, cu cele din viața Părintelui Arsenie Boca:

3. *Era un sihastru iscusit ce trăia în pustie și care se închisese într-o peșteră petrecând în înfrânare, post, priveghere, întru rugăciuni, nevoițe și osteneli, întrecând și covârșind pe alții. Dar nepăzindu-se și nesocotind înșelăciunea vicelanului diavol, fu batjocorit de vrăjmașul și a căzut în cumplită ispită căci amăgindu-l vrăjmașul, îi arăta lui în vis feluri și feluri de vedenii și cele ce vedea el în vis se petreceau apoi aievea, până s-a încredințat visurilor. După ce s-a încrezut bine visurilor, într-o noapte i-a arătat lui diavolul neamul și soborul creștinesc cu apostolii și cu mucenicii, fiind la un loc întunecat, ponegrit și pedepsit, de tot binele lipsit, plin de toată rușinea și necurăția și erau toți mâhniți și scârbiți. Iar în într-o parte era neamul jidovesc, cu Moise și cu toți proorocii, într-un loc luminat, liniștit, plin de lumină, de toată mângâierea, bucuria și veselia. Și îl sfătuia înșelătorul, zicând: „Iată, acum vezi neamul vostru creștinesc în ce loc și în ce chip este și neamul jidovesc cum se află. Deci, de vei vrea să fii însoțit și împărtășit fericirii și bucuriei neamului jidovesc, te sfătuiesc să mergi și să primești tăierea împrejur, legea și credința jidovească. Iar el, după cum am zis, fiind foarte încredințat visurilor, a făcut așa precum l-a sfătuit vrăjmașul. Ieșind din peștera lui și lăsând pustia și viața pustnicească, a venit în lume deși erau șazeci de ani de când nu ieșise din pustie și mergând la școala și soborul jidovilor le-a spus cum a văzut în vis neamul creștinesc în loc întunecat și pedepsit, iar neamul jidovesc la loc luminat, plin de bucurie și de veselie. Jidovii auzind aceasta, s-au bucurat și l-au îndemnat să primească legea lor. Iar el cu mare bucuria a primit tăierea împrejur pe trupul său și toată legea lor și așa a pierit. Aceasta i s-a întâmplat pentru că n-a câștigat dreapta socoteală și s-a deprins din tineretele sale numai voi și sfaturilor gândurilor sale a se supune, iar sfatul cel bun și folositor al părinților și al fratilor, niciodată nu l-a încercat.16-31<sup>263</sup>*

Tot așa, prin încrederea sfinției sale în arătările demonice, și-a pierdut discernământul, ajungând la încălcarea sfintelor canoane și răstălmăcirea învățăturilor de credință, biruindu-se de păreri eretice, atât în scris cât și în pictură.

Aceasta pe de o parte i se trage de la faptul că nu a lucrat virtutea adevărată, adică smerenia, întunecându-i-se mintea, iar pe de alta sunt cea mai mare dovadă că lucrarea lăuntrică a sfinției sale a fost amăgită și amăgitoare:

---

<sup>263</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Patericul*, Ed. cit., Pentru multe feluri de năluciri și înșelăciuni diavolești, cu care amăgește și înșeală vrăjmașul pe mulți, vrând ca să-i smintească din calea mântuirii, să-i depărteze de Dumnezeu și să le fie în zadar osteneala lor, 3.

8. Nu tot omul care vine în această lume e luminat numai de Cuvântul, căci mulți rămân neluminați și nepărtași de lumina cunoștinței. Ci e vădit că numai omul care vine prin voia sa proprie în lumea cea adevărată, adică a virtuților. Deci tot omul care vine cu adevărat, prin nașterea de bunăvoie, în lumea aceasta a virtuților, e luminat în mod sigur de Cuvântul, dobândind o deprindere neclintită în virtute și o cunoștință adevărată și fără greșală. [...]

32. Cel ce arată cunoștința întrupată în activitate și activitatea însuflețită de cunoștință, a descoperit modul exact al adevăratei lucrări îndumnezeitoare. Iar cel ce are numai pe una din acestea, despărțită de cealaltă, sau a făcut din cunoștință o nălucire (fantezie) inconsistentă (fără suport), sau din activitate un idol (o formă) fără suflet. Căci cunoștința fără faptă nu se deosebește întru nimic de nălucire, neavând fapta ca temelie; iar activitatea irațională e tot una cu un idol (cu o formă) fără suflet, neavând cunoștința care să o însuflețească. [...]

16. Definiția virtuții este unirea prin cunoștință a neputinței omenești cu puterea dumnezeiească. Deci cel ce se închide pe sine în neputința firii, încă nu a ajuns la hotarul virtuții. Din această pricină el păcătuiește, ca unul ce n-a primit încă puterea ce întărește neputința. Iar cel ce prezintă cu îndrăzneală în loc de puterea dumnezeiească neputința proprie ca putere, a sărit pe hotarul virtuții. El păcătuiește prin aceea că nu recunoaște ceea ce s-a făcut mai pe urmă prin el în chip suprafiresc. El socotește păcatul drept virtute. E mai de iertat deci cel ce s-a închis în neputința sa naturală, pătimind mai bine căderea de la virtute din trândăvie, decât cel ce prezintă în loc de puterea dumnezeiească neputința proprie ca putere în stare să împlinească datoriiile. Căci mai degrabă își pricinuieste căderea prin îndrăzneala sa.<sup>264</sup>

Este evident că în prima fază a sărit peste hotarul virtuții, iar apoi a căzut de la ea, îngăduind chiar Dumnezeu aceasta, pentru a se trezi, după cum vom vedea mai jos. Dar oare se va pocăi până la sfârșit?

Pentru a afla aceasta este nevoie să vedem ce s-a întâmplat cu Părintele Arsenie Boca după ce s-a întors în țară și a început, fără dreaptă socoteală, o misiune care l-a făcut să se lepede și de preoție, și de călugărie, pentru a viețui restul vieții cu o femeie ce-l șantaja cu sinuciderea, dacă nu îi făcea întocmai voia ei.

## V. MOARTEA PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

În afară de excepțiile care confirmă regula, în mod obișnuit, moartea este o sinteză a vieții cuiva. Dar parcă la Părintele Arsenie Boca acest lucru este și mai evident, atât prin contradicțiile ucenicilor, cât și prin evidenta lucrare de amăgire, însoțită de minuni și scheme diavolești, care îl situează în afară de Ortodoxie.

### 1. CONTRADICȚII

#### A) ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA

După cum a trăit cu mândria că este Sfânt, așa a și murit, cu mândria că își procește infailibil sfârșitul, vrând să-și facă slavă deșartă și din cunoașterea momentului morții, fiind convins că de el depinde mântuirea multora:

*La un moment dat, în 1989, părintele Arsenie le spune celor apropiați:*

*"Vine vremea când o sa ma cautati si nu o sa ma mai găsiți". Toți se întrebau ce vrea sa însemne asta. Părintele avea 79 de ani, o varsta înaintata s-ar putea crede, insa cei care l-au cunoscut atunci povestesc ca la aceasta varsta un tanar cu greu se putea tine după el când mergea pe jos la drum lung.*

*Intr-una din zile, spune: "Mai sunt doua calendare. Nu ma mai vedeți in curând, ca astia ma termina". Oamenii se întrebau unii pe alții ce va urma.*

<sup>264</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILAOE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Vol. III, Ed. cit., p. 414, 416, 329.



*Va fi sfârșitul lor, al tuturor? Cineva a pus întrebarea: "Daca moare părintele?". "Asta ar fi fost chiar culmea", i s-a răspuns. Toți se amuzau:*

**"Cine sa-l termine pe părintele, ca părintele are putere" [ce grav amuzament. Ce cumplite afirmații. Singurul care a murit numai când El a vrut este Hristos. Singurul ce are putere în Sine este numai Dumnezeu. Să spui despre un alt om că este așa, deja înseamnă că îl cinstești în tine însuși ca pe un antihrist – n.n.]**

*In octombrie '89, părintele Arsenie are o premoniție gravă, și anume afirmă ca atunci când Ceausescu va pleca din țară, va pierde la scurtă vreme și conducerea ei. Acest lucru se pare ca a ajuns la cabinetul 2, la urechile Elenei Ceausescu, care a dat ordin ca părintele să fie ucis. Cu puțin înainte de a muri, a mai spus în felul lui, simplu și foarte limpede: "Eu am să mor martir" [deja se canonizase singur ca mucenic – n.n.]. A murit la 21 noiembrie; în ce condiții, va lasăm să deduceți din dialogul înregistrat mai jos:*

*"Ultimele momente și le-a petrecut la Sinaia. Trebuie neapărat să scrieți asta. Am fost la el, împreună cu părintele Dometie. Părintele Dometie a fost ținut acolo timp de o săptămână și jumătate și nu i-au dat voie să vorbească cu el. Maica de acolo ne spunea că e la Drăganescu. Părintele Arsenie avea însă un câțel mic, flocos, negru. Unde era părintele, acolo era și câțelul. Când am văzut câțelul, mi-am dat seama că este acolo. În cele din urmă, ni s-a spus că este bolnav și că nu îl poate vedea nimeni. I se poate trimite doar un pomelnic sau o scrisoare... După trei zile, ni s-a spus că a murit părintele. L-au adus și era așa cum era: torturat și chinuit. Se vedea la degete și la fata faptul că a fost torturat. Eu am fost la inmormantare și am văzut: unghiile de la două degete îi erau pur și simplu smulse [vom vedea din alte mărturii că alții au văzut altfel: unghiile nu îi erau smulse – n.n.]... Toate acestea s-au petrecut pentru că a prezis căderea și moartea lui Ceausescu. Nu mi-e frica să spun adevărul, chiar dacă unii mai vor să ascundă acest lucru [acum declară că a proorocit căderea președintelui înainte și, deci, aceasta a fost cauza omorării – n.n.]. Puteriți fi și un om trimis de cei care l-au torturat și acum vor cu orice preț să ascundă adevărul. Eu spun adevărul pe fata, pentru că mulți îl știu, dar nu îl spun. Părintele Dometie a spus și el acest lucru, în acatist, înainte de a muri. Pana acum nu a aparut acest acatist, deși se spunea de multa vreme că va apărea. Părintele a lasat cu limba de moarte să nu fie deshumat pentru cercetări, dar el știa că adevărul oricum se va descoperi"<sup>265</sup> [a lăsat cu limbă de moarte să nu fie deshumat. Dar nu neapărat pentru a nu se afla că a fost torturat, ci, se poate, dimpotrivă, pentru a nu se afla că nu a fost torturat, ca să nu-i fie șifonată imaginea de martir, sau pentru a nu se afla că nu are Sfinte Moaște. Secretul este cu dus-întors. Vom vedea cum procedau Sfinții autentici, ca să nu le fie cinstite Sfintele Moaște. Nu doar ca în cazul de față: să pară că sunt smeriți și să pară că nu vor să le fie cinstite rămășițele pământești, ca să fie mai apreciați și să li se facă un cult mai accentuat, la adăpostul că nu se va descoperi că nu au Sfinte Moaște. Sfinții adevărați porunceau cu multă chibzuință și eficiență împlinirea acestei sete a lor de smerenie – n.n.]*

Pentru ucenici o dovadă indiscutabilă pentru stabilirea adevărului este: câțelul negru. Dar acesta este un argument copilăresc. Dacă a plecat de data aceea Părintele fără câțel? Dar putem gândi și altfel. Dacă era nedespărțit de acel câțel negru, deși Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul recomandă în Paza celor 5 simțuri ca monahii să nu aibă animale mici, aceasta nu arată numai o împătımire față de animale, care față de celelalte probleme grave necanonice ale Părintelui Arsenie Boca este o problemă minoră. Dacă acel câțel negru nedespărțit este neapărat un indiciu de ceva, iată ce ar putea arăta el: diavolul lucrează de multe ori în chipul unui câine negru, iar vrăjitorii se însoțesc de astfel de câini:

*Încă de acasă, frații lui mai mari, Gheorghe și Vasile, se pregăteau pentru viața de mănăstire. Se sculau la miezul nopții, făceau Utrenia, citeau la Psaltire și țineau post. Ei îl*

<sup>265</sup> <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015.

deșteptau și pe Constantin, căruia însă îi era necaz că-i strică somnul. Sora mai mare, Maria, intrase în Oastea Domnului și l-a chemat și pe Constantin, zicându-i: "Hai și tu în Oastea Domnului, că ai darul cuvântului și nu-i așa greu ca la mănăstire". Atunci el s-a învoit. Noaptea următoare, când l-au sculat iarăși frații la rugăciune, el a zis că nu se mai scoală și nu mai merge la mănăstire. Apoi s-a culcat din nou fără grijă.

Mama lor muncea până noaptea târziu. Venind ea de la fântână cu două găleți de apă, a văzut în camera unde dormea Constantin un câine mare, care stătea pe pieptul lui și îl lingea pe obraz. Atunci a strigat către Vasile: "Vai, Vasile, vino repede că pe Costică îl mănâncă un câine!" Atunci Constantin s-a trezit și a mai apucat să vadă doar coada unui câine mare, negru, care dispărea. Vasile i-a spus: "ăsta-i diavolul care se bucură că nu mai mergi la mănăstire!" Din clipa aceea, fratele Constantin nu s-a mai îndoit să meargă la mănăstire și se scula noaptea la rugăciune ca să nu mai vină câinele.<sup>266</sup>

Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic

În anii împăratului Leon Înțeleptul (886-912), cineva din Constantinopol, nesocotind sfințenia Tainei căsătoriei, a început să trăiască în destrăbălare și desfrînare. Soția lui, femeie cu frică de Dumnezeu, se topea de tristețe. Străduindu-se însă să-l readucă pe calea bună pe bărbatul ei, a ajuns la vrăjitorul Virginie.

Când l-a vizitat, în jurul lui erau mulți oameni. Fiecare primea răspuns la problema pe care o avea și pleca. Când i-a venit rîndul, s-a așezat și a început să-și destăinuiească durerea:

– Bărbatul meu s-a dat păcatului. Umblă prin toate locurile de preacurvie și cheltuieste averea noastră cu acțițe și desfrîinate. Am venit la tine pentru că am aflat că i-ai izbăvit pe mulți. Ajută-mă dacă poți și eu te voi răsplăti cât mai bine cu puțință.

– Nu te neliniști deloc, i-a răspuns acela. Eu îl voi face să nu se mai uite la altă femeie. Pot să-l dau chiar și morții. Pot să-l încredințez și unui duh rău. Alege, ce vrei să fac din toate astea?

– Nu vreau nimic, doar să se întoarcă lângă mine ca un soț bun și credincios.

– De asta să fii sigură! Mergi acum acasă și pregătește-mi o candelă, apă, untdelemn, făclie, un brîu și foc. Miercuri te voi vizita.

Vrăjitorul, înștiințat de diavol, care cunoaște trecutul, i-a arătat înainte de a pleca păcatele pe care le făcuse în tinerețea ei și astfel a încredințat-o de puterea lui [întocmai ca Părintele Arsenie Boca arătându-i păcatele din tinerețe și ducând-o la pocăință... drăcească, folosindu-se de mijloace, la arătare, creștine – n.n.] .

Femeia a plecat înfricoșata, dar și cu nădejdea ca va recîștiga iubirea soțului său.

Miercuri Virginie a venit acasă la ea. A cerut untdelemnul și apa. Le-a pus în candelă. A luat făclia, a aprins candela și a pus-o în fața icoanelor. Pe toate le-a făcut cu o evlavie fățarnică. La urma a luat brîul, a șoptit ceva, a făcut patru noduri și i l-a dat femeii să-l îmbrace.

– Dă-mi acum, îi spuse, o moneda de aur, ca s-o împart la săraci pentru mîntuirea sufletului tău. [se îngrijea de săraci! – n.n.]

Femeia i-a dat-o cu bunăvoință și i-a făgăduit să-i dea și alți bani, dacă o va ajuta în problema ei.

Într'adevăr bărbatul ei de atunci a încetat legăturile nelegiuite. O iubea doar pe soția lui și se îngrijea de nevoile casei [ce roade „bune”... dar, cu ce preț? – n.n.] .

Însa n'a trecut multă vreme și femeia a început să fie atacată de demoni. Duhul rău își cerea răsplata de vreme ce ea l-a căutat prima. Îi apărea în somn uneori ca un arap bătrîn, care-o chema la desfrînare, alteori ca un cîine negru și nerușinat care-o săruta pe gură.

Neliniștită, se întreba de ce i se întîmplă acestea. Cum de avea vise atît de urîte și scîrboase? Cum de diavolul avea atîta îndrăzneală față de ea?

Cu timpul situația s-a înrăutățit. Nefericita, s-a izbăvit de o nenorocire și a căzut în alta. Visa că se umple de dorințe nerușinate și că mînca broaște, șerpi și alte reptile scîrboase. Nu

<sup>266</sup>< [http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/viata\\_p\\_cleopa.htm](http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/viata_p_cleopa.htm)>, duminică, 6 decembrie 2015

*dormea niciodată liniștită. Nu se trezea niciodată fără tulburare, frică și scîrbă.* [la ucenicii Părintelui Arsenie Boca se întâmplă lucruri mai grave, îl visează pe el, care Îl înlocuiește, în numele lui Hristos, pe Hristos din inima lor. Și ei nu își dau seama că își pierd mântuirea. Cea de aici văzând astfel de vise își dă seama că este robită diavolului și aleargă la pocăință. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca având astfel de vise li se pare că sunt Sfinți, iar dacă nu Sfinți, măcar cred că au o călătorie cu siguranță pe calea mântuirii lor, și nu se mai îngrijesc de pocăință, încredințându-se magiei idolului lor. – n.n.]

***Atunci a început să se gîndească și la Dumnezeu. A început să se roage fierbinte și să postească. Și Domnul cel iubitor de oameni n'a nesocotit-o.***

*În tulburarea ei și-a adus aminte de virtuosul său vecin, Epifanie. Epifanie era ucenicul cuviosului Andrei cel nebun pentru Hristos care în anii aceia i se făcea plăcut lui Dumnezeu prin nevoințele sale negrăite.*

*Așadar, sărmana femeie l-a vizitat pe Epifanie și i-a povestit amănunțit nenorocirea care a cuprins-o. Acela a mers la cuviosul Andrei.*

– *Explică-mi, Părinte, ce a însemnat candela și brîul cu patru noduri? Ce a fost cu apa, untdelemnul și făclia? Și de ce diavolul a folosit aceste mijloace și pe vrăjitor, pentru a o stăpîni pe femeia asta?*

– *De vreme ce mă întrebi, îți voi explica totul, a răspuns cuviosul. Diavolul are obiceiul ca mai întîi să alunge harul lui Dumnezeu de la oameni și după aceea să intre în ei neîmpiedicat. Harul dumnezeiesc nu pleacă fiindcă îi e frică de diavol, ci pentru că îi e silă și scîrbă de duhoarea păcatului. Diavolul nu-l conduce pe om la păcat în chip tiranic. Ci îl ispitește, îi sădește poftă și cugete rele. Dacă omul ascultă de chemarea satanică și cade în păcat, diavolul dobîndește drepturi asupra lui și harul dumnezeiesc este fugărit. Așa s-a întîmplat și cu această sărmană femeie. Diavolul a invidiat-o, pentru că era evlavioasă și cuvioasă și a vrut s-o înrobească [cum e invidios și pe Ortodocșii ce merg la Biserică – n.n.]. La început a folosit desfrînarea soțului său pentru a o conduce la Virginie [la început se folosesc de necazurile pe care le au pentru a-i conduce la Părintele Arsenie Boca – n.n.]. Apoi a reușit să primească chiar de la ea lucrurile necesare pentru vrăjitorie [apoi reușesc să primească chiar de la ei darurile ce le aduc la mormântul de la Prislop – n.n.]. S-a străduit apoi să îndepărteze de la ea harul Sfîntului Botez. Astfel, vrăjitorul Virginie a folosit candela în loc de colimivtră, apa în loc de apa sfințită a Botezului [cei de acolo folosesc în loc de aghiazmă apa din mormântul Părintelui Arsenie Boca – n.n.], untdelemnul în loc de sfîntul mir [untdelemn de la candela mormântului sau tabloul cu mâinile Maicii Zamfira, în loc de Sfîntul Mir – n.n.], făclia și focul în loc de lumînările care ard în ceasul Tainei [lumînările aduse la mormânt, în loc de lumînările aduse la Sfinți și sărutul transmis de la crucea Părintelui Arsenie Boca în loc de cinstirea Sfintei Cruci a lui Hristos – n.n.]. Cît despre nodurile brîului, acolo „s-a legat” diavolul [tot așa prin magneții și pozele cu Părintele Arsenie Boca hipnotizând cu ochii lui albaștri și vicleni, purtate peste tot, se leagă de bieții amăgiți duhurile care l-au înșelat și împuternicit pe sfinția sa – n.n.]. Și i-a poruncit femeii să-l îmbrace pentru a-l avea pe diavol înfășurat în continuu peste mijlocul ei [așa își poartă unii prin mașini, buzunare de la piept, buletine sau portofele, propria robie și înșelare, ba unii îndrăznesc să le pună și prin biserici și... chiar altare – n.n.].*

– *Slăvit să fie Numele lui Dumnezeu, care ți le-a descoperit pe toate, i-a spus Epifanie cuviosului. Însă cum a cunoscut vrăjitorul păcatele pe care le făcuse în tinerețe?*

– *Nu știi, a răspuns cuviosul, că demonii îi urmăresc pe toți creștinii? De aceea cunosc faptele lor și le descoperă uneltelor lor, vrăjitorilor [ne mai mirăm cum știa Părintele Arsenie Boca păcatele oamenilor? – n.n.].*

*Tînărul evlavios a ascultat cu uimire cuvintele cuviosului și l-a slăvit iarăși pe Dumnezeu care le descoperă Sfinților Săi lucrările diavolului și eliberează făpturile Lui de cursele celui viclean.*

*La urmă cuviosul l-a povățuit să distrugă lucrurile pe care le-a folosit vrăjitorul. Și într'adevăr, îndată ce a ars brîul cel cu patru noduri și a spart candela, femeia s-a izbăvit de*

**înfrurirea demonică** [așa ar trebui să facă cine va vrea să se izbăvească de cursele diavolești mult mai subtile de acum. Să ardă toate pozele și cărțile cu Părintele Arsenie Boca: *Fap 19:19 Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.*<sup>20</sup> **Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea. – n.n.]**.

Sursa: *Demonii și lucrările lor*, Ed. Egumenița, 2007, p. 322-325<sup>267</sup> [...]

Despre cearta Sfântului Apostol Petru cu Simon vrăjitorul, se mai povestește încă, afară de Metafrast, în Prolog și în Mineiul cel mare, unde citim: Sfântul Petru, când a venit în Roma și i s-a înștiințat de acel Simon, care se numea "Hristos" și făcea înaintea poporului minuni multe, s-a aprins de rîvnă și a mers în casa lui Simon Magul. Acolo a găsit pe mulți stînd la poarta lui și care îl opriră pe el a intra înăuntru, Petru a zis către dîșii: **"Pentru ce mă opriți a intra la vrăjitorul cel amăgitor?" Iar ei au zis: "Nu este vrăjitor, ci este zeu puternic"** [Sfinte Apostole Petru, te rugăm cu toții vino și ne izbăvește și pe noi de noua formă de vrăjitorie, de numele cel amăgitor al Părintelui Arsenie Boca, că oamenii îl consideră zeu. Nici un Sfânt nu a fost pus în loc de Hristos în Sfânta Biserică Ortodoxă, cum a fost pus acesta în centrul inimii ucenicilor amăgiți, exact cum erau zeii înlocuitorii lui Dumnezeu. Te rugăm vino și ne miluiește, că pierim din pricina amăgirii. Această lucrare este pregătitoare pentru închinarea la antihrist, ce-i va sili pe oameni să creadă că este dumnezeu, tocmai prin false minuni. Vino Sfinte Apostole Petru cu toți Apostolii și ni-L propovăduiește din nou pe Hristos ca să ne mântuiască

*2Pe 3:9 Domnul nu întârzie cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrînd să piară cineva, ci toți să vină la pocăință.*

– n.n.] .

*El a pus paznici la poarta sa, ca să știe gîndurile omenesci". Aceasta spunînd, au arătat apostolului un cîine negru ce zăcea la poartă, zicîndu-i: "Acest cîine omoară pe toți cei ce gîndesc nedrept despre Simon". Sfântul Petru a zis: "Eu grăiesc adevărat pentru el, că Simon este de la diavol". Deci, apropiindu-se, a zis cîinelui: "Mergi și spune lui Simon că Petru, Apostolul lui Hristos, vrea să intre la tine".*

**Cîinele, mergînd, cu glas omenesc a spus lui Simon ceea ce îi poruncise Petru. Toți, văzînd și auzind vorbind pe cîine omenesc, s-au înspăimîntat. Simon, asemenea, pe același cîine l-a trimis, zicîndu-i: "Să intre aici Petru". Intrînd Petru, Simon a început a face năluciri înaintea poporului, fiind Petru de față. Sfântul cu puterea lui Hristos, a arătat minuni și mai mari. [...]**

*Marcel mai zicea: "Simon, fiind liber, a venit la mine, socotind că eu nu știu de acel lucru minunat ce se făcuse și a pus la ușa casei mele un cîine mare legat cu lanț de fier, zicînd către mine: "Voi vedea dacă va veni Petru la tine, precum s-a obișnuit". După un ceas, Sfântul Petru a venit la ușă și dezlegînd acel cîine, a zis către dînsul: "Du-te și spune lui Simon vrăjitorul să înceteze a înșela pe oameni cu lucrarea diavolească, pentru care Hristos și-a vărsat sîngele". Cîinele, ducîndu-se, a grăit lui Simon cu glas omenesc, spunîndu-i cele poruncite de apostol. Eu, auzind și văzînd aceasta - zice Marcel -, am ieșit degrabă în întîmpinarea Sfântului Petru și l-am primit cu cinste în casa mea, iar pe Simon vrăjitorul și pe cîinele acela i-am gonit afară. Cîinele atunci, nevătămînd pe nimeni, s-a repezit numai la Simon și, apucîndu-l cu dinții, l-a trîntit la pămînt [vedeți cum se răzbună făptura pe vrăjitori, chiar dacă până atunci, prin puterea diavolului le slujea, când vine porunca lămurită prin credință? – n.n.]. Iar Petru, privind la aceea pe fereastră, porunca cîinelui, în numele lui Hristos, să nu vatăme trupul lui Simon. Deci, cîinele, nevătămîndu-i trupul, i-a rupt toate hainele de pe dînsul, încît nici o parte a corpului nu mai rămăsese acoperită.*<sup>268</sup>

Să vedem mai departe cum se contrazic ucenicii Părintelui Arsenie Boca, cu privire la moartea sa:

*Ce ramane in urma zborului unei păsări pe cer* [iată ce rămâne: amintiri și fantezie. Uneori și ecoul vreunui croncănit – n.n.]

<sup>267</sup> <<https://izestrea.wordpress.com/2011/07/08/descintecul-si-vrajitoria-capcane-pentru-naivi-ii/>>, luni, 7 decembrie 2015

<sup>268</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf\\_ap\\_petru.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html)>, luni, 7 decembrie 2015.

*Un om pe care îl întâlnim la izvorul de lângă Mănăstirea Bucium ne spune: "Acum calc pe urmele părintelui și sunt mulțumit. Am reușit să împrejmuiesc fantană cu un gard, am pus aici crucea. Aici este fantană părintelui, am vrut să punem și acoperiș, dar starețul s-a împotrivit: «Ce, faci din fantană părintelui schit acum?»". Toți cei care l-au cunoscut îndeaproape pe Arsenie Boca îl considera sfânt. Singurul care poate să se pronunțe oficial asupra acestui fapt este însă Sfântul Sinod. La Mănăstirea Sambata, a trebuit să-mi ascund identitatea de ziarist, pentru că se pare că există dispoziții clare, conform cărora nu este voie ca părintele să fie considerat și numit, în discuții, sfânt. Cu toate acestea, pretutindeni unde am fost pe urmele lui, m-au întâmpinat, ca un semn, minunile, miracolele [pe vremea aceea era influența bătrânilor cu discernământ. Nu că nu era voie să fie numit Sfânt, dar era rușinos, de răs să numești pe astfel de om, cunoscut pentru scaderile și rătăcirile lui, că ar fi Sfânt, când aveai criterii vii de seriozitate duhovnicească, cu adevărat modele de sfințenie, cu care putea fi comparat și care arătau tuturor rătăcirea lui. Nu că nu aveai voie, dar te făceai pur și simplu de răs. Azi, însă, cei care îndrăznesc să-i arate amăgirea sunt prigoși, arătați cu degetul, datorită curentului forțat, fără discernământ adus de oficialități pentru canonizarea lui. Parcă dacă îndrăznești să spui adevărul, contradictoriu cu imaginea publică construită, vei avea de a face cu oficialitățile. Sărmanul ziarist, dacă nu cunoștea credința Ortodoxă, credea că sfințenia se măsoară după minuni și părerea oamenilor – n.n.]. Nu am inclus în acest material decât o parte din minunile povestite de credincioși. Sunt convins că timpul va scoate din anonimat multe alte fapte extraordinare și inspirate ale acestui om.*

*Deocamdată, celor care vor să cunoască mai mult despre ieromonahul Arsenie Boca, le dau indemnul pe care l-am primit la randu-mi de la părintele Daniil Stoenescu:*

*"Părintele Arsenie a pictat biserica din satul Drăganescu, județul Giurgiu, comuna Mihailești. Vizitări acea biserică și ea va vorbi cel mai mult și cel mai bine despre părintele. Picturile au o frumusețe și o transparență nemaîntâlnită. În frumusețea de acolo, veți descoperi ceva din duhul părintelui" [foarte bun sfat. Dacă cel care merge acolo nu are ideea preconcepută că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt, ca să fie orb duhovnicește și să nu vadă evidențele, acolo este mai prezent ca oriunde duhul părintelui și se poate observa cel mai bine, și cel mai mult, și cel mai limpede de amăgirea lui. Însă pentru aceasta este nevoie să cunoști Ortodoxia și să iubești mai mult adevărul decât min(c)unile – n.n.]*

*Mulțumesc părintelui Daniil Stoenescu de la Densus, ucenic al ieromonahului Arsenie Boca, pentru marele sprijin pe care mi l-a oferit în vederea realizării acestui documentar. [...]*

*Prin nedreptățile și umilințele la care a fost supus până la sfârșitul vieții, în 1989, destinul părintelui Arsenie Boca e un martiriu creștin [ce termen neortodox apropierea între destin și martiriu. Dar cu libertatea jertfei unui adevărat mucenic cum rămâne? Autorul se vede că nu are o cunoaștere Ortodoxă – n.n.]. Si totuși, în mod paradoxal, prin sarguinta Securității, biografia lui se împlineste astăzi [bun comentariu. Am putea spune că la construirea imaginii de Sfânt, cu atâta forță mass-media nu ar fi putut avea atâta eficiență decât colaborarea strânsă a securității cu masoneria în slujirea intereselor politice ale noii spiritualități ecumeniste. Dar, din păcate, la aceasta au mai contribuit și dracii prin false minuni, și naivitatea credulilor, slaba pregătire dogmatică și duhovnicească a noastră a tuturor, dar mai ales lipsa de pocăință autentică ce a dus la pierderea discernământului între falsă și adevărata sfințenie. „Vrajă” sau mai bine spus stare deplorabilă ce bântuie mai toată lumea contemporană, chiar și pe cei ce se laudă că sunt Ortodocși fierbinți sau păstori de suflete – n.n.]. Din dosar aflăm mai multe mărturii de credință, ba chiar și unele detalii biografice, cum ar fi bataia sora cu moartea pe care tatal sau (un om deosebit de aspru) i-a dat-o pentru că pierdea timpul - un pacat imens [așa de mare încât să fi executat prin bătaie de propriul tată? Bestialitate în familie. Din fericire termenii folosiți de ziarist sunt exagerați, chiar și pentru realitate tatălui sfinției sale, care fiind greco-catolic avea mânia exacerbată de*

duhurile mincinoase la care slujea și fiind cizmar nu prea avea finețe în propria educație și nici în transmiterea acesteia odraslei sale părăsite – n.n.] , *la intelegerea caruia nu ajungi decât târziu, la batranete. Brusca, răul și suferința se transformă în lumina. Ca nimeni altul, părintele a înțeles. Fără durere, nu rodește nimic. Fără cruce, nu e cu puțința mântuirea* [așa este. Din păcate și de crucea mică pe care și-a ales-o s-a lepădat, ca să îi fie confortabil în acest veac trufaș și nestatornic – n.n.] .

*Părintele Arsenie Boca va muri pe 28 noiembrie 1989 și va fi înmormântat cinci zile mai târziu la Prislop, în locul ales chiar de el, în prezenta a 2000 de oameni. Și aici sunt multe taine și lucruri încă nelămurite. Mulți din cei cu care am vorbit sunt convinși că părintele a fost schingiuit de Securitate, că avea unghiile de la mâini smulse și că înainte de a muri și-a avertizat călăii: "Spuneți-i lui Ceausescu că nu mai apuca Crăciunul"* [aici avem varianta că a proorocit în timpul torturii, nu înainte, deci nu aceasta ar fi fost cauza – n.n.] . Alții, care s-au îngrijit de înmormântarea părintelui, spun dimpotrivă că a murit de moarte bună la Mănăstirea Sinaia, că slăbise din cauza muncii epuizante și a numeroaselor boli pe care le avea [aici avem varianta că a murit de boli și suprasolicitat încordarea de a picta atât de urât, ca să poată așezământul Drăgănescu, și nu numai, a se asemana cu sine. Totuși, dacă este să vorbim obiectiv, parcă nu a tras nici la sapă, nu a lucrat nici în mină. De unde ar fi munca epuizantă? – n.n.] . *Contează mai puțin teama și reținerile unora de a vorbi despre acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși oricum la iveală* [amin! Așa să fie – n.n.] . *E limpede că părintele Arsenie Boca nu a fost un om obișnuit* [așa este... săracul – n.n.] *și că Dumnezeu a lucrat prin el neîntrerupt* [așa este. L-a îngăduit, ca să-I vadă bunătatea, să se lase de iubirea de sine și să se întoarcă la pocăință – n.n.] . *Timp de aproape 50 de ani cât a durat regimul comunist, de-a dreptul sau cu subtilitate perfidă, s-a încercat ascunderea părintelui și a numelui său* [lăsându-se să fie popular ca pictor, vizitat de mii de oameni la așezământul Drăgănescu, pentru a-i avea de control. Nu vedem unde a fost ascunderea lui? E adevărat că nu-i făceau reclamă la televiziunile atât de scurte și nici nu apărea la emisiunile de revelion. Dar atunci nu s-ar fi prins oamenii că era colaborator? Fiindcă nici unui alt om, în afară de președinte, nu i se construia imagine publică – n.n.] *Faptul că imaginea lui tasnește acum* [nu țâșnește spontan, ci e presată cu pompa, cu mare pompă – n.n.] , *la zece ani de la moarte, mai strălucitoare ca oricând, e semn că cei fără prihană își au plata lor, la adăpost de invidia patimasa a lumii acesteia* [în realitate Dumnezeu nu se ocupă de imaginea oamenilor. Chiar și această exprimare arată patima față de Părintele Arsenie Boca. Toți Sfinții și ucenicii lor se laudă cu slava Domnului care strălucește prin ei. Accentul este pe Dumnezeu. *Psa 67:36 Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel; Însuși va da putere și întărire poporului Său. Binecuvântat este Dumnezeu*"]. Ucenicii Părintelui Arsenie Boca sunt preocupați de imaginea părintelui, accentul fiind pe sfinția sa și pe slava deșartă a acestei lumi – n.n.] . [...]

*Spun unii că părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe fața contra regimului comunist. Atunci, de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică?* [după cum este evident din studiul obiectiv asupra dosarului nu a fost nici hăituit, nici interzis, nici considerat primejdie publică, ci supravegheat ca să aibă protecție oficială că nu este contra regimului, lăsat să își facă adepti împreună cu aleasa inimii sale, continuându-și activitatea cum și-a dorit-o fără preoție și călugărie – n.n.] *Din dosar nu rezulta că i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat)* [după cum am văzut nu rezultă că i s-ar fi propus colaborarea, însă este evident că a fost un colaborator notoriu, după cum vedem mai jos, luat și ca sftenic de securitate în probleme de paranormal. Mai mult în scrierile sfinției sale face o apologie a socialismului și comunismului, dovedindu-și fidelitatea față de regim – n.n.] . *In schimb, până după 1965, în mai multe reprize, anchetatorii îl iscodesc cu tot felul de întrebări: ce părere are despre socialism, despre situația politică din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, despre Arhanghelii Mihail și Gavril?* [fără să îl aresteze, elegant, ca la un colocviu. Părintele

Arsenie Boca ca un părinte bun al lor, le spunea tot, fără opreliști. Dar cum am putea trage concluzia că securitatea se purta cu el grosolan și fără metodă? – n.n.] *Grosolan si fara metoda, Securitatea voia sa intre in intimitatea părintelui, sa-i cunoască resorturile de gândire, sa-si explice cumva forța spirituala si darurile teribile pe care le avea.*

***Pus de-a valma, cu felurite scrisuri si fara nici o ordine cronologica, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un cuvânt: o pândă continuă*** [cu adevărat, ca orice elev ce se instruieste, își pândește dascălul pentru a absorbi orice informație. Dar chiar dacă ar fi o pândă cu bănuieli, ca informatorul lor să nu joace cumva dublu, tot nu se poate compara cu adevărata prigoană prin care au trecut cei cu adevărat mărturisitori. Lucrurile trase de păr ce se spun despre o așa zisă prigonire a Părintelui Arsenie Boca, fără fapte reale, consistente, comparate cu realitățile sinistre și dureroase ale adevăraților prigoniiți, par cu totul de râs, ca într-o poveste de adormit copiii – n.n.] . *La toate ispitirile si capcanele întinse, părintele a răspuns senin* [am spune degajat, cu siguranța de sine, ca unul ce se știe ocrotit de regim și are numai de câștigat de pe urma lui – n.n.] , *blând ca porumbelul si viclean ca șarpele.* <sup>269</sup>

Cu adevărat... viclean ca șarpele, bine ar fi fost să fie doar înțelept ca el...

*Mat 10:16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpui și nevinovați ca porumbeii.*

*Ioan 17:14 Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. 15 Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean.*

numai că nu trebuie judecat. Viclenia sfinției sale pe el l-a vătămat cel mai mult, crezând în sine, iar nu în Dumnezeu. Să plângem fraților cu toții ca să nu cădem amăgiți de mult feluritele vicleșuguri ale șarpelui celui vechi cu puterea sa hipnotizatoare, ce vrea să prezinte pe colaboratori ca fiind martiri și pe amăgiți ca fiind sfinți.

Vederile atât de diferite ale stării trupului Părintelui Arsenie Boca pe care le-au avut martorii oculari și spectacolul fanteziei atât de variat de la unul la altul, ne arată că nu a fost o realitate naturală concretă obiectivă, ci niște năluciri colective schimbate în simțirea celor prezenți la îngropare, personalizată după starea sufletului fiecăruia din ei. Chiar și ideea că a murit ca mucenic este o idee tot indusă hipnotic, ca și ideea legendară a învierii și dezgropării de trei ori a unor năluciri de Sfinte Moaște:

***Nu este fără relevanță faptul că, securiștii l-au torturat sălbatic pe părintele Arsenie Boca în ciuda vârstei sale înaintate (la 79 de ani), cu doar două săptămâni înainte de trecerea sa la Domnul [acum n-a mai fost torturat în clipa morții, nici cu trei zile înainte, cum ziceau cei de mai sus, ci cu două săptămâni. Și când te gândești că de fapt nu a fost torturat de loc, ci doar a murit bolnav de rinichi, cum spuneau cei care știau realitatea... te apucă râsul, dar mai apoi un plâns dureros pentru starea căzută a celor amăgiți și cursa ce ni se întinde – n.n.], pentru profețiile sale despre căderea comunismului și pentru credința sa în Hristos. Pe blogul lui Vlad Herman, apare mărturia recentă a părintelui care s-a ocupat de îngroparea și deshumarea sa:***

*„Adevărul ascuns despre moartea Părintelui Arsenie Boca: Iradierea [acum a mai fost și iradiat. Probabil de aici avem și privirea atomică și cunoștințele cuantice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.], răstignirea, dezgroparea și buna mireasmă, Posted: 25 Aug 2014 11:06 AM PDT.*

***În cele ce urmează, un fragment din cartea “Viața lui Arsenie Boca, fapte inedite”, scrisă de preotul Petru Vamvulescu [subliniem autorul, fiindcă parcă nimeni mai mult ca sfinția sa nu a ajuns la astfel de cote aberante de năluciri, atât de evidente, și declarații atât de fulminante și năucitoare, încât ai impresia că citești basme elinești sau istorisiri cu „sfinți” latini, ceea ce e tot una – n.n.]. Menționez că l-am sunat pe preotul Petru în seara***

<sup>269</sup> <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

zilei de luni, 25 august 2014, pentru a-mi confirma cele relatate în carte. Răspunsurile au fost întocmai ca în aceasta. (Vlad Herman)

**“El nu a murit numai din cauză că a fost iradiat, în toamna anului 1989 [a fost lângă sfinția sa cu un contor Geiger-Muller? – n.n.]. Vreau să fac o nouă descoperire de care am fost înștiințat: văzând că Părintele Arsenie s-a ridicat din moarte (n. r. adică și-a revenit după iradiere, cel puțin parțial, conform spuselor preotului Vamvulescu), i-au dat ultima lovitură fatală (n. r. comuniștii). A fost dus în pădurea de brazi de la Sinaia și răstignit [și iată cum se completează prin legende unice și fantastice autoportretul pe care sfinția sa și l-a pictat în așezământul Drăgănescu: că ar fi el însuși Hristos Cel Răstignit, care se smulge din cuie. Să vedeți cum, pe lângă pironirea încheieturilor, în loc găurirea palmelor, și pe lângă smulgerea de pe cruce a unei mâini, pe care Hristos nu a făcut-o niciodată, Mântuitorul mai este pictat în chip mincinos și printr-un transplant de față de la Părintele Arsenie Boca. Ucenicii nu se sfiesc (din îngăduința lui Dumnezeu ca să se vădească un mai evident antihrist), să susțină fără dovezi, că a fost răstignit. Nimeni nu spune că Părintele Arsenie Boca avea la înmormântare semne de piroane. Sau poate a fost răstignit ca tâlharii de pe lângă Mântuitorul, fiind tras pe sfori? Sau noi suntem trași pe sfoară de ucenici? Dacă știe că a fost răstignit, deși nu este nici o dovadă fotografică, sau documentară, sau vreun raport medico-legal, sau vreun mator ocular, măcar mincinos, asta înseamnă că poate chiar Părintele Vamvulescu o fi fost vreun torționar, ce l-a răstignit prin codrul cu umbră deasă, iar acum vrea să-și recompenseze vina prin afirmații laudative la adresa victimei. Vedeți câte raționamente se pot inventa, dacă și argumentele pentru canonizare sunt atât de evident invenții fără patent, adică mincinoase? Dar ce scârbos este să operezi cu minciuni. De altfel toate declarațiile Părintelui Petru Vamvulescu sunt de o exagerare feroce și nebuloasă, jignind bunul simț al oricărui cititor care nu are idei preconcepute care să îl facă orb la evidențe. Ce diferite de acest soi de prezentări întunecate de mândrie, și cât de frumoase sunt Viețile de Sfinți Ortodoxe care lucrează numai cu adevărul prezentând și căderile Sfinților, și neputințele lor, fiind centrate pe slava Dumnezeiască ce se desăvârșește în neputințe: 2Co 12:9 *Și mi-au zis mie: destul este ție darul meu; că puterea mea întru neputință se săvârșește, deci cu dulceață mă voi lauda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiască întru mine puterea lui Hristos.* 10 *Pentru aceea binevoiesc întru neputințe, întru defăimări, în nevoi, în goane, întru strâmtorări pentru Hristos, căci când slăbesc, atunci sunt tare.* Faptul că Părintele Arsenie Boca este prezentat ca un puternic care niciodată nu ar fi putut fi arestat/omorât/învinș, arată că în el, de fapt, nu se sălășluia harul lui Dumnezeu, ci puterile întunericului. Căci Singurul care nu putea fi omorât, dacă nu ar fi vrut, este Hristos, iar cei ce vor să-L înlocuiască se numesc și sunt antihriști, sau închinători la antihrist – n.n.]. I-au înfricoșat (n. r. tot comuniștii) și pe cei ce au aflat, ca să nu spună adevărul, și s-a lățit minciuna aceasta, că Părintele Arsenie a murit nu mucenicește, ci de boală [acum nu mai este torturat în chilie, ascuns de securitate și descoperit de câțel, nu mai este cu unghii smulse, ci... pur și simplu răstignit. Ce să ne mirăm, când se continuă de pe anti-drumul crucii cu fabulația drumului oaselor – n.n.].**

**Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani [dacă Părintele Arsenie Boca nu a fost de acord cu deshumarea, de ce nu l-au ascultat? Au vrut să vadă dacă sunt sfinte moaște, mai mult decât să asculte de sfinția sa? Și dacă e așa, și au găsit Sfinte Moaște, de ce nu le-au pus la închinare? Vădit este că rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca nu sunt sfinte moaște. Dimpotrivă, după cum vom vedea din mărturia unora ce au fost de față erau chiar oase înnegrite, arătând tuturor că lucrarea Părintelui Arsenie Boca a fost demonică. Dar mai posibil este că Părintele Arsenie Boca să nici nu fi lăsat vreo astfel**



de poruncă a ne deshumării, fiind convins că va avea cu siguranță și Sfinte Moaște (dacă nu va fi înălțat la cer ca Enoh și Ilie), deoarece credea cu tărie că este Sfânt Mucenic, în duhul și puterea lui Ilie, de aceeași statură ca Sfântul Ioan Botezătorul (sau chiar o reîncarnare a acestora) și că va ajuta pe toți cu sfințenia sa (și aici, și la judecata de Apoi), și că prin invocarea sa de pe când era încă în viață se făcea prezent în mijlocul ucenicilor lui (lucruri afirmate repetitiv de sfinția sa de-a lungul vieții și nu numai atât, dar și induse hipnotic prin tot felul de arătări). Însă ucenicii șocați de evidența modului înfricoșător în care arătau rămășițele pământești și fiind rușinați în așteptarea lor, ca să nu se facă de răs și să nu-și piardă profitul pelerinajului, au făcut o astfel de invenție de falsă smerenie, ca să se ascundă adevărul. Sfinții adevărați care din smerenie au vrut să-și ascundă Sfintele Moaște au avut grijă să li se piardă și urma mormântului, din dorința de a se duce lumea în pelerinaj doar la Sfântul Mormânt, iar alții au avut altfel de smerenie încât nici nu s-au gândit că ar avea Sfinte Moaște, sau că se va duce cineva să se închine lor. Dacă Părintele Arsenie Boca a gândit că se va închina lumea la trupul lui de ce nu a poruncit să fie ascuns? Iar dacă nu s-a gândit la aceasta, de ce a dat poruncă să nu fie dezgropat? Este vădit că nu a avut nici un fel de smerenie, iar falsa smerenie publicată post dezgropare este o făcătură a rațiunii omenești căzute și nu o gândire duhovnicească – n.n.].

*Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit [tocmai plouase din abundență și se inundase pământul, vrând parcă Însuși Dumnezeu să ne arate că Părintele Arsenie Boca este vrednic de un alt potop care să-i înecă oasele înnegrite, după cum vom vedea mai jos – n.n.]. Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat [năluciri în simțire, care, după cum vedem, diavolul nu le-a făcut de această dată colective, fiindcă altfel ucenicii aflați în halucinație hipnotică de grup ar fi expus capul și s-ar fi făcut de răs în fața oamenilor chibzuiți cu lucrare de pocăință autentică, deci neexpuși la năluciri, un atât de profitabil (pentru draci ) filon de înșelare. În schimb l-a năucit cu miresme (și nu numai. Vom vedea mai jos, în descrierea amănunțită a acestei situații chiar de către Părintele Petru Vamvulescu, în ce stare jalnică de hipnoză prin toate simțurile se afla) pe unul din ei ca să facă o descriere S.F. (Sfințenio-Fantastică) prin care să convingă pe mulți să-și accentueze evlavia rătăcită. Vom mai vedea cum au băut cea zeamă de morți vrăjită de duhurile prezente lângă trupul Părintelui Arsenie Boca și cum „îmbunătățesc” la Prislop aghiazma prin adaosul de această zeamă, arătând lipsă de evlavie față de Maica Domnului în numele căreia se sfințește orice aghiazmă, sau față de Mântuitorul în numele Căruia se sfințește aghiazma mare, și în ambele cazuri față de preoție, icoana vie a lui Hristos, prin care se sfințește orice aghiazmă. Mai este de mirare că se lasă pradă unor astfel de năluciri, când neutralizează puterea aghiazmei în ei printr-o credință superstițioasă ce pune mai presus de Maica Domnului, de Domnul Hristos și de cuvintele sfințite ale preoției prin care lucrează Sfântul Duh pe Părintele Arsenie Boca și când prin împărtășirea cu zeamă de morți alungă harul Sfântului Duh, care se scârbește nu de morți ci de înșelarea minții din care pornesc toate puturoasele păcate și pierderea libertății? Vom vedea mai jos că, de fapt, oasele Părintelui Arsenie Boca sunt înnegrite ca la vrăjitori – n.n.] ”.<sup>270</sup>*

Fabulațiile nu se opresc aici, ele continuă în modul cel mai alert și îngrijorător:

*La Biserica Drăgănescu, părintele Arsenie pictase un călugăr răstignit pe cruce. Mulți credincioși zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se știe nimic [dar este evident că în toate*

<sup>270</sup> <<https://raduiacobaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacobaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015

tablourile s-a pictat pe sine. asta nu înseamnă că a și fost răstignit. Acestea sunt zvonuri ridicate la rang de mărturii în favoarea muceniei și sfințeniei Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. *Nici cauzele morții nu sunt prea clare. Părintele Horia* [„zvoner” de peste vale – n.n.], *care era peste vale și care l-a cunoscut mai îndeaproape, a spus ca a fost la Ceaușescu* [noi care am fost contemporani cu el ne întrebăm cum de a ajuns în audiență, știind bine că la președinte nu avea acces oricine, ci doar cei care făceau parte dintre suspuși. Și dacă făcea parte din ceata lor, cum pot să mai susțină adeptii Prislopului că a fost prigonit? – n.n.] *cu câteva luni de zile înainte de moarte* [iar se contrazic, nu cu două săptămâni l-au avertizat, ci cu câteva luni, iar Ceaușescu i-a dat vreme... să se pocăiască de falsele proorocii și văzând că nu s-a îndreptat l-a executat – n.n.] *și i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mâncare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine"* [nu le-a mai spus că vor muri, ci să dea papa bun pe la alimentare și libertatea de a călători la Roma, la papa rău, că fără ecumenism nu-i va fi bine – n.n.]. *După ce a ieșit de acolo, l-a urmărit Securitatea și la ieșirea din București au fost somați să se oprească. Șoferul nu voia să oprească. Părintele i-a spus: "Oprește, ca te împușcă, te omoară, și tu ai copii. Pe mine o să mă maltrateze, dar de mine nu rămâne nimic în urma". Si atunci șoferul a oprit. Au venit doi securiști, l-au scos din mașina, l-au bătut cumplit și de acolo i-a venit sfârșitul* [deci răstignirea nu mai este aici concretă, ci o imaginație a chinurilor prin bătaie. Nu a mai fost executat nici cu două săptămâni, nici cu trei zile înainte, nici în ziua morții, ci cu câteva luni. Dar cum de nu i s-au văzut atâta timp vânătăile, ci de abia în coșciug? Ecuația este simplă: zvonuri + literatură + amplificări + emoții + martiriu + false minuni + hipnoză + simțiri + cuceriri + robire + înșelare = canonizare = profit și ca slavă deșartă, dar și... pentru instituțiile non profit – n.n.]. *Ce spun este din auzite și nu este sigur* [...]

**Parintele-calugar Dometie Manastirea Sambata - Fagaras (decedat in 1995)<sup>271</sup> [iată cum vorbea, cum credea și cum i-a făcut acatistul celebrul Părinte Dometie. Din auzite, nefiind sigur. Înțelegem oare acum ce neseriozitate este în propunerea de canonizare a Părintelui Arsenie Boca? – n.n.]**

Contradicțiile ucenicilor sunt mult mai multe în privința relatării îngropării, decât în privința morții. Le vom vedea mai jos. Vom concluziona, însă, contradicțiile în legătură cu decesul prin mărturia unor ucenici admiratori ai Părintelui Arsenie Boca ceva mai lucizi. Ei recunosc că a murit datorită bătrâneții însoțită de o boală de rinichi:

*Plecarea la cele veșnice*

*Părintele Arsenie a murit la Sinaia, în 28 noiembrie 1989, acolo și-a dat sfârșitul. „Se fac fel de fel de vorbe, fel de fel de aprecieri de către oameni necompetenți, de către oameni care nu știu realitatea și care vreau să îl pună pe Părintele în atenția altora. Că a vorbit cu Ceaușescu, că i-a spus lui Ceaușescu că va muri, și nu știu ce ... Nu-i adevărat! Sunt niște lucruri care nu s-au întâmplat și pe care le inventează oamenii și pe care le citesc credincioșii și necredincioșii, după care trag niște concluzii care nu sunt adevărate. A suferit, a avut ceva cu rinichii și din aceasta i s-a tras și sfârșitul. Apoi, la 79 de ani, nu se mai pune problema din ce pricină ai murit. Mori, că moare lumea la 79 de ani și mai devreme. Deci Părintele Arsenie s-a sfârșit în Sinaia, la ora 9 și ceva seara, în 28 noiembrie 1989.”<sup>272</sup>*

Mărturia acestui ucenic pare competentă, cu siguranța celui ce cunoaște realitatea și nu se ia după zvonuri. Dar, dacă a mințit, ce motiv ar fi putut avea, decât că a vrut să se pună bine cu Securitatea, ca să participe și ea relaxat la construirea imaginii mult meșteșugite de Sfânt al Ardealului? Așadar: ori că ucenicul a spus adevărul și Părintele Arsenie Boca nu a suferit torturi, deci nu e martir, ori că ucenicul a mințit pentru a continua și după moarte colaborarea Părintelui Arsenie Boca cu Securitatea și atunci este un „martir

<sup>271</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 52-53.

<sup>272</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 28.

colaboraționist și sprijinitor al orânduirii politice, de orice culoare”. În orice caz, tot este ceva putred... în România.

Mai este, însă, și o a treia variantă...

Nu a fi chiar mucenic, aceasta, din cauza învățăturilor sfinției sale, este exclus.

Însuși Domnul Hristos nu poate fi de acord cu moartea din tortură pentru Ortodoxie a Părintelui Arsenie Boca. Vedem această realitate duhovnicească tainică într-una din notele făcute de Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul la tâlcuirea Dogmaticii Sfântului Ioan Damaschin:

*ÎNSEMNĂRI OARECARE LA CARTEA A DOUA CAP. 2 (1) Lângă celelalte păgânești hule ale lui Origen, pre care le povestește Sfântul Epifanie la Eresul 64, au fost una și aceasta, cum că munca oamenilor celor necredincioși și a dracilor va avea sfârșit și, după o vreme, și cei necredincioși, și dracii vor veni la starea lor cea dintâi. Pentru care hule și în vremea nevoiței și a mărturisirii sale, când vrea să se încununeze cu cunună mucenicească, de Dumnezeu s'au părăsit, și la închinarea de idoli au căzut (că de ar fi lăsat Dumnezeu să se facă mucenic, nu puțină vătămare în Biserica lui Hristos s'ar fi făcut, ca ale unui sfânt atuncea Cărțile lui primindu-se), și de Sfinții Părinți, la Soborul al 5-lea cu săgeata anatemei s'au săgetat. (Tom 2 al Faptelor Soboarelor, foaia 340)<sup>273</sup>*

Având în vedere că în mentalitate, credință și învățătură, Părintele Arsenie Boca a fost un ucenic înfocat al lui Origen, susținând preexistența sufletelor, i se aplică și lui aceeași lege duhovnicească.

Dar dacă a murit totuși în torturi pentru credința lui personală rătăcită, devenind un pseudo-mucenic (la groapa căruia nu avem voie să mergem, după Sfintele Canoane – vom vedea mai jos) și prin minciună ni s-a ascuns aceasta, este o mare probabilitate să fi primit asupra sa răzburarea duhurilor mincinoase. S-au plictisit să-l slujească atâția ani să-și dobândească faimă și bani. Au făcut aceasta, pe de o parte, ca să nu ajungă la pocăință datorită bătrâneții și bolii (deși împietrirea sufletului celui ce se consideră Sfânt este așa de mare, încât este aproape imposibilă convertirea lui la mântuire, dar dracii totuși se tem în orice situație de mila lui Dumnezeu și libertatea omului). Pe de alta s-au răzburat că nu le mai aduce atâta dobândă, nemaiputând sluji eficient prin hipnoză ca un fals „sfânt” în viață, ne mai dăruindu-le ca jertfă sufletele celor amăgiți (fiind acum bolnav și neputincios în priviri). Este foarte posibil și că au făcut aceasta și pentru că aveau nevoie de imaginea unui martir hindus uniat hipnotizator, introdus ca un cal troian în cetatea cea sfântă a lui Dumnezeu, tocmai în Sfânta Biserică care îi arde. Au vrut în felul acesta să-și continue lucrarea de amăgire și la îngropare, și la mormântul sfinției sale, iar peste ani să facă dezbinare în Sfânta Biserică Ortodoxă Română prin canonizarea lui.

Dar acest fel de moarte nu este mucenicească, deși este în chinuri. Ea este deznădăjduită și tipică pentru vrăjitori, chiar dacă își cunosc mai dinainte clipa sfârșitului lor (pentru că tiranul lor diavolul, în stăpânirea cui s-au dat din diferite interese, i-a anunțat când îi va executa: direct prin demoni, sau, indirect, prin oamenii lui).

Iată ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți, adunați într-o scriere de mare folos duhovnicesc, de către Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

***Că vrăjitorii și vracii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, trebuie îndepărtați***

***Dar spui că acea bătrână creștină și acel vrac creștin, ori de câte ori fac farmece și dau amulete, nu spun și nici nu scriu alte nume în afară de numele lui Dumnezeu, al lui Hristos, al Născătoarei de Dumnezeu și al Sfinților și, deci, ce rău fac ei? [mai mult, Părintele Arsenie Boca era chiar ieromonah Ortodox! – n.n.] La acestea îți răspunde Sfântul Ioan Gură de Aur și îți spune că din această cauză mai mult trebuie să o urăști pe acea uricioasă babă sau pe acel uricios vraci, deoarece folosesc spre jignire și necinstire numele lui Dumnezeu și, creștini fiind, fac precum elinii [mai rău ca elinii, fiindcă își prezintă învățăturile ca fiind Ortodoxia pură – n.n.] , fiindcă și demonii, deși rostesc numele lui Dumnezeu, totuși tot demoni sînt:***

***„unii, socotind că se îndreptățesc, spun că este creștină femeia care descîntă acestea și că nu rostește nimic altceva decît numele lui Dumnezeu. Așadar din această pricină eu mai mult o urăsc și mai mult mă dezgustă, fiindcă s-a folosit de numele lui Dumnezeu spre ocară;***

<sup>273</sup> Sfântul Cuvios Ioann DAMASKIN, *Descoperire cu amăruntul a Pravoslavniciei Credințe*, tâlcuirea și notele aparțin Sfântului Ierarh Grigorie Dascălul 1806 tipărită prima oară la Iași, Ed. Predania, București, <sup>2</sup>2011, p. 249.

*fiindcă, spunînd că este creștină, scoate la iveală cele ale elinilor: căci și demonii rosteau numele lui Dumnezeu, însă erau demoni; și astfel vorbeau împotriva lui Hristos: «te știm cine ești, Sfîntul lui Dumnezeu» și totuși le-a astupat gura și i-a alungat» (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Despre statui, 21). [...]*

**Că numai Dumnezeu descoperă cele tănuite. Că îngerii și oamenii cunosc cele tănuite de la Dumnezeu. Că demonii nu cunosc cele tănuite**

*Iar la pretextul acelor care spun că merg la vrăjitori și demoni ca să afle ce au să pătească sau să găsească comori și alte lucruri tănuite răspundem că singur Dumnezeu, în principal, este Acela care descoperă toate lucrurile tănuite și le cunoaște dinainte pe cele viitoare, precum spune Ieremia:*

*„Cel care este, Doamne..., să nu ascundă nimic de tine” și Isus Sirah „căci a cunoscut Domnul toată știința și a căutat la semnul veacului, vestind cele ce au trecut și cele ce vor veni, și descoperind urmele celor ascunse” (Isus Sirah 42, 24).*

*Iar Îngerii și oamenii cunosc uneori cele ascunse, dar nu de la ei înșiși, ci din descoperirea și iluminarea luminii dumnezeiești, precum este scris: „Dumnezeu descoperă cele adînci și cele tănuite” (Daniel 2, 22). Însă vrăjitorii și demonii, deoarece sînt întunecați și nu au lumina de la Dumnezeu, nu pot prin urmare să descopere cele tănuite; și acest lucru este evident din visul ce l-a avut regele Nabucodonosor, care, deoarece, îndată ce l-a avut l-a și uitat, a chemat toți descîntătorii și vrăjitorii și făcătorii de farmece și învățații caldeeni și le-a poruncit nu numai să-i tălmăcească ce dezvăluia visul lui, dar și să găsească însuși visul acela, pe care l-a avut; iar dacă nu, au să fie omorîți; „în afară de vis, arătați-mi și tîlcuirea lui” (Daniel 2, 6).*

*S-au întristat nefericiții vrăjitori, au rugat din toată inima lor demonii pe care îi cinsteau ca să le dezvăluie visul, dar în zadar; deoarece visul era atît de ascuns, încît nici demonii n-au putut să-l cunoască. De aceea a dat poruncă împărătească să fie omorîți vrăjitorii, cînd, iată, Dumnezeu a dezvăluit și visul și tălmăcirea lui Profetului Daniel și în acest chip au scăpat aceia de moarte, precum sînt scrise acestea în capitoul al doilea al Cărții lui Daniel.*

**Că demonii nu descoperă soarta omului, nu cunosc limpede cele ce țin de fire și de vointa slobodă și, chiar cunoscînd adevărul, nu-l dezvăluie**

*Dar demonii nu descoperă ce are să devină sau să pătească omul, deoarece omul, fiind stăpîn pe sine, dacă vrea, înclină spre bine, iar, dacă nu vrea, înclină spre rău. De aceea este nedeslușit sfîrșitul la care are să ajungă.*

*Și acest fapt devine limpede din istoria lui Iov. Căci sfîrșitul acestuia nu a putut diavolul să-l cunoască, deoarece el se lupta și se străduia să-l facă pe Iov să rostească hule împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta să fie pedepsit, dar Iov, deoarece a suferit chinurile dînd mulțumită lui Dumnezeu, a fost și mai mult încununat. De aceea a spus și Sfîntul Ioan Gură de Aur:*

*„Diavolul nu știa la ce sfîrșit vor ajunge luptele (lui Iov); căci, dacă ar fi știut, nu ar fi încercat, ca să nu-și atragă o mai rea ocară” (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul V la Cartea lui Iov).*

*Pentru aceasta și Dumnezeu, voind să dezvăluie că astrologii și demonii nu descoperă cele viitoare, învinuiește și, într-un oarecare fel, ia în rîs cetatea Babilonului, care avea încredere în astrologii și demoni, și îi spune:*

*„te-ai istovit în sfaturile tale; să se ridice, deci, și să te izbăvească cei care iscodesc cerul; cei care cercetează cu privirea stelele să-ți vestească ce urmează să vină peste tine” (Isaia 47, 13).*

*Da, cunosc dinainte multe și demonii, cum spun sfinții teologi, dar mai ales pe cele naturale, deducînd cunoașterea acestora din cauzele și legile naturii, precum și mulți dintre oameni, care, desigur, sînt filosofi, cunosc dinainte și prezic multe de felul acesta; însă cele dorite și aflate în adîncul inimii omului Dumnezeu singur le descoperă cu exactitate, ca un Creator al inimilor, precum a spus Solomon: „Tu singur știi inima tuturor fiilor oamenilor” (3 Regi 8, 39); iar diavolul din mișcările trupului deduce gîndurile și simțămintele, precum spune Isidor din Pelusion, scriind:*

„diavolul, preabunule, nu știe cele din cuget, căci acest lucru este numai al puterii dumnezeiești, care a zidit inimile noastre, ci el numai din mișcările trupului pricepe ceea ce vrea sufletul” (Epistole, 156, Către Arhontie Prezviterul[16]).

**Însă, atît pe cele ce țin de fire, cît și pe cele ce țin de voință, pe care demonii vor să arate că le știi dinainte, ei le știi fără limpezime, întunecate, nelămurite, piezișe. De aceea și demonul numit Apollon și idolul lui erau numiți Loxias chiar de greci, deoarece oracolele și prevestirile pe care le prezicea erau piezișe, ca mersul crabului, și puteau să fie înțelese și-așa, și-așa, și într-un sens și-n altul [exact așa, cameleonice sunt și învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Parcă știa Sfântul Nicodim Aghioritul că îl descria nu numai pe Apollon, ci și pe oracolul de la Prislop – n.n.], și-mi îngădui să spun că demonii, deși cunosc adevărul de cele mai multe ori, totuși nu vor să-l mărturisească în mod voit, afară de o mare nevoie. Deoarece în chip firesc sînt mincinoși, prin urmare iubesc totdeauna minciuna, urăsc adevărul, precum a spus Domnul:**

„acela ucigător de oameni a fost de la început și întru adevăr nu a stat... pentru că este mincinos și tată al minciunii” (Ioan 8, 44).

**Așadar să iasă acum în față creștinii aceia care merg la prezicători și ghicitoare, cerînd să afle ce au să pătească sau să găsească poate comori și alte lucruri pe care le-au pierdut sau să ceară dezlegarea viselor lor. Să iasă în față, zic, ca să-i văd și să le spun ceea ce a spus cîndva Profetul Ilie către poporul lui Israel: creștini fără minte, „pînă cînd veți șchiopăta de amîndouă picioarele”? (3 Regi 18, 21).**

**Pînă cînd veți crede în Hristos, dar și în prezicători și în demoni? Dacă credeți în Hristos, că El singur, ca Dumnezeu Care este, descoperă toate cele tainuite și toate cele viitoare, și că dezvăluie acestea și celorlalți, cum am spus, pentru ce voi nu alergați la Hristos, să vă dezvăluie cele pe care le căutați, ci alergați la prezicători și demoni? Iar dacă de la cel potrivit credeți în prezicători și demoni, că ei descoperă cunoașterea celor tainuite și adevărul, de ce în van vă mai numiți creștini și vă închinați lui Hristos? Nu ați aflat că nu puteți să slujiți doi stăpîni în același timp, pe Hristos și pe Veliar? Adevărul și minciuna? [Ortodoxia și ecumenismul, Sfânta Predanie și ereziile din învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] Pe Dumnezeu și pe diavol? Precum și Domnul și Sfîntul Apostol Pavel o spun în același gînd; însă, dacă chiar spuneți că nu credeți în prezicători și demoni, mințiți. Deoarece, dacă nu credeți în aceștia, cum de mergeți și întrebați? Căci această, singură, apropiere a voastră de ei și întrebarea adevărată că îi credeți și sînteți robii lor, precum spune Sfîntul Ioan Gură de Aur:**

**„Căci pentru ce lucru alergi la el (la prezicător)? Ce întrebi? Îndată ce te-ai apropiat de el, îndată ce ai întrebat, sub robia lui te-ai pus pe tine însuși; căci întrebi, deoarece crezi” [ne mai mirăm de ce aceia ce alergă la Prislop devin robii lui? – n.n.] (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).[...]**

Ah! unde este și acum un alt Profet Ilie, să vadă creștinii cum trimit la prezicători și prezicătoare, ca să întrebe dacă se ridică din boala lor, și să le spună: voi, creștini, **deoarece disprețuiți pe Hristos și pe Sfînții Lui și mergeți la prezicători** [mai mult, îl și numesc pe prezicător Sfîntul Ardealului, unicul Sfînt!!! – n.n.], **acestea spune Domnul: nu vă veți ridica din boala voastră! Deoarece chemați la casa voastră vrăjitoare ca să vă facă farmece, acestea spune Domnul: veți muri de moarte urîtă și dureroasă!** Deoarece și mergeți la demoni și vrăjitori, cerînd ajutor ca să biruiți tribunalele și să cîștigați procesul vostru, acestea spune Domnul: voi urmează să fiți biruiți și să pierdeți procesul vostru. Deoarece și cereți de la demoni să aflați ce aveți să pășiți, acestea spune Domnul: **aveți să pășiți multe nenorociri, multe necazuri, multe primejdii, astfel încît să fiți nimiciți și să dispăreți de tot, fiindcă ați tăgăduit pe Dumnezeu, Care descoperă toate cele viitoare, și ați căutat scăpare la demoni, care sînt întunecați și nu au nici o cunoaștere dinainte a celor viitoare.** [cei ce merg la prezicătorul Arsenie Boca mai au totuși o șansă. Ei cred că merg la un ieromonah Ortodox, și dacă iubesc adevărul îl vor afla. Își vor da seama că au fost amăgiți și, poate se vor pocăi, dacă nu vor fi vătămați

prea tare de robire. Dar ce va fi cu cei care, cunoscând Sfânta Tradiție, sau trebuind să o cunoască dar lenevind-se să o cerceteze sau să o propovăduiască, fiindcă este mult ostenitoare și nu favorizează confortul și egoismul, i-au amăgit din interes sau părere personală? – n.n.]

### **Cum de prezic demonii unele lucruri și se întâmplă**

***Știți pentru ce uneori demonii prezic anumite lucruri și se întâmplă?***

***Deoarece voi nu credeți fără șovăire în Domnul, ci credeți și în demoni; pentru aceasta, din cauza propriei voastre necredințe, Dumnezeu îngăduie să se întâmple acele lucruri, pe care vi le prezic aceia, precum mărturisește Sfântul Ioan Gură de Aur:***

*„așadar de ce zic (unii) că (aceia, demonii) spun și se întâmplă? Deoarece tu crezi că doar doar s-o întâmpla” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).*

***Deoarece voi, prin faptul că sînteți robi diavolului, iubind lucrările lui diavolești și patimile, din cauza aceasta, acela, avîndu-vă sub puterea lui, face ceea ce vrea să vă prezică, chiar prin lucrările lui, precum și un hoț, cînd face rob pe vreun om; dacă îi spune acela că are să trăiască sau are să moară, așa se și întâmplă. Deoarece, dacă hoțul acela vrea să-l lase viața sau să-l omoare, poate să le facă pe-amîndouă, după același Ioan Gură de Aur:***

*„Spune-mi, dacă vreo căpetenie de tîlhari are în mîinile și în puterea lui pe un fiu de împărat, fiu care i-a cerut ajutor în pustietate și care a îndrăgit viețuirea împreună cu acela, va putea să-i spună dacă moare ori dacă trăiește? Negreșit va putea. Dar de ce? Nu pentru că a prevăzut viitorul, ci deoarece are stăpînire să-l dea pierzării sau să îl izbăvească pe copil, fiindcă acela l-a făcut stăpîn” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).*

***De aceea la un creștin, care are credință puternică în Domnul și care păzește poruncile Lui, demonii nu au nici o putere, nici să prezică, nici să facă altceva. Și aceasta același Ioan Gură de Aur o spune pentru el însuși:***

*„iar dacă au vreo putere de cunoaștere dinainte, adu-i pe aceștia la mine, credinciosule; fără laudă îți spun..., căci sînt plin de păcate; însă în ce-i privește pe aceștia nu aș putea să mă smeresc, ci pe toți îi disprețuiesc cu harul lui Dumnezeu; adu la mine pe bărbatul vrăjitor, dacă are vreo putere de cunoaștere dinainte să spună ce mi se va întâmpla mîine; dar nu va spune, căci sînt sub puterea Împăratului (a lui Hristos), și nu are stăpînire asupra mea, și nici supunerea (mea)” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul VIII la Epistola a II-a către Timotei).*

***Încît din cuvintele Sfîntului Ioan Gură de Aur tragem această încheiere de obște, că demonii nu cunosc dinainte pur și simplu nici un lucru, ci din necredința față de Dumnezeu și din credința creștinilor în demoni, și din viața lor cea rea ei (demonii) primesc motivul cunoașterii dinainte*** [de aceea vedem că Părintele Arsenie Boca ghicea mai ales păcatele (deci afla de la draci doar despre aceia ce aveau viața rea). Și prorocea mincinos numai la cei ce veneau deja cu credința greșită la el ca să le ghicească. Iar apoi, cu perfidie se prefăcea, pentru a dobîndi faimă de smerit în fața intelectualilor ce nu suportau acestea, că e nemulțumit că oamenii vin la el pentru ghicire, că de fapt el ar avea mult dor să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie. Ca să-i convingă îi hipnotiza ca să simtă și ei falsa umilință ce o avea în el. Dar cum să-i îndrume spre pocăință și Ortodoxie pe care nu le cunoștea și nu le practica? Este însă posibil ca Părintele Arsenie Boca să fi practicat aceasta neintenționat, fără să-și dea seama, fiind și el însuși robit de puterea satanei, care lucra astfel prin el, convingându-l că aceasta este sfințenia. Este mai greu de crezut aceasta, dar suntem datori a sublinia încă odată că nici un om nu ar putea fi dus să facă o faptă rea sau să își însușească o învățătură rea, dacă nu ar fi mai întîi amăgit de diavol că sunt bune. Vinovăția apare, însă, din faptul că omul își strică reperele. Adică nu slujește cu mintea înțelepciunii vieții, ci și-o pune în slujirea simțirii și crede astfel că sunt bune cele plăcute simțirii (adică, de fapt, cele rele pentru minte), lăsându-se convins că sunt rele cele dure-roase simțirii (adică, de fapt, cele bune pentru minte), căzînd în robia iraționalului și a fricii de moarte celei pătimase – n.n.] [...]

### **Ce pedepse dă Dumnezeu vrăjitorilor**

[...] Și de ce spun eu numai o parte din lucruri? **Mulțimi întregi de oameni și cetăți mari și faimoase au fost lăsate pradă foametei, măcelurilor și robiei și nimicirii din cauza vrăjitorilor. Astfel, Dumnezeu a pedepsit cu foamete și cu moarte pe prezicătorii mincinoși și pe ghicitorii după zborul păsărilor, care se aflau în Ierusalim și pe toți aceia care băgau în seamă prezicerile și cuvintele lor** [ce ne-o aștepta Doamne pe noi fiindcă ne-am lăsat amăgiți de învățăturile și lucrările înșelătoare ale diavolilor prin bietul Părinte Arsenie Boca? – n.n.] :

**„Prezicătorii minciunii prezic în numele Meu; nu i-am trimis și nu le-am poruncit și nu am grăit către ei, pentru că ei vă vestesc vedenii mincinoase și preziceri și prevestiri după zborul păsărilor și presupuneri ale inimii lor vă profetesc aceștia.” De aceea Domnul zice așa despre prezicători: „Ei profetesc în numele Meu, dar Eu nu i-am trimis; ei zic: «Sabie și foamete nu va fi în țara aceasta», dar de sabie și de foamete vor pieri acești prooroci și poporul căruia ei au proorocit. Vor fi risipiți pe ulițele Ierusalimului de fața sabiei și a foametei și nu va fi cineva care să-i îngroape” (Ieremia 14, 14-16).**

Astfel, Ierusalimul, acea cetate împărătească și mult iubită de Dumnezeu, a fost nimicit și distrus pentru diferitele vrăjitorii și farmece pe care le foloseau cetățenii ei. Pentru aceasta a spus și Solomon:

„Căci și de vechii locuitori ai pământului sfânt Te-ai scîrbit pentru făptuirea lucrurilor nelegiuite și vrăjitoarești și pentru jertfele necuviincioase” (Înțelepciunea lui Solomon 12, 3-4).

Și acea primă cetate împărătească, Ninive, a fost nimicită, și ea, și cetățenii ei, pentru vrăjitoriile prin care lucrau, precum spune Naum:

„O, cetate a vărsărilor de sînge, toată plină de minciună și nedreptate... desfrînată frumoasă și plăcută, meșteră în farmece, care vinde neamurile prin desfrînarea ei și popoarele prin vrăjile ei” (Naum 3, 1 și 4).

Iar acea mare cetate a Babilonului, pe neașteptate a primit lipsa de copii, și văduvia și nimicirea, pentru mulții vrăjitori pe care îi avea și vrăjitoriile pe care le folosea, precum spune Isaia:

„Fiică a Babilonului... acum vei avea pe neașteptate acestea două într-o singură zi, asupra ta: văduvia și lipsa de copii, prin vrăjitoria ta și prin puterea descîntecelor tale... și vei avea asupra ta pieirea, fără să fi avut vreme s-o prevestești” (Isaia 47, 1, 9, 11). [...]

„Căci dacă acolo în casă este așezată Evanghelia, diavolul nu va îndrăzni să se apropie; cu mult mai mult, sufletul, purtînd în el asemenea înțelesuri, nu-l va atinge vreodată, nici nu vor năvăli asupra lui diavolul și nici firea păcatului [uneori, însă, dacă se folosește pentru ghitie Sfânta Evanghelie, diavolul se poate apropia, fiindcă lipsesc înțelesurile evanghelice din inima preotului vrăjitor și din inima victimelor lui – n.n.] (Sfîntul Ioan Gură de Aur, Cuvîntul 32 la Evanghelia după Ioan).[...]

**Dacă pentru puțina credință a unor creștini, demonii arată unele năluciri la mormintele unor oameni sau la casele lor, sau în alt loc, acolo trebuie să fie chemat un preot să facă sfeștanie și să fie stropit locul și prin dumnezeiescul har să fie desfăcută lucrarea demonilor [deci, în nici un caz să nu se vină și să se țină predici care să confirme amăgirea, și să se înfunde bieții oameni în pierzarea autorizată de mulți oficiali – n.n.] . Mai ales cînd un creștin are să ridice casă sau moară sau să construiască o barcă, să poftască preotul să facă sfeștanie și să citească rugăciunea din cartea de rugăciuni pe temelia casei și atunci să fie pusă temelia casei sau să fie construită barca. [...]**

(din: Sfîntul Nicodim Aghioritul, *Despre vrăjitorie*, Editura Sophia, București, 2003)<sup>274</sup>

Dar nu numai Sfinții Ortodocși au sesizat acest sfârșit dramatic al vrăjitorilor, ci chiar și latini, cei de un suflet și un cuget cu Părintele Arsenie Boca, prietenii sfinției sale de o viață:

*Dia, prietenul tau a auzit vreodata de chinurile in care mor vrajitoarele, chinuri aici pe pamant, nu ma refer la cele ce le asteapta in vesnicie?. Baba Voica, vrajitoarea din satul bunicii*

<sup>274</sup> <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2012/05/04/vrajitorie-nicodim-aghioritul-vindecatori/>>, duminică, 6 decembrie 2015

mele, care mi-a descantat si mie cu cositor cand aveam 7 ani ca sa nu mai visez urat (asa au hotarat bunicile mele), a urlat cred ca vreo 2-3 zile de se auzea aproape in tot satul. Aceeasi poveste cu o ruda a unei prietene. Cand se zbat si urla in chinurile mortii, vorbesc, cer ajutor, sa fie eliberate, sa fie alungati dracii care le chinuie. Mie mi se pare infiorator. Poate trebuia asta il pune pe ganduri. De ce "maritele" vrajitoare care au facut bine atator oameni, nu isi pot macar usura chinurile, de ce nimeni nu le poate ajuta, descantecele oricarei alte vrajitoare sunt neputiicioase in acest moment? Pentru ca a venit timpul banchetului diavolilor care si-l primesc pe cel ce li s-a vandut.<sup>275</sup>

Nu numai Sfinții și latinii, dar și unii Părinți contemporani cu pictorul de la Drăgănescu, au învățat aceasta, din însăși experiența lor:

### **Diavolul nu-i lasă pe vrăjitori să se mântuiască**

*Atât vrăjitorii cât și cei ce merg la ei, nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, pentru că se fac unelte și slujitori ai diavolului. Așa cum Dumnezeu își are slujitori pe: episcopi, preoți și diaconi, tot așa și diavolul și-a ales slujitori cu care lucrează toată răutatea, pe: vrăjitori, fermecători, descântători și ghicitori. Aceștia mor în chinuri mari și au o moarte foarte urâtă. La înmormântarea acestora se petrec lucruri necurate, groaznice, încât se miră lumea. Pe unii îi petrec la groapă cu multă agitație dând o stare înfricoșată celor din jur: câinii, pisicile, șoarecii, broaștele, vitele, găinile. Acest lucru se explică prin faptul că la vrăji și descantece s-au folosit de diferite animale sau păsări. Si diavolul cu care au lucrat avea chipul animalelor. Pe aceștia nu-i lasă diavolul să se întoarcă înaintea morții, chiar dacă-i muștră conștiința și vor să se căiască [deci ne întrebăm cu durere: oare s-o fi putut pocăi sărmanul Părinte Arsenie Boca? – n.n.]*

*Vă dau un exemplu din experiența mea, din anii mei de preoție, cu o vrăjitoare dintr-un sat vecin cu parohia unde am slujit. Această femeie vrăjitoare era foarte vestită pentru vrăjile și răutățile pe care le făcea. Lucra cu diavoli puternici și nu era om care să meargă la ea să nu-i rezolve dorința. Înainte de a muri, a venit în câteva rânduri la biserica din Boroaia unde slujeam. S-a întâmplat ca de fiecare dată să țin predici despre vrăji și vrăjitorie. Cuvântul pe care l-a ascultat, a început să-i lucreze conștiința încât și-a pus în gând să se lase de vrăjitorie și să se căiască pentru tot răul pe care l-a făcut. Într-o duminică a stat după slujbă și m-a așteptat să vorbească cu mine. Când să ies din Biserică mă întâmpină în pragul bisericii și îmi spune:*

*- „Părinte, în două rânduri v-am ascultat predica și m-am cutremurat. Eu sunt vrăjitoarea .. N. vreau să mă spovedesc și să mă las de vrăji, vreau să mă căiesc și să mă mântuiesc! Vă rog ajutați-mă!” [măcar ea își dădea seama ce a făcut. dar oare Părintele Arsenie Boca înțelegea sau credea din toată inima sfinției sale că este Sfânt și astfel nu a mai avut nici măcar o schiță de pocăință, măcar ca această vrăjitoare, pentru a găsi oleacă de răsufare în veșnicie pentru tot răul ce (și) l-a făcut și îl face în Sfânta Biserică Ortodoxă? – n.n.]*

*Știind cât rău a făcut la multă lume și câtă luptă am avut cu diavolii pe care-i trimitea la credincioși, câtă suferință au adus vrăjile ei în multe case și familii, cât de mult au pățimit unii din cauza ei, i-am spus:*

*- Gândul este bun și bine ar fi să te poți întoarce, numai că diavolii pe care-i slujești nu o să te lase. Ea îmi spune:*

*- Mă las, părinte, din clipa aceasta, mă lepăd de vrăji, mă lepăd de diavoli. Am să lupt până ce reușesc. Cred că Dumnezeu mă va ajuta, pentru că nu vrea moartea păcătoasei de mine!”*

*- Bine! I-am spus eu. Am să te spovedesc și dacă o să te lase diavolii să-ți faci canonul de căință și să-l duci până la capăt, înseamnă că ai biruit și te-ai mântuit! La auzul cuvintelor mele era foarte bucuroasă. S-a mărturisit, a spus răul pe care l-a făcut și nu a fost puțin și*

<sup>275</sup> <<http://www.forum-catolic.cnet.ro/viewtopic.php?f=3&t=538>>, luni, 7 decembrie 2015



*nici ușoară spovedania ei. Mi se furnica pielea pe mine de grozăviile pe care le-a făcut. A luat canon, nu prea ușor, unul greu angajându-se să-l ducă până la sfârșitul vieții. Însă, mergând spre casă, trecea pe o cărare ce străbătea tarlalele C.A.P.-ului. Multă lume se afla în ziua aceea la prășit. Au observat că pe cărare trece vrăjitoarea, însă au rămas înmărmuriți când au observat că, după capul ei, era o mână neagră și păroasă care o însoțea. S-au atenționat unii pe alții, zicându-și:*

*-Trece vrăjitoarea ! Cu diavol cu tot !*

*La un moment dat, au văzut că mâna cea păroasă, a apucat-o pe vrăjitoare de cap și a izbit-o cu fața în jos pe mijlocul cărării. După un oarecare timp, văzând ei că vrăjitoarea nu se mai ridică de jos, au lăsat sapele și cu groază au încercat să se apropie și de departe să vadă ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea zăcea într-o baltă de sânge, cu capul crăpat din frunte și până după cap. Au rămas consternați și nu au mai fost buni de nimic în ziua aceea. Au văzut cu ochii lor cum diavolul a omorât-o izbind-o cu capul de o pietricică nu prea mare și singura care se afla pe suprafața aceea.*

*În concluzie, nu a lăsat-o diavolul să se căiască pentru păcatul vrăjitoriei, a omorât-o pentru a nu o pierde. [...]*

*Vrăjitorii, fermecătorii și descântătorii, încă din viața pământească [...] sunt cei ce pun pe diavoli la treabă, ei îi trimit pe diavoli să chinuie pe oameni, ei sunt cei ce poruncesc iar diavolii se supun și ascultă, pentru că li se împlinește voia.*

*Oamenii vrăjitori, descântători, fermecători și ghicitori din clipa când încep să lucreze li se pune pe față masca diavolului. Dacă Dumnezeu ar îngădui, aceste slugi ale satanei ar purta și în chip văzut chipul diavolului. Așa cum chipul diavolului este ascuns de vederea omului și mai ales a omului păcătos, tot așa este ascuns și chipul acestor slugi satanice de văzul celor din jur. Foarte greu se pot întoarce de la slujirea și răutățile lor.*

*[...] la dezgropăminte de 7 ani, unii sunt găsiți în mormânt cu trupul ars și negru ca tăciunea și funinginea. [...]. Tot așa pătesc și cei ce în viață s-au ocupat cu ghicitul în: deschiderea cărților sfinte, cărți de noroc, palmă, cafea, zodii, gromovnic, bobi, ghioc și în orice fel și cei ce au mers la ei.*

*La fel și cei ce s-au ocupat cu descântatul, folosind rugăciunea „Tatăl nostru”, care s-au folosit de cărți sfinte, de icoane, lumânări, tămâie, prescură, anafură, veșminte preoțești; care au stins cărbuni; cei ce s-au folosit de piedica de la mort, de lumânări de la morți, de pământ de pe morminte, de apa în care a fost scaldat mortul [chiar dacă mortul se cheamă Părintele Arsenie Boca... – n.n.] ; cei care au descântat de deochi, de bubă rea, de mana vitelor și de orice fel de descântec și cei ce au fost la ei. Toți aceștia, să fie foarte siguri că din secunda când au început să zică și să facă aceste lucruri, li s-au pus și poartă masca ghicitorului și a descântătorului din iad și face parte din ceata acestora. Toți sunt așteptați, ca la sfârșitul vieții, sufletul lor să fie dus în iad la ceata al cărui chip îl poartă.*

*Unii, care sunt la început și din curiozitate au făcut aceste lucruri și nu cu gândul de a mai repeta și se întorc îngreșându-se, se luptă mai ușor de a scăpa din această cursă.*

*Alții, care s-au îndeletnicit mult timp, s-au hrănit și s-au îmbogățit din aceasta, pentru aceștia este mai greu, pentru că sunt cu mari datorii tartorului. Și mai greu este pentru cei ce au dus în iad suflete și prin vrăji, descânțete și farmece, [nu neapărat clasice, pot fi și moderne, hinduse, agățate din „religiile superioare” și filozofiile lui Mircea Eliade, sau pur și simplu prin ereziile scrise și pictate – n.n.] au chinuit groaznic suflete, aceștia au o întoarcere și o mântuire foarte grea, atât de grea, asemenea greutății și imposibilității de a se întoarce diavolii la căință. Însă, nimic nu este cu neputință, dacă chemi în ajutor numele și puterea lui Dumnezeu [cu aceasta m-am răcorit, poate că și Părintele Arsenie Boca are o șansă de pocăință, însă sminteala fiind publică ar fi trebuit și pocăința să-i fie tot publică, să i-o cunoaștem cu toții, să se fi lepădat de tot ce a scris, a predicat și a pictat. Însă vedem că, dimpotrivă, i se agravează starea prin canonizare, care face din vrăjitoria și erezia sfinției sale un model de urmat smintind pe mulți. De mila lui ar trebui publicate toate amăgirile sale și condamnată mișcarea rătăcită de la Prislop, fiindcă altfel Părintele Arsenie Boca*

își ia plata aici pentru tot ce a făcut el bine pe pământ din laudele și cinstirile deșarte ce i le aduc oamenii și chinurile sfinției sale (dacă nu cumva s-a pocăit public, dar ni s-a ascuns nouă), se vor agrava pe zi ce trece. Și spunem aceasta nu fiindcă am găsit vreo dovadă fermă că s-a pocăit, ci pentru a avea argumente raționale a nu îl judeca sau osândi, pentru a nu ne face părtași prin dreapta de păcatele sfinției sale – n.n.] .

*Se cunosc sfinți care s-au întors de la această adâncă răutate, prin puterea lui Dumnezeu, prin căință și viață îmbunătățită. Aceștia ar trebui să citească viața Sf. Ciprian și a Sf. Iustina. Fără să chemi în ajutorul tău cetele cerești și cetele sfinților mijlocitori, care să te întărească și să te acopere de mânia și groaza cu care se pornesc diavolii asupra ta, nu poți birui [dar dacă te consideri cel mai mare Sfânt și asemănarea universală și absolută a lui Hristos pe pământ, reîncarnarea celui mai mare bărbat născut dintre femei, cum să le mai ceri ajutorul? – n.n.] . Atunci Dumnezeu va porunci diavolului pentru tine ca și pentru Iov: „ dar de sufletului lui să nu te atingi” (Iov,1,12), altfel, devii biruit și pățești ca și vrăjitoarea de care ți-am povestit.<sup>276</sup>*

Dar poate că nu sunteți mulțumiți de exemplele eretice și de la părinți duhovnici necanonizați (și ei supuși suspiciunii că ar fi fost înșelați de-a dreapta). Atunci haideți să revenim la Sfinții Părinți, ca să vedem că

*Psa 33:20 Moartea păcătosului este cumplită, și cei ce urăsc pre dreptul vor greși.*

*În Prolog și în Mineiul cel mare se mai povestește despre Simon și aceasta: Odată a zis că are să se lase să fie tăiat și a treia zi are să învieze [vă amintiți cum „a înviat Părintele Arsenie Boca” din iradiere? – n.n.] . Atunci, el a pus în locul său un berbec, făcându-l om prin nălucire și a fost tăiat berbecul în locul lui [e greu să se fi iradiat sau bătut un cățel în locul Părintelui Arsenie Boca? La ce puteri avea sfinția sa, credem că ar fi fost foarte ușor – n.n.] . Sfântul, gonind diavoleasca nălucire de la berbecul cel tăiat, s-a văzut lucrul cel mincinos al lui Simon, cunoscându-se de toți, că nu Simon este tăiat, ci berbecul. Despre biruința desăvârșită a Sfântului Petru asupra acelu vrăjitor și despre pierzarea lui, de toți se scrie cu un glas astfel: Simon vrăjitorul, neputînd întru nimic să biruiască pe Apostolul Petru, nici să sufere mai mult înfruntarea și rușinea sa, s-a fâgăduit că se va înălța la cer.*

*Deci, adunînd el toată puterea diavolilor care îi slujeau, s-a dus în mijlocul cetății Roma și, suindu-se pe o zidire înaltă, avînd capul încununat cu cunună de dafini, a început din înălțime cu mînie a grăi către popor: "Romani, deoarece pînă acum ați petrecut în nebulie și lăsîndu-mă pe mine, ați urmat lui Petru, acum și eu vă voi lăsa și nu voi mai apăra cetatea aceasta. Deci, voi porunci îngerilor mei ca în fața voastră să mă ia în mîinile lor și să mă înalțe la tatăl meu din cer. De acolo voi trimite mari pedepse asupra voastră, că n-ați ascultat cuvintele mele, nici n-ați crezut lucrurilor mele".*

*Vrăjitorul Simon, zicînd acestea, a plesnit din mîini, s-a înălțat în văzduh, a început a zbură și a se sui în sus înălțîndu-l diavolii [țineți minte cum credeau oamenii că se va înălța Părintele Arsenie Boca în căruța de foc a lui Ilie? – n.n.] . Poporul, mirîndu-se foarte, zicea unul către altul: Acest lucru este de la Dumnezeu, ca să zboare trupul prin văzduh. Atunci marele Apostol Petru a început a se ruga în auzul tuturor, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, arată înșelăciunea acelu vrăjitor, ca să nu smintească popoarele, care cred în Tine!" Apoi iar a strigat, zicînd: "Vouă, diavolilor, vă poruncesc, în numele Dumnezeului meu, să nu-l purtați mai mult, ci să-l lăsați acolo în văzduh unde este acum!" [Sfinte Apostole Petru, vino și te roagă pentru noi să înceteze amăgirea acestuia, să-l lase acolo unde este acum, să vadă oamenii putreziciunea și înnegrirea oaselor sale, ca să îl plîngă de milă și să se întoarcă cu toată inima la Hristos. Căci dacă vor fi izbăviți de o așa iscusită amăgire, vor fi pregătiți să îl înfrunte și vor birui, și se vor mântui. Fie-ți milă de noi nevrednicii fii ai tăi! – n.n.]*

*Atunci diavolii cei certați de apostol, îndată au fugit de la Simon prin văzduh și ticălosul vrăjitor a căzut jos, precum odinioară a căzut diavolul cel lepădat din cer, și astfel i s-a sfărâmat tot trupul. Poporul, văzând acestea, a strigat multă vreme, zicând: "Mare este Dumnezeu propovăduit de Petru. În adevăr, nu este altul decât Dumnezeu cel adevărat! [să zică toți Ortodocșii mare este Dumnezeu propovăduit de Sfinții Părinți! – n.n.] "*

*Vrăjitorul căzând, deși se zdrobise foarte rău, era încă viu, după rînduiala lui Dumnezeu, [Dacă sunt adevărate poveștile despre chinurile Părintelui Arsenie Boca dinaintea morții, poate de aceea a fost torturat și lăsat apoi viu – n.n.] ca să cunoască neputința și ticăloșia sa cea diavolească, să se umple de rușine și să înțeleagă puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic. El zăcea sfărâmat pe pămînt, suferind dureri cumplite în toate mădulele și fiind de rîs la tot poporul; iar a doua zi și-a lepădat răul și spurcatul său suflet, dîndu-l în mîinile diavolilor, ca să-l ducă la tatăl lor, satana [cine ar îndrăzni să-l numească martir al credinței în Hristos, când se propovăduia pe sine, cine l-ar propune la canonizare pe Simon Magul? Dar același lucru o făcea și Părintele Arsenie Boca: se propovăduia și în scris, și în predici, și în pictură pe sine. Și dacă a murit în suferințe pentru propriile proorocii mincinoase, care îi aduceau faimă de Sfânt și bani pentru vila de la Sinaia, din interes personal a murit, susținându-și propriile sale învățături rătăcite cu prețul vieții sale. Este, poate, eroic, dacă a avut de ales, dar nu este sfințenie, pentru că nu este pentru adevăr. Fiindcă învățăturile pentru care a murit, dacă nu a murit de fapt de boală sau chinuirea dracilor, nu sunt ale Sfintei Predanii. Și atunci de ce să îl propunem la canonizare în Sfânta Biserică Ortodoxă? Cu ce a slujit el, Ei? Și-a văzut de interesul său și al Maicii Zamfira. Dacă îl propunem ca model de sfințenie am deveni în felul acesta oameni complicați și vicleni, cu două măsuri ale minții, am rămâne în îndoială, pentru unul (Simon Magul) am fi ciumă, pentru altul (Părintele Arsenie Boca) am fi mumă – n.n.]. Sfîntul Petru, după căderea lui Simon, sfînd la un loc înalt și făcînd semn cu mîna poporului, care striga, să tacă, a început a-l învăța cunoștința adevăratului Dumnezeu; și vorbind mult către dînsii, pe cei mai mulți i-a povățuit la credința creștinească [abia după lămurirea cu tărie și stăruință a poporului despre gravitatea rătăcirii de la Prislop va mai putea fi învățat adevărata credință și autentică pocăință. Până atunci va alerga la ce i se oferă mai ușor și mai dulce pentru viața pămîntească, cu masca falsei sfințenii și falsei Ortodoxii, ducându-se ca oile risipite după berbecul lor ce se aruncă în prăpastie, pierzându-și nu trupurile, ci, vai... chiar sufletele. Numai Domnul nostru Iisus Hristos ne poate scăpa dintr-o asemenea cumplită primejdie. Dar, fiindcă ne iubește, și ne respectă libertatea pe care tot El ne-a dăruit-o, o va face aceasta doar dacă și noi o vrem... prin căutarea adevărului și plugărirea lui înlăuntrul nostru – n.n.] .*

*Împăratul Nero, aflînd de moartea cea rușinoasă a prietenului său, s-a mîniat pe Sfîntul Apostol Petru și voia să-l ucidă. Dar acea mînie și răutate împărătească nu s-a săvîrșit îndată asupra Sfîntului Apostol, ci după cîțiva ani, după cum spune Sfîntul Simeon Metafrast.<sup>277</sup>*

Dar chiar dacă ceilalți ucenici, dorind cu ardoare să-l impună ca Sfânt, îi construiesc cu persuasiune tot felul de argumente cusute cu ață albă că ar fi mucenic, îi lăsăm să se certe între ei, până vor negocia și se vor înțelege în organizarea unei idei de propagandă comună. Este însă foarte probabil că le convine acest fel de a fi cameleonic, specific și Părintelui Arsenie Boca, fiindcă așa pot cucerii către interesul lor atât pe iubitorii de martiri, cât și pe cei ce fac parte dintre nostalgiile comunismului sau admiratorii Securității Române.

Însă noi îi îndemnăm să renunțe la canonizarea Părintelui Arsenie Boca (dacă totuși iubesc pacea și sunt fii ai neamului mai mult decât iubitorii unei idei neconforme cu Sfânta Tradiție), fiindcă aceasta este acum marea pricină de dezbinare în Sfânta Biserică Ortodoxă Română, Singura care mai ține țara să nu fie iarăși ruptă în bucăți. Este vechiul război dintre adevăr minciună și viclenie, dar actualizat la condițiile noii spiritualități ridicată la rang de religie de stat. Dacă instituția bisericească luptătoare va cădea în uniatism, cum au mai fost cazuri în istorie (fiind silită de presiunile politice și ale sârmanei mase manipulate de oameni,

<sup>277</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf\\_ap\\_petru.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiun/06-29-sf_ap_petru.html)>, luni, 7 decembrie 2015.

să-l canonizeze pe bietul răătăcit), cu toții vom suferi părăsirea lui Dumnezeu. Iar iubitorii cointeresați ai Prislopului își vor vedea în mod neașteptat spulberate toate planurile, ba poate chiar vor și muri în chinuri fizice sau ale conștiinței rănite și neascultate la vremea potrivită a pocăinței.

## B) ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNGROPAREA

*A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mi-reasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.*

*La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea [hocus-bocus și cu unghiile de la mână. Apar dispar. Deși a fost torturat de i-au smuls cu cruzime toate unghiile, totuși unghiile erau la locul lor bine mersi. Curat murdar coane Fănică. O viață de „sfânt” mai drăgălașă nu o putea face nici Caragiale. Mă întreb cum ar fi descris el fenomenul de la Prislop. Dar vedeți, bietul Gheorghe, înconjurat de cei ce impun ideea martiriului în vederea canonizării, nici nu îndrăznește să sufle sau să lase măcar într-un colț de gând ideea cât de firavă că Părintele Arsenie Boca e posibil să nu fi fost torturat, doar ca să nu-i șifoneze imaginea de martir și să nu-și piardă respectul coreligionarilor lui – n.n.]. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam [vedeți că nu Sfântul Duh aduce pe oameni la mormântul Părintelui Arsenie Boca, ci mass-media? – n.n.]. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus) 115*

• *Am fost și la înmormântare. Stând pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceaușescu: „După o lună de zile după ce mor eu, mori și tu Așa s-a întâmplat [deja sceneta de film se amplifică într-un punct culminant în care eroul negativ se confruntă cu eroul pozitiv într-un deznodământ fericit. Având ca documentare științifică de necontestat... gura lumii de la marginea șanțului, pardon gropii. Parcă și vedem duelul dintre doi cowboy vestiți. Dar la ce să-l fi interesat pe președintele ateu al țării ce spune un biet pictor clar văzător, pardon clar obscur? Vă reamintim că și baba Vanga a spus această proorocie și nu a fost omorâtă, chiar dacă era vrăjitoare, și Gregorian Bivolaru a spus la fel și nu a fost omorât, chiar dacă era yoghin și a fost pe bună dreptate închis, cum ar trebui să fie închiși toți vrăjitorii. Atunci parcă eram mai apărați de către stat de vrăjitori. Nu li se dăduse voie să-și facă PF-uri doveditoare ale unei falsei libertăți religioase și nici nu li se făcea reclamă la TV, ci erau socotiți ceea ce și sunt: răufăcători. Acum s-a ajuns ca amăgirea și a vrăjitorilor clasici și a celor îmbrăcați în haine de ieromonahi să fie promovată în mass-media, atât pentru despărțirea oamenilor de Sfânta Biserică cât și din interese financiare – n.n.]*

*În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puțină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi lumea era ieșită afară și cânta „Sfinte Dumnezeule. Sfinte Tare. Sfinte fără de moarte...”, dar nu mai înainta, toți stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu știau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la față [vom vedea de acum, că nu vor simți bieții amăgiți doar miresme, ci li se vor năluci în simțire tot felul de scamatorii, diferite de la unii la alții, ceea ce vădește caracterul lor subiectiv și înșelător, fiindcă diavolii își schimbă hipnoza în funcție de slăbiciunile subiecților, alții se laudă și ei că au văzut ceva, ca să se dea mari, iar alții se iar după zvonuri, cum face și majoritatea și povestitorul acestui caz – n.n.]. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieți care au văzut. Ieșind, i-au legat o năframă neagră și au plecat cu el mai departe. (Șerban Alexe, 73 de ani. Lisa)*

• *La Prislop am fost și eu, era iarnă și pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuțe: „Cât am fost în viață, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte [dacă le-a spus-o când trăia, unde era smerenia lui? Să fi spus: dacă îmi va ierta păcatele, sau măcar dacă voi găsi trecere la Dumnezeu, dacă nu se vedea pe sine păcătos. Dar de aici la obrăznicia siguranței de sine... ce prăpastie! Exact ca cea dintre rai și iad. Iar dacă le-a spus-o*

vreun duh, după moartea Părintelui Arsenie Boca, iată că la mormânt se petrec nu numai năluciri olfactive și vizuale, dar și auditive, tot cu centrare pe Părintele Arsenie Boca, deci în duhul cel amăgît al lui – n.n.] ”. (Dobrin Ioan, 67 ani, Săvăstmii)

• **Părintele s-a și rugat să moară mucenic**

[ce mândrie maximă! Fără ca măcar să ceară lui Dumnezeu să se facă voia Lui. De obicei după o așa cerere vine părăsirea lui Dumnezeu și lepădarea, ca să ajungă bietul trufaș la cunoașterea de sine. Cererea aceasta este mai mândră decât dorința de a deveni desăvârști, pe care a căutat-o la începutul înșelării. Fiindcă cel mai mare har al lui Dumnezeu este... suferința:

*Deci să nu fim scurți la vedere, și nici să închidem ochii, fericind pe mireni mai mult decât pe noi. Ci cunoscând deosebirea dintre fiii adevărați și cei nelegitimi, să îmbrățișăm mai degrabă părută nefericire a monahilor și marea lor osteneală, al cărei sfârșit este viața veșnică și cununa neveștejită a slavei Domnului. Să îmbrățișăm viața necăjită a asceților, ca să nu zic a dreptilor cari se socotesc păcătoși, și „lepădarea în casa lui Dumnezeu”, adică în ceata celor ce slujesc neîncetat lui Hristos, și „nu locuirea în locașurile păcătoșilor”,<sup>1</sup> sau petrecerea împreună cu mireni, chiar de ar face aceștia mari dreptăți. Căci zice către tine, o monahule, Tatăl tău cel ceresc, care te iubește pe tine mai presus de toți și te necăjește și te ostenește pe tine cu felurite ispite: bine să știi monah amărît că, precum am grăit prin Proorocul, voi fi ție povățuitor aspru<sup>2</sup> și te voi întâmpina pe calea Egiptului, întărindu-te prin necazuri; și căile tale cele de ocară ți le voi închide cu țărșii ascuțiți ai Proniei Mele, înțepându-te cu nenorociri neașteptate și împiedecându-te ca nu cumva să aduci la faptă cele ce vrei în inima ta nesocotită.<sup>3</sup><sup>278</sup> Și voi împrejmuî marea patimilor tale cu porțile îndurărilor mele. Și voi fi ție ca o panteră, care te mănâncă cu gânduri de înfruntare, de descurajare și de căință, aducându-ți în conștiință cele neștiute de tine. **Dar toate aceste necazuri sunt cel mai mare har al lui Dumnezeu. Ba nu-ți voi fi numai panteră, ci și ac ce te rănește cu gânduri de căință și cu dureri în inimă; și nu va mai lipsi durerea din casa ta, adică din sufletul și din trupul tău, cari vor fi ospătate bine și cu folos de chinurile dulci ca mierea ale lui Dumnezeu. Iar sfârșitul chinurilor, al ostenețelor, al tulburării, al rușinii, al temerilor, al deznădejților ce obișnuiesc să vină peste cei ce și-au ales nevoința, sfârșitul tuturor acestor mâhniri este o bucurie cerească, o desfătare nespūsă, o slavă negrăită și o veselie neîncetată.***

*Căci de aceea te-am necăjit, ca să te hrănesc cu mana cunoștinței; și de aceea te-am chinuit cu foamea, ca să-ți fac bine în vremile cele de apoi și să te duc în împărăția cea de sus. Că atunci veți sălta, voi smeriții monahi, ca niște viței sloboziți din legături, adică din patimile trupului și din ispitele vrăjmașilor.*

**Și atunci veți călca peste dracii nelegiuîți, cari vă calcă acum. Și vor fi cenușă sub picioarele voastre. Căci dacă ești cinstitor de Dumnezeu și smerit în cuget, neînălțându-te întru mândrie deșartă și în mare cutezanță, ci simțindu-te străpuns cu inima și socotindu-te rob netrebnic<sup>1</sup> și zdrobit cu duhul, mai de – preț este, o monahule, greșeala ta, decât dreptatea mirenilor și mai de trebuință sunt petele tale, decât marea curăție a acelor.**

*Căci ce este aceea pentru care rabzi necazuri?*

*De sigur vreo pată oarecare. Dar privește pe un om care și-a pătat mâinile sale, cum și le curăță cu puțin untdelemn. Cu atât mai vartos te poți curăți tu prin mila lui Dumnezeu. Căci precum nu-ți este ție greu să-ți speli cămașa, tot așa cu mult mai mult nu-i este greu lui Dumnezeu să te spele pe tine de orice pată, chiar dacă ți-a venit în fiecare zi vreo ispită cu sila. Căci zicând tu: „am păcătuit Domnului”, ți se și dă răspunsul: „Iartă-ți-se ție păcatele”.<sup>2</sup>*

[...]

83. *Fericit cel ce mănâncă și bea în viața aceasta, fără să se sature, rugăciuni și psalmi, ziua și noaptea și se întărește pe sine cu slăvită cetire a Scripturii. Căci această împărțășire va da sufletului o bucurie nemicșorată în veacul ce va să vie.*

<sup>278</sup> 1 Psalm 83, 11.

<sup>2</sup> Ieremia 30, 11.

<sup>3</sup> Osea 2, 6.

84. *Asigură-te din toată puterea să nu cazî. Căci nu se cuvine luptătorului puternic să cadă. Dar dacă ți s'ar întâmpla să cazî, ridică-te îndată și stai iarăși la lupta cea bună. Chiar dacă ți s'ar întâmpla aceasta de zeci de mii de ori, prin retragerea harului, de zeci de mii de ori să faci și aceea, adică să te ridici până la sfârșitul tău. Căci s'a scris: „De șapte ori de va cădea dreptul, adică toată viața, de șapte ori se va ridica”. \* Până ce ții arma sfintei schime cu lacrimi și cu rugăciune către Dumnezeu, te socotești între cei ce stau, chiar dacă ai căzut de multe ori. Până ce rămâi între monahi, primești ca un ostaș viteaz rănile în față și ele îți aduc mai degrabă laudă, că nici rănit fiind n'ai suferit să cedezi sau să te lepezi. Dar dacă vei ieși dintre monahi, vei fi rănit pe la spate, ca un fugar și ca un fricos, ca unul ce ai dezertat din rânduri și ești lipsit de curaj.*<sup>279</sup>

Așadar, dacă ar fi vrut să dobândească marele dar al muceniciei, era suficient să nu se lepede de monahism, ca un fugar, fricos și dezertor lipsit de curaj. Iar dacă tot s-a lepădat de el, să se întoarcă plângând de la viețuirea mirenească cu Maica Zamfira. Mai mult suferințele necinstirii sau ignorării de către ceilalți sunt mai mari decât suferințele cărnii, uneori. Era suficient așadar, să se străpungă cu inima și să se socotească rob netrebnic, să fugă de slava de la oameni, pe care atât de mult a iubit-o, stimulat-o și pentru care a lucrat cu multă osteneală toată viața, să lucreze ale sale întru ascuns și să asculte de un duhovnic iscusit. Ce minunată mucenie a voii proprii. Ca în Sfânta Evanghelie: *Luc 9:23 Și zicea către toți: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie; vedeți, o zicea către toți, pentru fiecare zi.*

Se vede că sfinția sa nu a practicat niciodată monahismul cu adevărat și nici nu a citit patericul. Ar fi aflat că șederea în chilie, fără slavă de la oameni, este mai grea și, deci, mai slăvită ca mucenicia:

*Povestesc unii despre un sfânt, că pe vremea prigoanei a mărturisit și a fost chinuit, încât l-au pus să șadă pe un scaun de aramă înfierbântat. Ajungând însă împărat fericitul Constantin, au fost sloboziți creștinii cei închiși și tămăduindu-se sfântul acesta, s-a întors la chilia sa. Și când a văzut-o, de departe, a zis: „Amar mie, că spre multe osteneli vin”, gândind la luptele și nevoințele dracilor.<sup>21</sup>*

[...]

*Un frate l-a întrebat pe un bătrân oarecare: „Spune-mi mie, părinte, ce voi face că dorește sufletul meu lacrimi și nu am, fiindu-mi inima foarte împietrită și măcar că citesc viețile sfinților părinți sau le aud, nicidecum nu-mi pot umili inima și foarte scârbit e sufletul meu de aceasta”. Bătrânul i-a răspuns: „Fiii lui Israil după patruzeci de ani au intrat în Pământul Făgăduinței, în care, dacă au intrat, nu s-au mai temut de războaie. Așa și nouă ne-a poruncit Dumnezeu, să ne mâhnim și să ne scârbim pentru mântuirea noastră căci scris este: «Cu multe scârbe ni se cade să intrăm întru Împărăția Cerului», iar fără de scârbe, nu vom putea intra în Pământul Făgăduinței. Ascultă, fiule, să-ți spun o istorie a unui tânăr. Era un tânăr care dorind viață călugărească, a mers la muntele Nitriei și acolo s-a făcut călugăr. Și era chilia lui aproape de chilia unui frate, pe care îl auzea în toate zilele plângându-și cu mare tânguire și lacrimi păcatele sale, iar inima lui era împietrită și nu-i venea umilință și lacrimi ca să poată plânge. Deci se muștra pe sine zicând: „Nu vrei ticăloase, să plângi și să verși lacrimi pentru păcatele tale acum până ai vreme, ci ești fără de simțire și nebăgător de seamă! Să știi, că dacă nu vrei să plângi, eu te voi face și te voi învăța să plângi”. A luat deci o funie împletită și se dezbrăcându-se de haine și se bătea cu funia peste spatele gol rănindu-și trupul până nu mai putea suferi și atunci începea să plângă. Iar acel frate, care era aproape de dânsul cu chilia, luând seama ce face și văzându-l de multe ori făcând așa, bătându-se și pe sine muncindu-se, se minuna foarte. A început deci, a se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate, dacă este plăcut lui Dumnezeu lucrul acelui frate, care se bate el însuși și se muncește așa? Și i-a arătat lui Dumnezeu. Într-o noapte în vis l-a văzut fiind în ceata mucenicilor, purtând cunună mucenicească pe cap și îl arăta lui cineva cu degetul, zicând: „Vezi, iată mucenicul cel bun, care rabdă pentru*

<sup>279</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia...*, Vol. IV, Ed. cit., pp. 156-158, 150-152.

*Hristos! Acesta împreună cu mucenicii fiind primit, s-a încununat». Așa și tu, fiule, silește-te pentru Hristos să pătimești și să rabzi toate scârbele ce ți se vor întâmpla și așa nu numai umilința și lacrimile pe care le dorești, ți le va da Dumnezeu, ci și cu cunună mucenicească te va încunună.*

*[...] A zis avva Siluan: „Vai omului aceleia, care are numele mai mare decât fapta!”<sup>280</sup>*

Când părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa s-a rugat să devină mucenic, și sfinția sa trecuse prin reeducarea de la Pitești, știind ce înseamnă aceasta (nu fusese un răzgâiat de regim ca Părintele Arsenie Boca, trecut printr-oleacă de parfum de închisoare regim confort sporit doar, doar va crea în ochii îndrăgostiți ai ucenicilor impresia de prigonit) atunci i-a apărut îngerul și i-a zis: „de ce te rogi așa părinte? Nu ști că păcătuiești?”. Părintele Calciu s-a smerit, s-a pocăit cu lacrimi cerându-și iertare și are mari șanse să se fi mântuit – n.n.]

*și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși, el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului.*

[prin ce? Că a pictat, fiind salarizat și apoi pensionat pentru aceasta? Că mergea la filme cu aleasa inimii lui? Prin faptul că-l căutau oamenii la Drăgănescu umplându-l de daruri, și multe laude ce-i ungeau inima, fără ca Securitatea să ia vreo măsură, ci doar declarații consistente de la maestru pentru a ști mai multe despre vizitatori și a-i oferi protecția că nu este un trădător, ci un cetățean bine monitorizat? Că mergea în drumeții în pantaloni scurți și bască și-și cumpăra haine de lux și locuințe pe vremea când toți erau chiriași? Că își construia conac boieresc la Sinaia și îl împodobea cu sculpturi pe comandă? Că scria texte apologetice în favoarea comunismului și socialismului, muștrând Sfânta Biserică de faptul că s-a prefăcut în așezământ social? Când și cum a fost mucenic? Sau poate că ucenicii vorbesc metaforic și vor să spună că s-a înfruptat zilnic din bunătațile regimului de atunci, ca și cum ar mânca cineva zilnic mucenici moldovenești și oltenești de 9 martie? de aici înțelegem și care era măsura harului... – n.n.]

*A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase*

[Această moarte ce pare profecție, este tot un rod al înșelării, tipic. Vă redăm un cuvânt care vorbește despre aceasta, al lui Gheron Iosif, mare cunoscător al harului și amăgirii, din propria experiență și din insuflarea Sfântului Duh:

*Despre cum cad în rătăcire astfel de nevoitori, când nu au îndrumator; și care este medicamentul pentru vindecarea lor*

*Ai auzit pana acum cum vine harul. Asculta si cum se inseala mulți. Se cere multa atentie de la cei care se nevoiesc. Mulți dintre ei au căzut in zilele de demult si mulți cad si astazi in fiecare zi. Pentru ca, daca primesc minciuna drept adevar, firesc este sa inceapa sa spună si sa invete ca omul vrea, dar nu face. Ca, daca vrea si se sileste, el poate deveni salas al harului. Si luptandu-se cu manie împotriva celor care nu sunt de acord cu ei, puțin cate puțin cad in rătăcire si devin robi ai demonului, spunând ca toti se vor duce in iad, pentru ca nimeni nu are cunostinta, in afara de ei. (parcă am găsi descrisă aici înșelarea din Cărarea Împărăției, din predicile și amintirile despre Părintele Arsenie Boca – n.n) încetează sa se mai increada in cei care il povătuiesc spre binele lui. Si se închide in sine, facand voia demonului care salasluieste in el. Si daca ramane inchis, ori il va sufoca, ori il va spânzura, convingandu-l ca, astfel, va deveni martir.<sup>281</sup>*

Vedeți cum așa-zisa moarte mucenicească a Părintelui Arsenie Boca poate fi de fapt execuție demonică? la comanda stăpânilor lui care îi dădeau vedeniile de sus, din vămi, să le picteze, și care, pentru a-l răsplăti de fidelitate, l-au executat cum hotărâseră ei, tocmai de ziua când l-au programat, „după calendar” ca să lase impresia că e un martir... – n.n.]

<sup>280</sup> *Patericul...*, Pentru socotință, 33; Pentru grijă și plângere, 7; Pentru Avva Siluan, 10.

<sup>281</sup> Gheron Iosif, *Mărturii Din Viata Monahala*, Ed. Bizantină, București, 2003, <<https://ro.scribd.com/doc/202983254/Gheron-Iosif-Marturii-Din-Viata-Monahala-Vol-1-2>>, joi, 30 iulie 2015, pp. 200-218.

*(profetic) pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire”*

[de fapt a fost omorât pentru mărturisirea adevărului: icoana lui Hristos este Sfântă prin asemănarea cu El și numele purtat – n.n.]

*Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales.*

[dar mult mai mari deosebiri de scopuri: Părintele Arsenie Boca a făcut din închisori și canal ashram, nu Mănăstire, iar din pânțece a fost ales și adus ofrandă chiar de mama sa duhului mândriei și minciunii de sine, căruia i-a slujit cu ardoare toată viața, fiind un luptător împotriva Sfințelor Icoane prin grozăviile lui neasemănate, care semănau cu sine, mințind, iar nu cu Hristos Adevărul, al Cărui nume (și acela alterat prin Trișula) îl purtau. – n.n.]

*(Pr. Petru Vamvulescu)*

*La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat și m-am întrebat de ce au făcut așa. Nu știu de ce*

[Ascunderea nu este întotdeauna motivată de a nu se vedea **ce are cineva**, ci poate să fie un mod, subtil și indirect, de a nu se vedea **că nu are**.

De pildă Padre Pio își făcea stigmatele prin arsură chimică. Dar îl dureau. A găsit soluția: să se prefacă într-un smerit, care vrea să-și ascundă darurile dumnezeiești, prin purtarea mănușilor albe. În realitate el purta mănuși albe ca să nu se observe că nu mai avea stigmate (fiindcă nu își mai ardea chimic mâinile), iar nu ca să se smerească prin ascunderea „darurilor” diavolești. Așadar **purta mănuși ca să nu se observe că nu are stigmate**.

Tot așa ar putea fi și cu Părintele Arsenie Boca. După ce au lansat vestea că nu are unghii, dar unii, după cum am văzut, au observat că are, ca să meargă mai departe zvonul că e martir, **îi acoperă degetele cu dulama ca oamenii să zică: „Hiii! Vai, săracul! Cât a fost de chinuit! I-au smuls și unghiile!”**, pe care sfinția sa, de fapt, le avea în continuare, întregi și nevătămate. Și așa a căpătat ce au dorit: faima de mucenic. Este o scamatorie foarte ieftină și veche, dar eficientă. Așa făceau și ghicitoarele când ascundeau suta de lei în spatele cărții de joc, ca să zici că s-au făcut nevăzută. **Este o alba-neagra cu unghiile Părintelui Arsenie Boca – n.n.**, dar am auzit în predica părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus așa: **„Ai trăit ca un cuvios și ai murit ca un martir”**

[deci nu este adevărat ce se spunea că Părintele Bunescu ascundea că a fost torturat. Dimpotrivă, chiar preacucernicia sa a lansat zvonul, din dorința de a continua afacerea de familie numită așezământul de la Drăgănescu, cu mare profit pentru sfințiile lor – n.n.]

*Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaștri [deci și la înmormântare au acționat dracii hipnotizând prin ochii lui. Și de trupul lui mort s-au folosit. Foarte interesant cum i-au pecetluit pentru veșnicie trupul ca să fie al lor. Și mai zic unii că ar avea sfinte moaște. Sărmanii, cât rătăcesc! – n.n.] . Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că și alții au văzut acest lucru, am înțeles că nu a fost o nălucire [sărmana măicuța Adriana. Dacă nu citește Sfinții Părinți... nu a auzit de nălucirile colective, deși conștiința a îndemnat-o să întrebe, fiind în îndoială. Dar, ca majoritatea din cei vătămați de superficialitatea cea de suflet pierzătoare, ce bântuie și acum, ca și în trecut, nu s-a dus la sursa duhovnicească să întrebe, ci s-a rezumat să se mulțumească pe sine cu vederea ochilor albaștri, atât de mult iubiți de femeile admiratoare, întrebând (doar pentru a fi confirmată, dar nu cumva corectată), tot pe alți rătăciți, care de abia așteptau să fie și ei confirmați la rândul lor. Vai, vai ce caută omul de azi... aceea găsește. Iar noi, haideți fraților să-L căutăm pe Domnul Hristos!*

– n.n.] *(Maica Adriana. Schitul Cornet)*<sup>282</sup>

<sup>282</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-116



## Moartea Părintelui

„Știu unde mă duc, am mai fost acolo!”

• In postul Paștilor, anul 1989, mă afluam cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. **Părintele Arsenie îl vede pe Andrei și bătându-l pe umăr îi spune că este “ultimul calendar [vorbirea în dodii. Pare oricum mai logic decât a zis mai înainte că mai sunt două calendare. Probabil că nu știa sigur, la unii spunea două calendare, la alții unul, iar la alții că trei, ca oricare variantă ar ieși să fie considerat prooroc, iar cei care spun altfel să se zică despre ei că: n-au înțeles bine numărul de calendare– n.n.]”.** **Noi ne gândeam că urmează sfârșitul lumii dar, în realitate, urma sfârșitul Părintelui Arsenie** [și de aici se vede cum își creștea ucenicii: fataliști și ahtiați după proorocii despre sfârșitul lumii. Nu îi pregătea pentru sfârșitul omului, ce poate veni în orice clipă, ca să fie fără panică, dar cu smerenie și plâns, gata pentru marea trecere la Hristos. – n.n.]: 28 XI 1989. (D-na M.A.)

• ..în 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. în 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-l chema Dumnezeu la cele veșnice, mi-a spus la despărțire: „Este ultima dată când ne vedem”. Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Știind gândul meu mi-a răspuns: „eu am să plec pentru totdeauna”

[se pare că de data aceasta dracii i-au precizat mai amănunțit decizia executării. Se vede aceasta din vorbele de mândrie pe care le spune mai apoi, provenite din aceeași stare sădită de duhul mincinos și mândru al ghicirii – n.n.].

Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufletește de Părinte. Dar mi-a spus: „Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici

[vedeți... siguranță de sine, încredințare de sine, îngâmfare de sine. Ce diferit față de cum mor Sfinții cei adevărați, adică smeriți. Dacă și l-a luat ca ocrotitor pe Sfântul Arsenie cel Mare, după cum declara cu emfază în tinerețe, de ce nu i-a urmat pilda nici la tinerețe, nici la bătrânețe?

Când era pe moarte avva Arsenie, s-au tulburat ucenicii lui. Dar el le-a zis: “Încă nu a venit ceasul; iar când va veni ceasul, vă voi spune vouă [le-a ascuns ceasul, ca să nu se arate prooroc – n.n.] . Dar am să mă judec cu voi la divanul lui Hristos, de veți da trupul meu cuiva”. Iar ei au zis: “Și ce vom face, că nu știm unde să-l îngropăm?” Și le-a zis lor bătrânul: “Nu știți să legați o funie de piciorul meu și să mă trageți la munte?”

(vedeți cum a avut tărie în smerenie? Dacă a aflat că ucenicii plâng și se vor închina la trupul lui, a vrut să-și ascundă trupul cu o așa tărie, încât nici mormântul să nu i se mai afle. Nu s-a purtat cameleonic, cum a făcut Părintele Arsenie Boca: „nu vă las eu să-mi dezgropați și să-mi vedeți oasele, dar vă arăt mormântul meu ca neapărat să veniți și să vă închinați mie. Aceasta a făcut-o ca să fie acoperit în orice situație:

- Dacă totuși nu are Sfinte Moaște, să nu se afle, ca oamenii să nu-și strice părerea grozavă despre el – că ar fi cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor – ci să vină mai departe la mormântul său. Acest risc îl vedea mic de cel mult 0,0001%, deoarece sfinția sa se considera, după declarațiile pe care le-am citit, marele mijlocitor pentru întreaga lume, martir și hotar al Judecății de Apoi. Se mângâia probabil cu ideea că nu toți Sfinții au Sfinte Moaște;
- Dacă totuși are Sfinte Moaște, cum era convins aproape 99,9999%, tot conform declarațiilor sfinției sale, oamenii să îl adore în mod sporit, gândindu-se cutremurați la marea și inegalabila lui smerenie.

Părintele Arsenie Boca s-a asigurat cu o logică de fier, că acoperă cu precizie cuantică, orice situație, astfel că orice tip de sfințenie ar avea – cu sau fără Sfintele Moaște – ucenicii lui iubiți vor fi scutiți de probleme de conștiință în închinarea lor fără limite, putând a-l cinsti mai presus de toți și toate pe el, având grijă (sau chiar îmbogățind) mai departe pe iubita lui uceniță Maica Zamfira și adeptele sfinției sale de la Prislop.

Dacă ar fi avut o autentică smerenie ar fi procedat așa:

- Ori nu se gândea în ruptul capului că ar putea cineva să-l considere Sfânt, văzându-se cel mai păcătos om de pe pământ. În această situație nici nu ar fi lăsat vreun

cuvânt despre ce să se facă în legătură cu trupul său, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Ba, am putea spune că oamenii ascultării atât de mult iubesc smerenia, încât doresc ca și locul îngropării să-l hotărască alții, neavând nici o grijă pentru aceasta, în ei fiind preocuparea toată doar Hristos;

- Ori, dacă ar fi văzut pornirile de apreciere ale ucenicilor și nu ar fi vrut să fie cinstit – deci păgubit – după moarte, ar fi luat aminte la cele făcute de Avva Arsenie al cărui nume și a cărui ocrotire și le-a ales, și ar fi rugat pe ucenici să îi ascundă trupul, astfel încât să nu afle nimeni unde este îngropat. Ce ne-ar mai fi scutit pe noi de ispitele demonice ce se lucrează cu tărie antihristică la mormântul preacuvioșiei sale. Ba, am putea spune, că poate chiar ar fi fost Sfânt și l-ar fi descoperit Dumnezeu unde este, fiindcă El dă slavă celor ce fug de ea, nu celor ce sunt ahtiați după ea. Celor ce sunt ahtiați după slava lumească, le-o dau oamenii lumii, uneori, ca să-și hrănească prin aceasta propriile patimi și îndulcirea de sine corespondente cu cele ale celui slăvit de ei. Își astupă astfel conștiința prin renumele celor ce sunt ca ei, ba chiar se consideră și pe ei înșiși sfinți, prin faptul că găsesc asemănări cu cel slăvit în deșert, umflându-și astfel și mai tare părerea ce bună de sine – n.n.)

*Se mai spune că acesta era cuvântul bătrânului, adică obișnuia bătrânul a zice: “Arsenie, pentru ce ai ieșit (din lume)?” și „Când am vorbit, de multe ori m-am căit; iar că am tăcut, niciodată” (de ce Părintele Arsenie Boca o fi spus atâtea vorbe necuvioase, fără să se căiască, ba chiar părându-i-se înțelepte? – n.n.) , iar când era aproape de a muri, l-au văzut pe el frații plângând și i-au zis lui: “Până și tu te temi, părinte?” Și a zis lor: “Într-adevăr, frica cea de acum, ce este cu mine în ceasul acesta, o aveam de când m-am făcut călugăr”. Și așa a adormit. [din păcate Părintele Arsenie Boca, din cauză că la tinerețe a avut lacrimi spectaculoase, din slavă deșartă, ca să fie văzut de oameni, la bătrânețe era cu totul sec de ele, după cum vom vedea mai jos – n.n.) .8*

*Se spunea că în toată vremea vieții sale avva Arsenie, când ședea la lucrul mâinilor lui, avea o cârpă în sân pentru a-și șterge lacrimile care picau din ochii săi și auzind avva Pimen, că a adormit, lăcrimând, a zis: “Fericit ești, avvo Arsenie, că te-ai plâns pe tine în lumea aceasta. Că acela ce nu se plânge pe sine aici, acolo se va plânge veșnic. Deci, ori aici de voie, ori acolo de munci, este cu neputință a nu plânge”.12*

*Povestea avva Daniil despre avva Arsenie, că niciodată nu voia să grăiască vreo întrebare din Scriptură, măcar că putea să grăiască, de ar fi voit (de ce nu l-o fi urmat Părintele Arsenie Boca. Nu ar mai fi debitat atâtea explicații eretice... – n.n.). Încă nici scrisoare degrabă nu scria. Și când venea la biserică câteodată, ședea dinapoia stâlpului, ca nimeni să nu vadă fața lui, nici el să caute la altul. Și era chipul lui îngeresc ca al lui Iacov: era cu totul alb, încuviințat la trup, dar uscățiv, avea barba lungă ajungând până la pânțele iar perii ochilor căzuseră de atâta plâns (măcar fizic să se fi asemănat Părintele Arsenie Boca cu el. Dar pentru aceasta avea nevoie de credință și lucrare Ortodoxe. Și barba și lacrimile și le-a retezat cu trufia – n.n.). Era înalt, dar se gârbovise de bătrânețe. A murit în vârstă de nouăzeci și cinci de ani. [...]*

*Zis-a iarăși: „De voiești să ai darul plângerii, iubește sărăcia (nu vila de la Sinaia – n.n.) și smerenia (nu vedeniile, puterile și tot felul de cunoștințe care dau bine la oamenii căzuți – n.n.) și să nu dorești a avea în chilia ta nici un lucru bun (nici măcar sculpturi – n.n.), căci când va pofti sufletul tău ceva și nu va afla, oftează și se smerește și atunci îl mângâie Dumnezeu dăruindu-i umilință. Când va gusta sufletul din dulceața lui Dumnezeu, atunci urăște și haina pe care o poartă, ba încă și trupul său (nu caută să și-l răzgâie și după moarte prin grija de îngropare și mormânt – n.n.). Iată, îți zic ție, fiule: „De nu va urî omul trupul său ca pe un vrăjmaș și potrivit al său, nefăcând nici într-un lucru plăcerea lui, nu va putea scăpa de lațurile vrăjmașului. Căci lațul diavolului asupra călugărilor și mai vârtos asupra celor tineri este trupul nostru, precum ne învață avva Isaia, zicând: «Nu apuca pe altul de mână, nici să scarpini trupul altui om afară de marea boală, și aceasta cu frică, nici să lași a se atinge cineva de tine sau să te atingi de vreun trup străin, ci și la al tău cu frică uită-te. Să*

nu zici cuiva: Ia ceva de pe capul meu, sau de pe barbă, sau din tiviturile hainelor tale. Să nu dormi cu cineva la un loc în toată viața ta (cu atât mai mult nu cu femei în același apartament și apoi în aceeași casă – n.n.). Să nu dai sărutare celui tânăr ce este fără barbă, nici măcar în biserică, nici vreunui străin ce va veni, nici să șezi aproape de el, ca să nu se atingă de tine!» Pentru că mulți nebăgând de seamă lucrurile acestea, ca și cum ar fi mici și de nimic, au căzut din acestea în mari prăpăstii și au pierit. Fiindcă tot lucrul bun sau rău, din lucrurile cele mici începe apoi se face mare. Cel ce se păzește, fiule, păzește plângerea și umilința, iar cel ce nu bagă în seamă acestea, fără de plângere este și fără lacrimi. Cel ce nu are acestea, nu are cu sine pe Dumnezeu care îl apără și îl păzește”.<sup>283</sup> 12 Ce sărac fără Duhul a fost Părintele Arsenie Boca, chiar dacă a fost bogat în atâtea duhuri. Nu a avut pază, nu a avut smerenie, nu a avut lacrimi de pocăință și nici plângere. De aceea nu-L are cu sine pe Dumnezeu. Asta dacă nu s-a căit public de toate pe care le-a făcut.

Dar mai poate spune cineva că s-a pocăit pe ultima sută de metri? Teoretic oricând e posibil... dar realitatea firii căzute are nevoie de mult timp pentru reparații, mai ales dacă ești așa de rece și încrezut în sfințenia ta.

Iar dacă, totuși, a atins imposibilul și s-a pocăit public, de ce ascund aceasta ucenicii sfinției sale, ba îi mai fac și atâta rău că-l laudă în păcatele lui, ca fiind mare sfințenie și-i sporesc vina? De ce îl urăsc, sau ce interes au? – n.n.]

În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot. căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaștele unui sfânt [iar simțirea bat-o vina! Acesta nu vede ochii deschiși ci direct sfinte moaște, bine măcar că recunoaște: nu în realitate, ci în impresii – n.n.] și mi-am zis: „Părinte, a fost mare în viață, mare le-a lăsat și moartea aceasta”. Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfințenia poporului, dar noi - și eu personal-trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu tendință...

[corect, ca și această declarație. Tendința de a forța Sfântul Sinod să-l canonizeze. Nu vedeți ce mândrie la ucenici, roadă a învățăturilor liderului lor? Se consideră, nu numai ca grup, dar fiecare din ei personal factorii determinanți ai deciziilor Sfântului Sinod, nelăsând Sfântul Duh să lucreze. Vă dați seama că dacă se va ajunge la marea eroare a canonizării nu este lucrarea lui Dumnezeu ci presiunea mândrilor rătăciți de la Ortodoxie și voia Sfântului Duh? – n.n.]

Credeți dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanți în timpul vieții, acum nu mai are pe nimeni? [nu el săracul are opozanți, ci lucrarea lui rătăcită. Iar acești opozanți îl iubesc cu adevărat, făcându-i cel mai mare bine, fiindcă lămuresc oamenii să nu se ia după rătăcirea lui, ca să nu i se sporească vina. Răul i-l fac lăudătorii – n.n.] (Pr. Prof. Simion Todoran)

• Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mănăstirea Sâmbăta, iar părintele Veniamin, care a fost stareț, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: „Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mănăstire săracă” - știa că va veni multă lume în pelerinaj [!!! Vezi explicația mai sus. Aici adăugăm că Părintele Arsenie Boca s-a supărat pe stareț că nu s-a entuziasmat de generozitatea donației lui, și-a luat jucăriile (pardon, cadavrul) și a plecat – n.n.] .

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie [vedeți că nu numai Părintele Arsenie Boca credea în reîncarnare, ci și ucenicii sfinției sale aveau aceeași credință rătăcită, propovăduită de sfinția sa? Vedeți cât de vătămătoare sunt scrierile, predicile, hipnozele și picturile de la Drăgănescu, pe care le făcea preacuvioșia sa, care toate le sugera că a avut duhul lui Ilie care este același cu al lui Ioan, iar

<sup>283</sup> Patericul..., Pentru Avva Arsenie, 40, 42, Pentru umilință, 37.

acum același cu al lui Enoh? Am avut discuții cu ucenici de-ai sfinției sale care ziceau că sufletul e una, duhul e alta, crezând în mod eretic că sufletul îl are fiecare om diferit, și unic, dar duhul poate trece de la unul la altul. Dar Sfinții Părinți ne învață cu toții, fără excepție, că duhul este partea cea mai înaltă a sufletului, și tocmai în el este unicitatea persoanei – n.n.] . (*Paraschiva Anghel, Dej*)

• ***Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune) [așa este. Jumătate din ucenici și i-a agățat cu minuni, jumătate din ei cu simțiri și învățături sofisticate, filozo(o)fi(i)ce, părut înțelepte – n.n.], că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pociumbi (țăruși); „Bate unul aici, unul acolo, unul acolo și unul acolo ”, iar după ce i-a bătut a zis: “Pe mine aici mă veți îngropa”*** [vedeți? Ca și oamenii lumii care se îngrijesc atât de mult pentru locul lor de îngropare. Sfinția sa și-a ales un loc pitoresc, ca oamenii impresionati de frumusețea creată de Dumnezeu să o asocieze cu păruta frumusețe a idolului lor. Este o lucrare asemănătoare cu modul în care și-a făcut fotografiile la tinerețe printre diferite obiecte artistice, ca să-și poată vinde imaginea mai bine. Dar acest mod de a lucra ca la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București, nu este duhovnicesc, ci foarte lumesc, ca să nu îl numim prea aspru – n.n.], ***Până atunci se știa că Părintele va fi înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu*** [deci, iar o părere personală și un zvon – n.n.]. *Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat ta Prislop și când a primit îngăduință de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat* [mai sus ni se arată realitatea. Nu rugăciunea, sau voia lui Dumnezeu a fost pricina, ci faptul că s-a simțit jignit în orgoliul său și dorința de a îmbogăți Prislopul, de fapt pe Maica Zamfira și acolitele sfinției sale. La Sâmbăta de sus nu puteau fi închinoviate femei, iar câștigul ar fi mers la stareț, nu la stareța inimii lui – n.n.] .

*Odată, am ajuns la mănăstire la Prislop și nu avea cine să acopere cu șindrila acoperișul porții. Era numai meseriașul, domnul Vâlcea, care a făcut și crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele.*

***Când a scris pe cruce anul morții „1989” i-a zis Părintelui Arsenie: “Nu greșim?”, și Părintele a zis: „Nici un ceas din 1990”*** [vedeți, nu a fost o părere. E clar că duhurile care îi hotărâseră execuția îl și înștiințaseră prin vedenii. Dacă ar fi fost de la Sfântul Duh, Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi lăsat nescris anul morții, ca lumea să nu-l ia drept prooroc.

Sfinții lui Dumnezeu fac toate în ascuns, după porunca Sfintei Evanghelii: *Mat 6:5 Și când te rogi, nu fii ca fățarnicii, că iubesc în adunări și în unghiurile ulițelor stând să se roage ca să se arate oamenilor. Amin zic vouă, că își iau plata lor.:6 Iar tu când te rogi, intră în camera ta, și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău celui întru ascuns și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, va răsplăti ție la arătare.*

Ca să nu fie ca proorocii mincinoși:

*2Pe 2:12 Iar aceștia ca niște dobitoace necuvântătoare firești, născute spre vânăre și stricăciune, întru cele ce nu înțeleg hulind, întru stricăciunea lor vor pieri; 13 Luând plata nedreptății, dulceață socotind pre desfătarea cea din toate zilele, spurcații și necurații, cari se hrănesc cu înșelăciunile lor, mâncând cu voi. 14 Ochi având plini de preacurvie și de păcat nepărăsit, amăgind sufletele cele neîntărite, inimă deprinsă în lăcomie având, fiii blestemului, 15 Cari lăsând calea cea dreaptă au rătăcit, urmând căii lui Valaam din Vosor, care plata nedreptății a iubit; 16 Iar mustrare pentru fărădelegea sa a avut: asin necuvântător, cu glas omenesc grăind, a oprit nebunia prorocului. 17 Aceștia sunt izvoare fără de apă, nori cari se poartă de vifor, cărora negura întunerecului în veac se păzește. 18 Pentru că cele semețe ale deșertăciunii spunînd, amăgesc cu poște trupești și cu înverșunări, pre cei ce cu adevărat au scăpat de la cei ce viețuiesc întru înșelăciune. 19 Făgăduindu-le slobozenia, singuri robi fiind ai stricăciunii, pentru că ori de ce este cineva biruit de aceea s'a și robit. 20 Că dacă după ce au scăpat de la spurcăciunile lumii prin cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acelea iarăși împleticindu-se, se biruiesc, s'au făcut lor cele de pre urmă mai rele*

decât cele dintâi, 21 Pentru că mai bine era lor a nu fi cunoscut calea dreptății, decât după ce o au cunoscut, a se întoarce înapoi de la Sfânta poruncă ce li s'au dat lor,

Câtă asemănare cu învățăturile și lucrarea Părintelui Arsenie Boca găsim în cuvintele Sfințelor Scripturi... de mai sus – n.n.] .

**Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viață când am avut ocazia să-l ating. Obrajii îi erau roșii [acestuia săracul, nu i se mai nălucea nici că are unghiile smulse, nici că are ochii deschiși, nici că sunt Sfinte Moaște, nici că scrie Enoh, ci că are obraji roșii, ca la bețivi sau la cei cu lupus eritematos – n.n.]. Era acolo și Părintele Sebastian. Părintele Sebastian era nevăzător, a avut o defecțiune la ochi și a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie l-a întrebat la vremea respectivă: „Mă moțule, vrei să-ți dau vederea și să te fac preot? ”, El răspunde: „Nu vreau să mai văd deșertăciunile acestei lumi ”**

[dacă era înainte văzător, cum de nu a știut că nu vrea să fie vindecat? Sau poate a aflat de la draci și a vrut să se slăvească în deșert ca taumaturg?

Dar ce cutezanță și necunoaștere a Sfinților Părinți să ia el însuși inițiativa vindecării, fără a-i fi cerută, nerespectând libertatea duhovnicească a celui bolnav și necultivând smerenia. Ba să mai arate și o nebunie fără de margini, prin a se compara cu Singurul ce poate da vederea: Dumnezeu, în loc să gândească despre sine măcar că ar obține aceasta de la El doar prin rugăciune și nu poruncă. Deși tot mândrie ar fi fost și aceasta, dar măcar mai mică, mai puțin evidentă. Și să îl facă el preot? Se vede că nu numai Maica Zamfira îl considera episcop, ci chiar el însuși se vedea așa – n.n.]

și a murit ca simplu monah. A fost și părintele Dometie, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie și să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile [este acea stare de înșelare umilința la comandă și la vedere. Săracul era în robie idolatră. La fel fac și amantii la pomenirea iubitelor de care nu se mai pot îndulci. În general oamenii duhovnicești lacrimiază doar la pomenirea lui Dumnezeu sau a Maica Domnului, care însă, din păcate, sunt înlocuiți în inima ucenicilor sfinției sale chiar cu preacuvioșia sa.– n.n.] .

**A murit joi și l-au înmormântat luni și era ca viu atunci, împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir [vedem că pătimeau bieții spectatori nu numai halucinații vizuale, ci și olfactive. Dar fiecare diferit după simțurile care le avea mai deschise spre lucrarea demonică – n.n.]. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt [vădind nu numai că se pune mai presus de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, dar mai presus și de Sfintele Sinoade Ecumenice care au dat anatema învățăturile lui și pe cei ce le inventează și propovăduiesc – n.n.].**

**La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam.**

**A trecut la cele veșnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. [ce mândrie. Să nu ai pace că... nu dezvălui tainele, pentru a fi lăudat drept tainic, disprețuindu-i pe ceilalți că nu le pot înțelege. În loc să ai tristețea cea bună că ești un păcătos, și poate Dumnezeu nu te va primi lângă el:**

*Se povestește despre avva Agathon, că se silea să facă toate poruncile și când trecea în corabie, el mai întâi apuca lopata, iar când mergeau la dânsul frații, îndată după rugăciune mâna lui pune masa, căci era plin de dragostea lui Dumnezeu. Iar când era să se săvârșească, a rămas trei zile având ochii deschiși și nemișcați. L-au mișcat atunci frații, zicând: “Avvo Agathoane, unde ești?” Acesta le-a răspuns: “Înainte judecății stau”. I-au zis ei: “Și tu te temi, părinte?” “Cu adevărat m-am silit după puterea mea, ca să păzesc poruncile lui Dumnezeu; dar om sunt și de unde să știu de au plăcut lucrurile mele lui Dumnezeu!” Și i-au zis frații: “Dar nu nădăjduiești, că lucrul tău este după Dumnezeu?” Zis-a bătrânul: “Nu nădăjduiesc, de nu voi întâmpina pe Dumnezeu, căci alta este judecata lui Dumnezeu, și alta cea a oamenilor”. Iar când au vrut să-l mai întrebe alt cuvânt, le-a zis lor: “Faceți bine și nu mai graiți acum cu mine, căci n-am vreme”. Și îndată s-a săvârșit cu bucurie. Că-l vedeau trăgându-se,*

în ce fel heretisește cineva pe prietenii și iubiții săi. Avea încă păzire mare în toate și zicea, că fără de păzire mare nu pășește omul la nici o faptă bună.<sup>8284</sup> – n.n.]

**A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obștea mănăstirii Prislop și n-a primit binecuvântare [vedeți că știau ierarhii ceva ce-l făcea nevrednic de slujire, care nu ni se spune nouă azi, dacă nici măcar odată, înainte de moarte, nu i-au ridicat caterisirea? – n.n.]. N-a putut să slujească. Cred că acolo voia să dezvăluie celelalte taine. [ce taină poate fi mai mare ca Sfânta Liturghie. Pentru a se lăuda cu tainele, și nu pentru a se pocăi că s-a lăsat de preoție și călugărie, dorea să slujească. De aceea Dumnezeu nu a îngăduit-o, ca să ne arate nouă că nu primește nici pilda vieții, nici învățăturile lui care ne vatămă – n.n.]**

*După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea niște necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare și mai trebuia să dea și nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul și i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: "Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta", S-a rugat la Părintele Arsenie și după vreo două săptămâni vine la mănăstire și-i mulțumește părintelui că l-a îndrumat să se roage la un așa sfânt care l-a ajutat, pentru că nici nu-și dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001. (Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)*

[nu-i ceva deosebit, și în Occident se rezolvă lucrurile la fel:

*Louise, de 37 de ani, de profesie funcționar public, atunci când nu s-a mai ajuns cu banii a făcut o ofrandă Zeiței Lunii, într-un altar improvizat în propria grădină, și după ce a ars salvie, a rostit, la lumina lumânării, următoarea incantație: "În fiecare zi, în orice mod, prosperitate să vină la mine."*

*Ea susține că în doar câteva săptămâni problemele cu banii s-ar remedia în mod uimitor, soțul său, consultant în IT, a primit o mărire de salariu, ceea ce le-a adus peste 1.300 de euro în plus. De asemenea, o jucărie pe care o păstra în pod s-a vândut pe eBay cu un preț mult mai mare decât a anticipat, iar dintr-o asigurare pe care o aveau pentru un laptop au primit peste 2.500 de euro.<sup>285</sup>*

Numai că în acea situație lucrurile nu sunt la fel de grave ca la noi. Niciodată nu o să afirme Louise că ar fi vreo Ortodoxă, poate că nici nu aflat vreodată ce înseamnă aceasta, deci nu are o vină așa de mare ca și creștinii noștri ce aleargă la un amăgit în loc să meargă la un Sfânt autentic, atât de mulți în țara noastră, cu Sfinte Moaște întregi. Și precis nu o să zică cineva despre zeița lunii că ar fi vreun Sfânt în Hristos. Așadar, când biata Louise, poate, va vedea că pe lângă banii ce îi obține i se va cere sufletul și când vor începe în viața ei necazurile vrăjitorilor, multe și de nedescris, are o șansă mare să se pocăiască și să-L caute pe Hristos, ajungând la Ortodoxie și prin Sfântul Botez (însoțit cu lucrarea personală de atenție) putând fi vindecată de toate. Dar bietului amăgit ce caută bani la mormântul unuia mai amăgit ca el, cine va avea curajul să-l facă să se spovedească cu durerea inimii că a căzut în cursa diavolului? Și dacă se va găsi cineva, cum va ști să-i recomande un preot neamăgit de arsenism chiar în parohia lui, ca să nu cadă din lac în puț? Dar oare bietul Ortodox învățat să-și caute doar confortul financiar și nu să-și scotocească sufletul de păcate îl va crede, când minunea diavolească s-a făcut în numele unui ieromonah pentru care se fac presiuni oficiale, populare și scremute de canonizare? – n.n.]

*Părintele Arsenie a zis odată către mine: „Mă, tu ai văzut a cruce... și nu trebuia să o arăți la lume". Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare și zice „Mă, de ce arăți, te rog să nu mai arăți, că lucrurile cerești nu se arată" [se pare că Ioan era tot un vizionar profesionist cu vechime în branșă, ca Părintele Arsenie Boca. Avea vizuini,*

<sup>284</sup> Patericul..., Pentru Avva Agathon, 27.

<sup>285</sup> <<http://www.evz.ro/cele-mai-moderne-vrajitoare-din-europa-traiesc-in-anglia-cat-de-diferite-sunt-de-mamele-omida-din-romania.html>>, luni, 7 decembrie 2015

**pardon viziuni, după Sfânta Evanghelie: Mat 8:20 Și au grăit Iisus lui: vulpile au vizuini și pasărele cerului cuiburi, iar Fiul Omului n'are unde să-și plece capul,** fiindcă nu găsește po-căință în inimile oamenilor, ci căutarea de plăceri, din care unele dintre cele mai primejdioase (fiindcă îngâmfbă sufletul) sunt vedeniile. **Dar atunci de ce sfinția sa le arăta. Evident că ori era invidios pe alții ce le aveau, ori mărturisește indirect că nu erau cerești – n.n.]**

***Dar atunci nu am știut de ce vorbește el așa*** [ceea ce înseamnă că încă de pe atunci a fost indus hipnotic să vadă cele de la înmormântare. Fiindcă dacă ar fi fost vorba de smerenie, ar fi ascultat de Părintele Arsenie Boca și nu ar fi povestit la nimeni viziunea eretică (ce învață despre reîncarnare) ce urmează, deoarece pomenește de lucrarea cu duhul de la un Sfânt (nu al unui Sfânt dacă ar fi vrut să zică despre ajutorul dat de un Sfânt). Dar aceasta ne învață și că Părintele Arsenie Boca nu avea habar ce înseamnă vedeniile cerești dacă astfel de scamatorii cu rațiuni mincinoase, induse de demoni, le numește cerești. Ioan avea astfel de vedenii nălucitoare, nes-tatornice și fără sens și pe vremea când lua sfat de la băntuitorul de viziuni de la Prislop. Dacă ar fi fost altfel, ar fi avut discernământ și ar fi zis: acelea erau cerești, aceasta demonică. Dar să vedeți mai departe cum înșală satana pe bieții oameni, prin vază – n.n.] .

***Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă*** [vă dați seama de cine e făcut mormântul de la Prislop? Lucrare diavolească de la construcție până la conținut... spurcat loc construit de un înșelat, în cinstea altui înșelat, dascălul său. Mare este bunătatea lui Dum-nezeu că l-a îngăduit lângă peștera Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop, ca oamenii murdăriți de duhurile de la mormântul Părintelui să fie curățați de peștera Sfântului, și în același timp să se descopere, din însăși realitatea, manifestarea și alcătuirea falsei minuni, marea înșelare în care a viețuit, lucrat și învățat sfinția sa – n.n.]. ***Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserică, eram toți afară, și a apărut o cruce albă de pe clopotniță până la el (în văzduh) și crucea a pornit. Și când a venit crucea a venit și un nor mare. Am văzut eu asta. Și s-a dus norul să prăvălească crucea albă și nu a prăvălit-o și a venit alt nor cu altă viteză și s-a nimicit norul și crucea s-a dus către miazăzi. După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mănăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „X”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui.*** [Uite crucea, nu e crucea. Uite norul, nu e norul. Alba neagra nu cu unghii ci cu crucile tâlharilor și cu nori. Nu a arătat nimănui vedeniile, dar le-a făcut publice în scris. Grozavă smerenie – n.n.]

***Dar am văzut-o... Cred că Părintele Arsenie a lucrat cu un duh de la un Sfânt*** [Ce mentalitate eretică. După cum am văzut din vedenia norilor cu scrisul Enoh, ucenicii sunt convinși că în Părintele Arsenie Boca era duhul unui Sfânt. Deci era ori posedat, ori reîncarnarea unui Sfânt. Dar cum numai diavolul intră în tine ca să te posede, fiindcă Sfinții respectă libertatea tuturor, iar reîncarnarea nu există, vedem înșelarea mentalității vizionarului și înțelegem ce fel de duhuri i se arătau. Nu întotdeauna crucile sunt de la Dumnezeu. Există și crucile tâlharilor, iar, după cum am văzut mai sus la Sfinții Părinți, în zilele noastre, datorită dorinței de a sluji cu mintea simțirii și plăcerii de sine (prin vedenii) și refuzului de a sluji înțelepciunii și plăcerii de Dum-nezeu (prin pocăință), diavolul mimează și cruci schimbătoare, ca să înșele mai profund. El este lăsat să facă aceasta datorită lipsei crucii înțeleșurilor (a stării de jertfă ce primește cu răbdare durerea și respinge plăcerea, chiar și cea mai subtilă, sufletească, de sine, prin înfrânare) din mintea celui ahtiat de plăcerea de sine care se hrănește atât de mult și putred cu arătări. Chiar dacă am primi cuvântul în sensul că Părintele Arsenie Boca lucra cu un duh de la un Sfânt, în sensul că ar fi primit în stăpânirea sa duhul unui Sfânt prin care lucra, tot avem o avariere gravă dogmatică. Chiar și îngerii slujitori oamenilor nu devin obiecte în mâinile celor slujiți, ci sunt frații mai mari ce ne ajută înțelegător, având slujirea iubirii, nu slujirea robirii. Numai Domnului Hristos îi slujesc și îngerii și oamenii ca niște robi, dar El îi numește și îi preface în prietenii Săi. *Ioan 15:14 Voi prietenii mei sunteți, de veți face câte eu poruncesc vouă. 15 De acum nu vă mai zic vouă slugi, că sluga nu știe ce face domnul său, ci pre voi v'am zis prieteni, că toate câte am auzit de la Tatăl meu, am arătat vouă.* Iar dacă însuși Dumnezeu îi numește prieteni, cum îndrăznesc ucenicii Părintelui Arsenie Boca să susțină că lucra cu duhul de la un Sfânt? Dacă ar fi fost creștin în cuget, ar fi spus că Părintele Arsenie Boca se ruga vreunui Sfânt să

mijlocească la Hristos pentru a-l ajuta să lucreze una și/sau alta. Nu minuni, ci pocăință – n.n.] (Ioan Bica, 76 de ani; Voivodeni)

- *La înmormântare nu m-am dus că era tare frig. Eu sunt mai mofturos. Mie nu-mi place unde e lume multă. Eu am zis că dacă mă duc la Părintele mă duc când nu e lume. Părintele mai zicea și lucrul acesta: „Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc ” și mai spunea așa: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo!”* [nu se poate susține că unii ucenici au mințit exagerând. Vedem că toți ne amintesc de astfel de fraze mândre ale Părintelui Arsenie Boca. Nu iese fum fără foc. Nici pucioasa mândriei, fără lucrarea iadului de foc – n.n.] (Ierod. Ieronim Coldea)

[...]

- *Țin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creștine și am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng [simțirea „umilinței” specifice lucrării ce iradiază de la Prislop. Vom vedea că nu este vorba de plâns duhovnicesc, după curiozitatea cu care urmărea minunile, descrisă puțin mai jos – n.n.]. Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, și un bărbat foarte înalt, amândoi țărani din părțile Făgărașului, și brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântați, și-a îndreptat mâna spre inimă și deodată a făcut așa, în mare șoaptă: «uoaaaahhh!» [ce reacție trupească, în simțire, grosolană, șocantă, atât de diferită față de lucrarea ascunsă, nevăzută și lină a vederilor dumnezeiești – n.n.]. L-am urmărit prin curtea mănăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela [se pare că nu numai pe pisici omoară curiozitate – n.n.]. Și când mergeam cu toții spre groapă, am tras cu urechea și am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, o cruce de stele*

[nu numai curiozitate, dar și tras cu urechea. După cum vedem în unele icoane ale Înfricoșatei Judecăți, pedeapsa celor ce trag cu urechea este sfredelirea ei de către un duh necurat.

Urmăriți vă rugăm cum se schimbă vedeniile: unii văd ochi albaștri, alții nori, alții cruci luminoase ce se bat cu norii, alții cruci de stele, alții scrisoare pe cer „Enoh”, alții au plânsete dezechilibrate din simțiri amăgitoare. De aici se vede că lucrarea de la Prislop nu este statornică, dumnezeiască, ci schimbătoare, alunecoasă, nălucitoare după simțirea celui ispitit. Așadar la înmormântarea Părintelui Arsenie Boca am avut de a face cu o puternică prezență diavolească, pentru a-i convinge pe participanți că preacuvioșia sa este Sfânt.

Ce diferită manifestare față de lucrările cu adevărat dumnezeiești. De pildă la arătarea Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului toți care s-au învrednicit să vadă, au văzut același lucru, primind și același înțeles mântuitor. Nu a fost vreo arătare gratuită, pentru încântarea simțurilor.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfânta Evanghelie: *Ioan 12:28 Părinte, proslăvește numele tău. Deci a venit glas din cer; și l-am proslăvit și iarăși îl voi proslăvi.:29 Iar norodul care sta și auzea, zicea: tunet se făcu; alții ziceau: înger grăi lui.:30 Răspuns-au lor Iisus și au zis: nu pentru mine s'a făcut glasul acesta, ci pentru voi.*

Deși, în funcție de pregătirea duhovnicească a fiecăruia, au înțeles că au pățimit fie glasul Tatălui, fie glasul îngerului, fie un tunet, dar toți au avut aceeași lucrare în auz. Înțelesurile lor au fost diferite, mai mult sau mai puțin deslușite, dar Hristos nu i-a lăsat doar cu încântarea minunii, ci le-o și tâlcuiește, finalizând-o cu darul înțelegerii, care cheamă la înțelepciune. În felul acesta ne învață pe toți că minunile Dumnezeiești se fac numai pentru a primi o rațiune, un înțeles duhovnicesc pentru pocăință, care să ducă la schimbarea minții și libertatea echilibrului. Vederea duhovnicească nu este de un gust îndoielnic, ieftin, doar de dragul spectacolului taumaturgic. Nălucirile de dragul impresiionării și robirii se fac doar de draci și de slujitorii lor. – n.n.]/[...]



- *La înmormântarea părintelui Arsenie Boca, în 1989. părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: "Aici, astăzi, suntem cei chemați de Părintele Arsenie Boca; toți aceștia ne vom întâlni cu Părintele în rai" [de atunci s-a început lucrarea de mântuire magică și automată, stil business a închinătorilor de la Prislop. Cei ce vin la mormântul sfinției sale, nu vin chemați de dorul lui Hristos, ci de Părintele Arsenie Boca, a cărui fel de a lucra din viață, centrat pe sine, continuă și după deces. Și, în concepția lor sectară, toți prezenți acolo, precis se vor vedea la rai. Ne mai mirăm de priza la public a unei astfel de amăgiri, care în plus față de siguranța mântuirii de la secte, are și praful aruncat în ochi că este vorba de Ortodoxie, dar în realitate este cel mai hâd ortodoxism? – n.n.]*

*La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareță de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutățile materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume și atunci va scăpa de necazurile materiale [vedeți cum Părintele Arsenie Boca a avut în minte nu smerenia la îngropare ci regizarea asigurării financiare a iubitei Maici Zamfira, a ucenicilor și a celor ce îl vor adora? – n.n.] . La scurt timp Părintele a murit; de atunci și până acum este o afluență mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenie Boca. (D-na Prof C.F.)*

- *Părintele va fi veșnic în amintirea făgărășenilor! Și eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost și a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoții care l-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe fața Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe fața Părintelui și nu s-a mai șters niciodată, așa cum s-a imprimat și pe fotografie [cum nu mai avem ochi albaștri deschiși, ci lacrimi de piatră, sculptate, neșterse. Altă mărturie despre năluciri – n.n.]. (Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)*

[...]

- *Pentru mine Păruitele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor [ați văzut roadele cumplitei amăgiri a lucrării sfinției sale în sufletele amărâte ale discipolilor? – n.n.] . Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea ["Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la A Doua Venire"]. Sigur că da. smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire [dar și de aici se vede diferența între toți Sfinții și un înșelat. Nu am găsit nicăieri că Părintele Arsenie Boca a lăsat măcar verbal cuiva să se roage pentru el, darămite în scris. Se credea pe sine însuși mijlocitor pentru toată lumea, deci în mintea lui era ideea că nu are nevoie de rugăciuni, ci el va porunci pentru unul și altul și se va împlini. Nici măcar nu va avea nevoie ca să se roage măcar sfinția sa, ci doar va hotărî și se va executa. Sfântul Ioan Iacob nu a făcut hocus-bocus cu trupul (să nu mă dezgropați, dar, totuși să vă închinați la mormântul meu, cash). Atât de smerit era, încât nici în ruptul capului nu s-a gândit că vreodată l-ar dezgropa cineva, ci doar implora pe toți să se roage pentru el, ca să scape de iad, de aceea, după cum și lucrarea de smerenie călugărească i-a fost diametral opusă față de a Părintelui Arsenie Boca, ce avea mândrie mirenească, așa și roadele lor sunt cu totul diferite. Mai întâi a stat tăcut în mormânt, atâta vreme – n.n.] . Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie, Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră [în schimb în jurul mormântului Părintelui Arsenie Boca se face mult zgomot acum, ca după (poate tot 20 de ani) să se dezgroape adevărul. Dă Doamne și scoate-i oasele negre și groaznice ca să se sperie toți și să se oprească din amăgire, cum ai descoperit oasele din templele idolești pe vremea Sfântului Constantin cel Mare, ca lumea să scape de păgânism. Nu lăsa să aducă ucenicii moaște de la vreun Sfânt, ca să ne înșele că sunt ale Părintelui Arsenie Boca, auzi-ne Doamne și ne miluiește! – n.n.] . Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat [deja vedem cum se*

schitează planul atacului mormântului făcut la porunca „sfântului Ardealului”. Deja acest plan a fost dus, parțial la îndeplinire, printr-un rătăcit, acompaniat de multă vâlvă mass media. Acum urmează să vedem repetarea lui, căci în „protocoalele înțelepților Prisolopului” se spune că: – n.n.]. *Și se va arăta multora.*

*Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare [după cum vom vedea a fost dezgropat de trei ori, și, ca să nu se vadă public groaznică lor înfățișare, s-a evitat obiceiul de la 7 ani. Vedem că acest părinte ori era dezinforma, ori era cointerestat să ascundă realitatea. Oricum, după cuvintele de mai jos, lucrarea preacucerniciei sale nu îl are în miez pe Hristos, ci pe... Arsenie. Ba, mai rău, se considera și un inspirat – n.n.] . Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: „Iubiți credincioși. dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta” [cu adevărat lacrimile Părintelui Arsenie Boca nu sunt normale. Sau nu era o ploaie normală, căci era acidă? Vedeți ce predici lozinci (centrate descentrat pe el) sunt la mormântul sfînției sale? Să dai umbrele la o parte, ca să te uzi cu apă de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Ce lucrare ră(tă)cită! Pe lângă răceala trupului să dobândești și pe cea a sufletului față de Hristos și adevărata lui Evanghelie lăuntrică: pocăința – n.n.] . **La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica** [fiind văzut, erau din slavă deșartă – n.n.] . **Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare!”**.*

[după cum am văzut la adevărații Sfinți Părinți maturizarea duhovnicească se manifestă prin harul lacrimilor. Părintele Arsenie Boca, așadar, nu avea nici măcar infantilism spiritual, ci doar duritatea părerii de sine, înjugată la un duh pitonicesc. Iată adevărata lucrare călugărească, pe care, după cum am văzut și cum ne arată acum și ucenicii, Părintelui Arsenie Boca nu o avea:

#### CUVÎNTUL IX

înfațișarea pe scurt a felurilor rînduiei și vietuirii călugărești.

*Și cum și în ce chip se nasc virtuțile unele din altele*

*Din lucrarea silită se naște căldura nemăsurată, care arde în inimă din amintirile fierbinți ce se ivesc din nou în minte. Iar lucrarea aceasta împreună cu paza subțiază mintea în căldura lor și-i dăruiesc vederea. Și această vedere naște gândurile fierbinți de care am vorbit, în adîncul vederii sufletului, care se numește contemplație. Iar această contemplație naște la rîndul ei căldura, și din căldura aceasta, venită din harul contemplației, se naște curgerea lacrimilor. La început cîstigul e mic, adică într-o zi îi vin omului de multe ori lacrimile și iarăși e lipsit de ele. Pe urmă însă îi vin lacrimile neîncetate. Iar din lacrimile neîncetate, sufletul primește pacea gândurilor. Și de la pacea gândurilor, sufletul se înalță la curăția minții. Iar de la curăția minții, omul ajunge la vederea tainelor lui Dumnezeu. Căci curăția este ascunsă în pacea din partea războaielor. După acestea, mintea ajunge să vadă descoperiri și semne, cum a văzut Iezechiel proorocul. Acestea închipuiesc cele trei trepte prin care se apropie sufletul de Dumnezeu.<sup>286</sup>*

De unde se vede că vedeniile Părintelui Arsenie Boca (care nu avea lacrimile neîncetate, deci nu ajunsese la curăția minții, căci nu trecuse prin astfel de etape), nu erau de la Dumnezeu, ci de la durii draci: „Mă, să nu mai faci cutare, că așa vrem noi”. Care Sfânt se adresa ucenicilor cu „Mă”? Cine din oamenii lui Dumnezeu a fost lipsit de delicatețe? – n.n.]

(Pr. Nicolae Robota)

• **Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, avea nevoie, simțea nevoie ca poporul să se apropie de el.** [ce rătăcire. Sfântul Prooroc Ilie iubea să stea în pustie. De dragul poporului și râvna

<sup>286</sup> Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Isaac SIRUL, Filocalia Sau Culegere Din Scrierile Sfinților Părinți Care Arată Cum Se Poate Omul Curăți, Lumina Și Desăvârși, Volumul X (Cuvinte Despre Sfintele Nevoințe), Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, <sup>2</sup>1981, pp. 69-70.

**pentru Ortodoxie (legea lui Dumnezeu) se jertfește și vine să-l îndrume, îndepărtând prorocii mincinoși (ce îndemneau la hinduismul de atunci) și chemând oile rătăcite ale casei lui Israil să vadă minunea:**

*3Re 18:28 Și strigau cu glas mare, și se tăiau după obiceiul lor cu cuțite, și se băteau cu bice până la vărsarea sîngelui lor [de pe atunci era obiceiul de a fi bici al lui Dumnezeu... de fapt al dumnezeilor mincinoși – n.n.] . 29 Și se trecuse de amiazăzi, și era îndeseară, și au prorocit până ce venise vremea să se aducă jertfa, și nu era glas, nu era ascultare; și a grăit Ilie Tesviteanul către prorocii urâciunilor, zicând: dați-vă înlături acum, ca să aduc și eu arderea cea de tot a mea, și s-a dat înlături și s-au dus. 30 Și a zis Ilie către popor: apropiați-vă către mine, și s-a apropiat tot poporul către el, și așază jertfelnicul Domnului cel săpat. 31 Și a luat Ilie douăsprezece pietre după numărul semințiilor lui Israil, precum au grăit către dânsul Domnul, zicând: Israil va fi numele tău.*

**Așadar Sfântul Prooroc Ilie îi chema la el fizic, ca să fie atenți la Dumnezeu. Numai cei cu slavă deșartă, ca preacuviosul, au nevoie de mulțimi ca să aduleze. El cheamă la el pe oameni ca să îl aibă pe sfinția sa ca centru, înlocuind pe Hristos – n.n.] „Apropiați-vă de mine” zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. „Apropiați-vă de mine”, parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire. în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători [vedeți că nu se mulțumește doar cu parastasul său ci vrea că toate duminicile și sărbătorile să fie dedicate lui? – n.n.]. „Apropiați-vă de mine” pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, **pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți** [așa este, dar în Părintele Arsenie Boca Dumnezeu lipsește și, mai mult, este opacizat, fiindcă se interpune în mintea omului care nu mai gândește decât la „Sfântul Ardealului”, ca unic Sfânt, uitând de Unul Sfânt, ce ar trebui să fie unica preocupare a tuturor. – n.n.] . Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt, intru-un fel... întruparea Duhului Sfânt ". „Apropiați-vă de mine!". Și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie, și poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru- neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți "ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții. iată. după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că **poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit** [nu simte săracul așa, este doar manipulat – n.n.] . Simte poporul și se **apropie de mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: „ Va lua țara foc din Prislop!"** [spre deosebire de apropierea de Ilie care însemna depărtarea de cei ce îl duceau în rătăcire și idolatrie, la Prislop este mișcarea inversă de la Ortodoxie la rătăcire, arse-niolatrie și noul păgânism. De aceea nu – n.n.] . *E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu [ci de focul de la Colectiv, având același mesaj, dar mai pervers, mascat ca fiind nu satanism, ci ortodoxism. Focul iadului venit pe pământ, al patimilor împreunării trupești, viziunilor hinduse, al pierderii sufletelor și trupurilor, al ochilor de foc și vicleni ai celui înșelător, ai falsei mucenicii admirată de lume, dar care învinuiește cu obrăznicie pe Patriarh și Sfânta Biserică Ortodoxă dacă ia vreo atitudine sănătoasă de apărarea dreptei credințe și discernământ și care amână canonizarea impusă de forțe obscure, cât va mai putea. Acum cu durere observăm: cu adevărat a luat foc țara de la Prislop, cum afirma cu mândrie Părintele Arsenie Boca. Dar ne este teamă ca nu cumva din cauza acestei hulitoare și false sfințenii să nu se ajungă la uniatism la ruperea Bisericii și în final a neamului Românesc, iar în final ar duce la arderea ce pierzătoare și veșnică, pregătind lumea pentru falsele minuni ale lui antihrist, de același fel ca cele de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Focul de la Prislop pustiește în calea sa ceva care și așa era firav: pocăința, singura ce ne putea scăpa ducându-ne în mâinile lui Dumnezeu – n.n.] și prin tot ceea ce se scrie bine, și prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită [cu***

adevărat. Au apărut și astfel de cărți Arhimandrit Paulin LECCA, Jurnal duhovnicesc, Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca, Lidia STĂNILOAE IONESCU, Lumina faptei din lumina cuvântului: împreună cu tatăl meu, Dumitru Stăniloae. Așteptăm și altele care pun mai presus Sfinții Părinți decât amăgirea de la Prislop căruia i se face atâta reclamă – n.n.] *care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre* [dar care mesaj este deformat, denaturat și ascuns cu multă subtilitate de Părintele Arsenie Boca, făcând pe oameni să rătăcească. Numai cei ce nu sunt superficiali și cercetează Sfinții Părinți comparând cu amăgitoarele scrieri ale sfinției sale și închinare precuvioșiei sale, se îngrozesc și își dau seama de marea rătăcire de suflet pierzătoare aflată în ele. Dar, din păcate, acum oamenii merg după păreri preconcepute și prejudecăți auzite – n.n.]. †P.S. Daniil Partoșanul<sup>287</sup>.

---

## 2. POATE FI CONSIDERAT MUCENIC?

---

Deși o parte din ucenici (contraziși de ceilalți) pentru a-și manifesta, justifica și învârtoșa efuziunea celestă, spun că a fost chinuit de securitate, totuși nici acesta nu este un criteriu de mucenicie. Nu toți cei omorâți politic sunt martiri, nici măcar toți cei omorâți pentru Hristos nu sunt mucenici.

Pentru a ajunge Sfânt Mucenic este nevoie să aperi adevărata dreaptă credință prin fapte și învățături:

*Rom 10:8 Dar ce zice scriptura? Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și întru inima ta; adevărat, cuvântul credinței care propoveduim. [se înțelege cea Ortodoxă – n.n.] 9 Că de vei mărturisi cu gura ta pre Domnul Iisus, și vei crede întru inima ta, că Dumnezeu l-au ridicat pre el din morți, te vei mântui, 10 Că cu inima se crede spre dreaptate [deci dreapta credință – n.n.]; iar cu gura se mărturisește spre mântuire. 11 Că zice scriptura: tot cel ce crede întru el nu se va rușina.*

Se înțelege că cel ce crede în Iisus Hristos și nu în Arsenie Boca. Dar credința din inima și gurile ucenicilor și sfinției sale este centrată pe Părintele Arsenie Boca, lucru cel mai evident la așezământul de la Drăgănescu.

\*\*\*

Cercetarea vieții și învățăturilor mărturisitorilor care nu sunt canonizați de Sfânta Biserică – deci nu sunt trecuți prin filtrul Sfintei Predanii dăruită nouă de Domnul nostru Iisus Hristos prin Sfintele Sinoade Ecu-menice – nu este suficientă pentru a găsi voia lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea lăuntrică și nici pentru a afla Adevărul. Unii din mărturisitori au avut și alte motive în lupta lor, de multe ori din dragoste de neam, politice și/sau personale. Nefiind centrați pe dragostea de Hristos și nelucrând pocăința, ci eroismul, nu au avut ca o caracteristică a lor insuflarea de către Sfântul Duh, pentru a fi învățători și pilde pentru mântuire. Acest lucru este vizibil în multe din cărțile scrise de ei, în care se vede că au mari neclarități în legătură cu dreapta credință. Despre lucrul acesta ne învață și Sfântul sfințit mucenic Ciprian al Cartaginei, când ne vorbește chiar și de mărturisitorii pentru Hristos (numiți confesori), superiori din punct de vedere al pregătirii duhovnicești față de cei ce se luptă doar pentru eliberarea patriei. Cu toate acestea nici ei nu sunt scutiți de rătăcirii, nici cu viața, nici cu învățăturile:

XIV.

---

<sup>287</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 113-121.

Asemenea oameni, chiar dacă au fost uciși în numele credinței lor, nu-și vor spăla nici cu sânge greșelile. Vina dezbinării e gravă, de neiertat, și suferința n-o poate purifica. Nu poate fi martir cel ce nu este cu Biserica. Nu intră în împărăția cerurilor cel ce a părăsit Biserica, locuitor pe pământ a împărăției cerești. Hristos ne-a dat pacea, ne-a învățat să fim uniți și solidari, ne-a recomandat să păstrăm neatînse și necălcate legăturile dragostei și ale înțelegerii; nu poate să se numească martir cel ce nu respectă dragostea frățescă. Aceasta ne învață și ne asigură Apostolul Pavel zicînd: «Chiar dacă aș avea atîta credință, încît să pot muta munții din loc, dar dragoste nu am, nimic nu sînt ; chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor, iar corpul meu l-aș da să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea e mărinimoasă și binevoitoare, dragostea nu pizmăiește, nu se trufește, nu se înfurie, nu lucrează cu nebăgare de seamă, nu gîndește răul, toate le iubește, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă» 46. Dragostea niciodată nu va cădea, zice Pavel, căci ea va domni întotdeauna, prin unitatea fraternității și solidarității va dura veșnic. Nu poate ajunge dezbinarea în împărăția cerurilor, la răsplata lui Hristos care a zis : «Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi» 47. Nu poate îndeplini această poruncă cel ce prin discordia perfidă a încălcat dragostea lui Hristos. Cine n-are dragoste nu-L are pe Dumnezeu. Apostolul Ioan spune : «Dumnezeu este dragoste și cel ce rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el» 48. Nu pot rămîne cu Dumnezeu cei ce nu vor să fie uniți în Biserica lui Dumnezeu. Chiar dacă vor arde pe rug sau vor fi dați fiarelor sălbatice, aceea nu va fi coroana credinței, ci pedeapsa trădării, și nu sfârșitul glorios al celui cu virtute religioasă, ci moartea din disperare. Unul ca aceștia poate fi ucis, dar nu poate fi încoronat. Mărturisește că e creștin, ca și diavolul care adesea minte că e Hristos, căci însuși Domnul ne atrage luarea-aminte și zice : «Mulți vor veni în numele Meu spunînd : Eu sînt Hristos, și pe mulți vor înșela» 49. După cum el nu e Hristos, chiar dacă înșeală cu numele, la fel nu poate fi creștin cine nu rămîne în Evanghelia lui Hristos și a adevăratei credințe.<sup>288</sup>

#### XV.

Căci a profeti, a scoate demonii, a face multe acte de virtute pe pământ este lucru mare și admirabil, dar nu dobîndește împărăția cerească cel ce înfăptuiește toate acestea, dacă nu merge respectînd drumul drept al adevăratei credințe. Vestește Domnul și zice : «Mulți îmi vor spune în ziua aceea : Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profetit, nu în numele Tău am scos demonii, nu în numele Tău am săvârșit mari fapte de virtute ? Atunci Eu le voi răspunde : Niciodată nu v-am cunoscut, fugiți din fata Mea cei ce ați înfăptuit nedreptatea» [...]

#### XVIII.

Astfel, Core, Datan și Abiron, care au încercat să răpească lui Moise și preotului Aaron dreptul de a sacrifica, îndată au fost pedepsiți pentru încercările lor : legăturile pământului s-au rupt, o adîncă prăpastie s-a deschis sub picioarele lor și i-a înghițit de vii. Dar nu numai pe ei, care fuseseră făptașii nedreptății, i-a lovit mânia lui Dumnezeu, ci și pe ceilalți 250 de complici și participanți la aceeași nebunie, uniți în aceeași îndrăzneală, un foc trimis de Domnul ca grabnică pedeapsă i-a mistuit, arătînd și învățînd că toți cei ce s-au împotrivit lui Dumnezeu au fost niște nemernici, care au încercat cu voință omenească să dărâme rînduirea lui Dumnezeu . La fel și regele Ozias, aducînd un vas cu tămâie și vrînd, contra legii lui Dumnezeu, să facă un sacrificiu cu de la sine putere, deși i se împotriva preotul Azaria, fiindcă n-a voit să cedeze și să se supună rînduiei, ajungîndu-l pedeapsa divină, s-a îmbolnăvit de lepră din cauză că a supărat pe Domnul, fiindcă i-a atinsă tocmai acea parte a corpului unde sînt însemnați cei ce-l merită pe Dumnezeu . și fiii lui Aaron, fiindcă au pus pe altar un foc străin, pe care nu-l încuviințase Domnul, au fost nimiciți pe dată, în fața Domnului care i-a pedepsit.

#### XIX.

<sup>288</sup> 46. I Cor. XIII, 2—8.

47. In. 15, 12

48. In. 4, 16.

49. Mt. 24, 5

*Pe aceștia îi imită de bună seamă și-i urmează cei ce, disprețuind tradiția lui Dumnezeu, introduc învățături străine, inventate de oameni, Pe aceștia îi mustră Domnul și-i ceartă în Evanghelia Sa zicînd : «Călcați porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră» . Această crimă este mai gravă decît cea săvârșită de unii apostoli, care totuși, căinîndu-se de greșelile lor, se roagă lui Dumnezeu și obțin iertare. Aceștia vin la biserică și se roagă în ea; aceia luptă împotriva Bisericii. Aceștia poate au greșit de nevoie, aceia de bunăvoie se țin de greșeală. Apostatul și-a produs numai sieși vătămare, cel ce a încercat să facă o erezie sau o schismă a amăgit pe mulți, tîrîndu-i după sine în greșeală. Unul este pagubă a unui singur suflet, celălalt primejdia multora. Unul înțelege*

*că a greșit, plînge și se călește ; celălalt, îngâmfat în păcatul său și complăcîndu-se în delicturile sale, desparte pe fii de mamă, răpește oile de la păstor, calcă legămîntul față de Dumnezeu. Apostatul a păcătuit o singură dată, celălalt păcătuiește zilnic. In sfârșit, apostatul, primind martiriul, poate primi cele promise ale împărăției divine, dar schismaticul, dacă a fost ucis în afara Bisericii, nu poate ajunge la răsplata Bisericii .*

XX.

*Să nu se mire cineva, prea iubiți frați, că unii dintre confesori ajung la aceste abateri; că de aceea și alții fac greșeli atît de mari și atît de grave. Mărturisirea credinței în prigoană nu face pe cineva imun față de înșelăciunile diavolului, sau să-l apere punîndu-l într-o permanentă siguranță împotriva ispitelor, primejdiilor, curselor și atacurilor lumești, cît timp el trăiește încă în lume. Altfel, n-am fi văzut la confesori înșelăciuni, blestemății și adulter, pe oare le regretăm și de care ne îndurerăm văzîndu-le la cățiva. Oricât de mare ar fi un astfel de confesor nu este mai înțelept decît Solomon și nici iubit de Dumnezeu. Cel ce cît timp a umblat pe căile Domnului, atîta timp a păstrat harul pe care-l dobîndise de la Domnul, același, după ce a părăsit calea Domnului, a pierdut și harul Domnului. De aceea este scris : «Păstrează ceea ce ai, ca să nu primească altul coroana ta» . Căci Domnul n-ar amenința că poate să ia înapoi coroana dreptății, decît fiindcă, pierzîndu-se justiția, este necesar să se piardă și coroana .*

XXI.

*Mărturisirea credinței în prigoană este început de glorie, dar nu chiar un merit pentru coroană și nu încheie lauda, ci este începutul demnității, precum s-a scris : «Cine va răbda pînă la sfârșit, acela se va mântui». Ce a fost înainte de sfârșit este treaptă care duce la înălțimea mântuirii, nu e chiar termenul care constituie priporul înălțimii. Cineva este duhovnic, dar după confesiune pericolul este mai mare, fiindcă dușmanul este și mai mult provocat. Poți fi confesor dar cu atît mai mult trebuie să stea cu Evanghelia Domnului cel ce a dobîndit prin*

*Evanghelia gloria de ta Domnul... Cui i se dă mult, l se cere mult, și cui i se acordă mai multă demnitate i se pretinde supunere. Nimeni să nu piară sub înrăurirea confesorului, nimeni să nu Învețe din purtările confesorului nedreptatea, obrăznicia, perfidia. Poate fi confesor, dar să fie*

*umilit și la locul lui, să fie modest în învățătura și faptele lui, cel ce se numește mărturisitor al lui Hristos să imite pe Hristos pe care-L mărturisește. Căci dacă zice Hristos : «Cine se înalță se va umili și cine se umilește se va înalța» , și dacă El a fost ridicat de Tatăl, fiindcă pe pămînt S-a umilit în Cuvîntul, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu Tatăl , cum poate iubi înălțarea El, care ne-a recomandat prin legea Sa umilința și care a primit El însuși cel mai strălucit nume ca răsplată a umilinței ? . Poate fi confesor al lui Hristos, dacă nu întinează după aceea măreția și demnitatea lui Hristos. Limba care a mărturisit numele lui Hristos să nu fie vorbitoare de rău, supărătoare, să nu fie auzită iscînd neînțelegeri și procese, să nu arunce după cuviințe de laudă venin de șarpe contra fraților și contra preoților lui Dumnezeu. Dealtfel, dacă va fi vinovată și demnă de dispreț, dacă și-a îndeplinit confesiunea prin- tr-o rea convorbire, dacă și-a pătat viața prin ticăloșie, dacă, în sfârșit, după ce a fost făcut confesor părăsind înțelegerea și spărgîndu-i unitatea, a schimbat credința dintâi cu necredința de după aceea, nu poate să pretindă că prin confesiune i se cuvine răsplata gloriei, cînd prin însuși acest fapt merită mai mare pedeapsă.*

XXII.

*Căci și Domnul l-a ales pe Iuda printre Apostoli, și, totuși Iuda după aceea L-a trădat pe Domnul. Dar tăria Apostolilor în credință n-a scăzut, dacă trădătorul Iuda s-a desfăcut de unirea cu ei. La fel și aici, nu a fost micșorată pe dată sfințenia și demnitatea confesorilor dacă unii și-au călcat credința. Fericitul Apostol vorbește într-o epistolă a sa zicînd: «Ce, dacă au căzut din credință unii dintre ei, oare infidelitatea lor a zădărnicit credința lui Dumnezeu? Departe de așa ceva; căci Dumnezeu este adevărat și tot omul este mincinos». O parte dintre confesori, cea mai mare și mai bună, stă în puterea credinței sale și în adevărul legii și al învățaturii Domnului. Nu părăsesc pacea Bisericii cei ce-și amintesc că în Biserică au dobândit harul lui Dumnezeu de care au fost demni și dobîndesc o mai mare laudă a credinței lor prin însuși acest fapt că, respingînd perfidia celor ce au fost uniți cu ei prin confesiunea comună, s-au îndepărtat de orice atingere cu crima. luminați de lumina Evangheliei, pătrunși de razele pure și strălucitoare ale Domnului, ei sînt demni de laudă pentru păzirea păcii lui Hristos, pentru că au ieșit biruitori în lupta cu diavolul.<sup>289</sup>*

Așadar nici Părintele Arsenie Boca, nici alți părinți sau mireni care au fost prigoniți și au suferit în temnițe, nu sunt model de Ortodoxie, dacă învățătura și viața lor nu este conformă cu învățăturile și viața Sfinților Mucenici și Sfinților Părinți. Iubirea în adevăr este mai presus decât facerea de minuni, proorocii, decât chinurile temniței și chiar și decât moartea (în aparență mucenicească):

***1Co 13:1 De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. 2 Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atîta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. 3 Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. 4 Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește. 5 Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gîndește răul. 6 Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.***

Chiar dacă a fost prigonit sau chiar și omorât de securitate Părintele Arsenie Boca rămâne un model doar dacă propovăduiește prin învățatură și exemplul personal Sfînta Credință Ortodoxă. Iar dacă se abate de la ea nu numai că nu poate fi considerat Sfînt Mucenic, dar nici măcar mărturisitor Ortodox nu poate rămâne. El nu poate fi vreun model bun de om firesc (omul firesc este Ortodoxul ce își lucrează pocăința, luptînd împotriva celor de sub fire – sau din afara firii. După o vreme harul lui Dumnezeu, îi dăruiește, fără ca să o ceară, să ajungă mai presus de fire).

În același timp, crezînd în Sfinții Părinți, vedem și să înțelegem, că nici măcar cine este ucis de dușmanii propriei credinței nu este neapărat și mucenic. Căci propria credință poate fi una eretică la arătare (ca în cazul Părintelui Arsenie Boca) sau în ascuns. Chiar dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost omorât de securitate nu din motive politice, ci pentru Hristos, nu poate fi în veac mărturisitor, fiindcă a propovăduit învățăturile și părerile proprii, iar nu pe cele ale Sfintei noastre Biserici Ortodoxe, astfel că hristosul sfinției sale este unul mincinos. Doar dacă s-ar fi căit de toate aceste abateri, mai înainte de moarte în mod public, lucru de care nici un ucenic nu ne vorbește, ar putea fi măcar un model de pocăință. Altminteri, dacă s-a pocăit în taină (chiar și cu multă intensitate), poate fi iertat de Dumnezeu (dacă și noi ne lepădăm de rătăcirile sfinției sale, ca să nu fie osândit pentru primejduirea sufletelor noastre), dar nu poate fi model public (fiindcă oamenii i-ar lua ereziile ca fiind sfințenie, le-ar urma și ar ajunge în iad). Se mântuiește numai cel ce moare pentru credința cea adevărată închinată Domnului Iisus Hristos, nu cel ce moare pentru o lucrare din interes personal (dedicată sinelui îmbătat de mândrie prin false învățături și false minuni, ce atrag către propria persoană, chiar dacă sub pretextul aparent că este vehicul către Hristos).

---

<sup>289</sup> Sfîntul Ciprian al CARTAGINEI, *De Catholicae Ecclesiae Unitate*, VI, (Părinți și scriitori bisericești, 3, *Apologeți de limbă latină*, introducere, note și indici de Prof. Nicolae Chițescu, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1981, pp. 443-444, 447-450.

Aceasta nu este valabil numai pentru cei omorâți în numele lui Hristos dintre ereticii declarați ca atare (numiți de Sfinții Părinți pseudomucenici), ci chiar și în cazul unor clerici ortodocși care chiar au propovăduit chiar Ortodoxia (nu învățăturile lor rătăcite), dar nu au lucrat adevărata Ortodoxie, adică pocăința, în inima lor. Și nu numai că nu devin Sfinți Mucenici, dar chiar nici măcar toate păcatele lor nu li se spală prin suferința morții pentru Hristos, ci ajung în chinurile veșnice:

*Și a venit un om și a intrat în biserică și a zis către ceilalți: „Spuneți împărătesei că păgânul împărat, cu nedreptate, vrea să omoare pe arhieri și pe boieri.” Și îndată, sculându-se din scaun Născătoarea de Dumnezeu, au urmat toți după dânsa și noi dimpreună și, prin cântarea Născătoarei de Dumnezeu, îndată au căzut acolo semnele semilunii și s-au scufundat. Și apropiindu-se de mijlocul orașului au aflat pe arhieri și pe boieri cu mâinile legate dinapoi, iar pe trei arhieri și pe doi din boieri cu capetele tăiate. Dacă a văzut Născătoarea de Dumnezeu acestea, a făcut semn Sfântului Hristofor, care, luând sabia din mâna gealatului i-a tăiat capul. Deci, lăsând pe ceilalți acolo, a mers Născătoarea de Dumnezeu în casa tiranului împărat, care ședea în scaun, și a zis către dânsul Stăpâna și Pururea Fecioara Măria: „Prea păgâne și fără de lege, cum ai îndrăznit a omori pe arhieri și pe boieri?” Iar el cu obrăznicie a zis către Născătoarea de Dumnezeu: „Cine ești tu care cu îndrăzneală ai intrat și vorbești cu acest fel de cuvinte?” Iar cei ce erau împrejurul Născătoarei de Dumnezeu i-au zis lui: „Neîndumnezeitule, nu vezi pe împărăteasa cerului și a pământului, care a venit să te piardă pe tine?” Și îndată răpindu-l Sfântul Hristofor din scaun l-a trântit jos și a șezut Născătoarea de Dumnezeu pe scaun și a zis către dânsul cu mânie: „Pentru care pricină nelegiuitule ai omorât amar pe arhieri și pe creștini și pe ceilalți ai vrut să-i omori? Ce rău ți-au făcut ei, ție?” Iar tiranul a zis către dânsa: „Pentru aceasta i-am omorât pe dânșii, că au scris vrăjmașilor mei și potrivnicilor ca să vie asupra mea; ba am vrut să-i omor pe toți.” Dar Maica Domnului i-a zis: „Nu aceștia au scris, prea necredinciosule, vrăjmașilor tăi; ci eu îi aduc asupra ta, vrând a te sfârâma pe tine și pe neamul tău, pentru că nu mai pot suferi vătămrile tale cele mari și pagubele și nedreptățile tale ce le faci creștinilor.” [...] Atunci a zis Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu către Născătoarea de Dumnezeu: „Cum am lăsat pe acești trei arhieri ce zac aici omorâți de nelegiuitul împărat?” Si a zis Maica Domnului către dânsul: „Vezi pe aceștia? Nici pe Dumnezeu nu L-au odihnit întru dânșii, nici pe mine, Maica Lui. Si nu numai că s-au lipsit de viața aceasta trecătoare, ci au luat și munca cea veșnică. [!!! – n.n.]”<sup>290</sup>*

*Sir 41:11 Vai vouă bărbați necredincioși ! Cari ați părăsit legea Dumnezeului celui prea Înalt.12 Că de vă veți naște, spre blestem vă veți naște, și de veți muri, spre osândă vă veți osebi.*

Cei ce merg pentru rugăciune sau vindecare la mormântul celor ce au murit în credință eretică (cum este și cea a Părintelui Arsenie Boca dată anatema de cele șapte sinoade ecumenice) se despart de Hristos, ne mai putând a se împărtăși cu Sfintele Taine:

#### CANONUL 9 Laodiceea

*Să nu fie iertat a merge cei ai Bisericii, la cimitirele, ori la cele ce se zic martirii ale tuturor ereticilor, pentru rugăciune, ori pentru vindecare. Ci unii ca aceștia, de vor fi credincioși, să se facă achinoniți (neîmpărtășiți) până la o vreme, iar pocăindu-se, și mărturisindu-se că au greșit, să se primească. [Apostolic, can. 45]*

#### TĂLCUIRE

*Nu numai ereticii nu se cade a intra în Bisericile Dreptslăvitorilor, ci nici cei ai Bisericii, adică mirenii cei credincioși, să meargă la cimitirele (țintirimele) ereticilor, unde oarecare numiți ai lor sau îngropat, ori la lăcașurile, în care mucenici ai ereticilor sunt îngropați; că mulți și din eretici în vremea goanei și a idolatriei, până la moarte au suferit, pe care mucenici*

<sup>290</sup> M. Zosima PASCAL, *Sfârșitul Omului*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 1998, pp. 49-50.



*i-au numit cei de o socoteală cu dânșii. Dar nicidecum ortodocși creștini, zic, se cuvine a merge la aceștia, ori pentru rugăciune, sau pentru a se vindeca, adică, sau pentru ca să-i cinstească, ori pentru a căuta tămăduire de la aceștia în bolile lor. Iar câți vor voi a o face aceasta, poruncește canonul acesta, să se afurisească pe o vreme, până când se vor pocăi, și vor mărturisi că au greșit. Vezi și pe cel 45 apostolesc.*

Toți cei care lasă pe adevărații Sfinții și merg la mormintele minciuno-sfinților, sunt dați anatema:

#### *CANONUL 34 Laodiceea*

*Tot creștinul nu se cade a părăsi pe martirii lui Hristos, și a se duce la pseudomartirii (mincinoși mucenici) ereticilor, sau la însuși cei ce merg către mai înainte zișiieretici. Că aceștia sunt străini de Dumnezeu. Deci cei ce se vor duce la dânșii fie anatema.*

#### *TĂLCUIRE*

*Canonul 9 al acestuiași sinod, după Valsamon, numai cât afurisește pe cei ce merg la mormintele minciuno-mucenicilor ereticilor. Fiindcă au mers amăgindu-se, pentru că au nădăjduit, oarecare ajutor la boalele lor de la dânșii, iar acesta anatematisește pe cei ce merg la dânsele, fiindcă au lăsat pe adevărații mucenicii lui Hristos, și despărțindu-se de Dumnezeu, sau dus la minciuno-mucenicii aceia, cu tot sufletul, și plecarea lor. Drept aceea și după deosebita plecarea sufletului lor, deosebit și de canoane s-au certat. Vezi și pe cel 45 apostolesc.*<sup>291</sup>

Așadar, atenție cei ce mergeți la Prislop, căror pedepse (spre înțeleptire) vă supune Sfântul Sinod al 6-lea ecumenic (care în canonul său al doilea a ridicat canoanele Sinodului de la Laodiceea la rang de hotărâri fără greșală, a întregii Sfinte Biserici, stâlp și temelie a Adevărului).

Esențial este, deci, mărturisirea adevărului chiar și în moartea pentru Hristos. De aceea se și spune că adevărul biruie moartea.

*Pil 11:7 La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos piere nădejdea.*

Și ereticii mor pentru credința lor, dar sunt și mai vinovați față de Hristos, fiindcă fac reclamă prin jertfa lor minciunii, sau diavolului:

#### *RĂVNA*

*1686. - Râvna este puterea sufletească în continuă desfășurare pentru realizarea faptelor bune, pentru un ideal. Râvna cea bună pornește din credință și devotament față de poruncile lui Dumnezeu, "în sârguință fiți fără preget, fiți plini de râvnă cu duhul, slujiți Domnului, bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necazuri, stăruțiți în rugăciune" (Rom. 12,11-12). Râvna rătăcită stăpânește pe omul care se călăuzește de idei bune, dar le înțelege greșit și le aplică rău, înșelându-se de poftele încăpățânării și ale slavei deșarte, așa cum au făcut toți ereticii, dintre care unii chiar și-au vărsat sângele spre pierzarea lor și bucuria diavolului (Rom. 1,18; 2, 8; I Tim. 1, 20; II Tim. 3,1-8). Rătăcirea se strecoară mai mult acolo unde este o disproporție între lumina rațională a adevăratelor dogme și între râvna împlinirii unor intenții bune, călăuzite de un sentimentalism needucat și năvalnic, alimentat de rătăcirii tănuite ale imaginației mintale. Leacul râvnei păcătoase este ascultarea de legea Domnului păstrată de biserică și supunerea canonică sub oblăduirea ierarhiei canonice, că "Nimeni nu poate să aibă pe Dumnezeu de Tată, dacă n-are Biserica de mamă" (Sf. Ciprian -D. unitatea Bis. 4).*

*1687. -în viața omenirii sînt două idealuri principale: cel al egoismului pămîntesc și cel al cerului veșnic. Toate celelalte feluri de idealuri sînt secundare și se grupează pe lângă unul sau altul dintre aceste două idealuri (eterne) extreme. Dorința inimii este atracția către unul din aceste idealuri principale sau secundare.*

<sup>291</sup> Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp.

*Cînd această dorință se transformă într-un crez, ea dă naștere rîvnirii de a atinge idealul crezut. Râvna către cucerirea idealului poate să fie bună sau rea, după felul idealului, după realitatea naturală personală și după mijloacele folosite. Astfel au fost oameni care au avut dorințe și idealuri care nu le-au fost de nici un folos ca Iuda (Ioan 11,13,27; Luca 9,57-62; Matei 23,15). Adevărata rîvnă către atingerea unui ideal, trebuie să fie temeinic exanimată întru lumina legilor Domnului și numai după aceea să fie rîvnită cu tărie jertfelnică cerîndu-se ajutorul harului (Marcu 2,13-14; Luca 24,32; Ioan3,1-12; 15,1-20; F. Ap. 9,1-22; I Cor. 9, 27; Gal. 6,17).<sup>292</sup>*

Așadar, nu trebuie să uităm. Chiar dacă a fost omorât de securitate, dacă chinurile l-au surprins în pocăință pentru toate ereziile scrise și pictate, pentru toate faptele necanonice și hipnozele lui, s-a mântuit și poate fi mucenic. Dar dacă a fost omorât, chiar și pentru Hristos, însă fără pocăință, s-a lipsit și de viața vremelnică în chinuri și de viața veșnică ajungând la chinuri.

*Iată că a trecut vremea lucrării și a ajuns seara dreptei răsplătiri a lui Dumnezeu asupra voastră, iar voi nu simțiți. Și mă mir cum ați apucat această îngreșoșată petrecere, lăsând pe cea curată monahicească viețuire a mântuirii și tocmelile cinstitei schime. V-ați stăpânit de cele deșarte și mincinoase, v-ați leproșat de la cap până la picioare. Și din multa putoare a vieții voastre celei răzvrătite Se îngreșoșează Dumnezeu. Și eu mă mir. Ce să mai zic? Socotiți voi singuri petrecerea voastră cea neplăcută lui Dumnezeu, iar de nu, eu o să v-o spun, dar cuvintele nu sunt ale mele, ci ale Celui ce m-a trimis.*

*Ascultați, o, părinților, toți dimpreună pocăiți-vă și nu vă mai împotriviți între voi! Luați armele monahiceștii vieți și vă gătiți spre primirea pocăinței, ca să vă găsească urgia lui Dumnezeu întru pocăință și să nu vă osândiți în munca iadului! Că de va veni urgia, două lucruri or să se facă între voi și una din două o să fie: de vă va găsi urgia întru pocăință, o să va așeze Dumnezeu în ceata Muce-meilor, măcar de sunteți și păcătoși. Dumnezeu cu brațele deschise vă primește, numai să vă aflați în pocăință. Mie mi-e milă de voi, părinților, dar ce sa va facă cineva? Sunteți de mila și de plâns. Nu cumva să vă găsească urgia nepocăiți! Și vă veți prăpădi îndoit, și veți pierde cununa mărturisirii și a pocăinței, și vă veți lipsi de viața aceasta vremelnică și de cea veșnică.<sup>293</sup>*

Iar pocăința la bătrânețe este aproape imposibilă:

*Vai de voi, monahilor, că Dumnezeu vă așteaptă pocăința voastră până la bătrânețe, dar cel ce a îmbătrânit în răutăți și în păcate din tinerețe și nu s-a pocăit cum o să se pocaiasca acum, la batranețe? Însă Dumnezeu tot așteaptă până atunci și, văzând nepocăința lui, îl scoate din merindea darului, adică din împărțășirea darului Lui.<sup>294</sup>*

---

### 3. ARE SFINTE MOAȘTE? SFÂRȘIT DRAMATIC

---

În același timp înțelegem și de ce sfârșitul sfinției sale este așa de dramatic și spectaculos.

<sup>292</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

<sup>293</sup> Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, <sup>2</sup>2011, pp. 151-152.

<sup>294</sup> Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, <sup>2</sup>2011, p. 139.

Dramatic fiindcă rămășițele sale pământești atât de urâte sunt o mărturie despre faptul că Dumnezeu i-a respins viața și învățătura, deși ucenicii sfinției sale, încearcă să ne convingă contrariul și tot efortul depus de sfinția sa în viață mai mult l-a păgubit, fiindcă a fost lipsit de smerenie.

Spectaculos fiindcă minunile care îl însoțesc își păstrează caracterul de forțare și amăgire pe care le-au avut experimentele subfirești ale sfinției sale. Pe temelia acestora i s-a construit de către mass-media finanțată de puterea politică (cointereseată de mesajul învățăturilor Părintelui ce o susțin în ecumenismul și îndulcirea trupească a ei, prin care înrobește făcând pe oameni dependenți de pâine și circ, deci de stat) o imagine artificială. Aceasta a dus, în timp, la migrarea unor mari mase de oameni manipulați la locurile țintă, folosită mai apoi și ea în construcția putredului dosar de canonizare. Cu perversiune această manipulare a fost numită mișcare a inimilor creștinilor de către Sfântul Duh, deci dovadă fără drept de replică și criteriu de canonizare. Dar în felul acesta regizorii acestei propaganda fide eficiente se canonizează, sau, mai grav, se autoidolatrizează pe ei înșiși, ca și cum ei ar fi Sfântul Duh.

### ***Sfârșitul dramatic:***

<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>, miercuri, 17 iunie 2015

Iată ce înfierbântare în jurul acestui subiect:

*Profanarea de la Prislop. DE CE MOASTELE Parintelui Arsenie Boca AU FOST INGROPATE IN TARANA? Sau logica horror a parintelui HARITON NEGREA ...*

*Posted in Uncategorized by saccsiv on iunie 14, 2015*

*Acest articol nu este doar despre sfințenia sau nesfințenia parintelui Arsenie Boca, ci și despre vorbe nauce ce, în numele unei pareri de bine, nu fac decăt un teribil rau în mintile incepatorilor.*

*Breaking news ieri pe toate posturile tv și multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:*

*VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca*

*Acolo e o înregistrare cu spusele lui Ioan, cel ce a facut groapa. Iata transcriptul:*

*Ioan:*

*Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.*

*Reporter:*

*De ce ati facut groapa acolo?*

*Ioan:*

*Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.*

*Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.*

*Si multi au inceput apoi sa-si dea cu parerea. Iat-o si pe cea a parintelui Hariton Negrea, starețul manastirii Petru Voda:*

*Iata si transcriptul:*

*Da, pot sa consider ca este o tentativa. Mai mult nu poate fi calificata pentru ca cel care a vrut sa faca lucrul acesta nici macar nu a fost informat despre viata parintelui Arsenie Boca si daca in orice credincios se trezeste gandul sau intentia de a afla ce este acolo in mormant ar fi trebuit macar sa citeasca despre parintele Arsenie Boca si cel mai bun sfat ar fi sa intrebe duhovnicii la care ei se spovedesc.*

*Ganditi-va ca si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca. Si mi-a confirmat, parintele Justin, si as vrea sa deschid o paranteza, pot s-o fac sub juramant ceea ce va spun acuma, parintele Justin mi-a zis asa: “Sa stii ca*

parintele Arsenie Boca la 7 ani, 6 sau 7 ani, a fost dezgropat si acolo sunt Sfinte Moaste de o culoare galbena, frumos mirositoare si care au izvor de Sfintenie.

Deci daca eu relatez din ceea ce mi-a spus la randul lui parintele Justin, sunt convins ca acolo este un loc de Sfintenie si acolo odihnesc oasele parintelui Arsenie Boca. Daca m-ar fi intrebat omul acela si pe mine, i-as fi spus acelasi lucru si poate nu se mai ajungea sa profaneze mormantul si sa nu mai trezeasca, dintr-un gand de curiozitate, atatea si atatea discutii si pareri fata de atitudinea unor oameni doar credinciosi ... doar de a face o situatie ... tulburata in jur.

Comentariu saccsiv:

Horror ...

Si lumea casca gura la el, ca de, doar e staret peste manastirea ctitorita de leul din Carpati, Sfantul Justin Parvu.

Dupa faza cu cipurile, eu nu mai am nici o baza pe spusele acestui parinte. Sa ne amintim:

Articolul zilei (20.01.2014): **DE CE TACE MANASTIREA PETRU VODA?** Saptamana de rugaciune pentru venirea antihristului se incheie dar nu se aude nici macar un mieunat din directia ctitoriei leului ortodox, ce pe vremea cand ragea, se cutremurau si cei mai inalti dintre vandutii diavolului

Apoi:

**IN SFARSIT ... Staretul Hariton Negrea: CINE PRIMESTE ACTELE ELECTRONICE SE LEAPADA DE HRISTOS**

Dar doar la cateva zile:

Staretul **HARITON NEGREA** retrage articolul anti cip de pe site-ul Manastirii Petru Voda, „In urma reactiilor negative avute la adresa mea” ...

Adica uite-o, nu e. Adica nici o treaba cu lupta pe care parintele Justin Parvu ne-a tot batut la cap s-o ducem.

Sa analizam oleaca si spusele acestui staret.

Cica, poate s-o faca sub juramant.

Pai iata ce ne invata Domnul nostru Iisus Hristos, conform <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=55&cap=5>

33. Ați auzit ce s-a zis celor de demult: „Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale”.

34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru.

37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Si iată si ce putem citi la Interzicerea jurământului religios de către Biserica Ortodoxă:

Părinții Bisericii propovăduiesc în unanimitate interzicerea absolută a jurământului. Sfântul Vasilie cel Mare atrage atenția că jurământul a fost interzis o dată pentru totdeauna. La întrebarea cum poate cineva să îi convingă pe alții că spune adevărul, atâta timp cât el refuză jurământul, Sfântul Grigorie Teologul răspunde: îi poate convinge prin cuvânt și prin purtarea care îi va adevăra cuvântul spus. Încălcarea jurământului, ca și jurământul fals, echivalează cu tăgăduirea lui Dumnezeu. Aceasta însă presupune cuvântul, pentru că nu poate cineva să renege jurământul pe care nu l-a dat. În paralel, desigur, cel care nu jură nu trebuie să pretindă jurământ de la ceilalți. De altfel, Sfântul Ioan Gură de Aur observă că jurământul pe Evanghelie, care Evanghelia interzice jurământul, este o adevărată batjocură și disprețuire a Evangheliei. Sfântul Grigorie Palama la rândul lui refuză la modul absolut recursul la jurământ. Celor care s-au legat cu jurământ le propune să își respecte cu fidelitate promisiunile făcute, dacă acestea sunt conforme vocii lui Dumnezeu, și în același timp să ceară mila lui Dumnezeu, pentru

că, chiar și atunci când își respectă jurământul, ei nu încetează să încalce porunca lui Dumnezeu.

*Comentariu saccsiv:*

[...]

*Nu neg ca parintele Justin Parvu ar fi zis acum 17 ani despre Parintele Arsenie Boca ca e Sfant. Dar nu cred ca parintele Justin Parvu ar fi fost in veci de acord ca odata descoperite niste Sfinte Moaste, ele sa fie puse sub tarana.*

*Adica inca o data parintele Hariton Negrea dovedeste ceea ce multi su spus-o deja demult: cele mai memorabile momente ale sale sunt acelea in care tace ...*

*Lasandu-l de o parte pe acest staret, sa dezvoltam oleaca o tema extrem de importanta.*

*Daca s-au descoperit intr-adevar Sfinte Moaste in mormantul parintelui Arsenie Boca de la Prislop, atunci DE CE SUNT INGROPATE?*

*Undeva este o minciuna sau o ticalosie.*

*Adica ori nu s-au descoperit Sfinte Moaste si atunci se minte ca s-ar fi descoperit.*

*Ori s-au descoperit si atunci este hula sa fie din nou ingropate. [...]*

*el said, on iunie 14, 2015 at 10:03 am*

*„si eu la vremea mea, in anii 98, l-am intrebat pe parintele Justin ce este cu parintele Arsenie Boca” \_\_\_\_\_daca asta era parerea Parintelui Justin in anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie ...*

*Atunci Parintele avea altele de facut decat sa cerceteze viata unui RATAKIT . IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Parintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intrebat despre boca in ultimii ani si cu care Parintele Justin a fost mai putin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!!*

*Si VAI de TOTI cei care promoveaza pe toate caile, dupa mintea lor stricata INSELAREA boca aducand in sprijinul ei si vorbele Parintelui Justin luate SELECTIV cat sa aranjeze „evlavie” si parerea lor personala; aceia MARE OSANDA si-au agonisit INDIFERENT cine sunt ei; aceia nu mai au nevoie de alti dusmani fiind ei insii dusmanii lor si ai Adevarului ! [...]*

*andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 12:39 pm*

*minciuni. Arsenie Boca a fost dezgropat de 3 ori, si nu au gasit moaste, ci altceva. Se minte cu nerusinare. Uite marturia lui Petru Vamvulescu, ucenicul parintelui ce spune incepand de la minutul 5:35....*

*sacsv, cred ca trebuia adaugat si aceasta marturi, asa ar fi fost corect!*

*Apreciat de 1 persoană*

*Răspunde*

*sacsv said, on iunie 14, 2015 at 12:49 pm*

*andrei-d*

*Ce spune? Ca nu pot sa vad.*

*Apreciază*

*andrei-d said, on iunie 14, 2015 at 1:03 pm*

*TRANSCRIPTUL [minutul 5:40-7:30]<sup>295</sup>*

*„[...]dar trebuie sa nu ascundem inca un lucru cutremurator, parintele Arsenie a fost de 3 ori scos din mormant, prima data la 3 zile dupa ingropare fiindu-le frica la securisti sa nu invieze cum ii era frica lui Irod ca Iisus este Sfantul Ioan Botezatorul caruia ii taiase capul.*

*A doua oara l-au scos dupa 1 an fara explicatii, a treia oara la vreo 6 ani, intr-o imprejurare deosebita a iesit ca un izvor de apa din mormantul parintelui Arsenie care n-a putut fi oprit. Atunci s-a deschis mormantul si s-a scos apa din mormant cu galetile si s-a adunat in butoaie. Capacul de pe sicriu a fost gasit hâșnit intr-o parte si sfintele oase erau pline cu apa si noroi. Au fost spalate si asezate intr-un sicriu nou, de stejar, pe care eu l-am adus in spinare de la manastire pana la mormant. Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata, ca martor la dezgroparea lui care s-a facut in*

<sup>295</sup> <<https://sacsv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moastele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>> miercuri, 17 iunie 2015

*criptă la lumina lumanarilor si a lunii. Am baut apa scoasa din mormant si i-am sarutat sfintele oase si mai ales capul, care era inmiresmat si l-am tinut in mainile mele tremurand. Daca as fi putut l-as fi luat cu mine in san si l-as fi purtat pana la moarte. Pentru aceasta a trebuit sa scriu si marturia aceasta spre slava lui Dumnezeu si cinstea parintelui meu, Arsenie la care strig pe toate cararile vieții până la Judecată, pe care îl simt că mă ocrotește ca un înger<sup>296</sup> .....*"

Iată o fotografie foarte potrivită cu atmosfera descrisă mai sus:



Lumina lumânărilor, a lunii, băutura vrăjită din mormânt (zeamă de morți din loc cu lucrare demonică), miresme, tulburare cu tremurare, lipirea craniului de sân, în loc de a minții de Hristos, pentru a-și reveni din reverie. Cu adevărat o mărturie fantastică, vrednică de cel mai tare film senzațional cu vrăjitori și magie albă, dar nu științifică și nici duhovnicească. Se vede clar că martorul nu mergea pe două ci striga pe toate cărările, dar nu din cauza băuturii, ci din cauza înșelării și a stării grave de nălucire demonică în care era. Sărmanul de el: își închipuie că dacă nu se pocăiește de această stare de amăgire (în care a viețuit și idolul său), va putea să mai aibă răspuns bun la Înfricoșata Judecată, când și-a luat ca păzitor un înger căzut...

Și nu este singurul loc în care se spune despre aceasta:

***"Trebuie să vă mărturisesc că în noaptea aceea părintele m-a chemat tainic și pe mine ca să fiu de față ca martor la dezgroparea lui care s-a făcut la lumina lumânării și a lunii. Am băut apa scoasă din mormânt, am sărutat sfintele oase și capul înmiresmat. L-am ținut în mâinile mele tremurând", a mărturisit ucenicul părintelui Boca.***

Citește mai mult pe RTV.NET: [http://www.romaniatv.net/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma\\_220707.html#ixzz3u9EcfdnV](http://www.romaniatv.net/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3u9EcfdnV)<sup>297</sup>

Din păcate, după cum ați observat, iar avem de a face cu o legendă pe care victima este posibil, datorită înfierbântării, să o fi văzut prin imaginație într-o nălucire, datorită sugestiei hipnotice („**Trebuie sa va marturisesc ca in noaptea aceea parintele Arsenie m-a chemat tainic si pe mine ca sa fiu de fata**”) și băutului de apă vrăjită de puterile întunericului din acel loc. Ele au o mare putere hipnotică asupra celor ce sunt păcăliți să meargă acolo, datorită faptului că li se permite accesul în inimă prin mentalitatea (propovăduită de acolo în toată țara prin acel foc diavolesc aprins) de a căuta minuni cu orice chip, indiferent de credința mărturisită și de pocăința lipsită. Intervine și plăcerea de sine, și slava deșartă că omul devine un

<sup>296</sup> <<https://www.youtube.com/watch?t=450&v=VMr8e90k-PY>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

<sup>297</sup> <[http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma\\_220707.html#ixzz3aNMhrcio](http://www.romaniatv.net/mobi/dezvaluiri-cutremuratoare-despre-parintele-arsenie-boca-ucenicul-lui-am-baut-apa-scoasa-din-morma_220707.html#ixzz3aNMhrcio)>, duminică, 13 decembrie 2015

interesant pentru cei din jur, ca fiind un fel de favorit al Părintelui Arsenie Boca și al lui Dumnezeu lucrându-se prin el arătări, vise, semne și minuni.

Sărmanii oameni, dacă ar ști că se fac și pe ei de răs și pe Părintele Arsenie Boca, fiindcă minunile sunt semne clare de necredință...

Vedem cum ucenicii sfinției sale construiesc legende pe baza resturilor trupului Părintelui Arsenie Boca, montând cu iscusință, concomitent, și ideea că nu ar fi vrut să fie dezgropat, pentru a nu putea fi verificați, astfel că adevărul putrezirii sale rușinoase să nu iasă la iveală și să-i mai și construiască o imagine de smerit misionar și după moarte al lui Hristos:

***De pilda, părintele a lăsat porunca sa nu fie venerat, ca nu cumva, în evlavia arătată lui, sa-L uităm pe Hristos*** [ce bine ar fi fost ca toată viața să se fi purtat ca atare, și să și învețe așa (și prin scris și prin pictură) nu să dea numai o poruncă la moarte, ca să pară smerit, acum că tot nu mai avea cum să fie afectat în interesul său personal pământesc de aceasta. Pictura sfinției sale (reprezentându-se pe sine ca fiind Hristos) și modul afectat de a vorbi ucenicilor în restul vieții, în care se arată pe sine mare mijlocitor, inclusiv la Judecata de Apoi, ne arată lămurit că această poruncă de la sfârșit este un firav fulg de praf aruncat în ochi. Ce bine ar fi fost să fie un semn de pocăință publică. Dacă ar fi fost așa ar fi urmat și cererea de iertare cu lacrimi autentice că toată viața a centrat-o pe sine arătându-le toată rătăcirea în care i-a dus. – n.n.]. ***De aceea, maicile de la Prislop cer credințioșilor sa nu ia cu sine nici așchii din cruce si nici țărâna de pe mormânt, spunând: "Nu luați nimic, oameni buni. Fiți mulțumiți cu rugăciunea"*** [nu de aceea, ci ca să nu fie nevoite să tot care pământ pe mormânt, cum pătesc părinții de la Sihăstria cu mormântul Părintelui Cleopa, acolo, însă, oamenii nefiind aduși de televiziune ci de Sfântul Duh – n.n.]. ***Cineva, însă, a încălcat porunca si, brusc, mașina cu care venise la mănăstire a refuzat sa pornească. Degeaba a meșterit la ea. Abia când a aruncat săculețul cu pamant, mașina a plecat, simplu, fără nici o problema***

[scamatorii drăcești de doi lei sau zvonuri lansate ca să nu se ostenească maicile, construindu-i, în plus, și imaginea de mare Sfânt. Sunt atâția oameni ce iau pietricele sau pământ de la Sfintele Locuri, de la mormintele adevăraților Sfinți și nici unul nu a pățit așa ceva. Este mai cu moț Părintele Arsenie Boca? Numai în cazul Sfintelor Moaște se mai petrece așa, fiindcă ele nu pot fi înlocuite, pe când pământul da. În afară de aceasta, dacă toți ar lua pământ și s-ar descoperi ce îngrozitoare oase se găsesc acolo, toată industria de amăgire s-ar surpa și maicile și-ar pierde comăndul lor. Dar poate ar avea o șansă să își găsească sufletele...

Dar, dacă este o minune adevărată, atunci Însuși Dumnezeu a arătat prin aceasta, bietului șofer amăgit, că nu trebuie să aibă evlavie la un înșelat ci să arunce cât mai departe de el săculețul blestemat și vrăjit, să nu pățească ceva mai rău prin atingerea cu el. – n.n.]

[...]

*Epilog in Rai*

*Puțin timp înaintea Revoluției din Decembrie 1989, părintele Arsenie Boca s-a mutat la cele veșnice, întâlnindu-se cu "Tuca Babii", așa cum a promis chiar el* [deja autorul acestor rânduri se arată pe sine însuși văzător cu duhul când zice că Părintele Arsenie Boca s-a întâlnit cu moarta cea handicapată (pentru a înțelege vezi capitolul cu biciul lui Dumnezeu). De unde știe autorul acestor rânduri locul din veșnicie al lor? Dacă ea, fiindcă a nădăjduit într-un înșelat ca în Dumnezeu este despărțită de Hristos, la fel ca înșelătorul ei și se blestemă unul pe altul că au fost pricină unul altuia pentru osândă? Ea că l-a laudat, el că i-a primit și încurajat lauda idolatră?

E adevărat că nici noi nu știm unde sunt ei acum și cum le este, fiindcă mai există la mijloc și minunata pocăință. Dar ucenicii Părintelui Arsenie Boca de ce nu gândesc așa și dau sentințe sforăitoare cu siguranță pe propria părere că precuvioșia sa ar fi Sfânt când tocmai dialogul intermediat de Lucia Crima cu Tuca Babei îl arată pe el că se pune în locul lui Hristos și pe ea că îl privea ca pe Dumnezeu? – n.n.]

. *Părintelui Daniil, unul dintre cei din urma ucenici ai săi, astăzi paroh la biserica din Densuș, a apucat sa-i mai spună, înainte de ieșirea sufletului din trup: «Pecetluit sa-mi fie mormântul, pana la a doua venire a lui Hristos!».* **Aceste vorbe le-a auzit Lucia Chima, rostite in 1997, la Mănăstirea Prislop, chiar de ucenicul sfântului.**

[când deja rămășițele putrede ale Părintelui Arsenie Boca fuseseră dezgropate a treia oară (primele două ori de securiști, la trei zile și la un an, iar a treia oară la 6 ani de la îngropare) chiar de ucenici și au văzut cu groază ce oase negre și îngrozitoare erau. De aceea au și inventat această vorbă imediat după deshumare (1989+6= 1995) ca să își găsească scăparea. Acesta este și motivul pentru care ucenița îndrăgostită și ahtiată de Părintele Arsenie Boca, ce sorbea cu nesaț fiecare informație despre sfinția sa, află de această vorbă de abia în 1997. Vă dați seama ce vicleșug? Nu se poate ca tocmai ucenicul Părintelui Arsenie Boca să nu fi fost de față la deshumare. Dacă era vorba aceasta a Părintelui Arsenie Boca, de ce nu a ascultat-o și totuși l-a deshumat? Iar dacă a vrut să nu-l asculte tocmai din dragoste pentru sfinția sa și din dorința de a-i dovedi sfințenia prin descoperirea eventualelor sfinte moaște (pentru a fi cinstit mai mult, trecând prin mica necinstire a ascultării) de ce nu le-a arătat la tot poporul, sau de ce nu a mărturisit măcar că sunt, cum a făcut Părintele Petru Vamvulescu. Dacă Părintele Justin Pârvu a fost informat că sunt sfinte moaște (cum jură starețul de la Petru Vodă), înseamnă că a fost dezgropat, deci sau nu a avut această vorbă Părintele Arsenie Boca sau nu a fost ascultat. Dar la cât de înfierbântați sunt, precis ucenicii sfinției sale le-ar fi arătat la toată lumea ca să-i convingă și să forțeze Sfântul Sinod pentru canonizarea lui. Vădit este că fie porunca Părintelui Arsenie Boca de a nu fi dezgropat, fie prezența unor așa zise sfinte moaște, fie amândouă sunt minciuni. Și aici se contrazic ucenicii în mod cameleonice, făcându-se de râs, ca să fie pe placul tuturor, ca în Sfânta Evanghelie: *Mat 26:60 Și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși.* – n.n.]

**Testamentul verbal al părintelui Boca îi amână acestuia sanctificarea, atât de dorită-n Ardeal, acolo unde oamenii sunt convinși ca, dacă rămășițele sale ar fi deshumate, ele ar fi găsite întregi, frumos mirositoare și neputrezite, certitudine vie a sfințeniei lui.**

**[dimpotrivă, i-o precipită fiindcă oamenii nu știu ce oase negre (certitudine moartă a amăgirii lui) ar găsi, dacă nu cumva le vor înlocui ucenicii cu Sfinte Moaște de la altcineva, pentru a fi rătăcirea deplină, cum a făcut Constantin Copronim cu Sfintele Moaște ale Sfintei Marii Mucenițe Eufimia, spre a înșela mulțimile și a le convinge după credința lui rătăcită**

*Deci, trecând mulți ani și schimbându-se mulți împărați, iar Sinoadele Sfinților Părinți a toată lumea, al V-lea și al VI-lea sfârșindu-se, a venit ca împărat al Constantinopolului Leon Isaurul, cel cu nume și obicei de fiară. Acela a început a tulbura Biserica lui Dumnezeu cu eresul luptării de icoane, numind sfintele icoane idoli; iar către cei de un gând cu el, zicea: "Iată acestea sînt de care zice proorocul: Ochi au și nu văd, urechi au și nu aud, gură au și nu vorbesc...". Împăratului Leon i se împotriva Preasfințitul Patriarh Ghermano, însă acesta l-a izgonit cu necinste din scaun și în locul lui a rînduit pe un eretic de un gând cu dînsul. Asemenea a izgonit și pe ceilalți arhierii dreptcredincioși; iar pe cei ce nu se învoiau la ereticia lui, batjocorindu-i, i-a izgonit. El hulea nu numai sfintele icoane, ci și împotriva moaștelor sfinților lătra ca un cîine cu neînfrînată limbă, defăimîndu-le cu totul.*

*Deci, văzînd și auzînd de minunile ce se făceau de sfintele moaște ale Sfintei și Marii Mucenițe Eufimia, i se rupeau rărunchii de zavistie, dar nu îndrăznea să facă ceva rău moaștelor, temîndu-se de ridicarea și de tulburarea poporului. Însă a aflat un meșteșug ca acesta: s-a dus în ascuns cu cei de un gând ai săi în biserica Sfintei Eufimia și a descoperit mormîntul ei, pe care perșii nu l-au putut descoperi, pentru că Domnul Hristos a lăsat să se atingă mîinile credincioșilor și ale celor răucredincioși de cinstitele moaște ale miresei Sale, dar le-a păzit neatînse de mîinile necredincioșilor păgîni. Perșii greșeau în neștiința lor, iar creștinii cei răucredincioși, știînd, îndrăzneau. De aceea au fost lăsați spre mai marea osîndă a lor, ca să necinstească pe acea sfîntă.*



Împăratul Leon, descoperind mormîntul, a scos de acolo racla cea de lemn în care erau nestrucate moaștele cele făcătoare de minuni ale Sfintei Eufimia, iar în locul aceluia a băgat în mormîntul cel de piatră niște oase putrede și puturoase, pe care le pregătise înadins și, acoperindu-le iarăși cu lespede, s-a dus. El a luat tîlhărește acele sfinte moaște și le-au pus într-o cameră din palatul împărătesc. Surorile împăratului și cu fiicele sale, tăinuindu-se de el, mergeau la sfintele moaște și le cădeau cu miruri și le aprindeau lumînări, cinstindu-le cu osîrdie și închinîndu-se cu dragoste. Dar răucredinciosul împărat, înștiințîndu-se degrabă despre aceasta, îndată a luat racla cu sfintele moaște și, noaptea, a aruncat-o în mare.

A doua zi, strîngînd adunare din cei răucredincioși, ocăra la arătare pe poporul cel dreptcredincios, hulind și defăimînd moaștele sfintei mării mucenițe, zicînd: "O, oameni nebuni, mergeți și vedeți înșelăciunea cu care vă înșelați, spunînd că sînt nestrucătoare și făcătoare de minuni moaștele prealăudatei Eufimia; descoperiți mormîntul și vedeți dacă cele ce spun ei sînt adevărate!" Deci, îndată a trimis pe oamenii săi ca să descopere mormîntul și tot poporul a văzut oasele cele putrede și puturoase. Drept aceea ereticii au început a rîde și a batjocori pe cei dreptcredincioși, numindu-i închinători de oase puturoase, iar dreptcredincioșii, minunîndu-se de un lucru neașteptat ca acela, nu știau ce se întîmplase. Deci, s-au umplut de rușine și de jale.

Atunci, mulți socoteau că toate minunile sfintei nu sînt adevărate; de aceea, scuipînd oasele acelea puturoase, le-au aruncat afară. Asemenea și mormîntul acela de marmură l-au scos afară și biserica au prefăcut-o într-o pustie urîță, căci au necinstit-o cu fel de fel de necurății. Biserica aceea era astfel ca o peșteră goală sau ca ocol de animale; încă și mai rea, pentru că toate spurcăciunile și necurățiile se puteau face acolo. Astfel, fierarii își făcuseră înăuntrul bisericii cuptoare de fierărie și lucrau într-însa meșteșugurile lor. Și, unde mai înainte se auzea glas de cîntări dumnezeiești, acum ieșea de acolo sunetul ciocanelor care băteau fierul pe nicovală și se auzeau cîntece necuviincioase, cuvinte spurcate și ceartă între oamenii fără de rînduială.

Astfel petreceau acei meșteri în acea biserică pustie, cu femeile și cu copiii lor. Iar în Sfîntul Altar, ca într-un loc ascuns, își aveau locul unde își făceau nevoile trupești. Dumnezeu a răbdat îndelung acele fapte rele omenești, care spurcau pînă într-atît sfințenia Lui, pînă ce pe cei răi, rău i-a pierdut și iarăși a ridicat semnul credinței, adică crucea, curățînd și sfințînd locul Său, pe care l-a făcut iarăși sălășluire a slavei Sale.<sup>298</sup>

**Ucenicilor Părintelui Arsenie Boca le-ar putea da ideea să scoată de acolo oasele putrede și puturoase ale sfinției sale și să le înlocuiască cu Sfinte Moaște, același duh mincinos ce l-a condus pe Leon Isaurul, iar Dumnezeu chiar să îngăduie aceasta pînă va birui dreapta credință și dreapta pocăință din nou, pentru ca noi Ortodocși să nu mai punem preț pe minuni, ci doar pe mărturisirea Adevărului și astfel să ne mântuim. – n.n.]**

**„Dar nici nu cred ca mai este nevoie de așa ceva”, spune Lucia Chima. "Părintele a trimis atâtea semne minunate de pe lumea cealaltă, încât se bucura de desfătarea cea fără de sfârșit a Raiului!" [vedeți ce rătăcire? Nici nu mai spune că ea crede că Părintele Arsenie Boca e în desfătarea Raiului, ci deja decretează – n.n.] In cei 11 ani scurși de la moartea sa, țărani din Sinea Noua au aflat o mulțime de lucruri uimitoare, petrecute după moartea părintelui. Însa cel mai prețios și minunat mesaj pe care femeia credincioasă, Lucia, l-a primit de pe lumea cealaltă, a fost un vis în care părintele Arsenie a venit să-i vorbească numai și numai ei [vedeți ce încântare de sine! Să stea de vorbă singură cu un bărbat cu ochii atât... de albaștri, și pe deasupra să fie și celebrul Sfânt al Ardealului, cel mai mare Sfânt al tuturor timpurilor, numai cu ea! Ca să afle apoi în scris toată lumea de cine este ea, una din cercetatele prin vis de Părintele Arsenie Boca! – n.n.]**

. Tocmai se întorsese dintr-un pelerinaj la mormîntul părintelui și se simțea istovită, până aproape de căpătui puterilor. In aceeași noapte, părintele Arsenie i s-a arătat în vis și i-a spus: «Prislopul și mormîntul meu sunt departe de tine. Tu mă poți găsi oricînd ai nevoie de mine

<sup>298</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiul/07-11-minune\\_sfinta\\_eufimia.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsiul/07-11-minune_sfinta_eufimia.html)>, duminică, 13 decembrie 2015

*in bisericuța de lemn de lângă casa ta, chiar in stânga altarului, la strana. Este un loc ales, ce a găzduit o mare trăire duhovnicească. Sa îngrijești biserica, sa o îmbraci, sa o împodobești, după puterile tale, căci face parte din mântuirea sufletului tau...». [Dar ce mesaj îi transmite duhul ce la înșelat pe acesta?*

**Siguranța de sine că dacă va îngriji de o biserică nu mai are nevoie de paza minții de gânduri, lucrarea pocăinței, neîncrederea în sine, nebizuirea de sine, umilirea de sine cu simțirea nevredniciei și a străpungerii inimii, coborârea minții în fundul iadului pentru a se vedea că este cea mai păcătoasă și mai amăgită care nu numai că nu e vrednică să vadă minuni, dar nici măcar că nu e vrednică să fie numită om. Diavolul îi abate mintea de la toată acea lucrare ce ne învață pe noi cunoașterea neputinței proprii și tăriei ajutorului dumnezeiesc, care este sinteza a oricărei virtuți. Ce mesaj diavolesc: îmbracă, îngrijește, împodobește biserica, dar nu pe cea în care poți găsi pe Hristos, ci pe mine Părintele Arsenie Boca, și... cam atât. Restul amănunte, ca să nu pară chiar simplu de tot.**

**Dar Hristos nu S-a întrupat pentru așa ceva. El S-a răstignit pentru ca noi să împodobim preotul minte, inima altar și ca să jertfim voința, tămâind templul Sfântului Duh al trupului nostru cu rugăciunea. El nu S-a pogorât pe pământ pentru ziduri, ziduri, ziduri, cum este mesajul modern, atât de plictisitor și păgubitor, la care se vede că unul dintre ctitorii de frunte este tocmai duhul ce l-a păcălit pe Părintele Arsenie Boca și îi amăgește și pe ucenicii lui tot prin vise și vedenii – n.n.]**

*Din acea zi, Lucia Chima a devenit binefăcătoarea aceluia lăcaș, dând ascultare încă o dată învățătorului ei. De cate ori simte nevoia sa stea de vorba cu marele duhovnic, urca cei câțiva pași, in deal, descuie bisericuța si se așează într-o strana. In singurătatea liniștită a aceluia loc [nu simțea nevoia să stea de vorbă cu Hristos prin rugăciune – n.n.], de unde se vede toata valea pârâului Sinea, ea se întâlnește cu sufletul părintelui si își amintește de fiecare dată vorbele pe care i le-a spus la ultima lor întâlnire: «Un sfânt se cunoaște abia după trecerea timpului. Cu cat se adaugă mai mulți ani după mutarea sa pe lumea cealaltă și cu cat este mai îndepărtată amintirea lui pe lumea aceasta, cu atât va veni lumea spre el mai mult, daca a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu» [adică meditează la mândria sfinției sale, crezând că este sfințenie, molipsindu-se și ea, prin centrarea pe arseniolatrie, fiindcă ideea despre Sfânt i-a spus-o în contextul „pelerinajului” istovitor de la Prislop, unde oamenii se adună tot mai mulți sub impactul televizorului și a minunilor drăcești. Vedeți? Ea nu se liniștea prin rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătoasa!” cum sunt datori toți Ortodocșii, ci prin meditarea la... Părintele Arsenie Boca ca Sfânt. Observați ce lucrare launtrică cumplită a învățat-o să facă vicleanul drac? Dimpotrivă unii Sfinți autentici sunt părăsiți cu trecerea timpului, datorită răcirii noastre. Asta înseamnă că le-a scăzut sfințenia. Iar unor îndrăciți le crește popularitatea după moarte, asta înseamnă că sunt Sfinți? E Sfânt Lenin? E Sfânt Mohamed? Învățături mincinoase în numele unui om stăpânit toată viața de tatăl minciunii– n.n.]*

*Intr-o bisericuța de lemn, ascunsa pe un deal in inima Tarii Făgărașului, Lucia Chima se întâlnește in fiecare zi ce i-a mai rămas de trăit cu preasfântul părinte Arsenie Boca [dorința ei era să trăiască zilnic cu Părintele Arsenie Boca, dându-și întâlniri cu el, nu să devină mireasa lui Hristos. Vedeți unde duce rătăcirea? Singura Preasfântă în Sfânta Biserică Ortodoxă este Maica Domnului. Părintele Arsenie Boca este oare la același nivel cu Ea? Cărui Sfânt i-a zis Sfânta Biserică vreodată preasfânt? Nici măcar Sfântului și Marelui Prooroc Ioan înaintemergătorul și Botezătorul Domnului. Este sfinția sa mai mare că Sfântul Ioan Botezătorul, numit de Mântuitorul Mat 11:11 Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;... afară de Părintele Arsenie Boca adaugă ucenicii preacuvioșiei sale, hulindu-L pe Hristos că este mincinos în mintea lor clătinată și întunecată de patima Prislopului. Să nu fie o hulă ca aceasta în inima, mintea și limba vreunui Ortodox în veac! – n.n.], căci sufletul părintelui a rămas acasă, pe meleagurile unde si-a început slujirea Celui de Sus. La capătul timpurilor, Ardealul se va muta in Rai, pentru a-l urma pe părintele Arsenie in*

veșnicie...<sup>299</sup>[acum nu se mai înalță la cer numai Hristos, Maica Domnului, Ilie și Enoh. Pe lângă Părintele Arsenie Boca se înalță tot Ardealul... vedeți că oamenii primesc rătăcirea celui lingușit de ei, din interes personal? Așa se lingușesc mai eficient pe ei înșiși, că sunt și ei sfinți prin contaminare, amețindu-și conștiința ce-i mustără pentru mândrie cu ideea că ei nu se slăvesc în deșert ci cinstesc pe omul lui Dumnezeu? Noi știam că la capătul timpului tot *Mat 24:35 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*. Iar îl hulesc ucenicii Părintelui Arsenie Boca pe Hristos că este mincinos, zicând că tot cerul și pământul vor trece, doar Ardealul nu va trece, ci va merge în rai. Să nu fie astfel de hule în veac! Înțelegeți ce pregătire deficitară, ce înțelegere îngustată și ce hipnoză magnetică pentru mintea au adepții pictorului de la Drăgănescu? Vedeți roadele precucioșiei sale? *Mat 7:18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.* – n.n.]

*Trebuie să nu ascundem un alt lucru cutremurător: Părintele Arsenie a fost scos de trei ori din mormânt. Prima dată, la trei zile de la îngropare, fiindu-le frică la securiști să nu învieze, cum îi era frică lui Irod. A doua oară l-au scos după un an, fără explicații, iar a treia oară acum vreo șase ani. Atunci a ieșit un izvor de apă din mormântul Părintelui Arsenie, care n-a putut fi oprit. Atunci s-a scos apă din mormânt cu gălețile și s-a adunat în butoaie. Capacul de sicriu a fost găsit dat într-o parte, iar oasele pline cu apă și noroi. Au fost spălate și așezate într-un sicriu nou, din stejar. Am sărutat sfintele oase și mai ales capul, care era înmiresmat”*.<sup>300</sup> [Să nu uităm că sursa este tot Părintele Petru Vamvulescu. Toate aceste mărturii converg la același fermecat. Nu sunt nici măcar doi martori mincinoși care să confirme același lucru – n.n.]

Haideti să vedem cu au fost, însă, în realitate lucrurile:

*În postul Sfinților Apostoli, în 2014 eram la rând la spovedit la mănăstire la Sfântul Ioan. Dintr-o dată îl văd pe **Înaltpreasfințitul Pimen** prin curte și-l întreb: „Înaltpreasfințite, ce părere aveți despre fenomenul acesta cu Arsenie Boca? “ Înaltul spune: „Măi, îți spun, dar știi să taci? “. I-am spus că-mi pare rău, dar eu nu pot să tac. Mai ales dacă este vorba despre o rătăcire, de ce să tac? [...]I-am spus: Nu cumva, Înaltpreasfințite se cam ocupa cu vrăjitoria? Eu cam așa am văzut prin cărți. Înaltul îmi spune: „Măi, văd că știi”. Îmi spune: „Uită-te la el, uite ce ochi vicleni are în fotografiile lui”.*

*Înaltpreasfințitul spune că atunci când era la Neamț călugăr era un călugăr în mănăstire care aducea mereu de la Arsenie Boca cărți de hipnoză. Asta e mărturia Înaltpreasfințitului Pimen. Se cam leagă cu ce spune **părintele Antim de la Bistrița că a găsit la Sâmbăta călugărul acela**. Cam așa e. Iată cum mărturia din diferite părți a persoanelor care nu se cunoșteau, plus din cărțile lui arată clar că avea astfel de practici. Cum spunea și **părintele meu duhovnic că l-a cunoscut personal și a zis că este un mare psiholog. Părintele Teofil Părăian, am o filmare cu el într-o excursie și tot așa spunea că lumea îl lua că-I sfânt, dar avea psihologie într-însul, nu glumă și se vede după cum lucra**. Avea o psihologie și o tehnică de a te îmbolmoji de cap. Asta o spune și **părintele Arsenie Papacioc**. Și pe el a încercat să-l îmbolmojească, punem caseta care este pe internet, dar (părintele Arsenie spune) eram un băiat citit nu așa și a crezut că merge cum crede el. **Multe mărturii arată felul cum lucra cu oamenii acest Arsenie Boca**. Apoi, îmi spune **părintele Antim când a fost cu filmarea aceea pe internet: „Băi, știi că în urmă cu șapte ani Arsenie Boca a fost dezgropat? Au găsit acolo în mormânt oase de mort, de culoarea pământului. Era mormântul plin cu apă. Au luat apă din mormânt, s-o pună în agheasmă s-o facă mai vindecătoare, făcătoare de minuni”**. Am auzit această informație de la părintele Antim, dar am zis că mai trebuie probat.*

<sup>299</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 58-59.

<sup>300</sup> <<https://raduiacoboaie.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboaie-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.

*Merge astă toamnă prin septembrie, fiica mea la Cluj Napoca la examen la facultate. Este cazată o săptămână la mănăstire la Florești și aici, știind că are examene, o maică de acolo îi spune: „Fă acatistul lui Arsenie Boca și uite, îți dau niște apă din mormântul lui Arsenie Boca”. De unde ai dumneata apă din mormânt?, a întrebat-o fata mea. E clar că a fost dezgropat. În luna noiembrie, înainte de începerea postului mă întâlnesc la mănăstire la Alexandru Vlahuță în Vaslui cu părintele Calistrat. El m-a criticat că nu i-a plăcut că m-am băgat în chestiunea aceasta și din discuții cu dânsul i-am spus: „Părinte, dar știi dumneata că Arsenie Boca a fost dezgropat?” Și el a zis: „Știu că a fost dezgropat. Și n-au găsit acolo moaște sau oseminte de sfânt”. Dar bine, bine părinte, dar de ce era mormântul plin cu apă? Și mi-a zis: „Era toamna și ploua și de asta era plin cu apă”.*

*Încă o mărturie a unei domnișoare profesoară din Bârlad care îmi spune același lucru. A primit și ea de la o maică, de la Prislop apă din mormântul lui Arsenie Boca. Fiica mea a avut niște discuții contradictorii cu părintele [...] de la Cluj care are pus și portretul lui Boca în biserică și al lui Argatu în altar și a spus: „Părinte Ciprian, știi că mormântul lui Arsenie Boca a fost dezgropat? Și știi că n-au găsit moaște de sfânt?”. A zis că știe, dar are o evlavie personală față de el [vedeți câți martori care spun că **nu are sfinte moaște?** Unii chiar dintre ucenicii și îndrăgitorii lui. Această mărturie diferă și prin numărul martorilor de mărturia mincinoasă că ar avea sfinte moaște, un zvon lansat de un singur preot fermecat. Vocea lui este preluată ca un disc stricat și citatul din el este repetat prin multiplicare de toate site-urile proBoca și de mass-media. Așadar este o singură sursă amăgită și multiplicată (spre deosebire de mulții martori diferiți, aduși ca arătători ai adevărului, unii chiar dintre ucenicii Părintelui Arsenie Boca). Această păcăleală a preluat-o în trecut (imediat după lansare, în 1998), chiar și Părintele Justin Pârvu, dezinformat de unii din ucenicii sfinției sale (ca și în alte probleme). Spre sfârșitul vieții, din fericire pentru el, s-a dezis atât de acele probleme, cât și de această minciună:*

*Apoi l-am întrebat o problemă care mă frământa demult, o întrebare pe care până acum m-am ferit să i-o pun în mod tranșant de teama posibilelor reacții dure – până unde putem merge cu lupta împotriva actualelor cipuri din actele noastre de identitate? Și l-am întrebat mult mai concret. Relatez întocmai. „Părinte, știți problema cardurilor de sănătate, ele nu au intrat încă în vigoare. Dar ele vor fi pe viitor totuși obligatorii. Vă întreb: ce să facă o mamă care are un copil bolnav în stare critică și este necesară o intervenție chirurgicală, pentru că altfel ar muri? Ca să îl opereze va trebui internat, ca să îl interneze, are nevoie de cardul de sănătate cu cip. Ce să facă mama? Să își interneze copilul sau să îl lase să moară? Părintele foarte grav a răspuns, ridicând din mâini în semn a protest: „Nu, să nu îl lase să moară. Eu nu îmi pot asuma această decizie. Nu trebuie ajuns nici la extreme. Acest cip nu e pecetea, nu e lepădare...”<sup>301</sup>*

*„și eu la vremea mea, în anii 98, l-am întrebat pe părintele Justin ce este cu părintele Arsenie Boca” dacă asta era părerea Părintelui Justin în anii 1998 e IRELEVANT ! e istorie ...*

*Atunci Părintele avea altele de făcut decât să cerceteze viața unui RATAKIT . IMPORTANT este ca NU ASTA a ramas pana la sfarsit parerea Părintelui Justin dupa cum marturisesc NU PUTINI din credinciosii care l-au vizitat si intrebat despre boca in ultimii ani si cu care Părintele Justin a fost mai puțin decât REZERVAT fata de INSELATUL boca !!!<sup>302</sup>*

Aceasta este mărturia unui om cam înfierbântat în respingerea sa față de Părintele Arsenie Boca, probabil exasperat de reclama zgomotoasă și năucitoare ce i se face unui om ce abate pe atât de mulți de la Ortodoxie.

Dar nu este singura sursă. Iată ce spune despre aceasta Părintele Iachint, ucenicul Părintelui Cleopa, care tratează problema cu mai mult echilibru și chiar cu îngăduință față de Părintele Arsenie Boca:

<sup>301</sup> <<http://www.atitudini.com/2013/07/cuviosul-justin-de-la-petru-voda-sfantul-care-va-incalzi-inima-poporului-roman-jurnalul-suferintei-si-ultima-profetie/#more-3303>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

<sup>302</sup> <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moaștele-părintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-părintelui-hariton-negrea/>>, miercuri, 17 iunie 2015

Așadar, trebuie să fim cu luare aminte, să iubim și să mărturisim în Adevărul lui Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca, care a cunoscut moștenirea neamului nostru și în dorință de mântuire a spus: „Nu plecați din țară, că țara noastră are destinul ei și va da cei mai mulți mucenici” nu se bucură când îi îndreptăm lucrarea pe care a făcut-o în părere, pentru că vede cum se pervertește duhul ortodocșilor prin aceasta. Nu se bucură să fie canonizat, vede primejdia, aceasta ar însemna recunoașterea lui Francisc de Assisi, pictat de el în biserica Drăgănescu, ca fiind sfânt și deschidere spre a fi acceptați sfinți și alții cu alte erezii. Părintele paroh de la biserica Drăgănescu l-ar putea ajuta nu îndreptându-i căderea cu „darul profeției”, nu pervertindu-și conștiința lui și a aproapelui, ci mărturisind adevărul cel izbăvitor de toată înșelăciunea și aducător de libertate. Părintele Arsenie dacă ar putea acum și-ar repara greșelile, ar da jos de pe pereții bisericii pe Francisc și inovațiile lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca de cei care într-o iubire oarecare, în părere, în slavă deșartă de neam, în dorința de a se lăuda cu cineva caută să-l scoată sfânt și defaimă pe părinții ai căror conștiință este conștiința Bisericii, precum Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Dumitru Stăniloae, Părintele Cleopa, Părintele Ioanichie Bălan, Părintele Adrian Făgețeanu și alții, care l-au cunoscut și, întrebându-l fiind, și-au mărturisit într-un fel sau altul reținerea și dorința lor de a fi și noi reținuți cu privire la canonizarea lui. Nu se bucură Părintele Arsenie Boca când vede că cei care îl laudă își pervertesc conștiința, pierd cugetul Bisericii, prin afirmații de genul: „Conștiința Bisericii suntem noi, mulțimea de credincioși care îl cinștim ca sfânt. Pictarea lui Francisc de Assisi nu anulează valoarea operei lui. Acestea trebuie judecate în contextul istoriei. Francisc de Assisi postea, nu era așa de rătăcit, nu a fost condamnat de nici un Sinod Ecumenic. Și alți sfinți au avut greșeli dogmatice, de exemplu: Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază” și altele ca acestea. Judecata Părinților duhovnicești, făcută cu mintea lui Hristos (I Cor. 2, 15-16), nu poate fi „demonțată” cu „documente” și nu pot fi învinuiți de patimi, de invidie, nu poate fi încheiată judecarea lor cu cuvintele Părintelui Arsenie Boca „Oamenii îți iartă orice, dar nu și să le-o iei cu un pas înainte”. Sigur că ei au știut mai mult, nu au spus tot, văzând pervertirea cugetului ortodox al multora prin canonizarea Părintelui Arsenie Boca, cu durere au spus ce au spus. E drept că și unii părinți duhovnicești, care umblă cu duhul, de care nu se mai poate apropia diavolul că este ars, se pot înșela încrezându-se în oamenii pentru care îi doare. E destul aici să amintim de Sfinții Epifanie și Chiril al Alexandriei, care în Sinoade au biruit cu Duhul lui Dumnezeu, dar de Teofil Patriarhul Alexandriei au fost o vreme amăgiți și-l socoteau eretic pe Sfântul Ioan Gură de Aur<sup>303</sup>. Acești Părinți ai noștri care s-au pronunțat, când au fost întrebați, cu privire la Părintele Arsenie Boca nu sunt asemenea lui Teofil. Nici Părintele Arsenie Boca nu este asemenea Sfântului Ioan Gură de Aur nevinovat; la el erezia stă pictată pe peretele bisericii. Sfântul Epifanie, văzător cu duhul, s-a încrezut în Patriarhul Teofil, nu a mai judecat cu duhul, și s-a înșelat. Asemenea Sfântului Epifanie, **Părintele Iustin Pârnu, văzător cu duhul fiind, dorind slava Părintelui Arsenie Boca, nu a mai judecat cu duhul lucrarea lui și a afirmat: „Socotim că frumusețea artei scrise și pictate de Părintele Arsenie Boca este de toată vrednicia... Rolul mare pe care l-a avut Părintele Arsenie Boca, ca trimis a lui Dumnezeu, este tocmai această mare lucrare de o deosebită adâncime duhovnicească pe care el a lăsat-o, iar noi, ca urmași ai lui trebuie să ne hrănim dintr-însa și să ne ostenim cu toată râvna să o ducem mai departe ca binecuvântare pentru nepoții și strănepoții noștri. Aceasta a fost și este misiunea Părintelui Arsenie Boca, și el nu e mic înaintea lui Dumnezeu... Vrajmașul urlă la mormântul Părintelui”<sup>304</sup>.**

**Acum, cum se împacă cuvântul Părintelui Iustin „De nu ne vom păzi Ortodoxia ne vom pierde și neamul” cu cele scrise mai sus? Dacă am urma Părintelui Arsenie Boca, dacă am picta în bisericile noastre „sfinții” ereticilor cum ar fi cu Ortodoxia noastră?**

<sup>303</sup> Vezi: Viețile Sfinților pe 12 Mai, 18 Ianuarie și 9 Iunie.

<sup>304</sup> Arhimandritul Iustin Pârnu, *Cuvânt al Părintelui Iustin Pârnu despre Părintele Arsenie Boca*, în: *Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca. Despre îndumnezeirea omului prin har*, vol. 1, Ed. Credința strămoșească, Petru Vodă – Neamț, 2005, p. 10-11. Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, pp. 51-52.

*Iată, nu e de mirare, am arătat la început că și Sfântul Apostol Petru dorind un „bine” Mântuitorului s-a înșelat. [...]*

*Nu i se poate îndreptăți înșelarea Părintelui Arsenie Boca cu părerea unora că: „Și Sfântul Grigorie de Nyssa credea în apocatastază și alți Sfinți au avut greșeli dogmatice”. Înalț Prea Sfințitul Hierotheos Vlachos, cunoscător al operelor Sfinților Părinți, ne arată că nu poate fi vorba de înțelegere eretică la Sfinți, cunoștința lui Hristos fiind cunoștința lor.*

*„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri”<sup>305</sup>.*

*Cei ce cercetează la suprafață și Părintelui Cleopa i-au găsit greșeli și-și îndreptătesc rătăcirea. Aceasta este arătată ca fiind cea mai mare, Părintele predicând ortodocșilor în biserică, a zis: „Noi toți mărturisim „o credință, un Domn, un botez”, însă datorită mândriei și începătorilor de eresuri, care au schimbat învățătura de credință ortodoxă, apostolică, cu dogme noi după mintea lor, precum și din cauza păcatelor noastre ale tuturor, au apărut în ultimele secole mai multe Biserici creștine - două apostolice - cea Ortodoxă și cea Catolică și trei fără succesiune apostolică: protestantă, reformată și anglicană.”<sup>306</sup>. Părintele nu a spus că sunt într-adevăr două Biserici cu succesiune apostolică, precum înțeleg unii, ci că „au apărut” în înțelegerea unora ca fiind așa. Mai întâi a arătat că nu de la Dumnezeu sunt, a enumerat motivele pentru care au apărut așa. În alt loc zice: „Dacă un ortodox trece la catolici își pierde sufletul”<sup>307</sup>.*

*Cel mai clar înțelegerea sfinției sale este exprimată în răspunsul pe care îl dă la întrebarea: „Oare despărțirea Bisericii apusene de cea răsăriteană nu a dus la ruperea unității Bisericii?” Răspunsul său este conform cu Învățătura de credință Ortodoxă.*

*„Despărțirea, zice, n-a atins unitatea Bisericii; pentru că această unitate nu se poate destrăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii. Ereziile și schismele, oricât de multe și de mari ar fi ele, nu pot împărți Biserica cea una, pentru că ea stă strâns unită cu Capul ei, care este Iisus Hristos. Unitatea Bisericii este mai presus de fire și ea nu poate fi zdruncinată de nimeni”<sup>308</sup>, căci Mântuitorul a zis lui Petru: „... pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui pe dânsa” (Matei 16, 18). Porțile iadului după mărturia Sfântului Atanasie cel Mare, sunt gurile ereticilor, care niciodată nu vor putea să biruiască Biserica lui Hristos cea dreptslăvitoare”<sup>309</sup>.*

*Iată că, din păcate, cu Părintele Arsenie Boca lucrurile nu stau tot așa. Preasfințitul Daniil Stoenescu, un „ucenic” al Părintelui Arsenie Boca înțelege într-un fel că viața Părintelui „nu poate fi nicidecum scrisă și tâlcuită magistral după dosarele de la CNSAS, ci mai degrabă din rodul lucrării sale în sufletele oamenilor”<sup>310</sup>. Iar cei uniți cu Dumnezeu, precum Sfântul Ignatie Briancianinov, găsesc acest rod ca fiind înșelător în cei ce iau de bună toată „opera” lui.<sup>311</sup>*

**Chiar dacă starețul de la Petru Vodă poate reda sub jurământ ideea greșită a Părintelui Justin Pârvu, el nu spune nimic de pocăința bătrânului, probabil necunoscând-o. Dar aceasta nu este o mărturie în plus, de la altcineva, ci repetarea aceluiași zvon. Chiar și nevoia pe care o resimte starețul de a o reda sub jurământ arată că este o afirmație aflată evident sub îndoială și că însuși sfinția sa este în ispita de a-i convinge pe oameni cu orice preț (chiar și al călcării cuvântului Sfintei Evanghelii ce nu ne lasă să jurăm, fără să i-o ceară nimeni). Să ajungă un ieromonah Ortodox să facă aceasta, înseamnă că o idee pătimașă i-a capturat mintea și nu mai este atent, greșind. Nu înseamnă că trebuie să-l hulim**

<sup>305</sup> *Cugetul Bisericii Ortodoxe*, pp. 52-53

<sup>306</sup> Predici la Duminici de peste an, Predica la Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, Despre păstrarea dreptei credințe.

<sup>307</sup> Ne vorbește Părintele Cleopa, vol. 9, Episcopia Romanului, 1999, pp. 127-128.

<sup>308</sup> Cf. Învățătura de credință Ortodoxă, întreb. 276, p. 165

<sup>309</sup> Călăuză în credința Ortodoxă, Cap.1, Despre Biserica, p. 118.

<sup>310</sup> Florin Duțu, „Și cărțile au fost deschise”, p. 9.

<sup>311</sup> Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

pentru aceasta. Toți ne putem aprinde când e vorba de ceva drag. Și ce poate fi mai drag decât credința? – n.n.].

*Păi măi frate dragă și le spun tuturor călugărilor ucenicilor lui: „Supuneți-vă evlavia voastră personală testului învățaturii Bisericii”. Pentru că așa au apărut schisme și secte în Biserica de-a lungul timpului, impunându-și unii în Biserică pe ei, evlavia lor personală, împotriva învățaturii Bisericii. Îmi spunea părintele Antim, după aceea la telefon că și la Cașin părintele Serafim dădea apă din mormântul lui Arsenie Boca. Sunt multe mărturii care arată clar că acest Arsenie Boca a fost dezgropat. Întreb și eu de ce l-au dezgropat, dacă spun ucenicii că a lăsat testament să nu fie dezgropat până la a doua venire [și spun aceasta exact imediat după ce l-au dezgropat – n.n.]? Ce voiau? Să facă bani mai mulți? Apoi de ce mint oamenii? Apoi, să iei apă din mormânt de la oasele mortului și să pui în agheasmă[...], e caz de psihiatrie deja [noi am zice că este mai grav: lepădare de credință în ierurgiile Sfintei Biserici. Iar ce se întâmplă acolo seamănă a escrocherie. Adică ai văzut în mormânt că nu sunt moaște de sfânt și totuși trageți doba în continuare cu Sfântul Ardealului.<sup>312</sup>*

*Televiziunile reprezintă principalul mijloc de manipulare a românilor. Cu ajutorul tembelizunii, oamenii nu mai gândesc, sunt manipulați sentimental, nu mai citesc, se răzvrătesc împotriva a tot ce este sfânt, nu se mai roagă etc. Analiztii de pe ecrane, sub masca că informează, de fapt intoxică și manipulează.*

*Eu cred că propaganda televiziunilor nu este întâmplătoare, totul a fost bine programat. Au așteptat moartea duhovnicilor bătrâni pentru a nu avea o voce cu autoritate care să le stea împotriva și au pornit propaganda, dar uită că Hristos este cu Biserica până la sfârșitul veacurilor. Iar ortodoxia a biruit mereu când a fost pusă pe Cruce. Mormântul lui A. Boca e mai vizitat de români decât Mormântul Mântuitorului de la Ierusalim. Cărțile și fotografiile cu chipul lui au ajuns pentru români mai importante decât scrierile Sf. Părinți, o afacere profitabilă pentru mulți speculanți. În toate orașele țării găsești afișe cu excursii la Prislop, o afacere „pe cinste”. Toți vor să aibă poze cu Boca în casele lor, dacă se poate de alea care plâng. Biserica trebuie să ia o atitudine, pentru că deja cred că s-a ajuns la nebunie sau chiar îndrăcire. Din filmulețul de pe internet intitulat: Mi-e tare dor de tine, părinte Arsenie Boca, minutul 6, aflăm că în anul 2008, în miez de noapte, la lumina lumânărilor, a fost deschis mormântul lui A. Boca, fiind plin cu apă; au scos cu gălețile apa din mormânt, au pus-o în butoaie și au băut-o - cum se laudă acolo pr. Petru Vamvulescu. Prin astfel de laude, ucenicii lui Boca care se cred vajnici apărători ai ortodoxiei și promovatori de sfinți, de fapt fac de râs ortodoxia și dau apă la moară lui Remus Cernea\* Aceiași ucenici ne spun că A. Boca a lăsat testament să nu fie deshumat. Întreb de ce l-au deshumat și încă de două ori după 1990? Unde sunt fotografiile de la deshumarea din 2008? Probabil după ce l-au deshumat în 1990, au început a răspândi zvonul cu testamentul spre a nu se afla cum se aflau oasele lui. Din gura unui ieromonah, am auzit ca, în 2008, oasele erau negre ca pământul (asta rămâne de verificat când apar fotografiile). [notă: dacă nu vor fi „fermecate” pe Adobe photoshop – n.n.]*

*Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim. Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici*

<sup>312</sup> Părintele Gheorghe Anițulesei, parohia Învierea Domnului din Rădăuți <<https://www.youtube.com/watch?v=UymIdI-BRdw&noredirect=1>>, luni, 15 iunie 2015.

se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii sunt disperați după un trai bun. **Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca.** O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogași - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămăligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. **Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie.** Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). **Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineață au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul.**

**Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii.** Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. **Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox.** Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască. **Cred absolut necesar ca ierarhii BOR să ia o atitudine cu privire la acest fenomen, iar cărțile care au alimentat această rătăcire trebuiesc urgent scoase din pangarele bisericilor și mănăstirilor. [...] Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru hrana spirituală cu care hrănim sau permitem să se hrănească poporul. Creștinilor le spun: Căutați-vă mântuirea, nu minuni, icoane care plâng etc. în lumea catolică sunt o mulțime de statuete sau icoane care plâng, unele chiar cu sânge, și aceasta nu-i întoarce la dreapta credință. Unele sunt falsuri ale comercianților și iubitorilor de publicitate, iar altele sunt lucrări drăcești.** Avem recent și la noi cazul călugărului Onufrie Căruntu, posesor al unei icoane a Sf. Efreim, despre care spunea că izvorăște mir, după care a ajuns cu tot cu icoană la biserica secretă, lepădându-se de Biserica lui Dumnezeu și atrăgând iubitori de senzație după el. „**Iudeii caută semne, iar păgânii vor minuni; noi, creștinii, avem pe Hristos Cel Răstignit**”, cum zice Sf. Ap. Pavel. **Sfinții Părinți ne învață că e mai bine să nu primim o minune, arătare cerească decât să ne rătăcim. Biserica are astăzi toată învățătura necesară pentru mântuire și dacă ești creștin adevărat nu ai nevoie de minuni ca să te spovedești, să te împărtășești, să mergi Duminică la Biserică și să trăiești creștinește. Dacă le faci pe astea, ai totul pentru mântuire.** Acum vreo doi ani, s-a anunțat la știri că în Vrancea pe un copac a apărut icoana Mântuitorului nepictată de mână omenească. Tot așa au început a curge acolo creștini din toate colțurile țării la pupat copacul, la fel cum am văzut și în București, pupau asfaltul unde, chipurile, apăruse chipul sfântului Ardealului. După o săptămână, proprietarul terenului la marginea căruia se afla copacul a recunoscut că el a pictat acel chip pe copac, pentru că nu avea vânzare la pepeni și astfel a adunat lumea și a vândut pepenii de pe tarla. **Iată credulitatea unor închipuiți ortodocși cum a fost speculată. Unii ortodocși, prin astfel de atitudini idolatre, au ajuns, pe bună dreptate, de răsul sectarilor și necredincioșilor.** „**Din pricina voastră numele lui Hristos este batjocorit între neamuri** ” **Eu cred că focul care s-a aprins de la Prislop este focul iadului. Mărturiile ucenicilor nu cred că sunt mincinoase deoarece sunt confirmate de diferite declarații ale lui Boca, se regăsesc în pictura lui și sunt mărturisite de duhovnici, cum am**



*arătat, care nu pot fi suspectați de minciună sau invidie. Mărturiile în acest sens sunt multe și am considerat că nu trebuie să le scriu pe toate, deoarece se repetă. Mai multe persoane spun la fel. Pentru cine caută adevărul și mântuirea, cred că e suficient. Nu aș dori ca aceste învățături neortodoxe din cărțile lui Boca sau a ucenicilor lui să fie cenzurate și ascunse pentru că s-ar ajunge din evlavie personală a unora la confecționarea unui așa-zis sfânt neconfirmat de Dumnezeu. Idolatria nu trebuie confundată cu cinstirea Sfinților!*

*Lucrarea de față s-ar putea să pară unora denigratoare la adresa lui A. Boca. Departe de mine gândul acesta. Mărturie stau predicile mele de până acum vreo 5 ani, în care vorbeam laudativ la adresa lui și faptul că în anul 2005 a fost pictat la mine în biserică și pentru că a ieșit ca un guru budist a fost repictat din nou, dar rezultatul a fost același (a fost șters). Atunci am vorbit cu părinții Antim Gâdioi și Arsenie Papacioc și am început să analizez mai cu atenție opera lui, iar aceasta este concluzia la care am ajuns. Săracul Boca a fost un înșelat. Dacă înșelările și învățătura lui neortodoxă nu ar fi afectat Biserica aș fi tăcut.*

*Ucenicilor și fanilor lui le spun să treacă peste simpatia lor personală și să analizeze, să judece în duhul învățăturii de credință ortodoxă dacă eu am greșit sau opera lui A. Boca nu se conformează cu învățătura Bisericii Ortodoxe. Nu vă grăbiți să dați certificate de sfințenie, fără o cercetare în duh ortodox. Știu că astăzi dă bine să vorbești laudativ la adresa lui Boca, dar îmi asum riscul spunând adevărul.*

*Pr. Anițulesei Gheorghe, Rădăuți*<sup>313</sup>

Îl invidiem și apreciem pe Părintele Gheorghe Anițulesei pentru concizia și curajul sfinției sale, deși suntem convinși că nu este înghițit de mulți, poate chiar și este amenințat cu moartea de către fanatici și cei ce sunt interesați financiar de Prislop, cum am auzit că o pățesc și alți părinți ce au cuvânt viu și trag semnalul de alarmă în legătură cu pictorul de la Drăgănescu. Ucenicii iritați au făcut un articol bârfitor la adresa broșurii sfinției sale, criticându-l pentru forma mai puțin academică și pentru revolta cu care a scris. Sărmanii oameni... mai se uită la stil când este vorba de lepădare de credință.

Dar noi să continuăm cu neputinciosul, abstractul și greoiul stil academic cu care ne-am învățat, pentru a mângâia și pe cei ce apreciază aceasta. Însă mărturisim împreună cu Sfinții Părinți că orice lucrare cât de frumoasă ar fi nu are nici o valoare fără adevăr, în schimb cât de neiscusit ar fi prezentat adevărul în vreo scriere, acela hrănește sufletul și-l împodobeste cu fericirea.

Dar în care categorie de cadavre s-ar încadra rămășițele pământești ale Părintelui Arsenie Boca?

#### **CELE OPT PRICINI DE NEPUTREZIRE A MORȚILOR**

*Sunt opt pricini de neputrezire a morților:*

*I. Prima pricina este atunci când veți găsi mort în groapa și carnea a putrezit toată, dar oasele stau prinse între ele ca la copăcel. Acela nu-i sub blestem. Acela-i om tare din fire, care nu putrezește 40-50 de ani. De aceea este așa.*

*II. Când vei găsi mort în groapa neputred și este exact cum l-ai pus, acela n-a putrezit din cauza pământului. Este pământ unde nu putrezește mortul, dacă nu-l muți. Acolo pământul are chimicale și nu da voie să putrezească nimic.*

*Aceste neputreziri sunt firești, dar sunt și putreziri mai presus de fire:*

*III. Când vei găsi mort în mormânt neputred și carnea pe el este mucedă ca buretele și alba, acela este om care a fost blestemat de dumnezeieștile pravile. El a avut canon mare la spovedanie pentru păcate mari și nu l-a făcut.*

*IV. Când vei găsi mort în groapa neputred și este negru și umflat ca toba și părțile dinainte nu-s putrede, iar cele dinapoi sunt putrede, acela este blestemat de preot sau de arhiereu.*

*V. Când vei găsi mort în groapa neputred și n-au putrezit nici hainele pe el, nici sicriul, nimic, nimic, și-i crește barba, cum s-a întâmplat la cel de la Huși, și-i cresc unghiile, acesta a făcut nedreptăți și a furat. Acesta nu putrezește până nu-l dezleagă un arhiereu. Iar dacă îl dezleagă și arhiereul și tot nu se desface, atunci el este blestemat de săraci, fiindcă a luat avere*

<sup>313</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 23-28.

de la săraci. Si până nu dau neamurile lui înapoi atât cât a luat el, nu putrezește si tot în iad se muncește si nici arhiereul nu-l poate dezlega.

**VI. Când vei găsi mort în mormânt neputred si pielea pe el este ca floarea de bostan, galbena, si limba-i galbena si îi cresc unghiile si-i creste barba si parul, acesta este sub anatema, sub cea mai grea pedeapsa a Bisericii. Acesta, din doua pricini este așa: sau a hulit pe Dumnezeu si pe preoți si s-a lepădat de credință, sau a trăit în preacurvie de gradul I - tatăl cu fiica sau băiatul cu mama sa, adică incest. Aceștia cad sub anatema, cea mai grea pedeapsa a Bisericii.**

**VII. Când vei găsi mort în groapa căruia nu i-a putrezit mâna sau piciorul, acela a lovit pe tatăl sau pe mama sa si a amărât foarte tare pe părinții săi si a fost blestemat de ei si (nicidecum) nu s-a spovedit la duhovnic de acest păcat si nu a luat dezlegare, când era în viață.**

**VIII. Iar când vei găsi om neputred si-i ușor ca o pana si miroase frumos tare, si-i foarte vesel la fata si face minuni, acelea sunt sfinte moaște, cum a fost si cu Sfântul Ioan Hozevitul la Ierusalim, care l-au găsit după 20 de ani, nu numai neputred, dar a făcut si minuni.**

**Iată care sunt semnele la trupurile afurisite:**

- sunt nedezlegate;
- sunt deformate si urâte;
- sunt greu mirositoare si prea puturoase;
- sunt umflate ca toba;
- provoacă spaima si cutremur privirii.

Iar la sfintele moaște sunt aceste semne:

- sunt nestricăcioase;
- sunt binemirosoare;
- sunt uscate si ușoare;
- sunt vesele la vedere;
- nu provoacă frica, ci bucurie duhovniceasca;
- izvorăsc din ele felurite minuni.<sup>314</sup>

Se înțelege de ce este o atâta sânguință să nu se dezgroape din nou osemintele Părintelui. Ca nu cumva să se afle și să se facă de răs. Poate de aceea și tentativele de dezgropare menite ca să se revolte publicul și să ceară să se betoneze mormântul preacuvioșiei sale ca să nu se mai poată afla rușinosul adevăr.

*Breaking news ieri pe toate posturile tv si multime de articole pe site-urile lor. Ca de exemplu:*

*VIDEO „Sfântul mi-a poruncit să-l dezgrop.“ Mărturia bărbatului care a profanat mormântul părintelui Arsenie Boca*

*Acolo e o înregistrare cu spusese lui Ioan, cel ce a facut groapa. Iata transcriptul:*

*Ioan:*

*Sfantul mare preacuvios parinte Arsenie Boca.*

*Reporter:*

*De ce ati facut groapa acolo?*

*Ioan:*

*Pentru ca Sfantul mi-o poruncit in numele Tatal si al Fiului si al Sfantului Duh. Binecuvantata sa fie Imparatia. A Tatalui si a Fiului si a Sfantului Duh, Domnul.*

*Preafericite Parinte Patriarh, convoaca membrii Sfantului Sinod de urgenta si Sfantul asteapta sa iasa afara din groapa. Te roaga Tatal, Fiul si Sfantul Duh, Domnul.<sup>315</sup>*

Din declarație se vede că sârmanul este rătăcit de vedeniile duhurilor ce l-au chinuit și pe Părintele Arsenie Boca. Vedeți în ce stare căzută pot fi duși oamenii ce se închină la mormântul de la Prislop? Bine spunea Părintele Gheorghe că pot ajunge la psihiatrie. Este una din variantele evoluției spirituale ale celor

<sup>314</sup> <<http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/nou39.htm>>, luni, 15 iunie 2015.

<sup>315</sup> <<https://saccsiv.wordpress.com/2015/06/14/profanarea-de-la-prislop-de-ce-moaștele-parintelui-arsenie-boca-au-fost-ingropate-in-tarana-sau-logica-horror-a-parintelui-hariton-negrea/>>, miercuri, 17 iunie 2015

împrilostiți. Și câți ca aceștia nu sunt azi în România care suferă din cauza mesajului îngrozitor al Părintelui Arsenie Boca?

Părintele Arsenie Boca poruncește și Sfânta Treime roagă. Deci în mintea ucenicilor sfinției sale Părintele Arsenie Boca este mai mare ca Dumnezeu.

Dar când Dumnezeu vrea să se proslăvească un Sfânt, iar patriarhul se opune, El nu face zgomot (zgomotul neputincios este al dracilor ce vor să convingă prin spectacol și forțări). Ci este foarte eficient. La El a vrea = a putea.

Iată cum poate lucra el:

– *Pe Sfântul Calinic l-am știut înainte de canonizare. Citisem o broșură reeditată de protoiereul Lungulescu, după scrierile părinților Protasie și Casian Cernicanul, ultimii cronicari ai Țării Românești, cum i-a numit Nicolae Iorga.*

*După ce am intrat în mănăstire, spălând într-o zi pe jos în biserică, am găsit sub scaunul arhieresc un sul de hârtie scris cu literă chirilică, vechi de peste 100 de ani, pe care l-am transliterat. Era un model de spovedanie întocmit de Sfântul Dimitrie al Rostovului, de pe vremea Sfântului Calinic, model pe care îl folosesc și astăzi ca îndrumar.*

– *Ce ne puteți spune despre pregătirile pentru canonizarea Sfântului Calinic din 1955? Cum s-au așezat sfințele moaște în raclă?*

– *Totul s-a petrecut în pridvorul bisericii. Mitropolitul Efreim al Basarabiei ungea fiecare os cu mir. Eu le ștergeam cu procovețe, iar Părintele Augustin Mateescu, ecleziarhul, le așeza în raclă. Peste noapte a venit autopsierul pentru a le așeza în poziție anatomică. Sfintele moaște au fost legate cu fir de aur, însă eu nu am fost de față personal.*

*Îmi amintesc totuși că în mormânt nu s-a găsit un omoplat al Sfântului. Mai târziu, starețul Mănăstirii Frăsinei, Părintele Simeon Combie, a mărturisit că este la ei, la Frăsinei, și că părinții îl luaseră la parastasul de 7 ani al Sfântului.*

– *Cum a fost canonizarea Sfântului Calinic?*

– *La început canonizarea s-a dorit în București, la Biserica Sfântul Spiridon Nou, dar exista temerea că, de mulțimea lumii, s-ar fi blocat circulația, așa că slujba s-a făcut la Cernica. Într-adevăr, au fost mii de pelerini. Cele 60 de autobuze care au plecat dimineața din București către Cernica n-au mai putut întoarce de mulțimea oamenilor. Nu mai încăpeau în curtea mănăstirii și stăteau și pe câmp în genunchi. Securitatea, ordonată de duhul rău, ne înspăimânta mereu: Să vedeți ce o să pățiți! N-am ținut cont de prezența securiștilor. Era prima canonizare! Eram când într-o insulă, când în alta. O parte din securiști se urcaseră pe acoperiș, alții în copaci. Erau și soldați îmbrăcați civil.*

*Au venit părinții de la Frăsinei. Au venit și maicile de la Țigănești și de la Ciorogârla. Maicile de la Pasărea au mers noaptea, 8 kilometri prin pădure, ca să ajungă la timp. Au venit Părintele Dumitru Stăniloae, exarhul Vasile Vasilache și credincioși din toată țara.*

*Nu mai era nici un loc de cazare. Noi, părinții dormeam pe dușumele. S-a pus fân în podul mănăstirii și oamenii au dormit pe fân.*

– *Cum a fost slujba propriu-zisă?*

– *Au fost patru coruri. Altarul, stranele (din stânga și din dreapta) și cafasul. Ierarhii erau așezați în sfântul altar în două cercuri. La străni cântau maicile. Diaconii dădeau răspunsurile din biserică. Unul era la cafas, altul într-o strană, altul la cealaltă, precum păsările. Diaconul Niculescu era bas, un diacon din Oltenia era bariton. Evghenie, care absolvise și Conservatorul, era sopran și urca foarte sus, până la si, do. De la Chișinău a venit un arhidiacon, Ursache. Când a rostit din altar Slavă Ție, Celui Ce ne-ai arătat nouă Lumina..., au tremurat geamurile bisericii.*

*A participat Patriarhul Chiril al Bulgariei, care era doctor în teologie la Cernăuți, bătrânul Patriarh Iacob al Antiohiei și Hrisostom al Atenei, care a stat pe un scaun în fața catapetesmei.*

*A fost prezent și Mitropolitul Grigore de Leningrad, care, fiind bolnav cu inima, la întoarcere a răposat în avion.*

*Îmi amintesc că s-a slujit cu Sfânta Evanghelie care se păstrează în muzeu dăruită mănăstirii de Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.*

*Era atât de luminată încât curgea apa pe pereți. Tavanele, turla erau ude.*

*– Care a fost momentul din slujbă care v-a emoționat cel mai mult?*

*– Racla cu moaștele Sfântului Calinic a stat în mijlocul bisericii până la vohodul mic. Apoi a fost dusă în sfântul altar și așezată în picioare la scaunul arhieresc. La slujbă Patriarhul Iustinian a invitat și pe ierarhii din garda veche, ținându-i pe atunci la distanță de regimul comunist. Când a venit vremea să se citească Apostolul, de bucuria revederii, ierarhii vorbeau în altar unul cu altul și au uitat să răspundă la: Să luăm aminte! Eu slujeam și atunci l-am văzut pe Sfântul Calinic în picioare lângă tronul arhieresc dând binecuvântarea: Pace tuturor! Nu știu câți și-au dat seama de lucrul acesta în forfota aceea, dar n-am să uit niciodată această minune!*

*– Ați mai trăit personal minuni ale Sfântului Calinic?*

*Odată eram la masă cu niște părinți și bârfeam. Pe masă erau niște pești mici și îi întrebam: Măi, unde sunt părinții voștri? și tot noi răspundeam, ca în locul peștilor: La stăreție, la econom, la ecleziarh. Atunci Sfântul Calinic a apărut rezemat de tocul ușii și a zis: – Voi credeți că sunteți de capul vostru? Nimic nu mișcă în mănăstirea asta fără știrea mea. Mai târziu, auzind ucenicul de la stăreție de glumele noastre, s-a mâhnit și a hotărât că nu va mai mânca niciodată pește.*

*Chiar după canonizare, un grup de credincioși de la Brașov m-au chemat la casa Sfântului Calinic și acolo, la fântână, mi-au istorisit cum au văzut ei canonizarea în ceruri făcută de îngeri. Mare răzvrătire făcuseră duhurile rele pentru această canonizare!*

*Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...*

*– Când și cum ați început să scrieți Acatistul Sfântului Calinic?*

*De acatist m-am apucat înainte de canonizare, după ce am primit vestea că Sfântul Calinic urmează să fie canonizat. Am lucrat la el cam un an de zile, însă l-am scris pentru necesitatea sufletului meu, nu ca să îl public. După canonizare, cum eram adunați la stăreție, am venit cu proiectul de acatist și, spre bucuria tuturor, Părintele stareț, arhimandritul Atanasie Gladcovski, a zis: Să-l ascultăm! Și așa acatistul s-a citit în biserică. Acatistul trebuie mult completat. După cuvântul Sfântului Ioan Evanghelistul, nu ar încăpea cărțile în lumea aceasta, așa de mare este Sfântul Calinic.*

*Autor: Silviu-Andrei VLĂDĂREANU[1]*

*Dar credeți că hotărârea pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic a fost luată cu ușurință? Nimic nu se face în Sfânta Biserică fără durere și fără veste de sus. Iată despre ce minune a Sfântului am aflat, care a dus la hotărârea Sfântului Sinod să-l canonizeze, pe care Părintele Nicodim, din smerenie, a ascuns-o spunând doar atât: Mai sunt și altele, dar sunt cumva personale și pentru mine istoria nu s-a încheiat...*

*Când ne-am dus la Sfintele Moaște ale Sfântului Cuvios Dimitrie, în 2010, am trecut și pe la Sfântul ierarh Calinic. În Sfânta Biserică o femeie îmbrăcată în negru ne tot urmărea. Unde mergeam noi venea și ea, unde ne opream noi stătea și ea. Privindu-o cu coada ochiului mi-am zis că ori e vreo cerșetoare, ori vreo smintită, săraca... nu știam cum să scap de ea. M-am dus la iconostas și am vrut să mă închin la Sfintele Icoane, ea în spatele meu... ce să-i fac? Abstracție... Fac câteva închinăciuni, ea face la fel. Am făcut la închinăciuni până am reușit să uit de ea. Ajuns la o Sfântă Icoană m-am întrebat în sinea mea:*

*– A cui Icoană o fi, că nu e canonică și nici nu se vede scrisul?*

*– Sfinte Nicolae, miluiește-ne pe noi! (strigă ea)*

*Într-adevăr era Sfântul Nicolae. Mă duc la alta, n-am recunoscut-o, eu mă întreb în taină, femeia... tot așa, îmi răspunde strigat.*

*– Măi... asta nu-i nebună degeaba...*

*Ne-am dus în curte, ea... ca râia... după noi...*

– Ei dacă nu scap eu de tine... ia să văd eu ce-i cu tine!

Și i-am zis cu voce tare:

– Doamne ajută!

– Slăvit să fie Domnul!

– Cum vă cheamă?

– Elena... păcătoasa...

Dintr-o vorbă în alta am aflat mai multe decât mă așteptam, și toate de folos, cel mai mult ajutându-mi duhul ei simplu, dar foarte înțelegător. O teologie țărănească, dar Ortodoxă... desigur culeasă din dureri.

Locuia în localitatea Corbeni județul Argeș. Fiind orfană, în tinerețe a ajuns slujnică în casa unor latini bogați. Trebăluia prin casă și avea grijă de cele două fetițe ale familiei, pe care le învăța și credința în Dumnezeu, bine înțeles că Ortodoxă, prin cântări duhovnicești. Deși era iubită, ca om, de stăpâni săi, totuși Ortodoxia îi răcâia și i-au dat un ultimatum:

– Ori renunți să cânti și să vorbești despre Ortodoxie, ori te dăm afară!

– Iertați-mă...

Dar seara fetițele care o iubeau din toată inima și mai ales îndrăgeau vorba ei simplă, dar trăită, despre Dumnezeu (cum nu întâlneră în trista și falsa lor credință) au început să o roage la culcare:

– Hai mai cântă-ne ceva!

– Dar se supără tatăl vostru...

– Nu-i spunem nimic, dar mai cântă-ne ceva!

S-a gândit că dacă nu le va vorbi de Dumnezeu o să dea socoteală că s-a rușinat de El și a început să le cânte.

– Ieși afară!

Iubitorul de papă trăgea cu urechea la ușă să vadă dacă Elena ascultă mai mult de el, sau de Hristos. Sora a plecat, dar n-a deznădăjduit. A alergat și ea la Sfinții ei.

La Biserica l-a cunoscut pe Nicolae. El era un om mult mai în vârstă, credincios, dar ajuns sărac fiindcă, din blândețe, a fost înșelat în moștenirea părintească de fratele lui și s-a gândit că dacă acesta îi cere haina să-i dea și cămașa. Se căsătorește, dar hotărâsc să trăiască în curăție până la moarte. Ei vor locui într-o căsuță modestă pe care Nicolae reușește să o ridice la Corbeni. Anii trec, Nicolae se îmbolnăvește, paralizază și moare după numai trei luni și jumătate de boală. Și așa Elena, bătrână și bolnavă la rândul ei rămâne singură în căsuța de la Corbeni. Acum, pe lângă singurătate, bătrânețe și boală, Sora Elena îndură multe prigoniri și de la vecinii ei, niște rudari adventiști care ar vrea să-i răpească și singurul ei bun: credința cea dreaptă. Îi țin calea, îi fac șicane prin primărie. Acolo i se spune că toate s-ar rezolva... dacă ar trece la adventiști. Într-o iarnă, fiindcă stă pe deal, cărând pe gheață micile ei provizii, a alunecat și i s-a rupt mâna. Nu a putut să-și facă nici focul.

Cu toate acestea Elena este senină. Și-a păstrat aceleași obiceiuri ca în tinerețe. Se roagă, cântă și face pelerinaje pe la mănăstiri. O mică pustnică de sat. Istorisește viu istorisiri cu sfinți, minuni pe care le-a trăit de-a lungul vieții și povestiri cu tâlc. În povestiri expune chiar adevăruri teologice, dar într-un limbaj cât se poate de natural, accesibil tuturor, cum spunea un bătrân: „Babele cu coliva au biruit moartea, arătând că este viață după moarte și înviere, fiind mai învățate decât mulți teologi”.

În toate greutățile Elena aleargă la rugăciune și post, întrebându-se unde a păcătuit. Când îi spuneam și noi câte ceva de Dumnezeu imediat sorbea cuvintele. Pentru astfel de oameni creștinismul nu este un teanc de cărți din bibliotecă, bifate la activ, ci... viața lor.

Soțul Elenei, Nicolae, a fost martor ocular la descoperirea moaștelor Sfântului Calinic. Așa că Elena ne-a povestit câte ceva în legătură cu acel moment:

Părintele Nicodim Bujor este cel care s-a ostenit mult pentru canonizarea Sfântului Ierarh Calinic. El i-a alcătuit slujba și acatistul. Prin sfinția sa a fost descoperit Sfântul Calinic. Pentru acest lucru a fost urât și a avut multe de îndurat de la frații invidioși. A trebuit chiar să

plece din mănăstirea Cernica. Dar, Dumnezeu l-a adus înapoi pentru că în această mănăstire (metania și frontul cel mai activ de luptă ale sfinției sale) trebuia și dorea să moară (2010).

Iată ce a povestit Sora Elena despre toate acestea:

«- Părintelui i s-a arăt Sfântul Calinic, că el îi purta viața lu' Sfântu' Calinic.

- Da!

- Și i-a spus că să-l scoată din mormânt. „Păi cum?” „Du-te la stareț și spune-i!” „Păi, cum să mă duc sfinte, că nu mă crede.” „Ba, te crede!” Și s-a dus și i-a spus. Și a zis: „Nu cred părinte! Nu cred!” După aia: „Du-te la patriarh!” S-a dus și la patriarhul Justinian. S-a dus și la patriarh. Când s-a dus: „Nu cred părinte! Nu cred!” Dacă-i așa, atunci Sfântul Calinic a făcut minunea. Într-o noapte, fără vânt, fără nimica, turlele de la biserică au venit jos.

- Turlele de la biserică?

- Turlele de la biserică au căzut jos. Amândouă. Dar știi cum au căzut? Au căzut așa... ca și cum iei căciula de pe cap și o pui așa. Nu s-au rupt. Au căzut așa ca și cum iei căciula de pe cap, fără să o strice.

- Ca și cum cineva ar fi luat-o și ar fi pus-o jos?

- Așa. Și una și alta. Una colo și una colo.

- Asta chiar a fost semn.

- Și doi brazi erau în fața bisericii și amândoi brazi i-a rupt așa. De aici așa, rupți cu fața încoace.

- Înspre turle?

- Da, spre clopotniță. Fără ca să fie vânt sau ceva.

- Au căzut turlele fără vânt?

- Fără vânt și brazii ăia tot fără vânt, rupți jos.

- Da?!!!

- Când au văzut așa nu au mai avut ce face. Semnu'! Că au zis că vor semn. Nu au mai avut ce face. A dat sfoară prin toate țările: de la Ierusalim, din Grecia. Toți patriarhii, mitropoliții să vie să-l scoată pe Sfântul Calinic, pentru că nu se mai poate. Atunci cu Sfântul Calinic a scos mai mulți și de prin Ardeal. Mai mulți sfinți a făcut atunci, nu numai pe Sfântul Calinic. Câtă lume a fost de nu aveau loc aici! S-au urcat pe case... Lume multă, multă, multă era...

- Și pe case erau?

- Lume, da!

- Sus pe acoperiș?

- Pe acolo! Pe case, prin pomi, peste tot. Lume multă ca să vază. Și preoții l-a pus în sicriu și l-a ocolit biserică cu el. Nu știu...Noaptea l-a scos. Nu știu cum l-a scos...Și nu a avut ce face, că dacă a văzut turlele alea cum le-a luat. Și când a venit el, atuncea oamenii lucra la ele să le desfacă ca să poată să le pui înapoi pe biserică. Vedeți! Da, uite așa zice că erau puse. Ca și cum iei căciula din cap și o pui...

- Doamne miluiește!

- Doamne miluiește! Dar, părintele Bujor a fost care a fost. El a făcut acatistul. El... Și a fost urât. De aia a plecat de aici, săracul! Și acuma Dumnezeu l-a adus aici că trebuie să moară aici.

- Normal!

- Dar a fost urât pentru asta, că prin el s-a descoperit Sfântul Calinic. Și acatistul l-a făcut tot el.

- Și cum era Sfântul Calinic? Erau toate oasele, așa!

- Eu n-am văzut. El a...

- Nu v-a povestit bărbatul? Nu v-a zis?

- Păi, da! Oasele erau oase desfăcute, nu mai era trup întreg.

- Aha! Aha!

- Că Sfântul s-a rugat ca să nu rămâie trup întreg. „Să nu aveți voi la ce vă închina!”

- A, așa s-a rugat Sfântul?

- S-a rugat, da!

– Am înțeles!  
 – S-a rugat să-i putrezească. „Să nu aveți voi la ce vă închina!” Pentru că mergea cu ucenicul pă munte, pă coastă și ucenicul gândea: „Sfântul ăsta ne rugăm la el, ne închinăm la el.” Și atuncea Sfântul i-a răspuns.  
 – Aha! aha!  
 – I-a răspuns la gând!  
 – Ce frumos e Sfântul Calinic! Doamne, da frumos mai e!  
 – I-a răspuns la gând.  
 – Da! Da!  
 – „Că, lasă că eu m-am rugat la Domnul să-mi putrezească oasele. Să nu aveți voi la ce vă închina!” Vedeți...  
 – Dar, Dumnezeu nu l-a ascultat de tot. L-a ascultat, așa, numai un pic. Ca să ne rămână și nouă ceva  
 – Să rămână. Sigur!»  
 Slavă Domnului că ne-au rămas!  
 (din înregistrarea noastră audio de atunci: 28 octombrie 2010)

Așadar înfricoșător lucru este a vorbi despre sfinți ca nu cumva să minți ascunzând sau exagerând (iar dacă nu sunt canonizați apare și riscul de a pune mîntea ta să o facă, substituindu-se înțelepciunii Sfintei Biserici, singura care nu poate greși)... dar groaznic lucru este a tăcea îngropându-le comoara și făcându-te vinovat față de toți cei ce s-ar putea folosi de pilda lor și de rugăciunile lor.

[1] <http://www.razbointrucuvant.ro/2011/03/30/s-au-scurt-2-luni-de-la-plecarea-discreta-dintre-noi-a-unui-duhovnic-de-pateric-parintele-nicodim-bujor/#more-23956>, joi, 25 iulie 2013.<sup>316</sup>

Sigur că textul de mai sus este un pic cam exagerat tocmai înspre stilul romantic, fantastic, regizoral și telenovelistic al ucenicilor Părintelui Arsenie Boca. Nici nu avem cum să verificăm dacă întâmplarea este reală, fiindcă n-am mai întâlnit-o în altă parte, dar suntem de acord că Dumnezeu ar fi putut lucra și așa, tocmai fiindcă Sfântul Ierarh Calinic a avut și viața și învățăturile Ortodoxe, nu a fost centrat pe sine, ci pe Hristos, și este o mare și bună pildă de urmat pentru orice creștin.

Vedeți? În Ortodoxie nu minunea susține adevărul, ci adevărul susține minunea.

Din păcate, în cazul Părintelui Arsenie Boca, mesajul vieții și învățăturilor sfinției sale fiind mincinos ne arată nouă că și minunile sunt ori minciuni, ori de la tatăl minciunii.

Iar ca să nu se cârtească din cauza unui exemplu mai artistic, iată un altul mult mai cunoscut, care a produs agitația și nemulțumirea puterii politice de atunci (nu a fost provocat de ea, fiindcă îi submina autoritatea atee. În schimb fenomenul Prislop este generat și susținut de puterea de acum deoarece îi legitimează cu mască de sfințenie spiritualitatea new-age care conduce acum lumea):

*In anul 1986, in ziua de 24 mai, când in calendarul ortodox se serbează Sf. Cuv. Simeon din Muntele cel Minunat, fiind sâmbătă seara cu priveghere pentru a doua zi, pe aleea ce duce de la turnul clopotnița la biserica Înălțării s-a observat ca pietrele din pavaj pe secțiune transversala erau ridicate de aproximativ 10-15 cm., care incomodau trecerea spre biserica. Cei care ajungeau la locul respectiv, încercau sa apese pietrele cu piciorul, crezând ca ele vor reveni la poziția inițială.*

*Se făceau diferite presupuneri, intre care cea in legătură cu vreo țevă de canalizare sau chiar olane din ceramica prin care venea apa in mânăstire in secolele trecute sau emanații de gaz metan. Menționăm ca aceasta alee a fost executata in anul 1962 si a fost construita cu un strat de beton destul de gros in care s-au placat pietre de râu. Conducerea mânăstirii a hotărât ca luni 26 mai sa se sape in acest loc pentru a observa cauza din care s-a ridicat pavajul. După*

<sup>316</sup> <<https://teologiepastoralala20102014.wordpress.com/2014/04/24/teolog-este/>>, duminică, 13 decembrie 2015.

ce s-a săpat aprox. 1,20 m., iar pământul de sub pavaj nu prezenta nici o modificare, cei care săpau au propus sa se pună pământul la loc si sa se refacă aleea cum a fost înainte.

Vrednicul de pomenire Protos. Anania Ulian, care era eclesiarh mare, a propus ca in seara aceea sa rămână locul descoperit pentru ca dimineața sa se continue din nou săpăturile. Marți dimineața in ziua de 27 mai s-au continuat săpăturile si la aprox. 1,50 m. adâncime spre mira-rea celor care săpau au descoperit „oseminte umane”, fiind in poziția de înmormântare obișnuită, capul spre apus si picioarele spre răsărit, transversal cu aleea, după cum s-a ridicat si pietrele in data de 24 mai. După ce osemintele au fost scoase din groapa s-au aprins lumânări si s-a făcut o slujba de pomenire (trisaghion), de către preoții din mănăstire.

Întrucât Mitropolitul Moldovei si Sucevei I.P.S. Teoctist Arapasu (1977-1986), actualul Patriarh a României, însoțit de vicarul administrativ P.C. Scarlat Porcescu, P.C. Prof. Dr. Al. I. Ciurea se aflau in mănăstire, P. Cuv. Arhim. Efreim Chiscariu, starețul mănăstirii, le-a adus la cunoștință despre aceasta minune. Iar I.P.S. Teoctist, împreună cu delegația au venit in incinta mănăstirii si văzând osemintele care erau bine conservate si frumos mirositoare le-a stropit cu aghiazmă si a făcut o rugăciune de dezlegare.

Astfel Sfintele Moaște au fost tănuite, iar după căderea regimului comunist, in luna ianuarie 1990, s-a făcut o racla frumoasa din stejar sculptat si așezate in pronaosul bisericii „Înălțarea Domnului”, s-au făcut rugăciuni si s-a invocat ajutorul Sfântului căruia nu i se știe numele. De la aflarea acestor sfinte moaște s-au făcut multe presupuneri in legătură cu cel ce ar putea fi vrednicul de pomenire si bineplăcut lui Dumnezeu.

Întrucât vin mulți credincioși cu diferite boli, necazuri si suferințe si cer ajutorul Sfântului Necunoscut de la M-rea Neamț, primesc vindecări si binecuvântare de la Dumnezeu.

In anul 1999, s-a făcut un baldachin tot din lemn de stejar sculptat, unde s-au așezat sfintele moaște spre bucuria monahilor si a credincioșilor.<sup>317</sup>

Simplu, frumos, la obiect, eficient, fără multă pompă, cum lucrează Dumnezeu. Și nici măcar nu-i știm numele Sfântului (se presupune că este Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț) ca să nu ne facem un alt centru din el și din numele lui, ci totul să fie în noi Dumnezeu și să avem pe buze neîncetat rugăciunea Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul! De ce nu merg oamenii la Neamț și se abat la un rătăcit? Fiindcă numai rătăcitului i se face reclamă și doar de el au aflat bieții oameni amărâți. Fiindcă Sfinții nu ne scutesc rapid de suferință, doar ele sunt adevărata noastră fericire deoarece ne învață pe viu pocăința. Ei nu ne scutesc de boli, fiindcă ele sunt adevărata noastră sănătate. Numai când omul cu osteneală și-a convertit mintea la Hristos, El face minuni prin Sfinții Săi, ca să-l mângâie și încurajeze cu un popas ușurător în multa osteneală a mântuirii. Călea comodității și minunilor gârlă ce rezolvă magic toate problemele (împovărând sufletul și stricând mintea) este călea hinduismului spectaculos, sinonim, din păcate, cu Prislop.

Vedeți și singuri ce diferență între această simplă și eficientă minune dumnezeiască, față de vâlva politizată plină de fabulații și mândrie din minunile diavolești de la Prislop?

Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi cel mai mare Sfânt al României, ba al întregului univers, după cum sugerează unii, nu ar avea el Sfinte Moaște? Și dacă l-au dezgropat, cei ce depun atât efort ca să-l canonizeze nu le-ar fi făcut publice ca să aibă în mâna lor argumentul cel mai puternic? Dar sunt cu totul neputincioși la acest capitol. Și atunci... inventează pretexte.

Pentru aceasta este o mare sârguință să nu se aducă la lumină resturile de oase ale Părintelui mai înainte de canonizare, ca să nu cumva să o oprească prin groaza vederii lor. Se observă în textul de mai jos, insistența, repetiția, forțarea, categoricul, persuasiunea, exagerarea, aducerea de multe mărturii ca să se obțină cu orice chip ascunderea urâtelor lui rămășițe. Menționăm că această lucrare și punere în scenă, ca și întreaga construcție publicitară și montaj regizoral în vederea construirii imaginii de VIP duhovnicesc al „Sfântului Ardealului”, a fost făcut de... Maica Zamfira, care de la tinerețe era o studentă ambițioasă și

<sup>317</sup> <<http://neamt.mmb.ro/baldachinul.html>>, duminică, 13 decembrie 2015.



acum vedem că până la bătrânețe era în interior voluptoasă și să i se dea atenție, plină de ea (cum ne atrage atenția Părintele Arsenie Papacioc):

*Mai circulă apoi zvonul că după 7 ani va fi dezgropat și mutat la Mănăstirea Brâncoveanu-Sâmbăta de Sus.*

*Suntem trei martori care am fost de față în ziua când Părintele l-a rugat pe Părintele Nicodim (duhovnicul de atunci și de acum al Mănăstirii Prislop) să-i aducă patru pociumbi, pe care i-a bătut în cele patru colțuri ale locului ales de mormânt și care este mormântul de azi. Toată obștea mănăstirii știe acest lucru.*

*Iar martorul cel mai puternic este fostul stareț al Mănăstirii Brâncoveanu, Prea Cuv. Arhimandrit Veniamin Tohăneanu care, cam cu 10-15 ani înainte de săvârșirea din viață a Părintelui, s-a dus la Drăgănescu unde picta și i-a spus: "Părinte am hotărât ca după 7 ani de la înmormântare să vă aducem la Sâmbăta"! Părintele i-a răspuns: "Nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta" [altă variantă, mai lingușitoare pentru Părintele Arsenie Boca. Nu a mai vrut sfinția sa să se îngroape la Sâmbăta, a fost refuzat și apoi s-a răzgândit chiar el, ci starețul îi propune. Dar vedem că și Părintele Arsenie Boca se lăuda cu asta, simțindu-se apreciat și lingușit. Dar cum să se întoarcă un mort. Un om smerit n-ar afirma așa ceva. Și-ar cere iertare că dorește să rămână îngropat în altă parte – n.n.]. Despre aceasta pot da mărturie Părintele Savian Bunescu de la Drăgănescu și toată obștea de la Sinaia și Prislop, căroro Părintele le-a relatat întâmplarea [și iată cine sunt martorii „de încredere”: cei cointeresați de afacerea Drăgănescu-Sinaia-Prislop, noua axă – n.n.].*

*În legătură cu aceasta, ca să se liniștească cei care, din comoditate sau din alte interese ar dori schimbarea, mai fac următoarea mărturisire: cu puțin timp înainte de săvârșirea din viață a Sfinției Sale, l-am întrebat dacă, după 7 ani, să urmăresc obiceiul care este prin mănăstiri, de a dezgropa pe cei adormiți. Mi-a răspuns lapidar: "Pecetluit să-mi fie mormântul până la a doua venire" [Iară ei l-au dezgropat la 6 ani, ca să îl asculte pe Părintele care le-a zis să nu-l dezgroape la 7... oare este și asta o altă minciună a Maicii Zamfira sau era și sfinția sa conștient în ce hal va deveni trupul său? – n.n.]. Și n-a fost vorba decât de dezgropare nu și de mutare! [dacă în privința mutării trupului la Sâmbăta este vorba de interesul Prislopului de a avea la sine tot câștigul, în privința dezgropării interesul este al tuturor celor înavuțiți de mania Prislop, ca să nu se afle că idolul lor este putred și găunos, și să piardă totul: cărți, fotografii, excursii, scufundați în rușine și huiduiți ca amăgitori– n.n.].*

*Mai menționăm că are două case părințești zidite în această mănăstire, în afară de propria-i viață, pe care și-a riscat-o și jertfit-o pentru Prislop, până cu câteva luni înainte de săvârșirea din viață [alte proprietăți aduse ca argument și motivație a jertfei Părintelui Arsenie Boca... vedeți nu este vorba despre nici măcar o urmă de smerenie, ci doar de... interes financiar – n.n.].*

*Ar fi absurd, ar fi strigător la cer, ca cel socotit al treilea ctitor al Prislopului, să fie dus unde "Nici mort n-a vrut să se mai întoarcă" [noi știam că strigătoare la cer sunt: uciderea, sodomia, neplata la timp a lucrătorilor, asuprirea văduvelor și a săracilor. De unde până unde mutarea unui cadavru să strige la cer. Vedeți cu câtă disperare construiește ideea nedezvăluirii misterului putred și imploră Maica Zamfira să nu fie dezgropat și vădit idolul inimii sale de o viață? Dar noi spunem că ar fi bine întemeiat, din luare aminte, de suflet mântuitor și strigător la cer (dar îngenuncheat din adâncul inimii pentru descoperirea adevărului), ca al treilea distrugător al Prislopului (și cel mai cumplit că a făcut ziduri dar a dărâmat mentalități și vieți) să fie descoperit public, în văzul tuturor, în ce hal a ajuns. Și în nici un caz să nu se porceadă la canonizarea până nu se verifică aceasta, cu grijă ca să nu se facă trucaje cash – n.n.].*

*Ceea ce sigur nu se va întâmpla, fiindcă toți cei ce i-au stat alături în surghiun, începând cu Părintele Nicodim, duhovnicul actual al Mănăstirii Prislop, nu vor îngădui sub nici o formă să se treacă peste hotărârea din urmă a unui om, a unui părinte duhovnicesc, ctitor*

**de mănăstire, rugându-L pe Dumnezeu să nu îngăduie să se scrie o a doua "Plângere a Mănăstirii Prislop".**<sup>318</sup>

[vedeți ce viclean legământ, că nu vor trece peste hotărârea sfinției sale, când tocmai ei l-au dezgropat? Legământ făcut în 2003, când deja îl dezgropaseră din 1995 sau 1996 (la 6 sau 7 ani de la moarte). De ce au făcut aceasta, dacă îl dezgropaseră deja? Este evident că pentru a convinge pe ceilalți să nu sape, ca să nu afle adevărul și să-i piardă din plasa lor mincinoasă și mocirloasă. Să-și poată vinde apa vrăjită pe mai departe.

Ce bine ar fi să se facă o a doua plângere, de data aceasta de pocăință, a Prislopului. Atunci ar merge oameni, poate mai puțini, mai fără bani, dar cu sufletele arzând de dorința unei adevărate vindecări de înșelare.

Propunem să se formolizeze oasele cele negre ale sfinției sale și să se expună la un muzeu al înșelării, poate unic în lume. Să se adauge acolo bucată de beton, poza plângăcioasă, mămăliga și o ediție de lux a tuturor scrierilor eretice ale sfinției sale. Să se redea pe monitoare mari toate știrile care îl ridicau în slăvi criticând Sfântul Sinod. Să se transmute de la Drăgănescu toate picturile hinduse și antihristice, așezate lângă fotografiile corespondente de aceeași mărime a Părintelui Arsenie Boca. Ar fi atrași mulți turiști, dar și pelerinii în căutare de lămurire în credință, ca să se răcorească duhovnicește de toată perioada fierbinte în care au fost mânați aici ca niște jucării de către duhuri și escroci, ca astfel să-și fortifice mintea rememorându-și căderea, și să se convingă, în sfârșit, cu convingere adâncă: **FĂRĂ POCĂINȚĂ DUPĂ SFINȚII PĂRINȚII NU EXISTĂ MÂNTUIRE.** Am putea numi acel așezământ **MUZEUL ÎNPRISLOPIRII, pardon ÎNPRIOSTIRII – n.n.]**

Cu adevărat. Ce plâns să afle toată lumea că această mișcare construită cu atâtea fonduri și presiuni politice prin mass-media, care a tensionat emotiv o țară întregă făcându-o să se deplaseze acolo cu entuziasm, este doar... o amăgire de mari proporții ce periclitează mântuirea tuturor celor ce sunt părtași la ea, dar mai ales a promotorilor.

Însă credem din toată inima că ar fi un plâns de căință ce ar vindeca multe inimi hrănite hipnotic cu iluzii și s-ar întoarce la adevărata lucrare duhovnicească: pocăința și căutarea adevărului. Ne dorim să se deshumeze oficial oasele Părintelui Arsenie Boca, să i se citească rugăciuni arhieresti de dezlegare, ca astfel (poate) va primi și sfinția sa o alinare acolo unde se află. Cel care ar organiza aceasta ar fi urmașul duhovnicesc al Sfântului Constantin cel Mare, întocmai cu Apostolii, care a reușit să convingă pe păgâni să se lepede de rătăcirea lor nu cu forța, ci deschizându-le larg templele idolatre ca să vadă cu ochii lor (sărmanii rătăciți) oasele murdare și celelalte necurății ce se aflau în ele și căroră le aduceau închinare, deoarece dracii profitau de mentalitatea, credulitatea și superstiția lor, făcând minuni ca la Prislop:

*Căci, pe de altă parte, rătăcirea filozofaștrilor, legată de demonul din Cilicia, luase o mare amploare: mii și mii de oameni erau impresionați la gândul că, arătându-se când și când (în somn) unor suferinzi veniți să doarmă (în sanctuarul său, intervenția lui) salvatoare și tămăduitoare îi putuse vindeca de boală. De fapt, el era o mare pierzanie pentru suflet, fiindcă izbutea să smulgă sufletele mai lesne de amăgit din brațele adevăratului lor Mântuitor și să le îmbulzească pe rătăcitoarea cale a celor fără Dumnezeu. Statornic cu sine însuși, împăratul - care știa că Mântuitorul adevărat nu era altul decât Dumnezeu cel zelos - a poruncit ca și acest templu să fie dărâmat din temelii. 2. La un singur semn, minunea aceea atât de cîntată de neprețuții filosofi (o dată cu cel care, fără a fi nici demon, nici Dumnezeu, se ascunsese înăuntrul ei, ademenind bietelesuflete de-a lungul a multe și nesfârșite veacuri), s-a prăbușit pînă la pămînt sub loviturile unui pumn de soldați. Ei bine, duhul acela, care pe alții se fălise că i-ar putea scăpa de necazuri, n-a mai găsit spre a se feri de năpastă decât leacul de care se zice că ar mai fi avut el parte atunci cînd a fost lovit de trăznet. 3. Or prețioasele înfăptuiri săvîrșite și închinare lui Dumnezeu de împăratul nostru nu erau numai niște vorbe, de vreme ce, cu*

<sup>318</sup> **Ieromonah Arsenie BOCA**, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, <sup>4</sup>2003, pp. 344-345.

puternicul ajutor al Mântuitorului său, el a izbutit să facă una cu pământul și templul de acolo (din Cilicia), așa fel încât în urma lui să nu mai rămână nici urmă din sminteala trecutului.

57. 1. în ceea ce-i privește **pe foștii închinători ai idolilor, văzînd ei toți chiar cu ochii lor înfrîngerea rătăcitei lor credințe (precum și pretutindeni neîntreruptă<sup>240</sup> pustiire a templelor și a idolilor), unii au alergat să se pună sub ocrotirea mîntuitoarei învățături a lui Hristos., iar ceilalți, chiar dacă n-au purces la aceasta, totuși n-au mai pregetat să se lepede acum de deșarta lor învățătură părintească, să rîdă și să zeflemisească ceea ce mai înainte socotiseră că ar fi zeități. 2. Și cum să nu gîndească ei așa văzînd câtă spurcăciune se putea ascunde sub înfățișarea exterioară a acestor idoli? Fiindcă dedesubtul lor au fost găsite ose-minte adunate de pe la morți și țeste goale, cu care se făcuseră felurite vrăji, precum și zdrențe murdare și pătrunse de cea mai cumplită îngălare, sau tot soiul de gunoaie și pleavă. 3. Or, dînd ei cu ochii de lucrurile acestea adunate în interiorul (statuilor) lipsite de viață, sigur că n-au pregetat să se lepede de multa sminteală care le întunecase și lor, și înaintașilor lor, mințile; după cum au mai priceput și că nici în tainicele unghere ale templelor, nici măcar înlăuntrul statuilor, nu se ascundea nici un fel de duh, nici un prezicător, nici un zeu și nici un prooroc (cum știau ei pînă atunci) - nici chiar cea mai palidă arătare.**

4. **Faptul acesta a făcut ca, înaintea trimișilor împăratului, cea mai întunecată văgăună - ba pînă și cele mai ascunse firide - să se deschidă fără nici o greutate. Cele mai tainice și mai ferite locuri (sau spații din temple) au fost răscolite de pașii soldaților; așa a fost descoperită acea orbire a neamurilor care din străvechi timpuri se făcuse stăpînă peste mințile oamenilor, și a fost dată în vileag înaintea tuturor.**<sup>319</sup>

Ar fi, poate, o minune dumnezeiască care ar rezolva această mare ispită a neamului nostru de acum. Căci Părintele Arsenie Boca este un cal troian care introdus în calendar și-ar deschide pânțele învățăturilor sfinției sale și ar ieși de acolo ostașii puterii vrăjmașe numiți uniatism, ecumenism, hinduism, new-age, făcând o mulțime de oameni să se lepede de adevărata credință strămoșească, crezând că rămân Ortodocși, ba încă unii din cei mai evlavioși.

Pricina pentru care Părintele Arsenie Boca nu a vrut să fie dezgropat nu este smerenia, căci am văzut cu toții cum se declara pe sine că este un mare sfânt. A primit poate o poruncă prin vedenii, căci diavolii au înțeles că nu au primit dezlegarea de la Dumnezeu să-i prefacă public, prin nălucire, resturile să pară că sunt Sfinte Moaște, deși în unele situații pot face ca și cadavrele să pară vii (de exemplu strigoii), iar data morții i-au spus-o ca să-l creadă lumea prooroc, apoi au aranjat tot ei moartea lui, executându-l ca să pară mucenic:

*"Era în vara lui 1989 când părintele Arsenie l-a rugat pe-un tamplar, un vecin de-al meu de-aici din sat, sa-i faca cruce de lemn. Si i-a zis părintele omului ca sa-i scrie pe cruce anul nașterii, da mai ales - anul morții. Asa i-a zis, sa scrie acolo, pe cruce: "1989". Insa părintele Arsenie pareca inca sănătos si-n puteri si-atunci vecinul meu s-a mirat si i-a zis întristat: "Cum, părinte, nu vreți sa stati si-n 90 cu noi?". "Nici un ceas din 90!", i-a răspuns părintele scurt si tăios, cum ii era felul. Si așa a si fost, ca n-au mai trecut decât cateva luni, si in noiembrie 1989 a murit. Isi stiuse moartea de dinainte, asa cum le spusese la atatia amar de oameni ce avea sa li se intample in viitor. Asa a murit, ca un Sfânt Domnișor. "Eu ma duc, dar de acolo, de unde oi fi, am sa va ajut mai mult ca pana acum", a zis.*

*Era între toamna si iarna când a murit, într-o zi de marți, 28 noiembrie 1989, la Sinaia, de ziua Sfântului Ștefan cel Nou. S-a stins într-o casuta [ce ironie din condei, pentru a înduioșa cititorul sugerându-i sărăcia prigonitilor. Dar când vezi în ce conac stăteau îți dai seama pe loc că e vorba de un scenariu mincinos și romanțat de film legendar – n.n.] unde stateau maicile alungate de la Manastirea "Prislop", dupa ce în 1962 comuniștii inchisesera aproape toate*

<sup>319</sup> Eusebiu de CEZAREEA, *Viața Lui Constantin Cel Mare*, Părinți Și Scriitori Bisericești, vol. 14, Ed. Institutului Biblic Și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991, pp.

**asezamintele monahale din Romania** [ce minciună. Închiseseră multe, dar rămăseseră multe. După valul de alungări de prin Mănăstiri toți s-au descurcat și s-au reintegrat în Mănăstiri. Doar cei care au profitat de decret pentru a da vina pe comuniști pentru căderea lor din dragoste de trup (cum au fost și Părintele Arsenie Boca cu Maica Zamfira) au rămas ca mireni în lumea aceasta căzută de care s-au îndrăgostit, lepădându-se de schimă, deci de Hristos– n.n.] .

*Asa. Si cateva zile, moartea părintelui s-a tinut in mare secret, ca se hotarase sa fie inmormantat la "Prislop", langa Hațeg, si nu la "Sambata", unde avea loc pregătit dinainte* [altă variație pe aceeași temă. Avea loc la Sâmbăta, nu mai bătuse pociumbii la Prislop. Se hotărâse după moartea sfinției sale, deoarece nu se făcuseră încă pregătirile la Prislop ci la Sâmbăta. Vedeti că este foarte posibil ca Părintele Arsenie Boca să nici măcar nu fi lăsat cu limbă de moarte să fie dus la Prislop, ci să fie o hotărâre a cartierului general condus de Maica Zamfira. Toate sunt cusute cu ață albă, pe un fond hâd de negru – n.n.] - *ca aicea fusese staret si ridicase, din ruine si bălării, manastirea lui Constantin Brancoveanu. Cine știe ce-o fi fost atuncea la mijloc, ca nu l-au adus aicea, acasa, in Fagaras* [și ucenicii sunt contrariați de aceste mișcări tactice și stragegice – n.n.] . *Ei, si când am aflat eu ca părintele Arsenie a murit, era de-acum duminica, si a doua zi urma sa fie inmormantat. Eram de serviciu la Combinatul din Fagaras, unde lucram ca electrician. N-am mai trecut pe acasa, m-am suit direct in tren si pe urma, c-un autobuz si cu niște ocazii, am mers toata noaptea. Manastirea "Prislop" e departe de aici, tocmai in Hunedoara, nu departe de biserica din Densus. Am ajuns tocmai luni dimineața, când începea Liturghia pentru părintele. Si deși era omenire cat iarba, m-am apropiat de sicriu* [aici zic unii că nu au fost prea mulți, lucru evident și din fotografiile, dar alții spun că au fost cât iarba... „contradictio est mater sanctificatorium” – n.n.] . *Parea de parca abia adormise. M-am aplecat si, cu lacrimi pe fata* [și evidențiază starea evlavioasă, ca smerenia să-i fie mai evidentă tuturor – n.n.], *i-am sarutat mana dreapta. Atunci a fost prima oara când l-am atins! E drept, ma mai dusesem de cateva ori la el cat traia, la Biserica "Draganescu", undeva langa București, unde fusese exilat fara drept de-a sluji, după ce-l eliberaseră comuniștii din pușcărie. Da la Draganescu nu ma putusem apropia prea tare, ca era multa lume, veneau si ziua, si noaptea, si el era obosit. Asa ca atunci, in sicriu, l-am atins prima data si va spun pe cuvânt ca mi s-a părut ca ii viu* [acum nu mai deschide ochii, nu mai are unghiile strivite, nu mai emană nori și duhul lui Enoh, ci pare un viu ce stă să se ridice și să vorbească nefiind capabil de a muri, deși atât Mântuitorul cât și Maica Domnului au adormit ca să învieze. Dar noi știm că numai Hristos este singurul care nu ar fi murit dacă nu ar fi chemat El însuși moartea ca să o biruiască. În mintea făgărașanilor înnourăți de entuziasm Părintele Arsenie Boca este deja un alt Hristos. Dar pentru noi, este evident că nu există alți hristoși decât mincinoși – n.n.] . *Si nu numa mie. Cata lume era acolo zicea ca părintele parca doarme, așteptau cu totii sa se ridice si sa vorbească, sa-i certe cu dragoste, asa cum facea tot mereu. Nu puteai sa crezi ca un om asa de mare ca părintele Arsenie are parte de moarte. Parea de-odata cu veșnicia, din alte lumi, cu judecați mai presus de cele omenești. Era ca un stâlp de lumina pentru fagaraseni. Si acuma zacea nemișcat in sicriu... Da când i-am sarutat mana așezata pe piept, n-am văzut c-ar fi mutilata, deși toata lumea, si preoții, si călugării, si mirenii de la înmormântare vorbeau cu glas tare ca părintele a murit după caznele groaznice la care fusese supus de Securitate, pentru ca ii prezisese lui Ceausescu sfârșitul; si atunci, aia, asa batran cum era, i-ar fi smuls unghiile si l-ar fi schingiuit ca pe bunul Hristos, sa le spună de unde știe el sa ghicească ce-a fi, ca nu-l credeau călăii când le zicea ca Dumnezeu il invata. Da sa știi ca asa a fost cum iti zic, măinile si fata părintelui erau neatînse, curate si albe, doar le-am văzut, am si-o fotografie cu părintele in sicriu. [deci, aceasta este realitatea. Dracii, de data aceasta, n-au avut dezlegarea să modifice fotografiile cum au făcut în alte dăți – n.n.] *Dar asta nuseamna ca n-ar fi fost schingiuit, doar știau ei cum se șterg urmele, deși mie tot nu-mi vine a crede c-ar exista asa niște bestii si sa-i rabde pamantul pe fata lui...* [vedeti că bietul amăgit este sincer în rătăcirea lui. Părintele Arsenie Boca nu a fost chinuit. Sau, dacă și ceilalți rătăciți*

spuneau ce vedeau, era vorba de năluciri schimbătoare după credința fiecăruia. Și de unde ideea că s-ar fi ascuns că a fost chinuit de securitate când toți, manipulați de Părintele Savin Bunescu, șopteau aceasta. Era secretul lui Polichinelle, de data aceasta mincinos – n.n.] ***In schimb, așa cum v-am spus, părintele era îmbujorat în obraji! Avea așa o culoare frumoasă, ca de om viu și tanar, și el saracu murise de șapte zile! Si-n jurul lui, plutea așa, ca o boare, o mireasma de mir... Mai târziu l-am întrebat pe părintele profesor Sebastian ce-au fost toate astea și el a zis: "Sunt dovezi de sfințenie, fiule, se intampla numai cu moaștele!"***<sup>320</sup>

[de data aceasta nu mai avea ochi albaștri deschiși ci... bujori în obrăjori. Plus mireasmă ca să se convingă toți că este Sfânt. Iar la aceasta au contribuit, din păcate, nu numai dracii cu nălucirile lor vizuale și olfactive, dar și preoți iresponsabili cu explicațiile lor teribile, care, poate fără să vrea, s-au pus în slujba ereziilor propovăduite de draci prin vedenii date precursorului lui antihrist, că antihrist este cel ce va vrea să-l înlocuiască pe Hristos și va face aceasta prin hipnoze, năluciri și minuni diavolești – n.n.]

Răspunsul Părintelui Sebastian, însă, din păcate, nu este după Sfinții Părinți. Acest fel de nălucire colectivă (cu trupurile celor morți ca să pară mai vii) se petrece și în cazul strigoilor, și în cazul altor manipulări diavolești:

*DESPRE OMUL MORT DACA A FOST AFLAT ÎNTREG, PE CARE-L NUMESC STRIGOI, ADICĂ ESTE CU ADEVĂRAT VÂRCOLAC, CE SA I SE FACA? CAP. 266. (COMP. GLAVA 378.)*

*Răspuns:*

*Aceasta nu se poate ca un mort sa se facă vârcolac. Ci diavolul voiește sa-și bata joc de unii care sa facă lucruri fără de minte, pentru ca Dumnezeu sa se mânie asupra lor si face aceste năluci. Si de multe ori noaptea își închipuie unii oameni ca acel mort pe care îl cunoșteau mai înainte, vine si vorbește cu dânșii; alta data îl vad in vis cu unele vedenii; altă dată îl vad pe drum cum merge și se oprește; și nu numai aceasta, ci sugruma și oameni! Mortul umbla și omoară pe cei vii, Doamne ferește!? **Totuși oamenii se lasă îndemnați și aleargă la mormânt și dezgroapă să vadă trupurile acelor. Și de vreme ce nu au curată credință în Dumnezeu, diavolul se preface și îmbracă trupul mortului aceluia; si mortul acela care sta de atâta timp mort in groapa, li se năzărește că are carne pe el și sânge și unghii și păr. Si cum vad aceasta in nălucirea lor, acei oameni nenorociți aleargă la mai rău; aduna lemne, dau foc și ard acel trup si-l fac să dispară cu desăvârșire. Și nu-și dau seama neștiutorii că la o a doua înfricoșata venire a Domnului nostru Iisus Hristos se gătește lor, sa-si ia pedeapsa in focul acela veșnic nestins ca să ardă în veci. Și trupul acela l-au ars si l-au făcut sa dispară deocamdată, dar la vremea aceea în ziua judecării acestor oameni au sa dea răspuns in fața înfricoșatului Judecător și de la el vor auzi hotărârea, sa meargă in focul de veci sa fie chinuți. Așadar daca se vor pocăi din tot sufletul de marele păcat ce l-au făcut, daca sînt mireni, șase ani sa fie ne cuminecați iar de sînt preoți, sa fie caterisiți cu desăvârșire din preoția lor.***

*Înseamnă-ți: Să știți că, dacă s-a aflat acest trup care este lucrarea diavolului, precum am spus, să chemați preoții să zică paraclisul Născătoarei de Dumnezeu și să facă sfeștania cea mică; apoi să slujească Liturghie și să ridice panaghie întru ajutorul tuturor, să facă și paras-tas cu colivă. Apoi să citească deasupra trupului și cele două lepădări de la botez; atunci cu aghiazma ce ai făcut-o la sfeștania cea mică să stropești poporul care se întâmplă acolo; și ce rămâne acolo să verși asupra trupului. Și cu darul lui Hristos pleacă diavolul de la acel trup.*<sup>321</sup>

Nu este imposibil ca diavolul să mimeze și Sfintele Moaște, cu tot cu miresme, fiindcă el, de obicei, atacă prin simțire. Știm că pe vremea lui antihrist va veni la fiecare mormânt să învie morții așa cum i-am știut în viață ca să ne convingă că antihrist e dumnezeul viilor și morților și are putere să dea viață, iar

<sup>320</sup> <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/pe-urmele-unui-sfant-despre-parintele-arsenie-boca.pdf>>, miercuri, 24 iunie 2015

<sup>321</sup> †IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL), mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, 1962, pp. 894-895.

diavolii pot aduce și la rugăciune miresme ca să convingă pe cei înșelați că este vorba de prezența Sfântului Duh:

*Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, și luând toată mulțimea diavolească, a mers în cetate, și s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops și toți mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăța poporul, s-a umplut de multă mânie, și a zis către popor: "Oameni orbi, de ce ați rătăcit din calea adevărului? Ascultați-mă pe mine. De este drept Ioan și de sînt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine și să facă acel fel de minuni, pe care și eu le voi face, și veți vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decît mine, voi crede și eu cele grăite și făcute de dânsul".*

*Și luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Și a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?" Acela a zis: "Corăbier a fost și spărgîndu-se corabia, s-a înecat în mare". Și a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ți arăți Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Și a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morți din mare, ci pe oamenii cei amăgiți să-i învăț". Și a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar acum să mă credeți pe mine că Ioan este înșelător și vă amăgește pe voi. Prindeți-l pe el și-l țineți, pînă ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Și ținură pe Ioan. Chinops și-a întins mâinile și a lovit cu ele și a făcut plesnet în mare, și toți temîndu-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Și toți și-au ridicat glasurile lor, zicînd: "Mare ești Chinopse". Și de năprasnă a ieșit Chinops din mare, fiind precum a zis pe tatăl tânărului, și toți se mirară.*

*Și a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău?" Și a zis tânărul: "Așa Doamne", și s-au închinat toți lui Chinops. Și popoarele căutau să ucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicîndu-le: "Cînd veți vedea mai mari decît acestea, atunci să fie chinuit". Și chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Și îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaș și pe cel ucis, și amândoi au stat de față. Și a zis Chinops omului aceluia: "Oare acesta este fiul tău?" Și a zis omul: "Da, Doamne". Și a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Și i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Și a zis Chinops: "Mai mari decît acestea vei vedea, și atunci te vei minuna, și nu vei muri pînă ce te voi înfricoșa pe tine cu semnele". Și a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulțimea auzind un cuvânt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, și l-a bătut foarte mult, pînă cînd a crezut că este mort. Și a zis Chinops către popor: "Lăsați-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Și se duseră toți de la acel loc, bucurîndu-se cu Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învață la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Și mergând la locul acela, a zis lui Ioan: "Gîndesc că mai multă rușine și înfruntare să-ți fac ție și pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării și vei vedea puterea mea, și te vei rușina". Și urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morți. Și lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat și de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.*

*Iar mulțimea a strigat: "Mare ești Chinopse și nu este altul mai mare decît tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în o-menesc stau, să nu se ducă de la dânsul, și s-a rugat Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, și așa a fost.*

*Pentru că deodată s-a tulburat marea, și fierbea cu valurile, și n-a mai ieșit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundîndu-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sînt oameni sculați din morți, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, și a treia zi înviat, să ieșiți din ostrovul acesta". Și îndată s-au făcut nevăzuți. Iar poporul stăruia, așteptând pe Chinops trei zile și trei nopți pe nisip, pînă cînd de foame și de sete, și de arșița soarelui, cei mai mulți dintr-înșii au slăbit și zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan și rugîndu-se pentru mântuirea lor, și vorbindu-le mult despre credință, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioșii lor, și toți apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat și s-au*

*... dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron și mergând adeseori la popor, îi învăța în numele lui Iisus Hristos.*<sup>322</sup>

Vedem, așadar, că nu este suficient să dezgropăm oasele sfinției sale ci neapărat să o facem aceasta nu cu îndoială, ci cu dreapta credință lămurită după Sfinții Părinți, pentru a nu ni se năluci că sunt Sfinte Moaște. Și, dacă vrem să scăpăm pe oameni de nălucirea că ar fi Sfânt, dacă vrem să plece de la mormântul sfinției sale duhurile care fac false minuni (dar pe el, dacă nu s-a pocăit, îl chinuiesc în mod suplimentar în iad pentru fiecare suflet amăgit ce-l vizitează acolo și îi aduce închinare) avem deja descrisă mai sus o rânduială foarte frumoasă de slujbă pentru astfel de situații:

- aghiasmă mică +
- Sfânta Liturghie cu parastas și colivă +
- stropirea poporului de acolo

și apoi turnarea Aghiazmei pe oasele negre ale Părintelui Arsenie Boca.

Când oamenii vor vedea de abia atunci la ce s-au închinat se vor speria. Atunci va fi de mare folos o catehizare care să le explice cum se cade în înșelare dacă vom crede în vise și vedenii, arătându-li-se adevărata viață și ereziile din învățăturile scrise și pictate ale Părintelui Arsenie Boca.

Dacă nu vom face acestea să nu pățim ca americanii care s-au închinat vrăjitorului Paramahansa Yogananda [care a scris „Autobiografia unui Yoghin” (tradusă în 34 de limbi, desemnată una din cele mai importante 100 de cărți ale secolului 20, deci mai populară decât *Cărarea Împărăției*. Vedeți că nu numărul de adepți indică sfințenia?), și l-a făcut cu scrierile sale rătăcite pe bietul Elvis Presley să-și devieze dorul de infinit spre hinduism (în loc să se pocăiască) și să se epuizeze prin yoga până a murit], mergând cu zecile de mii la mormântul său, crezând că are Sfinte Moaște și că face minuni, cunoscându-și mai dinainte sfârșitul:

*Pentru următorii câțiva ani a predat și a predat în Statele Unite. În discursurile sale a învățat despre unitatea învățăturilor originale ale lui Isus Hristos și Yoga originală predată de Bhagavan Krishna. [!!! – n.n.] [...]*

*În zilele care au dus la moartea sa, el a început să facă aluzii că era timpul pentru el să părăsească lumea. [16][...]*

*Serviciul său de înmormântare, cu sute de participanți, a avut loc la sediul SRF varful Mt. Washington, în Los Angeles. Rajarsi Janakananda, noul președinte al SRF (Prietenii auto-realizării) a realizat un ritual sacru de eliberare a trupului său la Dumnezeu." [25] Rămășițele lui Yogananda sunt îngropate la Forest Lawn Memorial Park din Marea Mausoleul (închis în mod normal, pentru vizitatori, dar mormântul lui Yogananda este accesibil) în Glendale, California. [21] [fiindcă doctrina sa convine noii ordini mondiale ca și a celui înmormântat la Prislop – n.n.] [...]*

*Revendicarea incoruptibilității trupului său [edit] După cum sa raportat în Time Magazine la 4 august 1952, Harry T. Rowe, directorul Morgăi din Forest Lawn Memorial Park Cemetery din Glendale, California, Los Angeles, unde corpul lui Yogananda a fost îmbălsămat, [37] a scris într-un scrisoare legalizată [3]: «Absența oricăror semne vizuale de degradare în organismul mort al lui Paramahansa Yogananda oferă cazul cel mai extraordinar din experiența noastră ... Nu prezenta nici o dezintegrare fizică vizibilă în corpul său, chiar la douăzeci de zile după moartea sa... Nici o indicație de mușcături nu a fost vizibil pe pielea lui, și nici o uscare vizibilă nu a avut loc în țesuturile corpului. Această stare de conservare perfectă a unui corp este, în măsura în știm din analele mortuare, unul de neegalat ... Nici un miros de descompunere nu emana din corpul său, în nici un moment ... [38] Rowe continuă ",nici pe 27 martie nu am găsit vreun motiv să spun că trupul său a suferit vreo dezintegrare fizică vizibilă. Din aceste motive afirm din nou că cazul lui Paramahansa Yogananda este unic în experiența noastră. "[38] Robert Todd Carroll în cartea sa dicționar sceptic a scris că directorul Forest Lawn*

<sup>322</sup> *Viețile Sfinților*, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 26.09.

poate să fi dat o declarație exactă, dar este de așteptat această lipsă de dezintegrare fizică. Declarația că este "un fenomen extraordinar" este înșelătoare; un organism tipic îmbălsămat nu va arăta nici o deshidratare notabilă de la unu la cinci luni, fără utilizarea de refrigerare sau creme. [39]<sup>323</sup>



Sărmanii, dacă nu au auzit de corpurile neputrezite ale vrăjitorilor și nici de nălucirile diavolești, ce să creadă? Aveau și încredințarea de la un medic care a depus mărturie științifică. Noi nu avem nici măcar atât. Dar chiar de am avea, suntem Ortodocși și nu avem nici o scuză să ne lăsăm amăgiți. Chiar de am vedea în fața noastră, prin nălucire diavolească, sau înșelare omenească, o arătare ca Sfintele Moaște, sau ucenicii vicleni i-ar înlocui oasele negre cu Sfinte Moaște autentice, noi trebuie să fim încredințați din învățăturile eretice ale sfinției sale că nu poate fi adevărat și să ne rugăm mai fierbinte către Dumnezeu ca să scăpăm și noi, și alții de înșelare, prin Sfântul Adevăr Hristos Dumnezeuul nostru.

---

#### 4. DE CE SE FAC MINUNI MEDIATIZATE, DUPĂ MOARTE? FINAL SPECTACULOS

---

În primul rând trebuie să evidențiem că sunt două tabere între ucenicii Părintelui Arsenie Boca:

Cărturari și oameni fără carte.

Oamenii fără carte apelează la autoritatea cărturarilor ce-l propovăduiesc pe Părintele Arsenie Boca ca Sfânt, pentru a-și confirma credulitatea, dar ei merg la sfinția sa datorită reclamelor mass-mediei și imboldurilor demonice ce fac minuni, dau vise și vedenii pentru a le forța credința, care începe, ca într-un cerc vicios, să se propage și din gură în gură.

Cărturarii neagă minunile, ei cred doar în simțirile lor și, fără să cerceteze la lumina Sfinților Părinți învățăturile Părintelui Arsenie Boca și lucrarea personală launtrică, neștiind despre fenomenul amăgirii, sau cunoscându-l doar superficial (crezând că poate fi vorba doar de alții, ei înșiși considerându-se imuni, bazându-se pe rafinamentul lor intelectual), și-au făurit o proprie imagine artificială despre sfinția sa. Ei critică pe adepții fără carte care îl prezintă pe pictorul de la Drăgănescu ca pe un vrăjitor, numindu-i exagerați ce

---

<sup>323</sup> <[https://en.wikipedia.org/wiki/Paramahansa\\_Yogananda#Death](https://en.wikipedia.org/wiki/Paramahansa_Yogananda#Death)>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.



dăunează cauzei, dar totuși oameni de bine că simt de la Sfântul Duh că idolul lor este un Sfânt. În schimb se năpustesc asupra oamenilor lucizi, care li se împotrivesc cu argumente din Sfinții Părinți, încercând să-i paralizeze cu autoritatea lor și să-i astupe cu lozinci, ca de pildă numindu-i „flașnete”.

Comun celor două categorii de adepți ai Prislopului (lucru comun și evident din analiza propriilor mărturisiri) este încasarea în istoria lor a unei doze hipnotice consistente (dacă nu direct din ochii albaștri și fulgerători ai Părintelui Arsenie Boca, atunci măcar indirect din fotografiile, scrierile citite fără discernământul Sfinților Părinți – dar cu preconcepția că sunt ca și ale lor – și/sau prezența la mormântul său), potrivită cu felul lor de a fi, și o privire ecumenistă asupra misiunii Sfintei Biserici.

Pentru a vedea concret manifestările celor fără carte și a celor cu carte să reproducem aici două discuții de pe internet, în legătură cu acest subiect.

Iată cum îl gândesc cei fără de carte care îl admiră sau îl contestă pe Părintele Arsenie Boca:

*luminita spune:*

*11 septembrie 2015 la 9:38 Editare*

*Din pacate in cartea ” ingerul imbracat in haina de in si ingerul cu cadelnita de aur ” parintele Arsenie il face pe eminescu”””[vorbind despre sifilis si betie]””doua nebunii perfide tinindu se de mina contra amaritului de om –chiar daca pe unul din acesti napastuiti nepoti il chema genialul mihail eminescu.”Pe de o parte il face genial iar pe de alta parte sifilitic si betiv.pina in prezent nu s a confirmat in nici un fel ca eminescu a murit de sifilis.calomniatorii lui au lansat acest zvon perfid.vorbind cu cineva de la draganescu si incercind sa ii explic ca parintele Arsenie e sfint etc m a intrebat;”atunci de ce umbla la brateta prin sat cu maica zamfira??”**Departa de mine gindul de al ponegri pe parintele Arsenie Boca/de asemenea dinsul a fost dezgropat la trei zile de la moarte sub pretextul ca maicuta zamfira nu i a dezlegat legatura de la picioare.tot ”maicuta” [numai maicuta nu a fost]a sarit in groapa si a scos legatura de la picioarele parintelui Arsenie.dupa parerea mea de muritor parintele a avut o traire autentica si sfinta pina la prislop.de ce nu s a intors la slujire??Multi preoti au fost dati afara din biseric dar au fost reprimiti si au slujit din nou chiar daca au slujit la parohii mici.de ce atita mister???Iar minciuna conform careia la mormintul de la prislop florile nu se ofilesc trebuie oprita.personal am vazut si acum trei ani si acum patru ani cum maicile schimbau apa la flori si aruncau florile ofilite.nu ma supar daca voi fi catalogata de genul;;;;cine esti tu sa judeci etc etc cum am mai spus v am prezentat un mic fragment din carte.cititi singuri.eminescu nu a fost sifilitic////***

[...]

*Apreciază*

*RĂSPUNDE*

*elena spune:*

*18 octombrie 2015 la 16:48 Editare*

*DRAGII MEI*

*Lumea e in cautare de paranormal de minuni la minut.In fiecare simbata pe diferite posturi tv mai apare cite un ,, ”secret””despre parintele Arsenie Boca.Crucea de la mormint era fierbinte iarna potrivit maicii marina stareta la minastirea bic.Aceeasi maica a spus la o conferinta ca au venit mascatii inainte sa moara parintele Arsenie Boca si l au luat l au batut si de la asta I s a tras moartea Eu stiu ca prin anii 89 nu erau mascati..Nu stiu pina la urma ce se vrea?Canonizarea parintelui si aducerea osemintelor la noua catedrala din bucuresti?BISERICA TACE.ADICA CONDUCEREA BISERICII.La o adica sa lase poporul sa decida si exact cum a spus parintele anitulesei pe urma sa spuna ;poporul a vrut ,Tara este practice isterizata pe unde te duci numai de asta auzi.Preasfintitul Laurentiu Streza a spus clar referitor la faptul ca printele Arsenie a fost la inmormintarea mamei sale in timp ce era retinut si detinut la canal*

ca nu este adevarat. Parintele Arsenie era la canal si a simtit o tristete in suflet. Ma doare sufletul ca se minte si se exagereaza atit. Parintele Arsenie a fost dezgropat de doua ori cel putin. A treia zi de la imormintare si acum citiva ani. Dinsul a spus sa fie lasat in mormint pina la a doua venire. Nu stiu insa ce rol a avut maica de trista amintire zamfira de ea este ” ” mostenitoare ” ” de la sinaia si a manuscriselor parintelui Arsenie. De ce a trebuit sa simuleze ca se omoara la sf minastire simbata si de ce s a tinut ca „ , ”riia ” de parintele Arsenie. Pacat ca nu mai traieste parintele Savian Bunescu de la Draganescu poate ne spunea adevarul pt ca maica zamfira a fost cumnata lui. Referitor la faptul ca parintele Arsenie nu avea duhovnic [asa cum se intreaba parintele anitulesei] dinsul se spovedea la parintele Savian bunescu cit a stat la draganescu. Cit a fost bolnav la Sinaia parintele savian se ducea si ii facea sf maslu, deci parintele Arsenie a avut duhovnic. Eu un simplu muritor ma intreb doar atit; poate cineva in masura o sa imi raspunda

De ce dupa izgonirea din minastire parintele Arsenie nu a mai fost lasat sa slujasca??

Era atit de periculos fata de regim???

E adevarat ce spune parintele Arsenie Papacioc ,ca parintele Arsenie s a lasat de calugarie?

Daca pictura de la Draganescu este eretica asa cum scrie mai sus de ce biserica nu ia nici o masura???

Astept raspunsuri la intrebarile mele.

Apreciază

victor888ardeleanu spune:

22 noiembrie 2015 la 20:12 Editare

Aveți o informație sigură că se spovedea la Pr. Savin Bunescu, sau e doar un zvon?

Puteți face o referință la un document scris?

Vă rugăm să nu învinovați conducerea Sfintei Biserici, ca să nu fim în același duh răzvrătit și criticist cu Pr. Arsenie Boca și cu zeloții, care și ei sfâșie unitatea ortodocșilor.

Conducerea Sfintei Biserici lucrează cu înțelepciune, în sensul că favorizează publicarea informațiilor despre Pr. Arsenie Boca, astfel ca Ortodocșii să își dea seama singuri de rătăcire și să nu creadă că Sfânta Biserică Ortodoxă pune la index sau cenzurează pe cineva cum face inchiziția.

Ca în cazul oricărei erezii sau rătăcirii ce luptă să distrugă unitatea Bisericii, și Fenomenul Prislop are un ascendent, prinde proporții și pare să pună stăpânire pe Sfânta Biserică, să o dezbine. Atunci Ortodocșii cercetează Sfânta Tradiție, se lămuresc și iau atitudine. Uneori își varsă și sângele pentru adevăr.

Dar, vă rog să nu uitați, Hristos este Adevărul și El întotdeauna biruie în Sfânta Biserică Ortodoxă, pe care porțile iadului nu o vor birui. Important este să fim noi în această Biserică și nu furați de curente pro sau anti.

Cum? Ținând adevărul în iubire, respectând și iubind și pe cel de altă părere, ascultând cu dragoste de Sfânta Ierarhie Bisericească, chiar dacă nu este infailibilă, știind bine că singura sursă infailibilă și autoritate de decizie pentru canonizarea cuiva sunt tot Sinoadele Ecumenice. Dacă Părintele Arsenie Boca are învățături conforme lor, poate fi canonizat. Dacă nu, chiar de ar fi canonizat ar fi o eroare pe care Sfânta Biserică Ortodoxă o să o corecteze. Până una alta, din fericire, o parte din Sfântul Sinod Al Bisericii Ortodoxe Române și-a dat seama de gravele erezii, date anatema de toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice, pe care le propovăduiește Părintele Arsenie Boca și nu l-a canonizat, după cum vedem cu toții, deși presiunile politice și mass-media sunt uriașe. Sfântul Sinod, și de această dată a lucrat cu mare înțelepciune și trebuie să-l iubim. Dacă noi, ortodocșii nu-l iubim, cine să-l iubească? Ereticii ce atacă Sfânta Biserică? Schismaticii? Zeloții? Dar toți aceștia nu au adevărata iubire pentru că nu sunt în Adevăr.

Nu poate însă Sfântul Sinod să ia o atitudine fățișă deoarece sunt mulți amăgiți care s-ar tulbura, având o dragoste pătimășă către ecumenism și Părintele Arsenie Boca promotorul numărul unu al lui, și s-ar produce o ruptură în cadrul Bisericii Române, cu grave consecințe

în veșnicie. Vă rog să înțelegeți cu luare aminte situația grea în care se află ierarhii noștri supuși la multe atacuri și dinlăuntru și din afară. Vă rog să-i înțelegeți, să-i iubiți, să-i respectați și să vă rugați pentru ei.

Noi trebuie să ne rugăm, să iubim pe toți, chiar și pe Părintele Arsenie Boca și să cercetăm poruncile, dogmele și învățătura despre Sfânta Treime și întruparea lui Hristos care constituie învățătura Ortodoxă, ca să nu fim amăgiți. Să nu renunțăm nici la adevăr, dar nici la iubire, cu prețul vieții. Dumnezeu este și Iubirea (de aceasta uită zeloții și se leapădă de El pentru un părut adevăr). Dumnezeu este și Adevărul (de aceasta uită ecumeniștii și se leapădă de El pentru o falsă iubire, neînțeleasă de ei).

Părintele Arsenie Boca, ca și toți deținuții politici, inclusiv legionari, după 1964 au fost lăsați să slujească și să intre în monahism, dacă doresc. Din păcate, părintele Arsenie Boca a ales să viețuiască cu Maica Zamfira și de aceea nu s-a întors nici la călugărie, nici la preoție. De altfel, dacă veți observa cu luare aminte închisorile pe unde a trecut și cât de puțin a suferit în ele și ca timp, și ca regim de detenție veți ajunge și dumneavoastră la concluzia că sfinția sa a făcut un compromis cu regimul, care i-a aranjat o părută oprire de la slujire, ca să poată să nu fie rușinat și să poată informa mai departe despre cei ce nu se supun noii ordinii socialiste. De ce nu a fost arestat după 1959? De ce nu și-a reluat preoția și călugăria după 1964, cum au făcut-o toți cei ce nu s-au lăsat ei înșiși de ele. Cum de a avut proprietăți boierești, când toți stăteau cu chirie?

De altfel are și texte în care sfinția sa propovăduiește socialismul

Veți vedea și singură că Părintele Arsenie Papacioc, un autentic mărturisitor, a aflat despre această lăsare de preoție și călugărie din sursele sigure ale martorilor contemporani care au luptat pentru adevăr și au fost colegi cu el de suferință în închisori. Argumentele aduse de ucenicii Părintelui Arsenie Boca ca să demonstreze că a fost prigonit, culese de prin arhivele securității sunt contradictorii nu numai între ei, dar și în cadrul aceluiași autor nu au o succesiune logică. Argumentele lor sunt iraționale și cusute și cusut cu ață albă. Practic mai mult îl acuză de cameleonism politic și colaboraționism, deși vor să-l facă martir și erou.

Sfânta Biserică lasă pictura de la Drăgănescu tocmai pentru a ne convinge pe toți că Părintele Arsenie Boca a fost eretic, înșelat, luându-se după vedenii și nu a ascultat de ierarhii lui care l-au sfătuit să șteargă hulele pe care le-a pictat. Vedeți dumneavoastră, Sfânta Biserică nu lucrează cu sabia, ci cu fluierul păstoresc al convingerii omului în adevăr, dacă și el vrea.

Am lăsat la sfârșitul acestui răspuns, pentru a i se admira mai bine măreția și frumusețea peisajului unde a primit aprobare Părintele Arsenie Boca să-și construiască (și împodobească cu sculpturi pe comandă) din averile personale a doi pensionari de pe vremea comunismului (!!!) proprietatea boierească (cu un etaj și o mansardă, iar acum și cu o antenă de satelit, probabil pentru recepția mai de calitate a noilor vedenii ale ucenicilor), unde a viețuit sfinția sa mai înainte de a muri cu 12 femei. Aceasta este devenită acum metoc al Prislopului. Azi suntem obișnuiți cu construcții de vile datorită patronilor și celor plecați în străinătate, dar în vremea aceea cine putea să-și facă astfel de construcții în afară de nomenclaturiști?

Nu numai aceste clădiri ne dau a înțelege că a slujit socialismului aflat la putere, dar și textele sfinției sale despre comunism, ne arată că îl propovăduia cu perversiune printre ucenici ca fiind bun, ca fiind un fel de creștinism doar că silit și necredincios, și că el însuși confunda comunismul cu creștinismul.

Nu numai atât dar învinovăța pe creștini și chiar pe Sfânta Biserică pentru necredința comunismului în Hristos (necredința asociată la silire ar fi, după preacuvioșia sa, singurele diferențe între Creștinism și comunism). Adevărații oamenii ai lui Dumnezeu niciodată nu învinovățesc pe alții, ci doar pe ei înșiși, pentru toate. În nici un caz, nici de ar fi arși pe rug, nu învinovățesc Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică.

*Să vedem acum ce propovăduia Părintele Arsenie Boca despre comunism și socialism, arătându-se un fidel slujbaş al lor.*

*Cităm din +PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur, E. Charisma, Deva, 22009, pp. 367-368.:*

*„Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă – desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiași Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială – această societate a răsărit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.*

*Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dum-nezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, mâniile arseniștilor împotriva celor ce apără Sfânta Predanie etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]*

*Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]*

*Situația actuală a religiilor (cărora le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului – fapt care nu contravine nici unei religii,,.*

*Vedem cum socialismul nu contravine (în concepția Părintelui Arsenie Boca) Ortodoxiei, ci Ea chiar trebuie să slujească construirii lui (ne întrebăm dacă a fost doar un clar-văzător orbit fiindcă nu a văzut că va cădea socialismul sau doar un laș obedient față de regim ca să scrie aceste rânduri de lemn?) și, după ce acuză Sfânta Biserică de prefacere în așezământ social, profită de ocazie să sugereze ca soluție ultimă iarăși iubitul său ecumensim.*

*Am putea să îl numim acum, mai modern, e-comunism.*

*Doamne ajută!*

*Vă mulțumim pentru informații. Vă rugăm să nu ne uitați să ne spuneți dacă aveți cunoștință sigură că Pr. Arsenie Boca s-a și spovedit, sau este doar un zvon. Este prima dată când auzim sau citim așa ceva. Ar avea o șansă să se mântuiască și ne-am bucura din toată inima pentru sfinția sa.*

*Apreciază*

*elena spune:*

*24 noiembrie 2015 la 8:13 Editare*

*Dragii mei stiu din sursa sigura ca parintele Arsenie Boca se spovedea la parintele Savian Bunescu.L am cunoscut pe parintele Savian personal si ne povestea despre parintele Arsenie.Mai mult traiesc si astazi in satul Draganescu oameni care stiu ca parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian,iar cind parintele Arsenie era bolnav la Sinaia [la asezamintul care este mai sus in foto]parintele Savian mergea si ii facea Sfintul Maslu parintelui Arsenie Boca.Eu nu judec si nu acuz biserica de nimic.Doar am pus o intrebare.Stiu ca parintele Arsenie a locuit impreuna cu maica zamfira si mama acesteia la Bucuresti stiu cum satenii din Draganescu duceau cu rindul alimente pentru pictor[parintele Arsenie]si cum maica Zamfira gatea.Deci nu am citit in carti de marturii ci am auzit din gura parintelui Savian si a satenilor din Draganescu cum parintele Arsenie se spovedea la parintele Savian.Despre asezamintul de la Sinaia pot sa spun doar ca am fost sa vizitez dar nu am fost lasata decit putin in curte. Si am*

fost atentionata fara poze fara filmari.Traiesc multi oameni la Draganescu care stiu cum parintele Savian il spovedea pe parintele Arsenie deci nu sint zvonuri eu personal l am auzit pe parintele Savian cind ne a spus asta mie si mai multor persoane.Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „”mostenit”” scrierile si manuscrisele dinsului.Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost]la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.Dragii mei mergeti la Drgaganescu si vorbiti cu tanti ioana si cu satenii mai in virsta si o sa vadeti ca da parintele Arsenie se spovedea cel putin cit a stat la ei in sat 15 ani.cu drag elena

Apreciază  
RĂSPUNDE  
elena spune:

2 decembrie 2015 la 6:57 Editare

MAI mult inainte de a pleca din aceasta lume adica de a muri a fost spovedit si impartasit de parintele Savian Bunescu.Dinsul-pr Arsenie] l a iubit pe parintele Staniloaie stiu sigur si nu vad de ce fiica parintelui Staniloaie scrie ca parintele Arsenie suferea de el adica ii placea sa se dea mare.Cei care cunosc adevarul sint de vina ca nu il spun poporului. Am spus asta de acum 14 ani.Noua parintele Savian ne a spus ca parintele Arsenie a murit de boala iar altii scriu ca a fost otravit radiat bătut etc.Mai ales parintele Pantelimon care a fost la Ghighiu.La inmormintarea parintelui Arsenie parintele Savian Bunescu nu a afirmat asa cum se scrie gresit prin carti””oameni buni eu nu sint vinovat de moarte parintelui Arsenie””/Nici vorba de asa ceva.Acum citeva seri a vorbit si parintele Bordasiu la tv si a spus ca a locuit impreuna cu parintele Arsenie si maica Zamfira trei ani la Bucuresti.Poate ca are invataturi gresite cum ziceti dvs,Nu stiu asta.Stiu inasa ca parintele Arsenie mi a schimbat viata,nu mai fumez de 14 ani de cind am fost la Prislop prima oara sint alt om.La fel si sotul si prietenele mele s au lasat de fumat cind au mers la parintele la Prislop.Ratacit sau nu parintele Arsenie ne ajuta si dupa moarte.Nu cred ca este autosugestie sau coincidenta.

Apreciază  
RĂSPUNDE  
victor888ardeleanu spune:

13 ianuarie 2016 la 20:18 Editare

Copila lui Dumnezeu Elena...

Vă mulțumim că puneți suflet în ce spuneți și parcă ne sfiim să vă răspundem ca să nu vă mâhnim. Dar am înțeles de la Sfinții Părinți că Adevarul Hristos este cel ce ne mântuiește și nu politețea, așa că suntem datori să vă spunem câteva cuvinte, rugându-vă, mai întâi, să nu vă supărați.

Dacă doriți, ar fi lămuritor mai în profunzime, să parcurgeți materialul de aici:

<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>

veți înțelege, punând față în față cu viețile și învățăturile sfinților, viața și învățăturile sfinției sale, că problema care i-a schimbat întreaga existență Părintelui Arsenie Boca a fost înșelarea.

Aceasta se manifestă prin o viață virtuoaasă trupește, prin fapte bune și înfrânare. Omul, însă, nu este făcut numai din trup, ci și din suflet. Toate păcatele omului izvorăsc din plăcerea care îl desparte de Dumnezeu.

Fiindcă este făcut din trup și din suflet poate să fie îndrăgostit de plăceri trupești (printre care și fumatul) sau de plăceri sufletești (din care cea mai greu de vindecat este plăcerea de sine, îndrăgostirea de propriile virtuți și de propriul lui mod de a gândi sau percepe realitatea).

Vă rugăm să vă amintiți de ce fapte bune făcea fariseul din Sfânta Evanghelie și să vă mirați:

„Luc 18:11 Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeuule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrești, adulteri, sau ca și acest vameș.

*Luc 18:12 Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig.*

*Luc 18:13 Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.*

*Luc 18:14 Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.”*

*Fariseul avea multe fapte bune, iar zeciuală din toate, după cum ne arată Sfântul Ioan Gură de Aur însemna că mai rămânea cu foarte puțină avere, nu doar că dădea a zecea parte din venituri. Era și mulțumitor, și postitor, și primul la Biserică.*

*Dar cu toate acestea nu s-a îndreptat (adică nu via în el dreptatea lui Dumnezeu, deci nu s-a mântuit) fiindcă s-a considerat mai bun decât un mare păcătos, ucigând în el dragostea, fiind îndrăgostit de sine, deci rupt de hora cea mare a fiilor lui Hristos.*

*Lucrarea de înșelare în aceasta constă: diavolul dacă vede că vrei să te mântuiești te împinge de la spate ca să ai reușite în virtuți și apoi să te crezi pe tine măcar un pic mai bun decât alții. Dacă ai făcut aceasta, te-ai făcut asemenea lui. Nici diavolul nu are trup, deci nu face păcate trupești. Necurăția lui constă în aceea că se vede mai bun decât pe alții.*

*Apoi nu trebuie să uitați că avem minte. Mintea conduce toată viața noastră. Când ea se murdărește, toată viața devine murdară. Când ea se desparte de Dumnezeu, toată ființa noastră se rupe de El și murim. Dar necurăția minții nu constă în a fuma, ci tocmai în a avea cunoștință mincinoasă și minciuni.*

*Astfel că, după cum a fost înșelat și Părintele Arsenie Boca să facă fapte bune, dar să se mândrească și să creadă în erezii, la fel se petrece cu cei care merg la mormântul sfinției sale, fiindcă aceleași duhuri care l-au stăpânit, lucrează cu putere, în continuare, fiind legate de rămășițele sale pământești. Cei care merg la mormântul sfinției sale, ca și la guruși, la vrăjitori, la templele budiste sau la unii renumiți dintre eretici, pot scapa de patimi trupești (cum este fumatul), au simțiri de sfințenie, umilință și liniște, au vedenii și vise, se vindecă de boli, capătă copii, rezolvări cu serviciul, pot afla viitorul, pot dobândi bogății și tot ce-și poate dori omul pe această lume, dar își ratează veșnicia, fiindcă nu le dobândesc pe acestea în Hristos, ci în numele Părintelui Arsenie Boca (sau a celor la care s-au dus) cu tot ce a însemnat sfinția sa (sau ei) ca model de viață și învățături greșite. Astfel că oamenii pierd înțelesul importanței drepte credințe și a adevărului, a dogmelor și sfintelor canoane, contând mai mult pentru ei că devin virtuoși în trup și au reușite părute duhovnicești. Nu trebuie să uitați că antihrist va învia oameni (prin nălucire), dar cine va merge în numele lui și va vrea minunile lui nu se va mântui.*

*Sărmanii oameni de azi, nu își dau seama că dacă nu iubesc mai mult adevărul decât orice, de fapt nu Îl iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos Care este Adevărul, și prin aceasta pier, sporindu-și mai mult plăcerea de sine prin faptul că au reușit să biruie câteva din patimile grosiere, dar necentrându-se pe Hristos, ci pe pe ei înșiși cu părerile lor sau pe un altul cu părerile lui omenești.*

*Poate nu știți că există și vrăji pentru lăsatul de fumat, pentru sănătate, pentru dobândirea de copii, pentru succese în viață, pentru aflarea viitorului, poate nu știți de reușitele în acest domeniu al yoghinilor, mormonilor, adventiștilor și materialiştilor...*

*Diavolul este încântat că omul vine la el, tatăl minciunii, chiar dacă nu mai fumează și nu își mai strică trupul prin tutun. Stricarea minții prin falsa smerenie, falsa dreptate, falsele adevăruri (care pot fi spuse din înșelare chiar și în numele ortodoxiei) îi este lui de ajuns ca să pună stăpânire pe suflet și să îl aibă rob pentru totdeauna. Sfântul Cuvios Siluan ne învață că dacă avem un gând rău împotriva unui om, chiar și vrăjmaș, avem un drac. Dacă nu scăpăm de acest gând până la moarte, din cauza acestei uniri diavolul ne ia sufletul acolo unde se chinuie și el. Și dacă se întâmplă aceasta cu un gând rău împotriva aproapelui, vă dați seama ce cădere să ai gând rău împotriva lui Dumnezeu. Orice erezie este o hulă împotriva adevărului, deci împotriva lui Hristos. Orice hulă, orice erezie are în sine un pâlc de draci, fiindcă are ascunsă în sine o mulțime de înțelesuri ucigașe ale firii (care derivă din ea, chiar dacă sunt*

greu de depistat și nu mulți le înțeleg). Scopul diavolului este ca oamenii să-i aducă lui și ideilor lui mincinoase slava cuvenită lui Dumnezeu, adică Adevărului. Fiind tatăl minciunii este încântat dacă pentru oameni nu mai contează adevărul, fiindcă atunci se despart în realitate de Dumnezeu. Dacă veți urmări cu atenție reclamele păgânilor și ereticilor aceștia se laudă, printre altele și de succesele pe care le au împotriva patimilor trupești.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață, însă, că fecioria ereticilor este o hulă împotriva lui Dumnezeu, fiindcă aduce lauda virtuții ca un merit al minciunii.

Vă credem că v-ați lăsat de fumat. Nu este o coincidență. E chiar un ajutor de la duhurile de la Prislop. Dar, atenție! Dacă pentru dumneavoastră nu contează că Părintele Arsenie Boca a avut învățături eretice, înseamnă că deja ați primit acolo un atac demonic care vă pune în pericol mântuirea sufletului.

Vă rugăm să cercetați Sfinții Părinți ca să aflați că în afară de Adevăr nu este mântuire.

„Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?23 Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.”

Iar fărădelegea înseamnă să nu respecti legea lui Dumnezeu (care constă din credința despre Dumnezeu, dogmele despre fire, canoanele-porunci despre ce avem de făcut, care toate trebuie să fie drepte, adică bune și adevărate, adică așa cum ne învață Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit). Poți să faci minuni, poți să scoți draci, dar să nu intri în împărăția lui Dumnezeu, dacă nu cinstești și trăiești Ortodoxia.

Pentru a scăpa cu adevărat de fumat și a nu înlocui fumatul cu erezia (fumul puturos al iadului) este nevoie de o spovedanie amănunțită, inclusiv a gândurilor, mentalităților și credinței, la un duhovnic iscusit și în lupta de-a dreapta (căderea prin slava deșartă ce vine în urma dobândirii virtuților fără dreapta socoteală și fără dreapta credință). Apoi vă recomandăm să-l rugați din toată inima pe duhovnic să se roage să scăpați de patima ce vă doare. Duhovnicul este icoana lui Hristos pe pământ. El dezleagă și leagă cerul. Puteți lua în ajutor și Sfinții canonizați, de pildă Sfântul Mare Mucenic Fanurie, mare izbăvitor de patimi trupești. Aceasta este calea ortodoxă a luptei cu patimile: o cruce care aduce smerenie. A merge la un mormânt și a obține automat scăparea de un viciu pentru slava celui îngropat, dar care a fost dezbinat de Sfânta Biserică prin învățăturile lui, nu implică, nu ostenește, nu lucrează mintea ca să-și cunoască neputința și odată cu ajutorul dumnezeiesc să primească și schimbarea prin sudorile lăuntrice, care îl călesc pe creștin a iubi pe Dumnezeu din toată inima și a pune adevărul mai presus de orice.

Numai așa veți avea și sufletul mântuit, nu doar plămâni ferți de un strat de tutun.

Să vă lăsați de fumat în numele lui Hristos, iar nu în numele Părintelui Arsenie Boca. Atunci veți mărturisi că nu iubiți mai mult plămâni decât Adevărul, nici lăsarea de țigară mai mult decât înțelegerea mântuirii și lăsarea de neștiință, și nici nu veți iubi orice alt om (inclusiv Părintele Arsenie Boca) mai mult decât pe Hristos. Fiindcă specificul vieții și învățăturilor sfinției sale, care se continuă, din păcate, și acum la Prislop, este centrarea pe Arsenie, în loc de Hristos. Am putea spune că cei care sunt fanatici acolo nu se mai pot numi creștini ci... arsenici.

Iată ce ne învață despre aceasta Sfântul Apostol Pavel:

„1Co 3:3 Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?4 Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?5 Dar ce este Apollo?

Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia. 6 Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. 7 Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească. 8 Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa. 9 Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. 10 După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelie; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește; 11 Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos. 12 Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie. 13 Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia. 14 Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.

”

\*\*\*

Ne bucurăm că sfinția sa se spovedea și se împărtășea. Aceasta însă nu înseamnă că a avut duhovnic pe Părintele Savin Bunescu, ci (eventual) ca spoveditor și slujitor la Sfânta Împărtășanie (dar aceasta nu este o informație sigură, ci doar un zvon, o spusă din sat, acum după ce s-au brodat multe legende, fiindcă însuși Părintele Arsenie Boca infirmă aceasta, după cum vom vedea într-un text de mai jos).

A avea duhovnic înseamnă să îți tai voia în fața lui și să iei sfat de la el pentru mântuirea sufletului tău, considerându-te mai mic decât el și fiind ucenicul lui, nelucrând nimic fără blagoslovenie, ci în toate căutând ce vrea Hristos de la tine, nu prin vedenii ci prin „zis-a un bătrân”, duhovnicul tău.

Chiar pictorul de la Drăgănescu ne redă un dialog cu Părintele Savin, în care se vede limpede cât îl disprețuia.

Să redăm chiar cuvintele Părintelui Arsenie Boca:

„Părintele paroh tot nu renunțase dintru adânc la graba pusă la grea încercare. Se termina pictura, dar cam dispărea de pe perete. Se chiar stabilea recepția ei, când, deodată îmi spune alarmat:

- Dar unde-i pictura Părinte pictor ?
- Unde să fie ? pe perete, uite-o ! Și luai o gumă moale de bellearte pentru cărbune și ștersei fumul de pe un pătrat mic de pe zid și apăru pictura aproape cum o făcusem.
- Și ce ne facem?
- Ștergem fumul!; cu miez de pâine și cu guma!

Vedeam eu că se afumă pictura, dar tăceam; știind că și o patină naturală poate adăuga la urmă, la frumusețea ei.

Deci încă un șantier de lucru neprevăzut, schele, oameni; iar în altar obligat Părintele Bunescu să șteargă personal cu guma fumul. Avea rău de înălțime. Dar numai așa a înțeles să păstreze cum trebuie pictura bisericii de fumul lumânărilor. Am adaos și o cămăruță pentru lumânări cu ventilație asigurată și scoaterea afară a fumului.”

(†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu – „Capela Sixtină” a Ortodoxiei românești „O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic”, Deva, 2005, p. 19).

Ce observăm în istorisirea Părintelui Arsenie Boca de mai sus:

Nu-i spunea Părintelui Savin Bunescu „Părintele meu duhovnic”, sau măcar „Părintele Savin” cum ar fi făcut un fiu duhovnicesc. Iar Părintele Savin nu i se adresează „fiule Arsenie”, sau măcar „Părinte Arsenie” cum ar fi făcut un părinte duhovnicesc. Deci relația dintre ei era doar protocolară și puțin tensionată.



*Apoi, din păcate, nu observăm la Părintele Arsenie Boca frica și dragostea față de părintele său, împletite în armonia unui fiu duhovnicesc. Iată cum trebuie să fie această relație, după Sfinții Părinți din Pateric:*

*«Zis-a avva Isidor: „Trebuie ucenicii ca pe niște părinți să-i iubească pe cei cu adevărat dascăli, și ca de niște stăpâni să se teamă. Însă nici pentru dragoste să nu slăbească frica, nici frica să nu înnegrească dragostea”.» (Patericul..., Pentru Avva Isidor Preotul, 5.)*

*Din dialogul reprodus de Părintele Arsenie Boca mai sus (nu putem învinovăți pe ucenici de minciuni, fiindcă el însuși relatează acestea) nu vedem frica, fiindcă dorea să fie el învățătorul și cel ce dă canon Părintelui Savin Bunescu pentru a se îndrepta, nu ucenicul și cel ce ia canon și învățătură de la duhovnicul său, cu frică să nu îl supere.*

*Nu vedem nici dragostea fiindcă îl lasă să i se afume pictura, deși știa ce se va întâmpla, neutrăgându-i atenția din timp (un timp suficient pentru a face recepția când era programată. Unde este darul proorocesc pus în slujba oamenilor ca să îi ferească de mâhniri?).*

*Iar metodele unei astfel de pedagogii din partea Părintele Arsenie Boca sunt, ca de obicei, sinistre, purtând marca de „bici al lui Dumnezeu” arhicunoscută: îl lasă să ștergă cu guma în altar, deși avea rău de înălțime și îl pune la cheltuiala unui alt șantier suplimentar, deși putea să îl scutească de amândouă acestea, prevenindu-l, dacă nu prin duhul proorocesc, prin iscusința zugravului profesionist.*

*Dacă era nu fiu duhovnicesc, ci măcar un om delicat (cum sunt Sfinții autentici) îl avertiza și nu-l lăsa să sufere, iar dacă era și fiu adevărat duhovnicesc, se smerea, își cerea iertare că a întârziat cu pictura și nu l-a avertizat din timp ce se va întâmpla, și ștergea el însuși cu guma și cu miez de pâine afumătura petrecută din neștiința Părintelui Savin Bunescu, dar din neglijența și șmecheria pictorului, ca să fie demonstrativ și triumfător în corectarea altora. Dar modul din Pateric de a lucra, insuflat de Sfântul Duh (plin de jertfă pentru aproapele și pătruns de umilința propriei păcătoșenii), nu l-am văzut nicăieri în viața sfinției sale, nici relatat de ucenici, nici relatat de el însuși, nici prin exemplu concret. Întotdeauna se considera pe sine deștept și dascăl al tuturor dascălilor, inclusiv al episcopilor, care îi conducea pe toți unde voia el prin lecții usturătoare și minuni.*

*Vedeți că după cum se desfășoară dialogul probabil nici nu se spovedea la Părintele Savin Bunescu, sau, dacă totuși o făcea, de fapt practica o spovedanie formală, deci se împărtășea cu nevrednicie. Erau ca doi bătrâni ce se pișcau, arătându-și talentele, iar nu doi oameni care căutat să se desăvârșească în blândețe și duhul de jertfă dus până la judecarea de sine în cele mai mici amănunte, pentru a împlini porunca Domnului:*

*„ Ioan 15:12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. 13 Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.*

*1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,*

*1Co 11:24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.*

*1Co 11:25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.*

*1Co 11:26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.*

*1Co 11:27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.*

*1Co 11:28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.*

*1Co 11:29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.*

*1Co 11:30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.*

*1Co 11:31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.*

*1Co 11:32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea. ”*

*Chiar dacă s-a spovedit de problemele pe care le avea din conviețuirea necanonică a unui călugăr cu o călugăriță, dacă nu s-a pocăit și de rătăcirile din credință și nu a șters de pe pereți erezii pe care chiar Părintele Savin (cumnatul ei) le îngăduia, înseamnă că nu s-a spovedit de loc. Dar nici preacucernicia sa nu era întărit în dreapta credință și smerenie dacă a lăsat să fie pictat Francisc de Assisi ca sfânt și pe sine (împreună cu întreaga sa familie) în loc de alte teme care ar fi putut învăța ortodox despre taina Sfântului Botez.*

*Părintele Arsenie Boca trebuia să se spovedească de întreaga sa relație cu Maica Zamfira. Ziceți mai sus că «Nu stiu ce rol a avut maica zamfira in viata dinsului de a „mostenit” scrierile si manuscrisele dinsului. Tot la „:”porunca”” maicutei [care numai maica nu a fost] la Draganescu nu ai voie sa filmezi sau sa faci poze in biserica.», dar Părintele Arsenie Boca a trăit cu ea în aceeași locuință timp de 30 de ani, deci a aprobat și s-a împărtășit și sfinția sa de metehnele ei. De ce nu a revenit la Mănăstire cum au făcut toți după 1964? Nu putea să îl oblige Maica Zamfira să rămână lângă ea dacă nu dorea și Părintele Arsenie Boca sau dacă nu îl șantaja cu ceva, ca să o facă contrar propriei voințe. Mai mult, Părintele Arsenie Boca a lăsat cu limbă de moarte că singurul lui ucenic adevărat este Maica Zamfira și că i-a pictat mâinile în tabloul religios închinat Maicii Domnului de la Prislop. V-ați gândit vreodată că atunci când mergeți la Prislop și vă închinați la altar, la iconostas în stânga, crezând că sărutați icoana Maicii Domnului de fapt o preacinstiți pe Maica Zamfira sărutându-i mâinile? Cum puteți crede că Domnul nostru Iisus Hristos lucrează în astfel de loc în care este hulită Maica Sa prin pictarea mâinilor celei care s-a tăiat cu lama pentru a se sinucide?*

*Revenind la faptul că Părintele Arsenie Boca nu s-a lepădat de învățăturile proprii neortodoxe din scrieri și din picturi, chiar dacă (eventual) s-a pocăit de relația cu Maica Zamfira (nici aceasta nu se vede, fiindcă nu s-a despărțit de ea până la moarte), trebuie să știm că cel care nu spovedește un păcat, este sufocat și de toate celelalte păcate pe care le-a făcut (chiar și de cele spovedite, fiindcă spovedirea lor îl amăgește că este în căință, și îi dau o părere de curățire, care agravează vicleșugul nespovedirii printr-o aură de părută sfințenie pe care și-o construiește cel viclean în acest mod pervers).*

*Lăsând nespovedit păcatul principal al sfinției sale (abaterea de la Ortodoxie), nu numai că spovedania nu i-a fost eficientă, dar toate celelalte fapte părut bune (având alt scop decât Adevărul), i s-au prefăcut și ele în... păcate.*

*„Căci nici binele nu e bine, când nu se lucrează bine, ci e bine cu adevărat când nu-și așteaptă ca plată pentru aceasta sau aceea plăcerea de la oameni, de pildă bunul nume, sau slava de la ei, nici nu se face din lăcomie sau nedreptate. Fiindcă Dumnezeu nu caută la binele ce se face și pare că e bine, ci la scopul pentru care se face. Căci spun și de Dumnezeu purtătorii Părinți, că atunci când mintea uită de scopul evlaviei, fapta văzută a virtuții ajunge fără rost. Căci cele ce se fac fără dreapta socoteală și fără scop, nu numai că nu folosesc la nimic, chiar dacă sunt bune, ci și vatămă; precum se întâmplă dimpotrivă cu cele ce par că sunt rele, dar se fac cu scopul cinstirii de Dumnezeu, cum e de pildă fapta celui ce intră într’o casă de desfrâu, ca să scape de la pieire o femeie pierdută. (Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Filocalia, Volumul IV, Ed. cit., p. 194.)”*

*„Într’o altă cetate, era o femeie bogată și de foarte bun neam. Ea a făcut un păcat foarte urăcios și nu l-a spus la duhovnic, pentru rușinea faptei, ca să nu-l afle și alt cineva. Într’una din zile s’a întâmplat un ieromonah strein cu ucenicul său, care mergeau să se în-chine la sf. Mormânt, și muierea văzându-i în biserică, la un praznic, slujind sfânta Litur-ghie, a pus în mintea ei să se mărturisească la el, fiindcă era strein și nu o cunoștea. Deci, s-a dus la o parte în biserică și i-a spus lui, păcatele sale. Dar când a vrut să spună și acea mare fărădelege, i-a venit atâta rușine, din lucrarea drăcească, încât a roșit și nu putea ca să-l spună. Iar ucenicul*

duhovnicului, om simplu și îmbunătățit, stând deoparte, vedea cum iese din muierii un șarpe la fiecare păcat mărturisit, la urmă a văzut un șarpe mare care de trei ori a scos capul ca să iasă din gura ei, dar se trăgea iarăși înapoi și n'a ieșit. Atunci a văzut și șerpii de mai înainte că întorcându-se au intrat iarăși în gura ei, fiindcă nu a spus și celălalt păcat. Și după ce a iertat-o duhovnicul, s'au dus în calea lor. Iar ucenicul i-a spus vedenia de mai sus. Atunci el a înțeles pricina și s'a întors înapoi ca să arate muierii vedenia, și să o îndemne să spună și celălalt păcat. Ducându-se la casa ei, a găsit-o moartă, și plângând a făcut rugăciunea să le descopere Domnul ce s'a făcut sufletul ei. Și iată că o văd pe dânsa șezând pe un înfricoșat balaur, și alți doi șerpi o necăjeau și o chinuiau cum-plit. Atunci a zis către dânsii: Eu sunt acea ticăloasă muierie care m'am mărturisit astăzi, și fiindcă nu am spus un păcat pe care l-am făcut, m-a dat Judecătorul să mă omoare acest ba-laur, și să mă arză în focul cel veșnic, fiindcă m'a așteptat atâta vreme sa-l mărturisesc; iar eu, nepriceputa, de 'rușine l-am ascuns. Și acum nu am nici o nădejde de mântuire, nenoro-cita. Acestea zicând, s'a făcut nevăzută. (Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, Mântuirea păcătoșilor, Ed. s.n., s.l., 31939, pp. 347-353.)

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale [...]; al treilea, în a avea gânduri pătimase; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul. (Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, Filocalia..., Ed. cit, Vol. II, pp. 121-122)

Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfântul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, când face cineva fapta bună cu scop rău: pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

(Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 4, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vână-tori-Neamț, 2004, pp. 83-85)''

Vă îndemnăm să citiți cartea de mai sus unde aveți multe învățături de la Sfinții Părinți despre înșelare, pentru a scăpa de acțiunea primejdioasă a demonilor la care v-ați expus mergând la Prislop și la Drăgănescu, afectându-vă mintea cu idei pierzătoare, care nu fac parte din Sfânta Tradiție.

Ne bucurăm din toată inima că v-ați lăsat de fumat și vă dorim să începeți a lucra cu inima și schimbarea minții după învățăturile Sfinților Părinți.

Vă recomandăm Patericul și Viețile Sfinților. Veți remarca și dumneavoastră ce diferențe sunt între modul de a lucra al Părintelui Arsenie Boca și Sfinții noștri.

De asemenea vă recomandăm o carte de catehizare, pentru a cunoaște importanța dreptei credințe și care este ea.

De pildă aceasta, mai puțin modificările în duh zelot ale editurii Apologeticum:

[http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA\\_de\\_CREDINTA\\_CRESTINA\\_ORTODOXA.pdf](http://www.roeanz.com.au/media/uploads/episcopia/IVATATURA_de_CREDINTA_CRESTINA_ORTODOXA.pdf)

Vă dorim să vi-L faceți ca centru pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos. De El să vorbiți, pe El să-L doriți, pentru El să suspinați ca după Mirele care vă uimește la tot pasul. Dacă faceți aceasta nu vă va scăpa doar de fumat, dar și de cele mai subtile păcate, pe care poate azi le considerați virtuți.

El vă va îmbogăți mintea și simțirea cu „1Co 2:9 „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. „. Veți putea și să scăpați de înșelarea, banalitățile și vulgaritățile de la Prislop și Drăgănescu, centrate pe un părinte, care sârmanul, a fost la rândul său amăgit și sărăcit printr-o falsă duhovnicie bazată pe vedenii și succese pământești, necunoscând calea autentică lăuntrică (de o bogăție covârșitoare dar nevăzută a smereniei, a dragostei delicate și a suferinței autentice).

Numai așa vă veți putea mântui cu adevărat sufletul.

*Iertați-ne, cu dragoste frățească în Hristos,  
Autorii*

*Appreciază  
RĂSPUNDE*

*elena spune:*

*16 ianuarie 2016 la 16:50 Editare*

*Multumesc pentru sfaturi, nu ma simt lezata si nu sint suparata. De fumat m am lasat de acum 13 ani cind am fost prima data la Prislop Am mai avut caderi dar Dumnezeu m a ridicat. Pe El il iubesc cel mai mult nu sint nici bochista nici arsenista pe El si pe Maica Domnului ii iubesc. Il iubesc si pe sfinti. De 13 ani merg la Draganescu cind pot si repet stiu din gura parintelui savian ca parintele arsenie se spovedea la dinsul. Il rugam pe parintele Savian cind mergeam la dinsul acasa sa ne mai povesteasca de parintele Arsenie si ne povestea. Daca parintele Arsenie a gresit eu il rog pe Dumnezeu sa il ierte si il iubesc nu pot sa il urasc. Il rog pe Dumnezeu sa il ierte pe parintele arsenie si sa ne ierte si pe noi. Multumesc ca doriti sa luminati oamenii prin prisma sfintei evanghelii si a sfintilor parinti. Doamne ajuta!*

*Appreciază*

*victor888ardeleanu spune:*

*17 ianuarie 2016 la 19:41 Editare*

*Nici noi nu îl urâm, ci doar respingem învățăturile lui greșite, prin care se rătăcesc mulți, tocmai de dragul sfinției sale, ca să nu sufere în veșnicie consecințele greșelilor lui. Dacă veți citi studiul veți înțelege cât de mult ne doare și cât de grave sunt aceste abateri. Vă rugăm și pe dumneavoastră să țineți la Adevăr ca la Însuși Hristos și cu aceeași tărie a iubirii prin care sunteți atașată de persoana sfinției sale, să respingeți păcatele pe care le-a făcut și învățăturile lui care contrazic Ortodoxia. În aceasta se află dreapta socoteală a iubirii.*

*Vă mulțumim.<sup>324</sup>*

Dar dacă necunoscutul duhovnic al Părintelui Arsenie Boca a fost Părintele Savin și față de sfinția sa a avut o astfel de relație, de fapt nu a avut duhovnic. Iar dacă relația cu el a fost așa până la sfârșit (care arată că a vrut să-și conducă și duhovnicul, disprețuindu-l), nelucrând nici la moarte ascultarea care omoară patimile și mântuiește sufletul, cum putem crede că s-ar fi pocăit? Și cine, fără pocăință, poate fi model de sfințenie?.

*#2 Report Post*

*Vechi 17.01.2016, 20:49:00*

*Copacel Copacel is online now*

*Senior Member*

*Data înregistrării: 02.08.2015*

*Religia: Ortodox*

*Mesaje: 820*

*Implicit*

*Citat:*

*În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu Vezi mesajul*

*În ultima vreme ...*

*Citat:*

*Am dori să vă aflăm ...*

*Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.*

---

<sup>324</sup> <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonic-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/b-arhimandritul-paulin-lecca-staret-al-sfintei-manastiri-arnota-exarh-al-manastirilor-din-arhiepiscopiile-dunarii-de-jos-si-bucurestilor-jurnal-duhovnicesc/comment-page-1/#comment-321>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

*Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.  
Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.  
Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mentinerea proprie.*

---

*Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu)*

*18.01.2016, 03:24:59*

*Dr. Victor Ardeleanu's Avatar*

*Dr. Victor Ardeleanu Dr. Victor Ardeleanu is online now*

*Junior Member*

*Data înregistrării: 31.05.2015*

*Religia: Ortodox*

*Mesaje: 14*

*Implicit Vă mulțumesc*

*Citat:*

*În prealabil postat de Copacel Vezi mesajul*

*Iar eu as dori sa lasi barfa si ispitele de barfa pt altii si sa pleci genunchiul la spovedanie si la rugaciunea de seara.*

*Crestinul practicant nu are timp de astfel de barfe, si can-can-uri.*

*Cei care inasa taie frunza la caini, au tot timpul din lume pt barfe.*

*Treci la spovedanie si lasa prostiile si barfele, caci parerile pe care vrei sa le aflii nu-ti servesc sinici nu te ajuta la mentinerea proprie.*

*Sunt foarte bune sfaturile dvs., dar de ce nu pomeniți și de rugăciunea de dimineață și de cea neîncetată și numai de cea de seară?*

*În afară de aceasta pentru tonul poruncitor vă mulțumim, fiindcă orice ocară este de folos sufletului, dar în legătură cu bârfele contextul nu este potrivit. Nu este vorba de a-l bârfi pe Părintele Arsenie Boca ci de a vedea dacă poate fi un model de sfințenie, de învățătură adevărată. Iar în privința aceasta suntem datori cu toții să cercetăm:*

*"ioan 5:39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine. "*

*Deci, dacă apar scrieri care ne învață despre mântuire, suntem datori a le cerceta dacă mărturisesc despre Hristos, ca să dobândim viață veșnică, sau despre un altul, de care trebuie să ne ferim:*

*"Gal 1:6 Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,*

*Gal 1:7 Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.*

*Gal 1:8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!*

*Gal 1:9 Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!*

*Gal 1:10 Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos."*

*Despre aceasta ne învață și Sfinții Părinți:*

*"Sfântul Teodor Studitul despre datoria mirenilor de a mărturisi credința "Atunci când Credința e primejdioasă, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de Credință, nimeni nu are dreptul să zică: "Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de-a face cu acestea. Sau un cîrmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? ... Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea asta. Dacă voi veti tăcea si veti rămîne nepăsători, atunci pietrele vor striga, iar tu rămîi tăcut si dezinteresat?"*

*"Sinodul nu este aceasta: sa se întrunească simplii ierarhi si preoti, chiar dacă ar fi multi; ci*

să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor... și nici unuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpînirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predaniste, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră... Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dusmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei." "Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci cînd cineva învată ori ne sileste să facem orice alt lucru decît am primit și decît este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osîndit, ca nefăcînd parte din clerul sfințit. Nici un sfințit nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfințit, dacă ar fi călcat-o." "Și chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale, îndepărtîndu-ne de orice erezie și urmînd oricărui Sinod recunoscut ca ecumenic sau local. Și nu numai acestora, ci și hotărîrilor pe care le-au luat și le-au propovăduit Sinoadele. Nici nu este ortodox desăvîrsit, ci pe jumătate, cel care crede că are dreapta credință, dar nu se alătură dumnezeiestilor Canoane." (Migne, PG Epistola II.81)

Sfîntul Teodor Studitul (+826)"

Cît de mult iubim și noi sfînta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim și pe frații noștri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.

Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoașteți gravitate problemelor ce le ridică mișcarea de la Prislop. Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormîntul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:

"La Athos Părintele Arsenie s-a rugat stăruitor Domnului Hristos, să-i scoată în cale un duhovnic mare și iscusit și care să-l inițieze în tainele duhovniciei. Acest lucru este recunoscut de toți, că fără îndrumarea unui mare duhovnic, monahii nu pot înainta în viața duhovnicească la fel preoții și credincioșii de rînd. Odată l-am auzit și eu, la Brâncoveanu, pe Părintele Arsenie, mărturisind despre inițierea deosebită pe care a avut-o la Athos. Se știe că Părintele nu făcea cu ușurință mărturisiri despre tainele vieții sale duhovnicești. După ce văzu că părea că nu-i ascultată rugăciunea lui către Mîntuitorul, s-a rugat Maicii Domnului cu multă stăruință și lacrimi, ca să ceară de la Domnul Hristos, să-i împlinească dorința sa. După un timp, i s-a fi arătat Maica Domnului, care l-a luat de mână și l-a dus sus, într-un vîrf înalt, din Athos, și acolo l-a dat în mîna unui duhovnic, sârb, care trăise cu 200 de ani mai înainte. Acesta l-a inițiat, i-a descoperit multe taine adânci ale duhovniciei, și ar fi primit de la acesta, prin lucrarea Duhului Sfînt, darul „înainte vederii”, pe care-l va folosi, uneori, după ce a devenit duhovnic la Brâncoveanu. Despre acest lucru de taină, mărturisește și ierodiaconul Dometie, de la Brâncoveanu, frate de mănăstire, la început, cînd era Părintele la Sâmbăta de sus." (Pr. Nicolae STREZA, Mărturii despre Părintele Arsenie Boca, Ed. "Credința strămoșească", 2009, p. 423-424)

Iată ce scrie despre aceasta studiul de aici:

<https://888adevarul8despre8arseniebo...tilor-parinti/>

"Ce este mai înfricoșător: din mulțimea care merge la Prislop, foarte mulți au făcut păcate grave, de care le este rușine. Luând învățatură ucigătoare de suflet din acest episod al vieții Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gînd) la mormîntul sfinției sale și nu își mai zic păcatele lor duhovnicilor. Rămân astfel nespovediți, dar, ce este și mai grav, își sporesc osînda împărtășindu-se așa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la acești sărmani amăgiți (doar păcatele ușoare, fiindcă cele grele le-au spus în gînd la mormînt) este tot tabloul păcătoșeniei lor și îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioși pentru dese „pelerinaje la Prislop”. Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătimită de unii duhovnici cînd au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor. Cît de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărîndu-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt

*mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "*

---

*Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.*

*Copacel Copacel is online now  
Senior Member*

*Data înregistrării: 02.08.2015*

*Religia: Ortodox*

*Mesaje: 820*

*Implicit*

*Citat:*

*În prealabil postat de Dr. Victor Ardeleanu Vezi mesajul*

*Cât de mult iubim Căi noi sfânta spovedanie, de aceea dorim să îi ferim Căi pe fraCăii noCătri să nu o piardă, sau să nu o facă denaturat, în duh protestant.*

*Dumneavoastră fiind mirean, chiar dacă vă văd râvnitor al Sfintei Spovedanii, lucru care mă bucură mult, nu cunoaCăteCăi gravitate problemelor ce le ridică miCăcarea de la Prislop.*

*Singura gravitate a problemelor ar fi (daca ar exista) preocuparea de can-can-uri si nu de mantuire.*

*Citat:*

*Sunt unii oameni care nu se mai spovedesc la duhovnic ci la mormântul Părintelui Arsenie Boca, luându-l ca model, deoarece a avut un duhovnic mort de 200 de ani:*

*Aici este problema între mirean și duhovnic și nu Arsenie Boca. Dacă se întâmplă acest lucru atunci există un conflict mare între acei mireni și*

*duhovnicii respectivi, caz în care partea administrativă a BOR are probleme mari și nu Dumnezeu sau Arsenie Boca.*

*De obicei când urmează căderea finală cauti vinovati pentru asta in alta parte.*

*Citat:*

*"Ce este mai înfricoCăător: din mulCăimea care merge la Prislop, foarte mulCăi au făcut păcate grave, de care le este ruCăine. Luând învăCătură ucigătoare de suflet din acest episod al vieCăii Părintelui Arsenie Boca, se spovedesc (în gând) la mormântul sfinCăiei sale Căi nu îCăi mai zic păcatele lor duhovnicilor.*

*Asta pt ca simt ca acei duhovnici nu se implica cu adevarat in indrumarea lor.*

*Adica sunt depasiti de situatie.*

*Citat:*

*Rămân astfel nespovediCăi, dar, ce este Căi mai grav, îCăi sporesc osânda împărțăCăindu-se aCăa, fiindcă duhovnicii cred că ceea ce mai aud ei de la aceCăti sărmani amăgiCăi (doar păcatele uCăoare, fiindcă cele grele le-au spus în gând la mormânt) este tot tabloul păcătoCăeniei lor Căi îi dezleagă, crezându-i chiar evlavioCăi pentru desele âCăpele rinaje la PrislopCă.*

*Asta cel mult este o problema a duhovnicilor și a mirenilor. Ce semănate aia culegeți. Multi duhovnici mimează seriozitate, atunci și mireanul mimează marturisire de pacate. Apoi probabil alți preoți au ascultări mai importante: cum ar fi :atingerea normei pt vanzare de lumanari, etc.*

*Citat:*

*Nu vă spunem din presupusuri ci din groaza pătită de unii duhovnici când au aflat de acest comportament al fiilor duhovnicești ai lor.*

*NU te supara dar asa cum un profesor care se implica cu adevarat in educarea elevilor isi stie elevii pe dinafara si nu poate sa-l mire mai nimic  
asa si un duhovnic care se implica cu adevarat in educarea religioasa a mireanului stie ce-i poate pielea mireanului si nu mai exista aproape nimic care sa-l lase masca.*

*Citat:*

*Cât de greu le-a fost să-i readucă la linia de plutire, iar pe alții i-au pierdut pentru veșnicie, fiindcă au căzut în cea mai de pe urmă rătăcire apărându-le în vedenii și vise un diavol cu chipul Părintelui Arsenie Boca ce le spunea că sunt mântuiți și evoluți duhovnicește, iar duhovnicii lor sunt niște oameni înguști, de care nu trebuie să asculte, cum nici el nu a ascultat "*

*Ei poftim ce spunea mai sus. Pai asta inseamna manipularea prin adevar.*

*Pai si mirenii aia sunt vinovati dar au fost in mod indirect impinsi de comportamentul duhovnicilor lor. Deci la judecata (daca nu se indreapta pana atunci) vor da socoteala si mireanul pt faptele sale dar si duhovnicul .*

*Stii: cand oaia se afla in sant cu un picior rupt , te duci atunci la pastor si ii ceri socoteala si nu oii.*

*Din cauza asta pe mine nu m-ar mira daca insusi multi mireni s-ar intoarce impotriva BOR, sustinand faptul ca sunt exact precum politicienii.*

*Asta alturi si de faptul cum ii spuneam mai demult si lui Cristiboss sa nu dea Dumnezeu ca cel mult una din Arhiepiscopii sa fie implicata in defrisarii de paduri, defrisari care vor produce acum in primvara inundatii si alunecari de teren care s-ar putea niveleze sate intregi, ca nu vod bine deloc dar chiar deloc BOR in cazul asta.*

---

*Gura rosteste, cuvantul pe care inima-l zideste.(Eu)<sup>325</sup>*

Iată cum îl gândesc cărturarii îndrăgostiți de Părintele Arsenie Boca:

*Adrian Surugiu spune:*

*29 septembrie 2015 la 21:54 Editare*

*Lunga si obositoare analiza, pe care insa am parcurs-o de dragul parintelui Arsenie Boca, caruia ii sunt dator.*

*In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel putin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.*

---

<sup>325</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/forum/showthread.php?p=611059#post611059>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.



*Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).*

*Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.*

*In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancenca as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca anatema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageți printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfânt), inexistentă in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.*

*Mai este si problema autenticitatii scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile dupa ploaie. Exista un timbru, o amprenta a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaste, o exprimare directa si concisa, darza si taioasa care nu se confunda. In afara de Cararea Imparatiei, am dubii ca multe dintre celelalte lucrari au fost alterate. Iar cartile de marturii cuprind multe exagerari ale crestinilor evlaviosi sau imprecizii datorate intelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat in seama la nivel dogmatic.*

*Certuri intre sfinti? Au fost si vor fi, dar certaretii tot sfinti au ramas. Pavel i-a sarit la gat lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut intaietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat pe Epifanie de Salamina, la fel si celalalt si, ce sa vezi?, blestemele li s-au implinit amandurora. Asa ca nu ma mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declaratie din dosarul de securitate al par. Arsenie in care marturisea cu tristete ca s-a trezit cu o fama nedorita sau, in alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – sa-i repare – dar nu vor sa-si schimbe viata), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemulțumit de unele afirmatii. Poate ca acel „fost in duhul lui Ilie in urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dura a Brancovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecinta a fost inmultirea harului in popor prin proroci, inclusiv in el („eu am fost nascut pentru rugaciunile Brancovenilor”). Poate ca parintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de luminator al neamului, ceea ce s-a si intamplat: unul s-a micșorat (Boca), iar celalalt a crescut (Papacioc).*

*Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzata la Trinitas Tv in 2014 si cand am intrebat-o de parintele Arsenie Boca in relatie cu parintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toti cei care au urmarit emisiunea au fost de acord ca sarit calul in modul vehemenal tonului abordat. Se pare ca unii oameni l-au desconsiderat pe parintele Staniloae in favoarea parintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contributia la aparitia primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.*

*Ca sa rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Imparatiei” si nu am gasit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neintrerupt avocat pana in prezent, iar din 2014 licentiat in Teologie (din pasiune), asa ca am un simt critic foarte dezvoltat si miros unde deraiaza dreapta credinta. Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica. Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.*

*Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intreat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatati cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.*

*Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar daca e voia Domnului se va face, sau vor incepe pietrele sa strige. Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso-tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?*

*Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.*

*Apreciază*

*RĂSPUNDE*

*victor888ardeleanu spune:*

*23 ianuarie 2016 la 20:54 Editare*

*Dragul nostru domn Adrian Surugiu.*

*Ne cerem iertare pentru întârzierea răspunsului. Am fost prinși cu studiul de aici, finalizat de abia săptămâna trecută:*

*<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/grozaviile-neasemanate-de-la-draganescu-si-viata-parintelui-arsenie-boca-in-lumina-sfintilor-parinti/>*

*Ne scriați acestea:*

*„Lunga și obositoare analiza, pe care însă am parcurs-o de dragul părintelui Arsenie Boca, caruia îi sunt dator.”*

*Vă mulțumim că ați parcurs-o, era însă o adunare interimară de informații.*

*Studiul de acum s-a cristalizat mai bine, evitându-se repetițiile și adăugând informații uimitoare despre Părintele Arsenie Boca, pe care nici autorii nu le știau când au început să-l lucreze.*

*Sunt adunate cuvinte de ale sfinției sale, imagini concrete, opinii ale ucenicilor cărturari, dar și a celor fără carte. Structura sa este mult mai lesnicioasă de parcurs decât etapa intermediară, ieșind în final o sinteză din Sfinții Părinți despre înșelare (având doar ca un laitmotiv secundar viața și învățăturile Părintelui Arsenie Boca).*

*Autorii acestui studiu științific (dar totuși plăcut și ușor de parcurs pentru oamenii preocupați cu seriozitate de dreapta credință, nu numai pentru teologii duhovnicești) fac parte dintr-un grup de teologi, monahi, iconari și clerici Ortodocși, din țară și de peste hotare, chiar și de la Sfântul Munte, alarmați de consecințele nefaste ale Fenomenului Arsenie Boca, trimiși să-l cerceteze prin îndemnul și binecuvântarea unor ierarhi, râvnitori pentru Dreapta Credință.*

*Voi răspunde, însă, eu, în numele lor, la cele scrise de dumneavoastră (fiindcă ei sunt mult mai prinși de activitățile lor), iar eu sunt cel mai păcătos, cel mai prost pregătit, cel mai nevrednic și cel mai neînsemnat dintre toți, astfel că îmi veți ierta greșelile și vă veți da seama ce ar fi putut să vă răspundă ei.*

*Oboseala pe care ați dobândit-o în urma parcurgerii acestui blog vă vine din faptul că nu iubiți cele scrise aici, fiind în alt duh decât cel al învățătorului care v-a format, astfel că este o incompatibilitate care dă reacții de respingere care vă consumă și se manifestă printr-un fel de sfârșeală. Autorii pun mai presus de orice adevărul. Dumneavoastră simpatia personală față de Părintele Arsenie Boca. Acest lucru este evident chiar din prima frază, fiindcă motivul citirii acestui studiu nu este aflarea adevărului mântuitor de suflet, ci datoria pe care o aveți față de sfinția sa. Ce este din datorie nu odihnește, și dacă sunteți legat prin această datorie tocmai de cel criticat, dator vă simțiți și să-i luați apărarea, ceea ce vă aduce o incomoditate suplimentară, văzând că marile erori ale sfinției sale nu au nici un fel de justificare în fața realității veșnice a Sfinților Părinți. Cum să nu vă epuizeze această dilemă, chiar dacă o respingeți cu toată ființa dumneavoastră, prin datoria care vă constrânge și vă fură libertatea pătrunderii în realitatea problemelor puse. În afară de aceasta, deși ați parcurs o facultate de teologie, nădăjduim că Ortodoxă, nu sunteți obișnuit cu felul de a scrie al Sfinților Părinți, ci cu studiile academice istorico-critice, care de multe ori șovăie printre părerile protestante și latine, neavînd siguranța Sfinților Părinți. Dar cel mai incompatibil cu duhul Ortodox este modul simplist de a trata problemele al Părintelui Arsenie Boca, care este plin de siguranță de sine. Fiind format în acest fel de lecturi, atunci când întâlniți texte ce se străduiesc să nu treacă dincolo de hotarul cel veșnic al Sfintei Predanii, mintea dumneavoastră obosește, datorită lipsei de antrenament.*

*Cele două feluri de a fi diferite vă aduc o tensiune obositoare. Soluția ar fi să renunțați la ideile preconceptuate și să iubiți adevărul mai presus de orice. Mintea dumneavoastră s-ar hrăni atunci din Sfinții Părinți și chiar dacă ați avea dificultatea noutății, ați iubi-o, fiindcă pînă și conștiința dumneavoastră v-ar mărturisi că aflați adevărul ce vă face liber și vă aduce mîntuirea.*

*Am discutat cu autorii acestui studiu și mi-au spus că ei nu obosec nici când citesc lucrările autorilor eretici, nici când citesc pe Părintele Arsenie Boca (care după cum ați remarcat chiar dumneavoastră este un mare colecționar și făuritor de erezii). Explicația este că dorința lor de adevăr îi face să fie atenți și să înțeleagă rătăcirile sărmanilor amăgiți, găsind cauza în despărțirea minții lor de realitate și apelând la Sfinții Părinți dau de leacurile vindecătoare ale ideilor greșite, iar aceasta este hrana sufletului lor. Dar*

astfel, ajută și pe autorii rătăciți ca să își împuțineze roadele ucigașe ale minciunii, deoarece cititorii și cei care vor parcurge cuvintele Sfântului Duh din Sfânta Predanie se vor întări și ei în adevăr, fiind apărați de vătămarea ce le-ar fi adus-o cei înșelați. Iar cei înșelați vor avea astfel mai puține victime pentru care vor da socoteală la Înfricoșata Judecată.

*Haideți să parcurgem mai departe ce ne-ați mai scris:*

„In istoria ortodoxiei sunt canonizati sfinti care au invataturi ce pot fi caracterizate in unele locuri ca eretice, sau cel putin gresite: sf. Chiril al Alexandriei, sf. Epifanie de Salamina, sf. Grigorie al Nyssei; mai in spate sf. Iustin Martirul si Filozoful. Ba, daca mergem mai inapoi, chiar si sf. Ap. Petru era un eretic notoriu, ca se ferea sa manance la masa cu crestinii proveniti dintre elini si a fost aspru criticat de Pavel.

Iar sf. Maxim, atat de extins citat de dvs, la care si eu am evlavie, are unele pareri originale in care consensul patristic este in directie opusa (ex. despre necesitatea intruparii lui Hristos daca Adam n-ar fi cazut).

*Dar toti cei de mai sus sunt sfinti. Caci nu e om fara greseala, afara de Hristos.”*

Cuvintele expuse de dumneavoastră mai sus sunt păreri pe de o parte personale ale dumneavoastră, pe de altă parte răspândite în contemporaneitate de către studii făcute din pix iar nu din realitate, de dragostea înfocată față de analizele istorico-critice, care construiesc un pedestal de om de știință dar nu au legătură cu Sfinții Părinți, ci cu ideile zbuciumate ale unora și ale altora ba din protestantism, ba din catolicism, aterizate și pe la noi din accident și/sau nebăgare de seamă.

*Iată ce spunea despre acestea ÎPS Hierotheos Vlachos:*

„Sunt unii, zice, care susțin că se află chiar și la Sfinții Părinți unele deosebiri, chiar în probleme dogmatice. Însă acest lucru nu este adevărat. Doar cel ce cercetează lucrurile la suprafață vede deosebiri” (Cugetul Bisericii Ortodoxe, pp. 52-53).

Dacă nu aveți încredere în ierarhii duhovnicești contemporani, să vedeți ce ne descoperea despre aceasta Sfântul Nil Izvorătorul de Mir, când se afla deja în slavă, la 200 de ani de la nașterea sa (deci, nu puteți să-l acuzați de greșeală):

«Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată bibliotecă cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defaimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu mă mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericesti cele fără de greșeală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogați. O, ce răutate! O, ce nepricepere!”» (Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 22011, pp.73-74.)

Și eu am urmat Facultatea de Teologie și am auzit de acest fel de păreri printre colegii care nu au prea fost atenți în selecția lecturilor, dar luate la o analiză minuțioasă și prin cercetarea documentelor originale ale Sfinților Părinți și a studiilor profesorilor duhovnicești și râvnitori ai Dreptei Credințe, vedem că sunt răstălmăciri sădite special pentru a favoriza relativismul în credință spre a accepta ecumenismul. Nici un caz din cele spuse mai sus, verificate toate de noi, nu corespund cu realitatea.

*De pildă, a-l numi pe Sfântul Apostol Petru „eretic notoriu” vădește o îngrozitoare ignoranță atât în legătură cu viața lui, cât și în legătură cu noțiunea despre erezie. În același timp este și o necunoaștere a problemei expuse din Sfânta Scriptură la care faceți referire.*

*Sfântul Apostol Petru este unul din corifeii Apostolilor și stâlpii de referință ai Bisericii, în nici un caz un eretic notoriu:*

*„Ioan 1:42 Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru).*

*Gal 2:9 Și cunoscând harul ce mi-a fost dat mie, Iacov și Chefa și Ioan, cei socotiți a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba dreapta spre unire cu ei, pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur,”*

*Erezia este, după Sfinții Părinți, despărțirea de Sfânta Biserică pe temeiul unei dogme greșite. Când s-a despărțit Sfântul Apostol Petru de Sfânta Biserică, de când a nu mânca la masă cu cei netăiați împrejur este o problemă de dogmă? A se tăia sau nu împrejur este o poruncă, a te mântui sau nu prin tăierea împrejur este o dogmă. A nu mânca împreună cu cei netăiați împrejur, poate fi o problemă de dogmă, dacă tu crezi că mântuirea nu vine decât prin tăierea împrejur, poate fi o problemă de poruncă, dacă tu crezi că este un păcat să mănânci cu cei netăiați împrejur, sau este o problemă de iconomie, dacă tu crezi că cei tăiați împrejur s-ar sminti văzându-te mâncând cu cei netăiați împrejur.*

*După cum vom vedea mai jos nu este vorba de nimic din cele trei, ci de o iconomie uriașă, cu totul deosebită și delicată, făcută din marea smerenie și iscusință duhovnicească a Sfântului Apostol Petru în colaborare cu Sfântul Apostol Pavel.*

*Sfântul Apostol Petru credea drept: că tăierea împrejur nu este mântuitoare, fiindcă pe sutașul Corneliu nu l-a tăiat împrejur, ci la botezat:*

*„Fap 10:44 Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care ascultau cuvântul.*

*Fap 10:45 Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri.*

*Fap 10:46 Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și slăvind pe Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:*

*Fap 10:47 Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?*

*Fap 10:48 Și a poruncit ca aceștia să fie botezați în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.”*

*Așadar Sfântul Apostol Petru era Drept Credincios, stâlp al credinței și învățător al Ortodoxiei și în această privință.*

*Iată ce se scrie în Sfânta Scriptură despre problema la care faceți referire:*

*„Gal 2:11 Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe față i-am stat împotriva, căci era vrednic de înfruntare.*

*Gal 2:12 Căci înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca cu cei dintre neamuri; dar când au venit ei, se ferea și se osebea, temându-se de cei din tăierea împrejur.*

*Gal 2:13 Și, împreună cu el, s-au fățarnicit și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras în fățarnicia lor.*

*Gal 2:14 Dar când am văzut că ei nu calcă drept, după adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca iudeii, de ce silești pe păgâni să trăiască ca iudeii?"*

*Sfinții Părinți tâlcuiesc acest pasaj în felul următor:*

*„Mulți socotesc că Pavel îl prihănește aici pe Petru ca pe un fățarnic, dar lucrul nu este așa, căci toate câte se văd că i le-a zis Pavel împotriva lui Petru i le-a zis și i le-a făcut după iconomie. Iar pricina Iconomiei a fost aceasta: aflându-se în Ierusalim, Petru îngăduia a se tăia împrejur fiii Evreilor credincioși, fiindcă nu era cu putință a-i smulge din Lege dintr-o dată. Iar când a venit în Antiohia, mânca împreună cu cei din neamuri și netăiați împrejur și petrecea împreună cu ei cu slobozenie. Dar, pentru că s-a întâmplat a veni în Antiohia oarecari Ierusalimiteni ce crezuseră din Evrei, Petru se ferea de cei din neamuri și nu mânca și nu petrecea împreună cu ei, ca mai înainte, întâi ca să nu-i smintească pe acei Ierusalimiteni, și a doua ca să-i dea lui Pavel prilej binecuvântat să-l mustre. De aceea l-a și mustrat Pavel pe Petru, iar Petru a suferit mustrea fără nici o stare împotriva, căci în acest chip ar fi urmat ca și Ierusalimitenii, ucenicii lui Petru, să se strămute de la tăierea împrejur și de la obiceiurile Legii, văzând că învățătorul lor e mustrat de Pavel, iar el tace, neavând ce să zică. Deci, a sta Pavel împotriva lui Petru, era numai o formă de luptă, iar nu luptă cu adevărat. Pentru că dacă ar fi fost cu adevărat luptă, Pavel nu ar fi mustrat pe Petru înaintea Ierusalimitenilor acelora, ucenicii lui Petru, căci i-ar fi smintit foarte pe aceștia, văzând cum se luptă căpeteniile Apostolilor. Însă lupta aceea închipuită întru arătare, s-a făcut îndreptare a ucenicilor și de aceea nici Petru nu a zis ceva împotriva, arătând că primea și suferea această stare împotriva a lui Pavel pentru iconomie.” (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Epistolelor către Galateni, Efeseni, Filipeni și Coloseni, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2006, pp. 30-31.)*

*Vă asigurăm că după cum ați fost dezinformați despre Sfântul Apostol Petru la fel ați pățit și în legătură cu ceilalți Sfinții. Înțelepciunea Sfântului Maxim Mărturisitorul este recunoscută de toți Sfinții de după el și cugetul lui este fără abatere cugetul întregii Sfintei Biserici, și dinaintea lui, după cum arată și sinteza făcută din toți Sfinții și din el a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin cel care a adunat cel mai pe scurt ceea ce credeau toți laolaltă. În nici un caz consensul patristic nu este opus lui, ci doar că nu a intrat în profunzimea analizei lui, în nuanțele dezbătute de el, fiindcă încă nu apăruse nevoia de a o face. Veți găsi și în Sfinții Părinți mai vechi izvoarele realităților detaliate de el. De altfel în „Ambigua” Dumnezeiescul Maxim ia propoziții ale Sfinților Părinți și le analizează atât de adânc, ajungând în amănunțimea gândirii Sfinților Părinți, arătând că toți au niște adâncimi pe care noi nu le sesizăm, din cauza neputinței noastre. Noi, dacă ne orbim cu păruta deșteptăciune, credem că Sfinții Părinți ar fi opuși Sfântului Maxim fiindcă nu putem surprinde tot ceea ce vor să zică, ci doar suprafața. Dar atât Sfânta Scriptură cât și ei au tâlcuire nu numai istorică, ci și anagogică, și alegorică, și tropologică în același timp. Dacă le opunem una alteia, noi suntem vinovați, rătăcindu-ne și răstălmăcind duhul părinților. Dacă i-ar fi întrebat cineva pe ei personal, în ruptul capului ei nu ar fi spus că se opun Sfântului Maxim Mărturisitorul, ci că au spus același lucru, dar în alt context.*

*Să vedem însă ce ne scriați dumneavoastră mai departe:*

*„In cazul analizei parintelui Arsenie Boca, ati aplicat o rigoare exceptionala, crancena as putea spune. Este adevarat ca in unele locuri are exprimari imprecise, dar limbajul dogmatic are o rigurozitate pe care putini o pot atinge. Nu toti pot fi Maxim Marturisitorul. Nu toti au debitul si coerenta lui Hrisostom. Nu toti zboara cu mintea asa sus ca Dionisie Areopagitul. De la aceste imprecizii pana la a arunca anatema pe un om si a-l declara eretic este o cale lunga. Parca prea v-ati fortat sa-l trageti printr-o lunga lista de erezii pe parintele Arsenie, fara ca parintele sa fi avut in cuget sa le propovaduiasca. Eu nu tin minte ca in istoria Bisericii sa fi fost un ereziarh responsabil de atatea erezii la un loc (ati reusit sa adunati vreo 20 sau mai bine). De aceea spun ca articolul dvs transpira de incrancenare. Daca un cuvânt al parintelui Arsenie nu sta in matricea dogmatica sistematizata pe care o avem noi azi gratie sf. Marturisitor Dumitru Staniloae (eu il recunosc ca sfant), inexistentă in vremea parintelui Arsenie, sarim ca arsi. Dar explicatiile parintelui Arsenie sunt suficiente ca sa arate ca ceea ce era imprecis formulat, sau pus intentionat dubitativ, era limpede pentru el.”*

*Noi îl admirăm pe Părintele Profesor Dumitru Stăniloae ca pe un purtător de duh și continuator al Sfinților Părinți. A-l declara ca Sfânt însă ține de Sfântul Sinod, nu putem să ne punem mai sus ca Sfânta Biserică.*

*Ați remarcat bine lipsa Părintelui Arsenie Boca. Aceasta nu vine din retorică, ci din faptul că s-a lansat în dogmatizări fără să își curățească mintea de patimi. Dacă ar fi lucrat cu seriozitate pocăința ar fi înțeles dogmatica Ortodoxă, sau ar fi recunoscut că nu o înțelege și ar fi tăcut cu smerenie. Sfinții Părinți lămuresc, sfinția sa încâlcește problemele scriind „dubitativ”. Scrierile sale sunt duplicitare și contradictorii (una spune direct, alta contrazice indirect prin înțelesuri) ceea ce arată tocmai că nu a înțeles deloc, ci și-a însușit după ureche Ortodoxia. Ceea ce susținea într-un loc prin enunțare, dărâma în zece prin demonstrare. Nu era nevoie să citească dogmatica Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, putea să-l întrebe sau să îi rămână ucenic, înainte de a se apuca de a dogmatiza fără rânduială. Dacă a căzut din ascultare, din dorința de a face Mănăstire de Maici, având ca stareță pe Maica Zamfira, a căzut și din înțelegerea ce i-ar fi venit dacă ar fi păstrat legătura cu preacucernicia sa. Dacă ar fi citit măcar micuța carte de dogmatică a Sfântului Ioan Damaschin, prezentă într-un limbaj accesibil și pe vremea formării sfinției sale și dacă ar fi înțeles-o printr-o cercetare stăruitoare a fiecărui punct dezbătut, altfel ar fi arătat toate scrierile și predicile sfinției sale, inclusiv pictura de la Drăgănescu și „Cărarea Împărăției”. Superficialitatea în credință te face (dacă ești smerit) să te alarmezi și să te oprești singur din misiune, nu îți justifică ereziile. Mulți ereziarhi au mers pe o latură greșită, fiindcă nu au înțeles latura ce părea opusă, dar de fapt completa înțelegerea. Latura pe care au mers, însă, era corectă, dar fiind incompletă, devenea un neadevăr. Încăpătânându-se să nu primească și completarea echilibrată a realității, deveneau mincinoși și dezbinați de prea deplina credință a Sfintei Biserici. Sfinția sa, cum bine ați remarcat, vrând să pară atotcunoscător, a abordat cu superficialitate toate laturile neînțelegând, însă, nici una din ele, astfel că a fost complet dezbinat de Sfânta Predanie, ne mai având decât o suprafață declarativă de Ortodoxie, însă în profunzime un gol umplut de înțelesuri eretice. A abordat multe probleme eclectic, după moda New-Age și de aceea a greșit așa de mult. Nu este vina noastră că i le-am descoperit, ci a sfinției sale că le-a emis.*

*Nu este suficient să te uimești de mulțimea ereziilor unui om și să concluzionezi că așa ceva nu se poate. Este necesar a studia aceste abateri în lumina Sfinților Părinți și a vedea dacă este ceva real sau o invenție. Așteptăm să abordați măcar una din ereziile sfinției sale și să demonstrați că nu este erezie, nu să contraziceți fără argumente toată demonstrația, fiindcă vă dărâma idolul căruia îi sunteți dator... pentru ce? Nu el v-a creat, nu el v-a purtat de grijă, nu el s-a răstignit, ci Hristos Adevărul căruia dumneavoastră vă împotriviți, numind pe sfinții Lui eretici notorii, doar pentru ca să demonstrați că Părintele Arsenie Boca nu este eretic. Ca să scăpați de acuzația de erezie pe clientul dumneavoastră acuzați pe cei ce îl vădesc, nedreptățindu-i. Este un meșteșug avocațesc, dar nu este un mod de a lucra al celui ce caută adevărul mai presus de orice. Nu-l mai răstigniți încă o dată pe Hristos, apărând neargumentat minciuna.*

*Vedeți studiul a fost obositor pentru dumneavoastră fiindcă nu stăpâniți noțiunile dogmatice, deși ați urmat studii teologice. Facultatea de Teologie nu asigură cunoașterea Sfinților Părinți, ci îți arată doar unde să îi găsești. Studiul adevărat teologic este alergarea la sursă, la Sfânta Predanie.*

*Sfinții Părinți n-au fost niciodată dubitativi în exprimări, fiindcă se jertfeau pentru adevăr, dându-și chiar și viața. Ei făceau la toată lumea limpezi problemele, nu-i încurcau de cap pe bieții cititori, cum a făcut sfinția sa.*

*În realitate Părintele Arsenie Boca nu numai că nu avea darurile Sfinților enumerați de dumneavoastră, dar nici măcar nu a ajuns la înălțimea unui Părinte Arsenie Boca trecut prin stadiul curățirii de patimi și contemplării naturale, ca să dobândească o cugetare limpede, măcar la nivelul lui. Părintele Arsenie Boca de acum este mai jos de Părintele Arsenie Boca ce ar fi putut să fie, dacă era smerit și păstra legătura cu Sfânta Biserică. Multele vedenii pe care le-a primit și nu le-a cercetat împreună cu duhovnicul, lecturile împrăștiate și dăunătoare din hinduism, filozofii și alte religii, s-au asociat la dorința de a atrage lumea la sfinția sa, la amăgirea unei misiuni mai înainte de vreme și i-au dat o minte încâlcită, care celor*

ce nu cunosc Sfânta Tradiție li se pare a fi savantă datorită întortocherilor. Bieții ucenici, se acuză pe ei înșiși că nu pot înțelege cele spuse de sfinția sa printr-o falsă smerenie, datorită ideii preconcepute că preacuvioșia sa este un Sfânt cum nu a mai fost altul pe pământ. Nu le vine să creadă că de fapt Părintele Arsenie Boca nu a cunoscut nici medicina, nici Ortodoxia, nici matematica, nici genetica, nici pictura, ci se lasă influențați de o părere ce plutește online despre geniul de la Prislop, în loc să capete adevărata smerenie de a cerceta cu osteneală Sfânta Predanie și a-și întemeia începutul pocăinței pe Adevăr, renunțând a fi creduli în ceea ce spune gura lumii. Nu lumea, nu ProTV-ul s-au răstignit pentru noi, ci Hristos Calea, Adevărul și Viața, ale Cărui mădulare sunt mărturisitorii adevărului, adică Sfinții Părinți.

Să vedem ce scrieți mai departe:

„Mai este și problema autenticității scrierilor aparute pe seama parintelui ca ciupercile după ploaie. Există un timbru, o amprentă a cuvântului parintelui Arsenie care se recunoaște, o exprimare directă și concisă, darza și tăioasă care nu se confundă. În afara de Cararea Imparatiei, am dubii ca multe dintre celelalte lucrări au fost alterate. Iar cartile de marturii cuprind multe exagerări ale creștinilor evlavioși sau imprecizii datorate înțelegerii limitate sau memoriei deformabile, deci nu sunt de luat în seama la nivel dogmatic.”

Îmi pare rău că trebuie să vă atrag atenția, dar creștinii cu adevărat evlavioși nu sunt exagerați, ci echilibrați. Având astfel de ucenici, înseamnă că ceva din lucrarea sfinției sale i-a atras (ceva deci exagerat), căci pomul după roade se cunoaște.

Destul a parcurge „Cărarea Împărăției” pentru a te îngrozi, dând la două pagini de o erezie. Ne uimim și noi, ca și dumneavoastră, cum de au încăput atâtea erezii într-o amărâtă de carte și la ce culme a înșelării a putut ajunge un biet om.

E adevărat că sfinția sa avea un stil grosolan, inconfundabil, nicăieri întâlnit la Sfinții Părinți. Însă acesta se întâlnește și în apocriifele puse în seama lui.

De aceea, cei ce au făcut studiul de mai sus au apelat cu seriozitate la scrierile recunoscute a fi ale sfinției sale, distingându-le cu multă sârguință de scrierile mincinoase puse pe seama lui, dar nu au lăsat nici scrierile ucenicilor, fiindcă confirmă și stilul, și duhul, și cele scrise de sfinția sa.

Există această meteahnă a celor ce-i iau apărarea (dintre intelectuali) în a respinge tot ceea ce nu corespunde cu imaginea lor despre sfinția sa. Este un rezultat al comportamentului duplicitar al sfinției sale care se arată într-un fel la cei simpli, în alt fel la cei sofisticăți, pe primii vrăjindu-i cu minuni ieftine și profeții false, cu vedenii, profitând de credulitatea lor, pe ultimii fermecându-i cu o falsă smerenie, cu simțiri de umilință și idei încâlcite ce par savante, la toți inducându-le stări prin hipnoză, remarcate de toți, dar interpretate ca fiind privire dumnezeiască. Aceasta este un lucru întâlnit în toate mărturiile ucenicilor, fără abatere, fie că e vorba de cei intelectuali, fie că e vorba de cei fără de carte:

„Deu 19:15 Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.

Evr 12:1 De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturie, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.”

Mai mult, dacă cineva analizează comparativ scrierile ucenicilor cu predania în scris, în predici și în pictură a sfinției sale, vede că toate au ceva comun: punerea accentului pe propria lui persoană și pe propriile lui păreri, în detrimentul lui Hristos și al Sfintei Tradiții. O astfel de uniformizare între fani și autori este mai rar de găsit, oricât am căuta în istoria ereziilor sau a literaturii beletristice.

Ce ne mai scriați:



„Certuri între sfinți? Au fost și vor fi, dar certareții tot sfinți au rămas. Pavel i-a sărit la gât lui Petru, cei 10 apostoli s-au enervat pe fiii lui Zevedeu ca au vrut întâietate; Ioan Gura de Aur l-a blestemat pe Epifanie de Salamina, la fel și celălalt și, ce să vezi?, blestemele li s-au împlinit amandurora. Așa ca nu mă mira ca sf. Dumitru Staniloae a fost trist de ce a auzit despre fostul sau ucenic (desi vina era a oamenilor care exagerau, a se vedea o declarație din dosarul de securitate al par. Arsenie în care marturisea cu tristete că s-a trezit cu o faimă nedorită sau, în alt loc, ca oamenii vin la el ca la un atelier mecanic – să-i repare – dar nu vor să-și schimbe viața), sau ca sf. Cuv. Arsenie de la Techirghiol era nemulțumit de unele afirmații. Poate că acel „fost în duhul lui Ilie în urma cu 300 de ani” se referea la jertfa dură a Brâncovenilor din urma cu 3 secole, a carei consecință a fost înmulțirea harului în popor prin proroci, inclusiv în el („eu am fost născut pentru rugăciunile Brâncovenilor”). Poate că părintele i-a transmis omonimului de la Techirghiol ca va prelua stafeta de luminator al neamului, ceea ce s-a și întâmplat: unul s-a micșorat (Boca), iar celălalt a crescut (Papacioc).”

Iarăși remarcăm încă o înălțare deasupra Sfântului Sinod (rod al felului de a se pune deasupra ierarhilor pe care îl avea Părintele Arsenie Boca) declarând Sfinți pe oamenii duhovnicești. Noi îl apreciem mult pe Părintele Arsenie Papacioc, dedicându-i un capitol admirativ aparte în studiul de mai sus. Credem că și preacuvioșia sa, și Părintele Cleopa, și Părintele Ioanichie Bălan, și Părintele Paisie Olaru, și Părintele Profesor Dumitru Stăniloae sunt modele autentice de sfințenie, dar a-i declara Sfinți este numai al Sfintei Biserici.

Dumneavoastră, după cum se vede, răstălmăciți viețile și cuvintele sfinților în rău, iar ale Părintelui Arsenie Boca în bine. De ce lucrați cu dublă măsură? De ce pentru unii mămă, pentru alții ciumă? Noi nu am auzit că Sfântul Apostol Pavel a fost vreun cuțitar să sară la gâtul cuiva. Înainte de a primi Sfântul Duh a prigonit Sfânta Biserică, dar după? Cum puteți spune că a sărit la gâtul Sfântului Apostol Petru?

Sfinții Apostoli s-au certat pentru întâietate înainte de a fi botezați, deci pe când nu erau Sfinți.

Sfinții Ioan și Epifanie nu s-au blestemat, ci și-au trimis scrisori procești, în care se arată marea dragoste a arătării păcatului celuilalt, pentru ca astfel să se împace. Nu priviți din prisma patimilor personale viețile sfinților.

Ce perversiune irațională să declari că a fi în duhul lui Ilie acum 300 de ani se referă la Brâncoveni, care și-ar fi dat din nou capetele doar ca să combată această idee hindusă, fiind foarte buni cunoscători ai Ortodoxiei. Este stilul răstălmăcitor demonic pe care vi l-a transmis duhul (ce l-a ispitit pe Părintele Arsenie Boca) în acea convorbire de 1 minut, sau doar un meșteșug avocătesc, nelalocul lui în problemele credinței. Ce mândrie să te socotești rodul rugăciunilor unor Sfinți Mucenici, când te-ai zămislit într-o familie mixtă, deci fără Sfânta Cununie, prin desfrânarea foarte gravă dintre o Ortodoxă și un eretic uniat. Cum s-ar fi putut apărătorii Dreptei Credințe să se roage ca cineva să păcătuiască, adică să aibă loc o astfel de zămislire necurată?

Cele spuse de Părintele Arsenie Papacioc nu au legătură cu Sfinții Brâncoveni, ci cu credința Părintelui Arsenie Boca în pre existența sufletului și că este reîncarnarea unui înger, care s-a prefăcut în Ilie, apoi în înger, apoi în Ioan, apoi în înger și apoi în Zian. Dacă veți citi cu luare aminte la textul scris de sfinția sa numit „Taina lui Ilie și Ioan”, veți înțelege, apoi veți vedea că aceasta consună și cu mărturia ucenicilor hipnotizați de sfinția sa special ca să-l vadă și ca Ilie, și ca Ioan, și ca Arsenie. Apoi fiind cutremurat de astfel de hule veți privi pictura de la Drăgănescu unde se pictează pe sine ca Sfântul Ioan Botezătorul, sau ca Mântuitorul și reprezintă duhuri necurate care ies din om, ca și cum ar fi sufletul lui, și veți vedea simbolurile păgâne așezate pe capetele sau în mâinile sfinților și veți avea în față întreg tabloul al rătăcirii și pierzării lui.

Dar pentru aceasta trebuie să vă puneți prin pocăință în lumina Sfinților Părinți și a Sfințelor Icoane pentru a vi se deschide ochii înțelegerii. Studiul de mai sus le cercetează cu amănunțime și concret,

*pentru ca cel ce dorește adevărul să se lămurească cu ușurință, având atâtea mărturii adunate la un loc și cititorul, dacă își dezleagă conștiința de datoria părută față de un rătăcit (prin Sabia Cuvântului și datoria față de Adevărul răstignit pentru el), va avea conștiința proprie care îi va confirma acestea cu mare glas.*

*Lăsați comparațiile fabuloase cu care ne-au obișnuit, în mod rătăcit, ucenicii sfinției sale care au ajuns să Îl compare cu Maica Domnului și cu Sfântul Duh. Nu avea cum să se micșoreze Boca și să crească Papacioc, fiindcă nu a fost nici primul Ioan, nici al doilea Hristos. Iar duhurile lor au fost contrarii între ele, primul mergând după părerea proprie, al doilea după ascultarea de soborul Bisericesc și Sfinții Părinți. Veți înțelege mai bine aceasta dacă veți parcurge paralela din tabelul Arsenie vs. Arsenie, din studiul de mai sus.*

*Iată ce ne mai scriați:*

*„Cu doamna Lidia Staniloae am vorbit personal la o emisiune difuzată la Trinitas Tv în 2014 și când am întrebat-o de parintele Arsenie Boca în relație cu parintele Staniloae, a sarit ca arsa. Toți cei care au urmarit emisiunea au fost de acord că sarit calul în modul vehemențial tonului abordat. Se pare că unii oameni l-au desconsiderat pe parintele Staniloae în favoarea parintelui Boca, ceea ce ar fi o nedreptate, dar a-i nega celui din urma contribuția la apariția primelor 4 Filocalii ar fi iar nedrept.”*

*Nimeni nu cere doamnei Lidia Stăniloae să fie despățimită în manifestările ei, însă aceasta nu implică ideea că a mințit în memoriile sale. Contribuția Părintelui Arsenie Boca la Filocalie a fost una financiară, cea intelectuală fiind doar o copertă hidoasă, ce batjocorește pe Domnul Hristos, de care Părintele Dumitru Stăniloae și-a dat seama și a înlăturat-o, după cum și la reeditarea Filocaliei volumul 4 a scos pomenirea numelui Părintelui Arsenie Boca, datorită faptului că precăvioșia sa a suferit o gravă cădere de la duhul filocalic, dezamăgindu-l pe marele tâlcuitor.*

*Dacă veți cerceta studiul de mai sus este dezbătută și această problemă cu citate din ucenici, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae și chiar din Filocalie. Părintele Arsenie Boca a adus un singur mic manuscris (în Română) din Filocalie, de care Părintele Profesor nu pomenește decât în trecere, fiindcă era nesemnificativ față de multele ediții (cele mai multe în limba greacă) pe care le-a folosit în tâlcuire. Părintele Arsenie Boca nu cunoștea limba greacă (după cum mărturisește chiar el însuși) și nu avea experiența lăuntrică a pazei minții, fiindcă nu era în ascultare și se lăsase capturat de vedenii mincinoase. Nu a contribuit astfel nici la crearea termenilor filocalici, nici la înțelegerea lor. Nu avea cum, sârmanul.*

*Iată ce ne mai scriați:*

*„Ca să rezum: am parcurs de trei ori „Cararea Împărăției” și nu am găsit greselile dogmatice reclamate de dvs. Am fost juristconsult 5 ani, din 2005 sunt neîntrerupt avocat până în prezent, iar din 2014 licențiat în Teologie (din pasiune), așa că am un simț critic foarte dezvoltat și miros unde deraiază dreapta credință.”*

*Ne iertați, dar nici un Ortodox nu poate să se considere pe sine infailibil în credință. Toți ne luăm după Sfinții Părinți, nu după propria părere că am fi detectori de minciuni fără de greș. Această siguranță de sine precis este o moștenire din „Cărarea Împărăției” și de la duhurile ce au insuflat-o. După cum s-a arătat mai sus, datorită parcurgerii de atâtea ori a cărții vătămătoare de suflet numită „Cărarea Împărăției” vi s-au amestecat noțiunile și nu mai știți care este Ortodoxia. De fapt numiți Dreapta Credință părerea indusă în dumneavoastră de sfinția sa, și (ca roadă a lucrării amăgite și amăgitoare a precăvioșiei sale asupra minții dumneavoastră) Sfânta Tradiție nu numai că nu o înțelegeți, dar ce este mai grav o considerați plină de greșeli,eretici notorii, blestemători, cuțitari și deci... relativă.*

*Numai Părintele Arsenie Boca este criteriul dumneavoastră suprem, fiindcă... îi sunteți dator. Experiența de avocat v-a făcut să nu căutați adevărul, ci să vi-l dezvinovați pe Părintele Arsenie Boca care v-a devenit un fel de client al minții. Din păcate nu vă opriți aici, ci acuzați pe Sfinții Părinți, doar fiindcă că ei au tăria să îi vadăscă fraudele intelectuale și cele din credință. Din cauză că Părintele Arsenie Boca s-a făcut el însuși (prin primirea veniilor mincinoase de la vrăjmași) dușmanul Sfinților Părinți și s-a exclus din soborul bisericesc, dumneavoastră (ca un avocat ce ține la clientul său) îi tratați pe aceștia ca pe dușmanii personali și ieșiți cu mintea din hotarele Bisericii. Și aceasta numai pentru că ceea ce susțin ei (adevărul) îl arată pe cel căruia îi sunteți îndatorat un mincinos și auto condamnat la părăsirea lui Dumnezeu.*

*Ceea ce nu înțelegeți, însă, este că nimeni nu îl condamnă, ci doar îi arată abaterile de la Sfânta Tradiție, ca nimeni să nu urmeze rătăcirile lui, pentru a nu-l împovăra cu responsabilitatea altor amăgiți. Autorii acestui studiu, de nenumărate ori au scris că îi țin partea și nu au nimic împotriva sfinției sale, și i-au îndemnat pe toți să se roage pentru preacuvioșia sa și pentru întreg neamul Românesc ca să scape de amăgire și să se întoarcă la mântuire, despre care am fost învățați prin Sfinții Părinți. Și nu numai că au scris, dar așa este și în inima lor. Nu vor să judece persoana, ci să stea cu luare aminte în fața învățăturilor sale și să aleagă ce este bun și ce este rău. Așadar, dacă doriți adevărul cercetați ce este conform sau nu cu Sfânta Predanie în acest studiu și, dacă se abat autorii de la Ea, arătați unde anume, și ei se vor bucura din toată inima să se corecteze, dar dacă se abate Părintele Arsenie Boca, de dragul lui corecțați-vă pe dumneavoastră, mai ales dacă vă simțiți dator față de el, ca să nu fie vinovat suplimentar pentru o altă victimă (chiar dumneavoastră) pe care a rupt-o de la Ortodoxie.*

*Să parcurgem mai departe epistola dumneavoastră:*

*„Parintele si-a permis un stil liber, mai ales pentru ca lucrarea nu a fost gandita pentru tipar, ci mai degraba a fost rodul unor cugetari care ulterior s-au inmanunchiat intr-un manuscris de carte. Acest stil liber va incomodeaza pe dvs si-i cautati pricina de erezie, ceea ce este suspect avand in vedere adanca dvs pregatire teologica.”*

*După cum v-am spus nu am o pregătire teologică reală. Aceasta are patru etape: curățirea de patimi, contemplația naturală, sălășluirea Sfintei Treimi, iar apoi cuvântarea de Dumnezeu sau teologia. Așadar, dacă nu am pus încă început bun nici măcar la curățirea de patimi, cum aş putea fi pregătit teologic și de unde adâncime dacă nu cobori mintea în adâncul iadului pentru a te smeri? Dar aici nu este vorba de mine, autorii acestui studiu au încercat din toată ființa lor să nu se abată de la adevărații teologi ai adâncului dumnezeiesc. De dragul Sfinților Părinți trebuie primit adevărul și comparat cu predania Părintelui Arsenie Boca.*

*În privința sfinției sale, nu ar avea nimeni nimic împotriva, nici autorii acestui studiu, să fi rămas cu stilul său. Problema nu este stilul, ci nu a exprimat adevărul. Orice stil, dar în adevăr. Chiar și stilul Părintelui Arsenie Boca, dar în Ortodoxie.*

*Însă ținem să vă atragem atenția că dacă ar fi ajuns la adevăr, uimindu-se de El s-ar lepădat de siguranța grosolană de sine și ar fi coborât într-un adânc al umilinței, iar atunci și-ar fi schimbat precis și stilul, căpătând prin adevăr siguranța blândeții, smereniei și dragostei. Nu stilul lui ne incomodează, el este consecința directă și rodul micimii de suflet provenită din neascultare, minciună și erezii.*

*Sfânta Scriptură ne învață și despre stil să avem grijă:*

*Col 4:5 Umblați cu înțelepciune față de cei ce sunt afară (de Biserică), prețuind vremea. Col 4:6 Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.*

*Nu același lucru se poate spune despre stilul butucănos cu siguranță de sine al Părintelui Arsenie Boca, care pare că își aruncă piper în ochi și în urechi, având în sine damful disprețului evident.*

*Iată acum și cum ne mustrați pe noi (lucru pentru care vă mulțumim):*

„Este izbitoare asemanarea cu fariseii care-i smulgeau cuvintele Mantuitorului ca sa-L acuze de hula, dvs smulgeti cuvintele parintelui Arsenie ca sa le puneti la zidul infamiei.”

Cum de lăudați stilul de „bici al lui Dumnezeu” care vădește păcatele oamenilor fără milă, al Părintelui Arsenie Boca, iar când cineva se străduiește să-l ocrotească pe el, dar să atragă atenția asupra rătăcirii învățăturilor lui, îl acuzați de fariseism. Nu cumva iar umblați cu două măsuri? Nouă ne este milă și de el, și de dumneavoastră, și de toți ucenicii lui. Nu îl vrem la zidul infamiei, ci să fie iertat de Dumnezeu. Însă învățăturile sfinției sale care l-au dus spre rătăcire și fac atâta rău unui neam întreg am vrea să piară, cu totul, inclusiv cu pomenirea lor, ca să crească minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu, prin pocăință. Este ceea ce porunceau și Sfinții Apostoli:

Fap 19:18 Și mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească și să spună faptele lor.

Fap 19:19 Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.

Fap 19:20 Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea.

Nu cumva și pe ei îi considerați farisei?

O etapă importantă pentru mântuirea sfinției sale este ca nimeni să nu-i mai urmeze rătăcirea, pentru a nu-și mai păstra decât povara păcatelor proprii pe care le-a făcut din neascultare, dispreț față de oameni, învățături rătăcite și conviețuirea cu o maică, și să nu aibă în plus povara celor ce nu se mai spovedesc la duhovnic, ci doar la mormântul sfinției sale (că așa a făcut el având ca duhovnic un mort de 200 de ani, mort devenind și el față de Sfânta Biserică), sau povara celor ce au devenit adepți ai ecumenismului (și noii spiritualități bolnăvicioase și hinduse) în urma predicilor și picturilor sale, sau povara celor ce au făcut din căsătorie leagăn de plăcere trupească și necurăție (cu pretext că așa își păstrează sănătatea) după cum învață sfinția sa, sau celor ce au început să se închine la duhul lui antihrist prin învățăturile și picturile lui.

Apreciază

RĂSPUNDE

victor888ardeleanu spune:

23 ianuarie 2016 la 20:56 Editare

Iată ce ne recomandați, din dragoste față de noi:

„Ca sa verificati ceea ce sustineti dvs, iesiti in fata poporului la Prislop si spuneti-i ca Arsenie a fost un eretic, ca sufletul lui este in iad si ca trebuie noi sa ne rugam pentru el ca sa-l scoatem de acolo. S-ar putea sa simtiti aceeasi frica pe care au simtit-o carturarii cand i-a intrebat Hristos in templu despre botezul lui Ioan, de unde era: le-a fost teama ca-i ucide lumea cu pietre daca raspund pentru ca toti erau incredintati ca Ioan era proroc. Ati fi gata sa pariatati cu viata tot ceea ce ati scris mai sus? Daca nu, e apa de ploaie.”

Probabil v-ați dori să ne vedeți linșați, ca să scăpați de musturarea conștiinței și adevărului din Sfinții Părinți?

A paria este un păcat, și niciodată nu am spus că sufletul sfinției sale este în iad, fiindcă i-a rămas posibilitatea pocăinței. Însă cu siguranță învățăturile sfinției sale duc la iad și strădania acestui studiu este nu a-l osândi pe el, ci ca toți (inclusiv cei de la Prislop) să afle că învățăturile sfinției sale au fost eretice

*și să se lepede de ele. Nu să se lepede de el, ci de dragul lui să se lepede de ele. Ca să spunem despre sfinția sa că a fost eretic, aceasta noi nu o putem face. Este nevoie de hotărârea unui Sfânt Sinod care să arate dacă s-a dezbinat până la sfârșit de Sfânta Biserică sau nu, ci s-a pocăit public. Dacă însă nu s-a pocăit până la moarte de învățăturile sfinției sale ce sunt date anatema de Sfintele Sinoade Ecumenice, nu mai este nevoie de un alt sinod, fiindcă el însuși s-a pus pe sine în partea celor ce propovăduiesc învățăturile pe care Ele le-au anatemizat, dezbinându-se pe sine de Sfânta Biserică, ceea ce este cel mai grav păcat, aruncându-se și înecându-se astfel în toată drama consecințelor gestului său.*

*Puțin mai devreme o acuzați pe doamna Lidia Stăniloae că a sărit ca arsă pentru a-și apăra ideile și tatăl. Dar văd că aici descrieți pe ucenicii sfinției sale ca pe niște fanatici religioși, ca iudeii care l-au răstignit pe Hristos, gata de a ucide pentru Sfântul lor. Nu mă miră, am observat cu toții acest fel de fanaticism printre ucenicii sfinției sale. Cei care încep să aibă cultul Părintelui Arsenie Boca, printre primele simptome ale rătăcirii lor este căpătarea unui duh de intoleranță, și credința că sfinția sa este un Sfânt cum altul nu a mai fost. Vedeți, dacă el nu a vrut să fie în comuniune cu restul oamenilor din Biserică și ucenicii l-au recepționat la fel, făcându-l în ochii lor izolat, mai deosebit, mai important, mai autoritar decât toți ceilalți din Sfânta Biserică. Aceasta este pecetea și gravitatea cea mai mare a rătăcirii sfinției sale, care cuprinde atât de mulți azi, că nu mai poți găsi în magazine literatură patristică, ci doar scrierile unui amăgit. Este urmarea întunecării raționale datorată învățăturilor egoiste, centrate pe sine, ale sfinției sale și lucrării duhurilor cu care a colaborat și mai acționează prin rațiunile mincinoase din scrierile, predicile și picturile sale, și direct prin întărâtarea și hipnoza sufletelor celor care vin la mormântul său și se roagă în numele lui:*

*Ioan 8:44 Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.*

*Cu adevărat, bine ați remarcat, ucenicii sfinției sale au un duh sălbatic și tulburat, neadmițând a fi contraziși, neprimind contraargumentele, și uzând de orice stil, motivație și argumentație, numai ca să impună idolul lor. Dar aceasta este o mărturie în defavoarea sfinției sale, pe care, fără să vreți o faceți.*

*Creștinii adevărați nu ar ucide niciodată ca să-i apere pe adevărații Sfinți. Ei sunt echilibrați și plâng de mila celor ce hulesc, preferă să li se verse sângele lor, dar nu să-l verse pe al păgânilor, fiindcă ei seamănă cu Hristos Adevărul cel Răstignit, iar nu cu tatăl minciunii cel ucigaș.*

*Mat 5:20 Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.*

*Mat 5:21 Ați auzit că s-a zis celor de demult: „Să nu ucizi”; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.*

*Mat 5:22 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.*

*Mat 5:44 Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,*

*Vedeți ce ne învață Domnul Hristos? Nu numai să nu ucidem, dar că suntem ucigași și doar dacă ne mâniem. Chiar dacă i-ar privi pe autori ca pe vrăjmași, fiindcă se împotrivesc ideilor preconceptuate și rătăcite ale lor (care le-au fost inoculate de fabricanții mitului de la Prislop cu viclenie, din interes personal), ar trebui să se roage pentru ei, deși gestul de a arăta Adevărul după Sfinții Părinți este dragoste duhovnicească autentică fără interes, fiindcă nimeni nu finanțează așa ceva, ci chiar trezește împotriviri extremiste ce pun viața în pericol, după cum ați sesizat. Așadar studiul lor este făcut în duh de jertfă și asumarea consecințelor pe care le-ați pomenit, iar nu vrăjmășie. Ați văzut vreodată ucenici ai Părintelui Cleopa sau Arsenie Papacioc amenințând pe cineva când nu este de acord cu ei, că dascălii lor ar fi Sfinți?*

*Nu numai atât, dar fiind roade ale unor oameni duhovnicești, deși îi cinstesc ca atare, nu fac tam-tam-ul de la Prisolop și nu vor să silească pe nimeni să fie de acord cu ei. Au fost învățați de dascălii lor să fie fii smeriți ai Sfintei Biserici și ascultători ai Sfântului Sinod. Noi însă știm cum se ridică ucenicii Părintele Arsenie Boca de la masă, când încerci să le spui adevărul, amenințând cu răzbunarea din partea „sfântului” lor.*

*Eu și autorii acestui studiu vă mărturisim că a paria este un lucru lumesc și păgân, dar a-ți pune viața pentru adevăr este mucenicie. Cu lacrimi vedem că în toate librăriile, pangarele și mințile oamenilor se duce război împotriva lui Hristos înlocuindu-se cărțile Sfinților Părinți cu cărțile de care recunoașteți și dumneavoastră că sunt falsuri, ale Părintele Arsenie Boca, dar și cu scrierile rătăcite ale lui. Da! Este un război mare între uniatism, ecumenism, păgânism, noua spiritualitate din burta calului troian numit Părintele Arsenie Boca, de o parte, și Adevăr adică Sfânta Tradiție, din cetatea Sfintei Biserici. Credem că vor fi și oameni uciși pentru Ortodoxie din partea celor ce vor să impună cu sila și mijloacele moderne de manipulare curentul reprezentat de sfinția sa. Credem și mărturisim că este cel mai mare har să suferi pentru adevăr, deci cei care vor fi omorâți pentru că nu au fost de acord cu învățăturile Părintelui Arsenie Boca vor fi considerați printre marii mucenici înaintea lui Dumnezeu, biruind atât de multe erezii, după cum le-ați numărat chiar dumneavoastră. Dacă vom primi sau nu chiar noi acest har, este o mare mândrie și doar ca să cugetăm, darămite să o mai și dorim. Părintele Arsenie Boca avea această mândrie de a dori să devină mucenic, de aceea a și murit așa de urât, ca noi să ne trezim (mai multe amănunte despre cum a fost moartea reală a sfinției sale veți găsi în studiul de mai sus). Noi ne rugăm lui Dumnezeu să nu cădem în astfel de trufie, ca nu cumva să dobândim astfel de sfârșit ca sfinția sa.*

*Chiar dacă noi nu ne vom învrednici de moarte pentru a mărturisi adevărul și primejdia grozavă pe care o constituie predania sfinției sale (vătămătoare de suflet și profund antiortodoxă), prin aceasta, însă, nu puteți huli că cele luate de la Sfinții Părinți pentru a ne lămuri și a-i combate rătăcirea ar fi apă de ploaie, fiindcă ele sunt spuse de Sfântul Duh prin Sfânta Predanie:*

*„Mat 12:31 De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.*

*Mat 12:32 Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.”*

*Atenție! Să nu cădeți în astfel de hulă...*

*Iată ce ne scriați mai departe:*

*„Canonizarea, aceasta e problema care de fapt ustura multe cugete, dar daca e voia Domnului se va face, sau vor incepe pietrele sa strige.”*

*Nu vedeți că deja începeți și dumneavoastră să vă ridicați propria judecată deasupra Sfântului Sinod, vrându-l canonizat? Nu vedeți că deja și dumneavoastră începeți să strigați?*

*Domnul nostru Iisus Hristos, însă, niciodată nu a strigat în sensul spus de dumneavoastră (a sili Sfânta Biserică să facă cele ce nu se cuvin, fiindcă din toate punctele de vedere contravin adevărului):*

*„Mat 12:19 Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui.”*

*El a strigat doar pentru Mântuirea noastră, fiind ocărât, dar dorind să ne scape, prin preainfricoșata și neînțeleasa sa smerenie:*

„Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?

Mat 27:50 Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.”

Tot așa fac și ucenicii lui.

Mulțimea ucenicilor laudă, din smerenie:

„Luc 19:37 Și apropiindu-se de poalele Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuse,

Luc 19:38 Zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus.

Luc 19:39 Dar unii farisei din mulțime au zis către El: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii.

Luc 19:40 Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.”

Pietrele când strigă? La răstignire! Dar nu amenință pe alții, nici nu forțează Sfânta Biserică, ci sunt dovadă pentru cei necredincioși, pentru acei iudei ucigași, al căror duh dumneavoastră susțineți că îl au și cei de la Prislop:

„Mat 27:51 Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat;”

Sau acuzați Sfântul Sinod că ar fi necredincios ca iudeii, să țină cont de minuni (și acelea în duh demonic, ca la Prislop), în loc de adevăr? Așa ceva să nu fie în Sfânta Biserică Ortodoxă, în veac!

Luați aminte că ucenicii lui Hristos niciodată nu s-au purtat cu violență, nici măcar în argumentare din dorința de a convinge.

Dracii și ucenicii lor strigă, însă, pentru a forța și a se impune, din mândrie:

„Luc 8:28 Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui.

Fap 7:57 Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui.”

Creștinii adevărați ar vrea să audă alt strigăt, la Prislop:

„Fap 8:7 Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieșeau și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.”

Să plece de acolo strigând duhurile care fac false minuni fiind legate de rămășițele Părintelui Arsenie Boca, vindecând trupurile dar încercând pe oameni în vise, vedenii și întunericul minții prin erezii, și să se vindece slăbănogii în credință care vin la Sfânta Biserică exact ca la un supermarket să-și cumpere cele de care au nevoie în viața de aici, nevrând să miște un deget spre pocăință. Să se vindece și cei ce șchioapătă în credință, crezând că dacă se fac minuni în numele minciunii, se poate accepta minciuna alături de adevăr.

Acum să continuăm a citi(a) epistola dumneavoastră:

„Eu sunt una dintre pietrele intoarse in 2009 la credinta de parintele Arsenie, caci huleam inainte Biserica. Dar s-a rugat nevasta-mea pentru mine parintelui la Prislop si dupa 3 luni mi s-a prabusit din interior toata conceptia hinduso-tao-budisto-zenista pe care o aveam despre lume ca un castel de carti de joc. Si nu mi-e rusine sa afirm aceasta, caci daca ar fi considerata o ratacire convorbirea mea de 1 min cu parintele Arsenie care m-a intors, atunci venirea mea la credinta ar trebui sa fie considerata o inselaciune diavoleasca, ceea ce nu prea se leaga, nu?!?”

Cum puteți să vă puneți propriile experiențe duhovnicești ca și criteriu de discernământ al adevărului. Sunteți cumva infailibil în a vedea ce este Ortodox și ce nu este, ce este vedenie înșelătoare și care nu? Dar acesta este duhul papal și protestant, pe care l-a avut și Părintele Arsenie Boca, afișând o siguranță de sine, bizuită pe părerea de sine, atât în selecția învățăturilor, cât și în primirea vedeniilor minci-noase. Ortodocșii se bazează, însă, numai pe Sfinții Părinți și pe multul sfat cu duhovnicul.

Din păcate, după cum se observă din scrierea dumneavoastră de mai sus, încă nu ați ajuns la Ortodoxie, ci ați schimbat concepția hinduso-tao-budisto-zenistă luată din Vede într-una induso-tăioaso-bochisto-zianistă luată din vedenii. Iar aceasta este o înșelăciune diavolească cu atât mai mare cu cât o depistați mai greu și cine știe dacă veți mai avea vreodată o șansă să ajungeți a cunoaște adevărul. Și hinduismul, propovăduind că suntem dumnezei după fire, se bazează pe aceeași siguranță de autoevoluție, pe care Părintele Arsenie Boca o avea (fiind unul din marii practicanți ai hinduismului), care după cum observăm și la dumneavoastră și la ceilalți ucenici ai sfinției sale, a lăsat-o drept moștenire, dar Ortodocșii adevărați nu o au, nu se bizuie pe sine, fiind smeriți, adică dumnezei după har. Ei au siguranța în Sfinții Părinți.

Însuși faptul că ați vorbit în 2009 un minut cu Părintele Arsenie Boca arată grava dumneavoastră rătăcire. El, la vremea aceea, era mort. Dacă ați vorbit cu el înseamnă că ați făcut fie ședințe de spiritism, fie vi s-a arătat în vedenie un duh necurat cu fața lui, care v-a hipnotizat. Dacă ar fi fost un Sfânt v-ar fi îndemnat la Sfânta Tradiție și ați fi deprins cugetarea Sfinților Părinți, care ține cont de Sfânta Biserică (de sfatul cu mulți oameni duhovnicești), de răbdare și de smerenie. Dumneavoastră, fără să vă dați seama, prin acest comentariu, nu faceți decât un mare serviciu adevărului: avem în dumneavoastră un exemplu concret de victimă intelectuală, de felul cum este cucerită ea în această credință contrară Sfintei Tradiții, numită arsenism, un exemplu de cum se poate întuneca mintea prin hipnoza în numele Părintelui Arsenie Boca pentru ca sufletul să capete ultimul vai:

„Isa 5:20 Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!”

Isa 5:21 Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!”

Iată ce ne mai scrieți:

„Multi il slavesc azi pe Domnul datorita sf. Cuv. Arsenie de la Prislop, ceea ce e o roada bogata care se aduna in vistieriile parintelui din cer, nu din iad.”

Din păcate întreaga lucrare a lui și a ucenicilor este a-l slăvi pe Părintele Arsenie Boca, iar nu pe Hristos. Chiar și cele scrise de dumneavoastră ne arată tocmai aceasta. Nicăieri nu faceți lauda lui Hristos și a sfinților lui, a Duhului Adevărului pe care El L-a trimis, al Sfintei Predanii atât de dragi Lui, ci doar justificați metehnele Părintelui Arsenie Boca apărând minciuna și atacând pe Sfinții Părinți.

Uitați că Domnul nostru Iisus Hristos este:

„Ioan 14:6 Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.”

Este singura Cale, altele nu sunt, iar cei ce se abat de la Cale, umblă nu pe două, ci pe multe cărări... toate strâmbe:



„Mat 3:3 El este acela despre care a zis proorocul Isaia: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.”

*Iată ce zice Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei despre aceasta:*

«„Cale” numește Evanghelia, iar „cărări”, poruncile Legii, ca unele ce erau roase și vechi. Deci, zice: „Gătiți-vă pentru petrecerea evanghelică, iar poruncile Legii, drepte, adică duhovnicești le faceți, că Duhul drept este”.

*Deci, atunci când îi vezi pe iudei că trupește înțeleg Legea, atunci să știi că n-au făcut „drepte cărările”, adică nu înțeleg Legea duhovnicește.» (Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei, Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Matei, Ed. Σοφία – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 162.*

*O astfel de înțelegere trupească a Ortodoxiei (deci cărare strâmbă) a fost și „Cărarea Împărăției” (Părintele Arsenie Boca nu a zis Calea Împărăției, fiindcă nu cunoștea pe Sfinții Părinți și tâlcurile lor, umblând încă rătăcit pe cărările părerilor proprii provenite din cugetarea trupească). Nu numai titlul îi vădea necunoașterea, ci tot conținutul acestei cărți grosolane, în stilul lui pe care îl recunoașteți și dumneavoastră, este o răstălmăcire trupească a Sfintei Evanghelii. Dacă nu vreți să fiți socotit printre iudeii trupești la judecata de apoi, ieșiți din vistierile Părintelui Arsenie Boca și treceți în vistierile Domnului nostru Iisus Hristos. Vai de cel care crede că are vistierii în veșnicie ale lui, și nu crede că Hristos este totul în toate. Se izolează făcându-se pe sine un alt hristos mincinos, într-un locaș în afara Împărăției Cerurilor, care unde se va putea arăta?*

*Chiar și aceasta este o boală a mișcării de la Prislop, în toate înlocuiesc pe Hristos cu Arsenie. Cum puteți dori să ajungeți în vistierile Părintelui Arsenie Boca? Chiar nu vă dați seama că vă lepădați de Împărăția Cerurilor? Sau nu credeți în ce ne-a învățat chiar Dumnezeu Cuvântul:*

„Mat 25:32 Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.

*Mat 25:33 Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.*

*Mat 25:34 Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.*

[...]

*Mat 25:41 Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.*

[...]

*Mat 25:46 Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.”*

*Deci este Împărăția Cerurilor pregătită de la întemeierea lumii și focul cel veșnic pregătit diavolului și îngerilor lui. Așadar... unde este al treilea loc?*

*Mai scorniți (precum latinii purgatoriul) un alt loc numit „vistierile Părintelui Arsenie Boca”? Chiar dacă ar exista (dar nu există în veac!) eu n-aș vrea să fiu acolo, ca să nu mă despart de Sfânta Biserică, de Împărăția Cerurilor, de casa Tatălui unde este Domnul și Dumnezeul meu Iisus Hristos și nădăjduiesc că nici un om de pe acest pământ să nu dorească să fie în altă parte decât în tainița Vistierului Bunătăților.*

*Vă înțeleg și vă compătimesc pentru dragostea față de Părintele Arsenie Boca și recunoștința pe care vă simțiți dator să i-o arătați.*

*Sunt de acord că nu trebuie încrâncenare (din acest punct de vedere fiind un exemplu negativ chiar Părintele Arsenie Boca ca „bici al lui Dumnezeu”) în căutarea adevărului, lucru de altfel afirmat de noi toți, în nenumărate rânduri.*

*Nu trebuie, însă, a uita de muștrările publice pe care le făcea Mântuitorul, atunci când cărturarii învățau poporul lucruri eretice:*

*Mar 7:5 Și L-au întrebat pe El fariseii și cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile nespălate?*

*Mar 7:6 Iar El le-a zis: Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: „Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”.*

*Mar 7:7 Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești.*

*Mar 7:8 Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țiineți datina oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe, pe care le faceți.*

*Mar 7:9 Și le zicea lor: Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să țiineți datina voastră!*

*Mar 7:10 Căci Moise a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, și „cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească”.*

*Mar 7:11 Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,*

*Mar 7:12 Nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.*

*Mar 7:13 Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri ați dat-o. Și faceți multe asemănătoare cu acestea.*

*Mar 7:14 Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: Ascultați-Mă toți și înțelegeți:*

*Mar 7:15 Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.*

*Mar 7:16 De are cineva urechi de auzit să audă.*

*Iată, însă, că lucrurile afirmate eretic de Părintele Arsenie Boca sunt mult mai grave decât ritualul spălării mâinilor și Corban. Și la Prislop se cere un ritual exterior (chiar mărturisea un închinător de acolo că a fost supus unui ritual precis, rigid, cu interes financiar, în care s-a simțit la fel ca în circuitul de la Vatican), dar se îndepărtează oamenii de la pocăința autentică, lăuntrică, și de cinstirea Sfinților Părinți. Așadar, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos îl muștră prin Sfinții Părinți.*

*Să nu arătăm abaterile lui grave, ca să ne punem bine cu dumneavoastră și să nu fim acuzați de fariseism de către ucenicii sfinției sale?*

*Datorită simpatiei ce o aveți față de sfinția sa, fiind influențat de o situație din viața dumneavoastră pe care o atribuiți preacuvioșiei sale călătoriți pe aceeași cale care am întâlnit-o la ucenicii cărturari ai Părintelui Arsenie Boca. Restrângeți toată activitatea sa la cartea numită „Cărarea Împărăției”. Problema cea gravă este că nu vă opriți aici, ci începeți a acuza cu nedreptate pe Sfinții Adevărați pentru a justifica abaterile grave ale celui pe care deja dumneavoastră, trecând peste Sfântul Sinod, l-ați proclamat sfânt. Mă gândesc că atunci când ați urmat Facultatea de Teologie nu ați cercetat Sfinții Părinți, ci păreri personale ale unor profesori amestecate cu tot felul de citate din protestanți. Probabil că ați fost influențat de opiniile unor teologi ecumeniști, care dorind să-și justifice propriile abateri inventează pe seama sfinților tot felul de scăderi.*

*Trebuie să știți că Sfinții ar prefera să fie acuzați de cele mai grave abateri, dar să nu fie numiți eretici, cum îl numiți dumneavoastră pe Sfântul Apostol Petru:*

*„Se spunea despre avva Agathon, că s-au dus oarecari la dânsul, auzind că are dreaptă și mare socoteală. Vrând aceștia să-l cerce de a sa mânie, i-au zis lui: „Tu ești Agathon, căci am auzit despre tine că ești curvar și mândru”. Iar el a zis: „Ei bine, așa este”. Și i-au zis lui: „Tu ești Agathon bârfitorul și clevetitorul?” Iar el a zis: „Eu sunt”. Au zis iarăși: „Tu ești Agathon ereticul?” Iar el a răspuns: “Eretic nu sunt”. Și l-au rugat pe el, zicând: „Spune-ne nouă, pentru ce atâtea câte ți-am zis le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit?” Zis-a lor: „Cele dintâi asupra mea le iau, căci este spre folosul sufletului meu, dar cuvântul acesta eretic este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu”. Iar aceia auzind, s-au minunat de dreapta lui socoteală și s-au dus zidiți.” (Patericul..., Pentru Avva Agathon, 5)*

*Sfinții pe care i-ați enumerat dvs. nu au avut acele erezii de care sunt acuzați, ci anumite fraze ale lor au fost răstălmăcite în sens eretic, nefiind înțelese și fiind scoase din context. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, cu multă răbdare, a arătat la fiecare și răstălmăcirea, și adevăratul înțeles. Vă rog să cercetați cu frică de Dumnezeu aceste probleme, ca să nu-i huliți pe Sfinți. Să aveți dreapta socoteală. Noi nu îl acuzăm pe Părintele Arsenie Boca ca om, ci analizăm tocmai învățăturile sale eretice, care sunt cu mult mai grave decât orice păcat, fiindcă îl despart pe el de Dumnezeu și la fel se petrece cu cei care îl au la evlavie urmându-i rătăcirea.*

*Singurii canonizați, având probleme dogmatice în scrierile lor sunt doar Fericiții Augustin și Ieronim. Ei au fost numiți tocmai Fericiți, pentru a ne atrage nouă atenția că nu putem lua toate scrierile lor ca fiind Ortodoxe. Au fost canonizați și sunt cu adevărat sfinți deoarece au păstrat ascultarea de Sfânta Biserică, care pe vremea lor încă nu lămurise problemele în care au greșit, și, dacă ar fi știut care sunt hotărârile Ei de viitor, s-ar fi lepădat de tot ce au propovăduit incorect, cu dragă inimă. Deși este așa, totuși, Sfânta Biserică i-a numit doar Fericiți, nu datorită gradului mai mic de evlavie sau sfințenie pe care îl au, ci din marea Ei grijă să nu ne vătămăm de greșelile dogmatice ale lor.*

*Cu totul altfel stau lucrurile în privința Părintelui Arsenie Boca: ereziile le-a debitat pe când învățătura Sfintei Biserici era deja limpede și nu a ascultat când au încercat atâția să-l corecteze, ci și-a păstrat ereziile acumulate din filozofii, religii și vedenii. Așadar este un om ce a ținut la ereziile lui, neavând nici o mărturie de pocăința sa. Din această cauză o canonizare ar fi cumplită fiindcă ar introduce în istoria Bisericii un precedent hidos, iar ucenicii sfinției sale ar urma ereziile ucigașe de suflet ca pe Dreapta Credință, ignorând sau acuzând de erezii pe Sfinții Părinți, cum faceți și dumneavoastră.*

*În afară de Fericiții Augustin și Ieronim, ceilalți sfinți ale căror învățături le-am păstrat, au susținut, uneori, niște opinii personale, numite teologumene, care nu au fost precizate nici până acum de Sfânta Biserică, unele din ele contradictorii, și, de aceea, trebuie citite în contextul celorlalți Sfinți Părinți, fără a crede în ele la modul absolut.*

*Adevărata infailibilitate este a Sfintei Biserici Ortodoxe și ea se manifestă prin și în Sfintele Sinoade Ecumenice. Toate celelalte scrieri fac referire la acestea. Dacă le contrazic sunt eretice, dacă le confirmă sunt Ortodoxe.*

*Toți putem avea păreri, toți putem greși, dar cel care este canonizat ca sfânt, trebuie să fie un model de învățătură ortodoxă și de ascultare de Sfânta Biserică, pe cât a putut.*

*Cu totul altfel este lucrarea Părintelui Arsenie Boca. Sfinția sa ar fi trebuit să cunoască Sfintele Sinoade Ecumenice și Dogmatica Ortodoxă, înainte de a ieși la misiune. El nu se mai poate justifica că nu a știut. Nu avea nevoie de dogmatica Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, îl cunoștea personal și avea dogmatica foarte limpede a Sfântului Cuvios Ioan Damaschin. Nu are doar niște opinii nelămurite de Sfinții Părinți,*

în probleme secundare (teologumene) ci atacă cu o grosolanie și siguranță de sine toate învățăturile Ortodoxe de bază, cu un vicleșug rar întâlnit (ca și cum ar fi marele apărător al lor).

Scrierile sfinției sale, chiar și Cărarea Împărăției, pe care poate nu ați citit-o cunoscând Dogmatica Ortodoxă și, deci, nu ați putut sesiza gravele abateri de la Sfânta Predanie ce se regăsesc în ea, sunt alcătuite la arătare ca fiind apologetic Ortodoxe, cu stilul pe care l-ați amintit, dar în înțelesurile lor sunt pătimase și eretice, denaturând mesajul Ortodox atât în ceea ce privește poruncile, cât și în ceea ce privește dogmele și credința în Sfânta Treime și întrupare, contrazicând toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Sfinția sa denaturează și calea lăuntrică, și formarea duhovnicească (contrazicând și aici Sfânta Tradiție niptică sau isihastă), sugerând niște soluții amăgitoare, pe care dacă le-ar urma cineva și-ar pierde cu siguranță mântuirea.

Probabil că provenind din mediul hindus, ați fost atras de același mediu, cu mască ortodoxă, pe care îl propovăduia Părintele Arsenie Boca, având o simpatie și afiliere duhovnicească, și fiind amăgit de cel viclean pentru a nu scăpa din cursele lui, chiar dacă vă liniștiți acum conștiința că ați devenit Ortodox și încă teolog. Faptul că acuzați de erezie pe Sfântul Apostol Petru în privința unui obicei ritualic ce ține de schismă (fără ca însă el să se fi despărțit de Sfânta Biserică, ci tocmai a primit muștrarea din iconomie, susținând la Sinodul Apostolic tocmai îndreptarea sugerată de ea) arată că nu vă sunt limpezi nici noțiunile de erezie și schismă, nici istoria adevărată a Sfintei Biserici, devenind hulitor, poate fără să vreți, al Sfinților Apostoli.

Nu este suficient a fi în Biserica Ortodoxă și a urma ritualul Ei, nici a studia Facultatea de Teologie, ci este necesar să cunoașteți și lucrarea lăuntrică amăgitoare și cea corectă, și învățăturile Ei date prin Sfinții Părinți, pentru a deveni cu adevărat Ortodox.

Starea dumneavoastră de acum este mai primejdioasă, tocmai fiindcă vă considerați la limanul Ortodoxiei, fără a o înțelege. Vă rog cercetați cu adevărat Ortodoxia și singur vă veți da seama cât de profund a fost amăgit și cât v-a amăgit și a rătăcit pe mulți Părintele Arsenie Boca.

Și eu am fost într-o situație aproape identică cu a dvs. și mi-aduc aminte cât de greu mi-a fost să recunosc mai întâi, și apoi să îmi și dau seama unde a greșit idolul meu Arsenie Boca. Parcă era un întuneric hipnotic ce nu mă lăsa, din cauza simțirii, să văd cele mai elementare abateri de la Ortodoxie ale sfinției sale.

A fost nevoie de un duș rece de la duhovnicul meu să îmi dau seama ce gravă primejdie pentru sufletul meu și al multora (printre care și al dvs.) o reprezintă Părintele Arsenie Boca. Nu am luat de bune ce mi-a zis duhovnicul, ci am cercetat mai întâi cu seriozitate Ortodoxia, în dragoste de Sfinții Părinți, apoi am citit lucrarea sfinției sale și mi-am dat seama de prăpastia și cursa ce o reprezintă el pentru sufletele atâtor ortodocși.

Chiar ideea că Părintele Arsenie Boca v-a scos din păgânism, este specifică acestui curent înșelător. Ortodocșii cred că Hristos lucrează prin sfinți, și sunt recunoscători lor, dar avându-L ca centru pe Hristos. Cum ați vorbit cu Părintele Arsenie după moartea lui? Prin spiritism, prin vis, prin vedenie, prin duh? Dar însăși acestea sunt amăgiri limpezi. Noi nu suntem vrednici a vorbi cu sfinții, iar a ni se deschide simțurile pentru a vorbi cu duhurile celor înșelați este o mare primejdie pentru sufletele noastre.

Da, venirea dvs. la credință este o înșelăciune diavolească: diavolul a simțit că nu vă mai poate ține în înșelarea grosolană în care vă aflați și v-a trimis pe o rută mai primejdioasă, a înșelării mult mai subtile hinduse cu mască Ortodoxă. Este momentul să vă convertiți cu adevărat la Dreapta Credință.

Faptul că doamna Lidia Stăniloae a reacționat pătimas ca o femeie, nu arată că și spusele sale ar fi mincinoase. La nepătimire se ajunge greu. Faptul că Părintele Arsenie Boca lucra tot timpul pătimas de ce nu v-a făcut să-l respingeți? Ea a sărit ca arsă odată. Sfinția sa se purta tot timpul ca „bici al lui Dumnezeu”. Nici ea nu poate fi canonizată ca sfință, dar nici el.

*Problema lui este că spunea minciuni (deși i-au atras atenția ceilalți că minte, este viclean și că a pierdut mărturisirea cea dreaptă). În afară de aceasta mesajul lui este în interesul său personal, avându-se ca centru pe sine.*

*Doamna Lidia Stăniloae spunea din toată inima ei ceea ce credea că ar fi adevărat, și lua apărarea altui om, de o valoare nespusă. Din toate punctele de vedere, așadar, dumnezei este mai credibilă ca el.*

*Sfinția sa se abate de la dreapta credință, abordând probleme foarte importante în legătură cu mântuirea. Lidia Stăniloae, dacă greșește, ne poate da, eventual, o părere greșită despre un om. Chiar și de ar minți păcatul ei nu este așa de grav ca înșelarea propovăduită de Părintele Arsenie Boca (care afectează tocmai esența mântuirii noastre: credința). Nici noi n-am fi crezut ce spune ea, dacă nu ar fi fost confirmată și de ucenicii lui, și de lucrarea Părintelui Arsenie Boca care dovedesc pas cu pas megalomania precucioșiei sale dezvăluită de doamna Lidia Stăniloae.*

*Ceea ce faceți dvs. este o restrângere a ceea ce reprezintă Părintele Arsenie Boca, pentru a se potrivi cu modelul ce vi l-ați construit despre un sfânt. Toți ucenicii lui fac așa.*

*Taie de la el tot ceea ce nu le convine, doar ca să-l demonstreze sfânt cu orice chip, spunând că celelalte care nu le convin sunt exagerări.*

*Scrierile despre el au fost cu adevărat exagerate, scrierile lui au fost apocrife, mincinoase, numai „Cărarea Împărăției” este singura autentică și fiindcă dvs. nu ați sesizat nici o erezie acolo, suntem noi exagerați și căutăm nod în papură. Mai urmează să ziceți că pictura de la Drăgănescu, atât de evident eretică, a fost pictată de Părintele Arsenie Papacioc, sau de noi, ca să îl denigrăm.*

*Nu vedeți că vă amăgiți?*

*Problema Părintelui Arsenie Boca nu sunt numai acele lucruri esențiale de credință denaturate, pe care dvs. le considerați minore: propovăduirea reîncarnării ca excepție, arianismul, pnevmatomahismul, nestorianismul, monofizismul, origenismul, pelagianismul, iconoclasmul indirect prin lupta împotriva asemănării cu Hristos, înlocuind-o cu asemănarea cu sine.*

*Acestea sunt doar roadele unei lucrări lăuntrice amăgitoare care a manifestat-o în întreaga sa viață:*

*– Neascultarea de Sfânta Biserică Ortodoxă (cu învățăturile și ierarhia ei);*

*– Bizuirea pe sine care l-au dus la înșelare, lepădare de preoție și călugărie pentru a conviețui cu o femeie cu multiple tentative de suicid și*

*– Practica hipnozei.*

*Acest mod de a fi, evident și comun în toate mărturiile ucenicilor (atât cele exagerate, cât și cele rafinate), în toate scrierile (atât cele apocrife, cât și cele autentice) și în toate picturile sfinției sale îl fac să reprezinte un model de înșelare cu mască Ortodoxă, nicidecum un model de Sfânt.*

*Modelul său, dacă va fi urmat, va face ca mulți să ajungă în iad, după cum ne avertizează Sfinții Părinți.*

*A ne da viața pentru a arăta că ceea ce am scris mai sus este adevărat este un har de la Dumnezeu și ne simțim nevrednici de el. Însă mulți sfinți și-au dat viața în trecut pentru a demonstra că ideile preluate și redade de către Părintele Arsenie Boca în scris sau în pictură sunt eretice și de suflet pierzătoare. Vă rugăm să credeți sângelui lor, că cele scrise de noi și preluate de la ei nu sunt apă de ploaie, ci lacrimi de pocăință pentru înșelarea în care ne-am aflat și propovăduirea pe care am făcut-o spre campania lui electorală.*

*Dacă s-a pocăit de toată opera amăgitoare a sfinției sale sunt șanse să se fi mântuit. Noi aceasta, însă, nu o putem ști.*

*Un lucru este sigur. Dacă dumneavoastră veți continua să credeți că este sfânt și să-i urmați învățăturile sunteți în mare primejdie sufletească și îi îngreunați sfinției sale situația în veșnicie.*

*V-ați convertit de la păgânism la arsenism. Vă dorim din toată inima să vă convertiți de la arsenism la adevărata Ortodoxie. Știm din propria experiență că este mult mai greu, dar, cu darul lui Hristos totul este cu putință.*

*Rugați-vă Lui cu sinceritate să vă descopere Adevărul despre Părintele Arsenie Boca.*

*Și nu uitați a citi dogmatica Sfântului Cuvios Ioan Damaschin și Pidalionul Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul (iar nu diverse studii teologice de prin facultăți care doar îndrumă spre o cunoaștere superficială a fenomenului religios în general, neputând a aprofunda pe cineva în cunoașterea Sfinților Părinți). Numai așa veți putea pune față în față Ortodoxia Care este Singura Cale a Împărăției cu „Cărarea Împărăției”, singura carte care credeți că a scris-o cu adevărat sârmanul amăgit Părintele Arsenie Boca.*

*Dumneavoastră ne aduceți ca mărturie părerea dumneavoastră despre el, pe care o credeți infailibilă, noi vă aducem ca mărturie norul Sfinților Părinți, confirmată de Sfânta Biserică, Singura infailibilă.*

*Vă dorim mântuire și dragoste de adevăr în Hristos!<sup>326</sup>*

Nu este de mirare această scindare între modul de a-l recepta pe Părintele Arsenie Boca între ucenicii fără carte și cei ce își dau aere (oficial sau nu) de cunoscători ai teologiei Ortodoxe. Părintele Arsenie Boca însuși s-a manifestat cameleon, după omul cu care vorbea. Dacă era fără carte îl uimea cu vădirea păcatelor, false minuni și proorocii, iar dacă era om intelectual încerca să-l uimească cu păruta lui filozofie, de fapt o vorbire ermetică, doctă, lunecoasă, duplicitară, ca să nu poată fi contestată de nimeni, plină de truisme, fără consistență profundă. Dacă omul cu care vorbea era necredincios fie îl lega cu puterile diavolești, în caz că era fără carte, fie se dădea pe lângă el, confirmându-i ideologia și lepădându-se de tot ce-l putea supăra politic sau religios, punându-se în acest fel bine cu el ca și cu stăpânirea. Pe toți însă, încerca să-i hipnotizeze, sau măcar să-i atragă spre sine. Puțini, dacă știau de acest fenomen, sau erau smeriți, scăpau din ghearele privirii lui, dar pe aceștia sfinția sa îi categorisea drept invidioși sau dezertori. De multe ori, ca și acum, transmitea o stare de complexare ca să nu poți să-i dai replici, ci prin autoritate să te forțeze dacă măcar nu puteai să îl admiri, măcar să taci și să nu îl contrazici. Duhul acesta este prezent și acum la ucenicii sfinției sale. După roade se cunoaște pomul.

Acest lucru este foarte evident când privim mărturiile despre minunile sfinției sale.

El însuși le face spre a impresiona, dar le infirmă, când are de a face cu oameni ce nu se lasă duși de nas.

Și atunci ne întrebăm: de ce se purta ca un cameleon?

Ori mint ucenicii, și nu a făcut minuni, ori minte sfinția sa și a făcut minuni, pe care nu le recunoștea de frica consecințelor politice. În ambele cazuri avem de a face cu duhul mincinos și ucigaș al diavolului, fiindcă minunile (chiar dacă admitem că le-ar fi ascuns dintr-o falsă smerenie), așa cum le descriu ucenicii sunt tipic drăcești, întâlnite identic la marii vrăjitori din istoria Sfintei Biserici.

Deci ori făcea minuni mincinoase, deci nu este Sfânt (fiindcă este un mincinos negându-le și minunile lui erau diavolești). Ori nu făcea minuni și nu poate fi considerat Sfânt, fiindcă învățăturile lui sunt mincinoase. Cu alte cuvinte nu rămâne nimic din ce ar putea să-l propună la canonizare: faptele îi sunt

---

<sup>326</sup> <<https://888adevarul8despre8arsenieboca8.wordpress.com/dreptul-canonice-ortodox/a-despre-ortodoxia-neindoielnica-a-credintei-celui-despre-care-se-trateaza/h-din-Invataturile-pagane-scrise-ale-parintelui-arsenie-boca/comment-page-1/#comment-323>>, sâmbătă, 23 ianuarie 2016.

imorale, învățăturile eretice, minunile ori nu sunt (după cum spune chiar sfinția sa și ucenicii intelectualiști), ori sunt de tip diavolesc (după cum le prezintă ucenicii fără carte).

Dar să vedem aceasta chiar din mărturiile ucenicilor sfinției sale:

*Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial. [ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-bocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este la înmormântarea mamei? – n.n.]<sup>327</sup>*

În ceea ce privește caracterul demonic al minunilor, vă recomandăm să citiți capitolul „Dar și minunile făcute de Părintele Arsenie Boca au caracter păgân” din cartea „Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu, în lumina Sfinților Părinți”.

Să vedem acum că și presa, și adepții mai lucizi ai sfinției sale deși sesizează caracterul șarlatanesc al imaginii preacuvioșiei sale, dar cu toate acestea continuă să îl susțină, primind acestea cu părtinire, fiindcă susțin cauza comună în care sunt cointeresați.

*Ultimii ani din viața parintelui*

*Pe peretii bisericii pictate de Arseniei Boca găsești filosofi, ca Ernest Renan sau Nietzsche. Il vezi pe omul modern în pantaloni scurți cu telefon și televizor dar îndepărtat de Dumnezeu, diavoli fiorosi și pe Dumnezeu înviat cu un trup spiritualizat.*

*La Drăganescu, pe când picta, valorile de oameni încep iar să îl caute. Gheorghe Morar venea din Făgăraș la București de câteva ori pe an pentru a discuta cu preotul Arsenie. Iar sfaturile pe care calugarul i le da erau litera de lege.*

*“Odata mi-a zis, ma du te acasă și fă cerere ca să îți taie din salariu. Și scrie acolo în cererea aia că vrei să îți taie din salariu pentru că îl ai prea mare. Ma, cum să îți taie din salariu. Dacă mi-a zis trebuie să fac. Am făcut cerere... Erau oameni din sat care ziceau vorba asta: ma, am mai văzut oameni prosti dar ca nea Gheorghe n-am văzut. Sa îți taie din salariu. Și radeau toți de mine. Dar numai că nu mi-au tăiat dar a rămas seful foarte impresionat și mi l-a marit.” [un caz tipic de escrocherie ieftină folosindu-se de psihologia inversă – n.n.]*

*La sfârșitul anilor 80, după ce termina pictura de la Drăganescu, se retrage la Sinaia cu o parte din maicutele alungate în anii 50 din mănăstirea Prislop. Și aici este urmarit de Securitate până când închide ochii, la sfârșitul lui noiembrie 1989. Trupul este dus la mănăstirea de lângă Hateg. Ani la rând, după Revoluție puținii au fost românii care mai știau despre cel care era numit odata sfântul Ardealului. În ultimii ani însă, Prislopul a început să fie luat cu asalt.*

*Cum a devenit Arsenie Boca un brand [vedeți că nu Sfântul Duh i-a chemat treptat și firesc pe oameni, ci a fost un impuls provocat la comandă, lucru sesizat de mulți? – n.n.]*

*Dumitru Bortun, specialist în comunicare: “El este un brand. Este un brand pentru o mare parte a poporului român. Am întâlnit și la oameni care nu fac parte din biserică ortodoxă. Greco-catolici, romano-catolici, neoprotestanți. Toți îl admiră și spun da, este altceva este o instanță morală, o instanță sacra, e un brand pentru multa lume”. [Iată... ecumenismul – n.n.]*

*Dar cum a ajuns Arsenie Boca un brand? Tudor Raicu este proprietarul site-ului arsenieboca.ro și deține drepturile de autor pentru cele două cărți scrise de calugarul Arsenie, drepturi pe care le-a cumpărat de la maicile care i-au stat aproape parintelui la*

<sup>327</sup> <<http://www.ziaristionline.ro/2015/03/23/parintele-arsenie-boca-in-arhivele-securitatii-dosarul-integral-anchetele-canalul-si-persecutia-un-demers-cnsas-de-exceptie-in-atentia-patriarhiei-romane/>>, joi, 24 septembrie 2015.

*Sinaia in ultimii ani [evlavie... business. Cinstire cash – n.n.] . Mai intai, in 2004 a scos un album cu pictura de la Draganescu. Dupa care a tiparit "Cararea Imparatiei"*

*"Nici nu ne-am gandit ca se va ajunge aici la un moment dat", spune Tudor Raicu. "Noi n-am crezut ca tirajul va merge constant. Sau ca va creste. Am crezut ca va scadea. Este o crestere anuala. Fiind o carte de asa tinuta ne asteptam sa scada. A fost explozie."*

*Acum, cartile au fost traduse si in engleza. Editura sa publica doar aceste carti, iar cererea este extrem de mare. "Incercam sa il promovam pe parintele prin scrierile lui. Asta a fost scopul nostru. Parintele Arsenie sa ajunga la cat mai multi oameni. A ajuns. Este un fenomen pentru ca nu are egal in Romania contemporana. Ce se intampla in Prislop acum cred ca este cel mai mare pelerinaj de pe teritoriul nu doar al Romaniei ci de pe teritoriul ortodoxiei" [sinistra evlavie... unde este pelerinajul la Părintele Cleopa, la Sfântul Dimitrie, la Sfânta Parascheva, la Sfintele Locuri? Oare Sfântul Duh să ia pe oameni de la Sfinți și să-i ducă la un înșelat? Nu El a zis în Sfânta Scriptură: *Evr 7:7 Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.* Este mai mare mormântul de la Prislop, decât Sfântul Mormânt? Este mai mare Arsenie ca Hristos? Dar cum Sfântul Duh nu se contrazice pe Sine, este evident că duhurile care duc pe oamenii cei nelămuriți în credință (cu mult mai mulți decât Ortodocșii, fiind și uniați, și latini, și protestanți, și sodomiteni, și măscărici, și vrăjitoare, și oameni lumești, pe lângă bieții creștini înșelați), sunt altele decât Sfântul Duh. Majoritatea oamenilor (desigur că sunt și sărmane excepții) care merg la Prislop fac parte din marea masă a îngrijoraților și dornicilor de lucrurile acestei lumi (nu numai obiecte ci și senzații tari, poate chiar unele de umilință forte... la arătare) care acolo se rezolvă. Ei sunt mult mai mulți decât cei care caută împărăția. De aceea este această proporție inversată, față de cum ar trebui să fie, spre folos, pentru fericirea noastră, după cum ar vrea Sfântul Duh *Luc 12:29 Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.30 Căci toate acestea pământii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;31 Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția. – n.n.]**

*In Sibiu, intr-o librerie, Romeo Petrasciuc arata cartile pe care le-a scris si in care a adunat marturiile celor care l-au cunoscut pe parintele Arsenie. "Parintele Arsenie Boca il gasim peste tot, e o arsenizare. Nu numai a a zonei, in toata tara. Tot felul de chestii apar cu parintele Arsenie. Tricouri, e o hamburgerizare oarecum sustinuta de toate mediile. Da si bine sa te afisezi cu parintele"*

*Romeo Petrasciuc este cel care a scris cartea "Sfantul Ardealului", si recunoaste ca este un business bun, dar si ca aceste carti au fost piratate. "Cartile noastre le intalnim la Prislop, piratate toate. Identic, cu datele noastre de contact, identic. In Bucuresti la fel. Tot ce se vinde la tonomate la metrou toate sunt piratate." [vedeți neliniștea bietului Petrasciuc? Deși observă prostul gust al imaginii Părintelui Arsenie Boca, la care și el s-a făcut părtaș și ucigaș al delicatului simț echilibrat Ortodox în sufletele atâtor amăgiți, el este îngrijorat nu de pierderea sufletelor prin superficializare, arsenizare și hamburgerizare, ci de... pierderea câștigului prin piratare. Înțelegeți dragii noștri cine sunt autorii care vă manipulează, ce preocupări meschine au (ca și idolul lor și sursa lor de câștig)? – n.n.]*

*Prin carti, in ultimii ani, Arsenie Boca a fost readus in atentia romanilor. Dupa care au intrat in scena televiziunile care au speculat faptele cu iz senzational din viata parintelui.*

*"A devenit fenomen parintele Arsenie Boca si pentru ca a fost mediatizat in exces si ca orice exces dauneaza grav sanatatii sufletesti" [tare bună observație. Vedeți că nu Sfântul Duh l-a făcut fenomen ci mass-media cu duhurile mincinoase care o conduc? Vedeți că arsenizarea dăunează grav sănătății sufletești. Iar Părintele Profesor care declară aceasta este tocmai unul din campionii canonizării Părintelui Arsenie Boca, care, poate fără să vrea, se luptă ca această gravă boală să fie declarată de Sfântul Sinod ca fiind curată sănătate. Dar atunci boala v-a deveni cronică și mortală, fiindcă nu-și va mai afla leacul, nefiind autorizat. Pe cine vor mai crede bieții oameni, dacă și Sfântul Sinod va cădea în fața presiunii epidemice a gravei ciume sufletești numite arsenizare? – n.n.], spune preotul*



*Constantin Necula. "Si constientizez pe zi ce trece ca parintele a ajuns in postura parintelui Staniloaie*

[cu această comparație nepotrivită, Părintele Profesor a stricat tot. Nici măcar în glumă nu poate fi comparat un om serios cu unul superficial. Darămite să compari un savant ce și-a biruit uriașa cunoștință prin dragostea ce zidește, cu un om ce citează din alții, fără a menționa sursa pentru a părea că gândirea îi aparține, care mai și susține aberații ilogice, și se manifestă în plus prin mânia celui ce toate le privește de sus. Mai mult un citat adânc din Părintele Profesor Dumitru Stăniloae poate face cât un volum întreg. În schimb cărțile Părintelui Arsenie Boca sunt ieftine ca și conținut, declamând zgomotos probleme superficiale și truisme banale, fiind mai mult păgubitoare decât folositoare – n.n.].

*Foarte des citat dar foarte rar citit"*

[din păcate nu este așa. Este foarte des citit, ba de multe ori lectura este repetată și însușită cu râvnă, întunecând pe omul studios și lăsându-l fără discernământ, sădindu-i tot felul de idei deformate despre cum ar fi Ortodoxia. I se pervertește gustul și nu mai poate citi minunatele texte ale Sfintei Tradiții. Sfinții Părinți sunt neglijați, păgubindu-se sufletește enorm poporul român de pe urma cărților Părintelui Arsenie Boca. Și nici nu mai poate observa un astfel de lector (pasionat de textele lesnicioase și superficiale) că, de fapt, frumoasele lui cuvinte nu sunt originale, ci furturi de la Sfinții Părinți, scoase din context și amestecate cu învățături otrăvitoare provenite din părerea proprie. Astfel că cititorul Părintelui Arsenie Boca are o dublă cădere, asemenea poporului din Vechiul Testament: *Ier 2:12 Mirați-vă de acestea, ceruri; cutremurați-vă, îngroziți-vă, zice Domnul! 13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă.*

Dar vedem și un fenomen invers: cei obișnuiți cu studiul Sfinților Părinți sau al părinților duhovnicești contemporani, când încearcă să citească învățăturile Părintelui Arsenie Boca dau de ceva plicticos și încâlcit, fără noimă și cu anevoie pot înainta în lectură, forțându-se. Cu greu am parcurs și noi învățăturile sfinției sale datorită violentei și încâlcitei silurii a adevărului, care provoacă respingerea unei minți obișnuite cu hrana sufletească mântuitoare a Sfintei Predanii. Se întâmplă practic o respingere din partea lui Dumnezeu – Cuvântul, fiind incompatibilitate între Sfântul Duh ce a insuflat Sfânta Scriptură și duhurile mincinoase ce l-au influențat pe Părintele Arsenie Boca. Ele au amestecat în sfinția sa fierbinte patimilor, cu răceala credinței, în loc ca preacuvioșia sa să le fi biruit prin smerenie și să devină rece față de patimi (prin pomenirea morții) și fierbinte față de Hristos (prin uimirea în fața milei Lui): *Apo 3:15 Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! 16 Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea. 17 Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! – n.n.].*

*Miracole în toata tara*

*Asa s-a ajuns la aparitia unor adevarate povesti care n-au nicio legatura cu viata si invataturile lui Arsenie Boca. In Buzau, Iordache Nicoleta sustine ca Arsenie Boca i-a aparut pe un perete in bucatarie. "Acolo unde stateam cu scaunul, imi beam cafeaua dimineata pur si simplu tremuram toata cand am vazut. Am zis ca am vedenii, ca nu mai vad. Dintr-o data a aparut in fata ochilor. Am vazut pe perete, ma stergeam la ochi ca nu mai vad. Cred ca este o minune ca asa ceva nu poate sa iasa pe perete. Seara vorbea despre parinte la televizor si pur si simplu plangeam de nu mai puteam ca povestea o doamna"* [vedeți în ce stare de înfierbântare înșelată este biata femeie. Și la aceasta nu au dus-o numai dracii, ci iresponsabilii organizatori ai emisiunilor-campanie electorală pentru canonizarea unui rătăcit – n.n.].

*Si in Arges s-a intamplat o minune. Iar in Bucuresti, oamenii saruta pardoseala din holul unei case unde vad chipul parintelui. Si astfel de intamplari apar in multe locuri din tara si sunt mediatizate.*

**Vasile Vlad, preot:** *“Apar in mass media nu stiu ce icoane plangatoare, tot felul de lucruri ciudaea. Ba am auzit la un post TV ca in momentul in care sicriul parintelui a fost scos din incinta, la inmormantare de 3 ori a saltat sa se duca la cer. Ei, trebuie sa va spun ca eu purtam sicriul si era foarte greu. Nu s-a saltat.”* [ați văzut cum și unii ucenici trag alarma că sunt multe zvonuri, năluciri și false minuni? – n.n.]

*La Prislop a inceput ploaie. Oamenii stau inasa neclintiti in drumul spre mormantul parintelui. Multi dintre cei care au ajuns la mormantul parintelui si-au gasit alinare si s-au intamplat adevarate minuni pe care nimeni nu are cum sa le explice. Sociologii atrag inasa atentia ca astfel de cozi in asteptarea unor miracole apar in momentele in care oamenii sunt apasati de probleme si in care Bisericele traditionale nu mai reusesc sa le ofere alinare si raspunsuri la problemele pe care le au. Pentru sefi Bisericii Ortodoxe ar trebui sa fie un semnal de alarma.*

**“E vina Bisericii, a clerului”** [vedeți de fapt adevărata miză, pe lângă bani, a acestei campanii: denigrarea Sfintei Biserici. Fie e vinovată că nu îl canonizează odată, fie e vinovată că generează lucruri ridicole cum este toată șarlatania cu Părintele Arsenie Boca ca să escrocheze pe oameni și să le ia banii, fie că nu mai hrănește duhovnicește pe fiii săi, ceea ce a dus la migrarea lor la mormântul miraculos, indiferent pe ce cale, cu ce pretezt, cât de ilogică sau contradictorie ar fi argumentația lor (în funcție de pregătirea și perfidia susținătorilor acestei dezbinări naționale numită Prislop) toți au ca țintă învinovățirea și ridiculizarea Bisericii Ortodoxe Române, sau chiar a întregii Ortodoxi.

Nu este ceva nou. Părintele Arsenie Boca susținând păgânismul, cei care îl susțin pe sfinția sa reprezintă renașterea păgânismului în vremurile noastre:

*„Păgânii” - va aminti mai târziu Tertulian - „le atribuie creștinilor orice calamitate publică, orice nenorocire. Dacă apele Tibrului ies din matcă și inundă orașul, dacă, dimpotrivă, Nilul nu crește și nu se revarsă peste câmpii, dacă e secetă, foamete, ciumă, cutremur de pământ, totul este din vina creștinilor, care îi disprețuiesc pe zei, și atunci, din toate părțile se strigă: «creștinii să fie aruncați la lei» «Christiani ad leones».*<sup>328</sup>

– n.n.]

**Dumitru Bortun, doctor in comunicare:** *“De ce il iubesc romanii pe Arsenie Boca de fac coada la mormantul lui? La o analiza foarte atenta vedem ca el vine si umple un gol foarte mare. Este nevoie de spiritualitate in primul rand, pe care instantele de socializare care functioneaza in societatea de azi nu o mai fac. Avem o biserica oficiala care se considera nationala dar care este tot mai indepartata de credinciosi, care presteaza servicii religioase pe bani, care comercializeza artefacte, obiecte de cult, care scoate bani din pelerinaje, din moaste...toate lucrurile astea arata ca avem o institutie care are un bussines plan. Nu le satisface nevoia de spiritualitate si de moralitate si atunci au gasit in Arsenie Boca un simbol pe care Biserica nu il ofera”* [altul ce vorbește cu nedreptate, fiindcă simbolul VIP al „duhovniciei” business este tocmai Părintele Arsenie Boca. Mulți chiar s-au dumirit că este un înșelat, tocmai văzând duhul cash de la Prislop. Cum poți acuza Sfânta Biserică, care nu l-a canonizat, ci îl îngăduie doar ca să nu facă dezbinarea provocată de mass-media (interesată financiar) mai gravă, lăsând să i se publice de ucenici rătăcirea, ca oamenii să afle adevărul și să se lămurească ei înșiși de amăgirea lui? Cum poți acuza ierarhia bisericească când îndeamnă pe toți la Sfânta Spovedanie și la Pocăință, publicând Sfinții Părinți și făcând catehizări organizate, ba chiar îndrăznind să înfrunte opinia publică, când e cazul (ca de exemplu în legătură cu rătăcirea de la Colectiv), doar ca oamenii să se mântuiască? Mass-media face precum dracul: îl strică pe om și dă vina pe Dumnezeu că i-a dat libertatea. – n.n.] ¶¶¶**Gheorghe Onut, doctor in sociologie:** *“Sunt nelinistit. Ce naiba face BOR-ul asta si deserventii lui platiti pentru ca in needucatia mea relegioasa sunt si anumite lucruri pe care le stiu. In fisa postului de preot exista obligatia duhovniciei. Oamenii aceeaia amarati care se duc nu numai la Arsenie Boca, se duc la oriunde e prilej de atins moaste, oamenii aceea nu au duhovnic?”*

<sup>328</sup> <<https://www.facebook.com/ComunitateaInimiiPreasfinteALuiIsus/posts/807475955937810>>, luni, 14 decembrie 2015

*Nu sunt enoriasi într-o parohie ortodoxa? Preotul ala nu stie de soarta lor?” [vedeți cum chiar și un biet om ce cheamă pe drac (naiba provine de la „Naibă parte de rai”), când vorbește de Sfânta Biserică, sesizează prin conștiința lui amorțită, că ce este la Prislop nu este duhovnicie? Doar cei care caută o sfințenie falsă ce-i lingusește prin stări înalte, sau prin confirmarea mentalităților greșite ale lor, se întunecă întratât încât nu pot vedea minciunile de grădiniță de la Prislop– n.n.]*

*Vasile Vlad, preot: “Poate aici e si nivelul credintei poporului. Aici e vina bisericii, a clerului, eu ma simt primul vinovat in sensul asta dar avem si noi limitele in a fi acceptati. Daca spui un lucru serios este respins, daca spui un lucru ieftin si miraculos este usor de primit. O mantuire si o vindecare care nu iti solicita viata este mult mai acceptabila decat ceva care sa te integreze cu viata cu tot. Daca biserica s-ar fi asezat profund in constiinta poporului si in constiinta unei societati, poate ca n-am mai fi avut nevoie de miracol. Pentru ca cel mai mare miracol este faptul de a fi. Faptul de a relationa cu Dumnezeu. Miraculosul asta de tip magic nu apartine crestinismului. Dar din nefericire avem mult amestec de paganism cu crestinism in manifestarea asta a poporului.” [vedeți cum se smerește un preot? Când de fapt constructorul principal al miraculosului magic este televizorul cu emisiunile lui minciuno-fantastice? – n.n.]*

*La Prislop exista un traseu clar pe care pelerinii îl urmeaza si-l transmit de la unii altii. Intra cu o floare in mana si se aseaza la coada din fata mormantului. Dupa ce se inchina la crucea parintelui iau pieptis dealul din apropiere unde este grota sfantului Ioan de la prislop, un calugar care a vietuit aici acum 400 de ani. Si aici se sta la coada. Pentru ca nimeni nu le spune, aproape toti pelerinii cred ca in pestera a trait parintele Arsenie Boca. [poate aici să fie explicația adevăratelor minuni de la Prislop. I se face milă Sfântului Cuvios Ioan de poporul înșelat și neștiutor – n.n.]*

*Suveniruri sfintite la angrosist*

*O alta atractie este copacul din apropierea mormantului pe care cineva scrijelit candva o cruce. Multi dintre cei care trec pe aici saruta si scoarta copacului si lasa bani pentru indeplinirea dorintelor. Traseul pelerinilor cuprinde si un popas la izvor de unde iau apa, lasa un pomelnic si bani intr-o cutie si fac cale intoarsa prin targul amplasat in apropierea manastirii. [acest traseu seamănă cu ritualul fixist al mahomedanilor de la Mecca. Ortodoxia niciodată nu a sufocat libertatea prin rețete fixe. Ea nu este traseistă ca mentalitatea de la Prislop – n.n.]*

*De aici oamenii cumpara iconite, brelocuri, carticele,bratari. Cei care le vand le-au luat de la angrosisti si nu stiu daca au fost cu adevarat sfintite. De aici au fost luate multe dintre tablourile care apar la stiri ca plang.*

*Dumitru Bortun “De vina nu sunt numai cei care le fac. De vina sunt cei care le cumpara. Ori aici vorbim de un gust popular greu de calificat. Noi care vorbeam despre dragostea pentru frumos a taranului roman vedem acum un popor care este in stare sa cumpere niste oribilitati pentru ca scrie pe ele Arsenie Boca.”*

*Pana acum, Biserica nu a exprimat nicio pozitie legata de fenomenul de la Prislop. Pe internet circula o petitie care a adunat mii de semnaturi prin care se cere Patriarhiei sa-l treaca pe Arsenie Boca in randul sfintilor. “Daca in planul lui Dumnezeu este ca parintele sa fie canonizat va fi. La timpul potrivit”, spune Mitropolitul Ardealului, IPS Laurentiu Streza. “ Prima etapa a canonizarii este cea a constatatarii unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective”. Iar in acest caz, se poate vorbi de un cult [da ca în cazul unui cult al idolilor, unui cult religios, unui cult al personalității, similar cu al lui Ceaușescu și Stalin, dar mai grav, având nuanță mistică. Din fericire însă Ortodoxia nu este cult și nici religie, ci credință și trăire.*

*Vedeți cum în cadrul aceluiași articol Sfânta Biserică este de vină succesiv și contradictoriu că: 1. ba oamenii se duc la Părintele Arsenie Boca și nu sunt lămuriți de Ea să caute duhovnicia, care i-ar feri să meargă acolo; 2. că special Ea favorizează curentul doar ca să ia bani și 3 că nu îl canonizează mai repede? Dar oare jurnaliștii nu*

gândesc? Cum să lămurească pe oameni duhovnicește să nu meargă la Prislop cum și pentru ce merg ei acum acolo, dacă canonizează chiar pe cel ce a instaurat magia de la Prislop? Cum să aibă vreun profit Sfânta Biserică pentru producția angrosiștilor și producătorilor de mici, când lumea este furată de mass-media de la toate celelalte adevărate locuri sfinte, spre un singur loc, unde domnește avantajul financiar al altora decât al Sfintei Biserici? Cum să aibă vreun interes Sfânta Biserică să susțină o imagine falsă creată de mass-media, prin care tocmai se lovește în toate modurile și din toate părțile în Ea? Cum să fie cointereseată Sfânta Biserică în a stimula credulitatea de la Prislop, când aceasta îi ia pe oameni de la Sfânta Liturghie și din formarea răbdătoare prin suferințe și înfrânări care sădesc virtuțile, dintre care una de bază este milostenia, iar alta este înțelegerea îngăduitoare ale neputințelor tuturor și, deci, și a clericilor, făcând să crească între oameni dragostea și înțelegerea, singurul mediu în care pot colabora și se pot vindeca? **Sinistră logică irațională înveninată, specifică retoricii diavolești – n.n.]**.

*Canonizarea unui sfânt cuprinde mai multe etape. O comisie speciala îi analizeaza candidatului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor Bisericii care iau decizia. In cazul de fata nu s-a inceput inca acest proces.*

#### **Arsenie Boca si Catedrala Mantuirii Neamului**

**Exista voci din cadrul ierarhiei bisericesci care sustin ca e posibil ca intr-o buna zi trupul parintelui Arsenie Boca sa fie scos de la manastirea Prislop si mutat la Bucuresti, unde se construiește acum Catedrala Mantuirii Neamului. Si, bineinteles, acest pelerinaj se va muta in acea zi la Bucuresti [vedeți cum iar se lovește în Catedrala Neamului, acest dar al Românilor făcut lui Dumnezeu în ciuda împotrivilor cu toate metodele ale celor mai mari dușmani ai țării, tocmai prin mass-media ce-l promovează pe Părintele Arsenie Boca? – n.n.]**.

**Asta ar însemna bani multi pentru intretinerea viitoarei catedrale. Aceleasi surse vorbesc despre sumele uriase pe care sutele de mii de pelerini le lasa la Prislop, multe milioane de euro. Se fac bani din turism, din vanzarea obiectelor religioase [vedeți cum este învinovățită Sfânta Biserică de încasările companiilor de turism și fabricilor de kitschuri? Vom vedea mai jos că este vinovată și de câștigurile negustorilor din mici și obiecte nesfințite, de care se laudă că le-au sfințit– n.n.], din pomelnice. Nimeni nu poate spune cat pentru ca o contabilitate clara e greu de facut. Am cerut episcopiei Devei sa ne are datele contabile ale manastirii Prislop. Tacit am fost refuzati [de ce n-a cerut datele contabile ale propriei instituii sponsorizate puternic pentru audiența în legătură cu acest subiect. Ar fi fost șocat să vadă câștigurile fabuloase, datorită creșterii audienței, care cointeresează posturile să stimuleze mult mai eficient acest fenomen pe care l-au produs (prin zgomote și șoapte diavolești), decât o face tăcerea înțeleaptă a Bisericii (care astfel se opune curentului în climatul potrivit sădit tocmai de mass-media). Dar reporterul nu le-a cerut șefilor aceste date contabil, fiindcă tacit și el, chiar prin acest reportaj, se înfruptă din acele multe milioane de euro stoarse de pe urma falsei imagini de Sfânt al Părintelui Arsenie Boca – n.n.]**.

**Oricum ar fi, chiar daca va fi sau nu canonizat sau daca trupul sau va fi mutat in alta parte, cei care il cauta si cei peste 90 la suta dintre romanii care au auzit de Arsenie boca ar trebui sa inteleaga cu adevarat cine a fost Arsenie Boca. Iar cand ajung la Prislop sa stie cui trebuie sa inalte rugaciuni.**

**“Aici este foarte grav”, spune parintele Vasile Vlad. “Aici este deviata evlavia populara, incet incet o astfel de evlavie magica indreptata catre parintele Arsenie tinde sa il inlocuiasca pe Hristos cu parintele Arsenie. Am vazut carti de rugaciune care au acatiste sfantul nu stiu care, sfantul facator de minuni si dispare acatistul Mantuitorului. Aici este pericolul.” [nota 10 acestui ucenic cinstit al Părintelui Arsenie Boca!!! – n.n.]**

**Si conducatorii bisericii ar trebui sa fie cu mai multa bagare de seama la nevoile oamenilor, sa-i asculte si sa le ofere solutii tinand seama de vremurile in care traим. Amploarea**

*fenomenului Arsenie Boca si viteza cu care s-a intins si a cuprins toata tara vorbesc despre criza in care se afla societatea romaneasca in acest moment. Poate n-ar strica daca in intampinarea celor care ajung la Prislop ar iesi duhovnici care sa le aline din suferinte si sa-i indrume in viata. Pentru ca altfel, fiecare va face dupa il taie capul, povestile care nu prea au legatura cu Arsenie Boca se vor raspandi iar tablourile sale or sa tot planga si apara la stiri.*

*Cei care pleaca in pelerinaj, din curiozitate sau in cautarea unei stari ori a unei minuni, sa ia in calcul ca nu trebuie sa bati lumea de la un capat la altul pentru a-ti gasi linistea. Pelerinajul ar trebui facut in primul rand spre interiorul nostru, sa incepem cu cercetarea sufletului. Este calea prin care putem gasi linistea si pe Dumnezeu.*

**Sursa: [Pro TV](#)<sup>329</sup>**

*Rand pe rand, oamenii se apropie de crucea ridicata la mormantul inconjurat de flori si li se ingaduie pret de o secunda sa o sarute. Nici nu s-ar putea sta mai mult in fata ei la cati oameni sunt in spate la coada. In acest loc, la inceputul lunii decembrie in 1989 a fost asezat trupul parintelui. Asta i-a fost dorinta.*

*Dar cine a fost parintele Arsenie Boca? Cele mai multe informatii despre el gasesti in teancurile de dosare din arhivele securitatii [si cât de adevărate pot fi ele? – n.n.] . In repetate randuri anchetatorii l-au pus sa isi scrie autobiografia.*

**Inspirat de Eliade si de meditatie orientala**

*Zian Boca, asa cum l-a chemat inainte de calugarie, s-a nascut in Vata de sus, in Hunedoara in 1910. Spune ca de mic era inclinat spre singuratate si probleme de religie asa incat inca din liceu colegii îi spuneau "sfantul" [canonizat de... colegi – n.n.] .*

*Ar fi vrut sa devina aviator dar pentru ca familia nu putea sa îi intretina studiile la Bucuresti, alege facultatea de Teologie din Sibiu unde isi impune o disciplina austera. Invata sa isi controleze instinctele si actele reflexe prin vointa. Se ajuta si de studiile facute de Mircea Eliade in orient. Spune ca "toate preocuparile mele erau si sunt pana astazi interioare si nu exterioare" Vorbaria mi-a fost urata de cand ma stiu."*

*Dumitru Bortun, doctor in comunicare: "Arsenie Boca a ajuns un model al nostru, poate ca este sfant dar sa nu uitam ca a fost om ca noi, a pornit din Ardeal, copil cuminte si harnic [vedeti cum cei ce critica Sfânta Biserica îl laudă pe el? Se simt apropiați de duhul lui. Îl iubesc mai mult pe el. Este de-al lor, fiindcă și sfinția sa a criticat toată viața Biserica și ierarhia Ei. – n.n.] . Povesteste cum tatal lui l-a batut o singura data in viata. Stiti de ce? Ca pierde timpul. Te-am batut ca sa nu uiti. A fost un om de o harnicie extraordinara. Este un om care a mancat putin, vegetarian, a dormit putin, care se ruga ore si ore la rand fara pauza, un om cast, ascet in adevaratul sens al cuvantului. Ori asta ce inseamna? Autodisciplina.. **Au fost numeroase femei indragostite de el care se duceau la el si i-o spuneau explicit. N-a cazut in capcana asta** [decât odată și pentru toată viața. Sărmanul Părintele Arsenie Boca – n.n.] ."*

*Dupa terminarea studiilor teologice se inscrie la Academia de Arte Frumoase din Bucuresti unde studiaza pictura. In paralel, studiaza si medicina. In notele date Securitatii arata ca in timpul studentiei s-a incercat atragerea sa in miscarea legionara dar a refuzat. Incepe sa traduca din lucrarile sfintilor parinti. Dupa terminarea studiilor la Bucuresti este hirotont diacon si traieste cateva luni la Muntele Athos. La intoarcerea in tara, 1939 este calugarit si primeste numele de Arsenie. Este trimis la manastirea Brancoveanu din Sambata de Sus, unde era primul si singurul calugar din toata manastirea. Incepe razboiul si intr-o autobiografie arata ca prin 1941 s-a trezit la manastire cu o avalansa de oameni de toate varstele si treptele veniti pentru a-si spune necazurile lor. Incepe sa le vorbeasca oamenilor despre Dumnezeu si ii indeamna sa se iubeasca si sa duca o viata curata. Iar oamenii incep sa ii calce pragul in numar tot mai mare.*

*Adevarul despre relatiile cu legionarii*

<sup>329</sup> <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/arsenie-boca-nerecunoscut-ca-sfant-dar-profitabil-ca-brand-metodele-prin-care-este-exploatat-de-comercianti-de-media-si-de-biserica.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015

Constantin Necula, preot: "Parintele avea o aplicare teribila spre a-i creste pe oameni ca sa se puna in valoare. **Daca este profesor in ceva parintele, este in a-L pune in valoare pe Dumnezeu in raport cu oamenii si pe oameni in raport cu Dumnezeu. Asta e marele lui dar.**" [ar fi frumos să fie așa. În realitate dumnezeul pe care îl punea în raport cu oamenii era o construcție din propria părere ce o ridica la rang de dumnezeu. Astfel că, de fapt, **Îl** punea pe Dumnezeu în raport cu sine (înlocuindu-L cu părerea și imaginația sa), iar pe oameni îi punea în raport cu sine. Așa ne arată atât de evident pictura de la Drăgănescu – n.n.]

In 1943 intra in atentia autoritatilor. Intr-o nota din 5 iunie un informator isi exprima banuiala ca preotul este un "infocat legionar". Iar notele incep sa curga una dupa alta. ¶¶Romeo Petrasciuc a scris mai multe carti despre Arsenie Boca. Iar impreuna cu alti autori a publicat in totalitate dosarele intocmite parintelui de Securitate. "Atragea multimile in primul rand si asta deranja. Plus ca era capatul de acuzare cel mai la moda atunci asocierea cu fenomenul legionar. Foarte multi din cei care au fost condamnati erau plasati in zona legionara. Nu a avut nicio legatura cu legionarii. O marturiseste de foarte multe ori ca e parintele tuturor si fapta ca ii ajuta pe unii refugiatii din munti s-a datorat pregatirii lui de preot".

In 1945, Arsenie Boca este arestat pentru cateva saptamani. In 1948, este arestat din nou si acuzat ca i-a sustinut pe luptatorii anticomunisti din muntii Fagaras. Intr-o biografie scrisa in arest arata ca "dupa intrarea in calugarie mi s-a intamplat un lucru pe care nu l-am urmarit: o mare influenta in popor, o fama de predicator si de preot. **Datorita cunostintelor [bine a spus Sfântul Apostol Pavel: ICo 8:1 Cunoștința însă semetește. Vedeți cum își explică Părintele Arsenie Boca năvala oamenilor. Nu și-a dat seama că au fost trimiși de draci pentru a-l trânti ireversibil în slavă deșartă – n.n.] ce le adunasem in vremea studiilor si pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sarea marginile aprecierii juste si ma credea exceptional de inzestrat. De nenumarate ori am incercat a le stinge capriciile unei credinte necontrolate, de domeniul fanteziei - care nu mantuieste. [cum? Ghicindu-le păcatele și viitorul public. Dacă dorea să le stingă se ascundea în chilie și se îngropa în lacrimi – n.n.] "**

*Marturiile celor care l-au cunoscut pe parinte*

Este eliberat si se hotaraste mutarea lui la manastirea Prislop, langa Hateg. Maica Aurica, care e la Sambata de 70 de ani, isi aduce aminte de ziua in care parintele a plecat de aici si cuvintele rostite. "Invatati cele 4 evanghelii pe din afara [de ce nu le-o fi spus să le învețe înăuntru, să lase împrăștierea mirenească cu săracii, care aduce oboseală, neatentție și slava deșartă de miluitor, și să-și ostenească cu trezvie mintea pentru a dobândi vederea păcatului propriu, pomenirea morții, smerenie și harul lui Dumnezeu prin care puteau ajuta cu mult mai mult nu numai pe lazării de la poartă, ci întreaga omenire. Dar aceasta arată încă odată că Părintele Arsenie Boca nu știa ce înseamnă cu adevărat monahismul. Fiind înșelat de un misionarism mai înainte de vreme, nu apucase să îl experimenteze și să-i gustea dulceața smerite ascultări în tainița chiliei – n.n.] si nu uitati lazarii de la poarta, saracii, cersetorii. Sa va fie voua ca un testament. **Sa va schimbati viata sa va faceti mai buni**" [dar modelul propus în fraza de mai sus este o reală bunățate, ci doar una de suprafață. Sigur că poate impresiona o lume în care contează mai mult filantropia eficientă socială (ce face parte din cultul privirii oamenilor doar ca trupuri ce trebuie bine îngrijite), decât duhovnicia mântuitoare de suflet. De aceea este și citată această idee a Părintelui Arsenie Boca ca ceva strălucitor, tocmai de către Pro Tv. Iată ce spune însă, despre această problemă, un adevărat Sfânt:

*Nu e treaba monahului să slujească lumii din osteneala mâinilor lui. Aceasta e treaba celor din lume [mirenilor].*

*Omul din lume se roagă puțin, dar monahul se roagă neîncetat. Mulțumită monahilor, rugăciunea nu încetează niciodată pe pământ; iar aceasta este de folos pentru întreaga lume, fiindcă lumea stă prin rugăciune; dar când rugăciunea slăbește, atunci lumea pier.*

Și ce poate face un monah cu mâinile lui? Pentru o zi de muncă el poate câștiga ceva bani, dar ce este aceasta pentru Dumnezeu? În vreme ce un singur gând plăcut lui Dumnezeu face minuni. Vedem aceasta din Sfânta Scriptură. Prorocul Moise se ruga în gând și Domnul i-a zis: „Moise, de ce strigi la Mine?” și i-a izbăvit pe israeliți de la pieire [Iș 14,15]. Antonie cel Mare a ajutat lumea prin rugăciune, iar nu prin lucrul mâinilor lui. Cuviosul Serghie [din Radonej] a ajutat prin post și rugăciune poporul rus să se elibereze de sub jugul tătarilor. Cuviosul Serafim [din Sarov] s-a rugat în gând și Duhul Sfânt a pogorât asupra lui Motovilov. Iată care este lucrul monahilor. Dar dacă monahul e nepăsător și sufletul lui n-ajunge să vadă pururea pe Domnul, e bine ca el să slujească pelerinilor și să ajute pe cei din lume la ostenele lor; și acest lucru e plăcut lui Dumnezeu; dar să știe că e departe de monahism.

Monahul trebuie să lupte cu patimile și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să le biruiască. Uneori monahul este fericit în Dumnezeu și trăiește ca în rai lângă Dumnezeu, alteori plânge pentru întreaga lume, fiindcă vrea ca toți oamenii să se mântuiască.

Astfel, Duhul Sfânt îl învață pe monah să iubească pe Dumnezeu și să iubească lumea. Vei zice, poate, că acum nu mai sunt asemenea monahi, care se roagă pentru întreaga lume; dar eu îți spun că atunci când nu vor mai fi pe pământ rugători, atunci va fi sfârșitul lumii, vor veni mari nenorociri și ele sunt deja acum. Lumea stă prin rugăciunile sfinților, și monahul este chemat să se roage pentru întreaga lume. În aceasta stă slujirea lui și pentru aceasta nu-l încărcați cu grijile acestei lumi. Monahul trebuie să viețuiască într-o neconținută înfrânare, dar dacă se lasă prins în grijile lumești, va fi silit să mănânce mai mult și nu se va mai putea ruga cum trebuie; căci harului îi place să vieze într-un trup uscat.

Lumea crede că monahii sunt un neam nefolositor. Dar oamenii n-au dreptate să gândească așa. Ei nu știu că monahul e un rugător pentru întreaga lume, nu văd rugăciunea lui și nu știu cu câtă milostivire le primește Domnul. Monahii duc o luptă crâncenă cu patimile și pentru această luptă vor fi mari la Dumnezeu.<sup>330</sup> – n.n.]

La sfasitul lui 1948 ajunge la manastirea Prislop care era într-o stare jalnica dupa ce fusese abandonata de calugari. Oamenii incep sa il caute si aici. Iar Securitatea ii sta pe urme. In dosarul din 25 iulie 1949 se arata ca veneau 2-3000 de pelerini.

Era Romania anilor 1940. Oameni simpli, marcati de suferinta razboiului, **intalneau un calugar cu o cultura uriasa** [așa credeau bieții oameni care nu știau carte. Noi nu am observat nici măcar vreo cunoștință profundă în vreun domeniu, măcar în teologie, cum ar fi fost dator. Toate frânturi de ici acolo ca să impresioneze, dar neduse până la cap. Nu înțelegea nici măcar dogmatica Ortodoxă, nu mai vorbim de pictură, genetică sau medicină. Și atunci... unde este cultura? – n.n.]. Si care le vorbea pe inteles lor, care reusea sa le aline suferentele sufletesti si de multe ori fizice. Este perioada cand in zona Fagarasului incepe sa umble vorba ca preotul Arsenie e sfant.

In 1951, tot pe motiv ca a facut parte din miscarea legionara este din nou arestat pentru 12 luni si trimis la munca silnica la Canal. Dupa ispasirea pedepsei se reintoarce la Prislop. Si odata cu el se reintorc si oamenii care il cautau.

Anisoara Opre este unul din miile de pelerini care mergeau sa il asculte la Prislop. **“Doamne da ne sanatate, da ne liniste sufleteasca, Doamne da ne pace in casa. Ma, daca aveti aceste 3 virtututi aveti multe lucrului in casa voastra. Astea le mai tin minte din gura lui partintele Arsenie”** [sfaturi populare pe care le întâlnești în dorința și urările chiar și ale tuturor babelor de la orice colț de stradă. Unde este înțelepciunea uriașă a Părintelui Arsenie Boca? Să fi pomenit de paza minții, a inimii, de umilință, de lupta cu uitarea, de valoarea luminoasă a suferinței, de paguba plăcerii. Nimic din toate acestea, fiindcă era după lume și nu după Sfinții Părinți – n.n.].

Preotul Nicolae Bordasiu are acum 92 de ani, dintre care aproape 10 ani a stat inchis in temnitele Securitatii. **Parintele Arsenie i-a schimbat viata** [l-a scăpat de Julieta – n.n.]. L-a intalnit prima data in 1945, la Sambata. Apoi a stat a stat timp de 7 ani ascuns pentru ca statul

<sup>330</sup> Sfântul Siluan ATHONITUL, *Intre iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, pp. 112-114.

comunist il condamnase la 20 de ani de inchisoare pentru legaturi cu miscarea legionara. O vreme a stat intr-o casa in Timisoara cu gandul sa treaca granita." **A aparut in locul in care eram ascuns parintele Arsenie. M-am speriat cand l-am vazut. M-am intrebam cum de m-a gasit. Aproape ca mi-a poruncit sa nu trec granita pentru ca nu am o sansa pozitiva in ajunge la granita cu Austria. Si daca imi e teama de inchisoare sa stiu ca nu voi muri in inchisoare [prin ghicirea de la draci a stării sfinției sale și l-a făcut admirator până la moarte al său. – n.n.] ."**

*"Pictorul", urmarit de Securitate*

*La scurt timp, Arsenie Boca este arestat din nou pentru legatura pe care o avea cu Bordasiu. Este eliberat un an mai tarziu. Si se intoarce la Prislop. Cu Securitatea pe urme. In 1959, printr-un decret calugarii sunt scosi din manastiri iar Prislopul ajunge camin de batrani. **Calugarului Arsenie i se interzice sa mai slujeasca. E obligat sa isi rada barba [altă invenție a ucenicilor. Alții spuneau că și-a dat-o jos ca să nu fie recunoscut. Tot felul de găselnițe ca să-i justifice fotografiile frivole ce atacă imaginea de făt-frumos călugăros. Știm oameni care erau duși la securitate, rași, iar apoi își lăsau să crească barba la loc și glumeau „noi dăm cota de barbă anuală”. Aveau credință, erau curajoși. Uitați-vă la pozele Părintelui Arsenie Papacioc din vremea comunismului, ce barbă frumoasă avea. Probabil că a vrut să facă pe plac Maicii Zamfira cu o față mai răsfățată, sau căzuse în mândria să creadă că el este Sfânt și încălcând Sfintele Canoane. Acestea au fost cele două patimi principale, vizibile de-a lungul întregii sale vieți – n.n.] și sa renunte la straietele calugaresti. Dupa o lunga pribegie prin Bucuresti se angajeaza pictor la atelierele Patriarhiei. Securitatea il urmarea pas cu pas. In dosare apere cu indicativul Bratu sau Pictorul.***

*O vreme locuiește împreună cu fosta stareta a manastiri Prislop, maica Zamfira, care in dosare are indicativul Bety. Securistii incercau sa dovedeasca existenta unei legaturi intre cei doi. Tocmai de aceea sustineau in notele lor ca Bety este concubina lui Bratu [cine este vinovat pentru gândul lor, dacă nu cei doi ce au luat hotărârea să încalce Sfintele Canoane, să locuiască împreună și să-i smintească pe toți – n.n.] *Li urmaresc peste tot.**

*Nicolae Bordasiu: "A spune un astfel de cuvânt este ca o blasfemie, o injosire. A fost un binefacator al maicutii Zamfira ,care a fost colega de facultate cu mine si care, pentru ca era din Bucuresti, i-a oferit parintelui posibilitatea sa scape de urmarirea Securitatii [după ce l-a scăpat de ea, care voia atât de mult să se mărite cu preacucernicia sa, acum își exprimă recunoștința față de preacuvioșia sa. Dacă Părintele Arsenie Boca era așa de popular nu găsea vreun fâgărășan din poporul lui cel credincios, care să-l găzduiască, pentru a nu fi în aceeași casă cu o femeie și a nu sminti pe toți? Nu este nici o blasfemie, este o crudă realitate despre care ne atrag atenția toți Sfinții Părinți. Călugăr + călugăriță împreună = cădere sigură. Din păcate Părintele Nicolae Bordașiu, fiind ucenic al Părintelui Arsenie Boca, a preluat de la sfinția sa și ecumenismul, și superficialitatea în studiul Sfinților Părinți. Despre aceasta pot mărturisi cei ce i-au ascultat predicile și au fost în pelerinajele ecumeniste de la Taizé, organizate de sfinția sa – n.n.] . "¶¶¶In perioada calugariei la Sambata si Prislop, preotul Arsenie scrie cartea "Cararea Imparatiei". Inca de la inceput arata ca a scris ca raspuns la "atatea lacrimi" iar cartea este spre luminarea urmasilor pentru a nu mai orbecai in noaptea nestiintei si a lipsei de sfat. Cartea cuprinde de la talcuirea scripturii si pana la elemente de matematica, genetica si logica. [o logică, după cum am văzut, cam... ilogică. Împlinește cu adevărat Sfânta Evanghelie: Mat 6:23 Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! – n.n.] Si mai scrie o carte – "Cuvinte vii" - in care aduna predicile rostite la Prislop, in total 137. Scurte, concise si pe intelesul tuturor.*

*Preotul Constantin Necula spune ca "sunt predici absolut fenomenale [chiar fenomenale... de pomină, fără învățătură lăuntrică, fără hrană de la Sfinții Părinți, dar cu o popularitate grosolană, cum zice Mihai Eminescu:*

*E ușor a scrie versuri*

*Când nimic nu ai a spune,*



### *Înșirând cuvinte goale*

*Ce din coadă au să sune*<sup>331</sup>. – n.n.]. *E ca o declaratie de dragoste [da, cu adevărat, dar din păcate dragoste de sine – n.n.]. Nu e încrancenat [e mai mult: biciul lui Dumnezeu – n.n.]. Asta nu prinde bine celor care cred ca ortodoxia trebuie sa se încracceneze de catre ceva” [dar brutalitatea exprimării sfinției sale și modul de a disprețui pe numiții de el „proști”, tocmai către încrancenare duce, fie prin copiere (în cazul admiratorilor), fie prin respingere (în cazul celor ce nu sunt de acord). Dar pusă în contextul Ortodoxiei, poate că Părintele Profesor Constantin Necula numește încrancenare discernământul care respinge răul și minciuna. Dacă cineva nu mănâncă tot ce zboară, înseamnă că este... încrancenat. Ar fi trebuit ca precucernicia sa să nuanțeze aici termenul de încrancenare, să fim siguri de ce vrea să spună – n.n.] .*

*In 1968 se pensioneaza si incepe pictarea bisericii de la Draganescu, langa Bucuresti, numita si "capela sixtina a ortodoxiei romanesti". Lucreaza aici mai bine de 15 ani. Intr-un stil nemaintalnit in bisericile noastre. Mii de imagini cu mesaje pe intelesul tuturor. Acum si acest loc e luat cu asalt de pelerini. ¶*

### Sursa: Pro TV

332

*Zeci de mii de oameni ajung saptamanal la Prislop in cautarea unui miracol, din curiozitate sau in cautarea linistii. In tara, multi vad chipul parintelui pe pereti si spun ca tablourile cu imaginea lui lacrimoaza. Bineintele au aparut si cei care fac bani multi de pe urma lui. Cat este minune, cat e supersitie, este tot acest fenomen o dovada a crizei si cautarii in care se afla acum poporul roman? Si, in primul rand, cine a fost Arsenie Boca? Sunt intrebari la care Alex Dima a cautat raspuns.*

### *Arsenie Boca, agent electoral*

*O coada intinsa pe zeci de metri, sute de oameni, asteapta in fata unui mormant, la manastirea Prislop. In liniste, fiecare cu gandurile si problemele lui. La televizor, alti oameni vorbesc despre minuni. Un tablou plange la Vaslui. Altii se inchina si saruta o bucata de ciment in Bucuresti. In vestul tarii, un alt tablou a lacrimat pana in ziua in care a fost furat. Si hotii l-au adus dar tabloul s-a oprit din plans. [a început să râdă, de bieți hoți fraieriți – n.n.]*

*Acum cateva zile am primit un pachet. Cu un portret al parintelui Arsenie Boca si cu indemnul de a citi pe verso. Scria "Sfintit PSD, Victor Ponta presedinte". Portretul a fost primit anul trecut, in campania electorala. Parintele Arsenie Boca a devenit in ultimii ani un brand. Pentru unii e sfant, pentru altii e vedeta de televiziune, are site pe internet, biblioteci intregi au fost tiparite cu viata lui, cu minuni si fapte incredibile si toata lumea vorbeste despre el.*

<sup>331</sup> < [http://www.versuri.ro/versuri/mehlj\\_mihai-eminescu-criticilor-mei.html](http://www.versuri.ro/versuri/mehlj_mihai-eminescu-criticilor-mei.html) >, marți, 15 decembrie 2015

<sup>332</sup> <http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/sezonul-2/cine-a-fost-de-fapt-arsenie-boca-si-cat-din-legenda-sa-este-creatia-securitatii-marturiile-celor-care-l-au-cunoscut.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015



*Cine este Arsenie Boca si mai ales ce-i atrage pe oameni ca un magnet la Prislop si ce gasesc acolo? Am pornit spre manastirea Prislop, in cautarea unor raspunsuri, impreuna cu un grup de pelerini.*

*In fiecare zi cateva mii de oameni ajung la Prislop. De 1 mai, la mormantul parintelui au fost mai multi oameni decat pe tot litoralul romanesc, peste o suta de mii [mai ceva ca la plajă... vedeți plăcerea de sine subtilă că ești sfânt prin participarea la miracole este un desfrâu sublimat care atrage mai puternic decât desfrâul ochilor de la mare– n.n.] . De cum treci de Hateg, aproape la fiecare casa se vand flori. E o traditie deja ca pelerinii sa ajunga la mormantului parintelui cu flori. In Silvasu de jos, ghidul face un anunt care starneste zarva in autocar. “Drumul este inchis, se repara si va trebui sa mergem 7 km pe jos. Atat dus cat si intors”*

*In sat e agitare mare, autocare, masini si oameni veniti din toate colturi tarii. Stareta manastirii Prislop a cerut autoritatilor ca drumul sa fie blocat pentru a permite camioanelor cu ciment sa ajunga sus in deal, unde se lucreaza la parcare manastirii. Asa ca am luat-o la pas alaturi de sutele de pelerini, unii batrani, care urca cu greu si cauta sanatate, altii tineri, care cauta mantuirea sufletului [săracii oameni, merg cu atâta osteneală fără să știe că-și lucrează pieirea sufletului – n.n.] .*

*Târg cu mici si magneti*

*Pe drumul spre manastire, Arsenie Boca e afacere pentru cei care vand suveniruri si tablouri cu chipul lui. Acesta e cu siguranta cel mai tranzitat drum de tara de la noi. Plin de gropi si de gunoaie. Dupa 2 ore ajungem in apropierea manastirii. Locul pare un targ de tara plin de magneti, de mici, clatite si tablouri cu parintele Arsenie*

*E primul contact pe care il ai cu Prislopul. Pe aici, prin fumul care se ridica de la gratare trec miile de oameni in drumul spre mormantul parintelui. Pe tarabe stau agatate hartii pe care scrie ca toate obiectele sunt sfintite. Cine le-a sfintit? e o intrebare fara raspuns, care îi deranjeaza pe negustori. [și de mici e vinovată Sfânta Biserică, și de faptul că negustorii nu sfîntesc amuletele lor? Unde e mireasma de tămâie din locurile cu adevărat sfinte? Se fac mici la Sfântul Mormânt?– n.n.]*

*Cateva sute de metri mai la vale ajungem la manastire. Valuri, valuri, oamenii ajung aici. Nimeni nu sta sa-i numere. Sunt cateva mii in fiecare zi. Vin de departe cu bagaje si flori. Pe chipurile lor se citeste asteptare, nerabdare si speranta. Un bodyguard ne face instructajul, ce avem si ce n-avem voie sa filmam in manastire. Ajungem in apropierea mormantului iar paznicul ne sopteste ca am ajuns intr-o zi buna pentru ca la coada nu este foarte multa lume.*

*Sunt doar cateva sute. Ce cauta toti acesti oameni aici? Cum au aflat de acest loc? Ce stiu despre parintele Arsenie?*

*Intrebati, oamenii spun cele mai diverse povesti. Ca parintele Arsenie facea minuni, ca putea face lupii sa apara, ca aduce sanatate, ca a fost inchis si apoi a disparut.*

*Cat din ce se intampla aici e fenomen, cat e cult? Am intrebat mai multi specialisti si oameni ai bisericii ce se intampla la Prislop.*

*Ce spun specialistii*

*Gheorghe Onut, doctor in sociologie: "In mod evident necazurile nu aleg. Ca si preturile la gaze ne lovesc pe toti. Felul in care noi putem rezista la necazurile de zi cu zi ale vietii e destul de variabil. E posibil ca unii dintre noi sa fie atat de vulnerabili in fata necazurilor incat va intreb sa fie nevoie sa le tratam ca pe persoane vulnerabile. Mi-e foarte teama ca saracul Arsenie Boca daca ar invia acum ar fi tare stanjenit de ce i se intampla. Atat din partea fanilor sai dar si din partea bisericii romane care nu stie, saraca, uitati-va la ea, ce sa faca. Nu prea stie... i-a lasat pe preoti sa isi faca numarul cum doreste. Fara o indicatie clara." [Sfânta Biserică e vinovată acum că nu merg oamenii la preoți să le ajute? Dar preoții știu foarte clar ce să facă. Care preot nu știe că oamenii trebuie să se spovedească și să se lase de păcat. Care preot nu face Sfântul Maslu prin care se fac mai multe minuni ca la Prislop, dar autentice, nu comode, ci prin schimbarea sufletului – n.n.]*

*Lucian Beloiu si-a dat doctoratul in pelerinaje. Spune ca in zonele in care se aduna multa lume, cu aceleasi scop, se creaza o energie pe care oamenii si-o transmit de la unul la altul. La inceputul lucrării sale aminteste de energia simțita de oamenii prezenti la concertul lui Michael Jackson [foarte bună comparație. Sunt aceleași duhuri ca la Michael Jackson și la Colectiv. Vă pomenim o minune mai puțin cunoscută, a lui... Michael Jackson. Un călugăr de la Sihăstria avea mare râvnă să îi învețe pe oameni a se feri de muzica rock și ca nu cumva să se ducă la concertul lui Michael Jackson. Din cauza acestei râvne cam uitase să-și vadă cu luare aminte neîncetată moartea și păcatele. Înainte de concert, cu o săptămână, primește o scrisoare foarte frumos ambalată și protocolară, ca pentru președinți. Mai întâi crede că este o greșeală, dar se uită cu luare aminte. Era adresată lui. În plic ce să vadă: o invitație scrisă personal de mâna lui... Michael Jackson pe numele lui, cu două bilete, ca să mai ia și pe altcineva cu el. Bietul călugăr... a înțeles cu ce duhuri lupta el și s-a pus pe lacrimi și pocăință, lăsând misiunea să o facă cei ca Părintele Cleopa. Vedeți cum Michael Jackson lucra cu duhurile pitonicești ca ale Părintelui Arsenie Boca, proorocind cine îl vorbește de rău și chemând la prieteșug și evlavie către sine, pe cei ce nu erau de acord cu el? Poate că și el și-a lăsat la vremea lui urmele picioarelor pe beton–n.n.]. Din punctul de vedere al sociologului, acolo este un fenomen scapat de sub control. "Un fenomen asemanător a fost în anul 1935 la Maglavit, cand unui cioban i-a aparut un mos. Erau trenuri speciale care duceau oamenii acolo. Fenomenul este asemanator la Prislop. Lumea merge ca la Maglavit".*

*Un studiu realizat in acesta vara arata ca peste 90 la suta dintre romani au auzit de Arsenie Boca si 34 la suta dintre repondenti il considera sfant [slavă Domnului că mai este bun simț Românesc – n.n.]. Dintre miile de oameni care ajung aici puțin stiu cu adevarat cine a fost Arsenie Boca si ce a facut. Oamenii vin atrasi de acest spatiu cu speranta ca problemele lor isi vor gasi rezolvare.*

*Preotul Vlad Vasile a studiat viata si opera parintelui Arsenie si urmareste ce se intampla la Prislop. 'E un duh al linistii', spune el. "Cei mai multi nu stiu cine a fost parintele au auzit unii de la altii, de la tv... si oamenii aleraga dupa dar si har. Dar faptul ca se misca atata multime... Oamenii astia daca nu ar pleca cu ceva de acolo nu s-ar mai intoarce. Majoritatea dupa ce vin o data se intorc. Ca dobandesc o liniste deosebita, ca binecuvantare duhovniceasca, o minune in viata lor, asta fiecare poate sa o spuna. Cert este ca se intampla ceva" [dar de ce nu pomenește Părintele și de duhul acediei, care în faza de momeală mimează liniștea duhovnicească pentru a paraliza în final mintea omului. De ce nu vorbește de dependențele celor drogați. Simțirile înșelătoare de acolo, care mimează*

umilința și încântă sufletul că atinge sfințenia nu pot fi reproduse de materie, sunt un drog mult mai puternic decât orice compus chimic, iar vedeniile diavolești sunt mai tari în trăiri decât nălucirile cele mai puternice ale dependenților. De aceea Prislopul silește pe toți să revină la el. Să nu uităm și de faptul că demonii iau în vise fața Părintelui Arsenie Boca și dau canoane la oameni să revină de ... x ori, exact cum fac vrăjitoarele cu victimele lor pentru a le stăpâni mai tare voința și a câștiga mai mult de la ei. Adevărații sfinți nu îndeamnă la pelerinaje ci la lucrarea lăuntrică, lăsând libertatea celor ce îi cheamă în ajutor. Această revenire constrângătoare, obositoare, care abate mintea de la lucrarea lăuntrică este dorința dracilor care se străduie prin orice mijloc să facă pe oameni obosiți și împrăștiați prin simțurile biciuite și să nu mai aibă nici putere, nici interes pentru cercetarea lăuntrică a propriei păcătoșenii, singura ce îi poate arde pe ei. Scopul dracilor în toate poate fi rezumat la atât: abaterea minții de la pocăință. Și când faci ceva așa de obositor ca o călătorie, în care trebuie să fi atent în afară, cum să îți mai ardă să stai liniștit și să îți supraveghezi gândurile. Mai ales dacă ești încântat de tine că ești semisfânt de la Prislop și mai îți dau și dracii vreo două trei vise/vedenii și întâmplări ce le consideri minuni. Gata: te-ai pus singur în robia lor – n.n.]

*Gabriel Diaconu este medic psihiatru. “La nivelul psihologiei colective oamenii nu sunt interesati de om. Oamenii sunt interesati de poveste. Si povestile au personaje. Iar personajul in cazul de fata este un erou care parcurge toate fazele psihologice ale eroului. Si prin asta nu difera cu nimic de alti eroi. Nu difera cu nimic de Hercule, prin genul de drum prin care transcende. Pai ce transcende? Trancedende natura umana [o idee surprinzătoare și foarte plastică. Am putea să o folosim ca un antidot de succes pentru a înlocui o expresie foarte uzuală și eficientă de manipulare spre rău a conștiinței publice. Am putea zice în loc de „sfântul Ardealului”: „herculul Ardealului”. Vedeți cum și rațiunea omenească, chiar căzută, dacă nu e întunecată de interesul personal, vede cu limpezime realitatea? Doamne ce miunată ai făcut tu mintea oamenilor! Ea poate depăși pe cea a îngerilor – n.n.] . Catre un mai bine. Ce inseamna mai bine? Mai bine inseamna ca intr-un fel sau altul ajunge sa intermedieze relatia omului de rand cu Dumnezeu. E un fel de vorba buna la Dumnezeu. Si in momentul ala vei vedea ca oamenii agrega in jurul eroului cu care se identifica.”*

*Dumitru Bortun este specialist in comunicare si relatii publice. A analizat fenomenul Arsenie Boca si a constat ca multi ajung la Prislop in cautarea unui confort psihologic. “El poate sa ne ajute pe noi sa credem ca ne putem mantui daca ne ducem la mormantul lui si ne rugam acolo sau daca ne ducem cu niste lucruri de acasa, sa ne rezolve niste probleme fara ca noi sa ne regretam pacatele, fara ca noi sa ne schimbam. Arsenie Boca este un fel de sfant caruia ii delegam schimbarea noastra la fata, lepadarea de sine pe care ar trebui sa o facem cu totii ca sa ne apropiem de Dumnezeu - noi traind tot ca pana acum, fumand ce ne place, mancand ce ne place, ne imbracam cu ne place, ne prapadim viata in toate directiile dar sfantul Arsenie Boca are grija de noi si intermediaza pentru noi “. [ a uitat să spună acest specialist că însuși Hristos respinge aceasta și nu ne-o oferă, deci pentru cei ce merg acolo Părintele Arsenie Boca este mai bun ca Hristos, fiindcă nu are atâtea pretenții. De aceea fenomenul de la Prislop este pregătirea Românilor pentru a-l primi pe antihrist, care tot aceleași lucruri promite și dă la oameni, numai să uite de veșnicie și să-l cinstească pe el – n.n.]*

*Mitropolitul Ardealului, Laurentiu Streza l-a cunoscut pe parintele Arsenie. “Am vazut si emisiuni in care pe parintele l-au numit o persoana din asta miraculoasa care se teleporta, auzi. Ca era si in puscarie si la inmormnatarea mamei. De unde? Acestea sunt niste fantasmagorii. Eu l-am cunoscut ca pe un om foarte exigent, foarte serios incat l-a mustrat pe un ucenic de al lui ca nu a tinut randuiala pe care i-a dat-o: sa nu spuna ceva spre popularitatea lui” [da... Frumos. Vedeți că Părintele Arsenie Boca se purta în două feluri? Într-un fel cu oamenii simpli în fața cărora se dădea mare prin ghiciri și vădiri, în alt fel în fața intelectualilor cărora și se prezenta ca un smerit evident. Dar și în acea smerenie este sesizabil damful mândriei sub forma falsei modesti, fiindcă o smerenie care se arată*

pe sine nu este smerenie, cu atât mai mult dacă e dată sub forma forțată a unui canon, care de fapt atestă că ești conștient de valoarea ta, dar vrei să o ascunzi. Dacă tot dorea să o ascundă ar fi fost și smerit, și delicat, să mustre pe ucenic în taină, ca să nici nu se observe rânduiala pe care i-a dat-o. Așa însă devine o evidentă laudă de sine publică pentru rânduielele care le dădea sfinția sa. – n.n.]

Sursa: Pro TV<sup>333</sup>

*Credinciosii ortodocsi primesc o veste mult asteptata. Mitropolia Ardealului si Episcopiile Devei si Hunedoarei au inceput demersurile pentru ca cel supranumit "Sfantul Ardealului" sa fie canonizat.*



### 17Comenteaza

*Se strang dovezi despre viata sa, dar si despre minunile pe care le-ar fi facut. Procesul este insa unul anevoios si ar putea sa dureze ani. Decizia a fost luata dupa ce, in ultima vreme, Arsenie Boca a devenit un fenomen, iar saptamanal zeci de mii de oameni merg sa se roage la mormantul acestuia de la Prislop.*

*Parintele Arsenie Boca e considerat de multi ortodocsi, fie ca e sau nu canonizat, un sfant al zilelor noastre. De cativa ani, reprezentantii Bisericii Ortodoxe au inceput sa stranga dovezi pentru ca cel adulat sa poata fi canonizat.*

*In Biserica Ortodoxa Romana, un proces de canonizare incepe din teritoriu si de aceea Episcopia Devei si Hunedoarei si Mitropolia Ardealului sunt cele care aduna dovezi care sa certifice sfințenia vietii parintelui Arsenie Boca.*

*Canonizarea unui sfant cuprinde mai multe etape. O comisie speciala ii analizeaza candidatulului faptele, viata si sfarsitul vietii, credinta, scrierile, faptele minunate si multe alte. Toate acestea sunt apoi prezentate mai marilor bisericii care iau decizia.*

*Un criteriu important il reprezinta evlavia populatiei, iar parintele Arsenie Boca este adulat de sute de mii de credinciosi. Dar ce este credinta si ce este fanatism? Multi se inchina in fata unor icoane care, spun ei, ar lacrima sau la chipul aparut pe pereti sau pe podea.*

*Altfel, brandul Arsenie Boga a devenit o adevarata afacere.*

*Preot Costel Stoica, purtator de cuvânt al Patriarhiei Romane: "Putem vorbi de un fenomen al evlaviei populare, dar trebuie sa facem distinctie intre evlavia autentica si superstitia, bigotismul multora dintre cei care merg la mormant. Parintele Arsenie Boca a fost cel mai mare contestatar al pseudomisticismului." [din păcate, însă, a sădit în loc misticismul, mai grav decât pseudo-misticismul, fiind mai greu de depsitat – n.n.]*

*Dupa ce dosarul va fi intocmit, Mitropolia Ardealului il va inainta comisiei de canonizare a Sfantului Sinod, pentru ca mai marii Bisericii sa decida daca parintele va ajunge in calendarul sfinților romani. Intregul proces ar putea dura ani.*

*IPS Laurentiu Streza, Mitropolitul Ardealului: "Prima etapa a canonizării este aceasta a constatarii unei evlavii populare. Se creaza un cult in jurul persoanei repective. Putem vorbi de un cult? Da. Manifestarea aceasta este atat de mare si sporeste si sa vedem pana unde si cat sporeste." [foarte realistă remarcă. Însă, după cum am remarcat deja, acest cult nu întrunește condițiile canonizării, nefiind spontan, ca o mișcare a Sfântul Duh, ci este*

<sup>333</sup> <<http://romaniateiubesc.stirileprotv.ro/emisiuni/2015/fenomenul-arsenie-boca-explicatiile-specialistilor-si-ierarhilor-bisericii-vs-povestile-cu-miracole-ale-pelerinilor-se-teleporta-din-puscarie.html>>, sâmbătă, 3 octombrie 2015

provocat de mass-media, nefiresc, din tot felul de interese egoiste și din impuneri de sus, dar nu din cer, ci de la guvern și de prin vămi – n.n.]

***Emisiunea "Romania te iubesc" a prezentat pe larg fenomenul Arsenie Boca, iar emisiunea a condus detasat in randul telespectatorilor cu o audienta si cota de piata duble fata de urmatorul post clasat. [ați văzut mobilul crimei sufletești ce afectează un neam întreg? O mărturisesc chiar cei părtași la aceasta. Ce vrem mai mult? Să se coboare Domnul Iisus Hristos din cer să ne-o spună la toți? Dar El ne-a făcut chibzuința și ne-a vindecat-o și întărit-o prin Sfinții Părinți – n.n.]***<sup>334</sup>

*Emisiunea care le arata romanilor fata nevazuta a tarii lor, cum se iau deciziile dincolo de usile inchise, cum afecteaza acestea viata tuturor, dar care a si reusit sa schimbe legi importante in Romania [!!! – n.n.], da startul sezonului cu numarul opt, duminica, 27 septembrie, ora 18:00.*

*Pentru noul sezon, echipa Romania, te iubesc!, formata din Cristian Leonte, Alex Dima, Rares Nastase, Cosmin Savu, Anca Nastasi si Paula Herlo, a pregatit o serie de anchete si reportaje in care sunt vizate marile probleme, fraude, furturi si devalizari din sistemele care ne afecteaza pe toti: sanatate, invatamant, administratie si industrie.*

***In prima editie Alex Dima, corespondent special Stirile PRO TV, a umarit indeaproape fenomenul Arsenie Boca: "Asistam la o adevarata arsenizare a Romaniei. Peste 90% dintre romani au auzit de Arsenie Boca, iar mai bine de 30% vor canonizarea lui [vedeți că bunul simț Românesc încă mai lucrează? Degeaba se face mult zgomot că toți Românii l-ar vrea pe Părintele Arsenie Boca Sfânt în calendar, așadar că ar avea deraiată evlavie. După astfel de campanii electorale proBoca, de atâția ani, dacă ar fi fost reală sugestia unei întunecări superstițioase a întregului neam Românesc, datorită lipsei de pregătire duhovnicească, ne-am fi așteptat ca toți să se fi smintit. Vedeți că Sfânta Biserică (atât de criticată, cu preoții ei smeriți care se învinovățesc pe ei înșiși pentru toate relele din țară), de fapt, face o pregătire echilibrată a fiilor ei? Cu toată presiunea mass-mediei și încercarea unor ierarhi să răspundă binevoitori la această presiune prin propunerea de canonizare, totuși dragostea de adevăr a Românilor, încă își spune cuvântul:***

*Știut iaste prea Sfinții tale, că Țara Rumânească, care să socotește de mathimatici la treapta a 47 a Meridianului și a 45 a Ecvatorului să află întru aleasă parte a Evropei, trage un aer sănătos și supțire, să vecinește și cu neamuri care să laudă și să răsfăță în științe filosofesti. Toate aceste mijloace lesnicioase de a rădica și pre fiii Patriei aceștiia la treptele laudelor de multe științe ale celoralalți evropeni, dar iar cu toate acestea lăcuitorii rumâni ai aceștii păzite de Dumnezeu țări nu s-au abătut a să zăbovi ceva într-acelea. Ei de când au priimit Lumina Dreptei Credințe, din zilele Marelui și Sfântului Constantin Înpărat, s-au îndeletnicit mai mult cătră întemeierea credinței în țara lor, după cum mărturisesc nu numai letopisețele isprăvilor acestui neam, ci și multele feliuri de hrisoave ale fericțiilor Domni ai aceștii țări.*

*Mulți tineri, aprinzându-se de râvna folosului Patriei aceștiia, au mers cu mari osteneți și primejdii la țări depărtate, ca să învețe în școale vestite, nu măestrii, nici măsurarea Pământului și a înălțimii, nici Astronomie, ci numai cât să convenia la apărarea și întărirea sfintei creștinătăți; carii întorcându-se nu arăta alte lucruri mai cu fierbințeală, decât talmăcirea dumnezeștilor cărți, propoveduirea Evangheliei și bunele orânduiele ale sfintei Besearici*<sup>335</sup>

**Vă dăm ca exemplu o remarcă a unei bătrâne cu adevărat evlavioase: „Nu se poate mamaie să fie Părintele Arsenie Boca Sfânt. Sfinții nu apar în baie și nu se găsesc în piață pe toate tarabele, ca să le meargă bine la precupeți.” – n.n.]**

<sup>334</sup> <http://stirileprotv.ro/stiri/social/biserica-a-inceput-demersurile-pentru-canonizarea-lui-arsenie-boca-vom-face-distinctie-intre-evlavie-si-superstie.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

<sup>335</sup> <https://tiparituriromanesti.wordpress.com/2015/09/30/triod-bucuresti-1798/>, miercuri, 16 decembrie 2015.

*La Prislop, locul in care este inmormantat parintele Arsenie, ajung in fiecare zi 3-4 mii de oameni. De 1 mai au fost acolo peste 100.000 de romani. Este cel mai mare pelerinaj din ortodoxia vremurilor noastre.”*

***“In mass-media apar tot felul de intamplari: tablourile parintelui plang, iar chipul sau apare pe pereti sau pardoseli. Exista o adevarata industrie cu obiecte kitsch, made in China, care il au in centru pe Arsenie Boca. Apar zeci de carti cu viata parintelui, care sunt retiparite imediat in tipografii fantoma si scoase pe piata. Multi dintre cei care ajung la Prislop nu stiu cine a fost Arsenie Boca.”, a adaugat Alex [dacă ar ști... în veac nu s-ar mai duce acolo – n.n.].***<sup>336</sup>

Câte milioane de euro se câștigă din propaganda sfinției sale și cine?

Reporterul nu a aflat, din rea voință, pentru a acuza Sfânta Biserică, însă este contorizată și această sumă pe internet:

*Arsenie Boca a devenit un izvor de bani! Câți bani produce Sfântul Ardealului pe an  
Unul din cei mai mari duhovnici ai României, preotul Arsenie Boca, a devenit unul din principalele atracții pentru credincioșii amatori de pelerinaje și de minuni.*

*Considerat de ucenicii săi unul dintre cei mai mari duhovnici ai secolului XX, la mormântul său vin să se roage în fiecare an peste 800.000 de pelerini, care plătesc, în medie, peste 100 de lei pentru o excursie de două zile.*

***La acest nivel, încasările pentru zece luni pline din an se ridică la peste 15 milioane de euro, bani care intră în buzunarele firmelor organizatoare de pelerinaje și a hotelierilor din zona Hunedoara – Prislop [vedeți cum se acuză Sfânta Biserică degeaba, pentru încasările firmelor de turism și ale Fundației Arsenie Boca? Chiar dacă unele firme de turism aparțin unor eparhii, cu ele se petrece un fenomen foarte interesant. De pildă un preot din Moldova era asaltat de parohieni să meargă la Părintele Arsenie Boca. El s-a opus cu multă râvnă pentru adevăr. Oamenii stăruind, opaci la orice argument, fiind montați de posturile de televiziune că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt și mare făcător de minuni, la ce stratagemă a recurs ca să-i convingă? S-a dus la una din aceste firme și a insistat pentru a organiza un pelerinaj la Prislop, ca încasările să fie blagoslovite, mergând tot în Sfânta Biserică, pentru a nu avea ghizi exagerați care să întărească rătăcirea în fiii săi duhovnicești. Le-a zis apoi: „Vă fac o surpriză. Organizăm un pelerinaj la Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop”. A plecat cu parohienii și i-a dus la peștera Sfântului. S-au rugat lui (iar preotul s-a rugat în taină să îi lumineze Sfântul despre rătăcirea pictorului de la Drăgănescu) apoi le-a atras atenția, fără comentarii, și fără a învinovăți pe nimeni, la toate lucrurile atât de comerciale și de prost gust, legate de Părintele Arsenie Boca. A stat cu ei și la coadă la mormânt. Una din femeile din parohie era îndrăgostită de Părintele Arsenie Boca. Ea îi și stărnise pe toți ceilalți la acest pelerinaj. Ea adunase și banii, praci era „sufletul acțiunii”. La coadă la mormânt, însă, a apărut o așa tensiune și agitație, ba chiar ceartă între ei și biata femeie, aprinzându-se, nu a mai fost atentă pe unde mergea, a căzut, iar din cădere și-a rupt mâna. Când s-au întors spre casă, în autobuz, i-a întrebat pe credincioși: „Ce părere aveți?”. I-au răspuns: „E o mare diferență între Sfântul Cuvios Ioan și Părintele Arsenie Boca. Sunt în alt duh. Ați avut dreptate, se vede după felul lor de a fi, după atmosfera din Peșteră și cea de la coada de la mormânt, după starea oamenilor în cele două locuri și după tot aranjamentul urât comercial, că Părintele Arsenie Boca este un înșelat”. Numai biata femeie spunea, contrar tuturor evidențelor: „Nu e adevărat, mințiți, sunt ispite, Părintele Arsenie Boca este Sfântul Ardealului, Sfântul meu!”. „Dar nu vezi, că***

<sup>336</sup> <http://www.protv.ro/stiri/din-27-septembrie-anchetele-si-reportajele-marca-romania-te-iubesc-se-intorc-intr-un-nou-se-zon.html>

sâmbătă, 3 octombrie 2015.

tocmai tu ți-ai rupt mâna? Așa face Părintele Arsenie Boca ucenicilor lui?” „Nu știu de ce a fost asta, dar am să aflu!”. Apoi biata femeie, după ce s-a gândit vreo două săptămâni, a găsit soluția: „ea era vinovată că i-a judecat pe ceilalți, și a pedepsit-o Părintele Arsenie Boca, ca să se trezească”. Consecința acestei false smerenii, fără de pocăință a fost că imediat după ce s-a vindecat de fractură, a mai căzut odată și a fost nevoită să facă o intervenție chirurgicală de amputare pentru a-și putea recupera mâna. Și spunem fără pocăință deoarece adevărata pocăință nu este să-ți inventezi o vină falsă, cu orice preț. Această cunoștință mincinoasă inventată din mentalitatea greșită îți aruncă mintea în derută, și are ca scop demonic să îți menții patima ta rațională principală, care te conduce la pieire, să nu vezi realitatea căzută a sufletului tău. Patima rațiunii introduce prin întunericul ei toate celelalte păcate și în suflet, și în trup. Adevărata pocăință este a-ți schimba mintea după adevăr, exact acolo unde cu adevărat greșești, ca să te poți mântui. În cazul de față ar fi însemnat curățirea de păcatul închinării la un om amăgit. Dumnezeu a iubit-o mult, dorind ca să se lămurească și de aceea a îngăduit îndelungarea durerii. Dacă nu i-ar fi dat repetarea fracturii, ea ar fi crezut că pocăindu-se de păcatul judecății a împlinit voia lui Dumnezeu, și Părintele Arsenie Boca este un mare Sfânt, este biciul lui Dumnezeu și după moarte. Dar așa... a văzut că de fapt și Părintele Arsenie Boca este un amăgit (neputincios a-și apăra propria slavă când Sfinții lui Dumnezeu îl vădesc), și că ea trebuie să alerge la sfinții cei adevărați care nu sunt răzbunători și pedepsitori, ci mângâietori, fugind de noțiunea eretică a dumnezeului mânios, ce are slujitori bice.

Iată un exemplu despre modul discret și eficient al Sfintei Biserici de a lucra cu sufletul omului. Îi spune adevărul și îl lasă a se convinge singur de gustul minciunii lui. Dumnezeu și Sfânta Biserică nu interzic, ci conving. De aceea ierarhii au decis, cu îngăduință, să nu se lupte nici împotriva tipăririi, nici împotriva călătoriilor la Prislop, nici comerțul de acolo, ivit din iubirea de argint ce iradiază de la mormânt, ca oamenii ce caută cu adevărat pocăința să le studieze, să le experimenteze în trăirile și realitățile lor și să își dea seama ei înșiși că Părintele Arsenie Boca a fost contrar Sfintei Tradiții. În felul acesta evită și a produce dezbinare prin interdicții. În felul acesta se și cunosc de către toți învățăturile sfintei sale, i se descoperă rătăcirile, se compară cu Sfinții Părinți și se produc anticorpii duhovnicești și vindecările raționale ale minciunilor propovăduite de el.

Încasările din pomelnice sunt singurele lucruri bune de acolo, fiindcă acei bani sunt dăruiți lui Dumnezeu și însoțiți de rugăciunile preoților, îi ajută pe oameni să scape de efectele nefaste de la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Sunt un antidot pentru hipnoza și rătăcirea de acolo. Este posibil ca, dacă mai sunt și adevărate minuni la Prislop, acestea să se datoreze tocmai acelor pomelnice, rugăciunilor către Hristos directe sau prin preoți, ostanelor pelerinajului și mijlocirii Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop. Rămâne smin-teala credinței, mentalitatea că un înșelat ar putea mijloci la Dumnezeu, dar cei care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu, se conving până la urmă de adevăr. De pildă fata preotului vindecată de paralizie la picioare datorită Sfântului Maslu. Tatăl ei credea că a vindecat-o chiar pictorul de la Drăgănescu, până să afle de ereziile pictate ale Părintelui Arsenie Boca. După ce a aflat de realitatea duhurilor ce l-au indus în eroare pe preacuvioșia sa, a înțeles că Sfântul Duh prin Tainele Bisericii și puterea smerită a preoției a făcut minunea— n.n.].

*Din informațiile care sunt disponibile pe paginile de internet ale celor care transportă pelerini, atât la mormântul părintelui, cât și la alte obiective religioase de pe traseu, o excursie de două zile, cu transport și cazare, costă între 60 și 180 de lei, în funcție de distanță, dar și de locul de plecare, scrie Adevărul.*

*Cele mai recente minuni ale Sfântului Ardealului*

*Vestea că un portret al părintelui Arsenie Boca, păstrat într-o troiță din localitatea Pușcași, ar fi lăcrimat cu ochiul stâng a făcut ca peste 2.000 de oameni să se adune la fața locului, la începutul lunii mai, cu toții considerând că sunt martorii unei minuni. Câteva zile mai târziu,*



chipul celui recunoscut printre credincioși drept Sfântul Ardealului a apărut în podeaua de ciment a casei unei femei din București.

[...]

Numele lui Arsenie Boca a fost împrumutat și promovat și de fundația creștină omonimă, care își propune să promoveze cultura și spiritualitatea creștin-ortodoxă în spațiul românesc. Pagina sa de internet vine și cu o ofertă de cărți și pliante despre viața și învățăturile părintelui Arsenie Boca, însă raportat la activitățile de pelerinaj, rulajul financiar al Fundației este practic infim. Potrivit datelor disponibile pe portalul Ministerului de Finanțe – ultima raportare datează din 2013 – Fundația Arsenie Boca a avut venituri totale de peste 220.000 de lei, din care activitățile economice au generat aproximativ 130.000 de lei, restul provenind din donații. [beneficiarii Fundației Arsenie Boca nu sunt în nici un caz Sfânta Biserică – n.n.]

**Mulțimi atât de mari de credincioși ca la Prislop au mai fost consemnat în România doar între 1935 și 1942. Izvoarele vremii arată că, în decurs de doar trei ani, pe la Maglavit, locul unde Dumnezeu i s-a arătat unui cioban în vârstă de 17 ani, Petrache Lupu, s-au perindat peste două milioane de pelerini [vedeți că nu este ceva Ortodox la Prislop? Este ceva rătăcit, ca la Maglavit – n.n.]. Oameni care veneau și pe jos de la sute de kilometri pentru a-l cunoaște și a se ruga alături de omul care l-a văzut pe Dumnezeu și i-a ascultat Cuvântul<sup>337</sup>.**

## 5. SĂ NU NE MIRĂM SAU SĂ JUDECĂM PE AUTORII CĂRȚILOR PROBOCA

Nimeni nu este infailibil în afară de Întreaga Sfânta Biserică Ortodoxă

Am încercat să expunem învățăturile Părintelui Arsenie Boca mai ales din *Cărarea Împărăției*, (cartea cea mai susținută de ucenici ca fiind originalul gândirii sale) și din așezământul de la Drăgănescu (pe care nimeni nu-l contestă ca aparținând lui) numit de admiratori asemenea și testamentul preacuvioșiei sale. Viața ne-am străduit să i-o prezentăm după cărțile scrise de ȚPS Daniil Partoșanul și a unor preoți, gândind că sunt cele mai echilibrate și mai favorabile lui. Totuși nu am trecut cu vederea nici cele mai simple mărturii unde sunt prezentate cele mai neobișnuite minuni pentru a compara întregul concept „Arsenie Boca” cu Sfânta Predanie, în lumina învățăturilor și experiențelor Sfinților Părinți. Aceasta pentru a vedea dacă Părintele poate fi canon în Sfânta Biserică Ortodoxă sau contrazice învățătura Ei, ca nu cumva să apară vreo mișcare pseudo-Ortodoxă și dezbinare provenită din rătăcirea de la Adevăr.

De ce totuși aceste scrieri sunt așa de favorabile Părintelui Arsenie Boca, deși autorii lor sunt clerici Ortodocși? De ce rătăcirile sfinției sale, așa de grave, ori nu le observă, ori le neagă, ori le consideră chiar sfințenie?

Iată un mic răspuns, luat dintr-o situație foarte asemănătoare (dar mai puțin gravă) cu fenomenul Prislop, întâlnită chiar în... Sfântul Munte (!):

*Visurile și vedeniile lui Dimos*

*În localitatea Stica din Epir trăia un om pe nume Dimos. Era un bun creștin, cu credință simplă, de meserie constructor. Într-o noapte a visat că undeva există o biserică îngropată în pământ. I-a sculat, așadar, pe toți consătenii iui să ia lopeți și cazmale și să înceapă săpăturile. Au săpat și au scos biserica la lumină. Plin de mulțumire, Dimos s-a mândrit de izbânda lui și privea cu satisfacție cum se minunau toți de el. Și când cugetul viclean i-a șoptit: „Ascultă, Dimos, tu ești om important, tu ești alesul lui Dumnezeu...” , l-a primit fără împotrivire.*

*Fiind de meserie constructor, s-a întâmplat mai târziu să lucreze în Sfântul Munte la o lucrare de construcție a Mănăstirii Vatoped.*

*În Vatoped este foarte cinstit Cuviosul Evdochie. Despre viața lui nu se știe nimic însă moaștele lui care au fost descoperite întâmplător în anul 1840, în cimitirul mănăstirii, sunt*

<sup>337</sup> <<http://www.obiectiv.info/arsenie-boca-a-devenit-izvor-de-bani-ca-i-bani-produce-sfantul-ardealului-pe-an-74484.html#n>>, miercuri, 16 decembrie 2015.

izvorătoare de har și făcătoare de minuni. Dimos a arătat evlavie mare cuviosului și a început să creadă că și cuviosul îl înconjoară, de asemenea, cu bunăvoință deosebită. Deoarece tradiția nu pomenea nimic despre originea lui, Dimos și-a închipuit că și cuviosul se trage tot din Albania.

- Cuviosul este albanez, ca mine, a început să propovăduiască.

- Dar de unde știi?

- Albanez este. Nu vedeți că are craniul turtit? De altfel, când într-o noapte, cu șiragul de metanii în mâini, m-am rugat să-mi spună patria sa, mi-a apărut aieva. „Sunt albanez, mi-a spus, sunt din Stica și suntem rude...”

**Părinții au bănuț că îl războise Diavolul.**

- Când ți-o apărea din nou, să-ți faci semnul Crucii, i-au spus. Și dacă e lucrarea Diavolului, va dispărea imediat.

Era însă târziu. Diavolul cucerise inima lui Dimos și nu voia să plece lesne.

S-a întâmplat atunci să se găsească în Sfântul Munte și un episcop, Alexandru de Rodostolos. I-au povestit despre cazul ciudat al lui Dimos și i-au cerut sfatul. Acela l-a văzut și a ajuns la concluzia că vedeniile lui provin de la Dumnezeu. .

- Pentru că Dimos este mulțumit rugându-se cu șiragul de metanii și făcându-și semnul Crucii, arătările vin de la Dumnezeu.

Și Dimos se mândrea că însuși episcopul a declarat că vedeniile lui sunt adevărate. Mai târziu a scris o carte groasă, plină cu taine supranaturale: descoperiri, profeții despre viitor, războaie, venirea Sfântului Constantin, semne și monștri, pe care toate le găseai adunate acolo.

- Dar nu poate fi de la Dumnezeu toată această întâmplare! Aici există tulburare și delir. Ce lucruri ciudate sunt acestea? spuneau părinții între ei.

- Nu-l întrebăm și pe părintele Daniil? Acesta ne va rezolva problema.

Au luat deci cartea lui Dimos și au plecat.

**Părintele Daniil, îndată ce a citit primele pagini, și-a dat seama de adevăr.**

- Aici joacă diavolii, a zis.

A scris un text în legătură cu asta, cu fragmente și pățanii din scrierile sfinte și patristice și l-a trimis la Vatoped. Nu mai exista nici cea mai mică îndoială, era vorba de amăgire. Însă, când Dimos a aflat răspunsul, și-a ieșit din fire. A strigat sălbatic în albaneză:

- Ore, ore, Despotis tope, ore Priift ! !

Adică dacă atâția preoți și chiar însuși episcopul au fost de acord că arătările sunt de la Dumnezeu, cum a îndrăznit acesta să nege!

Părintele Daniil nu s-a mulțumit să constate numai, ci dragostea lui l-a călăuzit la rugăciune. Și rezultatul a fost că vedeniile au încetat.

Mai târziu, părinții au reușit să-l ducă pe Dimos la Catunachia. Părintele Daniil l-a primit cu dragoste. Însă, când a început să-i dovedească cum așa-zisul Cuvios Evdochie, care i se arată, era diavol ascuns, nu a rezistat luminii adevărului. S-a ridicat în picioare și a strigat furios:

- Ore, ore, Despotis tope, ore, ore Priift..!

Totuși, a fost nevoit să găsească drumul drept, căci Diavolul, în clipa în care a fost descoperit, nu și-a mai făcut apariția. Părinții erau lămuriți de-acum că e vorba de amăgire și însuși episcopul Rodostolos a trimis felicitări părintelui Daniil pentru izbânda lui.

Cu adevărat, precum a spus Apostolul Pavel, Diavolul „se preface în înger al luminii” și vai de cel care va fi înșelat de strălucirea exterioară.

„Un păcătos se poate lesne pocăi, dar un amăgit greu, doar dacă Diavolul este descoperit. Căci acesta are slăbiciunea să fugă îndată ce este dibuit”, spunea deseori părintele Daniil.

(Chipuri aghiorite contemporane, Daniil Catunachiotis, p. 46 - 48. De asemenea, „Haruri și purtători de har”, vol. 1, p. 48 - 51)<sup>338</sup>.

<sup>338</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 329-331.

Doamne, Doamne trimite-ne și nouă un rugător ca Părintele Daniil să înceteze vedeniile și rătăcirea de la Prislop! Doamne Iisuse Hristoase trimite-ne duhovnici echilibrați și cunoscători ai Sfintei Predanii care să lămurească prin grai și scris sărmanul popor, de o amăgire mai grea ca a lui Dimos, căci a dat foc la un neam întreg!

Ierarhii și preoții sunt prea prinși în administrarea păstoriților, în biruința războaielor ce li se dau, atât cele văzute, cât și cele nevăzute, și sunt centrați pe păcatele atât de răspândite, de-a stânga, cele clasice provenite din plăcerile trupești, din simțire, neputând să le observe pe cele mai subtile, de-a dreapta, din înșelarea plăcerii sufletești de sine, din abaterea subțire a minții de la înțelepciune. Iar aceasta nu este ceva caracteristic doar vremurilor noastre. Întotdeauna a fost așa, după cum ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, glasul cel luminos și treaz al Ortodoxiei, tâlcuind Psalmul 90,7:

**7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta și spre tine nu se vor apropia.**

*Pin latură se zice, simplu, "parte". Iar aici David însemnează partea cea de-a stânga, zicând: "Când din partea cea din stânga a omului ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt vor cădea mii de săgeți, iar de-a dreapta lui vor cădea zece mii de săgeți, de dânsul nu se vor atinge, adică nu-l vor vătăma". Iar după o vedere mai înaltă, psalmul zice că: "Tu, omule cel de acest fel, vei fi săgetat cu multe săgeți din partea stângă, dar cu și mai multe din partea dreaptă". Prin stângă se înțelege când se săgetează cineva cu patimi dobitocești, ale mâniei și ale poștei, care învederat și mărturisit este că sunt rele, iar de-a dreapta este când se săgetează cineva de pricini care par a fi drepte și bune, însă care nu sunt de acest fel, deoarece vrăjmașul diavol, știind că cei mai mulți oameni nu primesc atacurile păcatelor celor simple și arătate [lesne de priceput], pentru aceasta începe să-i lupte de la oarecari pricini care par să fie bune, iar la urmă, pornind de la acelea, îi doboară și în relele cele învederate<sup>122</sup>.*

<sup>122</sup> [...] De unde s-a conglăsuat și Origen care zice: „Mai înalt însă, potrivit cu partea cea de-a stânga, zice o mie, însă în cele de-a dreapta, zeci de mii, că de-a dreapta sunt lucrurile noastre bune și faptele bune, ca unele ce sunt tari și minunate, de care puterile cele viclene se apucă să le slăbească, fiindcă mai mulți sunt cei ce cad prin lucrurile cele socotite a fi de-a dreapta, decât cei ce păcătuiesc arătat [adică prin cele de-a stânga]; că cei mai mulți dintre oameni, încercând a săvârși oarecari dreptăți [prin cele de-a dreapta], cad în ispitele de păcate”.<sup>339</sup>

Dar observați ce lucru interesant? Chiar Origen, marele înșelat, tatăl tuturor ereziilor și calul troian al elenismului în creștinism, a observat aceasta, dar și el a căzut cu cădere jalnică și veșnică, de-a dreapta. S-a înălțat cu mintea că poate tâlcui toată Sfânta Scriptură și, disprețuind pe cei care o înțelegeau mai simplu, și-a automutilat trupul, a căzut în erezii și în cea mai îngrozitoare moarte după ce s-a lepădat de Hristos de 2 ori în viață, fiind și dezbinat de Sfânta Biserică din Alexandria, dat și anatema la Sfântul Sinod al 5-lea Ecumenic. Acest lucru ne lămurește și nouă că nu este suficient să fim încântați de smerenie și să cunoaștem intelectual meșteșugul ei, ci să luptăm pentru a o dobândi pe viață și moarte, cu harul lui Dumnezeu. Dar ne mai arată (și cum ar trebui să suspinăm pentru sfinția sa), cum a putut cădea și Părintele Arsenie Boca prin neascultare, vedenii și erezii, după disprețuirea celor ce nu gândeau ca el, la lepădarea de preoție și călugărie și la conviețuirea cu o Maică, deși în diferite scrieri ale preacuvioșiei sale combătea amăgirea după Sfinții Părinți, arătându-se ca un cunoscător al fenomenului.

Nu numai atât, dar și un întreg Sfânt Sinod poate greși la canonizarea unui om, dacă nu este în cunoștință de cauză și se fac asupra lui presiuni politice:

<sup>339</sup> Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, Cuviosul monah-filosof Eftimie ZIGABEN, *Tâlcuirea Psaltirii*, Ed. Egumenița – Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2<sup>s.a.</sup>, reeditare după Institutul Albinei Române, Iași, 1862, p. 260.

Aici e în discuție o pripă abuzivă, generată de o inadmisibilă neascultare și de o smintitoare vâlvă mediatică. Și mai mult decât atât: e vorba de un precedent primejdios și de un întreg fenomen psihotic (căutarea maniacală de moaște și cinstirea lor în afara regulilor și dispozițiilor bisericești), care trebuie atent și părintește gestionat de factorii abilitați și responsabili (Patriarhia de la București și Mitropolia de la Iași, Sfântul Sinod și Comisia de Canonizare), pentru ca lucrurile să n-o ia razna și să fie ținute sub un control de autoritate, fără de care există riscul ca o anumită mentalitate magică să pervertească pe nesimțite dreapta credință. Problema e serioasă și nu ne confruntăm numai noi cu ea. Greșeala poate să survină și la nivel mai înalt. În Rusia, bunăoară, după ce au fost canonizați cam în grabă o seamă de noi mucenici, se pune acum, oficial, problema unor comisii de... decanonizare, descoperindu-se între timp în viața unora dintre recenții canonizați aspecte incompatibile cu sfințenia (ca să nu mai vorbesc de formele aberante pe care le cunoaște acolo evlavia populară, ajungându-se pînă la fel de fel de milenarisme și pietisme magice, ba chiar pînă la o adevărată campanie pentru canonizarea lui... Stalin!)<sup>340</sup> [...]

Canonizarea nu înseamnă că privilegiul sfințeniei este rezervat doar sfinților canonizați, sau că judecata organelor bisericești care pronunță canonizarea este absolut infailibilă. Dovada constă și în faptul că Biserica Rusă a procedat de mai multe ori în decursul istoriei sale la decanonizarea și, de asemenea, la reanonizarea persoanelor decanonizate, fără a provoca scandal în rândul credincioșilor. Ea recunoștea, drept motiv: inducerea în eroare a organelor oficiale ale Bisericii (un caz tipic este cel al Prințesei Anna de Kachine, canonizată în 1649, decanonizată, și reanonizată sub țarul Nicolae al II-lea).

Actul de canonizare nu pretinde, prin urmare, că se decide destinul veșnic al sfântului, dar se adresează Bisericii pămîntene, rolul său fiind, în principal, liturgic și pedagogic.<sup>341</sup>

Numai Sfânta Biserică Ortodoxă stălpul și temelia Adevărului (1Ti 3:15) este infailibilă prin învățăturile ei, date la Sfintele Sinoade Ecumenice. Nici măcar Sfintele Sinoade ale Bisericilor Ortodoxe locale și nici Sinoadele Pan Ortodoxe nu sunt infailibile, dacă se abat de la învățăturile Sfintelor Sinoade a toată lumea.

La ce se referă infailibilitatea Bisericii?

Vezi că neunirea oarecărora patriarhi, și pe cele ecumenice le face localnice? Și dimpotrivă unirea tuturor patriarhilor lumii, și pe cele localnice le face ecumenice, și le schimbă în sobornicești. Fiindcă localnicele sinoade și canoanele lor cele de ecumenicele sinoade, și mai ales de cel al 6-lea ecumenic, fiind primite, ecumenică stăpînire, adică: și axioma (vrednicie) peste tot cuprinzătoare iau. Deci din aceste zise cu lesnire poate a se închipui orismosul (definiția) Sinodului celui ecumenic întru acest chip: „Ecumenic sinod este cel adunat prin împărătească poruncă, cel ce așază hotărâre dogmatică despre credință, cel binecinstitor, și dreptslăvitor, și unit cu Sfintele Scripturi, sau cele ecumenice de mai-nainte, pe care sinod unirea tuturor patriarhilor și arhierilor sobornicești Biserici l-au primit, sau prin înfătoșarea a însuși persoanelor, sau prin lociitori, sau și aceștia nefiind, prin scrisorile și iscăliturile lor. **Deci tot sinodul ecumenic care are aceste caracteristice însușiri, acesta este sfânta și soborniceasca Biserică, întru care în Simbolul Credinței mărturisim că credem.**

Iată, așadar, că am aflat ce este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, stălpul și temelia infailibilă a Adevărului.

De aici cu alte patru însușiri după teologi se înavuțește aceasta: 1. A fi pururea vie și nelip-sită. Că zice: „Și alt Mângâietor voi da vouă, ca să rămână cu voi veac” (Ioan: 14,16) și, „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele pînă la sfârșitul veacului” (Matei: 28,20). 2. A fi negreșitoare, și nesmintitoare, că Biserica a cărei față o ține sinodul ecumenic, „stălp și întărire a adevărului” după Pavel (I Timotei: 3,15) și că ceea ce se socotește de sinoadele ecumenice, aceea și de

<sup>340</sup> <<http://razvan-codrescu.blogspot.ro/2013/12/cazul-calciu-psihoza-moastelor.html?m=1>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

<sup>341</sup> <<http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-31448317.html>>, sâmbătă, 26 decembrie 2015.

Sfântul Duh, Duhul Adevărului este socotit, că acela zice că va învăța pe voi toate, și vă va aduce aminte de toate (Ioan: 14,26), care lucru mai vârtos la ecumenicele sinoade se arată adevărat. Că dacă canonul al 8-lea al făcătorului de minuni Grigorie zice, despre sinodul localnic cel în Ancira adunat: Că până când se va socoti ceva obștește de către sfinții cei împreună adunați, și mai întâi decât dâșii de către Sfântul Duh, cu cât mai vârtos se socotește aceasta că este adevărată, zicându-se pentru sinoadele ecumenice! La care însuși Duhul Sfânt stăruind asupra-le, le luminează pe ele, și nu le lasă a se rătăci la hotărârile lor! Că însuflă dreptatea sa Dumnezeu în nenumărații ierei cei ce se adună la sinod, după epistolia cea către Celestin a sinodului celui din Cartagina. 3. De a avea vrednicie prea înaltă, și preaputernică, nu numai întru a întinde dreptățile și adevărurile cu sfățuire, ci și întru a sili spre supunere pe cei ce se împotrivesc, punând asupra-le bisericăștile certări cele cuviincioase lor, și judecând, și aspru cercetând și pe papi, și pe patriarhi, și pe toți cei ce se află în toate părțile lumii, arhieriei și clerici și mireni. 4. A pune hotar, și mărginire la fiecare cerere ce se ivește, și la pricină și obștească, și particularnică, și a dezlega toată gâlceava, și prigonirea ereticilor și a schismaticilor. Că sobornicească, zice Chiril al Ierusalimului (în cateheza 18) se numește Biserica, că de obște peste tot învață, fără lipsire, și fără osebire toate dogmele cele ce se întind spre cunoștința oamenilor și despre cele văzute, și despre cele nevăzute. Drept aceea și de către toți, nu dumnezeiasca Scriptură, ci ecumenicul sinod se propovăduiește, că este cel mai de pe urmă judecător al bisericăștilor pricini, după canonul al 6-lea al sinodului al 2-lea al căruia judecător socoteala și hotărârea nu se supune apelației altui mai mare județ. Că dacă apelarisirea este o jeluire despre oricare județ către altul mai mare, după cartea a 9-a a Vasilicalelor titlul 1, hotărârea cea cu îndoială a episcopilor, se supune la apelarisirea județului celui mai mare a mitropoliților; iar a mitropoliților la a exarhului, sau a patriarhului ocârmuirii; și a patriarhului la sinodul ecumenic, și aici de aici toată apelarisirea se mărginește, și se sfârșește nefiind alt județ mai mare decât sinodul ecumenic. Iar deși judecătorul patriarhilor nu se supune apelației, după Vasilicale, și după Iustinian, și după Leon înțeleptul, aceasta însă, se înțelege, pentru că alt patriarh nu poate a se face judecător asupra hotărârii altui patriarh, și nu pentru sinodul ecumenic, care cercetează și judecă toate cele judecate de către toți patriarhii, și papii, ca și cum nu s-ar fi judecat cândva, fiindcă hotărârea eparhului, măcar deși apelației nu se supune: fiindcă nu se mai atinge de către altcineva, cu toate acestea nedumeririle care eparhul nu poate a le hotărî, le cercetează și le hotărăște însuși împăratul. Drept aceea, dreptul ce are monarhul întru cele politicești, același drept îl are și sinodul ecumenic în Biserică (Dositiei în Dodecabiblion foaia 309 și 384). Am zis însă că judecătorul cel mai de pe urmă în Biserică nu este Sfânta Scriptură, precum aceasta o zic luterocalvinii, ci sinodul ecumenic, fiindcă dumnezeiasca Scriptură la multe părți neluminat vorbind, și fiecare din ereticii către al său eres strâmbând noima Scripturilor cea neluminată, de nevoie trebuiește tâlcuirea pentru a tâlcui adevărata noima Scripturii, care nu este altul, fără numai ecumenicul sinod. Încă și alta, pentru că pe lângă cele adevărate, și sobornicești cărți al Scripturii, fiindcă au îndrăznit ereticii a le suprascrie ca pe niște canonicăști și pe cele neadevărate, și ereticești cărți ale lor, pentru aceasta sinodul ecumenic alege pe cele adevărate, și leapădă pe cele neadevărate, și ascunse, precum sinodul al 6-lea a făcut pentru apostoleștile așezământuri, și cel întâi însuși (și vezi la subînsemnarea apostolescului canon 60). Pentru care și Sfințitul Augustin aceasta știind-o luminat a socotit (epistolia 154) zicând: Nu aș fi crezut în Evanghelie, de nu m-ar încredința vrednicia de credință a Bisericii. Drept aceea din toate cele zise se încheie, că nimenia poate a se împotrivi sinoadelor celor ecumenice, rămânând binecinstitor și dreptslăvitor; ci de obște și fără osebire fiecare este dator a se supune lor. Că cel ce se împotrivesc lor, se împotrivesc Duhului celui Sfânt, celui ce grăiește prin sinoadele cele ecumenice, și se face eretic și anatematizat, fiindcă și papa Dialogul (cap 1, epis. 24) anatematizește pe cei ce nu se supun Sinoadelor ecumenice. Și însăși sinoadele acestea pe cei ce nu se supun lor și îi anatematizesc. Ce zic eretic? Ca un păgân și necinstitor de Dumnezeu se socotește cel ce nu ascultă de Biserică, a cărei față poartă sinodul cel ecumenic. Că zice Domnul, „Și de nu va asculta de Biserică, să-ți fie fie ca un păgân și vameș” (Matei: 18,17). Fiindcă hotărârea și judecata cea

mai de pe urmă și mai desăvârșită a Bisericii este sinodul cel ecumenic, după Augustin (epistolia 162). Și aceasta este ceea ce însuși Dumnezeu a poruncit a se păzi și în sinodul prezbiterilor legii vechi. Iar de va fi, zice: „vreun grai în judecată, care să nu-l poți lesne dezlega, între sânge și sânge, și între judecată și judecată. Și vei merge la prezbiterii și leviții, și la judecătorul, care va fi în zilele acelea și ei cercetându-l vor spune ție judecata. Nu te vei abate din cuvântul, care-ți vor spune ție, în dreapta sau în stânga. Și omul care se va semeți ca să nu asculte de prezbiterul, sau de judecătorul, va muri omul acela, și vei scoate pe cele rău din Israel” (II Lege: 17;2,8). Se cuvine însă pe lângă cele zise să adăugăm și aceasta, că cu adevărat și mai cu deosebire singure șapte sinoade ecumenice s-au numit, pentru că toate acestea după legile sinoadelor celor ecumenice s-au adunat; și pentru că ceea ce a fost de nevoie spre cunoștință, întru dânsele s-au rânduie. Drept aceea toate întrebările câte se nasc din cele rânduite de acele șapte, cu lesnire se dezleagă (Dositei în Dodecabiblion foaia 633). Iar după cel al șaptelea sinod, cu toate că altele s-au numit ecumenice precum cel 1 și 2 și cel adunat în Biserica Sfintei Sofii; însă cu rea întrebuițare s-au numit așa, pentru că nici unul dintru acestea s-au adunat după legile sinoadelor ecumenice. Și pentru aceea nu au putut a se împreună număra cu cele șapte ecumenice, nici numărul lor al adaoge. Că cel ce de latini s-au numit al 8-lea ecumenic adică, cel ce s-a făcut împotriva lui Fotie, în urmă de către cel ce s-a făcut pentru Fotie s-a surpat, și cu totul nici a se numi sinod s-a osândit. Și măcar că toate acele șapte ecumenice sinoade pentru cuvântul de a fi ecumenice sinoade, sunt de o cinste și întocmai. Însă acest întâi sinod, și pentru vechime și pentru sfințenie, a stătut și stă pururea pilda cea mai întâi închipuită, și știința cea mai întâi începătoare a tuturor sinoadelor celor ecumenice, și acestuia a urmat de aici înainte și sinoadele cele după dânsul, și întru proclamațiile (poruncile) lor, și întru șederile lor, și întru hotărârile lor, și pe acesta Dialogul papă cap al tuturor Sinoadelor l-au numit, și un cuvânt se află în gura tuturor, adică: stăpânească cele rânduite în sinodul din Niceea. Mult au ostenit sinodul cel adunat în Cartagina și în practicele sale, și în canoanele sale, și în epistoliile sale cele către Bonifatie și către Celestin, pentru ca să nu primească alte canoane, fără numai pe acestea adevărate canoane al sinodului din Niceea. Și marele Atanasie, și dumnezeiescul Ioan Hrisostom, tare striga să nu stăpânească alte canoane, fără numai canoanele sinodului din Niceea.<sup>342</sup>

Iar Theofan, auzind acestea, a zis: „Acestea care mi le spui nu sunt scrise în cărți, că nu le-am mai auzit până acum, și mă mir de unde le știi,” îi zice Sfântul; „De ce te miri? Acestea ce îți spun eu nu sunt carte însuflețită? Că cel de trei ori blestemat, împăratul Leon Conon, când a ars școala și toată biblioteca cu cărțile în Țarigrad, oare câte zeci de mii de cărți au ars? Și câte cărți folositoare de suflet erau acolo înăuntru? Însă și aceasta cu amenințarea și slobozirea lui Dumnezeu s-a făcut, pentru ca să nu fie defăimate de oamenii veacului acestuia mai de pe urmă, precum defaimă și pe celelalte care au rămas. Pentru că putea Dumnezeu să facă ca să nu ardă, precum Evanghelia în Rusia.

Însă eu ma mir: cum oamenii, în ziua de astăzi, au defăimat cărțile bisericești cele fără de greșală? S-au întunecat de nepricepere și au scurtat dumnezeieștile slujbe. S-au dat numai la iubirea de bani, și la slujbe se grăbesc, ca să facă rucodelie multă și să se numească bogați. O, ce răutate! O, ce nepricepere!<sup>343</sup>

După cum ați văzut, din păcate, învățăturile Părintelui Arsenie Boca sunt date anatema la toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice. Așadar, chiar de ar fi canonizat ca Sfânt, de un întreg sinod pan Ortodox, ar fi doar o eroare, fiindcă ar contrazice (indirect) învățăturile fără de greșală ale întregii Sfinte Biserici. Numai când scaunul de la Roma va fi izbăvit de uzurparea cea tâlhărească a ereticilor (dar aceasta se va

<sup>342</sup> Sfântul Cuvios Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., 2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 103-106.

<sup>343</sup> Sfântul Cuvios Nil CAVSOCALIVITUL Izvorătorul de Mir, Minunile, vedeniile, cuvintele preacuviosului părintelui nostru Nil, Izvorătorul de Mir, Cavsocalivitul, Ed. Σοφία, București, 2011, pp.73-74.

petrece de-abia după „Marele Prăpăd” după cum ne prorocesc Sfinții Părinți), se va mai putea aduna cel de-al 8-lea Sinod Ecumenic, unde se vor anatematiza toate rătăcirile eretice de până acum, inclusiv cele apusene, și, odată cu acestea, și cele ale Părintelui Arsenie Boca, atât de tributar lor. În schimb chiar și un sinod cât de mic eparhial, sau chiar numai un arhieru (atunci când va înceta presiunea politică și de stradă, prin mass-media, pentru a nu declanșa prin lămurirea sa vreo prigoană), va putea declara ca eretice învățăturile Părintelui Arsenie Boca (pentru a trezi pe oameni la realitate), iar declarația sa să fie valabilă, fără greșală, fiindcă această declarație ar fi conformă cu oricare din cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice (ce au anatematizat fiecare din Ele câte o parte din învățăturile scrise și/sau pictate ale maestrului de la Drăgănescu).

## VI. „MINUNILE” PĂRINTELUI ARSENIE BOCA AU CARACTER PĂGÂN

Minunile, după cum vom vedea, au caractere comune cu ale păgânilor, latinilor și vrăjitorilor. Acest fel de minuni nu sunt întâlnite la nici un Sfânt, în toată istoria Sfintei Biserici Ortodoxe.

Minunile pot fi suprafirești de la Sfântul Duh lucrând în fire prin activarea potențelor și virtualităților de la creație, având o pecete smerită (manifestată și prin delicatețea lor, și prin întărirea libertății gândite) pentru a dăruii omului înțeleșuri spre pocăință. Dar ele pot fi și subfirești de la duhurile necurate, folosindu-se de simțire și deturnând firea spre a sili pe om să urmeze mentalități greșite, care îi aduc pieirea. Caracteristica lor specifică este mândria (manifestată prin spectaculos, gratuit și forțarea voinței). Primele sunt minuni dumnezeiești sau adevărate. Celelalte sunt demonice sau false.

Toate minunile făcute prin Părintele Arsenie Boca (pe care le-am întâlnit noi) se arată cu limpezime prin manifestări că provin de la duhurile amăgitoare. Dar duhurile împreună lucrează doar cu cei care se învoiesc cu ele. Aceasta confirmă că lucrarea sa lăuntrică era și ea precum îi era pictura, scrisul și minunile: păgână, eretică sau vrăjitorească.

Avem astfel tabloul complet al întregii sale misiuni (pictată, scrisă și lucrată prin viață) ca fiind cameleonică: purtând stindardul Ortodoxiei și esențele întinericului. Ea face o propagandă eficientă (dar urâtă lui Dumnezeu) pentru pregătirea prin ameteire (atât a cărturarilor prin minuni în simțirea lăuntrică și subtilă, cât și a celor fără de carte prin minuni în simțirea exterioară și grosolană), prin amestecul binelui cu răul și adevărului cu minciuna pentru renașterea închinării la idoli (azi subtil disimulați în false icoane) sau pentru primirea lui antihrist.

Chiar dacă aceasta a făcut-o Părintele Arsenie Boca din amăgire, fiind el însuși o victimă, cum ar putea fi un asemenea om model de Sfânt Ortodox?

### A. MINUNILE PENTRU NECREDINCIOȘI, ADEVĂRUL PENTRU ORTODOCȘI

Și spunem aceasta deoarece, după Sfânta Scriptură și Sfinții Apostoli nu minunile sunt importante, deoarece și satana le poate face (și vindecări, și mutarea în nălucire a munților și învierea în nălucire a morților). Adevărata valoare a preotului este să propovăduiască dreapta credință prin viața și învățăturile sale luate din Sfânta Predanie:

*Deut 13:1*

***Pedeapsa proorocilor mincinoși.***

***„De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune, 2 Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim aceluia, 3 Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale celui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. 4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți. 5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să***

vă abateți de la Domnul Dumnezeu vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeu tău să mergi; **pierde dar răul din mijlocul tău.**

**Cartea VIII: Despre harisme, hirotonii și canoanele bisericești:**

**I. Că harismele vindecărilor și celorlalte semne nu sunt date spre folosul celor ce le lucrează, ci pentru încredințarea necredincioșilor, și că nu e nevoie ca orice credincios să facă semne**

1 Când Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a predat marea taină a dreptei credințe/bunei-cinstiri [1 Tim 3, 16] și i-a chemat pe păgâni la cunoașterea Unului și Singurului Dumnezeu adevărat — cum spune El însuși când mulțimea pentru mântuirea celor ce au crezut: „Am arătat Numele Tău oamenilor, am săvârșit lucru pe care Mi l-ai dat [Ioan 17, 6. 4], și când spunea Tatălui despre noi: „Părinte sfinte, deși lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia Te-au cunoscut” [In 17. 25], ca și cum eram desăvârșiți —, **ne-a vorbit tuturor împreună despre harismele care vor fi date de la El prin Duhul Sfânt: „Iar celor ce cred le vor urma aceste semne: în numele Meu vor alunga demoni, vor grăi în limbi noi, vor lua în mâini șerpi și chiar dacă vor bea vreo băutură de moarte, nu-i va vătăma, își vor pune peste bolnavi mâinile lor și se vor face bine” [Mc 1 – 2]**

2. **Aceste harisme fiind date mai întâi nouă, apostolilor care urma să vestim Evanghelia la toată creația [Mc 16, 15], după aceea au fost dăruite în chip necesar și celor ce au crezut prin noi, nu spre folosul celor ce le lucrează, ci spre înduplecarea necredincioșilor, ca pe cei pe care nu i-a convins cuvântul pe aceștia să-i înduplece puterea semnelor.**

3 **Fiindcă semnele nu sunt pentru noi, credincioșii, ci pentru cei necredincioși [I Co 14, 22] dintre iudei și păgâni, fiindcă nici izgonirea de demoni nu e spre folosul nostru, ci al celor curățiți prin lucrarea lui Hristos, cum arată însuși Hristos Care ne povățuiește spunând: „Nu vă bucurați că duhurile ascultă de voi, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cer” [Lc 10, 20], întrucât primul lucru se face prin puterea Lui, al doilea însă se face prin bunăvoința și sânguința noastră, evident ajutați de El.**

4 **Nu este deci necesar ca orice credincios să scoată demoni, să învie morți sau să grăiască în limbi, ci numai cel învrednicit de o harismă pentru o cauză utilă mântuirii necredincioșilor, care de multe ori sunt înduplecați nu de argumente și demonstrații, ci de lucrarea semnelor, atunci când ele sunt vrednice de mântuire.**

5 **Fiindcă nu toți necredincioșii sunt întorși de minuni, martor e însuși Dumnezeu când spune în Lege: „în alte limbi și cu alte buze voi grăi cu poporul acesta și tot nu vor crede” [1 i - . Is 28, 11-12],**

6 **Pentru că nici egiptenii n-au crezut în Dumnezeu [Ieș 3- 14]- deși Moise a făcut atâtea semne și minuni, nici mulțimea iudeilor n-a crezut în Hristos Care, ca Moise, a vindecat toată boala și toată neputința [Mt 4,23] nici pe aceia nu i-a convins toiagul însuflețit și devenit șarpe, nici mâna devenită albă, nici Nilul preschimbat în sânge, nici pe aceștia nu i-au înduplecat orbii care văd, ologii care umblă și morții înviați [1, 5]; celui dintâi lui Moise] i s-au opus Iani și Iamvri [2 Tim 3, 8], iar celui din urmă [lui Hristos] Ana și Caiafa [In 18, 13-14].**

7 **Astfel nu pe toți îi înduplecă semnele, ci numai pe cei care au deja o bună dispoziție și pentru care Dumnezeu bine-voiește ca un Econom înțelept să săvârșească niște puteri, nu prin puterea oamenilor, ci prin voința Lui.**

8 **Acestea le spunem pentru ca aceia care au primit unele harisme să nu se înalțe împotriva celor ce nu le-au primit.**

9. **Iar harisme le numim aici pe cele care se arată prin semne, pentru că nu este om care a crezut în Dumnezeu prin Hristos Care să nu fi primit vreo harismă duhovnicească [Rm 1, 11].**



10 **Fiindcă însuși faptul de a fi fost eliberat de necredința politeistă și de a crede în Dumnezeu Tatăl prin Hristos e o harismă a lui Dumnezeu, la fel și faptul de a lepăda vâlul iudaic [2 Co 3, 13] și a crede că prin bunăvoirea lui Dumnezeu [Fiul] Cel Unul-Născut mai înainte de veci S-a născut în timpul din urmă dintr-o Fecioară fără legătură cu un bărbat, că a viețuit ca un om fără păcat plinind toată dreptatea [Mt 3, 15] Legii, că, tot prin îngăduința lui Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu a răbdat cruce disprețuind rușinea [Evr 12, 2] și că a murit, a fost îngropat și a înviat după trei zile, și rămânând împreună cu apostolii patruzeci de zile [FA 1, 3] și plinind toată rânduiala, a fost înălțat de la ochii lor [Mc 16, 19] la Dumnezeu și Tatăl Care L-a trimis.**

11 **Cine crede acestea nu în chip simplu și fără rațiune, ci cu judecată și încredințare certă, acela a primit o harismă de la Dumnezeu, asemenea și acela izbăvit de orice erezie.**

12. Prin urmare, nimeni din cei care fac semne și minuni să nu judece pe vreunul din credincioși că nu s-a învrednicit să le lucreze; fiindcă harismele lui Dumnezeu date de El prin Hristos sunt diferite, și tu ai primit una, iar acela alta: pentru că **unul a primit cuvântul înțelepciunii sau cunoașterii sau al discernământului duhurilor [1 Co 12, 8. 10] o preștiință a celor viitoare, un cuvânt de învățătură, sau o neșinare de minte a răului sau o înfrânare legiuită.**

13 Căci nici Moise, omul lui Dumnezeu [Deut 33, 1], când a săvârșit minunile în Egipt, nu s-a ridicat împotriva celor de o seminție cu el și, deși a fost numit Dumnezeu [Ieș 7, 1], nu s-a trufit împotriva profetului său, Aaron.

14 Dar nici Isus al lui Navi, care a condus după el, deși în lupta cu iebusiții, a oprit soarele în Gabaon și luna în valea Ailon [Ios 10, 12] pentru că ziua nu-i ajungea pentru biruință, totuși nu s-a înălțat împotriva lui Finees sau Caleb. Nici Samuel, care a făcut atâtea lucruri uimitoare nu l-a nesocotit pe iubitul de Dumnezeu David, deși amândoi au fost profeți, unul arhiereu, iar celălalt rege.

15 Și deși în Israel erau mii de sfinți care nu și-au plecat genunchiul lui Baal [3:19, 18], numai Ilie și ucenicul lui Elisei au ajuns făcători de minuni, dar Ilie nu l-a luat în răs pe economul Avdie care era temător de Dumnezeu [3 Rg 18], dar nu făcea semne, nici Elisei nu l-a trecut cu vederea pe învățăcelul său care tremura în fața vrăjmașilor [4 Rg 6, 15-16].

16 Nici înțeleptul Daniil care a fost izbăvit de două ori din gura leilor 6; 14, 31<sup>12</sup>], nici cei trei copii în cuptorul de foc [Dan 3] nu i-au nesocotit pe ceilalți de o seminție cu ei, căci știau că au scăpat de acele lucruri cumplite nu prin puterea lor, ci prin tăria lui Dumnezeu și așa au săvârșit semne și au fost eliberați din dificultăți.

17 Așadar nimeni din voi să nu se înalțe împotriva fratelui, chiar dacă e profet sau făcător de minuni, căci **dacă n-ar mai fi nici un necredincios, toată lucrarea semnelor ar fi de prisos.**

18 **Fiindcă a fi bine-credincios ține de bunăvoința cuiva, iar facerea de minuni de puterea celui care le lucrează: primul lucru ne privește pe noi, al doilea pe Dumnezeu Care le lucrează din motivele pe care le-am spus mai sus.**

19 Prin urmare, nici împăratul să nu-i nesocotească pe generalii aflați sub el, nici stăpânitorii pe supuși, căci dacă n-ar exista cei stăpâniți, stăpânitorii ar fi de prisos, iar dacă n-ar exista generali, împăratul n-ar putea sta.

20 Dar nici episcopul să nu se înalțe împotriva diaconilor sau prezbiterilor, nici prezbiterii împotriva poporului, căci alcătuirea adunării e și din unii și din alții.

21 **Fiindcă episcopii și prezbiterii sunt preoții cui? Iar laicii sunt laicii cui? Faptul de a fi creștini ține de noi, dar faptul de a fi apostoli sau episcopi sau altceva nu ține de noi, ci de Dumnezeu Care dă harismele Sale.**

22 Acestea fie deci spuse despre cei învredniciți de harisme sau demnități.

## II. Că nu oricine profetește sau scoate demoni e neapărat sfânt

1 La acest cuvânt adăugăm faptul că nici oricine profețește nu este cuvios nici oricine scoate demoni nu este sfânt.

2 Căci și ghicitorul Valaam al lui Beor a profețit [Nm23; 24], deși era necredincios, și Caiafa [In 11, 51] numit în chip mincinos arhiereu; diavolul și demonii din jurul lui prezic și ei multe, deși în ei nu se găsește nici o scânteie de dreaptă-credință, fiindcă din pricina răutății lor sunt prizonierii neștiinței.

3 Este evident deci că, deși profețesc, necredincioșii nu-și acoperă prin profeție necredința, nici cei care scot demoni nu vor deveni cuvioși prin alungarea acestora, fiindcă se amăgesc unii pe alții ca aceia care se dedau la jocuri pentru a provoca râsul și pentru a-i face să piară pe cei care iau aminte la ei.

4 Dar nici un împărat necredincios nu mai este împărat, ci tiran, nici un episcop prizonier al ignoranței și al răutății nu mai este episcop, ci se numește în chip mincinos episcop, fiind promovat nu de Dumnezeu, ci de oameni, ca Anania și Samaia în Ierusalim, Sedechia și Achia profeții mincinoși la Babilon [Ir 35; 36],

5 Ghicitorul Valaam a suferit și el pedeapsă pentru că l-a stricat pe Israel la Beelfeg [Nm 25, 31], Caiafa s-a sinucis mai apoi, fiii lui Scheva care au încercat să scoată demoni au fost răniți de ei fugind în chip rușinos [FA 19, 14], iar împărații necredincioși ai lui Israel și Iuda au suferit tot felul de pedepse.

6 Este evident deci că și episcopii și preoții numiți în chip mincinos așa nu vor scăpa de pedeapsa de la Dumnezeu, căci și lor li se va spune acum: „Pe voi, preoți care faceți rău în numele Meu, vă voi preda spre junghiere [Is 34, 2], ca pe Sedechia și Achia, pe care împăratul Babilonului i-a ars în tăvi cu jărat”, cum spune Ieremia profetul [36, 22],

7 Iar acestea le spunem nu nesocotind profețiile adevărate, căci știm că ele se lucrează în cei cuvioși prin insufierea Dumnezeu, ci pentru a reprima îndrăzneala celor trufași, adăugând și aceea că unora ca acestora Dumnezeu le ia harul: „Căci Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har” [Pr 3, 34].

8 Deci Sila și Agav, care au profețit pe vremea noastră [FA 15, 32; 21, 10], nu s-au întins pe ei înșiși până la treapta apostolilor, nici n-au trecut peste măsurile lor, deși sunt iubiți de Dumnezeu. [Iată un semn al adevăraților prooroci: se supun Ierarhiei Bisericești. Un examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut, arătând că era un prooroc mincinos – n.n.]

9 Au profețit și femei: în vechime Mariam, sora lui Moise și a lui Aaron [Ieș 15, 20], iar după ea Debora [Jud 4, 4], după aceasta Hulda [4 Rg 22, 14] și Iudit [Idt 8], prima sub Iosia, a doua sub Darius; au profețit și Maica Domnului și Elisabeta, ruda ei, și Ana [Lc 1, 2], în timpul nostru ficele lui Filip [FA 21,9], dar ele nu s-au ridicat împotriva bărbaților lor, ci și-au păzit măsurile. 10 Prin urmare, dacă între voi cineva, sau femeie sau bărbat, ar dobândi un asemenea har, să se smerească, ca Dumnezeu să binevoiască în el, căci El spune: „Peste cine voi privi dacă nu peste cel smerit și liniștit și care tremură la cuvintele Mele?” [alt examen la care Părintele Arsenie Boca a căzut... – n.n.] [Is 66, 2],<sup>344</sup>

Din păcate, după cum am văzut în tot acest studiu, Părintele Arsenie Boca nu a căutat smerenia, ci, dimpotrivă, s-a pus întotdeauna mai sus decât cei rânduiți de Sfânta Biserică să fie mai mari peste el. Aceasta este proba care face deosebirea între un adevărat Sfânt și unul mincinos, între un adevărat prooroc și unul mincinos, între un adevărat preot și unul mincinos, între un adevărat Ortodox și unul mincinos: smerenia, adică a asculta de cei rânduiți să te conducă și a te socoti mai rău, mai neputincios și mai mic decât toți, vinovat pentru toate răutățile din lume. Părintele Arsenie Boca a făcut proorocii, dar învățăturile sfinției sale sunt eretice și faptele preacuvioșiei sale sunt mândre. Este clar că nu a conlucrat cu Sfântul Duh, Duhul Adevărului și Smereniei în minunile și proorociile sfinției sale:

*Slujbă specială de făcut*

*Tot din perioada aceea, a lucrării Părintelui Arsenie la Sâmbăta de Sus, din ceea ce Rudi le povestea copiilor săi, doamna Marioara ne istorisește:*

„într-o duminică a zis Părintele Arsenie:

- Mă, Rudi, bine că ai venit. Că azi avem o slujbă specială de făcut.

- Părinte, ce slujbă specială, că azi nu e sărbătoare, nu e nimic?!

- Da, mă, Rudi, azi trebuie să fac o slujbă specială, că îl scot pe mitropolitul Nicolae Bălan din iad, că îi ajung 25 de ani, cât o stat acolo. Că l-o dezbrăcat de hainele preoțești pe Părintele Iosif Trița, de la Sibiu, cel cu Oastea Domnului, chiar înainte de a-l duce la mormânt. Și a făcut slujba, atunci...”<sup>345</sup>

Dar nu numai față de mitropolitul său avea această gândire, ci și față de mulți din ierarhia bisericească:

*Pe Părintele Arsenie n-au putut să-l înfrângă nici plăcerile tinereții, nici bogăția și banii lumii acesteia și nici slava cea deșartă a funcțiilor bisericești și lumești.*

*Mi-a spus odată, când eram numai eu cu el, că a venit unul mare cu propunerea de a-l pune chiar mitropolit al Bisericii. Asta, pentru că, desigur, „voiau să joace după cum îi cântau ei”. Așa l-a ispitit și pe Iisus, în Carantania, când postea, zicându-I satana: „Toate Ți le voi da Ție, dacă Te vei închina mie” [dar oare a fi mitropolit e totuna cu a te închina satanei, după Părintele Arsenie Boca și ucenicii sfinției sale? – n.n.], cum scrie în Sfânta Evanghelie. Astăzi, ispitele pentru plăceri, pentru averi și pentru funcțiile și conducerile deșarte ale lumii sunt din ce în ce mai puternice și mai viclene, și cei ce ne conduc, cum zice Hristos, „se cred a fi mari binefăcători ai noștri”, cu toate că mulți sunt vicleni. Zicea Părintele Arsenie că, mai la urmă, așa se vor strica oamenii, că nu vom avea ce alege din ei! [ce dispreț față de oameni și față de ierarhi! Dar sfinția sa trebuie să aleagă din oameni, sau Dumnezeu? Dacă va fi canonizat ca Sfânt nu vor face și adepții sfinției sale la fel? – n.n.]<sup>346</sup>*

## B. HOCUS BOCUS

Să vedem, așadar, cum se desfășoară minunile demonice, numite cu un cuvânt Hocus Bocus:

*Părintele Arsenie fusese hărțuit de organele comuniste, dar greul pentru dânsul și pentru toți românii se accentua odată cu înființarea noului organ de represiune politică de tip sovietic, numit securitate.*

*Vestea valului de arestări efectuate în mai 1948 se răspândi repede în întreaga țară, Părintele Arsenie știind deja despre ele, încă înainte de abdicarea regelui, prin harul său de clarviziune. În una din diminețile din ultimele zile ale lunii mai, Părintele se rugă toată noaptea, pregătindu-și a doua zi dimineața un mic pachet care conținea numai obiecte de cult, precum o icoană mică, o evanghelie și câteva lumânări cu chibrite alături, nepunând în micul bagaj nimic pentru corpul său. Părintele știa deja că securiștii erau în drum spre el, ducându-se să se roage în altarul din pădure. Mașina securității oprise lângă turnul clopotniței, văzându-l cum se ruga în altarul de lemn, care era în apropiere. El nu s-a oprit din rugăciune decât atunci când securiștii intrară deja în micul altar, anunțându-l să vină imediat cu ei. Părintele le-a spus să mai aștepte puțin, că mai are ceva de făcut. **Echipa de securiști era intimidată, dar și înfricoșată, pentru că auzise de puterile speciale pe care acest mare călugăr le avea, aducând mașina de teren chiar lângă altarul din pădure.***

*Un călugăr adusesese în grabă micul bagaj al Părintelui Arsenie în timp ce șoferul securist, urcat la volan, roti cheia de contact pentru a porni motorul mașinii. Spre stupoarea tuturor, motorul se rotea, fără însă să pornească. Șoferul avea fața transpirată, în timp ce ceilalți doi se schimbară la față, intrând în panică. Părintele le vorbi calm, spunându-le că va merge cu ei fără probleme, dacă îl vor lăsa câteva minute să-și termine o treabă. Îngrijorați, securiștii îi făcură semn să se ducă, în timp ce șoferul, ajutat de ceilalți doi, încercară din nou să por-*

<sup>345</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 68-69.

<sup>346</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 15-16.

nească motorul. La un moment dat și-au dat seama că vor rămâne fără curent la baterie, renunțând resemnați să mai încerce. **Părintele apăru peste puțin timp, așa cum spusese, urcându-se de bună voie în mașina al cărui motor refuza să funcționeze. Părintele le făcu semn să pornească, la care cei trei se uitară neliniștiți, pentru că știau că aceasta nu mai funcționează. Părintele îi făcu semn șoferului să învârtă cheia, iar când acesta, neîncredător, o roti ușor la dreapta, motorul începu să duduie, în timp ce securiștii intrară în panică. Părintele Arsenie le spuse muștrător că nu ar fi avut nici o problemă dacă l-ar fi lăsat de la început să facă ce trebuia. În clipele următoare mașina securității se îndreptă spre cetatea Făgărașului, aflată în mijlocul orașului cu același nume** [nu știm de ce să ne mahnim mai mult: de teroarea care le-o inocula în suflete, de mândria cu care îi conducea pe securiști poruncindu-le ca un șef, sau de spectacolul ieftin și de prost gust pe care îl făcea. Dacă știa când vor veni, dacă ar fi fost smerit și nu demonstrativ și-ar fi aranjat lucrurile să fie gata la fix, cu delicatețea ca să nu-i facă să aștepte și să nu recurgă la circ gratuit pentru a-i impresiona și a-și construi faima de Sfânt – n.n.].

Singurul drum pe care mașina securității putea merge spre Făgăraș trecea prin satele Sâmbăta de Sus și prin cea de Jos, ai căror locuitori veneau în timpul liber la mănăstire pentru a-l vedea pe Părintele Arsenie și a-i asculta predicile.

Astăzi este greu de imaginat, în ritmul alert și plin de convulsii sociale și în special politice, ce reprezenta pentru miile de oameni din preajma Mănăstirii Sâmbăta acel sfânt în viață [iarăși avem de a face cu cineva care înlocuiește Sfântul Sinod în decizia de canonizare – n.n.] . Părintele își întâmpina cu afecțiune credincioșii veniți din toate părțile țării, spunându-i fiecărui pe numele lui mic și dându-i răspunsurile duhovnicești la frământările ce le avea în minte și în suflet. Unii dintre ei se rușinau cumplit când, din ceea ce le spunea Părintele în acele momente, reieșea că le cunoștea toate păcatele, pe care nu le mărturisiseră nici la spovedanie. Acei săteni aveau mult bun simț și acea trăire emotivă specială numită rușine, care acum este pe cale de dispariție. De frică de a nu-l întâlni pe Părintele când aveau ceva rușinos pe conștiință, se străduiau să-și spele păcatul, purtându-se ulterior cât mai corect posibil, chiar atunci când nu-i vedea nimeni. Doar simpla prezență a Părintelui într-o anumită zonă aducea după sine o reală purificare sufletească a populației din jur [rușinea a apărut în urma căderii. Ea poate fi bună sau rea. Fiindcă ei nu păcătuiau ca să nu-i vadă Părintele Arsenie Boca este rea, fiindcă Îl înlocuiau pe Hristos. Ar fi trebuit să nu păcătuiescă pentru a nu-i vedea Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca este vinovat că a inoculat oamenilor frică de sine în locul fricii de Dumnezeu. Dar și faptul că nu păcătuiau doar când era Părintele Arsenie Boca în zonă arată o mentalitate nu de bun simț ci de ignoranță. Dacă îi vedea prin Sfântul Duh, mai conta la ce distanță se află. Această credință nelămurită în Ortodoxie îi făcea să nu-și dea seama că sunt înșelați de demoni pentru a construi un cult idolatru în jurul unui om. Părintele Arsenie Boca ridică binecuvântarea de la ei și le sădea blestemul Ier 17:5 Așa zice Domnul: „Blestemat fie omul care se încrede în om și își face sprijin din trup omenesc și a cărui inimă se depărtează de Domnul. 6 Acela va fi ca ierburile pustiului și nu va vedea când va veni binele, ci va locui în locurile arse ale pustiului, în pământ neroditor și nelocuit. 7 Binecuvântat fie omul care nădăjduiește în Domnul și a cărui nădejde este Domnul, 8 Deoarece acesta va fi ca pomul sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile pe lângă râu și nu știe când vine arșița; frunzele lui sunt verzi, la timp de secetă nu se teme și nu încetează a rodi. – n.n.]

Mașina securității încă nu ajunsese pe drumul național Sibiu-Făgăraș, când sute de oameni apăruseră pe marginea șoselei, să-l vadă pe Părintele lor cum era dus de securitate. Cei trei securiști din mașină intrară în panică, văzând cum numărul sătenilor crește și cât de repede se transmisese știrea arestării Părintelui. La un moment dat securiștii observară cu groază, cum la câteva sute de metri în fața lor, șoseaua era blocată de o mulțime de țărani, a căror atitudine nu avea nimic pașnic.

Părintele, văzând panica de pe figurile securiștilor, le-a spus să nu le fie frică, pentru că el îi va liniști pe localnici. Mașina securității fu obligată să se oprească la câțiva metri de acel

blocaj. Securiștii îi făcură loc Părintelui să coboare din mașină întrebându-i pe acei credincioși, ce este cu ei acolo. Masa de oameni răspunse simultan prin zeci de voci; că au vrut să-l vadă. Părintele le spuse calm să stea liniștiți, având copii de crescut și multe alte probleme, nefiind nevoie să fie apărat de ei, avându-l apărător pe Dumnezeu. În final el le spuse: „Duceți-vă la casele voastre, unde aveți o mulțime de lucruri de făcut și rugați-vă lui Dumnezeu, care are grijă de toți”.

Masa aceea de oameni se repezi să-i sărute mâna, în timp ce Părintele se depărta câțiva metri, binecuvântându-i în grup, apoi se urcă în mașină, în timp ce oamenii se dădură la o parte, făcând loc mașinii să treacă. Părintele spuse securiștilor să ocolească șoseaua principală, pe care s-ar putea aduna mulți oameni și să folosească drumurile laterale dinspre munte. În cele din urmă mașina securității intră în Făgăraș, oprind la sediul înființat de curând. Părintele fu dus într-un birou, oferindu-i-se un scaun. Șefii securității erau deja în temă cu cele întâmplare pe drum, cât și în legătura cu felul în care părintele Arsenie liniștise grupul de țărani. Peste câțiva timp veni să-l vadă proaspătul șef al securității din Făgăraș, care-l salută, așezându-se pe scaunul din fața lui. Acesta îi spuse că el acționase din ordin superior, însă are convingerea că Părintele nu va fi reținut mult timp, nefiind găsite culpe care să justifice o condamnare, totul depinzând, în final, de șefii lui de la Brașov [ce diferență față de modul bestial cu care se purtau față de ceilalți preoți și călugări Ortodocși. Aceasta spune multe de faptul că nu a fost deloc prigonit ci favorizat de securitate, care se purta cu el ca un fel de șef al ei ascuns – n.n.]

După aproximativ o oră, veni unul din securiștii care-l arestaseră, comunicându-i ordinul de a fi reținut într-o celulă din cadrul cetății Făgăraș. Spre mirarea Părintelui, el văzu că una dintre aripile cetății era deja păzită de ostași înarmați [nefiind om duhovnicesc nu numai că nu știa prin duhul multe, ci doar cele care le îngăduia Dumnezeu la draci să i le spună, dar avea și mirare în simțire, necunoscând liniștea și fiind impresionat de lucruri secundare – n.n.], urcați în turele nou construite, iar întreaga zonă a cetății era înconjurată cu sârmă ghimpată și cu santinele la poarta principală de intrare. El fu luat în primire de către ofițerul de serviciu, însoțit de un proaspăt gardian de pușcărie, care mergea în față, spre celula în care noul arestat trebuia încarcerat. Ușa celulei era deschisă, ieșind în evidență pereții de piatră roasă de vremuri. În acea celulă, ce semăna cu cele descrise din evul mediu, totul era dominat de pietrele din jur, care alcătuiau nu numai zidurile, ci și tavanul. Lipit de peretele stâng al celulei se afla un pat metalic, din cele folosite în cazărmi, care în loc de saltea avea o rogojină și un fel de pătură făcută din ștraifuri de stofă groasă, împletită, care pe vremuri erau puse pe podelele dormitoarelor soldaților. Rogojina, destul de veche, era așezată pe benzi metalice parțial ruginite, prinse de tăbliile de capăt, prin care curenții reci treceau ca printr-o sită. Într-un colț al celulei era o cană mare din tablă, parțial ruginită, în care era apă de băut, fără a se putea ști de cât timp era acolo. În loc de geam era o deschizătură piramidală, al cărei vârf retezat dădea în afara zidului, în partea de sus a celulei, prin care pătrundeau cu greu câteva fascicole mici de lumină. Singurul mobilier era constituit dintr-o masă mică, făcută din bucăți de scânduri negeluite [celulă de 5 stele, dacă o comparăm cu condițiile de detenție ale adevăraților mărturisitori din temnițele comuniste – n.n.]

Lespezile vechi ale zidurilor aminteau de surghiunul familiei lui Mihai Viteazul, respectiv soția și copiii săi, după odioasa asasinare a voievodului. Ușa metalică avea o vizieră, un fel de ochi de supraveghere, cât și o ușiță prin care se putea introduce gamela cu zeamă caldă, fără nici un gust, la suprafața căreia luceau câteva urme de grăsime. Deasupra ușii metalice, aproape de tavanul ce depășea doi metri înălțime, clipocea lumina unui bec de putere mică, suficientă pentru supravegherea din când în când a deținutului. Când pașii de pe culoarul lung al aripii cetății transformate în pușcărie dispărură, Părintele Arsenie căzu în genunchi și totul în sufletul său se lumină, trăind clipele binecuvântate de Dumnezeu, ale ieșirii din timp și din spațiu. Primul gând fu de a-L ruga pe Domnul Sfânt să-i perpetueze acea trăire, prin desprinderea sufletului său de tot ce era lumesc [ce rugăciune mândră ce caută îndulcirile din simțire. Unde este pocăința, unde este dragostea pentru oamenii prigoniți, unde este vederea

păcatului propriu și cererea de iertare? Întreaga stare vădește înșelarea. Desigur că autorul acestui text nu avea cum să știe ce a fost acolo, dar gustul său pentru astfel de lucruri îi arată afilierea duhovnicească pentru cineva ca el. Această stare de amăgire este descrisă atât de textele originale ale Părintelui Arsenie Boca în care își povestește trăirile cât și de mărturiile multor ucenici ce l-au cunoscut, indicându-ne că aceasta este starea lui reală de atunci. Sărmanul... nu avea habar de ce este lucrarea lăuntrică sobră și echilibrată a Ortodoxiei – n.n.] . *Sufletul lui se resemnă atunci când înțelese că Dumnezeu îi hărăzise încă mulți ani de luptă împotriva răului, atât al celui din sufletele oamenilor, cât și a celui diavolesc impus milioanele de români de către comuniști, batjocoritorii obrazului însângerat al lui Iisus. Atunci și-a dat seama sufletul lui greu încercat* [prin ce, că până acum vedem că este vorba de sufletul lui răsfățat – n.n.], *că mai este mult până se va putea afla în nesfârșita liniște, a marii spiritualități.*

*Părintele așeză măsura de lemn pe zidul dinspre răsărit, transformând-o într-un mic altar, pe care puse tot ce avea în mica boccea luată din chilia lui de la Mănăstirea Brâncoveanu. El aprinse o lumânare pe un sfeșnic de lemn, cu un chibrit din singura cutie luată cu el în boccea. Alături puse crucea sfințită, cât și Sfânta Evanghelie. Așezat în genunchi pe lespede rece, Părintele trecu treptat în lumea marii spiritualități divine, mulțumindu-i Domnului Atotputernic, pentru revărsarea harului Său peste omeneasca sa existență [ce descriere fistichie și romantată, legendară ca viețile eroilor apuseni, în ce contrast cu realitatea sobră și profundă, ce dezvăluie neputința omenească și mila lui Dumnezeu care este prezentă atât de frumos în Viețile Sfinților autentice – n.n.].*

*După un timp veni în inspecție ofițerul de serviciu, însoțit de gardianul de pe secția respectivă, ridicând capacul vizetei de la celula Părintelui Arsenie și văzându-l cum se ruga [hocus – n.n.]. Când deschiseră ușa celulei, imediat după vizionarea prin vizetă, văzură cu stupeoare și groază, că aceasta era complet goală [bocus – n.n.]. Cu cât priveau mai mult celula goală, cu atât întreaga lor ființă se tulbura. Gardianul, care provenea din mediul țărănesc din zonă, avea binele și mila înăscute în ființa sa. El fusese tulburat că trebuia să fie închis un preot, care era ca un sfânt, care se ruga tot timpul în genunchi Domnului Atotputernic [chiar și aceasta, că se arăta rugându-se vădește marea lui mândrie – n.n.]. Ochii celor doi se măreau în orbite, în timp ce sângele adunat în capul lor le transforma figura într-un cuptor în flăcări, aproape de a țâșni prin piele [foarte mare precizie în descrierea stării de hipnoză. Probabil că și autorul a fost hipnotizat de Părintele Arsenie Boca și o cunoaște din proprie experiență. Minunile dumnezeiești însăsmânțează alte stări, tainice, liniștitoare și purtătoare de înțelesuri de pocăință. Ele nu au gratuitatea unui spectacol de scamatorie de proastă calitate ca cel prezentat aici – n.n.]. Atât ofițerul cât și gardianul își scuturau întregul corp, să se poată trezi din cel mai mare coșmar trăit de ei vreodată. Cu cât se uitau mai atent în celulă, cu atât aceasta apărea complet goală. Deja prin mințile celor doi se depănau scenariile cele mai sumbre, de arestare și de anchetă prin tortură, pentru dezvăluirea întregii operații de facilitare a evadării unui deținut, aflat în timpul anchetei. Nevenindu-le să creadă acea realitate, amândoi se proptiră în ușă pentru a o închide cu cheia, după care, plini de emoție, cu mâinile tremurând, au dat la o parte capacul vizetei, uitându-se fiecare pe rând, din ce în ce mai derutați, având fiecare din ei senzația că și-au pierdut mințile. Revenindu-și treptat din acel șoc groaznic, au început să se uite pe rând, prin vizetă, nevenindu-le să creadă că deținutul lor, părintele Arsenie Boca, stătea nemișcat în genunchi, lipit de măsura pe care era aprinsă lumânarea și având alături Sfânta Evanghelie. Starea lor psihică se înrăutățea, pe măsură ce închideau și deschideau succesiv ușa celulei, în care Părintele Arsenie era sau nu era înăuntru în carne și oase. Ofițerul cu fața congestionată, dându-și seama că se află în pragul demenței, ordonă gardianului să vie cu el, îndreptându-se ca hipnotizat spre biroul comandantului său [remarcă la fix – n.n.], aflat în apropierea porții de intrare în cetate. Între timp, un alt securist, alarmat de turbulența creată în legătură cu celula părintelui Arsenie, dădu telefon comandantului securității din Făgăraș, să vie de urgență acolo.*

Întreaga formație de securiști se îndreaptă spre celula în care era încarcerat Părintele, fiind siguri că atât ofițerul de serviciu cât și gardianul delirează din motive pe care erau siguri că le vor afla imediat. În drumul spre celulă, securistul șef îl apostrofă pe ofițerul de serviciu, acuzându-l de incompetență și de labilitate psihică, cât și de faptul că este sub influența unui misticism retrograd. Ajuns în fața celei cu probleme, șeful securității se apropie de ușă și, dând la o parte clapeta vizetei, îl văzu pe Părintele Arsenie. Cu fața radiind de victorie, el se adresă disprețuitor atât gardianului cât și, în special, ofițerului de serviciu, anunțându-i că - viitorul lor va fi mai mult decât sumbru, ei fiind implicați într-o acțiune de derutare și de inducere în eroare a comandamentului securității, urmând să se stabilească în slujba cărui serviciu străin se află. **Venirea zgomotoasă și plină de orgoliu a conducerii securității dădu loc la un spectacol unic [ce cuvinte potrivite pentru ciroul jucat de Părintele Arsenie Boca și draci, spuse tocmai de ucenicii fascinați, fără să-și dea seama – n.n.].** întreaga superioritate și siguranță de sine a proaspătului comandant de securitate, se dezumflă ca balonul înțepat de ceva ascuțit, când ofițerul de serviciu, cu fața crispată de iritare, smulse cheia celei din mâna gardianului, deschizând brusc ușa. în fața tuturor apărură celula goală, așa cum raportase ofițerul de serviciu, care- i strigă ieșit din fire, să-i spună cărui serviciu străin aparține acel comandant. **Comandantul zonei de securitate Brașov, având gradul de colonel, se deplasă a doua zi la Făgăraș, unde se declanșase un mare scandal în mijlocul cadrelor de acolo. Cazul respectiv ajunsese și la organele superioare de partid care coordonau întreaga zonă. Ei veniră special să vadă „ce elucubrații pot scoate niște cadre de partid, insuficient pregătite și influențate de curente mistice retrograde”.** O comisie compusă din medicul șef al municipiului Brașov, șeful regionalei de partid, cât și a celei de securitate, fu întrunită în plen pentru a rezolva manifestările retrograde recente. Cercetările întreprinse de aceștia au decurs la fel ca cele anterioare, **văzându-l pe părintele Arsenie prin vizetă, dar care dispărea atunci când se deschidea ușa celei.**

**De comun acord, într-un context de păstrare totală a secretului, s-a ajuns la o hotărâre unică, de punere în libertate a călugărului preot Arsenie Boca. Această decizie era singura care putea rezolva acel inexplicabil eveniment [și atunci... cum poate susține cineva că a fost prigonit Părintele Arsenie Boca? – n.n.]. Când a doua zi, o întreagă comisie s-a dus să pună în aplicare hotărârea de punere în libertate a Părintelui Arsenie, aceasta constată că ușa celei respective era descuiată. Părintele Arsenie Boca s-a întors în aceeași zi la Mănăstirea Sâmbăta, spre reala fericire a miilor de țărani din toată Țara Făgărașului și a altor mii de credincioși din întreaga țară.**

**Această victorie a părintelui a creat însă premisele hotărârii de distrugere a acestuia, prin toate eforturile și metodele posibile, el devenind dușmanul numărul unu al regimului comunist din România, reușind temporar să înfrângă prin înaltă spiritualitate mitul invincibilității concepției materialiste [și iată că dușmanul numărul 1 a fost lăsat în libertate și favorizat să își procure și proprietăți personale, având o viață liniștită cu aleasa inimii sale, datorită colaborărilor de bunăvoie la turnarea celorlalți, fiindcă, după cum vedem, nu i-au putut fi luate cu sila declarațiile atât de compromițătoare publicate din arhivele securității. Mitul materialității nu se poate înfrânge prin minuni materialnice, ci prin convertirea la duhovnicie. După cum vedem nici un securist nu s-a convertit la Hristos.**

**Cu totul altfel lucrau Sfinții Apostoli minunea în condiții asemănătoare:**

Fap 16:22 Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. 23 Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. 24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; 25 Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. 26 Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliele temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. 27 Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. 28 Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. 29 Iar el, cerând

lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; 30 Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? 31 Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. 32 Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. 33 Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. 34 Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu. 35 Și făcându-se ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor acelora. 36 Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace. 37 Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară. 38 Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut. 39 Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate. 40 Iar ei, ieșind din închisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

Vedem că au răbdat chinuri pentru Hristos și nu au făcut minuni ca să scape de ele. În urma rugăciunii, Însuși Dumnezeu a făcut o minune, dar ei nu s-au jucat cu mintea bietului om, ci cu multă delicatețe l-au oprit să nu se vatăme. Scopul minunii nu a fost a obține eliberarea sau să scape de chinuri, ci convertirea unui om cu toată casa lui, căci lauda și bucuria lor era suferința pentru Hristos și pentru adevăr:

*Fap 5:40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul. 41 Iar ei au plecat din fața sinedriului, bucurându-se că s-au învrednicit, pentru numele Lui, să sufere ocară.*

*2Co 6:3 Nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată, 4 Ci în toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, 5 În bătăi, în temniță, în tulburări, în osteneți, în privegheri, în posturi; 6 În curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefățarnică; 7 În cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății, cele de-a dreapta și cele de-a stânga,*

Pe judecători și pe purtătorii de vergi nu i-au impresionat cu minuni gratuite, știind că nu se vor converti, ci au apelat la legislația de atunci.

Ce delicatețe au avut ei ca să nu sufere alții din cauza lor. Fiind înștiințați în duh de tulburarea temnicerului și frica din gânduri, cum au sărit să-l scape de primejdie și starea sufletească grea. Ce dor de mucenicie și suferințe pentru Hristos, câtă bună cuviință și respect față de legile statului, smerenie fără spectacol gratuit, grijă de mântuirea oamenilor și chibzuință cu luciditate, cu totul diferite față de cercul gratuit, indiferent față de suferința psihică ce o inducea, conceput doar ca Părintele Arsenie Boca să o ducă confortabil, să trăiască îndulcit și fără durere (decă în slujba propriei simțiri, fără duh de jertfă pentru Hristos) și să obțină tot ceea ce dorea de la securiști. – n.n.]

***Am reușit să aflu despre o serie de atentate la ființa sa, despre care știu doar câțiva oameni. Unul din aceste atentate s-a petrecut la Mănăstirea Cernica, unde Părintele Arsenie a fost otrăvit și a rezistat acelei tentative. L-au aruncat în lacul Cernica, în condiții în care moartea sa era considerată o certitudine. Revenit la locul lui cel drag, acolo unde ființa lui se înfrățise cu natura, reuși să-l aibă în permanență pe Dumnezeu în sufletul său. Având alături harul Lui, el văzu cu ochii sufletului lințoliul morții care încearcă să-i înfășoare întreaga lui ființă [nu e nimic de mirare. Găsim aici asemănare cu încercările de asasinat ale lui Rasputin și a altor criminali care își vânduseră sufletul diavolului. Vedeți mai jos lucrările unor vrăjitori în condiții similare – n.n.]***

*Părintele Arsenie nu numai că nu era speriat de moarte, dar știa că această trecere spre împărăția Cerurilor se va face numai atunci când Dumnezeu atotputernic va hotărî. În noile condiții create, de a fi vânat ca sălbăticiunile care cad sub glonțul vânătorului, Părintele Arsenie îmbracă haina morții față de lumea în mijlocul căreia se născuse, depășind cu sufletul vicisitudinile vieții de muritor. întreaga lui viață aparținea lui Dumnezeu.*



*O tristețe generală se abătuse asupra țării, în care arestările și starea permanentă de tensiune se accentuau, determinând pe bieții țărani, fiii sufletești ai Părintelui Arsenie, să cadă în genunchi în fața icoanelor și să spună cu voce tare că „a venit apocalipsa” [în loc să se roage se făceau și ei prooroci mincinoși. Un alt rod al educației duhovnicești deficitare primite de la acela care vorbea apocaliptic ca să impresioneze, punând accentul doar pe proorocii fără lucrarea lăuntrică de pază a minții – n.n.] .*

*Mitropolitul Bălan îl iubea pe Părintele Arsenie [iar Părintele Arsenie îl disprețuia – n.n.], prețuindu-l la reala lui valoare, dar presiunile împotriva acestuia creșteau odată cu trecerea timpului<sup>347</sup>.*

Ne gândim că dacă ÎPS Nicolae Bălan ar fi avut lucrarea Sfântului Ierarh Leon al Cataniei, ar fi izbăvit pe contemporani de o mare înșelare și l-ar fi ajutat, poate, și pe Părintele Arsenie Boca să se poată mântui, fiindcă citim în Viețile Sfinților, pe 20.02, minuni diavolești aproape identice cu ale sfinției sale, dar mai puternice (am îngroșat asemănările evidente):

*Se afla acolo un vrăjitor, în ostrovul Siciliei, care făcea cu ajutorul diavolului semne și minuni și se numea Eleodor, care a întrecut pe Iani, pe Iamvri și pe Simon, fiindcă avea într-însul toată lucrarea diavolească. Acesta era fiu al unei creștine de neam, cu numele Varvara și se socotea a fi creștin; însă era de copil semeț și mîndru și poftea să fie eparh al cetății, ca să facă fără de rușine voile sale cele rele. Dar nu era voia lui Dumnezeu să ia o vrednicie ca aceasta preînaltă, el care era nevrednic.*

*Deci, a luat altă îndrăzneală întru tot necuratul, adică a aflat un iudeu vestit în vrăji și în farmece, cu care s-a împrietenit și l-a rugat să-i ajute să ia vrednicia cea dorită. Iar acela i-a dat o scrisoare, zicînd astfel: "Du-te în miezul nopții la mormintele boierilor și te suie deasupra unui stîlp și acolo va veni un om înfricoșat la vedere, dar să nu te temi. Și dacă îți va zice să te cobori, să nu-l ascuți pînă nu-ți va făgădui să-ți facă toate voile tale". Atunci, urîtul Eleodor s-a dus în locul acela, bucurîndu-se și aruncînd în văzduh hîrtia, a văzut pe diavol călare pe un cerc și i-a zis: "Ce-ți trebuie de la mine?" Iar el a răspuns: "Voiesc să-mi faci tot ce doresc". Iar el a răspuns: "Dacă primești să te lepezi de Hristos, orice-mi vei cere îți voi face degrab!"*

*Atunci ticălosul s-a lepădat de Hristos și s-a rînduit împreună cu satana, care i-a dat pe diavolul cel mai puternic în răutate și prea viclean, ce se numea Gaspar, căruia i-a poruncit să stea lîngă dînsul și să i se supună totdeauna ca să săvîrșească și să îplinească toate poruncile lui. Acestea poruncind, boierul întunericului s-a făcut nevăzut ca un potrivnic al lui Dumnezeu. Iar înșelătorul și lepădatul de Dumnezeu, Eleodor, a rămas bucurîndu-se, necunoscînd ticălosul pierderea sufletului și a trupului său. Că n-a muncit numai sufletul lui veșnic, ci prin dreapta judecată a lui Dumnezeu și de viața aceasta s-a lipsit, făcîndu-se mistuire focului, ca un moștenitor al muncii celei veșnice, după cum vom istorisi mai jos. Că acest om lepădat de Hristos, nepunînd în mintea sa nebiruirea dumnezeieștii puteri, s-a apucat să facă rău celor dreptcredincioși, el, păgînul și necuratul, măiestrînd în fiecare zi împotriva lor, încît pe toți i-a tulburat cu năluciri și cu farmece, blestematul. Și nu numai în mitropolia Cataniei, ci și prin alte părți, cetăți și orașe ale Siciliei umblînd, tulbura cu vrăjile sale pe toți. Deci, ascultați puține din multele lui vrăji, ca să înțelegeți facerile lui de rău.*

*Aflîndu-se într-o zi în tîrgul cetății, treceau niște femei care mergeau la trebuința lor și el, prea îndrăznețul, a făcut cu vrăjile sale să curgă rîu prin mijlocul tîrgului; iar femeile, ca să nu se ude, își ridicau hainele în sus cît puteau, iar oamenii rîdeau. Și nu numai aceasta, ci și pietrele și lemnele le prefăcea în aur. Iar dacă l-ar fi cumpărat cineva, se făceau iarăși în piatră sau lemn, spre paguba cumpărătorului. Și nu numai aceasta săvîrșea maestrul Eleodor; ci pe fiecele boierilor celor vestiți și slăviți le fermeca și le îndemna spre satanicească îndrăgostire și se lăsau pe ferestre, ca să se întîlnească cu cei îndrăgostiți de dînsule. De aceea, cetățenii s-*

<sup>347</sup> Dan LUCINESCU, *Părintele Arsenie Boca un sfânt al zilelor noastre*, Ed. Siaj, s.l., 2009, pp. 46-55

*au dus și l-au pîrît la eparh, ca să-l pedepsească precum se cuvenea. Iar el a trimis oameni să i-l aducă și, ducîndu-se în casa lui și în tot locul, dar căutîndu-l nu-l găsiră. Pentru aceea, fiind silit, eparhul Luchie a scris către Constantin, nepotul lui Ieraclie, care era pe atunci stăpînitor al grecilor, povestind în scrisoare toate răutățile și măiestriile lui Eleodor, cum am spus mai sus și cum au făcut mulți creștini de au crezut în idoli și înfricoșa toată cetatea că o va arde cu focul Etnei, prin vrăjile sale.*

*Împăratul a trimis un bărbat vrednic din suita sa, cu numele Iraclid, pe care-l avusese protoconsul, și i-a poruncit să meargă în Sicilia, ca să-l aducă legat pe Eleodor cel vrednic de moarte. Deci, ducîndu-se Iraclid, cînd a ajuns la ostrov, s-a aflat acolo la mal și Eleodor și i-a urat, zicînd: "Eu sînt acela pe care-l căutați, iată vin de voie, după porunca împărătească. Deci nu mă legați ca pe un osîndit; că dacă n-aș fi voit să viu, aș fi fugit și nu m-ați fi aflat". Acestea auzindu-le, Iraclid s-a minunat și vrăjitorul i-a spus: "Nu vă îngrijiți de lucruri care sînt de prisos, că eu vă duc pe voi într-o zi la Bizanț". Iar ei, auzind acestea, s-au spăimîntat, știind că au făcut 30 de zile pînă au ajuns în Sicilia. Și după ce au cumpărat ceea ce au voit, i-au poruncit să intre în corabie și să plece. Iar vrăjitorul i-a dus pe dînșii la o baie și le-a zis să intre într-însa ca să se scalde, dar să nu-și facă cruce și nici să pomenească numele lui Hristos. Iar ei au intrat și, îndată spălîndu-se, s-au aflat în baia cea împărătească a Constantinopolului și s-au spăimîntat de o minune înfricoșată ca aceasta și, ieșind din baie, și-au găsit afară hainele lor.*

*Deci, mergînd în palatele cele împărătești, au povestit stăpînitorului toate cele întîmplate, care s-a minunat de covîrșitoarea păgînatate a vrăjitorului. Nevorbînd împăratul cu dînsul nicidecum, a poruncit să-i taie capul numaidecît, iar el a cerut să-i dea apă să bea și, aducîndu-i-se un pahar cu apă, s-a făcut că-l bea și intrînd în pahar s-a făcut nevăzut, zicînd: "Rămîi sănătos o, împărate! De data asta, că eu mă duc în cetatea Catanei și acolo să mă cauți". Spăimîntîndu-se împăratul de aceasta, nu se dumirea și nu știa ce să facă. Însă a trimis iarăși pe Iraclid la cetatea Catanei, ca să-l aducă legat ca pe un osîndit. Și mergînd, l-a găsit iarăși la malul mării și i-a heretisit pe ei. Deci vrînd ei să-l lege, le-a zis să nu se ispitească fără folos. Și le-a făgăduit că-i va duce iarăși într-o zi la Bizanț. Și însemnînd marea cu un toiag de dafin, pe care îl ținea în mîini, a făcut un caic și le-a zis să intre într-însul fără de frică și să-și pună și merindea lor; iar ei au intrat cu Iraclid mai pe urmă și într-o zi au ajuns în Bizanț, iar caicul acela, fiindcă era nălucire diavolească, s-a făcut nevăzut, însă ei s-au aflat pe pămînt cu toată sinodia lor și se minunau.*

*Deci s-a auzit vestea în toată cetatea că iarăși a venit Eleodor și toți alergau să-l vadă. Apoi, trecînd pe lîngă casa lui Iraclid, s-a plecat pe fereastră femeia lui Iraclid, cu numele Ethalia, să-i vadă. Și, văzînd pe Eleodor, a scuiptat asupra lor, zicînd: "Ia vedeți, oameni buni, pentru ce fel de lucru s-a dus de două ori în Sicilia bărbatul meu și s-a primejduit". Însă Eleodor s-a mîniat și a zis către dînsa: "Eu te voi face în toată cetatea de rîs". Deci cu cuvîntul semețului a făcut de a urmat și lucrul; căci a pierit focul și nu se afla nicăieri fără numai în trupul Ethaliei. Pentru aceea, oamenii neavînd foc cu care să se slujească, au scos-o cu sila în mijlocul cetății și își lua foc fiecare de la trupul ei. Deci împărații au condamnat pe Eleodor să moară de foame. Iar el, a făcut să fie foamete și lipsă mare pretutîndeni, încît nu se mai aflau bucate de mîncare. De aceea împăratul a poruncit să-i taie capul în temniță, unde era închis. Dar cum și-a ridicat gealatul mîna ca să-i taie capul, s-au arătat două cercuri pe umerii lui care au sărit sus, la acoperiș și l-au desfăcut iar pe acolo a fugit blestematul, zicînd: "Fii sănătos, împărate, și te mîntuiește; caută-mă pe mine iarăși în Catana, ca și mai înainte". Deci s-a dus într-o clipă în Sicilia și acolo făcea iarăși semnele sale cele diavolești.*

*Într-una din zile făcîndu-se alergare de cai, Eleodor a găsit pe un nepot al fericitului Leon, care se numea Hrisis și a zis către dînsul: "Pot să-ți fac un cal așa cum n-are nimeni mai bun". Deci, cu cuvîntul s-a făcut și lucrul prin nălucirea diavolului și, încălecînd Hrisis pe cal, s-a făcut minunat în toată privescerea și toți s-au spăimîntat; apoi, poruncind eparhul să-i aducă acel cal de mare preț, calul s-a făcut nevăzut. Cuviosul Leon a povestit eparhului pricina; de aceea a închis în temniță pe Eleodor ca pe un vrăjitor și l-a condamnat la moarte. Scofîndu-l*

gealații să-i taie capul, el le-a fâgăduit trei litre de aur ca să-l elibereze și, primind gealații, el a făcut prin nălucire o piatră ce se părea a fi de aur; și aceia, luînd-o, l-au eliberat, zicînd către eparh că a fugit prin nălucire diavolească. Apoi, vrînd ei să împartă aurul, l-au găsit piatră ca mai înainte. **Acestea și altele făcea blestematul, pe care le lăsăm spre a nu lungi povestirea și să nu întinăm auzurile voastre. Vom povesti numai ce fel de sfîrșit rău a avut el, precum i se cădea.**

**De multe ori îl sfătuia pe el preamiliostivul păstor Leon, pentru bunătatea lui Hristos, și-l ruga să înceteze faptele lui cele rele, ca să nu se muncească de trei ori ticălosul în focul cel veșnic, împreună cu diavoli, dar el n-a primit, ci făcea și mai multe rele, socotînd că sînt bîrfeli sfătuirile și poruncile sfîntului. Adăugînd fărădelegi peste fărădelegi, a îndrăznit semețul a intra și în sfînta biserică, ca să ia în rîs preacuratele și dumnezeieștile Taine. Căci într-o zi, cînd era un praznic mare și sfîntul slujea Sfînta Liturghie, a intrat și necuratul Eleodor, care juca cu picioarele fără de rînduială și zicea bîrfeli și hule spre rîs, încît se fălea că va face pe sfînt și pe toți ceilalți să joace; dar n-a putut, căci dumnezeiasca putere a oprit relele lucrări ale diavolului.**

Această obrăznicie a deșertului de minte îngreșoșînd pe slujitorul lui Dumnezeu Leon, a îngenuncheat și s-a rugat lui Dumnezeu fierbinte să-i ajute ca să rușineze măiestriile lui. După rugăciune a alergat afară din sfîntul altar, după ce s-a împărțășit cu Sfintele Taine, mai înainte de a se dezbrăca de sfintele veșminte și a legat tare de grumaji, cu omoforul său, pe Eleodor, zicînd: "Domnul Dumnezeu, cel ce a gonit din cer pe tatăl tău, diavolul, să te certe ca să nu mai poți lucra vrăjile tale, spre amăgirea și pierzania multora". Acestea zicînd, l-a tras pînă la locul celor osîndiți, care se numea Ahilion, și a poruncit mulțimii poporului să adune lemne multe și să facă foc mare și după ce mai înainte l-a silit a mărturisi toate faptele lui rele, l-a tras și au intrat împreună în foc; și a stat acolo pururea pomenitul, pînă cînd a ars Eleodor desăvîrșit și s-a făcut cenușă pierzătoare. Deci, cu osîndă dreaptă, nedreptul s-a ars în foc, ca un moștenitor al iadului, și s-a dus în focul cel veșnic.

Dar, marele arhiereu și făcătorul de minuni Leon nu numai că a ieșit din văpaie nevătămat, spre spaima celor ce îl vedeau, dar nici de sfînșitele lui veșminte nu a îndrăznit să se atingă focul, nici să le ardă sau măcar un fir de păr din sfînșitul și precinstitul său cap. Tot așa de demult s-a făcut în Babilon o minune înfricoșată ca aceasta, pe vremea lui Nabucodonosor, cu trei sfînși tineri, pe care, văzînd-o, cei de față s-au spăimîntat și slăveau cu mare glas pe Domnul, Care făcea niște minuni ca acestea ca să preamărească pe robul său. Vestea aceasta străbătînd în toate părțile, împăratul Constantinopolului a trimis la sfînt scrisori, prin care îl ruga să vină la dînsul să-l vadă și să-l binecuvînteze, iar el s-a dus, ca să nu se arate neascultător poruncii împărătești. Acolo însuși împăratul l-a cinstit cu evlavie și cu cucernicie, văzîndu-i fața cea încuviințată a petrecerii îngerești, darul Sfîntului Duh, strălucirea și lucrarea semnelor celor negrăite; căci a săvîrșit acolo în împărăteasca cetate multe minuni, iar mai ales a pus cărbuni aprinși și tămîie în haina sa și i-a tămîiat spre slava și marea cuviință a lui Dumnezeu. Pentru aceea, văzînd o minune ca aceasta, s-au spăimîntat toți și cînd el a voit să se întoarcă la scaunul său, toți l-au petrecut cu mare cinste și evlavie, precum se cădea.<sup>348</sup>

Dar aceste minuni de hipnotizare în masă a celor neprotejați de lucrarea smerită de pocăință, au fost o constantă în viața bietului amăgit și amăgitor de la Prislop, nu sunt numai o mărturie izolată, pentru a nu crede în ea. E adevărat că în fața unora sfînșia sa le-a negat spre sfârșitul vieții. În acest caz avem de ales între două variante:

1. ori nu e Sfânt, fiindcă nu a făcut minuni, iar lucrarea lui e rătăcită și învață erezii;
2. ori nu e Sfânt fiindcă a făcut minuni diavolești și lucrarea lui e rătăcită, învățînd și erezii.

Ucenicii sfînșiei sale se scârbesc cînd le arăți rătăcirea sa de la adevăr și aduc ca un ultim argument „infașibil” că a făcut minuni. Cu aceasta ei cred că nu pot fi biruiți de nimeni în demonstrația lor că e Sfânt.

<sup>348</sup> Viețile Sfînșilor, Ed. Mănăstirea Sihăstria, <sup>2</sup>2005, 20.02.

În realitate ei nu dovedesc prin aceasta decât că nu sunt lămuriți în Ortodoxie și de aceea au fost înșelați cu ușurință că ar fi Sfânt.

*Sfântul "încătușat"*

*Deși a ajuns la închisoare și la Canal, deși a avut domiciliu forțat, părintele Arsenie nu a fost niciodată condamnat, pentru simplul motiv ca cei care erau maeștri ai înscenărilor și minciunii nu au reușit să-i găsească vreodată o vina [și aceasta ne spune multe despre compromisiunile pe care le făcea cu regimul comunist. Toți mărturisitorii nevinovați în temnițele comuniste primeau condamnări grele, numai el nu. Și atunci cum a fost prigonit? Vom vedea mai jos că nici la suplicii nu a fost supus, ci a avut parte de distracția de a-și exersa pe deținuți și temniceri puterile dobândite de la diavolul cu care făcuse un pact mai puțin clasic, prin pecetluirea printr-o spovedanie mincinoasă pe care i-a administrat-o la pachet cu înșelarea că ar fi un duhovnic „sfânt” mort de sute de ani – n.n.]. Judecând după ceea ce spun cei care l-au cunoscut în perioada de detenție și cei care au fost în preajma lui, merita să ne întrebăm dacă nu cumva părintele s-a supus acestor suplicii numai pentru a-i ajuta pe cei năpăstuiți de acolo, din locurile de detenție. Unul din apropiații părintelui povestește:*

*"In Dobrogea, la Canal, unde a fost dus a doua oară părintele, era foarte greu. Aveau norma zilnică de săpat, iar ei erau oameni nevoiași, nemâncați și nu puteau să sape. Părintele spunea: «Oameni buni, lăsați ca săpăm noi» [vedeți, recunoștea... Nu săpa singur să îi ajute, se folosea și de îngerii căzuți care îi slujeau – n.n.]. Si nu se știe cum făcea cu puterea lui, ca întotdeauna reușeau să sape, să isprăvească. Noaptea însă dispărea, nimeni nu știa în ce fel. Gardienii începuseră să vorbească între ei: «Este unul care dispăre noaptea!». Odată, când s-a întors din afara lagărului, părintele i-a spus unui gardian:*

*«Sa nu te temi, ca nu-ti va face nimeni nimic». Azi așa, mâine așa, gardianul le-a spus și celorlalți: «Eu sunt nebun sau am vedenii, este unul care dispăre». A spus și la schimbul de garda. Intr-una din nopți, s-au pus să-l vada, căci el își oficia sfânta liturghie în timpul nopții [cum pot oamenii sărmanii, să se amăgească, hulind. Cum puteau numi liturghia neagră ce o făcea Părintele Arsenie Boca ca fiind sfântă? Fiindcă adevărata Sfântă Liturghie nu se face niciodată în stare de transă– n.n.]. L-au văzut în afara închisorii, mișcând din buze și rugându-se. Au vrut atunci să-l scoată din rugăciune, să-l trezească [dormea, era și el hipnotizat. Cum sunt Sfinții care au atâtă trezvie și atenție însoțită de delicatețe față de cei din jur și pază ca să nu își arate lucrarea lor ascunsă, și cum era bietul amăgit! – n.n.]. Dar nu puteau să facă nimic, era de neclintit. [era posedat, în transă – n.n.]*

*Ușile mari, cu lacate grele, se deschideau în fata lui, atât noaptea, când pleca, cât și dimineața, când se întorcea"[Sfântul Apostol Petru a pățimit o singură dată aceasta, la porunca lui Dumnezeu prin rugăciunile Sfintei Biserici și îi cinstim lanțurile, ca rod al dragostei bisericesti, Părintele Arsenie Boca o făcea el însuși, la comandă, regulat, prin concentrarea și intrarea în transă, ca să se arate pe sine făcător de minuni și să-și asigure o detenție comodă și o eliberare rapidă. De aceea nici nu îl cinstim. Excesele sunt diavolești și vedetismul, chiar și în minuni, arată un suflet egoist, izolat, alungător al dragostei Bisericești– n.n.] [...]*

*Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „Lăsați-mă puțin, că mergem imediat”. Nu au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „V-am spus să mă lăsați puțin și mergem”. Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „Să plecăm”. Dacă nu era îngăduiu de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri [dar oare nu este aceasta valabil cu orice om. care om poate fi arestat, dacă Dumnezeu nu îngăduie. Iar uneori Dumnezeu îngăduie să lucreze și puterile diavolești pentru ca să ne învețe pe noi a nu căuta minuni, ci adevărul – n.n.].*

*Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. Închideau celula și iar îl vedeau și s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis:*

*„Noi nu putem să fim așa ceva aici, cum de fim un om nevinovat în pușcărie?” [nu erau iscușiți în aflarea adevărului. Disparițiile nu sunt semn de nevinovăție, și dracii dispar și cu câtă vină se încarcă fiindcă ne amăgesc pentru a-i iubi pe ei... – n.n.]*

*Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „îmi dai voie să mă odihnesc puțin?”. Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.*

*La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „Ti-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?” Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare!*

**[aici cine minte ucenicul sau Părintele Arsenie Boca?]**

*Mi-a povestit că în acest timp, cât se afla la canal, a decedat mama sa și se zvonise că el ar fi evadat de la canal, motiv pentru care organele de stat au căutat să se convingă dacă este adevărat sau nu. În realitate, el nu evadase și se afla la canal. A arătat că a presimțit că s-a întâmplat ceva acasă, dar nu a știut până nu s-a comunicat oficial.<sup>349</sup>*

**ori minte Părintele Arsenie Boca, ori mint ucenicii. Cum rămâne cu hocus-pocus nu e Arsenie/ba e Arsenie care știe tot și este și la înmormântarea mamei? – n.n.]**

*Când l-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgănescu, era mâhnit, și avea de ce să fie. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop [și atunci de ce nu a revenit la slujirea ei, în altă parte. Nu i se mai oferea soluția să fie vedetă? De ce neapărat la Prislop? După 1964, dacă nu ar fi încălcat Sfintele Canoane, ca să nu mai fie vrednic de slujirea preoțească, toți deținuții politici, chiar și cei legionari, au putut să-și reia și călugăria și preoția. Sfinția sa de ce nu a făcut așa? – n.n.] și cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost cred asta: **că ne-a descoperit nouă multe taine, la toți, la multă lume și n-am urmat nimic din ele** [ce păcat să îți pară rău că nu se urmează tainele descoperite. Dacă ar fi dat sfaturi de pocăință, ar fi de înțeles mâhnirea că se periclita mântuirea celui sfătuit. Dar ce bucurie poate fi mai mare decât aceea a nu se urma proorociile demonilor și că scapă oamenii de înșelare? Dar dacă sfinția sa era amăgit, e de înțeles, fiindcă avea o confuzie gravă între duhuri și Sfântul Duh – n.n.]. **Asta a fost cea mai mare mâhnire.***

*În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage și și-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Și i-a apărut un înger care i-a vorbit și i-a spus așa: „Ti-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, și spune la lume să se întoarcă din căile rele”, iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pământul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: „Spre mâhnirea mea, nu s-a întors lumea la credință” [ploaie din cer pot aduce și dracii, fiindcă apa este o stihie, cum este și focul. Chiar și dacă oamenii ajung să se amăgească crezând că focul sau ploaia au fost aduse de Dumnezeu, totuși Satan are îngăduința să îl aducă, pentru a ne lămuri noi credința: credem mai mult în min(c)iuni sau în adevăr? Iov 1:12 Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu. [...] Iov 1:16 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!”. Chiar și oamenii pot provoca ploaie artificială. Dar credința autentică (nu cea în Părintele Arsenie Boca, la care vin*

<sup>349</sup> <[https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie\\_Boca#Prigoana\\_.C8.99i\\_martirajul\\_dup.C4.83\\_gratii](https://ro.wikipedia.org/wiki/Arsenie_Boca#Prigoana_.C8.99i_martirajul_dup.C4.83_gratii)>, joi, 24 septembrie 2015.

mulți prin duhurile amăgirii, crezând că au ajuns la liman) este o harismă a Sfântul Duh. Ea nu poate veni prin lucrarea unui înșelat, chiar dacă este amăgit prin îndulcirea de sine până la lacrimile de slavă deșartă – n.n.]. *Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbați pentru îndreptarea omului și el tot rău este. Și totuși Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unii, că ne-a ajutat și ne ajută mereu.*

***Cu rugăciunea, Părintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut să vină la noi în țară*** [ce minciună grosolană! Cei care au citit viața Părintelui Cleopa au aflat cu câtă durere, cu câte lacrimi și cu ce rugăciuni s-a rugat acesta la Maica Domnului și Ea Însăși a oprit venirea sovieticilor. Ce mândrie să spui că X sau Y blochează armatele. Da, rugăciunile Părintelui Cleopa au contat foarte mult, sfinția sa trecând hotarul despătimirii și al desăvârșirii, lucru evident din cuvintele sfinției sale limpezi, ce nu se abat nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie și care duc la pocăință (nu la îndulcirea de minuni). Dar nici un om evlavios, așa cum sunt ucenicii sfinției sale, nu spune că starețul de la Sihăstria a blocat pe ruși, deși îl laudă, arătând prin aceasta că roadele sale au fost echilibrate, cum a fost și sfinția sa. Și prin aceasta vedem că Părintele Cleopa a avut o viață centrată pe Hristos (căci și ucenicii sfinției sale nu se centrează pe el ci pe pocăința în Hristos, cum fac toți Ortodocșii), trăgând concluzia că sfinția sa, și din acest punct de vedere, poate fi un model de sfințenie Ortodoxă.

Haideți să citim cu toții cum a fost, în realitate:

#### **MĂRTURII**

*Părintele Cleopa - un far în furtună*<sup>350</sup>

*Parisul devenise centrul politic al diasporei Române, centrul spiritual însă se afla tainic la Mănăstirea Sihăstria.*

*După o călătorie obositoare am ajuns în Moldova. Prima noapte, era la 22 august 1968, am dormit la Mănăstirea Agapia. M-am trezit devreme și am ieșit să văd dacă automobilul meu e încă în bună stare. Un șoc puternic m-a înghețat. În parcare, cele peste o sută de mașini care se îngrămădiseră în ajun să capete un loc mai ferit, dispăruseră în timpul nopții.*

*În piața pustie rămăseseră două mașini, una a mea, cealaltă a unui pastor belgian. Trupele sovietice intraseră în Cehoslovacia. Rudele și prietenii care veniseră să mă vadă m-au înconjurat cu țipete disperate: "Vin rușii! Ce stai? Fugi! Pleacă! Gândește-te la copiii tăi. De vă prind rușii, vă nenorocesc". întrebai: „Dar voi?! Nu v-ați săturat de atâta suferință?”*

*N-am plecat. Fugisem de ruși în 1944; încă le mai simțeam răsuflarea fierbinte în ceață; acum mă dădeam de bună voie în mâinile lor. Singura persoană care a înțeles de ce rămân a fost stareța Eustochia. M-a sfătuit să mă duc la Sihăstria să-l văd pe Părintele Cleopa de care auzisem. Era oarecum duhovnicul întregii țări. Am urcat pe cărarea pietruită, nu m-am oprit la Secu și, aproape de amiază, mi-am ajuns țelul. Oamenii nenumărați se învârteau prin curtea mănăstirii, vorbeau turmentați de frică, se rugau, plângeau. Eram într-un cazan în clocot. Părintele Cleopa tocmai ieșea din biserică. Vru să urc spre el, dar rămăsei deodată înlemnit. Bătrânul călugăr, cu părul și barba răvășită, șchiopăta ținut de brațe de doi monahi. Dar șarpele nesocotinței, al bănuielilor deșarte, prinse a se zvârcoli în mintea mea. **Cred că, deznădăjduit, am șoptit cam tare osânda mea: "Doamne, Dumnezeule, e beat!"** (vedeți cum nu se sfiesc ucenicii să îl și jignească, atunci când li se pare ceva necuviincios? Ucenicii sfinției sale sunt atenți la ceea ce culeg și de la cine culeg. Nu merg după idei preconceptuate sau hipnoză – n.n.)*

*In grupul în care înaintam și eu se produse o oarecare rumoare. Dar starețul [Caliopie] care mă ajunsese din urmă, mă făcu de rușine: „Știi că n-a mai dormit de alaltăieri? Priveghează în biserică, se roagă să nu vină rușii”* (nu a făcut circ cu balta de lacrimi pentru a fi verificată, ca să convingă pe alți că e Sfânt, ci s-a ostenit două zile luptându-se cu „robul rău somnul” priveghind, nepăsându-i că unii oamenii îl vor cataloga drept beat – n.n.). **Cleopa și-a făcut loc printre pelerinii care constituiau un baraj de neclintit, s-a apropiat și m-a salutat prietenos: „Ai venit? Bine ai venit! Te așteptam de mult”** (nu l-a catalogat drept dezertor, nu

<sup>350</sup> Extras din volumul Părintele Cleopa Ilie. Prieten al sfinților și duhovnic al credincioșilor - in memoriam, Ed. Trinitas, Iași, 2005, pag. 244-246.

s-a purtat ca un bici al lui Dumnezeu vădindu-i public păcatele, ca să-l impresioneze că e Sfânt, ci i-a arătat multă dragoste, necruțându-se pe sine prin somn, ci jertfindu-și odihna de dragul pelerinului, dându-i din roadele pustiei, căci era flămând și, mai ales, păstrându-i libertatea prin cuvinte dumnezeiești, potrivite cu nevoile lui. Nu l-a fulgerat cu privirea, nu l-a făcut idolatru în jurul său. Ce minunat este Dumnezeu în sfinții săi și ce diferiți sunt aceștia față de Părintele Arsenie Boca! – n.n.) . *M-a poftit în chilia sa. S-a spălat și, înviorat, m-a invitat să-l însoțesc la plimbare. Două ceasuri bune l-am urmat pe cărările șerpuite ale munților. A vorbit el tot timpul. Nu mâncasem, îmi culegea boabe și ierburi. A predicat, dar predica lui alterna cu un șir de istorioare poznașe din viața lui, spuse de un Ion Creangă sfințit.*

***La întoarcere a vorbit de pe cerdac poporului. Mă prezentă ca pe un frate de departe, recunoscut, și îi rugă pe cei ce așteptau de cu seară să mă primească între ei*** (răsplată dumnezeiască: pe cel care l-a ocărât public, l-a cinstit public. Nu cum făcea Părintele Arsenie Boca: pe cei ce erau mârniți că vădea public păcatele oamenilor, ca pârașul la Judecată, și plecau cu discreție dezamăgiți că nu găseau la Prislop o lucrare a Evangheliei, sfinția sa îi ocăra public ca dezertori – n.n.), *Fiindcă îmi închipuiam că el postea, n-am mâncat nici eu. Cu greu m-am desprins din ochii lui pătrunzători și totuși blânzi.* (cu greu, dar a avut libertatea de a se desprinde. Dragostea și blândețea Părintelui Cleopa îl făceau să-i îndrăgească privirea și să ia hrană pentru suflet din ea. Nu găsea în ea frica paralizantă, fulgerele care cutremură și mânia vadnicului public de păcate, pe care o mărturisesc ucenicii prizonieri ai Părintelui Arsenie Boca – n.n.)

*Seara, la Agapia, am povestit Maicii Eustochia de sfaturile lui* (sfaturile, nu privirea și falsele minuni și proorocii, care sunt subiectele de discuție ale fanilor de la Prislop – n.n.). *Nu bănuiam atunci că drumul meu la Sihăstria, în zilele când haosul în țară creștea, va deveni literatură.*

*Întors la București, mi-a comunicat Patriarhul că sunt invitat la o scurtă ședință cu niște „tovarăși” la Comitetul Central: „Faci absolut ce vrei tu, nu uita că tu ești liber!”. „Și ce să le spun?”. „Te privește”. M-am dus pe jos cu destulă emoție în pânțele. Ascensorul, la care mă condusesse un gradat, zgâlțâi la pornire, periculos, după cum mi s-a părut, însoțitorul meu m-a liniștit: „Asta rezistă, că e făcut înainte de vremea noastră”. Am mai urcat o scară și am intrat într-un salon; mă așteptau trei persoane, un șef, comportându-se ca toți șefii din România, un secretar cu un creion în mână și un al treilea, pe care l-am taxat de auditor, după urechile lui uriașe. Șeful a spus câteva cuvinte la început, dar a închis repede gura, fiindcă uitase să schimbe tonul de politruc obișnuit. A revenit cu un glas dulce, melodios... „Domnule profesor, știm ce ați făcut minut cu minut din clipa când ați aflat că o invazie a unui stat vecin cu noi ar fi posibilă”. „M-ați urmărit?!”. Auditorul zâmbi, parcă ar fi mușcat într-o lămâie. „Sigur că v-ați dat seama, a fost numai pentru protecția dvs. Ați afirmat față de toți cunoscuții dvs. că rușii nu vor veni, ba chiar ați vorbit în public în gara de la Fălticeni și în grădina Copou la Iași, repetând insistent convingerea dvs. că nu se va întâmpla nimic. N-ați luat contact cu ambasada dvs. cum au făcut toți turiștii germani. N-ați fost la ambasada americană și la nici una de dincolo de ceea ce numiți dvs. «cortina de fier». Știți ceva? Ce e? Ce știți?”*

*Ideea îmi veni în acel minut: „Bineînțeles că știu”. Auditorul sumbru croncăni: „De unde?”. Președintele sună; un chelner apărui: „Doriți cafele?”. „Cafele”, porunci. Apoi se clăti cu miere de albine: „Așa e, știți ceva?”. Încercai și eu să vorbesc ca un președinte, dar eşuai. Cred asta, fiindcă anchetatorii nu au înțeles. „Știu de la Cleopa”. Toți trei rămaseră cu gura deschisă ca la dentist. Nu priceuseră. Președintele făcu un semn secretarului, fii perspicace, scrie tot! Acesta își mări viteza rotocoalelor pe blocnotesul său. „O persoană? Cine mai e și asta? O spioancă?” „Nu asta, ci acesta”. „Indiferent. Ce-a spus?”. „A spus să nu ne fie frică, rușii nu vor intra. A fost mare răscoală în cer. Dar s-a rugat Maica Domnului să nu se verse paharul. Să nu cadă pedeapsa, ca întotdeauna, pe români”. Președintele se oțări, auditorul se mânie de-a binelea. Un plesnet suav răsună peste tăcerea noastră. Nu era nimic grav. Creionul secretarului consternat se rupsesse.*

*Tocmai în acest moment, nefericitul chelner apăru cu patru ceșcuțe de cafea fumegânde. Șeful îl amenință cu pumnul: „Ieși afară!”.*

*Paul Miron, Germania*<sup>351</sup>

Să continuăm acum, după ce ne-am răcorit cu frumoasele și amuzantele istorisiri duhovnicești spuse cu dragoste și echilibru, în duhul Părintelui Cleopa, de către ucenicii lui, influențați de către el, cu penibilele povestiri de grădiniță ale ucenicilor Părintelui Arsenie Boca.

– n.n.] .

*Spunea părintele Daniil că în 1968 el era la Drăgănescu și l-a trimis să-l cheme din biserică.*

*Tocmai se zvonise ca urmează un război (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biserică, dar nu-l găsea; s-a dus în altar și l-a găsit în genunchi, plâns. S-a șters repede la ochi. Părintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost Părintele și era umed locul de la plânsul Părintelui [ce verificări și curiozități lipsite de discreție. Spectaculos și în lacrimi – n.n.] . L-a întrebat mai târziu de ce a plâns. Nu i-a răspuns, dar mai apoi i-a zis că rușii sunt la granițele țării [lucru pe care îl știau toți, după cum am văzut în istorisirea de mai sus. Nu trebuia să fii prooroc ca să o afli. – n.n.] . A plâns Părintele pentru neamul românesc [aceasta este interpretarea ucenicilor. Dar, poate, îl dorea măseaua – n.n.]. (Gheorghe Silea, 45 ani - Sâmbăta de Sus)*

*Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo. (Prof. C.F.)<sup>352</sup>*

La fel fac și vrăjitorii hinduși:

*Așadar, se învață despre Krishna că a întreținut relații sexuale cu 16.000 de femei și a dobândit 180.000 de fii. În fotografia alăturată este înfățișat făcând curte fiicelor de păstori dintr-un sat. Cu fluierul său dulce le vrăjea pe femeile care, lăsându-si în urmă familiile și rușinea, alergau să-l întâlnească. Vrând să le mulțumească pe toate, Krishna le-a hipnotizat în grup, făcând-o pe fiecare dintre ele să creadă că dansează împreună cu el. Krishna a dansat însă numai cu o favorită a sa, pe nume Rada, care era căsătorită. Când gelosul ei soț s-a apropiat cu intenția de a-i prinde în flagrant, Krishna a luat forma zeiței Kali și astfel bărbatul, în loc să asiste la o scenă de adulter, a văzut-o pur și simplu pe soția lui rugându-se zeiței Kali!*

*Deci zeul, în timp ce îi învață pe oameni ascetismul, yoga, devotamentul față de el, față de virtute, în viața personală se dovedește obsedat sexual, iubitor de plăcere, adulter, vicelan, ipocrit, mincinos, gata oricând să însele, să destrame familii și să calce în picioare cinstea soților. Acestea sunt relatările „istoriei sfinte”.<sup>353</sup>*

La fel fac și cei considerați sfinți de către latini, fiind de fapt eretici înșelați:

*Biserica a fost convinsă că rănile de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp.*

<sup>351</sup> 81-85

<sup>352</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

<sup>353</sup> Dyonysios FARASIOTIS, *Marii inițiați...*, p. 218



***Părintele Pio, pe numele real Francisco Forgione, a murit în 1968 și a fost canonizat de Papa Ioan Paul al II-lea în 2002.***<sup>354</sup>

Pentru a ne lămuri cum lucrează Dumnezeu să vedem mai multe minuni reale, nu amăgitoare, pe care satana le-a copiat în cele de mai sus, pentru a înșela masele de oameni sărmani:

*Fap 5:18 Și au pus mâna pe apostoli și i-au băgat în temnița obștească. 19 Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis: 20 Mergeți și, stând, graiiți poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia. 21 Și, auzind, au intrat de dimineață în templu și învățau. Dar venind arhiereul și cei împreună cu el, au adunat sinedriul și tot sfatul bătrânilor fiilor lui Israel și au trimis la temniță să-i aducă pe apostoli. 22 Dar, ducându-se, slugile nu i-au găsit în temniță și, întorcându-se, au vestit, 23 Zicând: Temnița am găsit-o încuiată în toată siguranța și pe paznici stând la uși, dar când am descuiat, înăuntru n-am găsit pe nimeni. 24 Când au auzit aceste cuvinte, căpetenia pazei templului și arhiereii erau nedumeriți cu privire la ei, ce-ar putea să fie aceasta. 25 Dar venind cineva, le-a dat de veste: Iată, bărbații pe care i-ați pus în temniță sunt în templu, stând și învățând poporul. 26 Atunci, ducându-se, căpetenia pazei templului împreună cu slujitorii i-au adus dar nu cu sila, că se temeau de popor să nu-i omoare cu pietre. 27 Și, aducându-i, i-au pus în fața sinedriului. Iar arhiereul i-a întrebat, 28 Zicând: Au nu v-am poruncit vouă cu poruncă să nu mai învățați în numele acesta? Și iată ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și voiți să aduceți asupra noastră sângele Acestui Om! 29 Iar Petru și apostolii, răspunzând, au zis: Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni. 30 Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Iisus, pe Care voi L-ați omorât, spânzurându-L pe lemn. 31 Pe Acesta, Dumnezeu, prin dreapta Sa, L-a înălțat Stăpânitor și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor. 32 Și suntem martori ai acestor cuvinte noi și Duhul Sfânt, pe Care Dumnezeu L-a dat celor ce Îl ascultă. 33 Iar ei, auzind, se mâniau foarte și se sfătuiau să-i omoare.*

Vedem că Sfinții Apostoli nu au trecut prin ușile încuiate (neavând trupurile înviate), ci îngerul le-a deschis și nu pentru a impresiona pe arhierei, ci pentru a propovădui la mulțime lucruri care se înțelegeau că erau împotriva doctrinei cărturarilor și fariseilor, ascultând mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Arhiereii în final vor vrea să îi omoare, doar sfatul lui Gamaliel îi va reține o vreme, după care vor declanșa din nou o prigoană sângeroasă, Apostolii fiind obligați să se împrăstie în lume.

Spre deosebire de adevărata minune, hipnozele în lanț declanșate de Părintele Arsenie Boca au ca centru pe sine, ne fiind ajutat de îngeri (pentru smerenie) și nefiind voia lui Dumnezeu ca o urmare a necesității de a propovădui și a rugăciunii, ci descurcându-se de unul singur, la comandă, după cum voia. El se întoarce pentru spectacol înapoi în temniță, apare și dispăre nefiresc, fără să se deschidă ușile temniței (lucru imposibil pentru un trup încă neînviat), iar securiștii paralizați de sfinția sa se hotărăsc să scape de el. Părintele Arsenie Boca, după eliberare, propovăduiește socialismul și comunismul, atât prin viața de o „decentă” conformă cu noua orânduire (prin conviețuirea alături de Maica Zamfira, fără vreo urmă de monahism), dar și prin scrieri, arătându-se colaborator și scăpând de orice fel de prigoană.

*Fap 12:7 Și iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Și lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deșteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Și lanțurile i-au căzut de la mâini. 8 Și a zis îngerul către el: Încinge-te și încălță-te cu sandalele. Și el a făcut așa. Și i-a zis lui: Pune haina pe tine și vino după mine. 9 Și, ieșind, mergea după înger, dar nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie. 10 Și trecând de straja întâi și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, și poarta s-a deschis singură. Și ieșind, au trecut o uliță și îndată îngerul s-a depărtat de la el. 11 Și Petru, venindu-și în sine, a zis: Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toate câte aștepta poporul iudeilor. 12 Și chibzuind, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau. 13 Și bătând Petru la ușa de la poartă, o slujnică cu numele Rodi, s-a dus să asculte. 14 Și recunoscând*

<sup>354</sup> <<http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>>, joi, 25 iunie 2015.

glasul lui Petru, de bucurie nu a deschis ușa, ci, alergând înăuntru, a spus că Petru stă înaintea porții. 15 Iar ei au zis către ea: Ai înnebunit. Dar ea stăruia că este așa. Iar ei ziceau: Este îngerul lui. 16 Dar Petru bătea mereu în poartă. Și deschizându-i, l-au văzut și au rămas uimiți. 17 Și făcându-le semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum l-a scos Domnul pe el din temniță. Și a zis: Vestiți acestea lui Iacov și fraților. Și ieșind, s-a dus în alt loc. 18 Și făcându-se ziuă, mare a fost tulburarea între ostași: Ce s-a făcut, oare, cu Petru? 19 Iar Irod cerându-l și negăsindu-l, după ce au fost cercetați paznicii, a poruncit să fie uciși. Și el, coborând din Iudeea la Cezareea, a rămas acolo.

Sfântul Apostol Petru, căpetenia Apostolilor, nu s-a rugat să plece din interes personal, nici măcar pentru înmormântarea mamei sau a soacrei. Nici măcar nu a vrut să plece, fiindcă iubea a suferi pentru Hristos fără încetare. În schimb se ruga Sfânta Biserică pentru el și Dumnezeu pentru folosul Ei, îl eliberează eficient. Nicăieri nu se spune că pentru puterile sale Sfântul Apostol pleca și venea de câte ori dorea. El este smerit, dispus la jertfă și suferință pentru Hristos și supus Sfintei Biserici, laudând pe Domnul în minunile Lui, chiar dacă le făcea prin îngeri, dar și în prigoanele pentru El, răbdându-le fără evadări. Este limpede pentru oricine că mesajul Apostolic este centrarea pe Hristos și Trupul Lui Sfânta Biserică în duh de jertfă, arătând și neputințele proprii, chiar și ale Apostolilor, iar mesajul Părintelui Arsenie Boca, atât cel personal, prin scris sau pictură, cât și cel al ucenicilor este unul centrat pe sfinția sa, în duh de voie proprie capricioasă, lucrătoare spre confort și prin minuni, prezentându-l ca pe un erou infailibil, exact așa cum fac păgânii cu zeii lor și latinii cu cei considerați de ei Sfinți. Pictorul de la Drăgănescu, dacă ar fi fost un mărturisitor Ortodox ar fi rămas în temniță ca și ceilalți Părinți, evitând originalitatea și s-ar fi smerit prin suferință, fiind învățat de către ei Ortodoxia.

Chiar dacă ar fi fost înștiințat de Sfântul Duh, iar nu de duhurile necurate pitonicești, de moartea mamei sale, ar fi rămas în temniță și cu credință s-ar fi rugat pentru ea, știind că la Dumnezeu nu contează prezența trupească, ci lucrarea minții în smerenia ascunsului. Se vede că nu a citit, sau nu a înțeles, sau nu a crezut, sau nu a iubit Sfânta Evanghelie:

*Mat 8:5 Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, 6 Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit. 7 Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. 8 Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: **Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.** 9 **Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.** 10 Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: **Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință** [din păcate nici la Părintele Arsenie Boca, care avea nevoie să meargă la înmormântarea mamei și să demonstreze gardienilor ce făcător de minuni este, și nici la ucenicii săi care se laudă cu aceasta, vrând să ne convingă că poate exista sfântul Excepție ce nu se conduce în viață după Sfânta Evanghelie – n.n.]. 11 **Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor** [este limpede că cei care au credința sutașului vor fi primiți în împărăție. Dar cu ceilalți, ce va fi? – n.n.]. 12 **Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.** 13 Și a zis Iisus sutașului: **Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.***

*Mat 6:5 Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor* [este limpede că nici la canal sau în celulă, ca să se arate că dispare și apare, neputând fi clintit când se roagă, pentru a fi și mai spectaculos și a atrage tuturor atenția asupra sa – n.n.], *stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor.* 6 *Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.*

\*\*\*

Mai avem și alți Sfinți în Istoria Sfintei Biserici, unii purtați de draci la distanță, alții de alți Sfinți, sau chiar de Sfântul Duh, dar de fiecare dată nu au făcut-o gratuit, pentru spectacol și interes personal, ci pentru folosul înțeleghător în pocăință al întregii Sfintei Biserici.

Să cercetăm, de pildă, un caz de o frumusețe rară: Sfântul Iosif, făcătorul de canoane. Vom vedea că răpirea lui s-a făcut tocmai spre apărarea întărirea cultului Sfintelor Icoane canonice, pentru lauda Sfinților și că, deși vedea cu duhul păcatele ucenicilor săi, niciodată nu le arăta pe față ce au greșit, ci îi conducea cu cuvinte înțelepte, de pocăință generală, ca ei înșiși să vină la propria muștrare de sine și să le mărturisească, căci numai așa se puteau vindeca de patimi și primi cununa mucenicească a spovedaniei. Veți vedea, așadar, cum lucrarea Sfântului Duh prin el este diametral opusă lucrării duhurilor necurate prin Părintele Arsenie Boca care atacă Sfintele Icoane, atât în concepția teoretică cât și în realizarea picturală înlocuind pe Sfinți și chiar pe Hristos cu asemănarea sa, lauda de sine fiind prezentă de la un cap la altul în mesajul sfinției sale, iar cruzimea față de ucenici prin vădirea publică a păcatelor (ce i-a dat numele de bici al lui Dumnezeu) fiind tipic diavolească. De aceea și sfârșitul le-a fost așa de diferit. Sfântul Iosif întâmpinat de Sfinți și mărturisit de Sfânta Biserică, având Sfinte Moaște, făcând adevărate minuni în viață și după adormire, iar Părintele Arsenie Boca, după cum vom vedea în capitolul dedicat morții sfinției sale, având sfârșit urât, îndoielnic, cu minuni nălucitoare drăcești, având oase negre și fiind respins de Sfânta Biserică prin toate cele 7 Sfinte Sinoade Ecumenice.

*Fericitul Iosif, înștiințându-se de mucenicescul sfârșit al episcopului, s-a bucurat foarte mult de a lui neînduplecată bărbăție și mulțumea lui Hristos, Cel ce a întârit la o nevoie ca aceea pe alesul Său ostaș, care, deși alunecase puțin, însă, bine îndreptându-se, a biruit pe vrăjmaș. Încă și pe mulți alții, Sfântul Iosif, de asemenea, i-a izbăvit din sufleteasca pierzare și la Hristos înainte i-a trimis, învățându-i neîncetat spre calea mântuirii. Și singur el de Dumnezeu se păzea de moarte, ca spre folosul celor mai mulți, viața lui să se lungească.*

*Pățimind Sfântul în temnița aceea șase ani, a sosit cumplitul sfârșit al răucredinciosului împărat Leon Armeanul. Că sosind noaptea praznicului Nașterii lui Hristos, a fost ucis de ostașii săi în biserică, la cântarea Utreniei. Și în același ceas Cuviosul Iosif a fost înștiințat de pierderea aceluia tiran în temnița Critului și a fost liberat cu minune din legături, prin arătarea către dînsul a Sfântului Ierarh Nicolae. Pentru că toată noaptea aceea petrecînd-o fără somn, Sfântul Iosif, cîntările praznicului cîntîndu-le și rugîndu-se, la cîntarea cocoșilor a strălucit o lumină în temniță și a stat înaintea lui un bărbat cu sfințită cuviință și cinstit, îmbrăcat în veșminte arhieresti, cărunt la păr, cu fața luminoasă, grăind către dînsul: "De la Mira Lichiei am venit la tine, fiind trimis de Dumnezeu, ca degrabă să-ți aduc veste de bucurie; pentru că vrăjmașul cel ce a tulburat Biserica și a risipit oile lui Hristos, s-a lipsit de împărăție și de viață, fiind chemat la judecata lui Dumnezeu. Deci, acum ți se cade să te întorci la Constantinopol și cu darul Sfântului Duh care locuiește în tine, pe mulți să-i întărești". Spunîndu-i aceasta, i-a dat o hîrtie și i-a zis: "Primește această hîrtie și o mîncă". Iar scrisoarea era aceasta: "Grăbește, îndurate, și Te sîrguiește ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poți, dacă voiești".*

*Iosif, luînd acea hîrtie și citind-o, a înghițit-o cu bucurie și a zis: "Cît sînt de dulci gîtlejului meu cuvintele acestea". Și i-a poruncit cel ce i se arătase ca să și cînte acele cuvinte și, cîntîndu-le cu bucurie, îndată a văzut lanțurile și obezile sale dezlegate și căzute de pe grumaz, de la mîini și de la picioare și a auzit pe Sfântul Ierarh Nicolae, grăindu-i: "Scoală-te și urmează-mă". Și, sculîndu-se, a ieșit din temniță, deschizîndu-se ușile singure de la sine, iar străjerii temniței nu știau nimic de aceasta. Apoi s-a văzut că era dus prin văzduh de o putere dumnezeiască nevăzută și în puțin timp s-a aflat la Constantinopol, pe calea cea mare care duce în cetate, slăvind pe Dumnezeu pentru o minune ca aceea preaslăvită.*

*După ce Sfântul Iosif a intrat în cetate, n-a găsit între cei vii pe iubitul său părinte, pe Sfântul Grigorie Decapolitul, pentru că se dusesse către Domnul. Dar a văzut numai pe Ioan ucenicul lui și a plîns mult după părintele său Grigorie, că nu s-a învrednicit să-l vadă iarăși viu; și a stat lîngă mormîntul lui împreună cu părintele Ioan. Apoi după multă vreme s-a dus și Ioan către Domnul și l-a îngropat aproape de Sfântul Grigorie. După aceea Cuviosul Iosif s-a mutat în alt loc deosebit și liniștit, afară din cetate, nu departe de biserica Sfântului Ioan Gură de Aur.*

*Acolo sălășluindu-se, a zidit o biserică în numele arhierelui lui Hristos, Nicolae și a adus acolo moaștele la amândoi părinții, ale Sfântului Grigorie Decapolitul și ale lui Ioan. Apoi a întemeiat acolo mănăstire și a adunat frați și venea la dînsul totdeauna mulțime de oameni duhovnicești și mirenești, ca să-i asculte învățăturile lui cele însuflăte de Dumnezeu; pentru că darul Sfântului Duh izvora ca un rîu din gura lui, prin cuvintele cele grăite cu dulceață.*

*Cuviosul Iosif, ducîndu-se o dată în Tesalia, a cîștigat o bună parte din moaștele Sfântului Apostol Vartolomeu, pe care le-a pus cu cinste în mănăstire. Și se învrednicea adesea a-l vedea în vedenia visului, căci avea către dînsul mare dragoste și credință, dorind să împodobească prăznuirea acelu sfînt apostol cu cîntări de laude, dar nu îndrăznea, îndoindu-se de va fi plăcut sfîntului apostol acel lucru, sau nu. El se ruga cu dinadînsul lui Dumnezeu și apostolului Lui, ca să i se dea înștiințare despre aceasta și înțelepciune să i se dăruiască de sus, ca să poată scrie bine stihirile de cîntare.*

*Deci, rugîndu-se el pentru aceasta patruzeci de zile, cu post și cu lacrimi și apropiindu-se ziua pomenirii acelu apostol, la Vecernia praznicului a văzut pe Sfîntul Apostol Vartolomeu, arătîndu-se în altar îmbrăcat în haine albe, perdeaua altarului fiind ridicată și îl chema la dînsul. Ducîndu-se Iosif mai aproape, Sfîntul Apostol a luat de pe dumnezeiasca masă cartea Sfintei Evanghelii și a pus-o pe pieptul lui Iosif, zicîndu-i: "Să te binecuvînteze dreapta Atotputernicului Dumnezeu și să izvorască de pe limba ta cerești ape ale înțelepciunii, facă-se inima ta scaun al Sfîntului Duh, iar de cîntările tale să se îndulcească toată lumea".*

*Zicînd aceasta, Sfîntul Apostol Vartolomeu s-a făcut nevăzut; iar Cuviosul Iosif, cuprinzîndu-se de negrăită bucurie și darul înțelepciunii simțindu-l în sine, s-a umplut cu totul de mulțumire. Și din acel ceas a început să scrie cîntări bisericesti și pesne de canoane, împodobind nu numai praznicul Sfîntului Apostol Vartolomeu, dar și pe ale multor sfinți. Dar mai ales pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu a cinstit-o cu multe canoane, asemenea și pe Sfîntul Ierarh Nicolae, și a umplut Sfînta Biserică de cîntările lui cele frumoase, de unde și-a cîștigat și numirea de scriitor de cîntări.*

*După aceea, împărățind Teofil, s-a ridicat iarăși vișorul prigonirii de icoane asupra Bisericii și mulți erau prigoniți și muncii. Atunci și Cuviosul Părintele nostru Iosif, scriitorul de cîntări, pentru arătata muștrare cea cu îndrăzneală a eresului, a fost izgonit în Herson, unde a petrecut în legături și chinuri, pînă la moartea lui Teofil. Apoi, după moartea acestuia, a fost chemat la Constantinopol de împărăteasa Teodora, care împărătea împreună cu fiul ei Mihail și avusese dreapta credință împreună cu preasfințitul patriarh Metodie. Iar după mutarea Sfîntului Metodie, luînd scaunul Sfîntul Ignatie, în acea vreme Cuviosul Iosif a fost pus de dînsul păzitor de vase al dumnezeieștii Biserici celei mari a cetății împărătești. Și era foarte iubit de preasfințitul patriarh, asemenea și de toată rînduiala duhovnicească și mirenească, pentru viața lui cea îmbunătățită și pentru învățăturile cele preaînțelepte și de suflet folositoare care ieșeau din limba lui, prin care pe mulți îi povățuia la calea mîntuirii. Însă după cîțiva ani a pătimit iarăși izgonire de la Barda, fratele împărătesei, care a fost întii stăpînitor după împăratul, pentru muștrarea fărădelegii. Căci, izgonind de la el fără vină pe soția sa cea după lege, a luat ca soție pe o altă femeie, rudenia sa, silind legile bisericesti și netemîndu-se de Dumnezeu, nici de oameni rușinîndu-se. Pe acela îl muștra Cuviosul Iosif, precum odată Sfîntul Ioan Mergătorul Înainte muștra pe Irod. Pentru acest lucru a fost izgonit și chinuit de dînsul, precum și preasfințitul patriarh Ignatie, căci și el a răbdat izgonire și primejdii multe de la Barda cel fărădelege.*

*Apoi, după ce Barda a fost ucis de slugile împărătești, pierind cu sunet, iar după dînsul și împăratul Mihail fiind asemenea lipsit de viață de către ai săi, a luat împărăția Vasile Macedon. Atunci s-au întors în Constantinopol și Sfîntul Ignatie cu Sfîntul Iosif. Deci, Ignatie și-a luat iarăși scaunul său și Iosif iarăși cea mai dinainte cinste a păzirii de vase. Și nu numai preasfințitului Ignatie, dar și lui Fotie, care a fost după dînsul la patriarhie, Sfîntul Iosif, scriitorul de cîntări, le era iubit și cinstit. Pentru că acel patriarh toată rînduiala bisericască o încredințase Cuviosului și-l numea pe el om al lui Dumnezeu și înger în trup și părinte al părinților. Deci a poruncit la tot clerul său, ca pe Cuviosul Iosif să-l aibă ca părinte duhovnicesc,*

descoperindu-i conștiințele lor și mărturisind greșelile lor. Cuviosul era și înainte văzător, văzînd mai înainte greșelile cele tainute. Însă nu muștra pe cel greșit, ci cu cuvinte îndemnătoare îl învăța, pînă ce, umilindu-se cel ce se mărturisea, își spunea singur fărădelegea tainuită; pentru că era puternic în cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, cu înlesnire putînd să întoarcă pe cei păcătoși la pocăință.

Iar după ce a petrecut ani mulți și a ajuns la adînci bătrîneți, a slăbit cu trupul de ostenelele cele multe, în care a fost din tinerețe, pe de o parte nevoindu-se pustnicește, iar pe de alta răbdînd pentru dreptate surghiun, legături și temnițe. Apoi, ținînd rînduiala bisericească și împodobind cu cîntări praznicele și pomenirile sfinților, s-a îngrijit mult și pentru mîntuirea sufletelor omenești. Deci, aproape de moarte, a căzut în boală, cînd se sfîrșeau zilele Sfîntului Post de patruzeci de zile, avînd înștiințare în somn de la Dumnezeu pentru moartea cea grabnică.

Deci, în Sfînta Vineri cea Mare a Patimilor celor de voie ale lui Hristos, scriind toate vasele și lucrurile bisericii cele încredințate lui, le-a trimis la preasfințitul patriarh Fotie și se pregătea de ieșire, rugîndu-se lui Dumnezeu și zicînd: "Mulțumesc Ție, Doamne Dumnezeul meu, că în umbra aripilor Tale m-ai păzit în toate zilele vieții mele. Și acum pînă în sfîrșit păzește-mi duhul meu și dă-mi parte ca fără vătămare să scap de diavoli întunericului și de înfricoșările cele din văzduh; ca nu cîndva să se bucure de mine vrăjmașul meu, pentru neștiința mea și pentru greșelile ce am făcut în viața mea.

Păzește turma Ta, o, Cuvinte al Tatălui și toate ale Tale zidite cu dreapta Ta, apără-le pînă la sfîrșitul veacului. Fii ajutor fiilor celor iubiți ai Bisericii Tale. Dă miresei Tale - Sfintei Biserici - pace veșnică și alinare neînvingătoare. Pe împărăteasca sfințenie, cu ale Tale daruri luminează-o. Pe mîndrul Veliar supune-l sub picioarele celor ce apără credința cea dreaptă și pe toate eresurile cele vătămătoare de suflet izgonește-le de la Biserica Ta, iar sufletului meu dăruiește-i, ca în pace și cu blîndețe să se despartă de trupul acesta. Deși nu sînt din numărul sfinților și plăcuților Tăi în care a petrecut Duhul Sfînt, pentru că mă știu că sînt păcătos înaintea Ta, însă Tu, fiind bunătatea cea nemăsurată, nu căuta la greșalele mele, ci fă-mă vrednic părții fiilor Tăi. Amin".

Astfel rugîndu-se Cuviosul Iosif, împărtășindu-se cu dumnezeieștile Taine și tuturor celor ce erau lîngă dînsul dîndu-le binecuvîntare, și-a ridicat mîinile spre cer, cu fața luminoasă și veselă și și-a dat lui Dumnezeu Sfîntul lui suflet. Și îndată s-a adunat de pretutindeni mulțime de monahi și mireni, dintre care mulți plîngeau, numindu-l unii părinte al lor, unii hrănitor, alții făcător de bine, alții mîngîietor, iar alții învățător, povățuitor și ocîrmuitor al mîntuirii lor și l-au îngropat cu cinste și cu laude în mormînt.

Dar mai cinstită și mai slăvită i-a fost petrecerea sfîntului său suflet în curțile cerești, de către duhurile cele fără de moarte. Acest lucru s-a învrednicit a-l vedea cu ochii un prieten iubit al lui, care nu era depărtat cu locul, fiind bărbat drept și plăcut lui Dumnezeu. Pentru că în acel ceas, cînd iubitul lui suflet, despărțindu-se de trup, mergea spre ceruri la Dumnezeu, a auzit bărbatul acela un glas de sus, zicîndu-i: "Ieși din casă și vezi tainele cele minunate ale lui Dumnezeu!" Iar el ieșind și privind în sus, a văzut crugul ceresc despărțindu-se în două și ieșeau de acolo cetele sfinților. Mai întîi mergea ceata Apostolilor; după aceea a Mucenicilor, apoi a prorocilor și după aceasta a arhierilor.

Niște lucruri ca acestea minunate văzîndu-le bărbatul acela, se minuna cu spaimă și nu pricepea ce era aceasta. Apoi iarăși a auzit glas: "Privește și ia aminte, că toate cele văzute de tine îți vor fi arătate!" Și îndată a văzut patru tineri unii mai luminoși decît alții, iar între ei mergea o Fecioară cu negrită slavă și cinste. Aceea era Preacurata și binecuvîntata Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeul nostru. Ea mergînd, porunca cetelor sfinților bărbați să primească pe acel sfînt suflet, care le-a laudat ale lor fapte și pomeniri și cu viață le-a urmat. Atunci putea să-i vadă pe toți cu negrită bucurie și sîrguindu-se cu dragoste a primi pe o cinstită față ca aceasta, ce se suia la cer.

Văzînd unele ca acestea acel bărbat, gîndea în sine, zicînd: "Cine este acesta pe care îl învrednicesc cu atîta cinste cetele viețuitorilor cerești?" Apoi a auzit glasul îngerilor ce duceau

pe acel sfânt suflet și cu mare glas grăiau: "Acesta este Iosif scriitorul de cîntări, împodobitorul a toată Biserica, care, învrednicindu-se de darul Sfântului Duh, a urmat vieții apostolilor și mucenicilor și faptele lor le-a dat în scris; drept aceea acum de la aceiași sfinți primește cinste și laudă".<sup>355</sup>

### C. PROOROCIILE MINCINOASE ALE PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

Proorociile Părintelui Arsenie Boca multe sunt răstălmăciri trase de păr prin potriveli, iar altele nu se împlinesc. Acest lucru este specific duhurilor mincinoase, care uneori potrivesc cele spuse de ele, forțând împrerările, ducând la realizarea lor, ca să fie credibile (obținând pentru aceasta îngăduința lui Dumnezeu ca să ne încerce credința și mentalitatea), dar, alteori (când voiește Dumnezeu să fie vădite), nu reușesc. În acest caz ele se fac pentru cei nehipnotizați și fără prejudecăți, de răs. Însă, contrar tuturor evidențelor, cei aflați în robia lor (fiindcă se îndulcesc ei înșiși prin slavă deșartă de amăgirea în care se află, socotindu-se ucenicii și martorii apărători ai unui Sfânt), inventează și atunci potriviri sau scuze, doar ca să nu li se zdruncine slava că au cunoscut un Sfânt și mentalitatea perversă la care țin atât de mult.

Haideți să analizăm proorociile Părintelui Arsenie Boca după cum le mărturisesc ucenicii. Cărturarii aflați în dependență de sfinția sa, văzând inconsecvențele, situațiile de răs pe care le generează „proorociile și minunile” (vrednice de dispreț), ori încearcă să le găsească niște explicații răsucite și sofisticate, mai de răs, chiar dacă par mai savante, ori, dându-și seama de ridicol, le neagă dând vina pe ceilalți ucenici, mai simpli și exagerați. Intelectualilor victime Părintele Arsenie Boca nu le-a arătat proorocii, ca un iscusit cumpărător de suflete știind pe cine și cu ce să atragă către sine. Pe ei i-a hipnotizat altfel, vânzându-le nu castraveți și gogoși, ci... simțiri ce mimează umilința și pocăința, și „prorocii” simbolice, rafinate ca să îi amăgească pe calapodul lor, hrănindu-i prin slava deșartă a „subtilității” interpretării lor.

#### Moartea

*La Biserica Drăgănescu, părintele Arsenie pictase un călugăr răstignit pe cruce. Mulți credincioși zic ca s-a pictat pe dansul, dar cu certitudine nu se știe nimic [zvonuri ridicate la rang de mărturisire a muceniei și sfințeniei Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Nici cauzele morții nu sunt prea clare. Părintele Horia [„zvoner” – n.n.], care era peste vale și care l-a cunoscut mai îndeaproape, a spus ca a fost la Ceaușescu [noi care am fost contemporani cu el ne întrebăm cum de a ajuns în audiență, știind bine că la președinte nu avea acces oricine, ci doar cei care făceau parte dintre suspuși. Și dacă făcea parte din ceata lor, cum pot să mai susțină adepții Prislopului că a fost prigonit? – n.n.] cu câteva luni de zile înainte de moarte și i-a spus: "Vezi ce faci, ca nu este bine, da-le mâncare la oameni, da-le libertate, ca nu e bine". După ce a ieșit de acolo, l-a urmărit Securitatea și la ieșirea din București au fost somați sa se oprească. Șoferul nu voia sa oprească. Părintele i-a spus: "Oprește, ca te împușcă, te omoară, și tu ai copii. Pe mine o sa mă maltrateze, dar de mine nu rămâne nimic in urma". Si atunci șoferul a oprit. Au venit doi securiști, l-au scos din mașina, l-au bătut cumplit și de acolo i-a venit sfârșitul. Ce spun este din auzite și nu este sigur [iată și „răspândacul”. Întâmplare vrednică de „Divertis”, arătând că ucenicii nu sunt iubitori de adevăr (care trebuie verificat până la ultima lui consecință de dragul Dumnezeului-Adevăr Hristos. Așa ne învață Sfânta Evanghelie „Luc 1:1 De vreme ce mulți s'au apucat a alcătui povestire pentru lucrurile cele ce au fost adevărate întru noi, 2 Precum au dat nouă cei ce dintru început au fost singuri văzători și slujitori cuvântului.”). Discipolii Părintelui Arsenie Boca, spre deosebire de ucenicii lui Hristos, iubesc, fără discernământ, senzaționalul „ai auzit că...”. Așa i-a învățat prin scris, pictură și exemplul personal Părintele Arsenie Boca pe toți, fie cărturari, fie simpli. Ba, mai mult, ca să îl justifice pe maestrul lor hulesc pe Sfinți. Fiindcă sfinția sa n-a fost ca Ei, vor să îi*

<sup>355</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-04-cv\\_iosif.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsapr/04-04-cv_iosif.html)>, miercuri, 23 decembrie 2015.

prefacă pe Ei ca și cum ar fi ca sfinția sa. Dacă Părintele Arsenie Boca nu a semănat cu Hristos, se străduiesc să-L facă pe Hristos să semene cu el, atât în scris și pictură, cât și în fapte și proorocii. Mai mare mirarea este însă că răspândacul este tocmai celebrul Părinte Dometie, care i-a făcut și acatistul. Ca să înțelegem ce neseriozitate este în a-l considera pe Părintele Arsenie Boca drept Sfânt – n.n.]

*Parintele-calugar Dometie Manastirea Sambata - Fagaras (decedat in 1995)<sup>356</sup>. [...]*

*Dacă unele afirmații pe care le-a făcut Părintele, puține la număr, nu s-au adevărit (după spusele unora), apoi oameni buni, aduceți-vă aminte că nici profețiile Sfântului Nifon și ale Sfântului Calinic legate de sfârșitul lumii nu s-au adevărit, precum și profețiile altor mari sfinți nu s-au adevărit, dar toate aceste "neîmpliniri" ale spuselor acestor sfinți nu diminuează cu nimic sfințenia lor [n. Edit.: Pe când era la Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu)<sup>357</sup> [un exemplu tipic de ignoranță, prezent la majoritatea ucenicilor sfinției sale, la fel de superficiali ca și maestrul lor în pregătirea și formarea lor duhovnicească și având cunoștințe ciupite de ici, colo. Sfântul Serafim Sarovski sau Serafim din Sarov (rusă Серафим Саровский) (n. Prohor Moșnin (rusă Прохор Мошнин) s-a născut la 19 iulie 1759 și a decedat la 2 ianuarie 1833, deci cu vreo 150 de ani înainte, nu 200 – n.n.]*

Iarăși avem aici un exemplu tipic pentru ucenicii Părintelui Arsenie Boca. Fiind prinși cu ocaua mică, în loc să se trezească și să-și ceară iertare, punând în sfârșit începutul cel bun de pocăință, hulesc pe Sfinți. Proorociile Sfinților Ierarhi Calinic și Nifon nu s-au împlinit încă, tocmai datorită pocăinței Ortodocșilor, care a amânat timpul săvârșirii lor. Acest lucru este specific Sfintelor Scripturi și iubirii de oameni a lui Dumnezeu, care nu caută precizia împlinirii timpului prevestit, ci schimbarea sufletului:

*4Re 20:1 Boala lui Ezechia; lungirea vieții lui și moartea lui. În zilele acelea s-a bolnăvit Ezechia de moarte, și a intrat la el Isaia prorocul feciorul lui Amos, și a grăit către el: acestea zice Domnul, fă rânduială casei tale, că tu vei muri, și nu vei trăi. 2 Și a întors Ezechia fața sa la perete, și s-a rugat către Domnul, zicând: 3 Adu-ți aminte Doamne de mine, că am umblat înaintea ta într-un adevăr și cu inimă plină, și am făcut ce este bine într-un ochii tăi, și a plâns Ezechia cu plângere mare. 4 Și când era Isaia în curtea cea din mijloc, a fost cuvântul Domnului către el, zicând: 5 Întoarce-te și zi către Ezechia povătuitorul poporului meu: acestea zice Domnul Dumnezeuul lui David tatăl tău: auzit-am rugăciunea ta, și am văzut lacrimile tale, iată eu te voiu însănătoșa pre tine, și în ziua a treia te vei sui în casa Domnului. 6 Și voiu adaoge preste anii tăi cinsprezece ani, și din mâna împăratului Asirienilor te voiu mântui pre tine și cetatea aceasta, și te voiu scuti pentru cetatea aceasta, pentru mine și pentru David robul meu. 7 Și a zis Isaia: să ia o legătură de smochine și să pue preste rană, și se va însănătoșa.*

*Fap 1:6 Iar ei adunându-se, l-au întrebat pre dânsul, zicând: Doamne, au într-un acest an vei să așezi împărăția lui Israil? 7 Iar el au zis către dânsii: nu este al vostru a ști anii sau vremile, care Tatăl le-au pus într-un a sa stăpânire. 8 Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt preste voi, și veți fi mie mărturii în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.*

Socotesc că oricare va citi în cârticica aceasta de numărarea anilor se va mira de cea multa ne unire între Biblii și între hronografe într-un numărarea anilor, care (precum ni se pare este) din cele prea vechi tălmăciri ale Bibliei în feluri de limbi, și din cei mulți scriitori, cu mâna (nefiind încă atuncea meșteșugul tipografiei) unul de la altul prescriind, au intrat greșelile. Deci sa se pomenească aici cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos acesta către Sfinții Apostoli: "Nu este al vostru a ști vremile și anii, pe care Tatăl i-a pus într-un a Sa Putere" (Fapte Ap.

<sup>356</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 52-53.

<sup>357</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p

I, 7). Din care cuvinte ale Domnului și noua sa ne fie încredințată sfătuire , ca sa nu iubim a iscodi la cercarea vremilor, ci folosul cel mai mult în cărți să-l căutăm decât în numărul anilor. Caci și pentru sfârșitul lumii, vrînd unii sa știe , li s-a zis de Domnul: "De ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii cerești, ci numai singur Tatăl Meu"(Matei 24, 36). Ca și cum ar zice: "Toți de Înfricoșata Judecată sa va temeți, în care an va fi aceea, sa nu ispititi!" De asemenea și pentru cele mai dinainte vremi a zice ne este: "Toți cei ce citiți Istoria Dumnezeieștii Scripturi cea din Bibliei, a dreptilor bărbați, sa urmați vieții celei plăcute lui Dumnezeu, ca sa va învredniciți părții lor, iar celor răi să nu le urmați, ca să scăpați de pierzarea lor. Iar pentru anii cei ce Tatăl cel Ceresc i-a pus intru Puterea Sa, sa 'nu foarte iscodiți, ca nu iubitori mai mult de cercare decât cititori de Cărți sa va arătați, Bine grăiește Apostolul: "Pentru ani și pentru vremi, fraților, nu ne este trebuință a scrie vouă" (V E Z I).<sup>358</sup>

**Fap 1:7 El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa,**

**Mat 24:36 Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. 37 Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului. 38 Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, 39 Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului.**

Să luăm aminte, să ne ferim de proorociile care dau dată. Ele sunt înșelătoare, creând panică și caracterizează duhul adventist.

Dumnezeu nu caută la luni, la timp, ci la pocăință, fiindcă ne cheamă la veșnicie, unde timpul se oprește din mișcare, iar voința omului se unește cu a lui Dumnezeu, dacă a lucrat pentru aceasta în fiecare clipă. Chiar proorociile poruncite de Dumnezeu și care conțin zile sau ani, sunt date cu rost. Ele se schimbă în funcție de lucrarea lăuntrică a celor care sunt vizați, ca noi să nu credem în cei ce dau date, ci pururea să cugetăm la sfârșitul nostru și să ne schimbăm neîncetat înspre Hristos, de chiar acum, nu de mâine, urând păcatul și iubind pe Dumnezeu, ca și cum azi am muri. Proorocia generală pentru creștini este:

**Mat 25:13 Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.**

Iată ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

**CUVÂNT** către cititorii care cârtesc spunând că:

**„nu se împlinesc Scripturile care s-au zis de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți'**

**Zis-a Domnul către Avraam: „Știind vei ști că nemernică va fi sămânța ta în pământ străin, și o vor supune pe ea robiei, și o vor chinui și o vor smeri pe ea patru sute de ani. Iar pe neamul acela, căruia îi vor sluji, Eu îl voi judeca, iar după aceea vor ieși aici cu avere multa' (Facere 15, 13-14).**

**Așadar, a zis Domnul către Avraam, că patru sute de ani are să fie seminția lui în robie, și n-a fost întocmai, pentru răutatea evreilor; căci au trecut patru sute treizeci și doi de ani până la ieșirea lor din Egipt. Și Proorocul Daniil zice: „Și în zilele cele de pe urmă ale împărăției lor, când se vor împlini păcatele lor, se va scula un împărat fără de rușine la față și care va înțelege ghiciturile (farmecele). Și puterea lui se va întări, măcar că nu cu puterea sa, ci cu chip semeț și isteț în lucruri ascunse va strica și va spori și va face și va pierde pe cei tari și pe poporul cel sfânt (Daniel 8, 23-24).**

**Atunci vor începe anii durerilor și necazul cel mare și pedepsele ce are să le pună Dumnezeu pe pământ pentru răutățile acelu împărat fără de rușine la față, care este Antihrist, și pentru slujitorii și supușii lui.**

**Vedeți, vă rog, cum zice Proorocul, că nu zice „când se vor împlini anii”, ci „când se vor împlini păcatele va veni vremea”, adică vremea pedepselor și necazul cel mare.**

**Asemenea și la Agatanghel scrie pentru robirea Constantinopolului de către turci, că, la anii de la Hristos 1452 până la 1453, trebuie să se ia Constantinopolul de agareni (turci), precum s-a și împlinit. Și-l vor stăpâni 400 de ani, adică până la 1853, și vedem că nu s-a**

<sup>358</sup> Sfântul †Dimitrie al ROSTOVULUI, *Hronograf adică numărare de ani*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, <sup>2</sup>2005, p. 34.



*împlinit întocmai prezicerea, pentru păcatele și nepocăința creștinilor. Că iarăși zice Agatanghel: „Așa vor fi creștinii sub robia agarenilor, precum au fost evreii sub robia egiptenilor 400 de ani; însă, pentru păcatele lor, a mai prelungit Dumnezeu pedeapsa încă 32 de ani, și în pustia Sinaiului încă 40 de ani și apoi i-a dus în pământul făgăduinței. Astfel se urmează și cu creștinii. Că la 1453 — adăugând 400 de ani de robie și cu 32 cari s-au mai prelungit la Evrei în Egipt și cu cei 40 în pustia Sinai se fac 1925. Și după acești ani negreșit trebuie să cadă împărăția turcească. Și după aceasta are să se facă o credință în toată lumea. După cum a zis și Neofit, în tâlcuirea șeptimilor lui Daniil Proorocul. Și îngerii au să pună un împărat în Constantinopol, creștin bun, și minuni multe și mari au să se facă în Constantinopol.*

*Și, văzând popoarele minunile care au să se facă, au să se lepede toți de eresurile lor și au să vină să se unească cu Biserica Răsăritului. Și atunci au să se boteze din turci și din evrei multime multă.<sup>359</sup>*

De aici înțelegem și că adevăratele proorocii nu sunt de dragul cunoașterii anticipate a istoriei, nici pentru impresionarea oamenilor necredincioși, ca să fie convinși, ci de dragul schimbării sufletelor și înțelegerii realității duhovnicești.

**Cu totul altfel stau lucrurile cu Părintele Arsenie Boca. La el, când s-au împlinit au fost în același duh cu Vanga, iar când nu s-au împlinit proorociile, nu s-au împlinit fiindcă nu erau în duh de pocăință, ci de senzațional, fiind date de duhurile viclene. Dumnezeu a poruncit să se arate falsul lor pentru a-l face de răs pe dușmanul Icoanei Sale și al Ortodoxiei și a fi vădit ca un mare mincinos, ca astfel să ne ferească pe noi de primejdia rătăcirii sfântiei sale:**

*Deci, nu este greu lucru: că de vom rămîne după cum ne-am făcut, atunci sîntem în fapta bună; iar dacă vom gîndi cele rele, ca niște răi vom fi judecați. Dacă din afară ar fi trebuit a cîștiga lucrul, greu cu adevărat ar fi fost; iar dacă este în noi, să ne păzim pe noi înșine de gîndurile cele întinate, și luînd sufletul ca pe un amanet, să-l păzim Domnului; ca și El să-și cunoască făptura Sa, fiind așa precum l-a făcut. Apoi așa să ne fie nevoița, ca să nu ne tiranizeze mînia, nici să ne stăpînească pofta, căci scris este: Mînia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu, iar pofta zămislindu-se, naște păcatul și păcatul săvîrșindu-se, naște moarte.*

*Astfel petrecînd noi, să ne trezim cu întemeiere și, după cum este scris, să ne păzim inima noastră cu toată străjuirea; că avem vrăjmași cumpliți și prea meșteri, pe răii diavoli, și contra lor ne este lupta, precum zice Apostolul: Lupta noastră nu este împotriva singelui și a trupului, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpîniilor, împotriva stăpînitorilor acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sînt în văzduhuri.*

*Deci, mare este numărul lor în văzduh, împotriva noastră și nu sînt departe de noi; apoi între dînșii este mare deosebire, iar pentru firea și deosebirea lor puternic trebuie să fie cuvîntul; deci, de la alții mai mari decît noi trebuie să căutăm o sfătuire ca aceasta; iar ceea ce acum ne silește pe noi, este a cunoaște numai măiestriile lor împotriva noastră.*

*Mai întîi să cunoaștem aceasta, cum că vrăjmașii nu se numesc "diavoli", adică răi, pentru că așa au fost făcuți ei; căci Dumnezeu n-a făcut nici un lucru rău, ci i-a făcut buni; dar după ce au căzut din cereasca înțelepciune, tăvălindu-se împrejurul pămîntului, pe elini i-au amăgit prin năluciri, iar pentru noi creștinii pizmuindu-ne, toate le mișcă, vrînd să ne împiedice de la înălțarea la ceruri; ca să nu ne suim noi acolo de unde au căzut ei.*

*Pentru care este trebuință de multă rugăciune și pustnicie, ca luînd cineva prin Duh darul deosebirii duhurilor, să poată cunoaște cele despre ei, [nu ca Părintele Arsenie Boca care a stat doar 66 de zile în Sfântul Munte, din care 40 de zile deja era în influența unui diavol ce l-a*

<sup>359</sup> M. Zosima PASCAL, Prodromit, *Sfârșitul Omului*, Ed. Mitropoliei Chișinăului și Moldovei, București, <sup>5</sup>1937, pp. 5-6.

inițiat în puterile lui. Cum ar putea cineva doar din 26 (66-40) de zile de pustnicie să capete darul deosebirii duhurilor și să-și dea seama cine e duhovnic mort de 200 de ani și cine este drac? – n.n.] *adică anume care dintr-înșii sînt mai puțin răi și care mai răi, cum și pentru ce meșteșugiri are sîrguința fiecare dintr-înșii; apoi cum fiecare din ei se răstoarnă și se scoate din om, căci multe sînt vicleniile lor și pornirile bîntuieiilor lor.*

***Fericitul apostol și cei ca și dînsul, știind unele ca acestea, zicea pe drept că noi nu știm învățăturile lui; de aceea, din acelea ce ne-am iscusit, sîntem datori a ne îndrepta unii pe alții. Deci, eu din parte-mi, avînd cercare și iscusire ca un fiu al lui, zic că diavoliu cînd văd pe creștini, și mai ales pe monahi, fiind iubitori de osteneală și sporind în fapte, înfii îi ispitesc, punîndu-le sminteli aproape de cărările lor, iar smintelile lor sînt gîndurile cele rele.***

*Dar nu se cade să ne temem de îngrozirile lor, căci prin rugăciuni, postiri și prin credința întru Domnul [deci lămurită, Ortodoxă, nu culeasă din „religiile superioare” și scrierile hinduse ale lui Mircea Eliade – n.n.] , acelea cad îndată; însă și după ce cad, nu încetează, ci iarăși se apropie cu măiestriile și vicleniile, căci, dacă cu înaltă plăcere nu pot să amăgească inima, năvălesc asupra-ne într-alt fel; de aceea, formînd năluciri, caută a ne înfricoșa: se prefac în chip de femei, de fiare, de tîrîtoare, de mărimi ale trupurilor, de mulțime a ostașilor.*

*Dar nici așa nu se cade a ne teme de nălucirile acestora, căci nimic nu sînt și repede pier; mai ales dacă cineva se îngrădește cu credința și cu semnul Sfintei Cruci [atenție! E nevoie nu numai de semnul Sfintei Cruci, ci de credință lămurită în cunoașterea Sfinților Părinți și lucrătoare în smerenie – n.n.] . Apoi sînt îndrăzneți și foarte obraznici, căci dacă o dată se biruiesc, iarăși vin cu alt chip asupra-ne; se prefac în vrăjitori și spun mai înainte cele ce au să se împlinesc după cîteva zile și se arată înalți, ajungînd pînă la acoperișuri, și înfricoșători cu mărimea, ca astfel pe cei care n-au putut să-i amăgească cu gîndurile, măcar prin niște năluciri ca acestea să-i răpească pe furis; iar dacă și acum vor afla sufletul întemeiat cu credință și cu nădejdea pocăinței [nu cu ținta desăvârșirii cum avea Părintele Arsenie Boca – n.n.] , după aceea aduc cu ei pe domnul lor.*

*Apoi, Antonie spunea că ei se arată de multe ori în ce fel a descoperit Domnul lui Iov, zicînd: "Ochii lui sînt ca un chip de luceafăr, din gura lui ies făclii aprinse și se aruncă precum niște scînteii de foc; din nările lui iese fum ca din cuptorul ce arde cu foc de cărbuni și din gura lui iese văpaie".*

*În acest fel arătîndu-se domnul diavolilor, înfricoșează, după cum mai înainte am zis, mari lucruri făcînd măiestrul și vicleanul, precum l-a muștrat și l-a vădit pe el Domnul, cînd era Iov, zicînd: Fierul îl socotește paie, arama ca pe un lemn putred, marea ca pe un burete, iar tartarul adîncului ca pe un robîț, iar adîncul mării ca pe uscat. Iar prin prooroc a zis vrăjmașul: Alergînd, îl voi prinde. Și iarăși prin Apostol: Toată lumea o voi lua cu mîna, ca pe un cuib, și ca pe niște ouă părăsite. Cu unele ca acestea se fălește și făgăduiește să amăgească pe cei binecredincioși.*

***Dar noi, credincioșii, să nu ne temem de nălucirile lui și să nu luăm aminte la glasurile lui, că minte și nicidecum nu grăiește adevărul. Cu adevărat unele ca acestea făcînd, și îndirjindu-se ca un balaur, s-a prins cu undița de Mîntuitorul și ca un dobitoc a luat căpăstru în bot și ca un fugar se leagă cu belciug la nări și i s-au pătruns buzele cu acul; apoi este legat de Domnul ca o pasăre, ca să se batjocorească, deși se așază și el și diavoliu cei împreună cu dînsul, ca niște scorpii și ca niște șerpi, ca să fie legați de noi creștinii, iar semnul acestui lucru este că noi petrecem viața împotriva lui. Căci cel ce se laudă că va usca marea și lumea o va lua, acum nu poate să oprească pustnicia și nevoința noastră, nici pe mine grăind asupra lui.***

***Deci, să nu luăm aminte la ceea ce el ar grăi, că minte; nici să ne temem de nălucirile lui, căci și acestea sînt mincinoase și nu este lumină adevărată ceea ce se arată într-însele; dar mai vîrtos se arată începuturile și chipurile focului pregătît lor, în care au să ardă ei și cu acestea ispitesc, ca să înfricoșeze pe oameni, dar numaidecît pier. Ei pe nimeni nu vătămă dintre cei credincioși, dar poartă cu dînșii asemănarea focului ce are să-i primească.***

*Pentru aceea nici așa nu se cuvîne a se înfricoșa cineva de dînșii, că toate meșteșugirile lor, prin darul lui Hristos, întru nimic sînt și se socotesc. Ei sînt vicleni și gata a se închipui și a*

*se schimba întru toate; de multe ori se prefac a cânta și pomenesc cuvinte din Scripturi, iar uneori citind noi, îndată zic și ei aceleași cuvinte, pe care le-am citit noi; de multe ori, dormind noi, ne deșteaptă la rugăciune și aceasta o fac adeseori, nelăsându-ne să dormim mai deloc; uneori se arată în chipuri de monahi și ca niște cucernici se prefac a grăi, ca prin chipul acesta să amăgească și de aceea unde pot, voiesc a trage pe cei amăgiți de dînșii; dar nu se cuvine a lua aminte la dînșii, măcar că ne-ar deștepta la rugăciune, sau ne vor sfătui să nu mîncăm nicidecum și chiar de s-ar preface că ne prihănesc și ne ocărăsc pentru ceva, în care ne-ar găsi vină [vedeți că habar nu avea Părintele Arsenie Boca că este înșelat, crezând vedeniilor drăcești, fiindcă nu știa că și diavolii pot muștra pentru păcate și îndemna la pocăință – n.n.]*

*Că nu pentru evlavie sau pentru adevăr le fac acestea, ci ca să aducă pe cei proști în deznădăjduire, iar pustnicia s-o facă nefolositoare; apoi, făcînd pe oameni să urască viața monahicească, ca fiind prea împovărătoare și prea grea, să împiedice pe cei ce petrec într-însa [cum au făcut și cu Părintele Arsenie Boca mai întîi deturnându-l de la pustie la misiune, să plece din Sfântul Munte și să meargă în România, apoi să lase călugăria în ascultare de stareț și să mai ia și preoția, nefiind încă învățat în pocăință, ca la sfârșit să se arate scopul lor precis: să-l facă să conviețuiască precum cu o soție cu o femeie capricioasă și sinucigașă, care l-a făcut să joace țonțoroii cum a vrut ea, până la moarte – n.n.]*

*Deci, proorocul fiind trimis de Domnul, plîngea pentru unii ca aceștia, zicînd: Vai celui ce adapă pe aproapele cu amestecare turbure. Pentru că niște meșteșugiri ca acestea și gînduri sînt răsturnătoare și împiedică de la calea ce duce la fapta cea bună. Iar Domnul însuși, măcar că diavolii grăiau cele adevărate, adică acestea: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”, cu toate acestea le porunca să tacă și-i oprea a grăi; ca nu cumva împreună cu adevărul să semene și răutatea lor și ca pe noi să ne obișnuiască a nu lua aminte niciodată la unele ca acestea, deși s-ar părea că grăiesc adevărul.*

*Pentru că este necuviincios lucru avînd Sfintele Scripturi și libertate de la Mîntuitorul, să ne învățăm de la diavolul, cel ce nu și-a păzit rînduiala sa, ci altele a cugetat. Pentru aceasta, cînd grăiește din Scripturi, să-l oprești zicînd: „Iară păcătosului i-a zis Dumnezeu: Pentru ce tu povestești dreptățile mele și iei testamentul meu în gura ta?” Căci toate le fac diavolii și le tulbură, spre amăgirea celor proști. Deci, fac sunete, rîd mult și șuieră, iar dacă nu ia aminte nimeni la dînșii, apoi plîng și se bocesc ca niște biruiți.*

*Domnul Dumnezeu porunca diavolilor să tacă, iar noi, cei ce ne-am învățat de la sfinți, se cuvine să facem ca dînșii și să urmăm bărbăției lor. Pentru că și ei, văzînd acestea, ziceau: „Cînd a stat păcătosul înaintea mea, eu am amuțit și am tăcut din bunătăți”. Și iarăși: „și eu ca un surd nu auzeam și ca un mut, ce nu-și deschide gura sa; făcutu-m-am ca un om ce nu aude”.*

*Deci, și noi nici să-i auzim pe dînșii, ca pe unii ce sînt străini de noi, nici să-i ascultăm, chiar de ne-ar deștepta la rugăciune și pentru postire ne-ar grăi; ci la pustnicia noastră mai vîrtos să luăm aminte și să nu ne amăgim de dînșii, care pe toate le fac cu vicleșug. Și nu se cade a ne teme de dînșii, chiar de ni s-ar părea că năvălesc asupra-ne și cu moarte ne-ar îngrozi; căci sînt neputincioși și nu pot nimic, decît numai să ne îngrozească. Deci, acum venind pentru aceasta în mijloc, am zis: "Și acum mai pe larg a vă spune cele despre dînșii, nu se cuvine a pregeta, că întemeiată va fi nouă aducere-aminte".*

*După ce a venit Domnul, a căzut vrăjmașul și au slăbit puterile lui. Pentru aceasta, deși nimic nu poate, cu toate acestea, tiranul, fiind căzut, nu se liniștește; dar măcar numai cu cuvintele ne îngrozește (iar alt nimic nu poate). Și aceasta fiecare din voi s-o socotească, că numai așa va putea defăima pe diavoli.*

*Deci, dacă cu niște trupuri ca acestea ar fi fost și ei îmbrăcați, precum sîntem noi, cu puțință ar fi fost lor să zică: "Că fiind ascunși oamenii, nu-i aflăm, ci numai cînd îi aflăm, îi vătămăm". Am putea și noi atunci ascunzîndu-ne, să ne tănuim de dînșii, încuind împotriva lor ușile.*

*Dar de vreme ce nu sînt într-acest fel, ci uşile fiind încuiate, ei totuşi pot să intre şi întru tot aerul sînt, ca şi diavolul cel întîi al acestora. Ei sînt voitori de rău gata spre a vătămă, după cum a zis Mîntuitorul: Dintru început ucigaş de om este diavolul, tatăl răutăţii. Iar noi acum trăim şi mai vîrtos, împotriva lui luptăm; ei sînt fricoşi şi nimic nu pot, precum am zis: nici un loc nu-i opreşte pe dînşii spre a ne bîntui, nici prieteni nu ne socotesc pe noi, ca să ne cruţe, nici iubitori de bine nu ne sînt, ca să ne îndrepteze; ci mai vîrtos sînt răi şi ca un nimic le este lor a vătămă pe cei iubitori de fapte bune şi cinstitori de Dumnezeu.*

*Dar, pentru că nimic nu pot, pentru aceasta nu fac nimic, decît numai ne îngrozesc. Căci de ar fi putut, n-ar fi întîrziat, ci îndată ar fi lucrat răul, avînd spre aceasta voia, şi mai ales împotriva noastră. Deci, iată cum adunîndu-ne împotriva lor, grăim şi ştiu că sporind noi, ei slăbesc. Dacă ei ar fi avut stăpînire, pe nimeni din noi creştinii nu ne-ar fi lăsat să trăiască; căci urîciune este păcătosului cinstirea de Dumnezeu. Dar de vreme ce nu pot, pentru aceasta mai mult se luptă, căci nimic nu pot să facă dintr-acelea cu care ne îngrozesc.*

*Apoi şi aceea se cuvine a socoti, spre a nu ne teme de dînşii; căci dacă le-ar fi fost lor cu putinţă, n-ar fi venit cu mulţime, nici năluciri ar fi făcut, nici ar fi meşteşugit a se închipui, ci ar fi ajuns chiar numai unul a veni şi a face ceea ce poate şi voieşte.*

*Mai ales, că tot cel ce are stăpînire, nu ucide cu nălucire, nici cu mulţime înfricoşează; ci îndată, precum voieşte, îşi arată stăpînirea; dar diavolii neputînd nimic, ca într-un circ se joacă, schimbîndu-şi chipurile, ca pe copii înfricoşîndu-ne prin nălucirea mulţimii şi prin închipuiri; pentru care mai mult se cuvine să fie vrednici de defăimare, ca nişte neputincioşi.*

**Îngerul cel adevărat, care s-a trimis de la Domnul asupra Asirienilor, nu avea trebuinţă de popoare şi de mulţime, nici de nălucirea cea din afară, nici de ciocănituri şi de sunete [cum s-a folosit diavolul în vedenia treptelor prin care l-a înşelat pe Părintele Arsenie Boca că este botezat cu foc, ca un prooroc – n.n.], ci întrebuinţînd puţină stăpînire, a ucis îndată 185 de mii. Dar diavolii nu pot nimic, ci numai cu nălucirile se ispitesc a înfricoşa. Iar dacă cineva ar gîndi la Iov şi ar zice: "Pentru ce diavolul toate împotriva lui le-a făcut? Cum l-a lipsit de averi, pe fiii lui i-a ucis, iar pe Iov l-a lovit cu bubă rea?" Să cunoască iarăşi unul ca acesta cum că nu era diavolul cel ce putea, ci Dumnezeu cel ce i-a dat lui putere spre a ispiţi pe Iov.**

*Căci el neputînd face nimic, l-a cerut pe Iov şi l-a luat. Încît şi de aceea este mai mult defăimat vrăjmaşul. Că, deşi voieşte, nu poate ceva să facă asupra unui om drept, căci de-ar fi putut, nu ar fi cerut. Iar cerîndu-l, nu o dată, ci de două ori, se arată că este neputincios şi cum că nimic nu poate.*

*Şi nu este minune dacă pe Iov n-a putut să-l biruie, cînd nici asupra dobitoacelor lui n-ar fi fost pierzător, de nu i-ar fi îngăduit Dumnezeu. Ba încă nici asupra porcilor n-are stăpînire; căci el ruga pe Domnul, precum este scris în Evanghelie, zicînd: „Dă-ne nouă voie să ne ducem în turma de porci”. Şi dacă nici asupra porcilor nu au stăpînire, apoi cu mult mai vîrtos nu domnesc peste oamenii cei făcuţi după chipul lui Dumnezeu. Deci, de Dumnezeu se cuvine a ne teme, iar pe diavoli a-i defăima ca pe nişte neputincioşi şi nicidecum a ne teme de dînşii. Ci, cu cît mai vîrtos fac ei acestea, cu atît mai mult să ne întindem şi noi spre pustnicie; căci mare armă împotriva lor este viaţa cea dreaptă şi credinţa în Dumnezeu.*

**Deci, ei se tem de postul sihaştrilor, de priveghere, de rugăciuni, de blîndeţe, de linişte, de ne iubirea de argint şi de neslăvirea deşartă, de milostenii, de nemîniere şi, ca urmare, de buna cinstire cea întru Hristos. Căci pentru aceasta toate le fac, ca să nu fie cei ce îi calcă pe dînşii; că ştiu ei darul cel dat credincioşilor asupra lor de la Mîntuitorul, Cel ce zice: „Iată, v-am dat vouă putere a călca peste şerpi şi peste scorprii şi peste toată puterea vrăjmaşului”. Deci, chiar dacă ar spune ei ceva mai mult, să nu creadă cineva nici să ia aminte. Căci de multe ori spun înaintea noastră despre fraţii care după multe zile vor să vie la noi; şi aceasta o fac ei, nu purtînd grijă de cei ce-i aud, ci ca să-i înduplece pe dînşii să creadă lor şi atunci de aici înainte avîndu-i supuşi, să-i piardă.**

*De aceea, nu se cade a lua-aminte la dînşii, ci şi cînd nu ne spun ceva mai înainte, se cuvine a-i răsturna, căci nu avem trebuinţă de dînşii; şi ce minune este, dacă cei ce au trupuri*

mai subțiri decât oamenii și pe cei ce au început a călători, ei i-au văzut, apoi aleargă mai înainte să vestească venirea acelora? Aceasta poate s-o facă cineva mergînd pe cal și să alerge ca să spună mai înainte.

Drept aceea, nici pentru aceasta nu se cuvine a ne minuna de dînșii; căci nimic din cele ce se fac ei nu cunosc, decât numai singur Dumnezeu este cel care pe toate le cunoaște mai înainte de facerea lor. Aceștia vestesc acelea pe care le văd, ca niște furi, mai înainte alergînd la toți, ca să spună cele ce se lucrează și se grăiesc de noi; apoi ei însemnează că ne-am adunat și că vorbim împotriva lor. Aceasta fiecare iute alergător poate s-o facă, întrecînd pe cel zăbavnic; și ceea ce zic, astfel este.

Dacă cineva ar începe să călătorească din Tebaida sau din altă oarecare țară, mai înainte de a ști să călătorească, nu știu de va călători; dar văzînd pe unul călătorind, aleargă mai înainte, și mai înainte de a sosi acela, ei vestesc venirea lui și astfel se întîmplă de vine după cîteva zile.

Însă de multe ori cei ce călătoresc, întorcîndu-se înapoi, ei atunci au mințit. Astfel se întîmplă și cînd vorbesc despre apa rîului Nil; căci cei ce au văzut că au fost ploii multe în părțile Etiopiei și știu că dintr-acelea se face revărsarea rîului, mai înainte de a veni apa în Egipt, ei aleargă și spun. Aceasta și oamenii ar fi putut s-o spună, dacă atît de iute ar fi putut să alerge ca aceia.

Precum străjerul lui David, suindu-se la loc înalt, mai mult decât cel ce rămăsese jos vedea mai înainte pe cel ce vine, și el încă mai înainte alergînd, spunea mai înainte decât alții cele ce încă nu se făcuseră; astfel și aceștia (adică diavolii) zic, se ostenesc și însemnează unele întîmplări numai ca să amăgească. Însă dacă purtarea de grijă a lui Dumnezeu într-acea vreme ar voi ceva pentru ape sau pentru cei ce călătoresc, căci este cu puțință lui Dumnezeu, atunci diavolii mint și se amăgesc cei ce au luat-aminte la dînșii.

Într-acest chip s-au întărit vrăjirile elinilor și astfel s-au rătăcit dînșii mai înainte de către diavol. Dar acum a încetat rătăcirea; căci a venit Domnul, Care cu toată viclenia lor, chiar și pe diavoli i-a făcut deșerți și nelucrători; căci nimic nu cunosc de la ei înșiși, ci ca niște furi, pe cele ce le văd la alții, pe acelea le prihănesc și mai ales sînt văzători ai faptelor, decât mai înainte cunoscători. De aceea, deși uneori numesc adevărate unele ca acestea, să nu se minuneze cineva de dînșii. Pentru că și doctorii, avînd iscusința bolilor, cînd ar vedea într-alții aceeași boală, de multe ori din obișnuință mai înainte spun leacul. Încă și cîrmacii și lucrătorii de pămînt, iarăși din obișnuință văzînd întocmirea aerului, mai înainte spun, că va fi o furtună ori aer liniștit și pentru aceasta nu poate să zică cineva că din dumnezeiasca pronie spun ei mai înainte, ci din observare și din obișnuință.

De aceea și diavolii, dacă cîndva aceleași socotindu-le, le spun, pentru aceasta să nu se minuneze cineva de dînșii, nici să ia aminte la ei. Căci ce folosește celor ce-i aud ca să știe de la ei cele ce au să fie? Sau de ce să aibă sîrguință a cunoaște unele ca acestea, deși cu adevărat diavolul le cunoaște, căci acest lucru nu este făcător al faptei bune, nici al obiceiului celui bun, nu este cu adevărat cunoștință.

Nimeni din noi nu se va judeca pentru că nu le-a știut, nici se fericește că le-a învățat și le-a cunoscut; ci într-acestea fiecare va avea judecată, dacă a păzit credința și dacă a împlinit poruncile lui Dumnezeu curat. De aceea, nu se cade mult a le socoti acestea, ci a ne nevoi și a ne osteni, nu ca să cunoaștem mai înainte, ci, ca bine petrecînd, să plăcem lui Dumnezeu. [și noi l-am fi fericit pe Părintele Arsenie Boca ca pe un Sfânt dacă ar fi păzit credința și ar fi urmat poruncile lui Dumnezeu curat, dar pentru că știa, prin puterea diavolească, cele ce urmau să se întîmple, nu numai că nu îl admirăm, ci chiar ne îngrețoșăm de lucrarea lui – n.n.]

Și trebuie a ne ruga nu să cunoaștem mai înainte, nici să cerem plată pentru nevoie, ci ca ajutor să ne fie nouă Domnul, spre biruință împotriva diavolului. Iar dacă vreodată este nevoie de a cunoaște mai înainte, să ne curățim la minte; căci eu cred că sufletul care s-a curățit de toate păcatele, după fire poate să se facă văzător și chiar mai multe și mai departe

să vadă decît diavolii; căci are pe Domnul în sine, care descoperă lui. În felul acesta, Elisei vedea pe Ghezi și puterile îngerilor sînd lîngă dînsul.

Deci, cînd vin la noi noaptea și voiesc să ne grăiască de cele ce au să fie, sau să zică: "Noi sîntem îngeri", să nu luați aminte, căci mint. Iar dacă vor lăuda pustnicia voastră și vă vor ferici, să nu-i ascultați și nicidecum să vă supuneți lor. Mai vîrtos să vă pecetluiți cu semnul cînstitei Cruci, pe voi și casa voastră și să vă rugați; atunci îi veți vedea făcîndu-se nevăzuți, căci se înfricoșează foarte mult de semnul Crucii Domnului; fiindcă prin ea i-a biruit Mîntuitorul. Iar dacă și mai cu obrăznicie vor sta, sălînd și prefăcîndu-se cu nălucirile, să nu vă temeți, nici să vă speriați, nici ca la niște fîințe bune să luați aminte la dînșii.

Pentru că venirea de față a celor buni și a celor răi cu înlesnire și cu puțință este a o cunoaște, fiindcă Dumnezeu a făcut astfel. Pentru că arătarea sfinților îngeri nu este tulburată; căci nu va certa, nici va striga, nici va auzi cineva glasul lor. Ci atît de cu liniște și cu blîndețe se face, încît se aduce bucurie, veselie și îndrăzneală în suflet; căci Domnul este cu dînșii, El este bucuria noastră și a lui Dumnezeu Tatăl este puterea. Iar gîndurile sufletului rămîn netulburate și neînvăluite, încît el făcîndu-se strălucit de ea, vede pe cei ce i se arată; acesta este un dar al luminilor celor dumnezeiești și al celor ce au să fie într-însul.

Iar dacă, ca niște oameni s-ar înfricoșa de vederea celor buni, care se arată, numaidecît iau frica de la dînșii prin dragoste, precum a făcut Gavriil pentru Zaharia. Asemenea și îngerul care s-a arătat femeilor la Sfîntul Mormînt și cel ce s-a arătat păstorilor, precum s-a zis în Evanghelie: Nu vă temeți; căci frica acelora nu este cu spaima sufletului, ci cu cunoștința venirii de față a celor buni.

Deci, în acest fel este arătarea sfinților. Năvălirea celor răi este tulburătoare, cu sunet, vuiet și strigare, ca și cînd s-ar fi făcut vreo pornire a unor tineri nepedepsiți și a unor tîlhari, de la care se face frica sufletului, tulburarea și neorînduiala gîndurilor, mîhnire, urîciune către pustnici, trîndăvie, întristare, pomenirea rudeniilor și frică de moarte; și de aici pofta celor rele, împușinarea de suflet către fapte bune și nestatornicia obiceiurilor.

Deci, cînd cineva din voi va vedea așa ceva, vă veți teme; dacă însă frica se va lua de la voi și în locul ei s-ar face bucurie negrăită și voie bună, cutezare, îmbărbătare, netulburarea gîndurilor și celelalte, cum mai înainte am zis, adică bărbăție și dragoste către Dumnezeu, atunci îndrăzniți și vă rugați, căci bucuria și liniștea sufletului arată sfințenia celui ce vine de față. Așa Avraam, cînd a văzut pe Domnul, s-a bucurat; Ioan cînd s-a făcut glasul închinării din partea Născătoare de Dumnezeu, Maria, s-a bucurat.

Iar dacă s-ar face tulburare și sunet din afară, nălucire lumească, îngrozire de moarte, să cunoașteți că este năvălirea celor răi. Și aceasta să vă fie vouă semn. Cînd sufletul unora s-ar teme, să știți că este de față venirea vrăjmașilor; căci diavolii nu izgonesc temerea unora ca acestora, precum a făcut marele Arhanghel Gavriil către Maria și Zaharia, și Acela ce S-a arătat la mormînt femeilor; ci, mai cu seamă, cînd îi vor vedea temîndu-se, ei sporesc nălucirile, ca mai mult să-i înfricoșeze, și, de aceea, sărînd asupra lor, îi batjocoresc, zicînd: "Închinați-vă nouă!".

Iată, pe elini așa i-au amăgit, că așa s-au socotit de dînșii zeii, cei cu nume mincinos. Iar pe noi nu ne-a lăsat Domnul să ne amăgim de diavol, căci El prin niște năluciri ca acestea făcute înaintea Lui, l-a certat și i-a zis: Mergi înapoia Mea, satano; căci scris este: Domnului Dumnezeului tău te vei închina și Lui Unuia vei sluji. Deci, vicleanul mai mult se defăimează de noi; căci Domnul pentru noi a făcut acestea, ca diavolii de la noi auzînd niște glasuri ca acestea, să se răstoarne pentru Domnul, Care pentru aceasta i-a certat. Apoi, nu se cade a ne fâli pentru că scoatem diavolii, nici a ne înălța pentru tămăduiri, nici să ne minunăm de cel ce scoate pe diavoli ori pe cel ce nu-i scoate să-l defăimăm; ci pustnicia fiecăruia s-o învețe cineva și ori s-o rîvnească și s-o urmeze, ori s-o îndrepteze. Pentru că a face semne nu este al nostru, ci al Mîntuitorului.

Pentru aceea El zicea ucenicilor: Nu vă bucurați că diavolii se supun vouă, ci pentru că numele vostru s-a scris în ceruri. A se scrie numele în ceruri, este mărturia faptei bune și a vieții voastre. A scoate pe diavoli este darul Mîntuitorului, Celui care l-a dat. Pentru aceea,

*celor ce nu în fapte bune, ci în semne se făleau și ziceau: „Doamne, au nu cu numele Tău am scos diavoli și întru numele Tău am făcut multe puteri?” Domnul le-a răspuns: „Amin zic vouă, nu vă știu pe voi”. Căci cunoaște Domnul căile necredincioșilor. Dar se cade a ne ruga pentru a lua darul alegerii duhurilor, căci, după cum este scris, să nu credem la tot duhul.<sup>360</sup>*

Chiar dacă s-ar fi împlinit proorocia căderii lui Ceaușescu, nu ar fi fost nimic minunat în ea. Și Bivolaru, și Vanga cunoșteau de la draci același lucru:

---

<sup>360</sup> *Viețile Sfinților*, 17.01., Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005.



Căutând fotografii cu cei doi, uitați ce am găsit aici:

<<https://sfintiinugresesc.wordpress.com/>>, luni, 28 decembrie 2015.





Unii se întreabă de unde a știut Boca de moartea Ceaușeștilor sau de cele două turnuri gemene din America. În emisiunea de la România TV din 23-05-2015, s-a spus, printre rânduri, un fapt lămuritor. Ceaușeștii, după ce au fost în 1989 la baba Vanga în Bulgaria și aceasta le-a prorocit că vor muri, au venit la Arsenie Boca, care le-a spus la fel. De unde a știut Vanga, a știut și Boca, adică de la draci. Ambii au profețit și dărâmarea turnurilor gemene din S.U.A. Eu cred că unii creștini se grăbesc să atribuie astfel de prorocii ca fiind de la Dumnezeu. Lucrurile astăzi sunt mai complicate. Adică, multe dintre războaie, revoluții, atentate etc. sunt plănuite în hrubele demonice ale masonilor chiar cu zeci de ani înainte. Pe bancnota de 20 de dolari din 1971 apare exact scena intrării avioanelor în cele două turnuri gemene, iar despre Revoluția din România se știe că a fost pregătită cu cel puțin 10 ani înainte. Au spus-o de nenumărate ori istoricii și analiștii politici în mod public. Cu un an înainte de moartea Ceaușeștilor, se știa de sfarari și ziua, locul și ora execuției. Așa că Boca putea să fi aflat de undeva sau dracii au fost de față când sfararii au pus la cale totul și l-au pus în temă, cum zice Sf. Isac Șirul: „Dracii pe cei înșelați și bolnavi de slava deșartă îi face proroci Dacă ne uităm cu atenție în Scriptură, la prorociile cu privire la pedepsirea cetății Ninive sau Sodoma, vom vedea că acestea cheamă poporul la pocăință.

Prorociile lui A. Boca sunt ca să impresioneze. Hristos a refuzat să sară de pe aripa Templului, adică a face spectacol spre a impresiona. Spectacolul este lucrarea diavolului spre a atrage faima. Cuviosul Damian Taumaturgul, chemat de starețul Teodosie spre a se ruga pentru cel bolnav, venea în duh de ascultare, plângând și considerându-se nevrednic de această harismă sfântă, îl ungea pe cel bolnav cu ulei sfințit și se ruga lângă dânsul mult timp cu lacrimi și suspine. Prin Harul lui Dumnezeu toți se vindecau și plecau sănătoși. (Patericul Lavrei Peșterilor, pag. 149).<sup>361</sup>

Am putea spune cu siguranță că după cum Ceaușeștii nu au omorât-o pe baba Vanga, nu l-au omorât nici pe Boca Arsenie. Însă, e posibil să fi fost omorât din cauza proorociilor lui mincinoase, fiindcă, uneori, dracii omoară cu torturi pe vrăjitorii care le slujesc din diferite motive: ori că nu le aduc mai departe adepți, ori că nu le aduc suficienți adepți (proporțional cu investiția pe care au făcut-o în ei), ori pentru a-i duce mai repede în iad (pentru a fi siguri că nu se pocăiesc), pentru a le da aură de martiri sau, pur și simplu din plictiseală.

Ceea ce însă, nu îi puteau spune dracii (sau când îi spuneau, dar lucrarea lui Dumnezeu nu era conformă cu ghicitul lor, ci schimba realitatea ca să ne ferească de ei), Părintele Arsenie Boca nu putea ști (sau dădea greș). Proorocii cei sfinți ai lui Dumnezeu întotdeauna erau confirmați ori de împlinirea proorociilor, ori de întoarcerea la pocăință a celor asupra cărora era trimisă proorocia (cum a fost în cazul cetății Ninive și a lui Iona, proorocul).

Dumnezeu în toate caută mântuirea oamenilor (nu să arate că Se ține de Cuvânt) doar ca să fie copiii lui fericiți, avându-L pe El în inima lor. Părintele Arsenie Boca, dimpotrivă, în toate căuta să impresioneze, să-i facă pe oameni să îl aibă pe el, ca pe un alt hristos mincinos, în centrul preocupării lor. Însă de multe ori Dumnezeu îi strica planurile, ca să ne mântuiască pe noi.

Uneori, însă, ucenicii credeau că se împlinesc proorociile, fără însă a le confirma din realitate, ci mergând cu credința lor din prejudecată, sau mai bine spus fără judecată, că ar fi prooroc, nu mai stăteau să le verifice, răspândind un zvon superstițios (ca să pară mai interesanți și să aibă slava că sunt urmașii unui prooroc). Așa se întâmplă cu cei ce slujesc minciunii. Nu verifică dacă cele ce le spun ei este adevărat, că nu-i preocupă de fel:

8 • S-a dus la Părintele o femeie însărcinată care nu vroia să aibă copii. Părintele i-a zis: "Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama a doi preoți. Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei doi gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoți, dar sigur așa este. (Taflan Maria, corn. Mândra)<sup>362</sup>

Cu totul altfel fac fiii Adevărului. Ei, cu frică și cutremur, încearcă să îplinească Sfânta Evanghelie:

<sup>361</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 19-20.

<sup>362</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, p. 82.

*Mat 5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.*

Am văzut, așadar, de ce nu se împlineau proorociile Părintelui Arsenie Boca, lucru confirmat și de învățăturile sale eretice și de viața necanonică pe care a dus-o, toate arătându-l ca pe un biet ieromonah căzut în amăgire.

\*\*\*

Ce metode folosea Părintele Arsenie Boca pentru a proorocii?

Iată-le, sunt clasice, folosite de mulți vrăjitori, dar niciodată Sfinții Părinți nu le-au folosit, fiindcă ei grăiau descoperirile de la Sfântul Duh.

††- *Eu, însă, îl cunosc. Am venit odată cu el aici. Pe când era încă neîmbrăcat în haină călugărească, se ocupa cu ghicitul în palmă. Femeile din satele vecine ziceau între ele: „Hai la popa vrăjitorul!”. Când Mitropolitul Bălan a văzut că vine lumea să-l caute, a zis: „Să-l facem preot, ca să folosească lumea care vine la el...”. Și așa l-a făcut preot, iar părintele Arsenie se ocupa în continuare cu chiromanția, dar și cu alte științe oculte... Nota 10.<sup>363</sup>*

Mai târziu, Părintele Arsenie Boca s-a schimbat... a început să ghicească... în fotografii, schimbând metoda, ca oamenii să nu își mai dea seama că e „popa vrăjitorul”, ci să creadă că are... cunoștințe de artă.

*...Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografii. Veneau oamenii la el cu fotografia cuiva și ziceau: „Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc”, și Părintele zicea: „Nu-i bună” sau „Îi bună”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.*

Dar, uneori, dracilor nu le ies planurile, deci... nici proorociile.

*...Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „O iubești?”. Și el a zis: „Da”. Și atuncea Părintele a zis: „Ia-o!”. Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie.*

Ucenicii, fiind robiți Părintelui Arsenie Boca prin hipnoză, răstălmăcesc eșecul, dând vina pentru el asupra bietelor victime, ca să îl prezinte cu orice preț pe sfinția sa ca profet infailibil... vrednic de canonizare.

*În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia.*

*Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz.*

După cum vedem, aceasta este o „proorocie” trasă de păr (ca de obicei) de ucenici, de la un cap la altul:

- **Orice om**, văzând că fata din fotografie are o problemă la un ochi (fără să aibă nevoie de cunoștințe artistice) și-ar fi dat seama că este nevoie de iubire pentru a o răbda, neținând cont de defecte, după trecerea primului val de entuziasm.
- **Orice om cu experiență și cu dragoste de oameni** ar fi întrebat pe cel care îi ceruse sfatul dacă o iubește sau nu. Spre deosebire de Părintele Arsenie Boca, ar fi adăugat și motivul: „ca să o poți răbda, după luna de miere”.
- Însă, **sfinția sa, cu siguranța de sine specifică**, nu făcea așa, ci **dădea sentințe**: „Ia-o!”, **fără să dea vreo explicație** (vitală în orice caz, fiind dator ca duhovnic să facă pe ucenici să înțeleagă consecințele faptelor pe care și le asumă. Viața noastră este o mare școală ce ne face să înțelegem realitățile firii și ale veșniciei, având ca mare ajutor pentru aceasta tocmai pe duhovnic). Robii lui, însă, îl ascultau necondiționat. **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi fost om cu adevărat duhovnicesc** (care nu vrea să fie un dumnezeu pentru alții, ci să-i conducă pe toți la adevăratul Dumnezeu) **ar fi evitat întotdeauna astfel de relații**, fugind ca de drac de ea, fiindcă este o metodă demonică de teleghidare hipnotică.
- **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut cunoștința situației de la Sfântul Duh** ar fi știut atât că sângele ei este contaminat cât și falsa iubire (puțina iubire, iubirea nesocotită, entuziamul de moment, dar lipsit de profunzime) a bietului om, astfel că nu i-ar mai fi încurcat nici pe unul, nici pe altul, ci i-ar fi lămurit din start. Le-ar fi spus pur și simplu că nu o să țină căsătoria lor.

<sup>363</sup> Arhimandrit Paulin LECCA, *Jurnal duhovnicesc*, îngrijitor ed.: dr. Ioan GÂNDU, Ed. Studion, Bacău, 2013, pp. 52-53, 65-71, 89-90, 95, 109-113, 120, 381-382, 386-387.

- **Dacă Părintele Arsenie Boca ar fi avut doar o cunoștință de fizionomist**, artistică, înjugată la smerenie, ar fi înțeles ce pretindeau oamenii de la el, și ar fi răspuns de fiecare dată, refuzând fotografiile: „nu știu, nu sunt prooroc, să mergem duhovnicește... după pocăință”.
- **Dacă, însă, Părintele Arsenie Boca ar fi lucrat cu harul cel mare al Sfântului Duh de povățuire a sufletelor**, nu ar fi procedat niciodată nici măcar așa. Le-ar fi pus la încercare iubirea întru frica poruncilor Domnului, pentru a înțelege fiecare din ei responsabilitatea jertfelnică a căsătoriei și suferirea celuilalt, ținându-i măcar un an (fără căsătorie și fără împreunare trupească) ca să se cunoască mai bine din scrisori și întâlniri, dacă pot cu adevărat să fie prieteni buni (condiție de bază pentru o căsătorie împlinită). Astfel că cei doi ar fi înțeles chiar din însăși experiența trăită realitatea lor launtrică și cerințele unei iubiri adevărate

**Succesul Părintelui Arsenie Boca constă în faptul că oamenii se lenevesc și vor să fie conduși la rai de alții**, cu renume de siguranță mântuitoare, fără să se ostenească a gândi ei înșiși ce este plăcut sau nu Domnului. Ei nu mai vor să se folosească de darul firesc dat lor de Dumnezeu (numit chibzuință). Acesta, putându-i a-i duce și la eșec, îl refuză, fiindcă au pretenția egoistă și mândră să aibă totdeauna succes.

Dumnezeu, însă, și Sfinții Lui nu lucrează magic (datorită dragostei Sale pentru noi), respectându-ne voința și luându-ne împreună lucrători la mântuirea noastră, pentru a ne face responsabili și înțelepți prin decizii luate din credință și sfială față de uriașa înțelepciune a poruncilor Lui. Această cale este ostentivă la început, dar duce la cunoașterea finală a voinței lui Dumnezeu, prefăcându-se în odihnă.

Părintele Arsenie Boca și dracii, însă, doresc să ne facă robii lor și le convine când le vin victime care se lasă conduși cu înlesneală, datorită paraliziei minții față de faima lor de prooroci. Înșelătorii profită de dorința oamenilor de a fi siguri că se mântuiesc ușor, fără participare personală, folosindu-se doar de o ascultare dobitocească care anulează libertatea specifică oamenilor și îngerilor. Consecințele, însă, după cum se vede, sunt groaznice pentru biete victime. Dacă au necazuri aici, au o șansă să se trezească. Dacă însă le iese toate cum li s-a proorocit și au succese în viață datorită ghidajului drăcesc, vai de ei ce vor pătimi la moarte când se vor trezi în brațele ucigașe ale celor ce i-au înrobii (cumpărându-le neprețuitul suflet prin deșarta și eretica „fericire lesnicioasă” de aici. Ea pierde ca un fum, oricât de mult am trăi, lăsând în urmă gustul amar al înșelării și realitatea permanentă a pierderii veșniciei. Ea ne păgubește, încă de aici, prin mutilarea minții noastre și întunecarea realității dragostei care nu se mai poate dezvolta prin cunoașterea uriașei iubiri a lui Dumnezeu - ce întărește libertatea și înțelepciunea noastră prin pocăința deșteaptă).

*Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit, el trăiește și acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns și el în declin. Nu mai recunoaște oamenii, nu mai are ținere de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut, Teognost - 2003) (Arhim. Teofil Părăian - Mân. Brâncoveanu)<sup>364</sup>*

Dar aceasta nu este ceva neobișnuit, ca un fel de pedeapsă dumnezeiască, ci potrivit cu vârsta:

*Ps.89:10. Anii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani; 11. Iar de vor fi în putere optzeci de ani și ce este mai mult decât aceștia osteneală și durere; 12. Că trece viața noastră și ne vom duce.*

Dar cum să cunoască ucenicii Părintele Arsenie Boca altceva decât *Cărarea Împărăției* o carte despre cum să ne trăim viața sănătos, cu succese sigure și confortabile? Ei nu cunosc taina suferinței și rolul ei spre vindecarea firii, căci mentorul lor i-a învățat să caute doar binele acestei lumi, înșelându-i că așa vor fi fericiți și în veșnicie. Dacă asta nu o știau, cum să știe că a nu suferi aici de pe urma plăcerilor tale este ceva agravant, care nu trebuie dorit nimănui. Consecințele păcatului sunt stricarea firii care aduce suferințe ori vremelnice, ori veșnice. Dacă nu sunt aici, sunt mult mai mari dincolo.

Desigur că vina păcatului despărțirii aparține soțului laș, însă, îi revine cel puțin ½ și Părintelui Arsenie Boca care i-a manipulat să ia o decizie greșită bazată pe asigurarea că el este un prooroc cu siguranță de la Dumnezeu, deși ei nu se iubeau în realitate și nici nu se potriveau. Spunem cel puțin, fiindcă dacă ar fi fost duhovnic adevărat Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să îi învețe darul cel mare al răbdării. Faptul că nu i-a învățat îi sporește vina în decizia pe care au luat-o. Dacă în loc să le ghicească în fotografii i-ar fi catehizat, alta ar fi fost viața lor. Ar fi trebuit să știe (mai ales dacă se folosea atât de mult de priviri pentru a hipnotiza

<sup>364</sup> *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 37-38.

și a ghici în fotografii), că a păcătui numai cu ochiul este păcat deplin, iar după ce că poftești pe cineva îți mai și împlinești pofta printr-o falsă căsătorie (de dragul plăcerii) și apoi te mai și desparți, ești cumplit de vinovat. Dacă ar fi știut aceasta, cu adevărat, niciodată nu s-ar mai fi hazardat la a sfătui pe oameni să se căsătorească sau nu, cu atât mai puțin să-i îndrume cu cine să se însoțească:

*Matei 5:27 Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârșești adulter". 28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. 29 Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă. 30 Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă. 31 S-a zis iarăși: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărțire". 32 Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșește adulter.*

În realitate, prea puțin îi păsa de consecințe. Sfinția sa dorea cu ardoare doar să fie admirat ca „prooroc”.

\*\*\*

Însă, ghicitul în palme și ghicitul cu fotografiile nu erau singurele ritualuri magice cu care își conducea pe ucenicii care îi deveneau robi orbi. Mai avea și alte practici tipic vrăjitoarești:

- *Odată ne-a spus că atunci când vrem să-i cerem ajutor, putem să scriem rugăciunea pe o hârtie, apoi să ardem hârtia. Acest lucru l-am făcut o singură dată, când eram grav bolnavă, și ajutorul Părintelui a venit imediat.*<sup>365</sup>

Vedeți că înșiși ucenicii, fără să își dea seama, vorbeau de ajutorul Părintelui Arsenie Boca și nu de al lui Dumnezeu? Sfinția sa era dumnezeul lor.

Chiar și spovedania se petrecea tot magic, Părintele Arsenie Boca mândrindu-se că face el însuși (în locul singurului Mântuitor Iisus Hristos) pe oameni albi. El transmitea puterea diavolească a aceste credințe rătăcite care ducea pe bieții ucenici la un același fel de mare mândrie: să se considere pe ei înșiși puternici și dezinteresați de problemele vieții, ci numai ale sufletului desprins de realitate. Este vizibil astfel că nu mai lucrau pocăința (care este o mare cunoaștere a propriei realități împletită atât de strâns cu neputința, mai ales cea duhovnicească, încât poate fi numită nimicnicie). Practic îi aducea în stare de înfierbântare entuziastă și de grozavă siguranță de sine, molipsindu-se cu starea căzută din înșelare a falsului lor duhovnic:

- *Când eram tânăr și nebun, am ajuns și eu la Părintele Arsenie, la Mănăstirea Sâmbăta. Dânsul m-a luat la spovedit trei ore și apoi mi-a zis: „Ești negru ca tăciunile și vreau să te fac alb”. Când am ieșit de acolo, îmi venea să sar ca viței, când le dai drumul din grajd. De atunci am căpătat o putere mare, nu m-a mai interesat decât problema sufletului și nu am mai avut altă dorință decât mântuirea sufletului. (Dumitru Pampu, Sibiu)*<sup>366</sup>

Dar și tablourile sfinției sale sunt posedate de diavoli care acționează la fel de hipnotic, nefiresc, brusc, prin succese fals duhovnicești la arătare, în realitate înfierbântând sufletul și trântindu-l în înșelare aprinsă și dorința de râvnă rătăcită, printr-o lucrare magică. Cu totul altfel lucrează Sfinții prin Sfintele Icoane Ortodoxe: prin ostenitoarea pocăință. Omul atins de harul Sfântului Duh își vede păcatele, și le plânge cu durere, își vede cumplita neputință în a scăpa de robie, cerând Domnului harul și învățând prin aceasta cele două mari cunoștințe ce alcătuiesc toată virtutea: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu.

*Nu cred că a pictat cineva în lume pe Mântuitorul, pe Maica Domnului și nici chiar pe Sfinți, ca Părintele Arsenie. Că vine omul în Sfânta Biserică, fiind copleșit de griji și plin de poftă, se închină Sfinților și se aprinde dintr-o dată de dorința de a le urma și a le cere ajutorul!*<sup>367</sup>

Vom înțelege mai multe studiind capitolul: *Înșelarea prin simțire.*

\*\*\*

<sup>365</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, p. 132.

<sup>366</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrării-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 132-133.

<sup>367</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 65-69.

Și prin caracteristicile proorociilor și prin metodele folosite pentru a le avea, Părintele Arsenie Boca nu poate fi model de sfințenie, ci doar de rătăcire.

Viața și adevărul învățăturilor și învățătorilor ne arată, în final, dacă proorociile care le face cineva sunt de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului, Dătătorul de Viață sau de la duhul necurat și ucigaș al tatălui minciunii:

*Ioan 8:42 Zis-au lor Iisus: de ar fi fost Dumnezeu Tatăl vostru, m'ați fi iubit pre mine; că eu de la Dumnezeu am ieșit și am venit; că n'am venit de la mine însumi, ci acela m'au trimes, 43 Pentru ce glasul meu nu-l cunoașteți? Căci nu puteți să auziți cuvântul meu. 44 Voi din însuși diavolul sunteți, și poftele tatălui vostru voiți sa faceți. Acela ucigător de oameni a fost din început, și întru adevăr n'a sfătuit, că nu este adevăr întru dânsul când grăește minciună dintru ale sale grăește; că mincinos este, și tatăl ei. 45 Iar eu căci adevărul grăesc, nu credeți mie.*

Cei care cred minciunii, chiar dacă poartă numele Părintele Arsenie Boca, nu vor crede niciodată în Adevăr, chiar dacă le-ai arăta negru pe alb că sfinția Sa nu are cum să fie Sfânt, neapartținând Sfintei Biserici Ortodoxe nici prin viața și nici prin învățăturile preacuvioșiei sale. Din păcate, însă, aceștia făcând astfel, nu cred lui Hristos. Patima rațională în care au fost aduși prin amăgire, îi face să se lepede de Hristos, în ascuns, dar mai apoi întreaga lor viață va deveni nefericită, chiar și la arătare, neînțelegând și nelucrându-și realitatea pocăinței.

#### D. FALSE VINDECĂRI

---

Dar și în falsele lui vindecări ucenicii sfinției sale răstălmăcesc fenomene naturale trăgându-le de păr ca să pară că sunt o așa zisă putere dumnezeiască a Părintelui Arsenie Boca:

*Părintele Arsenie era incredintat că Dumnezeu, după moartea Fiului Sau, le-a incredintat și altor aleși dintre oamenii inzestrati cu darul credinței, acea putere de a vindeca bolnavii. Nu mi-a marturisit-o răspicat, dar am inteles cât este de preocupat de inalta putere cu care Dumnezeu îl inzestrase și pe care aveam s-o descopăr nemijlocit [și acesta este un semn de înșelare: să te preocupe altceva decât pocăința. Dacă, pe deasupra, preocuparea ta este vreo harismă pe care ți se pare că o ai, atunci amăgirea ta atinge cote maxime – n.n.].*

*Intr-o zi, către seara, discuțiile noastre au fost intrerupte de niște zgomote neobișnuite pana atunci, izbituri și înjurături care traversau podeaua ce ne despărțea de pranzitorul de deasupra, transformat acum in camera de tortura. După ce totul s-a potolit, vreo patru gealați din aceia cu puteri animalice au coborât pe brațe un trup de om, și acela, din cate am putut vedea, de statura uriașă. L-au așezat într-o celula de langa cea în care se afla părintele Arsenie și au plecat. A ramas intins pe prici vreo câteva ore. Parea leșinat. Gemea. Asa am putut constata ca trăiește. întocmai cum procedase cu mine, atunci când am fost coborât în pivnița vilei, părintele călugăr l-a întrebat cine este [uneori dracii nu îi ghiceau numele următoarei victime ale sfinției sale – n.n.]. "Sonea", a reușit sa silabisească cel întrebat. Era o cunoștința comuna, eruditul om de știinta, doctorul Octav Sonea, șeful Laboratorului de Analize Medicale din Brașov. A reușit sa mai pronunțe: "O, Doamne!", apoi a tăcut din nou. Târziu, în noapte, s-a trezit, și astfel părintele a izbutit să-l întrebe ce i se intamplase [vedem că nici toate întâmplările nu i le ghiceau dracii – n.n.].*

*Octav Sonea fusese, in timpul studenției, campion național la aruncarea greutății și a discului. Rămăsese suplu și puternic, impunând respect nu numai prin știinta sa, ci și prin aspectul sau maiestuos. Fusese arestat întocmai cum ne luasera și pe noi, pentru o "mica declarație". Nu am putut stabili ce anume l-a provocat pe falnicul medic - pesemne o palma a unui calau, careia i-a răspuns cu o lovitura de pumn, ce l-a făcut, in termeni de box, K.O. pe inchișitorul sau. Acelea au fost bufniturile pe care le auzisem in camera torturilor. Doctorul a fost legat cu mâinile și cu picioarele, asa cum sunt carati ursii doborâți de vanatori, și-apoi*

bătut cu sălbăticie la tălpi, cu ranga de fier. I-au fost zdrobite toate vinișoarele și arterele de pe extremitățile trupului și apoi a fost coborât de pe masa și silit să danseze Konga (un dans la moda pe vremea aceea, inspirat din folclorul negrilor africani). Numai că victima leșinase și a fost carată în acea stare până în celula din pivnița. Dându-și seama, pesemne, de gravitatea cazului (pe vremea aceea, regimul mai păstră oarece relații cu Occidentul și-i pasa de comentariile aspre ale Europei Libere, ascultată în Scheii Brașovului, de la difuzoarele atarnate în pridvoarele caselor de pe povârnișuri), **comandamentul Securității i-a îngăduit părintelui călugăr Arsenie să doctoricească victima, reputația sa de vindecător fiind cunoscută și de superiorii gradați [îl aveau la „evlavie”]. După ce îi hipnotizase prin hocus-bocus, Părintele Arsenie Boca a avut cel mai blând regim de detenție din România, închis fiind numai pentru a fi un colaborator al regimului mai eficient, cu palmares de martir, pentru a deschide gurile victimelor hipnotizate. Bunăstarea sfinției sale din temnițe și de după eliberare, sunt grăitoare în acest sens – n.n.]. Torționarii erau conștienți de altminteri că, dacă ar fi fost transportat la spital, rezultatul era cel fatal: amputarea piciorului cangrenat, cu prea puțini sorti de salvare a vieții.**

Fusese tocmai ziua în care, cu aceeași "amabilitate", cei doi ofițeri care m-au adus în beciul vilei Popovici m-au invitat să-mi strâng degrabă lucrurile, intrucat urma să plec. Oribila poarta de fier s-a închis cu zgomot în spatele meu și, cu aceeași dubită albă, care vara spaima în oasele celor care o zăreau oprita la colt de stradă, în loc să mă ducă acasă - așa cum imi fulgerase o clipă prin minte - m-am trezit în fata altei porți, de data aceasta cioplita dintr-un lemn dur. Era poarta prin care treceai într-o altă instituție de supliciu, aceea a închisorii Tribunalului din Brașov.

**După o luna de zile, în noua celula unde mă instalaseră, a fost adus de la Securitate și doctorul Octav Sonea. Era slab, șchiopată, dar piciorul rănit pareă vindecat. Ca medic, mi se pareă incredibil și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Fusese vindecat de părintele Arsenie, care îl obligase să-și țină piciorul zdrobit, zi și noapte, în firul de apă ce curgea printr-o latură a temniței. În vremea asta, duhovnicul de la Sambata se rugase necontenit, sfatuindu-și pacientul să facă la fel: "Dacă te rogi și crezi, Dumnezeu te va ajuta să te vindeci. Roaga-te!" Ceea ce bolnavul a și făcut. Într-o luna, talpa piciorului a început să fie din nou sensibilă, începutul de culoare neagră, care definește apariția cangrenei, s-a transformat, incetul cu incetul, mai întâi într-un roșu aprins, apoi a luat culoarea pielii, ramanand doar tendoanele încă dureroase, iar articulațiile umflate și anchilozate. Dar traia și pasea, înfiorat de minunea care se întâmplase cu el<sup>368</sup> am putea spune minunea decongestivă a apei reci, împreună cu trecerea vindecătoare a timpului, organismul având propriile sale mijloace de reparare.**

Dar mai poate fi numit efectul băii termice și al lucrării trupului o minune? Tot așa am putea spune minunea aspirinei, minunea chirurgiei, minunea vindecării de gripă. Toți cei care profesază meseria de doctor recunosc, dacă nu sunt ateii, că în zadar s-ar osteni, dacă Dumnezeu nu ar fi pus puterile vindecătoare în creația Lui, nu ar fi luminat mintea lor și nu ar fi fost și împreună-lucrător cu ei ca Doctor al Trupurilor și Sufletelor noastre. Când mai intervin și rugăciunile celui bolnav, apare în plus și o mare ușurare. Așadar cum s-a vindecat dr. Sonea nu este o minune, ci acțiunea apei reci și a milei lui Dumnezeu ce l-a mângâiat pentru rugăciunile sale: *Mar 11:24 De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.*

Câte cazuri ca acestea nu au fost cu cei deținuți. Citiți literatura de detenție și veți afla. Și nu era vreun Părinte Arsenie Boca ca să deturneze mila lui Dumnezeu în interes personal.

Cu totul altfel este o vindecare minunată:

*Fap 3:1 Iar Petru și Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea. 2 Și era un bărbat olog din pântecul mamei sale, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,*

<sup>368</sup> <<https://www.scribd.com/doc/47733410/Pe-urmele-unui-sfant-Parintele-Arsenie-Boca>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 61-62.

3 Care, văzând că Petru și Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie. 4 Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Privește noi; 5 Iar el se uita la ei cu luare-aminte, așteptând să primească ceva de la ei. 6 Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! 7 Și apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat și îndată gleznele și tălpile picioarelor lui s-au întărit. 8 Și sărind, a stat în picioare și umbla, și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și lăudând pe Dumnezeu. 9 Și tot poporul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu..

Vedeți, lăudau pe Dumnezeu, nu pe Sfinții Apostoli sau pe Părintele Arsenie Boca. După roade se cunosc rădăcinile duhovnicești. Dacă slăvesc pe Dumnezeu sunt de la Dumnezeu, dacă slăvesc pe oameni sunt de la duhul lui antihrist: *Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. 44 Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați?*

Și nu l-au băgat în apă rece, punându-l să se roage, ci au chemat asupra lui numele lui Hristos. Nu s-au concentrat, nu au meditat, nu i-au trimis priviri fulgerătoare și zvârcolitoare, ci cu simplitate și smerenie l-au chemat pe Domnul Hristos.

Dar... să admitem că Părintele Arsenie Boca a și vindecat pe cineva, iar la mormântul sfinției sale se fac și vindecări. Învățătura preacuvioșiei sale fiind eretică, iar vindecările având rostul de a ne încredința că aceasta e bună (deși e rea) și adevărată (deși e mincinoasă), este evident că și vindecările (și roadele ei viclene, cu scop amăgitor) se numesc mincinoase sau false. Dacă nu vrem să ne rătăcim și să ne pierdem sufletele, să ne ferim ca de diavol, ca de osânda iadului și ca de vrăjitori de a merge la mormântul sfinției sale, sau de a-i cere să ne ajute în vreo privință, după cum ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur, fiindcă dacă ne va și vindeca, cine va putea să ne mai scape de robia lui?

*Dracii ca doctori ucigasi*

*Că dracii pot face false minuni și deci și false vindecări este deplin cunoscut celor ce citesc viețile și cuvintele sfinților din care redăm aici doar unul spre exemplificare al celui între sfinți Părintelui nostru Ioan Gură de Aur:*

**„Vrăjitorii, cu meșteșugul lor, pe mulți i-au tămăduit de boli și pe mulți ce erau bolnavi i-au făcut sănătoși. Numai că pentru aceasta trebuie să fii părtaș la necinstirea lui Dumnezeu. Departe de noi un asemenea gând! Ascultă ce spune Moise iudeilor: “De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune. Și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelor. Să nu ascuți cuvintele proorocului aceluia sau ale aceluia văzător de vise...” (Deuteronom 13, 1-3). Aceasta înseamnă că dacă vreun prooroc se va arata, va face semne, va învia morți, va curăța leproși sau va vindeca schilozii și te va chema, arătându-ți aceste minuni, să nu mai crezi în Dumnezeul tău și să te lepezi de El [ci să crezi în dumnezeul mincinos prezentat de Părintele Arsenie Boca, care îl lingușește pe sfinția sa și să te unești cu el prin sfaturile dăunătoare și amăgitoare ale sfinției sale– n.n.], să nu crezi în puterea lui. Domnul Dumnezeul tău te încearcă ca să vadă dacă-L iubești din toată inima ta și din tot sufletul tău. Este limpede, dar, că demonii nu vindeca. Dacă totuși Dumnezeu le îngăduie cândva să tămăduiască vreo boală, așa cum fac oamenii, este ca să te încerce și nu pentru că Dumnezeu n-ar ști, ci ca să înveți să nu-i suferi pe demoni nici dacă tămăduiesc. Dar ce vorbesc eu de tămăduirea trupului? Dacă cineva te sperie cu gheena ca să te lepezi de Hristos, să nu primești. Dacă-ți făgăduiește ceva împărăție cerându-ți în schimb să te îndepărtezi de Fiul Unul Născut al lui Dumnezeu, să te întorci de la el, să-L urăști – să fii ucenicul lui Pavel și cu râvnă să repeți cuvintele pe care le-a vestit fericitul și viteazu-i suflet: “Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile. Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 8, 38). Pe el nu-l despart de iubirea lui Hristos nici îngerii, nici puterile, nici cele prezente, nici cele viitoare și nici vreo făptură, iar pe tine te depărtează de El vindecarea trupului? Ce iertare vom putea noi primi?**

De Hristos trebuie să ne temem mai tare decât de gheenă și pe El trebuie să-L dorim mai aprins decât orice împărăție.

**Dacă se întâmplă și ne îmbolnăvim, e mai bine să rămânem bolnavi, decât să fim tămăduiți de niște demoni și să ne lepădăm de Dumnezeu nostru. Pentru că, deși ne tămăduiesc, în fapt, mai mult ne vatămă decât ne sunt de folos. Ei sunt de folos trupului, care oricum are să moară și să putrezească nu peste mult timp, dar vatămă, în schimb, foarte tare sufletul, care este nemuritor. Și, așa cum fac negustorii de sclavi, momind copii cu bunătăți (dulciuri, năut prăjit, sau multe altele), răpindu-le libertatea și chiar și viața, tot așa fac și demonii, făgăduind vindecarea unui mădular al trupului, dar făcându-ne să pierdem mântuirea sufletului. Noi, iubitorilor, să nu îngăduim una ca asta. Să avem grija și să ne păzim cu orice chip de necredința și de a ne lepăda de Dumnezeu nostru. Oare Iov n-ar fi putut să creadă cuvintelor femeii sale și să-L blesteme pe Dumnezeu și să scape de nenorocirea care dăduse peste el? Căci spunea: "Blesteamă pe Dumnezeu și mori." (Iov 2, 9). Iov, însă, a preferat sa rabde, să se topească pe picioare și să sufere plaga pe care nimeni altul n-ar fi putut-o îndura decât să scape de cumplitele chinuri și de nenorociri, blestemându-L pe Dumnezeu. Pe el sa-l imiți. Chiar dacă diavolul îți promite să te scape de necazurile care te copleșesc [așadar și dacă mersul la mormântul de la Prislop te scapă de necazuri, să nu mergi – n.n.], nu-i crede lui și nu-i ceda. Fă și tu așa cum a făcut dreptul Iov, care nu s-a lăsat convins de vorbele nevestei sale, ci a ales să rabde boala mai bine decât să-și piardă credința și mântuirea sufletului [deci nici dacă femeia, necrezând discernământului Ortodoxiei îți zice: „dar dacă totuși o fi sfânt, hai să mergem la mormânt, să vezi că scăpăm de necazuri”, să nu o ascuți ci să o mustri ca Iov pe soția sa: Iov 2:10 Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?” Și în toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc cu buzele sale. – n.n.]. Dumnezeu nu te părăsește atunci când îngăduie să te îmbolnăvești și să suferi cele mai grele boli, ci voiește să te facă și mai plin de slavă și mai strălucit. Rabdă, dar cu tărie ca să auzi și tu: "Nu crezi că de aceea am făcut ce am făcut, ca să Mă arăt drept?"**

Sfântul Ioan Gură de Aur<sup>369</sup>

Și să nu creadă cineva că urmând învățăturile Părintelui Arsenie Boca nu se leapădă de Hristos. Se leapădă mai rău decât dacă s-ar face hindus sau mahomedan, fiindcă nici măcar nu-și dă seama ce face, cum își dau seama aceia. I se inoculează cu încetul, pe nevăgăte de seamă, sub acoperirea mincinoasă că este Ortodox, la început idei greșite, apoi mentalități bolnăvicioase, iar în final centrarea vieții sale pe persoana Părintelui Arsenie Boca și a învățăturilor amăgitoare ale sfinției sale. Devine astfel un fanatic închinător al lui antihrist, dar, sinistru, crezându-se cel mai curat apologet Ortodox, după cum vedem atât în pictura așezământului de la Drăgănescu dar și în manifestarea adeptilor sfinției sale, atât simpli, cât și cărturari.

## E. VEDENIILE DESE, CHEIA MARILOR REGRESE

Desimea vedeniilor sfinției sale, înainte și după moarte, cât și încărcătura lor ieftină, fără mesaj duhovnicesc (de profunzime și fără înțelesuri reale necesare pentru schimbarea minții și vindecarea de patimi), este unul din semnele doveditoare ale înșelării în care se află maestrul de la Drăgănescu:

*Cercetați cu luare-aminte biografiile Sfinților Părinți ai Bisericii, cei ce străluceau de semne și minuni, unde veți vedea minuni nenumărate, însă descoperiri și arătări supranaturale prea puține veți întâlni, doar când nevoia a cerut-o. Iar pe acestea (descoperirile) nu le arătau multora. Pe când unde își găsește amăgirea sălașul, vedeniile apar ca păsările cerului de des la oamenii neștiutori. Și ce e mai trist, că sunt înșelați și oameni iubitori de Dumnezeu, oameni*

<sup>369</sup> <<http://www.aparatorul.md/sfantul-ioan-gura-de-aur-dracii-pot-face-false-minuni-si-deci-si-false-vindecari/>>, miercuri, 25 noiembrie 2015



*duhovnicești, care se deosebesc prin virtutea și evlavie lor față de Dumnezeu. Faceți comparație, vă rog, între arătările neamăgitoare (vederi) ale Sfinților Părinți cu cele ale lui Eftimie și veți vedea cât de superioare și impunătoare sunt vederile sfinților și pe de altă parte, câtă prostie, ca să nu zic aiureală, au vedeniile amăgiri<sup>370</sup>.*

Vedeniile sfinției sale nu numai că erau dese, dar erau și de piață, afișând un circ de gust îndoielnic, pentru a încânta în simțire și a fura mințile sârmanilor amăgiți ca a unor copii lipsiți de experiență.

Este foarte potrivit să aducem aici un cuvânt al sfinției sale, referitor la spiritism, care descrie de minune, foarte potrivit, chiar vedeniile preacuvioșiei sale:

*In vremea noastră circulă multe cărți care cuprind comunicări de dincolo. Aceste comunicări, mai ales cele care se dau pe sine a fi din partea sfinților sau chiar ale Mântuitorului însuși, fără voie ne conduc la comparația lor cu Sfintele Evanghelii. La o atare confruntare se dau de gol. Puse pe două coloane, aceste splendide platitudini și mărunțișuri, cu o pagină din Evanghelii, sublimul și ridicolul sunt și mai evidente. Calitatea literară, fondul, înălțimea gândirii, totul dau de gol un fals nerușinat și nemaipomenit de îndrăzneț, pe care nu cred să-l poată face sufletele celor mutați de la noi, ci numai tatăl minciunii<sup>1</sup> și hristoșii minciinoși<sup>2</sup>.*<sup>371 372</sup>

Este de ajuns să vă reamintiți de vedenia treptelor și vedenia din gară, amândouă redată în scris chiar de sfinția sa, ca să nu mai învinuiască nimeni pe masa de adepți înfierbântați că ar fi fabricat prin exagerări un alt Părinte Arsenie Boca, diferit de cel real. Trista realitate este că el însuși se vedea pe sine, așa cum îl văd ucenicii cei mai exagerați, sau... chiar mai sus și aceasta era suficient să-i întunece rațiunea ca să nu-și mai dea seama de ieftinătatea, superficialitatea și gustul îndoielnic al vedeniilor ce le pătimea de la draci.

Cu totul altfel sunt proorociile de la Sfântul Duh. Ele nu numai că au o frumusețe adâncă a arătării, cu neputință de inventat de minte omenească și drăcească, dar și profunzime a înțelesurilor neobișnuită arătându-ne lucruri cu adevărat importante pentru mântuirea noastră, învățându-ne cum este și cum se dobândește veșnicia cea fericită.

*Isa 6:1 Slava Domnului. În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. 2 Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau 3 Și strigau unul către altul, zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!” 4 Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din tâțânele lor, iar templul s-a umplut de fum. 5 Și am zis: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!” 6 Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele de pe jertfelnic. 7 Și l-a apropiat de gura mea și a zis: „Iată s-a atins de buzele tale și va șterge toate păcatele tale, și fărădelegile tale le va curăți”. 8 Și am auzit glasul Domnului care zicea: „Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?” Și am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!” 9 Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea. 10 Că s-a învățat inima poporului acestuia și cu urechile sale greu a auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la Mine și să-l vindec”.*

Puțini, poate au citit Sfinții Prooroci, mai puțini i-au înțeles, deși ei sunt hrana sufletului nostru. De pildă mai sus este vorba și de Sfânta Liturghie, de aceea preotul când ne împărtășește repetă cuvintele serafimului. Vă rugăm citiți tâlcuirile Sfinții Părinți la proorocii, sunt minunate și de suflet mântuitoare.

Vă dăm, mai jos, doar un mic exemplu:

#### *Întrebarea 62*

*Ce înseamnă ceea ce zice Sfântul Prooroc Zaharia: “Și am ridicat ochii mei și am văzut: și iată o seceră zburând, lungimea de două zeci de coți, iar lățimea de zece coți. Și a zis către mine: Acesta este blestemul care iese peste fața a tot pământul. Iar după puțin: “Și o voi scoate*

<sup>370</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, p. 336

<sup>371</sup> 1 Ioan 6, 60.

<sup>2</sup> Matei 12, 24.

<sup>372</sup> Ieromonah Arsenie BOCA, *Cărarea Împărăției*, Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, <sup>4</sup>2003, p. 75.

pe ea, zice Domnul Atotțiitorul, și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb întru numele meu, în chip mincinos, și se va așeza în mijlocul casei lui și o va pierde pe ea, și lemnele ei și pietrele ei“. 527 (527 Zah. 5, 1-4. Septuaginta. [Sfânta Scriptură originală – n.n.] )

*Ce este secera și măsura lungimii și a lățimii? Și de ce zboară? Și cine este furul și cel ce jură strâmb; și care este casa lui? Ce sunt lemnele și pietrele?*

*Răspuns*

Dumnezeu care a zis: “Am înmulțit vedeniile și în mâinile Proorocilor m-am asemănat“, 528 a trimis de mai înainte, închipuite prin simboluri, diferite știri despre minunata Sa venire în trup, în vederea mântuirii noastre, descoperindu-ne prin fiecare Prooroc, altă și altă știre, după puterea de înțelegere a fiecăruia. Deci dăruind și marelui Prooroc Zaharia înțelegerea tainelor Sale viitoare în trup, i-a înfățișat în chip înțelept spre contemplare o seceră. Prin aceasta a arătat că, după ce se va întruchipa pe Sine, în mod felurit și tainic, în figurile cuprinse în vedeniile Proorocilor, va primi El însuși cu adevărat și de bunăvoie făptura noastră prin fire, ca să arate că adevărul prevestit prin figuri a venit la noi în mod real. Deci secera este Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul cel Unul născut și Cuvântul Tatălui, Cel ce pentru Sine este și rămâne pururea simplu după fire, iar pentru mine se face compus după ipostas, precum numai El știe, prin primirea trupului însuflețit mintal, fără ca prin unirea deplină, cu trupul după ipostas să primească contopirea într-o singură fire și fără ca prin deosebirea deplină față de trup după fire să se taie în doi fii (1). Iar unire deplină după ipostas numesc desăvârșita neîmpărțire, precum deosebire deplină după fire, desăvârșita necontopire și neschimbare. Căci taina dumnezeieștii întrupări nu introduce prin deosebirea după fire a celor din care constă și o deosebire după ipostas, nici prin unirea după ipostas o contopire într-o singură fire. Primul lucru nu se întâmplă ca să primească taina Treimii în adaos; iar al doilea, ca să nu fie după fire nimic de un neam și de o ființă cu dumnezeirea (2). Căci cele două firi s-au împreunat într-un ipostas, dar nu într-o singură fire. Iar aceasta ca să se arate prin unire atât unitatea ipostasului, rezultată din adunarea laolaltă a firilor, cât și deosebirea firilor ce s-au întâlnit într-o unitate nedespărțită, fiecare din ele rămânând, în ce privește însușirea naturală, în afară de orice schimbare și contopire.

Căci dacă împreunarea firilor s-ar fi făcut ca să dea naștere unei singure firi, taina mântuirii noastre ne-ar fi rămas cu totul necunoscută, neavând de unde sau cum să putem afla coborârea lui Dumnezeu la noi. Pentru că în asemenea caz, sau că s-ar fi schimbat trupul în firea dumnezeiască din pricina unirii dumnezeiești, sau s-ar fi schimbat ființa dumnezeiască în firea trupului, sau s-ar fi contopit amândouă prin cine știe ce amestec, producând vreo alta deosebită de ele, nemaipăstrând nici una din firile din care constă, rațiunea ei neștirbită (3). Dar fie că s-ar fi schimbat trupul în firea dumnezeirii, fie că s-ar fi schimbat firea dumnezeirii în trup; sau fie că unirea într-o singura fire ar fi împins firile spre producerea vreunei alte firi decât ele, eu n-aș cunoaște taina întrupării dumnezeiești, neputând constata după unire o deosebire de natură între trup și dumnezeire. Iar dacă există în Hristos după unire vreo deosebire după fire între trup și dumnezeire (căci nu sunt după ființă unul și același lucru dumnezeirea și trupul), aceasta înseamnă că unirea firilor împreunate în El nu s-a făcut pentru a da naștere unei singure firi, ci pentru a face să rezulte un singur ipostas în privința căruia nu aflăm în Hristos nici o deosebire în nici un chip. Căci după ipostas Cuvântul este unul și același cu trupul Său. Fiindcă dacă Hristos primește cu referire la ceva vreo deosebire oarecare, nu poate fi după acel ceva una în tot chipul. Dar dacă cu referire la altceva nu primește nici, o deosebire, după acel altceva este și se zice cu evlavie una în tot chipul și totdeauna.

Deci dat fiind că orice deosebire, întrucât este deosebire, are ca bază câtimea celor ce se deosebesc (căci fără această câtime n-ar fi deosebire), iar câtimea nu poate fi indicată fără număr, bine este să folosim numărul numai pentru arătarea deosebirii firilor din care constă Hristos după unire, indicând după aceasta că firile se păstrează neschimbate după unire, dar nu divizând prin număr unitatea celor ce concurg într-un singur ipostas. Iar gândul acesta nil arătăm neadăugând nici un număr la cuvântul ipostas. Căci în ceea ce nu se cugetă nici o deosebire, nu se introduce nici o câtime. Iar unde nu poate fi introdusă câtimea, nu-și are locul

nici numărul, care indică deosebirea. Deci după ipostas este compus. Căci după ipostas este unul și același și singur. Astfel pe de-o parte păzim unitatea și identitatea ipostasului, pe de alta mărturisim deosebirea firilor ce concurg într-un singur ipostas. Acesta este cel pe care l-a văzut minunatul Zaharia zburând în chip de seceră. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este secerătorul a toată răutatea și neștiința.

“Lungimea ei, zice, era de douăzeci de coți, iar lățimea ei de zece coți“. Căci Hristos, ca Dumnezeu și Cuvântul, se lărgește progresiv sub chipul Providenței până la zece coți, adică în cele zece porunci dumnezeiești ale vieții active (4). Căci în zece porunci se lărgește Cuvântul lui Dumnezeu, prin care legiferând împlinirea celor ce trebuiesc făcute și reținerea de la cele ce nu trebuiesc făcute, a îmbrățișat toată mișcarea voii libere a celor providențiați. Iar ca Cel ce s-a făcut trup și s-a întrupat în chip desăvârșit, tot El se lungește până la douăzeci de coți din pricină că trupul se alcătuieste prin înmulțirea elementelor cu simțurile (5). Căci cinci sunt simțurile și patru elementele din a căror împreunare se alcătuieste firea oamenilor. Dar cinci înmulțit cu patru dă numărul douăzeci. Iar prin lungime a indicat Scriptura modul economiei, pentru înălțimea ei și pentru faptul că taina dumnezeieștii întrupări este mai presus de toată firea.

Secera a fost văzută “zburând“, pentru faptul că nu are nimic pământesc, ca și pentru iușimea, agerimea și, într-o vorbă, pentru scurtimea cuvântului (6). Căci circumscrie toată mântuirea oamenilor numai în inima celor ce se mântuiesc, dat fiind că aceasta constă numai în credință și bună cunoștință (7). Și de fapt nimic nu poți face mai iute decât să crezi și mai ușor decât să mărturisești cu gura harul Celui în care crezi. Primul lucru arată iubirea însuflețită a celui ce crede față de Făcătorul lui, iar al doilea dispoziția credincioasă față de aproapele. Iar iubirea și dispoziția sinceră, sau credința și buna conștiință, sunt mișcări nevăzute ale inimii, care nu au lipsă ca să se producă de nici o materie din afară “Căci cuvânt scurt va face Domnul pe pământ“.529

Acesta este “blestemul“, pe care l-a trimis Dumnezeu și Tatăl peste fața a tot pământul (8). E blestemul adevărat peste blestemul adevărat. Deoarece neascultarea lui Adam s-a făcut blestem prin greșeala lui, întrucât n-a lăsat porunca să crească spre a aduce roadele dreptății, ca să ia creațiunea binecuvântare, peste blestemul lui Adam vine binecuvântarea firească a lui Dumnezeu și Tatăl, care se face astfel blestem al blestemului provenit din păcat, spre desfășurarea neascultării ce-a crescut aducând roade ale nedreptății, ca să fie oprită creațiunea de-a mai crește în păcat.530 Căci s-a făcut pentru mine blestem și păcat, Cel ce a dezlegat blestemul meu și a ridicat păcatul lumii.

Fiindcă două blesteme aveam eu: unul era rodul voinței mele, adică păcatul, prin care sămânța roditoare a sufletului, adică puterea virtuții, căzuse în pământ; iar altul era moartea firii, adusă asupra ei pe dreptate, din pricina voii mele. Moartea aceasta a împins firea cu sila și fără să vrea acolo unde se semănase mișcarea voinței mele de bunăvoie (9). Deci Dumnezeu, care a creat firea, a luat asupra Sa de bună voie blestemul cu care a fost osândită firea, adică moartea, și astfel a omorât prin propria Sa moarte de pe cruce blestemul păcatului ce trăia în mine prin voia mea. Și așa blestemul Dumnezeului meu s-a făcut blestem și moarte a păcatului meu, neîngăduind să ajungă neascultarea la roadele nedreptății; dar totodată s-a făcut binecuvântare a dreptății dumnezeiești prin împlinirea poruncilor, și viață fără de sfârșit.531

Această seceră, adică Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, nimicește pe fur și pe cel ce jură strâmb și casa lui o surpă. Dar furul și cel ce jură strâmb este diavolul cel viclean (10). E fur fiindcă a scos cu vicleșugul înșelăciunii pe om din Rai, adică a răpit un lucru și o făptură și o avuție de preț a lui Dumnezeu, trăgându-l în locul acesta al necazurilor, și a murdărit icoana slavei dumnezeiești cu multe pete ale păcatelor. Prin aceasta a căutat să-și facă dintr-o avuție străină, o avuție proprie, poftind cu răutate bunurile străine, nu ca să le păstreze, ci ca să le fure, să le sfâșie și să le piardă (1 I).532 Iar jurător pe strâmb este fiindcă e mincinos și înșelător. Căci făgăduind să dea lui Adam slava dumnezeirii, l-a tras spre necinstea și batjocura necuvântătoarelor, ba ca să spun mai drept, l-a făcut mai de ocară decât orice dobitoac,533 făcându-l să fie cu atât mai de ocară decât dobitoacele prin lipsa lui de rațiune, cu cât

este mai greșos ceea ce-i contra firii decât ceea ce-i conform cu firea. Ba l-a înstrăinat și de nemurire, îmbrăcându-l în haina spurcată a stricăciunii.

Iar casă a acestui fur și jurător pe strâmb, s-a făcut lumea de aici a stricăciunii și a confuziei neconținute, pe care și-a însușit-o tâlhărindu-l pe om (12) și în care i s-a îngăduit să tâlhărească mai departe, pentru pricinile pe care le știe Dumnezeu (13), care l-a îngăduit să tâlhărească până ce dăinuiește cursul ciclic al timpului.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu, așezându-se în această lume ca într-o casă, prin întruparea Sa negrăită, și legând pe diavolul, 534 a surpat-o, iar lemnele și pietrele ei, adică statuile și altarele și soclurile statuiilor le-a dărâmat și le-a nimicit (14). Căci prin ele diavolul, tatăl minciunii, își închipuia că e cinstit de cei rătăciți ca un fel de Dumnezeu pocit și multiform, datorită faptului că făcuse din nebunia lor un mijloc de slăvire proprie, ca unul ce e cu mult mai nebun decât cei astfel prostiți. Fiindcă ce e mai nesocotit decât a-și închipui cineva un lucru care prin fire nu există cu adevărat. Deci Mântuitorul sufletelor și trupurilor noastre, care s-a făcut om din iubire de oameni, așezându-se prin trup în această casă a furului și a jurătorului pe strâmb, care este diavolul, adică în această lume, a surpat-o întreagă, adică a nimicit modul ei rătăcit de mai înainte (15) și a îndreptat-o iarăși potrivit cu rațiunea cunoștinței adevărate. Și scurt vorbind, alungând pe tâlhar din avuțiile străine, s-a făcut iarăși El stăpân peste ai săi prin virtute, zidind peste tot pământul de sub cer, în chip măreț, Sfânta Lui Biserică.

Sau poate e fur diavolul (16), fiindcă uneltește până astăzi cum să atragă prin viclesugul înșelăciunii dorința fiecăruia spre el. Iar jurător pe strâmb și mincinos, fiindcă e înșelător și amăgește pe cei ușuratici să se despartă de bunurile din mână în nădejdea altora și mai bune și fiindcă pricinuieste pe neobservate, prin, lucrurile socotite dulci, tot felul de greutăți, celor ce ascultă de el. Iar "casa" acestui fur și mincinos este dispoziția iubitoare de păcat a inimii fiecăruia. Ea are ca pietre "învârtoșarea și nesimțirea inimii față de cele bune, iar ca "lemne" amintirile ce aprind ușor focul necurat al patimilor.

Sau poate Scriptura numește "lemne", în chip figurat, pofta (17). Aceasta fiindcă s-a scris că lemnul a corupt prima dată mișcarea ei, 535 îndreptând-o împotriva firii; apoi fiindcă ea este puterea sufletului care se aprinde de orice patimă, ca materia lemnoasă de foc. Iar prin "pietre" se indică poate duritatea și nesimțirea mișcărilor iușimii, care nu ascultă de rațiunea virtuții. Pe toate acestea, împreună cu "casa," în care se găsesc, adică cu dispoziția lăuntrică, le surpă și le nimicește Cuvântul lui Dumnezeu, prin sălășluirea Sa scoțând din ea, mai întâi prin credință, pe diavolul, care își făcuse odinioară prin amăgire locuința în ea și care se socotea că e tare. Pe acesta îl leagă cu lanțuri de nesfârâmat și-i prădează casa, scoțând din inimă deprinderea lesne de aprins a patimilor împreună cu învârtoșarea față de cele bune. 536

Sau poate numește "pietre" nepăsarea sufletului față de cele bune, adică nesimțirea față de virtuți. Iar prin "lemne" râvna față de cele rele (18). Toate acestea alungându-le Cuvântul din inimile credincioșilor, nu încetează să împăciuiască și să unească într-un singur trup al virtuților pe cei de departe și pe cei de aproape, surpând peretele din mijloc al despărțiturii, adică păcatul și rupând zămisul care ne obliga voința spre rău, și supunând cugetul trupesc legii duhului. 537 Prin cei de departe a înțeles, cred, mișcările simțirii, care sunt după fire cu totul străine de legea lui Dumnezeu. Iar prin cei de aproape lucrările cugetătoare (mentale) ale sufletului, care după rudenie nu sunt departe de Cuvântul. Pe acestea le adună Cuvântul după surparea legii trupesti, unindu-le laolaltă în duh prin virtute. 538 Căci prin "peretele din mijloc" cred că a înțeles legea trupului cea după fire, afecțiunea față de patimi, sau păcatul. Pentru că numai afecțiunea cea de ocară față de patimi se face zid al legii firii, adică al părții pătimitoare a firii, despărțind trupul de suflet și de rațiunea virtuților, neîngăduind să se facă cu ajutorul făptuirii trecerea la trup prin mijlocirea sufletului (19).

Dar venind Cuvântul și biruind legea firii, adică trăsătura pătimitoare a firii, a desființat afecțiunea față de patimile contrare firii.

Acesta este Domnul meu și Dumnezeul meu Hristos Iisus, pe care L-a văzut Proorocul ca pe o seceră, având douăzeci de coți lungime, ca unul ce îmbrățișează toată lucrarea simțurilor

îndreptată spre cele sensibile, și zece coți lățime, întrucât Dumnezeu și Mântuitorul meu cuprinde toată mișcarea rațională. Căci spun unii că a număra e o faptă ce aparține prin fire numai rațiunii. Iar decada este îmbrățișarea și sfârșitul oricărui număr. Prin urmare Cuvântul lui Dumnezeu îmbrățișează nu numai puterile simțurilor, ci și lucrările mintale, ca unul ce e Făcător nu numai al corpurilor, ci și al celor necorporale.

Iar "seceră" a fost numit în vedenie, nu numai fiindcă seceră din firea rațională răul pe care nu El l-a semănat și adună firea pe care nu El a împrăștiat-o. Ci și pentru că seceră așează în hambarele dumnezeiești pe cei mântuiți (20); în sfârșit și pentru că, fiind mânuit de lucrările virtuților, se unește cu puterile făptuitoare ale sufletului (21).

Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează seceră. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin viclesugul amăgirii cunoștința înnăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur", întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofistic spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, "jură strâmb" pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este "fur" fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și "jură strâmb", fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).

Așadar diavolul este "fur", fiindcă strâmbă cunoștința firii<sup>539</sup> și "jură strâmb", fiindcă abate puterea de activitate a firii de la săvârșirea virtuții. Casa "furului" este dispoziția sufletească ce stă la baza unei cunoașteri mincinoase, iar casa "celui ce jură strâmb" este dispoziția străbătută de necurăția patimilor de ocară. În acestea pătrunzând cu iubire de oameni cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu, le face locaș al lui Dumnezeu prin Duhul, aducând cunoștința adevărului în locul rătăcirii și al neștiinței și virtutea și dreptatea în locul răutății și al vicleniei. În felul acesta își face prin ele arătarea în cei drești.

Deci prin persoane Scriptura a indicat modurile vicleniei variate a unuia și aceluiași diavol rău, iar prin "case" dispozițiile corespunzătoare cu aceste moduri ale celor stăpâniți de diavol.

Dar "fur" mai este și cel ce folosește cuvintele dumnezeiești spre amăgirea celor ce-l ascultă, fără să fi cunoscut puterea lor prin fapte. E cel ce se îndeletnicește cu rostirea goală a lor pentru a cumpăra slavă și vânează prin cuvântul limbii lauda ascultătorilor, adică renumele de drept. Simplu vorbind, "fur" este cel a cărui viață nu corespunde cuvântului și a cărei dispoziție sufletească e în contradicție cu limba, adică cel ce se ascunde sub bunurile străine (23). Scriptura zice cu dreptate despre acesta: "Iar păcătosului i-a zis Dumnezeu: pentru ce povestești dreptățile mele și iei asupra ta legământul meu prin gura ta?"<sup>540</sup>

Și iarăși "fur" este cel ce acoperă cu modurile și cu moravurile văzute viclenia nevăzută a sufletului și cu înfățișări de bună cuviință dispoziția dinlăuntru (24). Căci precum fură cel de mai înainte prin declamarea cuvintelor cunoștinței minții ascultătorilor, la fel fură acesta prin fățarnicia moravurilor simțirea privitorilor (25). Către aceștia de asemenea se va zice: "Rușinați-vă cei ce v-ați îmbrăcat în veșminte străine, sau: "Domnul va descoperi chipul lor în ziua aceea".<sup>541</sup> Dar mie îmi pare că aud în fiecare zi pe Dumnezeu zicându-mi acestea în ascunsul inimii, ca unul ce mă simt vinovat de amândouă lucrurile.

Iar "cel ce jură strâmb sau mincinos în numele Domnului", este acela care făgăduiește lui Dumnezeu o viață virtuoasă și face lucruri străine făgăduinței, iar prin neîmplinirea poruncilor calcă, ca și mine legământul ce și la luat de a duce o viață evlavioasă. Scurt vorbind, cel ce

jură strâmb și mincinos este acela care s-a hotărât să trăiască după voia lui Dumnezeu, dar nu s-a mortificat deplin față de viața aceasta. El a jurat lui Dumnezeu, adică a făgăduit să-și păzească cursul vieții fără de ocară în nevoințele dumnezeiești, dar nu a împlinit făgăduința și de aceea nu e deloc vrednic de laudă (26). "Căci lauda-se-va, zice, tot cel ce se jură întru El", adică tot cel ce făgăduiește lui Dumnezeu viața sa și îplinește cu adevărat jurământul bunei făgăduieli prin faptele dreptății. Dar dacă cel ce îplinește făgăduințele sale va avea laudă, fiindcă a jurat lui Dumnezeu și și-a ținut jurământul, vădit este că cel ce și-a călcat legămintele sale va avea parte de mustrare și de ocară, ca unul ce a mințit.

Intrând secera, adică cunoștința lui Dumnezeu și Tatăl, care e prin ființă cunoștință și virtute, în inimile acestora ca în niște case, cu alte cuvinte în dispoziția fiecăruia, le nimicește cu totul, desfășurând prin schimbarea spre bine, starea de mai-nainte a inimii fiecăruia, și ducându-i pe amândoi spre împărțășirea de binele ce le lipsește. Astfel preface pe furul cunoștinței în lucrător neînfricat al adevărului, iar pe furul blândeții aparente a moravurilor în cultivator destoinic al dispoziției ascunse a sufletului; de asemenea pe cel ce jură strâmb îl face păzitor adevărat al făgăduințelor sale, ce-și întărește făgăduințele prin împlinirea poruncilor.

528 Osea 12, 10.

529 Is 10, 22; Rom. 9, 28.

530 Io. 1, 26; II Cor. 5, 21; Gal.3, 13.

531 întruparea Fiului lui Dumnezeu e și binecuvântare și blestem; binecuvântare pentru om și blestem pentru păcat. Căci ceea ce e blestem pentru păcat, e binecuvântare pentru om.

Dar numirea de binecuvântare și blestem se referă aici la întruparea Domnului, pentru că se referă mai întâi la durerea și la moartea adusă peste fire în urma păcatului lui Adam cu voia. Durerea și moartea aceasta erau un blestem pentru păcat, ba într-un anumit sens și pentru firea omenească. Dar rostul lor era să fie mai ales o binecuvântare pentru fire, întrucât îl îndemnau pe om să se oprească de la păcatul cu voia. Blestemul acesta al doilea l-a luat Fiul lui Dumnezeu asupra Sa prin întrupare, scăpându-ne pe noi de apăsarea lui. El s-a făcut blestem în locul nostru, făcându-ni-se însă tocmai prin aceasta binecuvântare.

532 Io. 10, 10.

533 Ps, 48, 12.

534 Mt. 12, 29.

535 Gen. 3, 2.

536 Lc, 11, 22.

537 Ef. 2., 14-17. Col. 2, 14.

538 Prin modul virtuții.

539 Schimbă direcția cunoașterii naturale.

540 Ps. 49,17.

541 Is. 3, 17.<sup>373</sup>

## F. FINAL SPECTACULOS

---

Dar minunile hipnotice pot fi continuate și după moarte de aceleași duhuri care le-au generat în timpul vieții celui înșelat. Aceasta se face pentru a continua abaterea treptată de la dreapta credință a celor ce văd minunile și le iau drept bune (la pachet cu învățăturile celui în numele căruia se fac aceste silnice lucrări). Fiindcă după Sfinții Părinți două sunt cele ce silesc mintea omului: minunea și adevărul.

Iar cei de rând dintre iudei, care cu „**șchiopii**” și cu „**betegii**” și cu „**orbii**” sunt asemănați - și sunt „**cele nebune ale lumii**” (1 Corinteni 1, 27) - și cei defăimați, aceștia au fost chemați. Căci norodul se minuna de cuvintele darului care ieșeau din gura lui Hristos și se bucura de învățătură (Luca 4, 32). Iar după ce au intrat aceștia din Israil - cei aleși zic -, pe care Dumnezeu mai înainte i-a rânduit spre slava Sa, care au fost Petru și fiii lui Zevedeu și celelalte

<sup>373</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 380-392.

milioane ale celor ce au crezut, bunătatea lui Dumnezeu și la neamuri s-a revărsat. Căci, prin aceia de pe „**drumuri**” și de la „**garduri**”, neamurile se vor înțelege. Pentru că israilitenii erau adică înlăuntrul cetății, ca unii care și punere de Lege au primit și viețuire mai cuviincioasă au dobândit. Iar neamurile, fiind străine de așezămintele Legii și înstrăinate de punerea de Lege a lui Hristos, și nefiind împreună cetățeni cu Sfinții, nu într-un drum, ci în multe „**drumuri**” ale nelegiurii și ale necunoștinței petreceau, și la „**garduri**”, în păcate zice, căci păcatul este mare „**gard**” și „**perete în mijloc**” (Efeseni 2,14) ce ne desparte pe noi de la Dumnezeu. Deci, prin „**drumuri**”, însemnează umbros viețuirea neamurilor, care era dobitocească și în multe socotințe [laturi] împărțită; iar prin „**garduri**” - viața lor cea plină de păcate. Și nu poruncește ca simplu să-i cheme pe aceștia, ci să-i „**silească**”, măcar că tuturor de voința lor atârnă să creadă. Dar, ca să cunoaștem că a crede noroadele, cele care aveau atâta necunoștință, este semn de mare putere a lui Dumnezeu, pentru aceasta a zis „**silește**”. Căci de nu era multă puterea Celui Care era propovăduit, și de nu era mare adevărul Cuvântului, cum oamenii care erau turbați spre închinarea la idoli și lucrători de cele de ocară s-ar fi plecat să cunoască dintr-odată pe Dumnezeu cel adevărat și să săvârșească viața duhovnicească? Deci, voind a arăta schimbarea cea minunată, „**silă**” a numit lucrul, ca și cum ar fi zis cineva: „cu toate că nu voiau elinii să lase idolii și desfătarea, însă de adevărul propovăduirii au fost siliți a fugi de acestea”. În afară de cele zise și puterea semnelor [minunilor] mare „**silă**” aducea, spre a se schimba neamurile spre credința lui Hristos.<sup>374</sup>

Sila lui Dumnezeu care a făcut și iubește libertatea noastră este minunată și îi mulțumim pentru ea. Însă și diavolul vrea să îl copieze, neputând a se abține de la a introduce și forțări în silă. Astfel, vedem că diavolul reproduce cu mult tupeu orice minune, îndesindu-le pentru a nu lăsa pe om să cugete și să le descopere caracterul irațional și imoral. Iar dacă folosește și adevărul, uneori, pentru a sili, este amestecat întotdeauna cu o minciună cât mai apropiată de adevăr, uneori doar cu o amprentă mică de lucrare mincinoasă, pentru a fi mai greu de depistat, dar totuși să ucidă pe cei fascinați de minunile false cu ea.

*Ocultismul se manifestă parțial sub alte nume, osândite de biserică. Orice nume ar purta el [ori budism, ori new-age-ism, ori bocism, ori new-arsenism – n.n.] , trebuiește demascat și osândit, fiindcă orice fel de rătăcire cu cât conține mai mult adevăr în ea, cu atât este mai periculoasă”<sup>375</sup>*

De aceea și la mormintele celor înșelați se pot face minuni, cu ajutorul diavolilor care i-au slujit (ca să le ia ce au ei mai de preț: sufletele. *Mat 16:26 Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*).

Aceste minuni pot fi înfricoșătoare:

*Cuviosul a voit îndată să vadă grădina și mormîntul care se numea Chipotașion al lui Iani și al lui Iamvri, vrăjitori egipteni, care au fost în vremea lui Faraon, ca acolo să se lupte cu diavolii; pentru că se povestea că la locul acela erau mulțime de diavoli prea cumpliți, pe care cei vrăjitori cu uritele lor farmece îi adunaseră acolo.*

*Vrăjitorii aceia erau frați și peste meșteșugul vrăjitoriei lor, aveau cea dintîi cinste la Faraon și puteau mult în tot Egiptul; deci, au zidit la un loc osebit în pustie, o grădină făcută din pietre în patru colțuri, iar într-însa și-au făcut mormînt cu lucru minunat; au pus acolo mulțime de aur, au sădit pomi de tot felul și au săpat un puț mare, pentru că era locul acela de stîncă și umed.*

*Toate acelea le-au făcut, nădăjduind că după ieșirea lor din trup, să viețuiască acolo în veci cu sufletele lor, iar de bunătățile acelea ca în Rai să se desfăteze. Dar de vreme ce robul lui Dumnezeu, Macarie, nu știa calea spre grădina aceea, mergea după stele și precum cîrmacii trec marea, astfel și el a trecut toată pustia cu picioarele; însă a luat cîte o trestie și, după fiecare stadie, înfîgea în pămînt o trestie, ca să poată după acele semne, să se întoarcă înapoi;*

<sup>374</sup> Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tălcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, p. 205

<sup>375</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIE, *Pravila bisericăscă*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

iar după ce în nouă zile a trecut toată acea pustie, s-a apropiat de grădina despre care s-a spus, și sosind noaptea, s-a odihnit puțin de osteneală și a adormit; însă diavolul, care se împotrivesc totdeauna nevoitorilor lui Hristos, adunând toate trestii acelea cu care Macarie și-a însemnat calea sa, le-a pus la capul lui, pe când dormea el.

Iar bătrînul sculîndu-se din somn, a aflat lîngă sine trestii, fiind legate în snop. Dar aceasta s-a făcut cu voia lui Dumnezeu, spre mai multă nevoie a robului Său, ca să nu nădăjduiască spre trestii, ci spre mila Lui, care a povățuit cîndva pe Israel, prin stîlp de nor, 40 de ani în acea înfricoșată pustie.

Sfîntul Macarie spunea despre sine, zicînd: "Cînd m-am apropiat de grădină și de acel mormînt, au alergat întru întîmpinarea mea ca la 70 de diavoli, în diferite feluri de asemănări, dintre care unii răcneau, iar alții cu mare mînie scrișneau asupra mea cu dinții, iar alții zburînd ca corbii în fața mea, îndrăzneau a se repezi, strigînd: "Ce cauți aici, Macarie? La ce-ai venit la noi? Au doară am supărat pe cineva dintre voi, monahii? Fii la locul tău cu cei asemenea ție; ai pustia, din care ai izgonit pe prietenii noștri; nouă nu ne este nimic cu tine de obște, pentru ce ai năvălit la locul nostru? Fii îndestulat cu pustia, ca un pustnic, căci acest loc ni l-au încredințat nouă cei ce l-au lucrat; tu însă nu vei putea să petreci aici; pentru ce voiești să intri în această stăpînire a noastră? Aici nici unul dintre oamenii cei vii n-au intrat, din acea vreme de cînd s-a făcut îngroparea fraților, care au auzit aceasta".

Făcînd multă strigare diavolii, Sfîntul Macarie le-a zis: "Voi intra numai să văd și mă voi duce de aici". Diavolii i-au răspuns: "Să ne făgăduiești nouă aceasta numaidecît". Zis-a robul lui Hristos: "O voi face aceasta". Iar diavolii s-au stîns. Deci, intrînd în acea grădină, l-a întîmpinat un diavol înfricoșat, cu sabia ascuțită, îngrozindu-l; către acesta Sfîntul Macarie a răspuns: "Tu vii asupra mea cu sabia, iar eu vin asupra ta cu numele Domnului Savaot și cu puterea Dumnezeului lui Israel". Și a fugit diavolul de la dînsul.

Cuviosul, intrînd înăuntru, a văzut toate cele ce erau acolo, cum și puțul în care spînzura o ciatură de aramă, legată cu un lanț de fier și pomi de grădină, care nu aveau nimic, căci se uscaseră de soare, iar zidirea cea minunată a mormîntului era împodobită cu mult aur. Și toate privindu-le destul, a ieșit de acolo fără vătămare și împiedicare, apoi în 20 de zile s-a întors la chilia sa. Într-aceia cale, pe cînd se întorcea, s-a sfîrșit pîinea și apa pe care le purta cu sine, și a început a slăbi; deci, era să cadă de foame și de sete, dar iată i s-a arătat, precum singur a spus mai pe urmă, o asemănare de fecioară, îmbrăcată cu haină albă, care lucea; și a văzut o vadră cu apă curată înaintea lui, departe ca de o stadie, și fecioara adeseori punînd-o jos îi arăta apa și îl chema să vină să bea. Iar el nu putea s-o ajungă, dar cu nădejdea acelei ape, a mers trei zile după dînsa, ostenînd tare, pentru că trei zile acea fecioară i s-a arătat, mergînd înainte.

Apoi i s-a arătat o cireadă de bivolițe (pentru că sînt mulțime de acestea în părțile acelea), dintre care una a stat în preajma bătrînului ostenit, avînd lîngă sine un vițel mic și curgea lapte din ugerul ei; apoi a auzit de sus un glas, zicîndu-i: "Macarie, apropie-te și bea laptele ei". Iar el apropiindu-se, a supt din destul și și-a întărit trupul.

Apoi a spus sfîntul despre sine și aceasta: "Ca să-mi arate Domnul cea mai mare milă a Sa și să învețe nevrednicia mea, ca spre a Lui purtare de grijă să-mi pun nădejdea, a poruncit bivoliței aceleia să meargă după mine, pînă la chilia mea și în toate zilele să mă hrănească în cale. Iar ea fiind slujitoare poruncii Ziditorului, venea după mine și nu lăsa vițelul său la fițele sale, ca numai pe mine să mă hrănească".<sup>376</sup>

Dar nu oprește nimeni pe diavol, pentru a înșela pe câți mai mulți, să facă și vindecări la mormintele ereticilor, pentru a susține învățăturile sale mincinoase:

*Vindecări miraculoase la Lourdes*

<sup>376</sup> Viețile Sfinților, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, 19.01.



În 1858 la Grota Massabielle, lângă Lourdes-Franța, **Fecioara Maria i-a apărut de 18 ori Bernadetei Soubirous, o fetiță țărăncă de 14 ani. Ea s-a prezentat ca fiind Imaculata Concepție** [iată erezia – n.n.] **dându-i fetei un mesaj pentru toți: “Rugați-vă și faceți penitență pentru convertirea lumii”** [vedeți cum diavolul poate îndemna la pocăință, doar pentru a strica mintea printr-o credință mincinoasă? Habar nu avea Părintele Arsenie Boca despre adevărata lucrare lăuntrică. De aceea a și căzut, sărmanul – n.n.]. Biserica a investigat afirmațiile fetei timp de 4 ani, înainte de a aproba devoțiunea către Fecioara Maria de la Lourdes.

De atunci, Lourdes a devenit unul dintre cele mai faimoase locuri de pelerinaj din întreaga lume, **atrăgând mai mult de 1 milion de pelerini anual** [a bătut, pe departe, chiar și numărul de pelerini de la Prislop! – n.n.] . **Mii de vindecări miraculoase au avut loc în acest loc bine-cuvântat** [mai multe chiar decât la mormântul magului de la Drăgănescu – n.n.].

**Biroul medical de constatări de la Lourdes, înființat în 1882, format din peste 5000 de medici din peste 30 de țări și în care intră nu numai medici catolici, dar și evrei, protestanți, indieni, ateii, din zecile de mii de cazuri de vindecări studiate a admis ca miraculoase numai 1200, iar autoritățile bisericești, dând dovadă de o severitate nejustificată, au admis numai 64.** [și acolo este supărată mass-media că adunarea latinilor nu le confirmă reclamele mincinoase – n.n.]

Autorul italian, Michel Favero spune **“De mai mulți ani merg la Lourdes și văd mereu același imens spectacol: durerea care caută. În alte părți se geme, se plânge, se strigă, se blestemă. La Lourdes se cântă, se caută. Vindecările trupești sunt rare la Lourdes, dar fiecarei vindecări trupești îi corespunde un milion de vindecări care se petrec în sufletele și inimile oamenilor. Acestea se petrec în fiecare ceas și în fiecare minut. Numai că pentru aceste minuni nu există nici un birou medical care să le studieze și să le facă publicitate. Sunt convertirile la credință și apoi sunt minunile resemnării la voința lui Dumnezeu, convingerea pe care o întipărește Fecioara, în inimile bolnavilor, că ei nu sunt inutili pe lume, că nu suferă în zadar, că suferințele lor unite cu ale lui Cristos au o valoare infinită pentru mântuirea lor și pentru mântuirea lumii, că ei, pe plan supranatural, sunt mai valoroși decât cei sănătoși. De aceea, bolnavii se întorc de la Lourdes cu bucuria, seninătatea și speranța în inimă”** [Acest mod de a gândi este leit cu declarațiile celor de la Prislop, dar... mai puțin hulitoare. Cel puțin, nedându-și seama că sunt amăgiți de draci și întăriți în credința eretică a imaculatei concepții, iar nu în Ortodoxie, măcar pun minunile pe seama Maicii Domnului și a lui Hristos, iar nu pe seama unui biet vânător de suflete, cu mintea rătăcită în propriul ei hățiș – n.n.].<sup>377</sup>

Cel mai celebru caz echivalent de pe la noi este fenomenul Prislop, o înmănunchere de fenomene paranormale fabuloase, multe exagerări, multe minciuni. Unele (poate) minuni ale Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop pentru oamenii amărâți ce vin acolo, dar uzurpate de discipoli în numele Părintelui Arsenie Boca, însă majoritatea sunt diavolești, pentru a forța conștiințele.

*Despre vindecările de la mormântul lui A. Boca eu cred că sunt doar momeli ale diavolului spre a atrage poporul spre învățătura neortodoxă a lui, primind astfel credibilitate. în cartea Pr. A. Boca, Mărturia părintelui Pantelimon, pag. 77: „La sfârșit de noiembrie, 28, se petrec lucruri ciudate și minunate. Pe scoarța unor copaci apare semnul Crucii, câteodată o lumină alb aurie te însoțește până ia Peștera Sf. Ioan de la Prislop. Mila lui Dumnezeu pentru rugăciunile Sf. Ioan arată că sfințenia adevărată este la Sf. Ioan, nu la mormântul lui Boca, dar orbii nu văd. În SUA, scientologii, cu rugăciunile și puterile lor drăcești, vindecă bolnavi, vindecările fiind atestate și de medici. Nu este greșit să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne vindeca de o boală, dar este greșit să ne facem un scop din asta. „Ori de trăim, ori de murim, ai Domnului să fim” Răbdarea unei boli ne poate sfinți, dar vindecarea ne poate arunca în mândrie sau înșelare. Majoritatea creștinilor slujesc pe Dumnezeu cu duh lumesc. Sf. Mihail Ivanovici se ruga lui Dumnezeu: „Fă-mă vrednic să sufăr pentru numele Tău”. Astăzi, oamenii*

<sup>377</sup> <<http://www.pelerinajemira.ro/marturii/vindecari-miraculoase-la-lourdes/>>, luni, 22 iunie 2015

sunt disperăți după un trai bun. Observăm în ultima perioadă intensificarea de false minuni în jurul cultului lui A. Boca. O poză a lui Boca plânge în Pușcași - Vaslui, alta în Bogați - Argeș, jurnalistului Grigore Cartianu i-a apărut chipul lui Boca pe mămligă, unei familii din București i-a apărut chipul pe betonul din fața casei, etc. Mă tem că fenomenul Boca va ajunge nu peste mult timp obiect de studiu la psihiatrie. Curios că poza lui Boca a plâns 10 zile în continuu la Vaslui, iar când a venit protopopul să investigheze s-a oprit (excrocherie). Duminică, după vizita protopopului de Vaslui la poză, după amiază am auzit la știri că de dimineată au fost 2000 de pelerini să se închine la poză. Unii spuneau: Suntem păcătoși și de asta plânge sfântul. Iată un mod de a mima o falsă smerenie. Am spus, dacă se recunosc cu adevărat că sunt păcătoși, de ce nu pun început bun, de ce n-au plecat să participe la Sf. Liturghie, care-i mai importantă decât orice icoană, sau să stai la rând să pupi b poză. Superficialitate. Alții spuneau: Cred că vine al treilea război mondial și de aia plânge sfântul. Aici am o părere. Înainte de al doilea război mondial a pornit fenomenul de rătăcire Maglavit și pentru că mulți clerici au căzut în înșelare și în loc să curețe poporul de rătăcire, unii chiar au încurajat-o, iar alții au privit nepăsători sau neputincioși, la fel mi se pare și acum, și atunci a trimis Dumnezeu războiul care a pus capăt rătăcirii. Prigoanele și războaiele devin inevitabile atunci când nu gestionăm cu responsabilitate perioadele de pace. Am observat la Vaslui creștini care stăteau mai multe minute cu telefoanele mobile invocând să plângă oleacă poza ca să aibă și ei pe filmare. Niște iubitori de senzațional. Mă întrebam ce o să facă acești iubitori de senzațional când, așa cum ne spun Scripturile și Sfinții Părinți, antihristul va coborî foc din cer. Nu cred că Hristos ne va întreba la Judecată câte minuni am văzut, ci dacă ne-am împărtășit de Tainele Bisericii și am trăit și simțit ortodox. Sf. Grigorie Sinaitul ne spune: „înainte de a te fi înnoit printr-o vădită lucrare a Sf. Duh, să nu primești niciun fel de vedenie, glas, ci să le consideri prilej de înșelare ” Pentru mine, cea mai mare minune ar fi ca un păcătos ca mine să se mântuiască<sup>378</sup>

Vă redăm o minune tipică diavolească, petrecută la mormântul maestrului de la Prislop: Baba Boca... sau Babaji Boca:

O minune legată de Părintele Arsenie, după moartea lui, am văzut și eu la mănăstirea Sâmbăta în 1990, unde venisem cu o fată foarte credincioasă, bolnavă grav de scleroză în plăci de 17 ani. Nu putea merge decât cel mult 5-10 pași; o duceam cu un cărucior pentru invalizi. Astfel am urcat împreună spre un izvorăș, cam la 2 kilometri mai sus de mănăstire. Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. **Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață.** Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: „No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului... ”. Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: „Chiar vrei să mergi la chilie...?”. **Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă...** Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: „ Bine ”, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: „Nu vreți un măr? Noi am spus: „Da ”, **Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată. Și atunci m-am uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp...** ”, Iar eu puteam să jur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care-i văzusem atunci la Drăgănescu.

<sup>378</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, Fenomenul Arsenie Boca..., pp. 24-26.



*Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: „Să vezi că a fost Părintele!”. Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rândul lor, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. Am mai zăbovit puțin și când a fost să plecăm, fata zice: „ Hai, că încerc să merg până la cărucior”. Când a ajuns la cărucior zice: „Mai încerc doar să cobor până în drum, c-am văzut că m-ai tras cam greu pe panta asta Când am ajuns jos, la drum, spune: „Măi, nu știu, parcă simt așa, o putere în picioare...”, iar eu am îndemnat-o în glumă: „Măcar dacă ai merge până la mănăstire, să nu mă tot obosesc să împing de cărucior prin grohotișul ăsta Atunci ea s-a oprit, s-a uitat spre cer și a devenit foarte serioasă: „Doamne, n-aș vrea să merg decât ca să nu-i mai supăr pe alții!” Și a mers cei doi kilometri pe jos. Făcuse așa o febră musculară că sâmbătă n-a mai coborât de la chilie. Însă din acea zi și până astăzi, fata aceea merge pe picioarele ei. (Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie - Albac)<sup>379</sup>*

Un comentariu cu bun simț, în legătură cu această întâmplare copiată din desenele animate, îl face Părintele Gheorghe Anițulesei:

*Oamenii ajung să vadă în experiențe demonice lucrarea lui Dumnezeu. Vai de cei ce vor spune răului bine și binelui rău. Să nu ne păcălim, există o „spiritualitate” a diavolului foarte asemănătoare cu cea a lui Hristos. Mărturiile ucenicilor chiar de la moartea lui Boca sunt edificatoare în acest sens. în cartea Mărturii din Țara F.,, pag. 114, unul din cei ce au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa părintelui a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în părintele Arsenie; La pag. 118 părintele Dumitru, mănăstirea Sf. Ilie - Albac ne povestește o întâmplare hazlie pentru un om sănătos la cap. La un an de la moartea lui Boca, pe drum înspre izvorul lui Boca de la mănăstirea Sâmbăta, s-a întâlnit cu „El” deghizat în babă. Ce-i mai grav, într-o înregistrare ce circulă pe internet, acest călugăr ține o conferință la Abrud în care povestește această nebunie în fața a cam 100 de oameni și nimeni nu realizează că acesta bate câmpii, ci toți sunt entuziasmați de marea minune. De aici, ca și din conferința maicii Marina Lupou la Cluj, în care povestește*

<sup>379</sup> Ioan CIȘMILEANU, Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 118-119.

*cum l-a văzut pe Boca în trei ipostaze, putem înțelege ce fel de credincioși sunt cei care, culmea cer în delirul lor canonizarea lui A. Boca.*<sup>380</sup>

De altfel diavolul obișnuiește să se arate în chip de babă:

*Despre prefăcătorii diavolului*

*Nu mult după aceea, vicleanul diavol, arzând de răutate și zavistie pentru că nu-i putea face nimic lui Andrei, a luat înfățișarea unei babe și s-a așezat lângă drum, bocind și strigând: „Vai mie, sărmana și bătrâna! Cât de mult rău mi-a făcut acest înșelător, că nici nu mai am liniște! Ce pot să mai fac eu, săraca și străina?” Unii trecători, văzând-o astfel, s-au apropiat de ea, întrebând-o: „Ce ți s-a întâmplat?” Și baba a răspuns: „Andrei, care locuiește în această cetate, m-a prins de părul capului și m-a târât până aici. Mi-a smuls părul, m-a lovit și mi-a rupt și puținii dinți pe care-i mai aveam.” În acest timp, Andrei, care era prin preajmă, făcându-și nebuniile sale obișnuite, a înțeles înșelăciunea vicleanului, care luase chip de babă. S-a apropiat și, privind-o cu asprime, i-a spus: „Strigă și bocește, babă întunecată la minte și nebună, murdară de toată prefăcătorii și înșelăciunea, și vrăjitoria! Ai îmbătrânit în farmecele, blestemele și otrăvirea sufletelor omenești!” Apoi Andrei a luat niște noroi de jos și a făcut din el un bulgăre, cu care a lovit-o pe babă în față. Bulgărele i-a lăsat aceleia pe chip o urmă ca de cruce și chiar atunci diavolul și-a lepădat înfățișarea omenească, prefăcându-se într-un mare șarpe, care s-a făcut nevăzut. Iar binecuvântatul Andrei și-a urmat drumul și purtarea obișnuită.*<sup>58</sup><sup>381</sup>

Dar nu numai diavolii fac minuni drăcești, ci și oamenii forțează nota, datorită exagerării și răstălmăcirii, după propria lor prejudecată. Nu este de mirare că oamenii, induși psihologic de faima sădită prin mass-media (că Părintele Arsenie Boca ar fi Sfânt), răstălmăcesc toate ca semne minunate ale sfinției sale, datorită dorinței de a se rezolva totul pentru mângâierea trupului și scăparea cu orice preț (chiar și cu pierderea sufletului) de necazuri, uitând cu totul de veșnicie pentru care este nevoie de o cale strâmtă, în dureri, pentru a ne curăți de patimi. Am fost preveniți pentru aceasta de Sfinții Părinți:

*Căci dacă cuvântul Scripturii arată că omul se întristează pentru umbrar și pentru curcubetă, adică pentru trup și pentru plăcerea trupului, iar că Dumnezeu se îngrijește de Ninive, vădit este că ceea ce socotește Dumnezeu vrednic de iubire e cu mult mai de preț și mai de cinste decât toate lucrurile dragi și scumpe oamenilor, fie că există în oarecare fel, fie că nu există, ci numai par să existe, în urma unei judecăți greșite, sau a unei prejudecăți, neavând nici o rațiune a existenței lor reale, ci fiind rodul nălucirii care amăgește mintea și dă o figură goală celor ce nu sunt, nu însă și un ipostas real patimii*<sup>382</sup>.

Să vă istorisim câteva minuni auzite chiar de urechile noastre. Ele sunt tipice Părintelui Arsenie Boca și forțării diavolești. Precis ați auzit și dumneavoastră de unele asemănătoare... sunt o mulțime, ca și mulțimea celor amăgiți:

Un frate începător de la o Mănăstire cunoscută din țară, văzând că părinții de acolo (cunoscând duhul echilibrat al ascezei Ortodoxe), nu sunt de acord cu falsa „sfințenie” ieftină a Părintelui Arsenie Boca (mai ales că acesta propovăduiește învățături străine de adevăr), s-a dus, fără blagoslovenie, să se convingă de unul singur, la fața locului:

„Părinte Arsenie Boca ajută-mă să cred în tine!

Doamne o fi sau nu o fi Sfânt, arată-mi!”

Cam așa erau dorințele inimii lui.

Fiindcă șovăiala este poarta de intrare a tuturor ispitelor, iată ce a pățit:

La intrare și-a scrântit piciorul și i s-a înnegrit. A ajuns deznădăjduit și șchiop la mormântul Părintelui Arsenie Boca. Acolo s-a rugat la Părintele Arsenie Boca cerându-și iertare că nu a crezut în el, și... minune. S-a vindecat pe loc.

<sup>380</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, p. 21.

<sup>381</sup> 58 P.G. 111, 680 D - 681 B; Paraclete, p. 59.

*Viața Sfântului și de Dumnezeu purtătorului părinte Andrei cel nebun pentru Hristos*, <<http://forum.teologie.net/download/file.php?id=453&sid=6fe742009f90a7678a0dbb1878a79d66>>, duminică, 6 decembrie 2015, p. 22.

<sup>382</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 446.

De atunci crede neabătut că Părintele Arsenie Boca este sfânt și numește mormântul lui Sfântul Mormânt.

Aceasta i s-a întâmplat fiindcă nu a crezut în Sfânta Evanghelie:

*Iac 1:5 Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire și fără înfruntare; și i se va da. 6 Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo. 7 Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu. 8 Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale. 9 Iar fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa, a cerut de la Dumnezeu înțelepciune, dar cu îndoială și mândrie, fără să asculte de călugării prudenți și de Sfinții Părinți. De aceea nu a luat de la Dumnezeu răspunsul, ci de la draci, nerămânând statornic în monahism și calea Ortodoxiei.*

*Mat 22:29 Iar Iisus răspunzând, au zis lor: vă rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu; a inversat ordinea, a pus mai întâi accent pe puteri, iar nu pe dogme. Iar pe puteri nu le-a probat cu Sfânta Scriptură să vadă dacă sunt de la Dumnezeu sau de la draci.*

S-a rătăcit, fiindcă a pus la temelie credința lui minunea și nu cunoașterea Sfintei Predanii, înlocuind pe Domnul Hristos în inima lui cu Părintele Arsenie Boca, numind cu nume nepotrivit mormântul elinesc de la Prislop.

\*\*\*

Alt caz, asemănător.

O familie de mireni mergeau cu mașina pe stradă. Le-a apărut în colțul parbrizului imaginea Părintelui Arsenie Boca și, uimiți, erau să facă accident, dar Dumnezeu i-a scăpat în ultimul moment: *Iez 18:23 Oare voiesc Eu moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu - și nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale și să fie viu?*

De atunci la toată lumea povestesc că Părintele Arsenie Boca este mare făcător de minuni și i-a scăpat de la moarte. Sărmanii... diavolul i-a ispitit cu chipul îndrăgit ca să le abată atenția și să-i omoare, Hristos i-a miluit și ei pun pe seama diavolului nu ispita, ci scăparea. Ce să mai facă Dumnezeu cu unii ca aceștia? Toate le răstălmăcesc pe dos și nu înțeleg nimic din viața lor. Cum să se pocăiască și să scape de amăgire. Ce „sfânt” sadic, să pună pe oameni în chin și primejdii, doar ca să le dovedească și să se laude că este Sfânt. Așa se întâmplă cu cei care nu-și conduc viața după poruncile lui Hristos, ci după simțiri.

\*\*\*

Un om de la stația de benzină îmi povestea deznădăjduit că nu știe ce să mai facă, că nu-l poate împăca pe Părintele Arsenie Boca.

L-am întrebat:

- De ce?
- Când m-am dus în pelerinaj la Prislop, că am putut și eu să merg odată, fiindcă se dau bilete la alimentara, Părintele de acolo, după ce ne-a stropit cu aghiazmă amestecată cu apă din mormântul Părintelui Arsenie Boca ne-a spus la sfârșit ca neapărat să sărutăm crucea de la Sfântul Mormânt al Preasfântului Părinte Arsenie Boca și mergând acasă neapărat să-i sărutăm și pe ai noștri, zicându-le: „cu aceste buze am sărutat crucea Părintelui Arsenie Boca” și așa se vor sfinți. Iar eu am uitat să fac aceasta și m-am îmbolnăvit. Mi-a apărut Preasfântul Părinte Arsenie Boca și mi-a zis: „te-am pedepsit că nu m-ai propovăduit pe mine. Ca să te însănătoșești să vi la mormântul meu de cel puțin 4 ori!”. Și nu știu cum să fac că am multă treabă la serviciu și nici bani nu prea am și acum îi mai dau și pe medicamente.
- V-aș spune ceva, dar mi-e teamă că vă supăr...
- Nu mă supăr, numai spuneți-mi ce să fac, că nu mai am somn de atunci și nu știu cum să fac rost de timp și bani să mă duc de patru ori, să-l îmbenez pe Preasfânt...
- Nici un Sfânt nu este răzbunător. Ei ne iubesc. Accentul care se pune la Prislop nu pe Sfânta Cruce a lui Hristos și pe Sfântul Mormânt de la Ierusalim, ci pe crucea și mormântul lui Arsenie, cât și credința mincinoasă că ați putea dumneavoastră transmite vreo sfințenie prin sărut, iar nu

prin pocăință, v-a îmbolnăvit. Dumnezeu a îngăduit să vă apară diavolul cu chipul Părintelui Arsenie Boca să vă încerce credința. Și *2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii*, cu atât mai mult poate lua chipul unui amăgit care s-a pictat pe sine însuși ca Hristos pe pereții așezământului de la Drăgănescu în loc să-L picteze pe Hristos ca Hristos. Numărul de ședințe de tratament și prezența personală se întâlnește la medici și la vrăjitoare, care doresc să trăiască din banii noștri și să ne aibă sub control. Sfinții adevărați cer, pentru binele nostru, prezența minții la Dumnezeu, legătura nevăzută cu ei, lăsarea păcatelor și credință curată, sărindu-ne în ajutor chiar și când nu le cerem, arătându-ne multă dragoste, iar dacă ne și mai ceartă este pentru a ne arăta vreun păcat și a ne înfricoșa să ne lăsăm de el, nicidecum pentru a deveni dependenți de ei și de locul lor. Dumnezeu când lucrează întărește libertatea omului și credința în lucrarea nevăzută. Satana forțează nota și vrea să facă pe om dependent de el, dându-i de împlinit lucrări minore, trupești, ca să devină omul satisfăcut și mulțumit de sine. Dacă mergeți să vă spovediți la un duhovnic iscusit (care știe de amăgirea de la Prislop) și vă mărturisiți cu durere de inimă că ați fost înșelat și vi s-a arătat diavolul ca să vă rătăcească, și promiteți lui Dumnezeu că nu vă mai închinați decât la sfinții canonizați de Sfânta Biserică, vă veți vindeca.

- Vă mulțumesc, părinte, așa am să fac, mi-ați luminat mintea! Aveți dreptate!
  - Niciodată să nu mai spuneți vreo dată așa ceva vreunui om. Numai Domnul Hristos este luminătorul și învățătorul minții noastre, prin Sfinții Părinți și El ne vindecă și sufletele, și trupurile noastre. *Mat 23:8 Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. Ioan 8:12 Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*
- S-a pocăit bietul om și s-a vindecat.

\*\*\*

Dacă ați stat vreodată la coadă la Sfintele Moaște și ați avut neșansa să fiți lângă vreun ucenic al Părintelui Arsenie Boca, care iradiază de sublim, dar nu mai este conectat la realitate, atunci veți fi pățit desigur lucruri asemănătoare cu ce am pățit noi. Tot timpul de mers până la raclă, în loc să vorbească de Sfântul la care ne închinăm, sau măcar să păstreze tăcerea pentru a ne ruga, a turuit numai de marele Sfânt al Ardealului și de minunile lui nemaîntîlnite, cu un duh de silire, întunecat și îngust, tipic sectar, pentru a fi neapărat crezut. Iar dacă am încercat să schimbăm subiectul pe teren duhovnicesc, despre pocăință și Sfinții Părinți, pentru a-l liniști și a-i duce mintea la Hristos, ca să capete înțelegere, s-a supărat și nu a înțeles despre ce se vorbește, făcând tot felul de tertipuri de a aduce vorba despre idolul îndrăgit (în care și-a pus toată nădejdea mântuirii). Și dacă a fost un pic contrazis, s-a supărat și a plecat.

\*\*\*

Părintele Iachint ne-a povestit că a stat de vorbă cu trei preoți din Ardeal. Unul era mare fan al Părintelui Arsenie Boca, agitându-se și susținând că se minte că Părintele Arsenie Boca ar fi pictat pe eretici ca sfinți, dar când va ajunge în țară se va interesa și dacă nu este adevărat, va veni să se răzbune. Nu are cum să picteze un Sfânt pe eretici ca Sfinți și că Părintele Arsenie Papacioc e un mare mincinos când îl denigrează pe Părintele Arsenie Boca.

- Doar nu vreți să spuneți că Părintele Arsenie Papacioc a pictat pe Francisc de Assisi la Drăgănescu, doar ca să îl acuze pe Părintele Arsenie Boca
- Doar v-am spus că nu este adevărat, nu e pictat acolo așa ceva, cea mai mare dovadă că e o minciună este că Părintele X (și a arătat pe unul din ceilalți doi) a fost cu fata lui bolnavă la Sfântul Mormânt al Sfântului Părinte Arsenie Boca și s-a vindecat de paralizie la picioare, spuneți și dumneavoastră preacucernice Părinte, nu-i așa?
- Așa credeam și eu, până mai acum cinci minute. Dar de când am aflat că Părintele Arsenie Boca crede că ereticii pot fi sfinți și o mai și pictează, îmi dau seama că fata mea a fost vindecată de

Sfântul Maslu pe care l-am făcut în acea zi și eu, fiind amăgit de ceea ce se spune, am pus minunea pe seama Părintelui Arsenie Boca.

- Și tu ai trădat?! Nu înțelegi că totul este o minciună din invidie că nu sunt călugării ăștia la fel de populari ca Sfântul Ardealului?! O să vă arăt eu!!!

A doua zi, Părintele agitat a venit tiptil la Părintele Iachint, șoptindu-i cu sfială:

- Iertați-mă părinte, ați avut dreptate...
- Dar de unde ați aflat?
- Nu am mai avut răbdare și am sunat la un fiu duhovnicesc al meu, care are un album cu pictura de la Drăgănescu și i-am povestit cele pe care mi le-ați spus, indignat, iar el s-a uitat în album și a văzut că era pictat Francisc de Assisi cu aură de Sfânt. Atunci ne-am dat seama că a fost amăgit și minunile de la mormântul lui sunt diavolești. Vă mulțumim că ne-ați atras atenția, chiar cu riscul de a ne supăra. O astfel de ceartă este mântuitoare!
- Să vă mântuiți întru Domnul și să vă rugați și pentru mine, păcătosul!

*Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție!*

*12. 03. 2015 (27. 02) Mare bucurie am trăit azi. Adrian, un fiu duhovnicesc al Părintelui Constantin Galeriu, auzind că sunt „împotriva Părintelui Arsenie Boca”, iubindu-mă a venit să mă facă atent. Era copleșit de minunile Părintelui Arsenie:*

*„- Iachint, mi-a zis, eu de asta am venit aici: am auzit că ești împotriva Părintelui Arsenie Boca. Tu nu vezi câți oameni se îndreaptă trupește și duhovnicește prin Părintele Arsenie? Tu nu ai auzit, nu ai citit, câte minuni a făcut? Sunt atâtea mărturii... Ce i-ai găsit rău?”*

*I-am spus, printre altele:*

*„- Nu mă îndoiesc că Dumnezeu a făcut și că poate să facă minuni prin Părintele Arsenie Boca. Eu am atras atenția cu privire la o lucrare a Părintelui Arsenie care se dovedește a nu fi întru Hristos și pervertește conștiința Bisericii la mulți care o îndreptătesc cu minunile. Anume: pictarea în biserică Drăgănescu ca sfinți a lui Francisc de Assisi, în naos, și Wulfila semiarianul, în altar. Am vorbit de Părintele Arsenie la capitolul: „Legându-ne cu inima de cineva sau de ceva numai putem fi liberi și mărturisitori întru Hristos”. Iată, suntem puși în situația de a alege între Hristos și Părintele Arsenie. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de minuni, mai ales când duc la erezie. Mântuitorul ne-a făcut atenți: Mulți vor zice Mie, în ziua aceea: Doamne! Doamne! au nu cu numele Tău am prorocit? Și cu numele Tău draci am scos? Și cu numele Tău multe minuni am făcut? Și atunci voi mărturisi lor, că niciodată nu v-am știut pe voi; depărtați-vă de la Mine, cei ce lucrați fărădelegea!” (Matei 7, 21-23)”*

*„Da, a zis Adrian, dar acolo este vorba despre minunile care le fac ereticii, cele care nu sunt adevărate, am citit tâlcuirea la Sfinții Părinți”*

*„- Ai citit numai la un Părinte, am răspuns. Tot de Sfinții Părinți este arătat că Hristos face minuni prin preoții nevrednici pentru credincioși, dar ei nu se mântuiesc căci nu au murit în unire cu Hristos.*

*Dracul poate da durere omului oriunde, se poate vedea bolnav de cancer la aparate și apoi îl duce la părintele care face minunea și-i pervertește credința. Îmi aduc aminte că un bioenergetician i-a spus unui credincios: „De ce nu iubești, de ce nu faci bine pe oameni? Ai puteri să faci minuni”. Acest credincios a venit apoi nedumerit la Părintele Cleopa și eram de față când spunea că fără să se gândească să facă minuni a pus mâna pe câțiva bolnavi și s-au făcut sănătoși. Atunci Părintele i-a spus: „Spovedește-te curat de toate păcatele și mergi la Sfântul Maslu ca să scapi de draci”*

*Zice, Adrian:*

*„- De Francisc știu, l-am văzut, dar de Wulfila nu știu, trebuie să mă interesez. Și apoi nu putem exclude lucrarea harului lui Dumnezeu și printre eterodocși. L-ai citit pe Părintele Tadei? Vezi ce spune el despre asta!*

*Am citit undeva că o familie de ruși ortodocși s-au dus în Germania și au devenit lucrători în casă la o familie de protestanți. În localitatea aceea nu era decât o biserică catolică, dar într-o înțelegere ecumenistă tot acolo se adunau și protestanții. Când se adunau protestanți*

trăgeau o cortină ca să nu se mai vadă altarul și crucea și așa își făceau slujba. Într-o zi, când s-a tras cortina, stăpâna casei, la care stăteau ruși, care era protestantă, a strigat: „N-o trageți! Mai lăsați-o să ne bucurăm de slava Crucii lui Hristos!”. Iată aceasta s-a întâmplat într-o biserică catolică!?”

Am răspuns:

„- Crucea este ortodoxă”.

„- Da, a zis, Adrian, ai observat. Apoi pentru îndrăzneala mărturisirii ei a avut o vedenie. I s-au arătat doi bărbați, unul în lumină și altul ca un om. Cel asemenea ei i l-a arătat pe cel în slavă și i-a zis: „Iată! La el e Adevărul!” Atunci ea l-a întrebat, pe cel la fel ca ea: „Dar, tu cine ești?” A răspuns acela: „Eu sunt Francisc de Assisi”. După câțiva timp stăpâna casei la văzut pe rus cum se roagă la o icoană a Sfântului Serafim de Sarov, cel pe care ea l-a văzut în slavă, și a devenit ortodoxă. Vezi Iachint cine este Francisc de Assisi? A venit și a arătat adevărul”.

„- Da, am răspuns, dar, în această vedenie nu s-a descoperit că Francisc de Assisi este sfânt”.

„- Dar, vezi, zice Adrian, a venit Francisc de Assisi. Când i-am zis Părintelui Constantin Galeriu aceasta, ce am citit, a zis: „Aceasta ar trebui să fie spusă la toți”.

„- Foarte bine, am zis, a venit cine a vrut Dumnezeu, a venit cine trebuia. Francisc nu e liber. Dumnezeu l-a trimis pe Francisc, nu a trimis un drac, ca să se lămurească femeia că mântuirea înseamnă slava lui Dumnezeu. Zicând Francisc că Adevărul este la Sfântul Serafim de Sarov a spus tot, unde este Adevărul acolo este slava și mântuirea. După cum a arătat Mântuitorul în rugăciunea Sa Arhierescă că lucrează mântuirea noastră, adresându-se Tatălui zice: „Sfințește-i pe ei întru Adevărul Tău; cuvântul Tău adevăr este. Precum pe mine M-ai trimis în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume; și pentru dânșii Eu Mă sfințesc pe Mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru Adevărul. Și nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede întru Mine prin cuvântul lor; ca toți una să fie; precum Tu, Părinte, întru Mine, și Eu întru Tine, ca și aceștia întru Noi una să fie; ca să creadă lumea că Tu M-ai trimis. Și Eu slava care Mi-ai dat-o Mie, am dat-o lor ca să fie una, precum Noi una suntem; Eu întru ei și Tu întru Mine, ca să fie ei desăvârșit întru una și ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și i-ai iubit pe ei, precum pe Mine M-ai iubit” (Ioan 17, 17-23).

Foarte posibil ca acea biserică catolică în care femeia a văzut slava Crucii lui Hristos să fi fost închinată lui Francisc și din această cauză Dumnezeu l-a trimis pe el, ca ea să nu devină eretică precum el”.

„- Nu știu, a zis, Adrian”.

„- Oricum, am zis, Francisc de Assisi este socotit de papistași ca unul dintre cei mai slăviți sfinți ai lor și pe el trebuia să-l trimită Dumnezeu să dea mărturie unde este Adevărul”.

Am vorbit mult cu Adrian și cu cei împreună cu el și alt grup care venise din Sălaj și până la urmă s-au arătat a fi de acord că este nevoie să mărturisim adevărul cu privire la pictarea ereticilor în biserica Drăgănescu de către Părintele Arsenie Boca. Toți au înțeles că nu putem lua de bună și sfântă pictura care arată că ereticii și sfinții au împărtășire de Hristos. Apoi cei din Sălaj, fiind la teologie la Sibiu, și-au mărturisit nedumerirea că Mitropolitul Laurențiu lucrează pentru canonizarea a trei sfinți împreună, Părintele Arsenie, Părintele Cleopa și nu-l mai țineau minte pe al treilea.

Iată cum se pervertește conștiința Bisericii la mulți prin Părintele Arsenie Boca și prin cei care au acceptat că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată. Părintele Arsenie a arătat în duh ecumenist, în duhul lui antihrist, că Wulfila arianul, cel care nu-l credea pe Hristos a fi Dumnezeu, este sfânt și are împărtășire de Hristos precum Sfântul Ierarh Athanasie. Acum aceștia arată că Părintele Arsenie este mărturisitor al Adevărului precum Părintele Cleopa, ca să pervertească conștiințele tuturor.

Duhul lui antihrist lucrează prin cei care nu mai au conștiința Bisericii, au pierdut-o când au acceptat că Biserica este dezbinată. Cei care mărturiseau, în duhul lui Dumnezeu, că: „Ecumeniști acceptând că Biserica – Trupul lui Hristos este dezbinată, adunându-se cu cei din afara



Bisericii, făcând compromisuri, zicând că o unesc, fac lucrare antihristică”, au fost învinuiți de aceștia ca neavând dragoste. Acum vrea să-i „canonizeze” împreună pe Părintele Arsenie Boca și pe Părintele Cleopa ca să piardă conștiința Bisericii și cei care Dumnezeu prin Părintele Cleopa i-a ajutat să o dobândească. Apoi dacă mărturisește vreunul, din cei care s-a zidit duhovnicește prin Părintele Cleopa, adevărul că: „Aceștia lucrează apostazia canonizându-l pe Părintele Arsenie Boca”, scot vechea lor armă, spun că nu are dragoste și că este invidios. Numai cei care caută sincer mântuirea, numai cei a căror conștiință este conștiința Bisericii, cu harul lui Dumnezeu înțeleg adevărul. Dar, din păcate, aceștia sunt tot mai puțini. Cât de degrab ne este dat să vedem cele prorocite de Sfinții Părinți: „Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată „adunarea satanică”... Încă o dată vă repet să nu intrați în aceste biserici, căci Hristos și binefacerea Lui nu vor fi acolo”.

Este nevoie să judecăm lucrarea Părintelui Arsenie Boca în Duhul lui Dumnezeu. Este o prorocie. Dar, ce fel de prorocie? Cine este întru Hristos, vede deja în biserica Drăgănescu urâciunea pustiirii... Cine este în duhul lui antihrist vede în biserica Drăgănescu viitorul lor, împlinirea lucrării lor, „unirea tuturor”.

Adrian m-a întrebat:

„- Cum poate un om, cu diavolul, să-și știe sfârșitul? Părintele Arsenie și-a știut sfârșitul. A spus ziua când moare tâmplarului, care i-a făcut sicriul”.

Am ținut să-i spun lui Adrian că mai impresionant este faptul că Părintele Arsenie tot în altar unde l-a pictat pe Wulfila ca sfânt a pictat și momente din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, care a primit mucenicia pe 28 noiembrie. Posibil prin aceasta să fi arătat că deși nu a ținut cont de Erminia Bisericii a lucrat totuși în Hristos. Deci nu mă îndoiesc că a prorocit, după cum am mai spus, știm că Dumnezeu și prin Caiafa a prorocit. Precum prorocia lui Caiafa a fost înțeleasă diferit și corect au înțeles-o cei care au rămas întru Hristos, tot așa și aici, înțeleg prorocia Părintelui Arsenie corect cei ce rămân întru Adevărul lui Dumnezeu.

Adrian prietenul meu adevărat, m-a bucurat, a spus că o să cerceteze cu luare aminte ce am scris și o să mă corecteze. El nu se încrede în ce am scris, ne având în cărți de unde am luat unele trimiteri, fiindcă le-am cules din lucrările în format electronic. Una dintre ele este aceasta:

„Sfântul Ignatie Briancianinov, în cartea sa Despre înșelare, mărturisește întru Adevărul lui Dumnezeu că: „Au ajuns, asemenea lui Malpas, la cea mai vârtoasă înșelare demonică Francisc de Assisi, Ignațiu de Loyola și alți nevoitori ai latinilor (După căderea Bisericii de Apus de la dreapta-credință), recunoscători de ei ca sfinți. „Atunci când Francisc a fost răpit la cer” spune scriitorul vieții acestuia, „Dumnezeu Tatăl, văzându-l, S-a întrebat, fiind pentru o clipă în nedumerire: cui să dea întâietate, Fiului Său Celui după fire, sau fiului după har – Francisc”. Ce poate fi mai cumplit, mai hâd decât această hulă, ce poate fi mai întristător decât această amăgire!?”

Slavă Lui Dumnezeu, Cel cei aprinde în dragostea Sa pe cei care caută să rămână întru Adevărul Lui.<sup>383</sup>

Da... criteriul final este adevărul, iar nu minunea.

Vă rugăm să recitiți modul de a lucra hipnotic, atât de asemănător cu gurușii yoghini, al Părintelui Arsenie Boca, ca să înțelegeți că același tip tiranic de minuni, care iau mințile bieților discipoli, se lucrează și după moarte. Dar aceasta nu prin ochii (deja mâncați de viermi) ai Părintelui, ci prin duhurile ce lucrează în memoria celui ce le-a slujit cu atâta plăcere de sine, la fel cum lucrează dracii atunci când se pomenesc zeii, făcând minuni în numele lor.

<sup>383</sup> Din DVD dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015. Menționăm că opiniile sfinției sale îi aparțin. Noi nu suntem de acord cu toate.

În cartea *Mărturia mea, de pr. Petre Vamvulescu, pag. 51* : „Odată, după Sf. Liturghie, la biserica Boteanu din Piața Amzei, București, cineva l-a văzut pe pr. A. Boca, așa cum era, îmbătrânit, cu câteva luni înainte de moarte și a plâns. Părintele i-a zis: *îți spun o taină pe care nu o pot spune oricui. Și sfinții mor! - și aceasta a spus-o despre sine* ” (pag. 42). Unui om ce plângea că are soția bolnavă i-a zis: „Gheorghe, vezi-ți de treabă, nu mai plânge, că pentru boala soției tale vorbesc eu cu Dumnezeu” Aici menționez declarația pr. Stăniloaiu despre A. Boca în revista *Scara*, 1993, cu trei luni înainte de trecerea la cele veșnice. „Avea o siguranță de sine pe care eu n-am avut-o niciodată, eu spun tipic sectară”. În cartea *Alte mărturii despre părintele A. Boca, pag. 88*: „Dar când voi muri, de acolo de sus o să am răgaz și o să vă văd pe toți și o să vă ajut”. (Maria Șandru). Găsim în *Pateric cuvioși care după o viață de nevoiță cereau pe patul de moarte timp de pocăință, iar A. Boca era sigur de mântuirea lui. Pag. 89*: „Mă, mie mi-a dat Dumnezeu un dar pe care voi nu-l aveți, eu sunt văzător sufletește; voi sunteți văzători numai cu ochii, dar sufletul vostru e încărcat de toate relele” (Maria Șandru) pag. 116. Zicea: „Tu, dacă sunteți doi sau trei înși undeva, să povestiți despre mine, că eu sunt lângă voi și eu vă ascult și vă ajut Mântuitorul spune în Sfânta Evanghelie: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu de față”. La pag. 121, spunea pr. Arsenie: „Când vorbiți de mine eu sunt între voi” (Chiș Aurelia). Cumplită smerenie mai avea. Pag. 125: înainte de a începe o predică s-a urcat pe o masă și a zis: „Când va judeca Dumnezeu lumea eu am să fiu la dreapta Lui (siguranță sectară, sau poate credea că a luat locul lui Hristos ca ereticul Francisc de Assisi) și atunci ori vă sunt de folos, ori vă sunt acuzator”. În cartea *Mărturii din Țara Făgărașului, pag. 12*: „Ne spunea părintele că ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru, că a vorbit cu sfinții pe care îi pictează” (pr. Todor Nichifor - Sibiu). Pag. 50... „Zicea părintele: Mă, io văd prin voi până la al treilea neam” (Ierod. Ieronim Coldea). Pag. 117: „Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo ” în cartea *Noi mărturii despre pr. Arsenie Boca, pag. 65*: „Dacă plec, vă ajut mai mult!’ Pag. 118: „Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: «Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele că ai Duh Sfânt.»” (Chiș Aurelia - Boiu, Mureș). Urmează să auzim că și-a făcut singur acatistul când era în viață.

Atenție: când ne rugăm unui Sfânt autentic, intrăm în contact cu Cerul; când ne rugăm unui înșelat - intrăm în contact cu iadul.<sup>384</sup>

Așadar, fie-vă milă de sufletele dumneavoastră și nu vă mai rugați Părintelui Arsenie Boca fiindcă dați drepturi duhurilor înșelăciunii să vă strice mintea și viața, despărțindu-vă de Hristos și punându-vă în pericolul de a rata veșnicia, prin centrarea pe sfinția sa.

## G. PĂRINTELE ARSENIE BOCA, ȘARPELE GLYKON, STATUILE VRĂJITOREȘTI AFRICANE, LUMÂNĂRILE COLORATE, MORMÂNTUL LUI VICTOR NOIR DE LA PERE LACHAISE ȘI... FERTILITATEA FEMEILOR

Unii oameni s-au smintit, când, fiind sterili, în urma întâlnirii cu sau a rugăciunilor la mormântul Părintelui Arsenie Boca, au căpătat un copil, crezând că numai un Sfânt poate face aceasta. de atunci orice argument le-ai aduce despre ereziile sfinției sale, nu mai țin cont de el, ci îți trântesc în față minunea, încheiind discuția. Sărmanii... însăși această atitudine arată că prețuiesc mai mult minunea, decât adevărul și viața de aici, decât Împărăția Cerurilor. Aceasta le vedește și cauza pentru care ei au pățimit o asemenea ispită: nelămurirea în credință. Ne întrebăm dacă acum, când se poate discuta despre necanonicitate Părintelui Arsenie Boca, există astfel de sminteli ce rătăcire nu va fi, dacă (Doamne ferește!) va fi canonizat, când această înșelare va deveni autorizată oficial. Să sperăm că în veac nu va îngădui Dumnezeu una ca aceasta. Dar, dacă noi nu ne trezim, ci ne lăsăm înșelați și o dorim, este posibil să ne dea Hristos să trecem și printr-o astfel de năpastă, pentru a ne îmbărbăta prin cunoașterea tuturor nuanțelor subțiri ale amăgirii.

<sup>384</sup> Pr. Gheorghe ANIȚULESEI, *Fenomenul Arsenie Boca...*, pp. 3-5.

Mai înainte de a explica mecanismul demonic al unor astfel de false minuni, să arătăm că se poate face, atunci când credința omului este greșită, și prin zei, și prin vrăjitori, și prin... evrei morți (în cazul ateilor sau materialiştilor superstițioși).

---

## 1. FERTILIZAREA LA PĂGÂNI

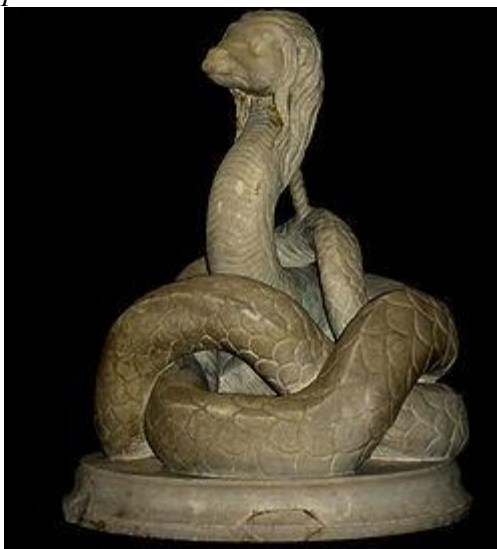
---

### A) ELINI

---

*Glykon*

*De la Wikipedia, enciclopedia liberă*



Statuetă a șarpelui Glykon din secolul al II-lea, descoperită pe teritoriul orașului [Constanța](#) și expusă la Muzeul de Istorie Națională și Arheologie din [Constanța](#)

**Glykon** este o [zeitate](#) cu înfățișare de [șarpe](#) din [mitologia romană](#), al cărui [cult](#) a fost fondat de profetul grec [Alexandru din Abonutichus](#).

Potrivit scriitorului [satiric Lucian din Samosata](#) ([Λουκιανός Σαμοσατεύς](#); c.120-c.190), de la care provine singura referință literară cu privire la zeitate, cultul șarpelui-zeu Glykon datează de la jumătatea secolului al II-lea d.Hr.

Lucian de Samosata i-a dedicat șarlatanului, autointitulat "profet", un [pamflet](#) foarte ostil (totodată amuzant) intitulat " [Alexandru, falsul profet](#)" (['Ἀλέξανδρος ἡ Ψευδόμαντις](#)), scriind că zeitatea inventată era de fapt o păpușă. Cultul lui Glykon și-a găsit în prezent un adept în persoana scriitorului englez [Alan Moore](#).

[...]

*Șarpele-zeu în mitologia macedoneană*

Cultul nu a fost doar o simplă plăsmuire a imaginației satirice a lui Lucian. Există dovezi arheologice solide care atestă practicarea cultului, care, probabil, a apărut în provincia romană [Macedonia](#), unde culte similare ale șerpilor existau de secole.

Macedonenii credeau că șerpii aveau puteri magice, legate de [fertilitate](#), și există o bogată mitologie pe această temă, ca de exemplu povestea reginei Olympia, mama lui [Alexandru Macedon](#), care, potrivit legendelor, a fost fecundată de [Zeus](#), deghizat în șarpe și că ea i-ar fi povestit fiului [Alexandru Macedon](#) că tatăl său nu fusese regele [Filip al II-lea al Macedoniei](#), ci însuși [Zeus-Amon](#). [vedeți cum transpune diavolul la păgâni, realitatea că împreunarea între oameni prin relație trupească este un rod al sfatului șarpelui cel vechi și cum zeifică relația cu el ca să se îndrăgostească mai tare de păcat și, indirect, de draci, considerându-i zei? – n.n.]

*Începuturile cultului*[[modificare](#) / [modificare sursă](#)]



Monedă bătută de către împăratul [Antoninus Pius](#) (138-161) în cetatea Aboniteichos/Ionopolis din provincia romană Bithynia-Pontus ([Asia Minor](#)). Pe aversul monedei este reprezentat chipul împăratului cu o cunună de lauri, iar pe revers este reprezentat un șarpe cu față antropomorfă și cu păr alături de inscripția în [greacă](#) ΓΑΥΚΩΝ ΙΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ.

Cel puțin la început, cultul nu era legat de adorarea unei abstracții sau a unui spirit al șarpelui, ci a unui șarpe real, în care se credea că s-a reîncarnat divinitatea. Potrivit mitologiei cultului, șarpele-zeu a apărut după ce profetul Alexandru a prezis venirea pe pământ a unei noi reîncarnări a zeului medicinei, [Asclepios](#).

Într-o după-amiază, în fața populației orașului Abonotichos (astăzi orașul [Inebolu](#)) de pe țărmul [turcesc](#) al [Mării Negre](#), adunată în piața centrală, Alexandru a spart un ou de șarpe, care conținea, spunea el, divinitatea. O săptămână mai târziu, divinitatea crescuse și ajunsese la dimensiune umană, fiind dotată cu trăsături omeneste și având un păr lung și blond. Părea să fie o păpușă cu trăsături omeneste, pusă de Alexandru în templul orașului. În anumite reprezentări plastice, Glykon este înfățișat ca șarpe cu cap de păpușă.

**Ca și în cultele anterioare ale șerpilor, din Macedonia, venerarea șarpelui Glykon era axată îndeosebi pe puterea sa de a spori fertilitatea atât la femei, cât și la bărbați. Femeile sterile îi aduceau ofrande în speranța că vor rămâne însărcinate. Din scrierile lui Lucian reiese că profetul Alexandru avea metode mult mai puțin magice decât i se puneau în seamă de a determina femeile să rămână gravide. Se credea de asemenea că șarpele ferea orașele de epidemii, mai ales de [ciumă](#).<sup>385</sup>**

Credeți că oamenii ar fi venit degeaba la acel șarpe, dacă nu era eficient. Și dacă ei căpătau copii în urma cultului dracilor, înțelegeți că Dumnezeu îngăduia aceasta, datorită credinței lor rătăcite? Aceasta, însă, nu însemna că este sfîntenie, sau că șarpele ar fi Sfântul... Macedoniei sau Asiei Mici. Hristos S-a întrupat tocmai pentru a izbăvi de rătăcire tot neamul omenesc, inclusiv pe cei zămislîți în urma unor astfel de ritualuri demonice.

## B) AFRICANI

***Crezi ca o statuie te poate ajuta sa ramai insarcinata?***



<sup>385</sup> <<https://ro.wikipedia.org/wiki/Glykon>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

*Daca esti convins ca e imposibil, afla ca sunt peste 2.000 de femei care cred ca au ramas insarcinate dupa ce au atins statuile expuse, zilele acestea, la muzeul Ripley's Believe It Or Not, din Myrtle Beach, Carolina de Sud.*

*Inainte sa ajunga la muzeul din Carolina de Sud, statuile au fost expuse aproape pe tot globul, informeaza AP.*

*Statuile fertilitatii se afla intr-o galerie speciala a muzeului, care a fost deschisa publicului joi si se crede ca daca le atingi, vei ramane negresit insarcinata.*

*Statuile, inalte de 5 metri si sculptate in lemn, au fost cumparate din Africa in 1993. Compania care le-a achizitionat sustine ca dupa ce au stat doar cateva luni in depozitele ei, 13 agajate au ramas insarcinate.*

*Statuile vor fi expuse la muzeul din Carolina de Sud pana in luna martie, iar cuplurile care isi doresc un copil pot sa le atinga gratis, in orele de program.<sup>386</sup>*

Iată mult mai numeroase sunt femeile ce rămân însărcinate atingându-se de idolii africani, decât la mormântul de la Prislop. Au făcut chiar un cult pentru ei. Numărul mare al lor este suficient să dovedească faptul că au o mai mare sfințenie decât a Părintele Arsenie Boca?

Noi credem că nici numărul, nici fertilizarea nu este indiciu de lucrare a lui Dumnezeu. Și demonii pot face aceasta. De aceea ne și învăța Hristos, că numărul celor ce se vor mântui și vor dobândi Împărăția Cerurilor (al Ortodocșilor cu discernământ, fără superstiții, care lucrează pocăința și nu umblă ahtiați după minuni) este mult mai mic față de al celor rătăciți:

*Luc 12:32 Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.*

*Mat 20:16 Astfel vor fi cei de pe urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.*

Dar aceasta ne arată că și numărul mare de închinători la mormântul de la Prislop nu poate fi indiciu de sfințenie a Părintelui Arsenie Boca, indiferent de numărul și felul minunilor.

Criteriul de discernământ al Ortodoxiei pentru a depista un fals prooroc de unul mincinos, rămâne numai adevărul, nu minunea.

Despre aceasta ne avertiza tot Mântuitorul:

*Mat 24:24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși. [adică și pe Ortodocși – n.n.]*

---

## 2. FERTILIZAREA LA VRĂJITORI

---

Să vedeți cum amestecă acest ghid credința cu închinarea la draci, hidoșenia vrăjitoarelor cu frumusețea și candoarea la arătare a femeii, ca să facă ritualul lor mai atractiv.

*Ghid de vraji*

*22 Noiembrie 2006*

***Dorim sa va expunem in continuare mai multe ritualuri care au fost experimentate si care au dat rezultate surprinzatoare. Cele mai importante elemente pentru realizarea dorintelor sunt urmatoarele:***

---

<sup>386</sup> <<http://stirileprotv.ro/show-buzz/entertainment/crezi-ca-o-statuie-te-poate-ajuta-sa-ramai-insarcinata.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016.



Dorim sa va expunem in continuare mai multe ritualuri care au fost experimentate si care au dat rezultate surprinzatoare. Cele mai importante elemente pentru realizarea dorintelor sunt urmatoarele: 1- Credinta nelimitata ca Dumnezeu va va ajuta sa duceti la bun sfarsit ceea ce incepeti acum. 2- Un rol deosebit de important il joaca autosugestia. 3- Concentrarea si respectarea riguroasa a ritualului. 4- Gandul este cea mai puternica forta existenta pe aceasta planeta, el este impulsul care pune totul in miscare, creeaza si anihileaza. [vedeti cum amesteca vrăjitorii credința în Dumnezeu, cu lucrarea lăuntrică numită gândire pozitivă și cu amăgirea diavolească. De aceea se cheamă satana cel viclean – n.n.] Se spune ca "esti ceea ce gandesti"; deci **ATENȚIE!** la gandarile pe care le emiteti. Daca v-ati inarmat cu credinta, curaj si aveti sufletul curat este timpul sa vizualizati elementul dorintei dumneavoastra si sa va apucati de lucru. [imaginația puntea dracilor – n.n.] Succes! Trebuie sa stiti ca aceste ritualuri cu lumanari au o insemnatate deosebita si este foarte important sa cunoasteti **semnifi-**

**catia culorilor pentru fiecare lumanare.** **Lumanarea albastra** - se utilizeaza pentru a cere protectie in domeniul legii sau al afacerilor in care sunt in joc foarte multi bani. **Lumanarea galbena** - poate fi folosita pentru toate domeniile sau sectoarele profesionale si stimuleaza creativitatea. **Lumanarea aurie** - este ideala pentru cei care folosesc energia pozitiva si doresc influente benefice in viata lor. **Lumanarea purpurie** - functioneaza ca un stimulator si este bine sa o folositi atunci cand ati dori sa stiti mai multe despre o activitate sau actiune. **Lumanarea verde** - este foarte utila in ritualurile legate de bani este culoarea vietii si este recomandata pentru toate problemele legate de sanatate si bani. **Lumanarea argintie** - se utilizeaza in ritualurile de protectie deoarece indeparteaza energiile negative. **Lumanarea roză** - are o mare putere spirituala si se utilizeaza in problemele legate de inima, pasiune si dragoste. **Lumanarea alba** - este simbolul pacii si o puteti utiliza atunci cand v-ati certat cu o persoana si doriti sa va impacati. **Lumanarea rosie** - se foloseste in cazuri urgente in care trebuie luata o decizie imediata de care va este teama. **Lumanarea neagra** - se utilizeaza pentru ritualuri de razbunare si ura. Pentru a fi siguri ca energiile negative sau alte neajunsuri nu vor impiedica succesul ritualului pe care vreti sa-l incepeti, faceti mai intai o baie reconfortanta, abia apoi asezati-va comod. **Etapa urmatoare consta in aceea ca trebuie sa va concentrati asupra propriei energii, a vointei si a dorintei dumneavoastra; asta este esential pentru a obtine ceea ce va doriti imediat. Aprindeti apoi lumanarea care trebuie sa aiba o culoare apropiata dorintei dumneavoastra (vedeti culorile de mai sus) si invocati-l pe Dumnezeu, pe ingerul dumneavoastra pazitor, precum si fortele naturii. Pentru a va reusi aceste ritualuri este neaparata nevoie de liniste, importanta pentru concentrarea dumneavoastra.** [vedeti cum amesteca concentrarea yoghină și isihia, credința în Dumnezeu și îngeri cu panteismul – n.n.] **Precizari Stiate ca felul in care arde o lumanare va poate spune foarte multe si va poate oferi un raspuns precis?** Flacara lumanarii va poate spune multe secrete din domeniul sentimental si profesional. Pentru a obtine o anumita informatie, trebuie sa aprindeti o lumanare (vezi culoarea adecvata) puneti lumanarea jos intre un pahar cu apa si o gramajoara de tamaie; apoi concentrati-va cateva minute asupra intrebării; daca vreti sa puneti o a doua intrebare trebuie sa aprindeti

o alta lumanare. In cazul in care raspunsul este pozitiv lasati lumanarea sa arda complet. In cazul in care raspunsul este negativ stingeti lumanarea si aruncati-o pe o apa curgatoare din apropiere. Cum identificati natura raspunsului? Foarte simplu: a) Flacara lumanarii normala si stabila spune ca va urma armonie cu prietenii, fericire in dragoste, pace si liniste. b) Flacara lumanarii mica si care se stinge frecvent spune sa fiti atenti la incurcaturile amoroase; datorii si incertitudini sau anturajul nu va acorda atentia cuvenita. c) Flacara lumanarii care se prelinge vorbeste despre decizii care sunt sortite esecului, atentie la infidelitati; abandonati orice proiect pentru mai tarziu. d) Flacara lumanarii clara si stralucitoare care creste in inaltime spune ca vor veni multe bucurii si ca este timpul sa luati decizii importante; posibile angajamente serioase. e) Flacara lumanarii tremuratoare, care fumega va avertizeaza ca nu este momentul sa fiti agresivi; ca riscati dispute; partenerul nu este sincer, probleme de sanatate f) Flacara lumanarii cu tente albastrui, va puteti baza pe ajutorul celor din jur; va veti atinge scopul propus g) Flacara lumanarii cu tente rosii va avertizeaza asupra unor conflicte emotionale.

**I: Ritual pentru bani *Daca situatia dumneavoastra financiara este foarte proasta si doriti sa o imbunatatiti, trebuie sa stiti ca prin acest ritual, veti putea obtine suma de bani strict necesara pentru dorintele dumneavoastra. Daca deja aveti o situatie materiala buna si doriti cresterea veniturilor, acest ritual nu va va ajuta.*** [vedeti cum mimeaza diavolul virtutea multumirii cu puțin și neagonisirii decât a celor necesare? – n.n.]

Sfaturi de baza: - **Nu faceti acest ritual intr-o zi de duminica, este de preferat sa alegeti zilele de luni si joi** [zilele de post ale evreilor – n.n.] . - **Trei zile inainte de ritual nu dormiti cu nici un chip in timpul zilei.** - **La inceputul si la sfarsitul ritualului spuneti "Tatal nostru" Alegeti o camera cu fata spre rasarit, asigurati-va ca pe timpul desfasurarii ritualului nimic nu va perturba (telefon, sonerie etc.) Alegeti o zi de luni sau de joi intre orele 14.15-16.15, sau ora 24.00 .** Aceste intervale de ore constituie perioada care caracterizeaza curentul cosmic verde, responsabil de circulatia banilor. **Stropiti camera cu apa sfintita (aghiasma) si ardeti tamaie** [vedeti cum se folosesc diavolii de lucrurile și simbolurile sfinte, doar fiindcă acestea nu mai au eficiență, câtă vreme mintea celui ce le folosește este închinată dracilor prin mentalități eretice sau superstițioase? – n.n.] sau betisoare parfumate. **Asezati-va in genunchi in centrul camerei inconjurati-va sub forma unui cerc de 7 lumanari (neaparat de culoare verde)** [vedeti și stupiditatea ritualului fixist, bazat pe formalitate, contrar libertății autentice a credinței. Să comparați aceasta și cu ritualul impus în jurul mormântului Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . **Relaxati-va si alungati orice gand din mintea dumneavoastra** [liniște... dar pentru draci, nu pentru pocăință și trezvie. Diavolii se folosesc de aceleași mecanisme ale lucrării lăuntrice, date de Dumnezeu prin Sfinții săi, fiindcă acestea străbat cu eficiență cărările firii, cunoscută cel mai bine de Hristos, atât ca Dumnezeu Atotștiitorul, cât și fiindcă a purtat-o ca Om. Doar că demonii le schimbă sensul, închinând firea omenească către ei, prin voința celui amăgit ce năzuiește la altceva decât voia lui Hristos și prin anumite practici ce mărturisesc slujirea nominală a lor, amestecate, pentru a amăgi, cu invocările adevăratului Dumnezeu – n.n.] . **Spuneti "Tatal nostru" avand in fata o icoana (de preferat a Sfintei Paraschiva - ocrotitoarea saracilor). Apoi incantati de 3 ori cu voce tare mantra "AUM" (care reprezinta simbolul lui Dumnezeu)** [vedeti că la nimic nu folosește să pictezi tablouri dedicate Sfintei Cuvioase Paraschiva, să o numești ocrotitoare a săracilor, să spui rugăciuni către Tatăl nostru, să stropești cu aghiazmă, să tămâiezi, să aprinzi lumânări, să faci ritual la miezul nopții, chiar să pictezi bisericii, dacă amesteci în aceasta numele treimii diavolești AUM, zicând că este simbolul lui Dumnezeu? Dar nu vă dați seama că așa a făcut și sârmanul amăgit Părintele Arsenie Boca? – n.n.] . **Vizualizati cu ochii mintii suma de bani care va este necesara iesirii din impas. Exemplu: "Ca sa-mi platesc toate datoriile as avea nevoie de zece milioane de lei". Vetii vizualiza aceasta suma cum o numarati, fiecare hartie in parte, cum ii faceti pachete de cate 100 lei, si repetati urmatoarea formula: "Doamne, Dumnezeul meu, fii alaturi de mine Si ajuta-ma sa ies din impasul financiar in care am intrat Doamne, Dumnezeul meu chem asupra mea binecuvantarea ta Si te rog ajuta-ma ca norocul sa mi se schimbe, sa se ridice greutatea care ma apasa, Si**

norocul sa se intoarca din nou la mine" **Recitati psalmii 47, 32, 57 si 110 din Biblie.** Acest ritual se practica **9 zile de luni si 9 zile de joi.,deci noua saptamani consecutive.**[în amintirea celor 9 cete îngerești, din care au căzut dracii ce aleargă spre împlinirea acestor rugăciuni demonice sincretiste, ce aduc a Ortodoxie, dar sunt fixiste și amestecate cu întinări păgânești – n.n.] **Precizare!** Acest ritual are efect foarte mare cand este luna plina sau cand luna se afla in berbec, rac, leu, varsator si pesti. Exemplu: In Decembrie luna se afla in berbec in 6 si 7; luna se afla in rac in 12 si 13, luna se afla in varsator in 28 si 29 iar in pesti in 30 si 31. **SUCCES!**

**II: Ritual pentru obtinerea unui loc de munca** Daca ati ramas fara servicii indiferent daca ati fost dat afara sau nu v-ati gasit pana acuma un loc unde sa lucrati si nu stiiti ce sa faceti, daca toate incercarile dumneavoastra de pana acum au dat gres recurgeti la acest ritual. Nu trebuie sa recurgeti la acest ritual daca lucrati undeva si vreti sa mai castigati in plus, nici daca sunteti manat de ganduri necurate. **III: Ritual pentru a reusi la un examen** Aveti de dat un examen si nu stiiti daca veti reusi? Aveti mari emotii, si din cauza lor este posibil sa ratati. Acest ritual va va reda incredere in dumneavoastra si va va ajuta sa reusiti la examen. Acest ritual se efectueaza trei zile consecutive inaintea examenului. **IV: Ritual pentru protectie** Foarte multi dintre noi ne creem protectii de tot felul, ne protejam impotriva naturii imbracandu-ne adecvat si construind case, ne protejam impotriva unor oameni incuind usile, pastram banii la Banca sau la CEC , in locuri sigure. Si totusi foarte putini oameni isi dau seama ca au nevoie si de o altfel de protectie, mai subtila si invizibila care functioneaza la un nivel diferit de cel fizic. **V: Ritual pentru intarirea cuplului** In orice cuplu exista momente cand balanta incepe sa se dezechilibreze, momente de rutina, neincredere si suspiciune. Ce aveti de facut? Acest ritual va schimba situatia. **VI: Ritual pentru intoarcerea persoanei iubite** Daca iubiti pe cineva foarte mult si aceasta persoana s-a indepartat de dumneavoastra va recomand un ritual care are menirea de al aduce inapoi. Atentie! Nu aveti voie sa recurgeti la acest ritual daca reintoarcerea persoanei iubite va afecta intr-un fel pe altcineva (familie). In caz contrar ritualul se intoarce definitiv impotriva dumneavoastra, indepartandu-l pe cel iubit. **VII : Ritual pentru a intoarce acasa un barbat care v-a parasit pentru o alta femeie** Se intampla deseori ca un barbat casatorit de multi ani sa se indragosteasca de o alta femeie si sa se indeparteze de familie. Daca doriti sa-l aduceti acasa aveti de efectuat acest ritual. **VIII : Ritual pentru a indeparta sentimentele de vinovatie** Daca va simtiti vinovati de o fapta oarecare si va faceti prea multe procese de constiinta va recomand un ritual care va va aduce linistea. **IX: Ritual pentru a pune capat singuratatii** Daca sunteti singuri de prea multa vreme si nu gasiti o explicatie de ce omul mult asteptat nu apare in viata dumneavoastra va recomand un ritual de chemare a ursitului (persoana lasata de Dumnezeu pe pamant ca pereche a dumneavoastra) Acest ritual se efectueaza doar in noptile cu luna plina. **X: Ritual pentru a va face iubiti** Cea mai importanta luna pentru ritualul de acest gen este luna aprilie - deoarece reprezinta din cele mai vechi timpuri o perioada de reflectie si de sarbatoare. Precizez inca o data ca acest ritual se poate face doar in luna aprilie, cand succesul este garantat. **XI: Ritual pentru intoarcerea norocului** Daca in ultimul timp v-au mers toate prost si ati fost urmariti de ghinioane, acest ritual va va ajuta sa puneti capat o data pentru totdeauna ghinioanelor. **XII: Ritual pentru insanatosirea dumneavoastra sau a altei persoane** Daca in ultimul timp va simtiti rau fara o cauza concreta, sau daca cineva din familia dumneavoastra nu se simte bine si vreti sa o ajutati ar trebui sa efectuati urmatorul ritual. **XIII: Ritual pentru a va indeplini orice dorinta** Pentru a va indeplini orice dorinta sau cand nu aveti alta rezolvare in situatii deosebit de critice va sfatuiesc sa recurgeti la acest ritual. **XIV: Ritual pentru dezlegari de drumuri** Daca in ultimul timp ati tot incercat sa plecati undeva (in tara sau in strainatate) si ati intampinat tot felul de probleme. Este clar ca cineva "v-a legat drumurile". Va este recomandat acest ritual care are menirea de a va ajuta sa plecati la un drum... oricare ar fi el si oricare ar fi destinatia. **XVI: Ritual pentru femeile care nu raman insarcinate** **Daca va doriti foarte mult un copil si acest lucru nu se intampla in mod normal, poate este timpul sa apelati si la aceasta metoda.** [vedeti cum pot dracii să ajute la fertilizarea femeii, dacă are mintea stricată de mentalitatea superstițioasă, pentru a obține îngăduința lui Dumnezeu spre o mai mare amăgire? – n.n.] **XVII: Ritual pentru**



**alcoolici Daca va doriti sa scapati de acest viciu si nu stiti ce sa mai faceti, va recomand acest ritual. XVIII: Ritual pentru a renunta la fumat Daca va doriti sa renuntati la fumat dar nici una din metodele incercate nu a dat rezultate, a sosit timpul sa va apucati de un ritual magic.** [După cum se vede degeaba spunea Părintele Arsenie Boca că dracii nu îndeamnă la pocăință, pentru a scăpa de vicii. După cum se observă și vrăjitorii se arată ajutători pentru a scăpa de aceleași vicii pe care le combătea Părintele Arsenie Boca. Viciile trupești, pentru ca omul să obțină o nepătimire trupească, spre a se îmbăta și înfumura cu mai subtila și mai primejdioasa plăcere de sine, mai rea și mai stricătoare decât orice băutură distilată sau otrăvitoare și decât orice fel de iarbă de fumat, inclusiv drogurile. Dar așa a propovăduit și Părintele Arsenie Boca. A combătut păcatele grosolane, ale omului din afară, câștigând un renume de ascet și apologet Ortodox, dar patimile sufletești nici nu le-a cunoscut, nici nu le-a războit, fiind el însuși vrăjit de ele și amăgit. – n.n.] **XIX: Ritual pentru dezlegari de farmece de dragoste Daca nu ai avut succes in nici o relatie din viata ta, acum este timpul sa-ti faci dezlegarile de farmece.** Sursa: [astromagie.com](http://astromagie.com)<sup>387</sup>

---

### 3. FERTILIZAREA LA STATUIA UNUI EVREU OMORÂT ÎN DUEL

---

***Pupi mortu-ntre picioare si ramai grea!***



<sup>387</sup> <<http://www.kudika.ro/articol/special/3677/Ghid-de-vraji.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016



**Femeia, undeva pe la 28, poate 30 de ani, vorbind intr-o franceza aproximativa, in intrebarea de ACEL mormant. Para a fi suedeza, oricum, ceva nordic...Bine facuta, cu umeri de canotoare. Custodele despica aerul, ii arata cam in ce zona se afla, apoi, ca s-o ajute, ii pune in mana si un pliant. Nu incheie fara un "Bonne chance!". N-o mai urmareste cu privirea. Stie ce va face. A mai vazut asta si anul trecut, si acum cinci, si cu 10 in urma. Si cu 20, si cu 30 si cu 40, de cand are grija de cimitir. Se va duce la ACEL mormant. Daca e rusinoasa, va astepta sa treaca toata lumea. Daca nu, se va aseza, direct, in genunchi. Se va apleca si va saruta statuia defunctului chiar intre picioare, de trei ori, apoi va murmura o scurta rugaciune. Unele mangaie slitul, altele-si culca fata pe el. Acu', de cand cu nebuniile astea de retele sociale, cateva se trag in poze, sa arate ca au fost pe acolo. Nu le zice nimic, le lasa in pace. Vor sa fie bune la pat. Sau, mai mult, sa ramana insarcinate!!! Se imbarbateaza singure: "Pana acum, nu s-a "prins". Ce nu poate doctorul, ce nu poate medicina, ce nu poate barbatul de acasa, poate o putea mortul, Victor Noir!"**

Stim ce o sa spuneti! Oameni batrani, cu plozi, ati ajuns sa scrieti numai tampenii, pentru un strop de clickuri in plus...Punem pariu ca nu e asa?



**Ucis intr-un duel care nu era al lui Era evreu. Asta nu dadea bine in Franta anului 1850. A decis sa se autoboteze Victor Noir.Suna bine pentru un jurnalist. S-a tras langa "La Marseillaise", publicatie puternica, condusa de Henri Rochefort si editata de Pascal Grousset. Avea penita, verbul ii era inmuiat in venin, alerga frumos pe cararile dintre cuvinte. In 1869, la 21 de ani, lumea-i era la picioare. Prin decembrie, o disputa intre doua ziare corsicane, a flambat Franta. Grousset, editorul, se luase-n piept cu Printul Pierre Bonaparte, nepotul direct al marelui Napoleon. Aprigi la mainie, ajunsesera, rapid, la duel. Grousett il trimise pe Victor Noir sa stabileasca locul si armele. Afrontul nu se trecea cu vederea, manusa fusese aruncata. Printul n-a inghitit sa discute cu "slugile". S-a lasat cu cearta. S-au scos pistoale...Cine a tras primul, cine a inceput, conteaza mai putin...Victor**

**Noir a primit, din "partea" Printului, un glont direct in cap. Mort pe loc!**

**Unii zic ca pe 12 ianuarie, la inmormantarea sa, au fost 100.000 oameni [mai multi ca la Prislop – n.n.], la Neuilly, unde a fost coborat pentru prima oara. In 1891, dupa stabilirea celei de-a Treia Republici, l-au stramutat la Pere Lachaise, in Paris, cimitirul cu trei milioane de morti si 44 de hectare. Abia acum incepe povestea. Pai si asta ce-a fost? Doar preambulul...**

*Jules Dalou, arhitectul, si protuberanta*

**Jules Dalou, unul dintre cei mai talentati sculptori ai vremii, a fost delegat sa-i lucreze statuia. Omul, spargator de tipare, s-a gandit sa-l faca cat mai natural. L-a desenat "mort" pe strada, asa cum fusese asasinat. Isi adusese aminte ca legistul trecuse ceva de genul "erect" in certificat. Din punct de vedere medical, se putea...Moartea fusese violenta, creierul comandase...Asa l-a facut. Cu o...protuberanta a pantalonilor in dreptul slitului...**

**Femeile prinsera a se ruga la mormantul sau. Unele, doar in picioare. Altele, mai curajoase, au inceput sa-l...sarute. Ii puneau flori, se rugau pentru fertilitate, pentru o viata sexuala ca la carte...Rugile s-au extins... "Barbatul sa ramana langa patul meu, sa nu caute altceva"...S-a ajuns la "Sa am copii, sa raman grea!" Bronzul dintre...Bronzul de acolo a inceput sa fie din ce in ce mai curat. Din ce in ce mai lustruit. De la atingeri, de la saruturi...**<sup>388</sup>

Dar iată ce ne învață Sfânta Biserică despre cei uciși în duel:

700. - *Duelul este lupta declarată între doi inși cu scopul, se zice, de a-și apăra onoarea lezată. El pornește din orgoliu exagerat, și este împotriva minții sănătoase, a legilor vieții și a poruncilor lui Dumnezeu (Ex. 20, 13; Deut. 5, 17; Matei 5, 21; Rom. 13, 9). Cel ce Ucide în duel se canonisește ca un adevărat criminal, iar cel ucis este un sinucigaș, căruia nu i se poate face nici-un fel de slujbă bisericească, și nici nu se îngroapă în cimitir ca alți creștini, căci fapta lui nu poate avea iertare. (V. Sinuciderea).*<sup>389</sup>

Cele descrise în articolul de mai sus par de râs, dar sunt de plâns. Așa se petrece cu mintea oamenilor care nu cred în Dumnezeu... își fac idoli lor, mai în glumă, mai în serios. Să nu râdem nici măcar de atei superstițioși.

Acest fenomen este mai puțin grav decât închinarea de la Prislop. Noi suntem cea mai veche țară Ortodoxă. Ea, grădina Maicii Domnului, ar trebui să fie liman al discernământului după Sfinții Părinți, dar aici s-a introdus *Mat 24:15 urâciunea pustuirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt - cine citește să înțeleagă* -. Acum se consideră drept sfințenie a se săruta crucea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca, nu pentru Cel Răstignit, ci pentru cel amăgit și îngropat. Și nu se mai cheamă Sfânta Cruce, ci crucea Părintelui Arsenie Boca, având, după preotul slujitor de acolo, puterea de a sfinți prin sărutarea de către cel ce a sărutat-o. Dar credința Ortodoxă nu este credința în sfințire prin săruturile dintre oamenii păcătoși, ci în lucrarea de schimbare a minții pusă în stare de jertfă, care stare este pecetluită cu mărturisirea prin sărutarea Sfintei Cruci, de dragul Celui ce S-a răstignit pe Ea: Hristos.

A ajuns Sfânta Biserică Ortodoxă, și ierurgiile Ei, tocmai din această cauză (a centrării pe Părintele Arsenie Boca, făcută de mass-media), de râsul ateilor.

Dacă nu credeți, vizualizați pe YouTube acest videoclip ironic numit:

*Arsenie Loca - Bocaloca (cover Havana Loca) [Loca = nebun, în limba spaniolă – n.n.]*<sup>390</sup>

---

#### 4. FERTILIZAREA IN VITRO

---

*Fertilizarea in vitro*

*FIV este indicată de specialiști în cazurile de infertilitate date de:*

<sup>388</sup> <<http://a1.ro/news/inedit/pupi-mortu-ntre-picioare-si-ramai-grea-id132300.html>>, vineri, 1 ianuarie 2016

<sup>389</sup> Ierom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

<sup>390</sup> <<https://www.youtube.com/watch?v=GwniDAKU2t4>>, vineri, 1 ianuarie 2016.

*Boala tubară (absența trompelor uterine sau înfundarea acestora) [3];  
Endometrioza (boală a organelor genitale feminine, cauza a 20-40% din cazurile de infertilitate) [4];*

*Infertilitatea de cauză masculină (alterarea calității/cantității spermatozoizilor) [5];*

*Cauze imunologice: prezența anticorpilor antispermatici în tractul reproductiv feminin sau la suprafața spermei alterează motilitatea spermatozoizilor sau interacțiunea dintre ou și spermatozoid [6];*

*Alte cauze (neexplicate): 10-15 % din cazuri [7].*

*La ora actuală, FIV este folosită și în alte condiții, precum: cazuri de donări de oocite (ovuli); la unele paciente cu ovare micropolichistice la care inducția ovulației este asociată cu un risc crescut de hiperstimulare ovariană [8].*

*Etapele fertilizării in vitro*

*A. Selectarea pacienților cu infertilitate*

*B. Inducerea creșterii foliculare - stimularea prin mijloace medicale (hormonale) a creșterii mai multor foliculi din ovar (fiecare folicul conținând câte un ovul) pentru a avea mai multe ovule maturizate, apte pentru fecundarea in vitro.*

*C. Colectarea de ovule se face cu un ac special cu ghidaj al sondei transvaginale, atașat la o pompă automatsucțiune care menține o presiune de 100-120 mm HG. Complicațiile aspirării oocitelor transvaginal sunt: infecții, sângerare, formarea unui abces uterin (colecție purulentă); perforarea intestinului sau a vezicii urinare, ruptura unui chist endometrial (uterin) și perforarea apendicelui [9].*

*D. Cultura de embrioni*

*Comentariu: Limbajul cu totul inadecvat, umilitor și nedemn pentru nașterea unei ființe umane precum „cultura de embrioni” ne duce cu gândul la o „cultură de plante” sau la o „cultură de microbi”, dar nicidecum la nașterea unui om creat după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.*

*a) Mediul de cultură și mediul înconjurător (laborator)*

*După studii îndelungate ale metabolismului embrionilor, s-au dezvoltat mediile de cultură care imită condițiile din trompa uterină unde, în mod normal, are loc fecundarea. Embrionii se cresc apoi într-o atmosferă cu 5% bioxid de carbon și în prezența unei presiuni reduse de oxigen, în condiții ridicate de umiditate.*

*b) Colectarea și maturarea oocitelor*

*după aspirarea lichidului folicular, aspiratul este pus în vase Petri și examinat la stereomicroscop pentru evidențierea oocitelor;*

*se spală sângele din jurul oocitelor;*

*oocitul găsit se va curăța, se va aspira în pipetă Pasteur și se va transfera într-o placă unde, din nou, este spălat rapid pentru a fi trecut într-un mediu de inseminare; se acoperă plăcuța și se introduce în incubator;*

*toate aceste manevre trebuie să dureze maxim un minut;*

*sperma, rezultată prin masturbare, se prepară prin eliminarea supernatantului (lichidul rămas la suprafață) după centrifugare, se adaugă și alte substanțe etc.*

*la 4-6 ore de la colectarea de ovule, se face inseminarea (punerea în contact a ovulelor cu spermatozoizii) prin adăugarea spermei rezultate; plăcuța se repune în incubator;*

*controlul fertilizării se face la 16-18 ore după inseminare: astfel, se controlează la microscop dacă oul prezintă cei doi pronuclei (care formează un embrion);*

*embriotransferul se efectuează la 44-48 de ore de la inseminarea oocitelor;*

*se alege cei mai buni embrioni și, cu acordul pacientei, se implantează 3-4 embrioni în uter, aceștia fiind în stadiul de 4-6 celule (blastocist) [10];*

*pacienta va aștepta două săptămâni, după care, dacă nu apare menstra, va face determinarea de hormon Hcg (hormon ce apare în urină dacă femeia este însărcinată). Dacă testul de sarcină este pozitiv, va urma evoluția unei sarcini [11].*

*Comentarii:*

*prin „alegerea celor mai buni embrioni” se înțelege o selecție a embrionilor, cei sănătoși fiind implantați în uter (cei în exces congelați), iar cei bolnavi fiind distruși;*

*în unele cazuri, se face diagnosticul de preimplantare: la cuplurile care au tare genetice în familie și recurg la FIV pentru a fi selectați doar embrionii sănătoși din punct de vedere genetic.*

*c) Prepararea și inseminarea spermei*

*sperma este obținută prin masturbare într-un recipient steril; [vedeți că deja sămânța este jertfită dracilor prin păcatul malahiei? Ce poate urma bun din aceasta? – n.n.]*

*se face spermograma (o analiză amănunțită a spermatozoizilor, care ne arată calitatea și cantitatea);*

*se urmărește obținerea unui specimen cu un număr cât mai mare de spermatozoizi cu motilitate bună, lipsit de contaminare microbiană;*

*inseminarea se efectuează la o concentrație de 50.000-200.000 spermatozoizi/ml [12];*

*sperma obținută poate fi de la partener/soț sau poate fi „donată” de o altă persoană.*

*Comentarii:*

*masturbarea (malahia sau onania) este considerată păcat de Biserică (1 Corinteni 6, 9-10); în cadrul metodei de fertilizare artificială, acest lucru este descris într-un mod foarte elocvent de către Prof. Dr. Tristram Engelhardt: „intimitatea stimulării soțului de către soție și a soției de către soț, primirea de către soție a spermei soțului și hrănirea de către soție a copilului lor în pântecele ei caracterizează unirea într-un singur trup a soțului și soției: în afara acestei uniri, ne îndepărtăm de țintă. Nimeni în afară de soție nu-l poate stimula pe soț fără a implica o anumită formă de adulter. Nimeni în afară de soț nu poate penetra soția pentru a introduce spermă în soție și îndeosebi spermă altcuiva decât a soțului fără a comite o formă de adulter (...)” [13];*

*„În privința donării de spermă și a existenței unei bănci de spermă, se insinuează și tendința eugenică pentru achiziționarea de „spermă selecționată” [14].*

*d) Fertilizarea*

*fuzionarea spermatozoidului cu oul reprezintă punctul culminant al unor multitudini de procese; aceste procese (etape) sunt descrise în cap. I al cărții. Fecundația și implantarea oului în uter;*

*oul este examinat apoi pentru evidențierea prezenței a celor doi pronuclei (dacă a avut sau nu loc fecundarea) [15].*

*e) Evaluarea calității embrionului*

*după 48 de ore de stat în incubator, oocitele fecundate ajung la stadiul de 4 celule;*

*se face apoi evaluarea embrionilor pentru transfer și pentru crioprezervare, tehnică efectuată sub microscop;*

*evaluarea se face după diferite criterii: rata de clivaj, numărul de blastomeri per embrioni, mărimea blastomerelor și gradul de fragmentare și granulație [16].*

*Comentariu: Această evaluare a embrionilor, efectuată la microscop, este oarecum „orientativă”, adică nu pot fi puse în evidență cu exactitate unele boli ale embrionilor și nicidecum cele genetice. Există, astfel, un risc de a distruge embrionii sănătoși și de a-i implanta pe cei bolnavi. În unele cazuri se efectuează și analiza genetică a embrionilor (diagnosticul genetic de preimplantare).*

*Aspectele genetice ale FIV. Diagnosticul de preimplantare*

Studiul cariotipului oocitelor nefertilizate a dus la concluzia că frecvența oocitelor cu anomalii cromozomiale variază între 24 și 35%. Cele mai comune erori sunt: anomaliile cromozomiale de număr și anomaliile cromozomiale de structură; aceste studii s-au efectuat toate pe oocite care nu au fertilizat și nu s-au inseminat [17].

Studiul genetic al embrionilor se efectuează pe embrionii rezultați prin FIV, înainte de a fi implantați în uter. Acest studiu se realizează prin diagnosticul genetic de preimplantare.

Ce este diagnosticul genetic de preimplantare?

Diagnosticul de preimplantare urmărește detectarea unor posibile boli genetice și „eliminarea” embrionilor bolnavi și este folosit de cuplurile cu risc crescut de transmitere a unui defect genetic, care doresc să se asigure de nașterea unui copil sănătos [18]. Nu este vorba doar de cuplurile infertile, ci și de cele care pot procrea în mod natural, dar care au în antecedente boli genetice sau când mama are peste 35 de ani.

Diagnosticul genetic al preimplantării se poate efectua în diverse stadii de dezvoltare înainte implantării sale în uter și implică analiza unei singure celule recoltate prin biopsia unui embrion obținut in vitro [19].

Metodele de diagnostic folosite în diferite stadii de dezvoltare sunt:

Analiza genetică a gameților se referă la studiul cariotipului oocitelor nefertilizate (a ovulelor mature pregătite pentru fecundare). Această metodă, însă, nu dă relații despre defectele paternale (ale tatălui), motiv pentru care se recurge frecvent la biopsia embrionului în stadiu de blastomer [20].

Biopsia de blastomere este metoda cea mai frecvent utilizată. Se realizează asupra embrionului în stadiul de 6-10 celule (cel mai frecvent la 8 celule) [21].

Biopsia de blastocist: în acest stadiu (mai tardiv), se pot extrage 10-30 celule extraembrionice (celule trophoectodermice), dar genetic identice, din țesutul care înconjoară embrionul. În mod curent, această metodă nu se aplică în practică fiindcă puțini embrioni fecundați „in vitro” ajung la stadiul de blastocist și numai un număr mic dintre ei reușesc să se implanteze în uter [22].

Comentarii:

Distrușterea embrionilor bolnavi este o altă formă de avort care nu se deosebește în esență cu nimic de un avort timpuriu intrauterin ce are loc înainte de implantarea embrionului.

Prin diagnosticul de preimplantare se distruș și multe așa-numite celule „cu potențial letal” sau „genele morții” care controlează îmbătrânirea și moartea celulei, iar mutația acestor gene determină sindroamele progeroide (afecțiune genetică rară care apare la copii și este caracterizată prin îmbătrânire accelerată, prematură); de asemenea, se distruș și alte gene importante ale celulei extrase, mai ales în stadiul de morulă (embrion cu 8-10 celule); FIV duce frecvent la apariția unei boli, dar și la multe malformații ale copilului, deoarece sunt distruse și celule sănătoase [23].

Prin fertilizarea in vitro (FIV), obținem mai mulți embrioni pentru un singur cuplu, după care urmărim cu tenacitatea unui „medic detectiv” o eventuală „tară genetică” a embrionilor pentru a-i putea „elimina”. În acest mod, noi devenim adevărați „medici polițiști” ce efectuăm numeroase avorturi care nu ar fi avut loc în mod normal. Cu toate acestea, ne considerăm medici care acționează spre „binele omului și al societății”.

g) Crioprezervarea (înghețarea / depozitarea embrionilor pe termen lung)

Este etapa ce urmează după „selectarea” embrionilor sănătoși prin diagnosticul de preimplantare. Embrionii în „exces” și sănătoși, care nu vor fi transferați în uter, vor fi congelați în condiții speciale; există bancă de țesut ovarian uman unde sunt stocate aceste oocite.

În prezent se fac studii despre potențialul genetic după crioprezervare, respectiv posibila deteriorare a embrionului la temperatura camerei după dezghețare, crescând riscul aneuploidiilor (boli cromozomiale prin aberații numerice) [24].

*Șansele de supraviețuire a unui embrion congelat apoi dezghețat, care putea să devină mai apoi sarcină diagnosticată clinic, sunt de 15% [25].*

[...]

#### *i) Embriotransferul – ET*

*Un procent de 87,5% dintre pacientele la care s-au colectat ovule sunt capabile de embriotransfer, dar numai 21,1% dintre ele vor procrea. Etapele ET sunt:*

*transferul se face de la ziua 1 după colectarea de ovule până la ziua 5, în stadiul de blastocist;*

*este foarte important stadiul dezvoltării endometrului; șansa cea mai mare de implantare o are în zilele de 17-19 ale ciclului;*

*numărul embrionilor transferați este important, căci astfel rata sarcinilor multiple este în concordanță cu numărul de embrioni de bună calitate transferați; în prezent, marea majoritate a clinicilor limitează numărul embrionilor transferați la 2 pentru pacientele sub 35 de ani și la 3 pentru cele trecute de 35 de ani, dar se ține cont că la pacientele în vârstă șansa obținerii unei sarcini scade;*

*embrionii sunt transferați în cateter într-un mediu vâscos pentru a facilita transferul;*

*locul de transfer embrionar în cavitatea uterină este în partea joasă a uterului, crescând rata sarcinii; embrionii trebuie să fie aproximativ la 1 cm proximal de fundul uterin; (transferul în partea de sus a uterului duce la creșterea riscului sarcinilor extrauterine) [27].*

*Comentarii:*

*începând cu prelevarea ovulului matur și până la naștere, o mare parte din embrionii creați se pierde în diferite stadii ale evoluției lor dificile. Astfel, marea majoritate a ființelor umane create prin metoda FIV mor înainte de naștere [28].*

*după statisticile organizațiilor pro-vita, un procent redus de embrioni, între 1,6 și 1,7 %, ajunge să aibă un proces normal de gestație [29];*

*urmărindu-se criteriul „eficienței”, la început sunt creați mai mulți embrioni decât sunt necesari, unii dintre ei fiind o rezervă pentru un viitor tratament sau pentru experimente [30];*

*se cunosc cazuri în care embrionii în exces sunt utilizați pentru obținerea de produse cosmetice; alții sunt păstrați prin congelare, fiind o rezervă pentru alte nereușite ale procreației asistate [31].*

*Rezultate*

*rata sarcinii este de 12-19% prin metoda FIV-ET;*

*sarcinile ectopice după ET (embriotransfer), au loc în proporție de 4-5%;*

*rata sarcinii crește cu numărul de embrioni transferați, dar crește și numărul de sarcini multiple;*

*riscul nașterii premature (26-28 săptămâni) este de 12,8%;*

*procentul de operații cezariene în FIV este de 45-55%;*

*mortalitatea perinatală în FIV este de 45/1000 nașteri în Australia, 27 în Marea Britanie etc.;*

*procentul malformațiilor congenitale în FIV nu diferă față de cel al populației generale [32].*

*Concluzii*

#### *1). Rata de eșec în FIV*

*Dr. Claudia Kaminski (medic ginecolog din Germania, președintele mișcării „Dreptul la viață”), la Conferința Internațională Pro-Life din 10-12 octombrie 2002 de la Viena, intitulată „Medicul încearcă să ia locul lui Dumnezeu – Rătăcirile Medicinii Moderne”, relatează despre un studiu realizat în 26 de Centre de diagnostic de preimplantare din Europa, Australia și SUA în perioada 1993-2000 la 886 de perechi care au recurs la FIV, unde s-au constatat următoarele:*

*s-au născut 162 de copii din 123 de sarcini (multe fiind gemelare);*

*au fost folosite 47 de ovule fecundate pentru fiecare naștere, deci pentru cele 162 de sarcini s-au fertilizat artificial 9102 de embrioni!*

în total, s-au creat pe cale artificială 9102 de embrioni, dintre care s-au născut doar 162 de copii, deci un procent de 1,8% (rata de eșec fiind de 98,2%);

în 132 de cazuri, s-au făcut alături de diagnosticul de preimplantare și alte metode invazive și s-au constatat și embrioni bolnavi. Astfel, s-au făcut 7 avorturi terapeutice timpurii, în primele 3 luni de sarcină, și alți 9 copii au fost practic distruși în timpul gravidității printr-o tehnică numită „reductivă”. Alți 2 copii au murit în timpul sarcinii. S-au născut și 2 copii bolnavi. Deci, 18 copii au murit din cei 132, un procent de 13%; una dintre mame a avut 5 embrioni, dintre care au fost „reduși”<sup>2</sup>; la altă mamă, care a avut 3 embrioni, s-a făcut o „reducere”, rămânând cu 2 copii, dar a făcut o infecție în săptămâna a 22-a de sarcină și i-a pierdut și pe ceilalți 2 [33].

**În perioada 1989-1999, în Marea Britanie, peste 70.000 de embrioni umani au murit pe parcursul aplicării metodei FIV, născându-se 8.300 de copii pe această cale în aceeași perioadă. Literatura medicală prezintă aceste situații mult mai optimist [34].**

[...]

*Aspecte morale ale FIV. Un răspuns etico-spiritual la problema infertilității*

*Fecundarea in vitro e inacceptabilă prin însuși faptul că se consumă în afara trupului uman; suprimarea embrionilor supranumerari este o crimă, ca și avortul [41].*

*Prof. H. Tristran Engelhardt, în cartea „Fundamentele bioeticii creștine”, arată problema morală a producerii în exces de embrioni: „cea mai evidentă chestiune morală pusă în joc de fertilizarea in vitro e legată de producerea în 'exces' de zigoți și de embrionii timpurii care riscă să fie congelați sau distruși”. Îl dă exemplul pe Sfântul Vasile cel Mare care susține că: „ucigaș este cel ce ucide un embrion neformat sau imperfect, întrucât acesta deși nu e încă o ființă completă, era menit să se desăvârșească în viitor, potrivit succesiunii neapărate a legilor firii” [42].*

**„Începutul ființei umane se petrece deci, prin unirea nu doar biologică, ci și spirituală a părinților prin legătura căsătoriei. Un act de procreare lipsit de expresia fizică este privat de comuniunea interpersonală dintre cele două corpuri fizice. Caracteristica iubirii conjugale este totalitatea și deplinul dăruirii celor două persoane, de aceea, substituirea actului corporal cu tehnica determină o reducere a lui la simplitatea unui gest tehnic. Fertilizarea extracorporală a fost astfel asimilată cu fecundarea extraconjugală. Părinții sunt doar o terminologie în cazul fertilizării in vitro. Cine împlinește faza decisivă a procreării este un străin sau o echipă de străini, în locul cuplului. Din acest motiv, se înțelege de ce actul de iubire conjugală este considerat în învățătura Bisericii ca unica modalitate demnă de procreare umană” [43].**

*Părintele Juvenalie ne oferă un răspuns moral-spiritual la această problemă: „atunci când soții se găsesc în imposibilitatea de a aduce pe lume un fiu, tradiția ne învață că ei nu sunt lipsiți cu totul de posibilitatea de a-și desfășura și aplica vocația lor de părinți, inerentă tainei căsătoriei și că pot apela la adopție sau înfiere, angajându-se cu această ocazie să găzduiască și să înconjoare cu dragoste și dăruire copilul care le este oaspete, ca și cum ar fi rodul pântecelui lor” [44].*

[...]

*Extrase din lucrarea "Îndrumarul medical și creștin al Federației Organizațiilor Ortodoxe Pro-vita" de dr. med. Christa Todea Gross și pr. prof. dr. Ilie Moldovan.*

**[Disponibilă integral aici.](#)**

*Anexa: Ortodoxia și tehnologiile reproductive moderne*

**[Pozițiile Bisericii Ortodoxe Române și Rusă privind avortul, eutanasia, transplantul de organe și tehnologiile reproductive \[pdf\].<sup>391</sup>](#)**

După cum se observă, aceste metode, care încearcă să aducă fericirea părintească, trecând peste voia lui Dumnezeu, sunt îngăduite de El (căci dăruiește sufletul, din prima clipă a zămislirii, tuturor embrionilor, chiar dacă vor fi congelați sau uciși), dar sunt o lucrare demonică, prin pervertirea mentalității oamenilor și

<sup>391</sup> <<http://provitabucuresti.ro/bioetica/fertilizarea-in-vitro>>, vineri, 1 ianuarie 2016.



amăgirea lor. El a deformat gândirea oamenilor în mod viclean ca aceștia să transforme darul cel mare al pruncilor primiți de la Dumnezeu într-o tehnică mândră de control a omului de știință, noul-dumnezeu modern, asociată cu asasinat în masă (poateinconștiente). Participanții la astfel de practici, și părinții, și personalul medical, devin asasini în serie, care nici măcar nu știu că trebuie să se spovedească de aceasta, gândind că ei au vrut să facă copii, deci sunt binefăcători. Unii din cei ce lucrează la aceste centre chiar se declară pe ei înșiși că sunt dumnezei. Este tot vechea ispită a șarpelui: *Fac 3:5 veți fi ca Dumnezeu*, dar de data aceasta nu numai prin cunoaștere, ci și prin dreptul la viața și moartea diferiților embrioni.

Sigur că bieții prunci nu vor ajunge în iad, dar nefiind botezați, nu se îmbracă în Hristos, deci nu pot ajunge nici în Împărăția Cerurilor. Faptul că prin osteneala medicilor FIV se zămislesc, nu îi îndreptățesc să îi și omoare, cum nu sunt îndreptățiți nici părinții care avortează sau își mănâncă pruncii lor (da, există și un astfel de obicei monstruos). Spusa că „eu te-am făcut, eu te omor” este un cuvânt diavolesc mincinos. Nici părinții, nici medicii FIV nu fac pe nimeni. Ei participă la creație prin voință, prin plăcerea împreunării sau a banilor încasați/ a faimei dobândite, deci din egoism. Dumnezeu, de dragul copiilor Lui, le trimite sufletele cerute prin strădania lor (pe care ei nu le pot face) și ține în viață trupurile, prin pronie, peste care nici ei nu au control, lucru vizibil din mulțimea eșecurilor.

Dar aceasta nu micșorează păcatul și nici nu face ca această metodă să fie altceva decât practica păgânilor de a-și jertfi idolilor copiii lor, numai că zeul nu se cheamă acum Moloh, ci Știință. Ca și atunci, și acum ideea a venit de la draci, căci Dumnezeu nu dă idei criminale și mândre.

Aceasta ne face să înțelegem că și ei, ca și slujitorii lor medicii mincinoși, atunci când capătă drepturi asupra noastră (prin acceptarea unei mentalități greșite, prin neștiință sau prin ritual), pot face același lucru (ca familiile sterpe să capete prunci, cu îngăduința lui Dumnezeu) prin păgânism, vrăjitorie sau închinarea la mormântul unui evreu ucis în duel. Dar aceasta o pot face și prin călătoria sau rugăciunea la mormântul unui om care, deși este considerat Sfânt Ortodox, prin rătăcirile lui învață erezii, astfel ca minunea obținerii diavolești a pruncilor să susțină și să confirme credințele pierzătoare de suflet ce i-au făcut să apeleze la ajutorul lor.

---

## 5. FERTILIZAREA CU AJUTORUL PĂRINTELUI ARSENIE BOCA

---

Este notoriu cazul însărcinării Luciei Chima, descris în capitolul *Părintele Arsenie Boca „Biciul lui Dumnezeu” sau hipnotizatorul ce vădea la toți păcatele în mod public*. Veți vedea acolo și în ce cădere duhovnicească va ajunge biata femeie amăgită, la ce idolatrie față de Părintele Arsenie Boca și la ce părăsire a lui Dumnezeu.

Noi vă mai dăm încă două cazuri nefericite, care ne-au impresionat.

1. Sora unui monah din Moldova nu avea copii. A mers trimisă de o prietenă la Drăgănescu, pe când pictorul trăia. Acela a întâmpinat-o în ușa bisericii privind-o intens și zicându-i: „Tot ce faci să faci cu credință și își va merge bine”, apoi a plecat. Ea s-a întors acasă și, după o vreme, a zămislit. Copilul s-a născut chiar de ziua de naștere a Părintelui Arsenie Boca. Degeaba îi explică acum fratele ei că Părintele Arsenie Boca este un înșelat, ea nu crede aceasta cu nici un chip, repetând la orice argument, ca un tonomat: „Dar s-a născut chiar de ziua lui de naștere!”.
2. Un diacon nu putea avea copii, deși slujea într-un loc unde se aflau moaștele unui mare Sfânt Ierarh care ajută mult la dobândirea copiilor. Neavând răbdare și credință la Sfântul Ierarh, i se tot plângea duhovnicului său. Acesta (neavând timp să cerceteze învățăturile Părintelui Arsenie Boca) era unul din cei care îl admirau din zvonuri, neaflând (deocamdată) de amăgirea lui. Marile succese ale duhurilor ce operează în numele Părintelui Arsenie Boca au loc mai ales acolo unde Sfinții nu intervin, nefiind voia lui Dumnezeu ca omul să-și dobândească cererea mai înainte de a-și schimba viața prin răbdare și pocăință. Așa că (pentru a-i răspunde totuși ceva), l-a trimis la mormântul de la Prislop. Imediat cum s-a întors de acolo, diaconița a rămas însărcinată cu un băiat. S-au gândit (fără a gândi) instantaneu să-l boteze cu numele Zian, fiindcă Arsenie li se părea prea călugăresc (ce credință nelămurită: să pui numele de Zian, care aduce aminte de zi și an, deșarta curgere a istoriei, în loc să-i fi pus numele bărbătesc atât de frumos Arsenie, ce ar fi atras atâția sfinți ocrotitori, care i-ar fi scăpat și de posesia în

numele Părintelui Arsenie Boca. Au făcut aceasta numai ca să mărească faima unui rătăcit, dar care a avut și el măcar o bunătate: și-a schimbat acest nume caraghios de Zian, scăpând de el). Cum au luat această hotărâre, bietul diacon a intrat în spital, cu o boală gravă de pânțece, pe care medicii nu o pot diagnostica în nici un chip. Aceasta a pățit-o fiindcă a invocat (prin rugăciunea de la mormântul celui amăgit) duhurile ce au lucrat prin Părintele Arsenie Boca să-i intre în pânțece, să-i selecționeze și să-i însoțească sămânța sa până în pânțele femeii sale pentru a o fertiliza, iar aceștia urând pe om nu fac minuni fără a vătâma. Ei mută suferința de la unul la altul, ca să nu rămână în pagubă. Dumnezeu a îngăduit aceasta ca printr-o boală în trup (legată tocmai de hotărârea botezului în numele lui Zian), să se întoarcă bietul diacon amăgit la cercetarea vieții și învățării Părintele Arsenie Boca și astfel să se trezească la pocăință pentru gestul făcut, ca măcar să nu își mai crească copilul în amăgire și să se oprească de la propovăduirea unei minuni demonice. Vedeti cum lucrează diavolul ca să se înmulțească oamenii care capătă nume lumești la botez, din amăgire, în loc să-și ia ca ocrotitori Sfinții adevărați ai lui Hristos? Vă dați seama că acest copil, dacă nu se vor trezi părinții lui la adevăr, va fi crescut în evlavie față de un rătăcit (colecționar de atâtea erezii), simțindu-se dator să urmeze viața patronului său căzut? Părinții îi vor cultiva dragostea păgubitoare la el, îl vor pune să îi studieze viața și învățăturile, fiind prin numele lui un propovăduitor viu al înșelării ce omoară. Așa se răspândește la Români picirea și lepădarea de Sfinții Părinți.

\*\*\*

După cum vom vedea mai jos, amândouă minunile, ca și cele asemănătoare, sunt făcute spre slava unui om ce propovăduiește abaterea de la Ortodoxie, deci sunt mincinoase, folosindu-se de mecanismul lesnicios al fertilizării demonice, în urma invocării lor (chiar dacă nu directă ci indirectă, prin credința rătăcită de la adevăr). Prima apare în urma hipnozei, la a doua, este, însă, posibil, ca Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop, împreună cu Sfântul Ierarh Nectarie să fi făcut minunea și, în timp, să-l îndrume pe diacon și familia sa, ca și pe duhovnicul său, să se pocăiască. Uneori Dumnezeu întoarce, îngăduind răul în bine. Aceasta, însă, nu înseamnă că nu vor fi consecințe negative și răni cu anevoie de vindecat, cu urmări, poate, pentru toată viața, datorate lipirii inimii lor de un amăgit, ce le aduce o mare vătămare în altarul vieții launtrice.

---

## 6. MECANISMUL FERTILIZĂRII DEMONICE

---

Desigur că ceea ce pot face oamenii cu mijloacele lor rudimentare, este mult mai lesnicios împlinit de duhuri, care nu sunt reținute de materie, ci le pot străbate pe toate, având puteri îngerești (chiar dacă slăbite prin cădere), dacă le îngăduie Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu ne retrage libertatea noastră nici măcar când ne împotrivim Lui. Dacă noi vrem cu orice preț ceva, în afara voinței Lui, el dă dezlegare puterilor diavolești să le îplinească, fiindcă ne-am dat singuri robi conducătorilor împărăției pierzării, a celor răzvrățiți, chiar prin această dorință:

*Psa 80:10 Dar n-a ascultat poporul Meu glasul Meu și Israel n-a căutat la Mine.11 Și i-am lăsat să umble după dorințele inimilor lor și au mers după cugetele lor.*

În cazul fertilizării in vitro, am văzut că a fost insuflată de puterile diavolești. Desigur că ele pot să o și reproducă mult mai eficient, atunci când rătăcirea în credință a părinților le permite.

Vom recapitula etapele fertilizării in vitro, observând cum pot ele fi reproduse de demoni:

### A. Selectarea pacienților cu infertilitate,

dar care doresc cu orice chip să aibă un copil, neținând cont de voia lui Dumnezeu și de metodă, dacă li se pare conformă cu credința lor. Desigur că oamenii au grade diferite de înșelare. Cei care sunt Ortodocși vor fi cu ușurință înșelați de un ieromonah Ortodox, dacă nu îi studiază învățătura ca să observe dacă este cu adevărat așa, sau doar poartă un renume.

### B. Inducerea creșterii foliculare.

După cum vedem în Viețile Sfinților ei pot influența mult trupul prin atingeri dându-i tot felul de stări, până la boală gravă sau moarte, dar și tulburarea trupului pentru împreunare, putând aduce pe asceți prin poftă, până la exasperare ca ori să desfrâneze, ori să deznădăjduiască (Dumnezeu îngăduie aceasta pentru

a-și cunoaște neputința și a se smeri). Astfel că a induce creșterea foliculară este ceva extrem de ușor pentru ei, stimulând prin incitare producția de hormoni necesari.

#### C. Colectarea de ovule

Aceasta este ceva ușor pentru ei, când sunt atâtea cazuri când fură ouăle de la anumite persoane, pentru a le aduce la cei ce plătesc vrăjitorilor pentru aceasta.

#### D. Cultura de embrioni

*astfel, se controlează la microscop dacă oul prezintă cei doi pronuclei (care formează un embrion);*

*embriotransferul se efectuează la 44-48 de ore de la inseminarea oocitelor;*

*se alege cei mai buni embrioni și, cu acordul pacientei, se implantează 3-4 embrioni în uter, aceștia fiind în stadiul de 4-6 celule (blastocist) [10]*

*în unele cazuri, se face diagnosticul de preimplantare: la cuplurile care au tare genetice în familie și recurg la FIV pentru a fi selectați doar embrionii sănătoși din punct de vedere genetic.*

Vă dați seama ce ușor citesc ei în codul genetic, dacă și gândurile ni le pot ghici după schimbarea stării trupului. Ei fac o selecție foarte riguroasă a embrionilor și după suflet, să vadă pe care îl păstrează, să corespundă închinării la ei, fiindcă după cum este mintea omului, ei își dau seama dacă le va fi prieten sau vrăjmaș.

*Rom 9:11 Și nefiind ei încă născuți și nefăcând ei ceva bun sau rău, ca să rămână voia lui Dumnezeu cea după alegere, nu din fapte, ci de la Cel care cheamă, 12 I s-a zis ei că „cel mai mare va sluji celui mai mic”, 13 Precum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât”.*

*Cuviosul părintele nostru Pahomie era de neam din părțile Tebaidei Egiptului, născut din părinți păgâni, închinători de idoli, ca un crin ieșit din mărăcini. Pe acesta, Domnul nostru Iisus Hristos l-a însemnat din copilărie pentru a Sa sfântă slujbă; căci, Pahomie, fiind încă prunc, părinții lui îi dădeau să guste din jertfele idolilor; dar el, gustându-le, îndată le vărsa ca pe niște otravă vătămătoare de suflet, deoarece sufletul în care avea să petreacă Dumnezeu, nu putea să mistuie partea cea diavolească în pîntecele lui de prunc.*

*Crescînd el, părinții lui l-au dus odată la capiștea idolească, care era lângă râul Nilului și unde diavolul petrecea în idolul cel ce dădea răspunsuri la oamenii cei ce îl întrebau, înșelînd astfel poporul care credea că idolul lor zeu, vorbește cu ei. Pahomie, mergînd acolo, diavolul a tăcut și idolul a rămas mut, iar popa idolească se mira că zeul lor a amuțit și îl ruga cu multe jertfe ca să le vorbească, însă el nu putea să grăiască nimic. Apoi, diavolul i-a descoperit taina aceea că, din cauza venirii lui Pahomie, nu poate să grăiască către popor. Deci, slujitorul, căutînd spre prunc, a strigat cu glas tare, zicînd: "Pentru ce ați adus aici pe vrăjmașul zeilor noștri? Scoateți-l îndată afară de aici!" Părinții lui Pahomie s-au mîhnit pentru aceasta, mirîndu-se și zicînd între ei: "Ce o să fie pruncul acesta, că din jertfă nu poate să guste nimic, de vreme ce îndată ce gustă, o și varsă?" Și ei, nepricepînd aceasta, au tăcut. După aceea l-au dat la învățătura cărții egiptene și la filosofia cea veche.<sup>392</sup>*

Fiindcă li se dă voie, vor alege pe pruncii cei mai vicleni, spre chinuirea părinților și amăgirea lumii. Pe cei care li se vor părea drepti, îi vor omori.

#### c) Prepararea și inseminarea spermei

*sperma este obținută prin masturbare într-un recipient steril;*

*se face spermograma (o analiză amănunțită a spermatozoizilor, care ne arată calitatea și cantitatea);*

*se urmărește obținerea unui specimen cu un număr cât mai mare de spermatozoizi cu motilitate bună, lipsit de contaminare microbiană;*

*inseminarea se efectuează la o concentrație de 50.000-200.000 spermatozoizi/ml [12];*

*sperma obținută poate fi de la partener/soț sau poate fi „donată” de o altă persoană.*

<sup>392</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsmai/05-15-cv\\_pahomie\\_cel\\_mare.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsmai/05-15-cv_pahomie_cel_mare.html)>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

*„În privința donării de spermă și a existenței unei bănci de spermă, se insinuează și tendința eugenică pentru achiziționarea de „spermă selecționată”*

Și diavolii pot alege din atâția spermatozoizi, și din ovulele alese care să dea fetiță sau băiat, blondă sau brunet, după cum e comanda proorocului mincinos. De asemenea pot aduce din sămânța jertfită lor în întreaga lume prin malahie (masturbare) prin onanie (inclusiv contracepție) fiindcă le aparține. Vă dați seama ce bancă bogată au la dispoziție. Pentru ei care pot transporta și oameni mari la distanță, este ceva lesne să transporte în pânțele femeii, atunci când se împreunează cu soțul ei, în urma rugăciunilor sau cererii rătăcite, urmând firul contracțiilor trupului feminin, sămânța recoltată ori de la bărbatul ei, ori de la unul străin, până la ovare, pentru a o însărcina. De altfel și împreunarea o pot provoca exact la momentul dorit fie prin înfierbântări mai înainte de vreme, fie prin oprirea înainte de vreme, astfel ca pruncul să se zămislească la timpul potrivit pentru a se naște în ziua stabilită pentru a potrivi minunea. Micile reglaje ale zilei le pot face și prin declanșarea unei nașteri premature (fie printr-o piedică pusă, fie prin stimularea hormonală, fie prin incitarea uterului la contracții), sau prin întârzierea ei, prin încetinirea uterului, strângerea colului și alte reglaje hormonale. Trupul femeii și al bărbatului, fiind dedicate lor prin mentalitatea greșită ce i-a împins la ritualul eretic, devin ca niște jucări de copii, ușor de condus spre scopul viclean. Vedem în Viețile Sfinților atâtea cazuri în care femeile, fiindcă au mințit că au rămas însărcinate cu altul, nu au putut naște până nu au mărturisit adevărul. Dacă diavolul prin vrăjitori, poate da lapte (furat de la o vacă neprotejată de stăpân prin viață creștinească în pocăință) printr-o bicicletă, cu atât mai mult poate transporta rapid, în condiții aseptice, sămânța bărbatului ce păcătuiește, fie în pânțele femeii sale, fie în pânțele altei femei, pentru a o lăsa însărcinată, urgent, la momentul potrivit pentru a întări credința mincinoasă.

#### *d) Fertilizarea*

*fuzionarea spermatozoidului cu oul reprezintă punctul culminant al unor multitudini de procese; aceste procese (etape) sunt descrise în cap. I al cărții. Fecundația și implantarea oului în uter;*

Diavolii pot lua și din sămânța bărbatului infertil, acei spermatozoizi anemici și să-i întărească pentru a fecunda, ducându-i la locul de întâlnire, dacă deduc, din configurația genetică, potrivirea cu scopurile lor.

#### *e) Evaluarea calității embrionului*

*după 48 de ore de stat în incubator, oocitele fecundate ajung la stadiul de 4 celule; se face apoi evaluarea embrionilor pentru transfer și pentru crioprezervare, tehnică efectuată sub microscop;*

*evaluarea se face după diferite criterii: rata de clivaj, numărul de blastomeri per embri-oni, mărimea blastomerelor și gradul de fragmentare și granulație [16].*

*În unele cazuri se efectuează și analiza genetică a embrionilor (diagnosticul genetic de preimplantare).*

#### *Aspectele genetice ale FIV. Diagnosticul de preimplantare*

*Studiul cariotipului oocitelor nefertilizate a dus la concluzia că frecvența oocitelor cu anomalii cromozomiale variază între 24 și 35%. Cele mai comune erori sunt: anomalii cromozomiale de număr și anomalii cromozomiale de structură; aceste studii s-au efectuat toate pe oocite care nu au fertilizat și nu s-au inseminat [17].*

*Studiul genetic al embrionilor se efectuează pe embrionii rezultați prin FIV, înainte de a fi implantați în uter. Acest studiu se realizează prin diagnosticul genetic de preimplantare.*

#### *Ce este diagnosticul genetic de preimplantare?*

*Diagnosticul de preimplantare urmărește detectarea unor posibile boli genetice și „eliminarea” embrionilor bolnavi și este folosit de cuplurile cu risc crescut de transmitere a unui defect genetic, care doresc să se asigure de nașterea unui copil sănătos [18]. Nu este vorba doar de cuplurile infertile, ci și de cele care pot procrea în mod natural, dar care au în antecedente boli genetice sau când mama are peste 35 de ani.*

*Diagnosticul genetic al preimplantării se poate efectua în diverse stadii de dezvoltare înainte implantării sale în uter și implică analiza unei singure celule recoltate prin biopsia unui embrion obținut in vitro [19].*

Demonii nu au nevoie să facă biopsi la embrioni. Fiind duhuri le pot citi direct structura ADN și să decidă pe care îl păstrează, pe care îl omoară, dacă văd că sufletul nu corespunde întocmai cu vicleșugul

lor. Dar în privința trupului, atât de perfecționați sunt, că nu au nevoie de nu știu câte încercări, ca să iasă cum vor ei. Doar sunt maeștri ai cugetării trupești și ai vicleniei rafinate.

*g) Crioprezervarea (înghețarea / depozitarea embrionilor pe termen lung)*

*Este etapa ce urmează după „selectarea” embrionilor sănătoși prin diagnosticul de pre-implantare. Embrionii în „exces” și sănătoși, care nu vor fi transferați în uter, vor fi conge-lați în condiții speciale; există bancă de țesut ovarian uman unde sunt stocate aceste oocite.*

*Șansele de supraviețuire a unui embrion congelat apoi dezghețat, care putea să devină mai apoi sarcină diagnosticată clinic, sunt de 15% [25].*

*i) Embriotransferul – ET*

*Un procent de 87,5% dintre pacientele la care s-au colectat ovule sunt capabile de em-brio-transfer, dar numai 21,1% dintre ele vor procrea. Etapele ET sunt:*

*transferul se face de la ziua 1 după colectarea de ovule până la ziua 5, în stadiul de blas-tocist;*

*este foarte important stadiul dezvoltării endometrului; șansa cea mai mare de implantare o are în zilele de 17-19 ale ciclului;*

*embrionii sunt transferați în cateter într-un mediu vâscos pentru a facilita transferul;*

*locul de transfer embrionar în cavitatea uterină este în partea joasă a uterului, crescând rata sarcinii; embrionii trebuie să fie aproximativ la 1 cm proximal de fundul uterin; (tran-sferul în partea de sus a uterului duce la creșterea riscului sarcinilor extrauterine)*

Este evident că dacă aceste lucruri sunt cunoscute de oameni, le știu și dracii. Așadar, pentru ei, nu este greu să jongleze cu pofta femeii și a bărbatului, ca să se potrivească cu scopurile lor și să facă transferul embrionului în uter, dacă este nevoie și prin desfundarea tropmpei uterine, exact la momentul și în locul potrivit ca să se prindă. Dar pot aduce și un embrion străin, de pildă în clipa în care femeia doarme, ca să nu simtă. Mai mult, ei pot modifica prin stimulare hormonală, sau prin atingere, aceste date, ca să corespundă cu ziua dorită de ei.

Să nu vă mirați că am spus că duhurile pot modifica starea întregului trup. Aceasta este o realitate cunoscută prin Sfântul Duh de către Sfinții Părinți:

*74. Prin acestea trei primește mintea înțeleșuri pătimeșe: prin simțire, prin schimbări în starea organică și prin amintire. Prin simțire, când lucrurile de care suntem împătimiți, venind în atingere cu ea, o mișcă spre gânduri pătimeșe. Prin schimbări în starea organică, când mustul trupului schimbându-și amestecarea printr-o hrană neînfrânată, sau prin lucrarea dracilor, sau prin vreo boală, mișcă mintea iarăși spre gânduri pătimeșe sau împotriva Provi-denței. Iar prin amintire, când aceasta, aducând în legătură cugetările sale cu lucrurile față de care am simțit vreo patimă, de asemenea mișcă mintea spre gânduri pătimeșe. [...]*

*Acestea patru zic unii că schimbă starea organică a trupului și dau minții prin ea gânduri, fie pătimeșe, fie fără patimi: îngerii, dracii, aerul și hrana. îngerii, zic, o schimbă prin cuvânt (rațiune); dracii prin atingere; aerul prin ardere (metabolism); iar hrana, prin felurile mâncă-rilor și băuturilor, prin înmulțirea sau împușinarea lor. Mai sunt, apoi, schimbările care se ivesc prin amintire, auz și vedere, când pătimește întâi sufletul din pricina unor lucruri de întristare sau de bucurie. Pătîmind din pricina acestora mai întâi sufletul, schimbă starea or-ganică a trupului. Cele mai înainte înșirate, însă, schimbă întâi starea organică, iar acestea insuflă apoi minții gândurile.<sup>393</sup>*

Dacă tot trupul îl pot schimba prin atingere, cu cât mai mult organele reproductive, atât de influențabile de patimi, de lăcomia pântecelui, de plăcerea simțurilor, a imaginației, pe care le poate stârni și prin năluciri, și prin vise, și prin aduceri aminte, la omul fără paza minții. Și cine din cei ce aleargă la cei rătăciți are trezvie?

*după statisticile organizațiilor pro-vita, un procent redus de embrioni, între 1,6 și 1,7 %, ajunge să aibă un proces normal de gestație [29];*

*urmărindu-se criteriul „eficienței”, la început sunt creați mai mulți embrioni decât sunt necesari, unii dintre ei fiind o rezervă pentru un viitor tratament sau pentru experimente [30];*

<sup>393</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul II, Ed. cit., pp. 106, 111.

*se cunosc cazuri în care embrionii în exces sunt utilizați pentru obținerea de produse cosmetice; alții sunt păstrați prin congelare, fiind o rezervă pentru alte nerezuite ale pro-creației asistate [31].*

*În perioada 1989-1999, în Marea Britanie, peste 70.000 de embrioni umani au murit pe parcursul aplicării metodei FIV, născându-se 8.300 de copii pe această cale în aceeași perioadă. Literatura medicală prezintă aceste situații mult mai optimist [34].*

Dacă oamenii fac astfel de asasinat în masă, fără durere pentru copiii lor, cu cât mai mult diavolii care ne urăsc pe noi (și ar vrea, dacă li s-ar îngădui, să distrugă tot neamul omenesc dintr-o răsucire de coadă, ca să-l măhnească pe Dumnezeu, Care ne iubește atât de mult), chiar dacă vor avea rebaturi și-i vor măcelări nu-i interesează considerând pe toți acești embrioni ca jertfiți lor de către părinți, întocmai ca pe vremea închinătorilor la idoli.

*4Re 17:16 Și au părăsit toate poruncile Domnului Dumnezeului lor și au făcut chipurile turnate a doi viței și au așezat Așere și s-au închinat la toată oștirea cerului și au slujit lui Baal; 17 Și au trecut pe fiii lor și pe fiicele lor prin foc, au ghicit și au vrăjit și s-au apucat să facă lucruri netrebnice în ochii Domnului și să-L mânie.*

Așadar, cine dorește să meargă la păgâni, la vrăjitori, la mormântul lui Victor Noire, sau la Prislop să aibă copii, să știe că îi poate dobândi. Numai că acei copii vor fi urâți de Dumnezeu, fiind selecționați de demoni să fie vicleni (câzând în păcate mari de-a stânga, sau, mai grav, într-o înșelare de-a dreapta, după modelul pictorului de la Drăgănescu, devenind stâlpi ai rătăcirii românești, cu responsabilitate crescută, pentru fiecare suflet care îl vor pierde prin viața și învățăturile lor. Și să nu uite, că este posibil, ca nici măcar să nu fie copilul lor.

Mai mult, spunând copilului, din convigere sinceră, chiar dacă amăgită, că este rodul unor astfel de practici, acesta va deveni din recunoștință următor al acelei rătăcirii, având firea și personalitatea selecționată rău de cei care au făcut falsa minune și mentalitatea mutilată prin educația proastă, ce laudă amăgirea și necunoașterea adevăratei credințe lămurite.

Dacă, cumva un astfel de om se va căi, este foarte important să meargă la un duhovnic care știe să lupte cu păcatele de-a dreapta și cunoaște amăgirea de la Prislop, să se spovedească cu durerea inimii și să studieze Sfinții Părinți pentru a urâ din toată inima cumplitele rătăcirii la care a fost expus de la zămislire până în acel moment, ca astfel să alunge din inimă șerpii gândiți ce și-au făcut cuib.

Mai mult Sfântul Botez pe care îl fac în numele lui Zian (zeul an, sau viața de aici de o zi sau de un an) dacă și credința părinților este rătăcită prin arsenism, adică închinată Părintelui Arsenie Boca, este posibil să nu fie valabil.

Cunoaștem aceasta din Sfintele Canoane. Avem pilda prin care nu este valabil nici botezul agarenilor (mahomedanilor), chiar dacă este făcut de către un preot și nași Ortodocși, atunci când părinții pruncului au credința rătăcită a părinților că fac Sfântul Botez doar pentru a nu li se infecta copilul la tăierea împrejur în numele lui Mahomed. Doar fiindcă nu cred cu adevărat că numai Hristos este Singurul Mântuitor și centrul întregii vieți lăuntrice a noastre, făcând aceasta doar prin Trupul Său Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, este suficient ca să facă invalid Sfântul Botez. Așadar este nevoie ca și credința părinților să fie dreaptă, nu amăgită, la momentul Sfântului Botez.

***PENTRU PREOȚII CARII BOTEAZĂ COPIII AGAREANILOR, SAU PRIMESC PRE DÂNȘII CUMETRI, SAU PRIMESC JERTVĂ A ERETICULUI, ȘI PENTRU NEPREOȚII CARII BOTEAZĂ COPII.***

***GLAVA 152.***

Întrebarea către patriarh chir Luca. Răspunsul lui.

*De să va tîmpla să vie către credința noastră niscare copii carii mici se-au botezat ai agarenilor, mai boteza-i-vor au numai să-i ungă cu sfîntul mir, ca cum ar fi botezați?*

***Și săborniceaște răspunse și porunci să se mai boteaze, zice, pentru că botezul, sau din credința părinților, sau din credința celui ce să botează, vine darul de la Dumnezeu la dânsul și are căldura și dragostea credinții și a lucrurilor celor bune. Iară copiii agarenilor pre cari-i botează ca niște coconi, aceia nu știu ce să face pre dinșii și părinții lor sînt fără de***

**credință, iară nu sînt ca noi creștinii, carii botezăm coconii noștri cu smerenie și cu credință adevărată ca să dobîndească dumnezeiasca lumină, ce să zice a lui Hristos și a împărăției lui; iară ei ca pentru să nu răiaze ;și ca să nu pață rău cînd să tae ei în legea lor și ca pentru să nu se împută trupurile lor, pentr-aceaia-i botează.** [deci, dacă diaconul își botează copilul pentru a-L încredința lui Hristos avînd ca Trup deplin și unic al Său doar Sfînta Biserică Ortodoxă de Răsărit ca Singur Mîntuitor, atunci este valabil. Mai rămîne însă ca vătămare ascunsă hula că Zian ar putea să-l ocrotească pe prunc și că ar fi Sfînt, care are urmări, asupra pruncului și a părinților. Dacă, însă, diaconul amăgit are gîndul ucenicilor Părintelui Arsenie Boca care se încredințează preacuvioșiei sale spre mîntuire, sau crede, cu toată convingerea respingînd Sfinții Părinți, că se pot mîntui și ereticii, după cum îl învață pictorul de la Drăgănescu, atunci botezul nu mai este Ortodox și, deci, nu este valabil. Una este cînd părinții lumești ai copilului au tot felul de păreri greșite din neștiință, printre care și aceea că s-ar putea mîntui și ereticii, dar dacă stă cineva să le explice după Sfinții Părinți își dau seama și se corectează. Cu totul alta este să ai adînc înfiptă în inimă și să profesezi această credință ecumenistă mărturisind-o oficial, cu încăpățănare, împotriva Sfinților Părinți. Neștiința nu se împotrivesc Crezului ci doar nu-l cunoaște, spre paguba neștiutorului, pe cînd erezia i se împotrivesc pervertind mintea, inima și gura celui ce crede așa, făcîndu-l să-și piardă legătura cu Hristos Adevărul și deci, mîntuirea, dacă nu se pocăiește pînă la moarte – n.n.] **Iară acolo unde se botează, darul lui Dumnezeu la dinșii nu vine căce că iaste departe de dinșii, ce vine urgie și pre cel ce să botează și pre cel ce botează pre dînsul, adecă pe preotul ce-l botează, așjiderea și pre cumătrul carele-l priimeaste. Deci să știm de aceasta, cîtă călcare fac dumnezeieștilor pravile preoții ceia ce botează copii turcilor agareanilor.**

**Iară care preot va lua jertva ereticului sau a agareanului, sau va boteza copilul lui [în credința pomenită mai sus – n.n.], sau pentru cumetria copilului va priimi pre dînsul, sau nun la nuntă, acelua poruncescu să i se ia darul; pentru că cine va avea pîrtășie cu necredinciosul, sau cu amestecare, are lumina cătră întunearec.**

**Iară cîți se vor boteza de popi nesfințiți, aceia a doa oară să se boteaze. Popii cei nesfințiți se chiamă carii se-au hirotonit de arhieriei eretici, așjiderea și dă cei ce li se-au luat darul, căroro li-l-au luat săborul arhieresc pentru vini și greșale ce au avut.**<sup>394</sup>

Numai dacă ne se citesc cu luare aminte lepădările pruncul se primejduiește:

*Scurtă învățătură despre Sfîntul Botez*

*După Simeon, arhiepiscopul Tesalonicului*

*Cap. 61: pentru citirea rugăciunilor*

*Dator este preotul a citi bine sfintele rugăciuni și a le zice cu socotință, rar și spre bună auzire. Pentru că cei ce se înfricoșează de multe ori de năluciri pătinesc aceasta, fiindcă preoții care i-au botezat pe ei n-au zis rugăciunile de lepădarea diavolului și celelalte sfinte rugăciuni cu luare-aminte. Deci, o preote, de va îngădui vremea, nu numai o dată trebuie să zici din început rugăciunile lepădărilor și celelalte rugăciuni, ci de multe ori, fiindcă și în Molitfelnic, de opt sau de zece ori scrie să le zici, pentru că obiceiul vechi al Bisericii era ca în fiecare zi (adică în cele șapte zile ale săptămânii) să se zică acestea de preoții care catehizau pe cei ce se botezau, și a opta zi iarăși se citeau de arhieriu sau de preotul cel ce urma să săvârșească botezul; și într-acest chip se boteza de arhieriu sau de preot. Noi am văzut pe mulți preoți cucernici botezând după ce de trei ori citeau acestea.*<sup>395</sup>

Vă dați seama cîtă pagubă au pruncii dacă părinții sau nașii nu sunt Ortodocși, sau nu cred cum învață Sfînta Predanie:

*Cap. 62: Se cuvine ca nașul celui ce se botează să fie ortodox și cucernic*

<sup>394</sup> †IPS Daniil ANDREEAN (PANONEANUL), mitropolit al Ardealului, *Îndreptarea legii 1652*, Ed. Academiei R.P.R., București, <sup>2</sup>1962, p. 162.

<sup>395</sup> <<http://molitfelnic.ro/scurta-invata-tura-despre-sfantul-botez/>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

*Asemenea trebuie să se ia aminte ca nașul să fie ortodox și cunoscător al dreptei credințe. Căci eu am auzit lucru foarte greu și fără socotință că unii fac nași ai copiilor lor pe cei ce nu cred și pe eretici, pentru pricini omenești, nădăjduind oarecare foloase. Unii ca aceștia și taina o leapădă și pe copiii lor nu-i luminează, ci mai vârtos îi întunecă. Iar preotul care slujește părtaș se face celor depărtați de Dumnezeu. Căci cum ar putea să învețe dreapta credință cel ce nu cunoaște pe Dumnezeu, sau ce împărtășire are lumina cu întunericul, sau ce parte are credinciosul cu cel necredincios? Precum scrie, cel ce face unele ca acestea osândit este.<sup>396</sup>*

*Fiii agarenilor, care fiind într-o vreme botezați de cineva, au crescut în legea părinților lor, pre urmă de se vor întoarce de bună voie la adevăr, iarăși să se boteze și aceia. [...] Asemenea făgăduiesc și mă jur că voi ține cu neabatere și neclintire aceasta credință ortodoxă, fără care nimeni nu se poate mântui. Așa mă rog să-mi ajute mie Dumnezeu, și Sfânta și Dumnezeiasca Evanghelie aceasta, Amin. [...] Cred și mărturisesc că Biserica Ortodoxă a răsăritului este una Sfântă, sobornicească, și Apostolească Biserică a lui Iisus Hristos, care a păstrat fără de schimbare toate cele învățate de Hristos și de Apostoli spre mântuirea oamenilor.<sup>397</sup>[...]*

Dacă părinții nădăjduiesc mai mult în Părintele Arsenie Boca (un om rătăcit, aflat sub îndoială, necanonizat de Sfânta Biserică) făcându-și-l centru al lucrării lor lăuntrice și se încredințează mai mult lui decât lui Hristos, Maicii Domnului, Sfinților Sfinții Ioachim și Ana, Sfântului Ierarh Nectarie, Sfântului Cuvios Sava, Sfântului Simeon al sârbilor și celorlalți Sfinți mădulare ale Lui, mărturisiți de Sfânta Biserică drept model de sfințenie și ajutători grabnici pentru a dobândi prunci, cu ce se deosebesc de cei care nădăjduiesc mai mult în Mahomed, decât în Hristos? Doar cu atâta, că Părintele Arsenie Boca are construită imaginea de Sfânt Ortodox. Dator însă este orice Ortodox ca să nu se ia după părerea unora și altora, să o ia înaintea Sfântului Sinod și să îl canonizeze, ci să-l compare mai întâi cu Sfânta Predanie, și chiar de îl găsește impecabil în credință, nici așa să nu se înalțe pe sine mai sus de Sfântul Sinod, ca să îl numească ocrotitor, prin Sfântul Botez, al copiilor lui, ci să-i pună sub ocrotirea Sfinților Canonizați, din smerenie față de Sfânta Biserică. Cu ce este mai mult fiu al Bisericii dacă nu urmează îndrumările și învățăturile Ei, ci se bizuie pe zvonuri, păreri și minuni? A fi diacon sau arhiereu îți crește responsabilitatea pentru cunoașterea adevărului și autoritatea mărturisirii lui, nu capacitatea de a da dezlegări pentru patimi raționale, sau abuzul mărturisirii minciunii drept adevăr (prin necercetare). Și orice învățătură neconformă cu Sfânta Predeanie, este o cunoștință mincinoasă, care îmbolnăvește mintea făcând-o să păcătuiască. Astfel că vina pentru un Ortodox să ia drept Sfânt un rătăcit și drept bune învățăturile lui vătămătoare și hulitoare este mai mare decât vina unui neștiutor mahomedan, care totuși are oleacă de credință înspre bine că botezul aduce sănătate copilului său. Dacă pentru nedeplinătatea credinței mahomedanului neștiutor nu este valabil botezul copilului său, dar pentru o credință strâmbă ce se împotrivesc fățiș și public Ortodoxiei (tocmai din partea unui cleric ce ar trebui să fie cunoscătorul și mărturisorul Ei) cum să vină darul lui Dumnezeu?

Ce stare dramatică pentru un om botezat în felul acesta îndoielnic și dat în grija unui om amăgit! Chiar alegerea numelui arată o mare părăsire de la Dumnezeu și o lipsă de discernământ. Dacă tot doreau părinții să fie recunoscători, de ce nu l-au numit Arsenie? Atâția Sfinții Arsenie ar fi mijlocit pentru el ca să i se ierte păcatele și să se întoarcă la pocăință. Dar Zian... un început rău, cu marea primejdie a rătăcirii depline.

Este recomandabil, pentru lecuirea unor astfel de victime ale amăgirii, dacă ajung la cunoașterea gravității stării în care se află, ca să se izbăvească de ea și de deznădejde, să primească cel puțin Pecetea Sfântului și Marelui Mir, însoțită de lepădările de arsenism și de rânduiala Sfântului Ierarh Metodie, Patriarhul Constantinopolului, pentru cei ce se întorc de la eretici.

Altminteri este posibil ca pruncul să fie răpit de diavol, ca unul ce a fost dedicat de la zămislire lucrării amăgitoare a lui.

*Asemenea era un alt copil, care avea obiceiul, blestematul, să hulească [și ce hulă mare este a spune că un om care a încălcat toată viața prin fapte și cuvânt Sfânta Predanie, a pus semne hulitoare pictate public deasupra numelui Sfintei Treimi, și a înlocuit asemănarea lui Hristos cu propria înfățișare, ar fi Sfânt! Purtând numele lui, însăși prezența ta și chemarea numelui ce te*

<sup>396</sup> <<http://molitfelnic.ro/scurta-invataura-despre-sfantul-botez/>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

<sup>397</sup> *Molitfelnic* (Transliterare, diortosire, alcătuire după edițiile de la 1834 și 1896 de Monahul Teodosie NEGHINIȚĂ), <<http://www.scribd.com/doc/56447225/Molitfelnic>>, miercuri, 27 februarie 2013, pp. 569, 546, 558.



acompaniază aduce întotdeauna această hulă, poate fără a-ți da seama, cum pătimesc și hulitorii obișnuiți cu înjurăturile, care li se prefac în obișnuință și nu le mai pătrund sensul. Dar dacă acel biet copilăș mai și începe să se asemene cu patronul numelui său prin fapte, hula se agravează.

Ce ați spune, de pildă, să dea un Ortodox numele de Mahomed copilului său la Sfântul Botez? Nu ar fi așa grav, fiindcă toți Ortodocșii și-ar da seama de răutatea păcatului, și nu credem că este vreun preot care ar accepta așa ceva. Dar Zian este un nume cu mult mai primejdios, fiindcă Îl înlocuiește pe Hristos, părând că îi aduce laudă, și sunt preoți care chiar consideră sfințenie să se dea acest fel de nume la Sfântul Botez. Cu cât o hulă este mai ascunsă, înșeală pe oameni mai mari în Sfânta Biserică și este practică mai des, este mai gravă. Astfel că și numirea pruncilor ca Zian sau Ziana este mai gravă decât a fi numiți Mahomed sau Aișa, în aceeași proporție în care viclesugul este mai periculos decât răutatea fățișă – n.n.]. *Odată, jucându-se cu alți copii, a hulit numele lui Dumnezeu, și în acel ceas, l-au răpit diavolii și de fel nu s'a mai văzut sau s'a mai auzit ceva despre el. Aceasta s'a făcut, ca să priceapă hulitorii, că dacă pe copiii cei mici îi pedepsește atât de aspru Dumnezeu, pe ei cari au mai mică greșeală la păcat, pentru mica lor cunoștință și înțelegere, în ce mare primejdie se află cei mari, cari cunosc greșeala lor, și știu câtă fără-de-lege fac cu hula. Pentru aceasta să se teamă, ca nu cumva să-i pedepsească Domnul cu o astfel de muncă sau și mai mare precum au pățimit și alți mulți în diferite timpuri, și în multe locuri, nu numai în vremile trecute, dar și acum în zilele noastre, după cum cunosc pe mulți cari au îndrăznit să hulească pe Dumnezeu. Acestora li sau dat aici vremelnice, de către dreptul Judecător, diferite osânde și înfricoșate munci. Pe unii i-a ars cu fulger din cer; altora le-a întors fața la ceafă și au rămas privitorilor, o jalnică vedere; altora le-a pironit limba; altora li s'au umflat și li s'au ars de tot mădularul cu care au grăit hula. Alții mulți, în diferite locuri și timpuri, au fost pedepsiți, și pedeapsa lor să fie spre pildă și învățătură.*

*Teme-te să nu pătimești și tu asemenea lor, ba poate și mai rău. încă poți să te folosești, să dezhădăcinezi din tine vinovăția aceasta, hotărând în mintea ta ca să nu mai hulești pentru vreo oarecare pricină, chiar de ți s'ar întâmpla cel mai cumplit necaz și primejdie. Iar de vei cădea în nesocotință și în obiceiul tău cel rău, să nu lași să treacă ziua aceea fără să alergi la Mărturisire. Părăsește toate treburile ca să vindecă rana ta sufletească, precum ai face cu cea trupească, și să nu îngădui nici o clipă neîndreptat. Căci păcatul ce nu se șterge prin pocăință trage pe păcătos prin greutatea sa la altă fără-de-lege. Pentru aceasta sârguește-te să găsești leacul cât mai curând. Iar dacă se va întâmpla ca să nu fie duhovnic acolo unde ești, să zici îndată în gândul tău: Fă canonul acesta pe care ți-l dau eu nevrednicul. Adică, îndată ce va ieși hula din gura ta, mușcă-ți tare limba care a făcut păcatul, chiar dacă ar sângera și te-ar durea mult, ca să-ți aduci aminte în vremea viitoare, și de câte ori vei cădea în asemenea păcat, până ce te vei dezbăra de acest obiceiul. Prin acest chip nădăjduesc la Dumnezeu să te izbăvești cu totul, după cum și alții au făcut-o. Că la orice lucru este deprindere, și să nu te sperii de durere, fiindcă mai bine este să suferi aici puțină vreme decât să te muncești veșnic.*

*Al șaptelea și cel mai de pe urmă leac este, să fugi de pricinile și locurile care te fac să cazi în acest păcat. Fiindcă cine nu se păzește de prăpastie, moare într-însa. [așadar să ne ferim a merge la Drăgănescu sau Prislop, unde suntem ispitiți să numim pe Zian sau Părintele Arsenie Boca ca Sfânt – n.n.]<sup>398</sup>*

\*\*\*

Cu totul altfel face un Sfânt adevărat, când se roagă pentru obținerea de prunci și proorocește. El leagă minunea de pocăința părinților sau viitoarea înțelegere a pruncilor, pentru a se mântui și părinți și copiii. El nu face minuni pentru renumele său, ci îi dă pe copilași în grija Sfinților autentici spre a se mântui:

*Osia Karamuratidu, cand era tanara casatorita, purta o broboada colorata de smirna. Părintele Arsenie în repetate randuri i-a facut observatii, ca sa o lepede si sa poarte una modesta,*

<sup>398</sup> Agapie CRETANUL, pustnic din Sfântul Munte, *Mântuirea păcătoșilor*, Ed. s.n., s.l., <sup>3</sup>1939, pp. 45-46.

*precum purtau toate femeile din Farasa, dar aceea nu l-a ascultat. Intr-o zi cand a vazut-o din nou i-a spus cu asprime:*

*- Nu voiesc boli frantuzesti in Farasa. Daca nu asculti, sa stii ca pruncii pe care ii vei naste, dupa ce se vor boteza iti vor pleca ingerasi si nu te vei bucura de nici unul.*

*Din pacate, nici acum nu l-a ascultat, ci numai dupa ce i-au plecat doi ingerasi, a aruncat broboada cea pestrita si a mers la Parintele Arsenie cerandu-si iertare. Iar Parintele, dupa ce a iertat-o i-a spus:*

*- Du-te acum cu binecuvantarea Domnului si pe primul copil ce-l vei naste, care va fi baiat, il vom numi Arsenie, iar pe al doilea, care va fi fata, o vom numi Irina.*

*Precum s-a si facut. (Acest copil numit Arsenie este chiar Cuviosul Paisie Aghioritul) [numele de Arsenie nu i l-a dat Sfântul Arsenie Capadocianul făcătorul acestei minuni din cauză că îl purta el, pentru a-l lega de sine, ci l-a luat de la Sfântul Arsenie cel Mare, care și pe el îl ocrotea, știind că îi va face pruncului la fel de bine, cum i-a făcut și lui. Mai mult, prin aceasta a proorocit, astfel, că pruncul va deveni monah. Sau chiar Sfântul Arsenie cel Mare, ocrotitorul lui s-a ocupat de aceasta, fiindcă i s-a dat lui spre ocrotire. Dar un rătăcit cum s-ar putea ocupa de mântuirea altora? Și ce ar putea să le dea în afară de amăgirea în care a trăit?*

Observăm astfel cum lucrează cu smerenie și discernământ spre pocăință, după Sfinții Părinți, Sfinții Arsenie și cu totul altfel duhul ce pune stăpânire pe oameni la mormântul Părintelui Arsenie Boca, prin minuni vătămătoare de suflet. – n.n.]<sup>399</sup>

## H. ÎNȘELAREA PRIN SIMȚIRE – MORMÂNTUL DE LA PRISLOP

Pentru că un element foarte important al fenomenului de la Prislop este simțirea atât de puternică, va trebui să lămurim acest fenomen, după Sfinții Părinți.

Simțirea de la mormântul Părintelui Arsenie Boca este o componentă foarte importantă a amăgirii. Ea este prezentă la foarte mulți și pe mulți îi convinge că preacuvioșia sa este Sfânt, determinându-i să devină ucenicii lui necondiționați. Simțirea de acolo mimează umilința, și dă șuvoi de lacrimi pe obraji, fiind un spectacol la arătare, mai ales în condiții publice, dar nu numai. Însă este diferită de umilința autentică care se unește cu rațiunea păcătoșeniei, neputinței și nimicniciei proprii, uimită de bunătatea lui Hristos. Umlința Ortodoxă este, așadar, o simțire inteligibilă, a minții, ascunsă în chilie, care uneori nici măcar nu este simțită în simțire de cel care se umilește, ca să nu se mândrească cu smerenia lui. Nu are nici lacrimi, nici înfierbântări ale inimii, ci doar o înțelegere liniștită, o sinteză a două cunoașteri: neputința proprie și ajutorul lui Dumnezeu. Ea vine prin osteneala dureroasă și gândită a voinței. Minteaa împărățiată în multe se preface - prin voința astfel curățită prin experiență - în mireasa cea mai simplă și robită de dorul lui Dumnezeu, prin smerenia lui Hristos. Ea nu poate fi reprodusă la comandă și nu este spectaculoasă, nefiind văzută nici de cel ce o are, nici de cei din afară.

Din păcate manifestarea umilinței de la Prislop este artificială, brutală și strălucitoare, instantanee și reproductibilă la comandă în momentul în care ajungi la mormânt (numit hulitor și antihristic ca „sfântul mormânt” de către cei fascinați), și lucrează prin simțirea senzuală, arma prin care șarpele ne-a robit de la început, și prin care lucrează cel mai mult asupra firii. De aceea ea are un caracter demonic. Și fiindcă tocmai această simțire atrage atât de mulți oameni către Părintele Arsenie Boca (și felul său de a lucra eficient în simțire), neglijând orice rațiune (care dă semnale de alarmă că cele de acolo nu sunt Ortodoxe), considerăm că trebuie să explicăm acum ce este simțirea, care simțire trebuie folosită și care trebuie învinsă.

Un exemplu de simțire de la mormântul Părintelui Arsenie Boca:

• *Schimbarea mea s-a petrecut eu viteza și tăria unui fulger, îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. La mormântul Părintelui însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără conținere și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâșietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii*

<sup>399</sup> <[http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/minunile\\_sf\\_arsenie\\_capadocianul.htm](http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/minunile_sf_arsenie_capadocianul.htm)>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016

*care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic Credeau că am înnebunit, că trec priatr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui. (Maica Marin Mân. Prislop)<sup>400</sup>*

Poate va părea aspru ce spunem, dar credem, în lumina Sfinților Părinți, că mai bine i-ar fi fost aceste biete maici amăgite să rămână în lume, poate să guste și păcatul, dar să ajungă la adevărata pocăință. Adevărata pocăință nu robește nici unui loc, și nici unui om. Ea îl are ca centru doar pe Hristos. Sfinția sa a fost violată în minte, hipnotizată prin fulgerul simțirii, cum altă dată fulgera Părintele Arsenie Boca prin privire și a pierdut ce avea mai de preț: libertatea, deci și iubirea adevărată. Ceea ce s-a năruit în ea este chiar persoana ei, și persoana este capodopera creației și chipul lui Dumnezeu. Gravitatea cea mare a căderii sufletului ei, este arătată tot de sfinția sa, care nu vorbește nicidecum de îndrăgostirea de Hristos, cum ar fi de dorit nu numai pentru monahii (care ar trebui să fie miresele lui Hristos, iar nu ale lui Arsenie), ci și pentru orice creștin cu adevărat ucenic al lui Hristos. Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul ne învață că orice lucrare care nu are în centrul ei pe Hristos este pierdere veșnică pentru noi. În acest hal, asemănător năruirii lui Dyonisios Farasiotis în ashram, a fost adusă biata Maică Marin de lucrarea amăgitoare de la Prislop și câți alții, oare, nu sunt victimele acestei hăde simțiri, echivalentă cu foșnetul cozii balaurului celui roșu, care a tras după el a treia parte din stelele cerului. E nevoie ca Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul să intervină pentru ei să-i scape. Dar ei, oare, vor aceasta? Au evlavie oare la altcineva decât Părintelui Arsenie Boca? Auzit-au oare și de Părintele Paisie? Înțeles-au oare înțelepciunea pocăinței care o transmitea, diametral opusă mesajului amăgitor de la Prislop, orb și înfocat?

*Apo 12:3 Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. 4 Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ.*

E adevărat că unii sfinți se folosesc de termenul numit simțirea minții, prin care se descoperă bunătățile harului, pe măsură ce se curățește și simte rușinea urâciunii gândurilor drăcești (iar nu instantaneu):

**77. Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acopere prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe însă cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într'un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cei ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții. Căci când va vinde cineva toată bogăția lumească, va afla locul în care stătea ascuns harul lui Dumnezeu. Fiindcă pe măsura înaintării sufletului, își descopere și darul dumnezeiesc bunătatea lui în minte. 2) Dar atunci îngăduie Domnul și dracilor să supere sufletul, ca să-l învețe să facă deosebirea între bine și rău și să-l facă mai smerit prin aceea că pe măsură ce se curățește simte tot mai multă rușine de urâciunea gândurilor drăcești.**<sup>401</sup>

Dar tot ei, în același context, ne învață că este o opoziție între simțirea minții și cea a simțurilor, din care face parte și simțirea generată de vedere, deci și de privirea fascinantă la Părintele Arsenie Boca:

**74. Când sufletul ajunge la cunoștința de sine, produce și din sine o oarecare ardoare și sfială iubitoare de Dumnezeu. Căci nefiind turburat de grijile vieții, naște o anumită dragoste plină de pace, care caută cu măsură pe Dumnezeul păcii. Dar e desfăcut de grabă de la acest gând, fie pentru că pomenirea lui Dumnezeu e furată de simțuri, fie pentru că firea își cheltuiește repede virtutea sa din pricină că e săracă. De aceea înțelepții Elinilor nu aveau cum trebuie ceea ce credeau că au dobândit prin înfrânare, deoarece mintea lor nu stătea sub înrâurirea înțelepciunii netrecătoare și adevărate. Dar ardoarea venită în inimă de la Preasfântul Duh este întreagă numai pace. Apoi ea nu slăbește nicidecum și cheamă toate părțile sufletului la dorul după Dumnezeu. Ea nu iese afară din inimă și înveselește tot omul cu o dragoste și cu o bucurie fără margini. Se cuvine deci, ca după ce o cunoaștem, să căutăm să ajungem la**

<sup>400</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 120.

<sup>401</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul I, Ed. cit., pp. 368-372.

**ea. Căci dragostea naturală este un semn al firii însănătoșite prin înfrânare. Dar ea nu poate duce mintea la nepătimire, ca dragostea duhovnicească.**

Pentru a face deosebire între simțirea minții și undele simțurilor este, așadar, nevoie să discernem între dragostea subfirească (demonică), naturală (a firii însănătoșite prin înfrânare) și cea duhovnicească. Dar pentru aceasta este obligatoriu ca nu simțirea să ne ghideze la ceea ce avem de făcut ci înrâurirea înțelepciunii celei netrecătoare și adevărate, ce se poate găsi doar în învățătura Ortodoxă.

Simțirea minții și vederea duhovnicească este una negrăită, nevăzută și inteligibilă și se poate confunda cu emoțiile sufletului căzut și neîncercat, provenite tocmai din simțuri, care însă acoperă, anihilează și derutează adevărata lucrare lăuntrică, fiind exact vrăjmașa de moarte a simțirii minții duhovnicești:

*1Co 2:11 Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el? Așa și cele ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, decât Duhul lui Dumnezeu. 12 Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu; 13 Pe care le și grăim, dar nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești. 14 Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește. 15 Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni; 16 Căci „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?” Noi însă avem gândul lui Hristos.*

Deosebirea și opoziția dintre cele două simțiri este redată prin experiențe de însuși Sfântul Apostol și Evanghelist Luca:

*Luc 24:13 Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus. 14 Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. 15 Și pe când vorbeau și se întrebau între ei. Și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. 16 Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. 17 Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. 18 Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea? 19 El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. 20 Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; 21 Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. 22 Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-diminează la mormânt, 23 Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. 24 Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. 25 Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! 26 Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? 27 Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. 28 Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. 29 Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. 30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. 31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. 32 Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?*

Vedem cum ochii trupești nu pot recunoaște realitatea duhovnicească a prezenței Mântuitorului (*erau ținuți să nu-L cunoască*), deși inima lor ardea nearsă (dar nu de îndulcirea simțurilor prin vederea frumuseții feței, a fulgerării ochilor, simțirea emoției convertitoare sau altor fermecătorii ale trupului), ci de cuvintele lui Hristos și de înțelesurile Sfintelor Scripturi. Doar când se deschid ochii minții (deci simțirea minții) Dumnezeu este cunoscut, dar exact simultan se face nevăzut de ei. Aceasta este o mare învățătură pentru lucrarea lăuntrică: ochii trupești (care văd prin simțirea trupului) nu pot vedea cele nevăzute care se pot vedea (simți) negrăit, necreat, nevăzut, neînțeles pentru cugetarea și simțirea trupească. Astfel că cele două categorii de simțire (vedere):

- Sunt antagoniste (îndulcirea simțurilor duce la întristarea minții și îndulcirea minții duce la întristarea simțurilor, iar simțurile fură omul lăuntric de la curăția minții, singura care poate simți cu adevărat bunătățile harului și urâciunea gândurilor diavolești),
- fac parte din categorii diferite (sensibile respectiv inteligibile și mai presus de cunoaștere),
- sunt denumite cu aceleași cuvinte doar fiindcă cele trupești sunt simboluri acoperite ale celor duhovnicești (folosite ca unelte de înțelegere și convertire spre lucrarea minții în sușul său prin curățire și iluminare, dar chemate la desăvârșirea spiritualizării prin har. În etapa curățirii simțurile trebuie desfăcute de folosirea lor prin iubire sau ură nerațională. În etapa iluminării ele sunt folosite pentru pătrunderea sensurilor duhovnicești ale creației, duse prin simțirea inteligibilă în fața rațiunii care le alege și le oferă minții ca să le afierosească lui Dumnezeu. În etapa desăvârșirii însă, ele se odihnesc, oprindu-se din lucrare, mintea odihnindu-se de activitatea ei, fiindcă atunci lucrează în ea Însuși Dumnezeu ce se odihnește întru Sfinții Săi).

Dar să vedem ce spun despre aceasta Sfinții Părinți:

*Trupul este stăpânit de minte*

*Deși trupul, ca unul ce este material [grosier], se pleacă în mod firesc la dulceața celor simțite, el poate fi adus, ocârmuit și purtat ca într-un frâu de către minte - când aceasta are rațiunea întregă. Dumnezeiescul Damaschin spune că [deosebirea] între sufletul rațional și nerațional aceasta este: cel nerațional se poartă și este stăpânit de trup și de simțuri, iar cel rațional stăpânește trupul și simțurile. Căci așa s-a rânduit de Dumnezeu: partea rațională să o stăpânească pe cea nerațională, iar cea mai bună s-o supună voii sale pe cea mai rea. De aceea, când [partea nerațională] pofteste, nu se pornește îndată la fapta și la dobândirea poftelor, ci este oprită de către stăpânul ei, mintea.<sup>402</sup>*

Simțirea o au și animalele, ele fiind definite ca fapte cu duh de viață, de creștere, înmulțire și simțire. Ele se disting de plante (care nu au decât duh de viață, de creștere și înmulțire). Oamenii au în plus, față de animale, mintea, prin care conduc firea, deci ar trebui să conducă și simțirea.

La oameni este specifică simțirea inteligibilă, care se folosește de cea sensibilă, în slujba rațiunii, pentru a găsi sensurile lumii exterioare. Rațiunea lăuntrică le aduce pe acestea minții inteligibile care le închină cu simplitate (dacă a reușit să-și învingă împrăștierea) lui Dumnezeu.

A se conduce cineva după simțirea senzuală este ceva dobitocesc, iar a se conduce cineva după simțirea inteligibilă, este o inversiune a ierarhiei lăuntrice și duce la amăgire. Mintea este împărăteasa și, prin rațiune decide: 1. ce este de făcut, în funcție de poruncile dumnezeiești; 2. ce este de păstrat prin contemplație ca înțelegere, în funcție de dogme și 3. ce este trăit, prin credință. Dacă vrea să se mântuiască alege, la fiecare din punctele de mai sus tocmai 1. Calea, 2. Adevărul și 3. Viața, adică pe Hristos.

Deci, simțirea este o bună slugă, dar un rău stăpân. Dacă ne conduce ne face robi patimilor (fie simțite, fie gândite). Simțirea (slujind păcatului) fuge după plăcere și fuge de durere (aceasta este legea păcatului), dar rațiunea, (slujind minții) fuge de plăcere prin înfrânare și păstrează durerea spre vindecare prin răbdare (aceasta este legea minții). Etapa de curățire a sufletului este tocmai lupta cu iubirea nerațională și cu ura nerațională, adică tocmai cu dominația simțirii, care ne stăpânește prin poftă și mânie. Etapa de iluminare a sufletului constă tocmai ca din simțire, prin simțirea inteligibilă, să aleagă rațiunea numai sensurile dumnezeiești ale întregii firi, cu care este unit omul prin simțire. Etapa de desăvârșire este odihna de toate cele ale firii în simplitatea care se desparte de toate chipurile (inteligibile și sensibile), pentru a se uni cu Dumnezeu Cel simplu, care și El se odihnește atunci, lucrând prin cel desăvârșit dumnezeiesc, care este și scopul tuturor scopurilor.

Vedeți fraților că în toată lucrarea lăuntrică este nevoie de 1. Înfrânarea; 2. darea sensului celui bun și 3. în final, încetarea simțirii? Numai așa bucuria naturală sădită în noi de Dumnezeu se avântă cu dragoste duhovnicească spre Mirele de taină, vindecându-se, după multe osteneți, de nebuna stricare și transformare (care a venit prin cădere) în plăcerea de sine simțită și gândită?

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul:

<sup>402</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., p. 101.

„Simțirea trupului este lemnul cunoștinței binelui și răului.

Căci în ea se află adevărata pornire nerațională, de care omul a luat poruncă dumnezeiască să nu se atingă cu încercarea prin faptă. [însă] nu a păzit-o.” [...]

„Când (simțurile) nu primesc simțirea lucrurilor, se va câștiga biruința fără luptă” (Cuvântul 44, p. 230). [...]

23.

Casa cea gândită a sufletului trebuie să aibă și portar

Ia aminte să ai și un portar care să păzească această casă, însă nu vreo femeie - adică simțirea cea smerită \* (\*Cu sensul de „slabă”). sau înțelegerea cea neputincioasă după cum avea levoste și pentru aceasta a fost omorât; ci gândul cel viteaz și atent, după cum filosofează dumnezeiescul Nil [...]

Iar Sfântul Talasie zice: „Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile ÎI avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea” (FR 4, Cuviosul Talasie Libianul și Africanul, Suta a doua, cap. 45, p. 27). [...]

Asfel, mai întâi [să vină] la simțirea și la bizuirea [atât] pe această zidire văzută [materialnică], cât și pe dumnezeiasca Scriptură. în al doilea rând, de la această simțire să fie dusă de mână de către povățuirea rațională la înțelepciunea, bunătatea, puterea, darul, dulceața, precum și la celelalte lucrări și slujiri ale Ziditorului care se văd- în zidiri și în Scriptură. Iar în al treilea rând, cu aripile lucrării celei înțelegătoare, atât cât este cu puțință, să se suie de la aceste lucrări și slujiri ale Lui la cunoașterea și privirea însăși a Ziditorului [acestor] creații și a Dătătorului dumnezeieștii Scripturi, Care face niște lucrări ca acestea. [...]

Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite; ți-ai păzit simțirea cea din afară a nălucirii [închipuirii] ca să nu-și închipuiască chipurile cele pătimase și ți-ai păzit mintea și inima ta de patimi și de gândurile cele pătimase. Să ascuți acum care sunt dulcelele duhovnicești și care ale minții, pentru care am zis la început.

Șase sunt locurile dulcelelor celor duhovnicești

Șase socotesc că sunt cele mai importante izvoare, locuri și materii din care se nasc și ies dulcelele minții:

1. Lucrarea dumnezeieștilor porunci și împlinirea voii celei dumnezeiești;
2. Câștigarea faptelor bune care îndumnezeiesc;
3. Cuvintele dumnezeieștilor Scripturi;
4. Rațiunile zidirilor;
5. Rațiunile economiei celei în trup a Domnului;
6. Privirea la cele ce sunt și la săvârșirile lui Dumnezeu [la creația lui Dumnezeu].<sup>403</sup>

Să vedem ce ne învață despre lupta, supunerea, convertirea, folosirea și încetarea simțirii de către minte prin lucrarea de pocăință Sfântul Cuvios Talasie Libianul și Africanul, izvorătorul de mir:

40. Vederea [contemplarea] celor supuse simțurilor este o lucrare comună a minții și a simțirii. Dar cunoștința celor inteligibile este numai a minții

41. Este cu neputință minții să se îndeletnicească cu cele inteligibile, de nu va tăia afecțiunea față de simțire și față de cele supuse simțurilor.

42. Simțirea e dusă de o împătımire firească spre cele supuse simțurilor și fiind atrasă de acelea trage după sine și mintea.

43. Încovoai simțirea spre slujirea minții și nu-i da vreme ca să o tragă ea pe aceea spre sine.

44. Când se întâmplă ca mintea să se îndeletnicească cu cele supuse simțurilor, atrage simțirea la ea, ridicând în minte cele ce stau în față. I

45. Semnul că mintea se îndeletnicește cu cele inteligibile îl avem în aceea că disprețuiește toate cele ce desfătează simțirea.

<sup>403</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, *Paza Celor Cinci Simțuri...*, Ed. cit., pp. 116, 211, 300, 401, 102, 279.

46. Când mintea e deschisă spre vederea celor inteligibile, are față de ele o plăcere cu anevoie de pierdut.

47. Când mintea se îmbogățește de cunoștința Unității, a pus cu totul stăpânire și pe simțire.

48. Împiedică-ți mintea să se învântească în jurul celor supuse simțurilor, ca să nu-și rodească prin ele plăceri și întristări.

49. Cele cu cari se îndeletnicește mintea întru cele dumnezeiești, își fac și din partea pătimitoare [pasională, afectivă] armă dumnezeiască. (Vezi și Maxim Mărturisitorul, *Ambigua*. P, G. 91, 1113.)

50. Este cu neputință minții să se pătrundă de cunoștință, I de nu-și va fi apropiat mai înaintea partea pasională din sine prin virtuțile sale.

51. Mintea se face străină de cele ale lumii, atunci când își taie orice afecțiune față de simțire.

52. De firea părții raționale a sufletului ține să se îndeletnicească cu cunoștința lui Dumnezeu; iar de a celei pasionale, să îmbrățișeze dragostea și înfrânarea.

53. Este cu neputință minții să zăbovească la un lucru supus simțurilor, dacă n'a câștigat o patima față de el.

54. Minte desăvârșită este aceea care sa îmbibat de cunoștință; iar suflet desăvârșit este acela care sa ținut cu virtuțile.

55. Afecțiunea minții față de simțire o face roabă plăcerilor trupului.

56. Mintea e clintită din locul cunoștinței, când partea pasională [afectivă] a sufletului iese din virtuțile sale.

57. Am luat putere să ne facem fii ai lui Dumnezeu. Dar nu ne vom face, de nu ne vom dezbrăca de patimi.

58. Nimenea să nu-și închipuie că a ajuns fiu al lui Dumnezeu în chip actual, dacă nu a dobândit încă în sine trăsăturile dumnezeiești.<sup>404</sup> [...]

5. Gândului rău îi premerge patima. Iar pricina patimii este simțirea [percepția prin simțuri], precum pricina relei întrebuițări a acesteia este mintea.

6. Încuie simțirea și războiește închipuirea [prejudecata]; și dezrădăcinează patimile cu armele poruncilor.<sup>405</sup> [...]

83. Pricinile gândurilor rele sunt păcatele; a păcatelor, neascultarea; a neascultării, înșelăciunea simțirii; iar a înșelăciunii acesteia, negrija minții de a o păzi pe aceasta.<sup>406</sup>

Ca o concluzie adâncă despre acest subiect, iată ce ne spune Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, părintele duhovnicesc al Sfântului Cuvios Talasie și dumnezeiescul învățător al Ortodocșilor:

*Cum și câte sînt mișcările sufletului.*

*Diferite înțelesuri ale dualității materiale depășite de sfinți-, și care este unitatea în Treime (Sfântul Grigorie de Nazianz, Cuv. III, Despre pace, cap. 8 ; P.G. 35, 1166).*

*Iar prin ceea ce spune că sfinții s-au ridicat mai presus de doimea materială, pentru unimea cugetată din Treime, bănuiesc că arată ridicarea lor peste materie și formă, din care constau corpurile, sau peste trup și materie despre care, depășindu-le, a spus că s-au unit cu Dumnezeu și s-au învrednicit să se împreune cu lumina preacurată. Aceasta înseamnă că au lepădat afecțiunea sufletului față de trup și prin trup față de materie, sau, vorbind în general, toată mișcarea simțitoare față de natura sensibilă familiară și au îmbrățișat sincer numai dorința de Dumnezeu, pentru unimea cugetată în Treime, cum am spus înainte. Căci cunoscând că sufletul stă la mijloc între Dumnezeu și materie, având puterile care îl unesc cu amândouă, adică mintea cu Dumnezeu și simțirea cu materia, simțirea față de cele sensibile prin relația activă au lepădat-o cu desăvârșire din dispoziția lui și prin mintea singură s-au familiarizat negrăit cu Dumnezeu. și văzând astfel sufletul întreg unit, în chip neștiut, cu Dumnezeu întreg, ca pe*

<sup>404</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., pp. 14-15.

<sup>405</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 19.

<sup>406</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul IV, Ed. cit., p. 25.

un chip cu modelul său, prin minte, rațiune și duh, avînd, pe cît se poate, înrudirea cu El prin asemănare, au cunoscut tainic unimea cugetată în Treime 229.

Dar poate că învățătorul a numit și iuțimea și pofta doime materială, pentru faptul că sînt legate de materie, și puteri ale părții pasionale a sufletului, ce se răzvrătesc împotriva rațiunii, putînd sfîșia mintea în multe, dacă aceasta nu și le subjugă de la început, silindu-le cu știință. Cu adevărat fericit e cel ce le stăpînește și le convinge pe acestea să se miște cu cuviință spre cele ce trebuie, avîndu-le subjugate sub stăpînirea rațiunii; sau cînd le părăsește cu totul și se lasă dus numai de plăcerea bărbătească a cunoașterii în iubire, prin rațiune și contemplație, și s-a concentrat în unica și singura mișcare curată de cele multe și simplă și neîmpărțită a puterii atotbărbătești a acelei dorințe, prin care și-a fixat filosofic statornicia fără sfârșit în jurul lui Dumnezeu, în identitatea mișcării neîntrerupte a dorinței. Căci a ajuns nu numai la unirea adevărată și fericită cu Sfînta Treime, ci și la unitatea înțeleasă din Sfînta Treime, ca unul ce a devenit simplu și neîmpărțit și uniform după putere, după ce, fiind simplu și neîmpărțit după ființă, s-a făcut simplu după deprinderea virtuților, imitînd, după putință, bunătatea ce rămîne la fel și lepădînd însușirea puterilor împărțite după fire pentru harul lui Dumnezeu cel unic 230.

65. Tâlcuire privitoare la partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului și la împărțirile generale și subîmpărțirile ei.

Căci partea pasivă (pasională, pătimitoare) a sufletului se împarte, cum se spune, în cea care e supusă rațiunii și în cea care nu e supusă rațiunii. și pe cea care nu e supusă rațiunii o împart în cea vegetativă, pe care o numesc naturală, și în cea vitală, pe care o numesc iar naturală. Fiecare din acestea se activează independent de rațiune. Și se spune că nu e supusă rațiunii, deoarece nu e condusă de rațiune, căci a crește, sau a fi sănătos, sau a trăi nu depinde de noi.

Iar cea care e supusă rațiunii se împarte tot în două, în poftă și iuțime, și se zice că e supusă rațiunii pentru că în cele bune se conduce de rațiune și se supune ei. Pofta iarăși o împart în plăcere și întristare, căci pofta satisfăcută produce plăcere, iar nesatisfăcută, întristare. Și iarăși în alt mod, pofta se ramifică, zic, în patru, cu ea cu tot: pofta, plăcerea, frica și întristarea. Căci deoarece dintre lucruri unele sînt bune, altele rele, iar acestea sînt sau prezente sau viitoare, binele așteptat l-a numit poftă, iar pe cel prezent, plăcere, pe cînd răul așteptat l-a numit frică, iar pe cel prezent, întristare. Astfel plăcerea și pofta sînt și se văd în legătură cu cele bune, fie cu adevărat bune, fie socotite bune; iar întristarea și frica, în legătură cu cele rele.

Întristarea iarăși o împart în patru : în supărare, în necaz, în pizmă și milă. Supărarea spun că este întristarea ce amuțește pe cei în care se ivește, din pricina trecerii în adînc a cugetării; necazul e întristarea ce îngreunează și supără din pricina unor împrejurări neplăcute j pizma e întristarea pentru bunurile altora ; iar mila e întristarea pentru relele altora. Dar toată întristarea au spus că e rea prin firea ei. Chiar dacă omul bun se întristează pentru relele altora, pentru că e milos, nu se supără cu anticipație, pentru că aceasta premerge voinței, ci de pe urma unei împrejurări. Dar contemplativul rămîne și în acestea nepătimitor, unindu-se pe sine cu Dumnezeu și înstrăinîndu-se de cele de aici.

229. După ce a înfățișat diferite modele ale trecerii prin lume la Dumnezeu, despre care a vorbit sfințiri Grigorie de Nazianz în cuvintele puse în fruntea cap. 10, sfîntul Maxim abordează a doua idee a Sfîntului Grigorie, afirmată în textul amintit: depășirea doimii materiale de către sfinți și ajutorul ce-l primesc pentru această depășire din partea Treimii. Sfîntul Maxim consideră că trecerea principală de la lume la Dumnezeu constă într-o depășire a stării de dualitate spre unitate. Dar el își dă seama că trebuie precizat acum în ce constă dualitatea care trebuie depășită și unitatea Treimii spre care se face această depășire și care o ajută.

Sfîntul Grigorie de Nazianz declarase acea dualitate «materială». Sfîntul Maxim consideră că orice dualitate poate fi numită materială, chiar dacă un membru al dualității nu e material. Dualitatea umană e materială, pentru că e provocată de materie care e deosebită de spirit și care ține spiritul uman separat de Dumnezeu, deci într-o dualitate față de El.



Dualitatea aceasta care trebuie depășită se poate arăta, după sfântul Maxim, între materie și formă. În acest caz depășirea dualității ar însemna o deplină asimilare a desăvârșirii în corpul uman, o biruire a faptelor haotice care se opun raționalizării trupului, o biruire a lor prin spiritul uman unit cu Dumnezeu. Căci dualitatea aceasta provine și dintr-o prea mare atașare a trupului la materie. În acest caz trupul e despărțit de spirit. Sfinții despart de materie afecțiunea trupului, când îl fac pe acesta stăpânit întreg de spirit și unit cu Dumnezeu. Spiritul care pune stăpânire pe trup este puterea cugetătoare (mintea) prin oare sufletul e unit cu Dumnezeu. Spiritul, punând stăpânire pe trup și unind prin aceasta trupul cu Dumnezeu, înlocuiește sau copleșește simțirea prin care de obicei sufletul activează în trup. Ca urmare, în trup nu mai domnesc senzațiile, ci cugetarea unită cu Dumnezeu, sau simțirea minții, cum spun unii Părinți urmând Sfântului Grigorie de Nyssa. Aceasta produce și ea o plăcere, o plăcere superioară. Astfel s-a învins dualitatea între simțirea sufletului, lucrătoare în trup, și mintea sufletului care caută unirea cu Dumnezeu, producându-se unirea trupului cu partea cea mai înaltă a sufletului, sau cu mintea și prin aceasta cu Dumnezeu. Această unificare o dă unitatea Treimii. Această unitate e trăită apoi de omul însuși în sine. Căci el s-a unit cu Dumnezeu cel Unul și s-a făcut asemenea Lui, unitate în treime, său în minte, rațiune și duh, cum Dumnezeu însuși e Minte, Logos și Duh Sfânt. Afirmând această unificare a trupului cu spiritul în sfinți, sfântul Maxim respinge origenismul care prevedea lepădarea trupului la întoarcerea spiritului în pliromă.

230. O altă dualitate materială depășită de sfinți e aceea a iușimii și a poftei. Și aceasta e numită dualitate materială, pentru că e legată sau stimulată de materie. Ambele sînt puteri ale părții pasionale a sufletului și ca atare se răzvrătesc împotriva rațiunii și o sfâșie în tendințe contradictorii, când rațiunea nu le stăpânește. Fericit e cel a cărui rațiune le stăpânește pe acestea, convingîndu-le să se miște spre cele ce se cuvine, sau când le părăsește cu totul și se lasă condus numai de unica dorință de a cunoaște pe Dumnezeu. Acela a depășit dualitatea și orice sfâșiere și nestatornicie, fiind întreg stăpânit de mișcarea neîntreruptă și bărbătească a acelei dorințe. Acela cunoaște în iubire, prin rațiune și contemplație, numai pe Dumnezeu și dorește să-L cunoască în modul acesta tot mai mult. Mișcarea lui, însuflețită de unica dorință a cunoașterii lui Dumnezeu, e curată pentru că nu se mișcă spre nimic impur; și e simplă, pentru că nu-și schimbă direcția când spre un obiect, când spre altul, sau spre mai multe deodată. Mișcarea cea unitară spre Dumnezeu este mișcarea spre bine pentru care a creat Dumnezeu ființa umană; e mișcarea tuturor spre Unul, Care are în El totodată iubirea.<sup>407</sup>

Din păcate, ucenicii Părintelui Arsenie Boca nu fac distincție între simțirea minții și cea căzută. Îndulcirea de minuni, care se adresează plăcerilor exterioare ale simțirii, este însoțită cu simțiri ce mimează umilința, dar care sugerează că ești un ales al Părintelui Arsenie Boca, adresându-se plăcerii subtile, sufletești de sine. Roadele unei astfel de lucrări se văd: devi un misionar care ești încredințat că slujești Ortodoxia, dar în realitate ai ca centru al misiunii tale pe Părintele Arsenie Boca.

*O ungueroaică ortodoxă cu suflet de român – Florescu Csilla Gyöngyvér traduce în limba ungară scrieri ale Părintelui Arsenie*

**– Eu am crezut că acest gând al traducerii este gândul meu, dar sunt convinsă că părintele Arsenie a rânduie așa. Nu știu de ce m-a ales pe mine, am simțit, pur și simplu, chemarea lui. Nu pot explica... Am avut o dorință imensă de a face ceva. Gândul acesta mi-a venit în vara lui 2004 când am constatat, de fapt, că lumea și maghiarii „mei” nu înțeleg cum să trăiască întru Hristos. O parte din ei trăiesc necununați, nebotezați. Și am zis, că nu au ce citi, nu au de unde afla învățăături mântuitoare, fiindcă ei nu au acces la scrierile ortodoxe. Traducând cărțile am avut senzația că sunt singura ortodoxă maghiară de pe globul pământesc [vedeți părerea de sine – n.n.]. Nu știam de niciun ortodox maghiar atunci. Așa simțeam că sunt singură. Aveam doar binecuvântarea duhovnicului meu și binecuvântarea Preasfințitului Părinte Daniel, atunci Episcop vicar de Vârșeț, care a fost ucenicul părintelui Arsenie. Cu greu am început.**

<sup>407</sup> Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Ambigua – Tâlcuiri ale unor locuri cu multe și adânci înțelesuri din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul, Părinți și Scriitori Bisericești*, 80, Ed. Institutului Biblic și De Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1983, pp. 182-185.

*Nu cunoșteam termenii duhovnicești în limba maghiară, aveam doar o carte de rugăciuni si Hymnologionul în limba maghiară. Dar simțeam chemarea părintelui Arsenie și minunile prin care mă ajuta să duc la bun sfârșit această lucrare.*

*– L-ați cunoscut personal pe părintele Arsenie Boca? – Nu l-am cunoscut. Nu aveam cum, din păcate. Pe vremea când trăia părintele Arsenie, eu eram încă atee. Și când mă gândesc că pe vremea când eram studentă la Brașov și părintele Arsenie atunci picta biserica din satul Drăgănescu, de lângă București, dar mai venea și la Sinaia cu siguranță, acolo avea atelierul de pictură, iar eu eram așa de aproape de el dar eu nici de Dumnezeu nu știam atunci, darămite de părintele Arsenie.... Deci, nu l-am cunoscut personal, dar când am ajuns la mormântul lui, și am îngenuncheat... Parcă-l cunoșteam. Parcă era rudă cu mine. Asta am simțit. [...]*

*– Cu ajutorul părintelui duhovnic ați ajuns să-l cunoașteți pe părintele Arsenie? – Consider că rugăciunile lui m-au ajutat. De părintele Arsenie am aflat din revista „Formula AS”, dar atunci era doar o curiozitate pentru mine. Într-o bună zi, în vara lui 2002, trecând prin zona Hațegului, am zis să intrăm cu familia la Mănăstirea Prislop. Și atunci l-am simțit pe părintele Arsenie, îngenuncheată la mormântul lui și rugându-mă lui. – După traducerea cărților părintelui Arsenie Boca, cum au fost acestea apreciate de maghiarii din România? – N-am făcut lansări de carte. Ele au ajuns la câțiva oameni din mână-n mână. Am făcut câteva cadouri, și câteva am vândut la un preț minim. Eu nici nu știam, cu adevărat, unde îi găsesc pe acei maghiari interesați de aceste cărți. Ei cu siguranță există și în timp probabil că se vor afla. Din mână-n mână, de la om la om, așa cum am aflat și eu de părintele Arsenie, sper să afle cât mai mulți interesați de părintele Arsenie, atât din România, cât și Ungaria, sau din alte țări. Pentru că sunt convinsă de faptul că părintele Arsenie Boca este sprijinitor puternic al Misiunii Ortodoxe Maghiare. Ne ajută pe noi maghiarii să ne apropiem de Ortodoxie. Pentru că de la traducerea cărților lui încoace, tot ce mi s-a întâmplat a fost sub semnul lui [unde este semnul lui Hristos, Sfânta Cruce, unde sunt Sfinții Părinți? Peste tot doar Părintele Arsenie Boca și semnul lui... dar aceasta nu este Ortodoxia – n.n.]. Cărțile au fost traduse de mine, dar corectate au fost de Annamária Abodi, o creștină ortodoxă convertită și ea de la reformați. Mult am mai căutat o persoană care să se ocupe de corectura traducerii. După un an de căutări, Dumnezeu și părintele m-au ajutat să dau de ea. Fără sprijinul Annamăriei nu puteam să apară cărțile. Am cunoscut persoane ortodoxe dar și maghiari care nu sunt ortodocși, dar se pare că se vor converti. Și încet, încet ei apar din ce în ce mai mulți, așa se pare că ei există, dar nu știu încă unii de alții. Cărțile acestea sunt dăruite și de maghiari și de români la cunoștințele lor maghiare și astfel sunt citite de tot felul de oameni. Recent am aflat de o doamnă romano-catolică din România, care se oprea de la facerea de copii, dar după ce a citit cartea „Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină” („A házasság felemelése a Szentség magaslatára”) a luat decizia să rămână însărcinată la vârsta de 37 ani. Ea mărturisește că revine periodic la capitolele din carte care au marcat-o. Astfel, cartea părintelui Arsenie Boca a devenit un reper de viață pentru această cititoare maghiară*

[am fi dorit și noi să devină un reper pentru maghiari Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, sau dacă doreau ceva contemporan, dar cu un mesaj curat Ortodox, după Sfinții Părinți, Sfântul Cuvios Ioan Iacov Hozevitul, cu hrana sa curată duhovnicească. Când colo Părintele Arsenie Boca grăind în chip mincinos, împotriva Sfinții Părinți, despre relația dintre bărbat și femeie, după omul cel vechi – n.n.] <sup>408</sup>

Vedeți că sârmana amăgită nu vorbește decât odată de Hristos, nicăieri de Maica Domnului sau de Sfinții Părinți, ci doar de simțiri, minuni și de 22 de ori (în acel articol din care am citat acest scurt fragment) despre Părintele Arsenie Boca. Practic, ea nu s-a convertit la Ortodoxie, ci la arsenism.

Din păcate, după cum observăm, misiunea ortodoxă maghiară, devine din ce în ce mai centrată pe Părintele Arsenie Boca, care nu transmite cu nici un chip un mesaj Ortodox. Atei, reformați, romano-catolici, se convertesc la un Ortodoxism bazat pe simțiri, minuni și părerile personale ale unui ieromonah înșelat, nefiind interesați de tâlcuirea Sfinților Părinți. Nu putem să nu observăm afiliația pregătirii și

<sup>408</sup> <<http://vestitorul.blogspot.ro/2011/04/o-unguroaica-ortodoxa-cu-suflet-de.html>>, marți, 9 februarie 2016.

simțirii lor cu a unui părinte uniatic. Nu putem să nu ne îndurerăm că acum este cu mult mai greu pentru ei să devină cu adevărat Ortodocși, când s-au convertit la falsa Ortodoxie. Scăparea de înșelarea subtilă din Ortodoxie (numită ortodoxism) este cu mult mai dificilă decât scăparea din înșelarea mult mai grosolană a ereziilor recunoscute ca atare.

Mai primejdioasă este falsa convertire, decât împotrivirea fățișă provenită din căutarea cu osârdie a adevărului (mai presus de simțiri și minuni). Un astfel de om căutând adevărul va suferi în conștiință tensiuni uriașe cu care nu va putea face compromisuri, până nu ajunge la liman, adică la dreapta credință. În schimb dacă este încântat de minuni și simțiri, mai având și girul părutei Ortodoxii, cu greu va scăpa din ghearele hâdei mulțumiri de sine. când vede diavolul că omul începe să îi scape din gheare din ateism, viață necurată, erezii, ca să nu-i scape de tot, îl îndreptează prin simțiri potrivite și minuni ticluite, spre cea mai primejdioasă rătăcire: falsa Ortodoxie. Astfel că Părintele Arsenie Boca este, azi, una din cele mai redutabile arme de înșelare.

Iată și un dialog pe această temă, care a avut loc aici:

<http://www.crestinortodox.ro/forum/>

## 2. SIMȚIREA

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.**

*Prietene, de minunea asta ce spui? [...]*

*Cât ai de gând să o mai sfidezi? Încă un indiciu că ești Cristian R.*

Domnul Cristian R. v-a răspuns că nu este dr. Victor Ardeleanu.

Eu vă răspund la fel.

Probabil că nici nu avem aceleași opinii în legătură cu Părintele Arsenie Boca.

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.**

*Degeaba repeți frate, nu vezi că mesajele incomode le ignoră? Și eu aștept un răspuns legat de minunea de la mormântul părintelui Arsenie Boca relatată de părintele [...]. Sunt curios cum comentează acest gen de minune, unde mai e dracul ăla de care pomenesc ei în faimoasa lor lucrare?*

*P.S. Citind interpretarea acelor două scrisori, încep să se întrezărească acele presupuneri (sub acoperire) amintite cândva o dată...*

Vă mulțumesc că ați deschis acest subiect. Este foarte important studiul simțirii în fenomenul de înșelare.

O mare parte din ucenicii Părintelui Arsenie Boca au pățit la fel ca Părintele [...].

Este vorba de simțirea umilicioasă, ce vine la mulți automat, atunci când merg la Prislop.

Este deja un fenomen tipic, de masă.

Se manifestă public (nu în taină ca la cei cu adevărat smeriți) și este incontrollabilă.

Să vedem acum dacă este Ortodoxă sau provine din înșelare.

Părintele [...] ne descrie foarte sincer evoluția duhovnicească a sfinției sale.

Tineretea și-a petrecut-o umplându-și (prin lecturi nefolositoare) capul cu hule.

Ajunsese (trecând prin toate cele 11 trepte ale păcatului de până acolo), la pragul celei de a 12-a: sinuciderea. Avea o stare propice lucrării diavolești, de mare intensitate.

Deznădejdea era hrana cea otrăvită pe care i-o dădeau zilnic dracii.

Avea și un dar din fire: era convingător.

Prietenul sfinției sale fusese și el convins de hulele care le propovăduia.

Ce se întâmplă:

Din mândrie (deci într-o stare foarte grea, de comunicare maximă cu diavoli), ca să dovedească cine este el, se duce la Prislop.

Acolo se așează sub un pom și:

- Vine un plâns necontrolat, ce nu se oprește câteva zile, gândurile dispar;

- Este nedumerit de acest plâns pe care nu îl poate controla;

- Se verifică cu prietenul său, dacă pătimește la fel și așa este;

- Îl ceartă (deci nu se poartă ca un om smerit)

- Se leapădă de tot ceea ce a crezut mai înainte;

- Devine preot (tocmai la [nu dăm nume și locuri ca să nu se rușineze nimeni...], deci tocmai într-un loc unde poate influența pe studenții teologi, viitorii preoți, ca să aibă o priză mai mare la popor) și... mare povăduitor al Părintelui Arsenie Boca.

Sfinția sa descrie convertirea proprie, fără să știe, însă, că este un caz tipic de înșelare. Îl regăsim, cu surpriză și la... Francisc de Assisi, atât de iubit de Părintele Arsenie Boca (încât îl declară, împotriva Sfintei Predanii, Sfânt, ba îl și pictează ca atare, dovedind că nu are nici un dram de cunoștință dogmatică și nici discernământ în legătură cu lucrarea lăuntrică).

Convertirile diavolești se petrec după următorul tipic:

Un mare păcătos, în culmea deznădejzii, deci în stare de robie, suferă un atac de mândrie și, fără să poată controla ce se petrece cu el, ajunge într-o stare de umilință, care îl fac să înceapă o viață religioasă de misionar, propovăduind tuturor convertirea lui, dar cu învățături contrarii Ortodoxiei și o stare de înfierbântare umilicioasă, pe care Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov o numește desfrâu sublimat. Aceasta fiindcă plăcerea care mai înainte era senzuală, acum devine fină, omul fiind pătruns de plăcerea propriei umilințe.

Toate se desfășoară într-o stare incontrollabilă, de robie, specifică acțiunii diavolești, care preferă un fals Sfânt sau un fals misionar, în locul unui mare păcătos, care aduce la toții scârbă, deci nu este eficient pentru a întinde altora curse prin minciuni. Convertirile rapide sunt foarte dubioase și interesul diavolesc este tocmai pentru cei care au capacitatea de a influența masele, pentru a înșela pe cât mai mulți.

Căderea de-a stânga este ușor de depistat, cea de-a dreapta este mai primejdioasă fiindcă nu poate fi depistată, mimând sfințenia. Diavolul poate opri gândurile, poate acționa prin simțire, poate mima orice, ca să vatăme definitiv sufletul.

În păcate omul suferă din cauza conștiinței și nu-i place starea în care se află.

Când i se oferă o falsă sfințenie este încântat că este cu Dumnezeu și se gâdilă printr-o falsă umilință ca să își hrănească în taină plăcerea cea mai mare că este plăcut de Hristos.

Este ce s-a petrecut și cu Părintele Arsenie Boca, și cu ucenicii sfinției sale.

Convertirea la Ortodoxie nu se petrece așa.

Un exemplu concret îl avem în cazul Părintelui Serafim Rose.

Omul sincer caută cu multă durere adevărul. Poate că arată cu pumnul și la Dumnezeu. Iubește adevărul din toată inima lui, mai mult decât viața sa și nu este mulțumit de nimic care este contrar conștiinței, acel gând subțire și strălucitor pus de Dumnezeu în orice om la zămislire. Omul căutător al adevărului urăște cel mai mult iraționalitatea, vicleșugul și perfidia. Are un simț al minții, nu al simțirii, de revoltă împotriva a tot ce este mincinos.

La un moment dat, când omul își epuizează toate resursele, apare minunea. Aceasta dacă omul nu descoperă pe cale rațională Ortodoxia (vezi convertirea la Ortodoxie a 2000 de protestanți în SUA).

Minunea îl marchează, dar nu îi ia libertatea. Adevărata umilință și lacrimile duhovnicești nu vin forțat, fără a fi controlate. Dumnezeu nu răpește libertatea și nici nu dă stări spectaculoase ca să convingă. Aceasta o fac dracii prin retragerea din fața minții (pentru a nu fi depistați. Vezi lipsa gândurilor) și gâdilarea firii prin simțire, pe căile foarte bine cunoscute de ei, ca să plângă forțat. Diavolii întotdeauna forțează, chiar și când vor să convingă liberul arbitru.

Adevărata umilință, de la Dumnezeu, vine cu totul altfel. Apare în urma unei lucrări a minții: vederea propriei păcătoșenii. Dacă omul nu este atent, imediat o poate pierde, fiindcă Dumnezeu nu forțează.

Trebuie ca mintea să biciuiască, ajutată de har, dar liberă, conștiința să își vadă permanent păcatele. Numai așa, apărându-se de împrăștiere, susține umilința.

Dar nu este suficientă minunea. Omul care nu vrea să fie înșelat, nu se lasă robit de simțiri. Chiar dacă se umilește și este uimit de o astfel de lucrare ce împacă pe om cu Dumnezeu, dorind mai mult decât orice adevărul cercetează dacă învățătura care i-a provocat minunea sau simțirea este adevărată și îi hrănește mintea, limpezind conștiința că slujește cu adevărat lui Dumnezeu.

Dacă da, o primește și continuă pe cale: L-a aflat pe Hristos.

Dacă nu, nu se lasă păcălit de minune, ci caută mai departe.

Cineva care ar fi trecut prin experiența Părintelui [...], dacă ar fi urmat calea adevăratei convertirii ar fi cercetat cu multă sârguință Sfinții Părinți. La ei ar fi cunoscut dogmele și punându-le față în față cu învățăturile Părintele Arsenie Boca și-ar fi dat seama că este un eretic. Nedumerit, s-ar fi întrebat atunci ce este cu umilința convertirii sale. Ar fi cercetat Sfinții Părinți în privința adevăratei lucrări lăuntrice și ar fi înțeles că s-a înșelat. Atunci am avea adevărata convertire a lui.

Ortodoxismul este mai primejdios decât ciorănistul (care este revoltător de hidos). Ciorănistul se zbate, se chinuie, își dă seama că nu este ceva în regulă. Chiar Cioran însuși avea insomnia. Ortodoxistul însă este mulțumit de sine, are trăiri umilicioase care îi dovedesc lui și celor care îl văd că este smerit. Începe să facă o campanie publică ca toți să meargă pe calea care i-a adus mulțumirea de sine, crezându-se aproape mântuit.

Pe ciorănist îl poți aduce la adevăr cu ajutorul Ortodoxiei. Pe ortodoxist nu, fiindcă se consideră pe sine deja un adevărat Ortodox, și încă unul râvnitor că poate ajunge și preot, și misionar. Bietul ortodoxist... cine îl va scăpa. Este nevoie de un duhovnic bun, care să cunoască bine Sfinții Părinți, să aibă și experiența (atât de rară azi) a căderii de-a dreapta, ca să îi analizeze stările și să-l mai și convingă că succesele care i se par că le are în viața sa lăuntrică sunt de fapt un tobogan vertiginos spre iad.

Dar nu este prea târziu. Uneori, Dumnezeu îngăduie răul, ca apoi să facă prin el un mai mare bine.

Dacă Părintele [...] este sincer înaintea Domnului, și eu cred că este așa, fiindcă este preot al Dumnezeului celui Preaînalt... va afla și poate chiar va da o declarație publică de pocăință, cum și eu, și autorii studiului o fac, tocmai ca un canon pentru vremurile în care au propovăduit pe Părintele Arsenie Boca că este Sfânt. Toți greșim, dar ne-a dat Dumnezeu minunatul dar al pocăinței. Dacă am păcătuit public, public trebuie să ne pocăim.

Nici nu am fi îndrăznit să spunem ceva despre această experiență, dacă nu ne-ați fi somat, și dacă nu ar fi fost făcută publică ca o dovadă de necontestat a susținerii canonizării cuiva care hulește cu viața și învățăturile sale pe Domnul nostru Iisus Hristos.

După cum spuneau Sfinții Apostoli, trebuie să avem mai presus de minuni adevărul.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr. 10 Încercând ce este bineplăcut Domnului. 11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericii, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

*Last edited by Dr. Victor Ardeleanu; 20.02.2016 at 00:19:52.*



#330



20.02.2016, 00:05:55



[Dr. Victor Ardeleanu](#)

Member


Data înregistrării: 31.05.2015

Religia: Ortodox

Mesaje: 96

**Minuni prin simțire 2**

Citat:

În prealabil postat de **Ovidiu b.** 

*Degeaba repeți frate, nu vezi că mesajele incomode le ignoră? Și eu aștept un răspuns legat de minunea de la mormântul părintelui Arsenie Boca relatată de părintele [...]. Sunt curios cum comentează acest gen de minune, unde mai e dracul ăla de care pomenesc ei în faimoasa lor lucrare?*

*P.S. Citind interpretarea acelor două scrisori, încep să se întrezărească acele presupuneri (sub acoperire) amintite cândva o dată...*

Este aici, însă, și un examen pentru conștiința dumneavoastră.

Înțeleg că o să vă supărați pe cele scrise de mine. Acest lucru apare în general când cineva nu este de acord cu voința și părerea noastră.

Am observat că deși ați spus că v-ați schimbat, că nu vă mai încăpățânați de dragul Părintelui Arsenie Boca să apărați și minciuna, chiar evidentă, fiindcă nu mai sunteți un tânăr entuziast, postările dumneavoastră de până acum nu au arătat acest lucru.

În ele nu era răbdare de citire a Sfinților Părinți. Apărea revoltă și cerere ca admin-ul să intervină. Nu era toleranță față de părerea contrară dumneavoastră. Era o siguranță de sine în cunoașterea identității „oculte” a celui alt, deci un duh de bănuială. Aceasta apare când omul suferă o patimă rațională datorită admirării cuiva ce îi ia libertatea. Deasa lectură a cărților Părintelui Arsenie Boca, nu mai lasă libertatea cititorului să cunoască altceva, aburindu-i capacitatea de înțelegere și tăindu-i pofta de cercetare a marilor noștri Învățători.

Eu însă nădăjduiesc că toate cele de mai sus sunt o reacție rapidă la împotrivirea voinței, datorită credinței că Părintele Arsenie Boca este neapărat Sfânt, simțindu-vă dator să îl apărați.

Autorii studiului de mai sus, însă, nu vor să îl atace. Ei nu zic: nu este sfințenie, Părintele Arsenie Boca nu este Sfânt.

Ei zic între Sfinții Părinți și Părintele Arsenie Boca alegem pe Sfinții Părinți.

În cântar nu este Părintele Arsenie Boca și necredința.

În cântar este Părintele Arsenie Boca și Sfinții Părinți.

Sigur că nu vă convine că Sfinții Părinți sunt citați pentru a arăta că a greșit cel care vă robește cu pasiune mintea.

Dar dacă sunteți cu adevărat Ortodox, și eu așa cred, vă rog iubiți adevărul mai presus de idol, cercetați cu atenție Sfinții Părinți, și analizați cu libertate toate acestea. Ele sunt un semnal de alarmă pentru a cerceta, nu o forțare a vă lepăda de cele pe care cu atâta pasiune le-ați crezut a fi sfințenie până acum.

Dacă îl iubiți cu libertate pe Părintele Arsenie Boca, de dragul lui, despovărați-vă de ce a greșit ca să nu suferă în veșnicie că v-a amăgit. Iar dacă credeți că este Sfânt, cercetați adevărul. Un Sfânt se bucură atunci când cineva îi arată că greșește.

Dacă sunteți Ortodox aveți ca repere Sfinții Părinți. Ei sunt deja canonizați. Ca să fie canonizat cineva nu aveți nevoie să așteptați hotărârea Sfântului Sinod, ci trebuie să cercetați dacă cel propus seamănă cu cei deja canonizați sau nu.

Sunt dator, așadar, pentru a vă arăta că cele spuse mai sus nu sunt propria mea gândire, ci culese de la Sfinții Părinți (chiar dacă nu vă convine, refuzând din start Sfinții Părinți atâta vreme cât vă atacă prejudecata dumneavoastră în legătură cu cel care v-a devenit suflare, gândire și iubire), să citez, în legătură cu înșelarea prin simțire, de aici:

Citat:

În prealabil postat de **Adevărul despre Părintele Arsenie Boca;**[\[URL="Grozaviile neasemănate de la Draganescu si viata Parintelui Arsenie Boca in lumina Sfinților Parinti"](#)

[\[/url\]](#)

Pe care îl puteți descărca de aici:

<https://888adevarul8desprearseniebo...ntilor-parinti>

Poate că nu veți citi. Este greu datorită superficialității Cărării Împărăției, o carte eretică scrisă cu suficiență de sine, care sădește cititorului aceeași suficiență de sine și părerea că a găsit o metodă infailibilă de mântuire. Cei care primesc în inima lor, fără cercetare, o astfel de carte, fiind otrăviți de un astfel de duh, refuză să mai cerceteze Sfinții Părinți, care implică osteneală și lucrare cu sudoare a minții pentru pocăință. Ei vor să ia totul de-a gata de la idolul lor.

Vă rog, nu să vă lepădați de Părintele Arsenie Boca, ci să îndrăgiți cu toată inima Sfinții Părinți. Veți întâlni un univers al gândirii, o lucrare a minții, o bogăție de neegalat, care vă va hrăni minunat toată ființa și vă va învăța cum să vă curățiți, iluminați și desăvârșiți. Nu vă chem la sărăcire prin anularea unui om, ci la îmbogățire prin asumarea atâtor care au avut mintea lui Hristos, vă chem la îmbogățire în Adevăr, care nu se va mai lua de la dumneavoastră.

Dacă Părintele Arsenie Boca este Sfânt nu ați pierdut nimic, îl aveți în hora altor Sfinții.

Dacă Părintele Arsenie Boca a fost înșelat, aveți un câștig uriaș. Prin hora Sfinților Părinți ați scăpat de înșelarea care vă poate duce la iad.

Dar, chiar dacă nu sunteți de acord, chiar dacă veți cere banarea, chiar dacă mă veți bănuși că sunt vreo broscuță țestoasă, nu am ce face, mai sunt și alți cititori, care caută adevărul și cred din toată inima lor că acesta se află la Sfinții Părinți. Ei sunt interesați cu adevărat de acest subiect.

Mă iertați dacă v-am supărat. Am încercat să scriu cu dragoste, dar adevărata dragoste este la cel smerit. Adevărata dragoste se află în smerenia lui Hristos.

Lui mă rog să ne mântuiască pe amândoi întru adevăr, și pe toți ostenitorii acestui forum.

Eram dator dumneavoastră cu un răspuns, și lui Hristos cu slujirea adevărului.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr. 10 Încercând ce este bineplăcut Domnului. 11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.



#331



20.02.2016, 00:39:55

[ahilpterodactil](#)  
Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015  
Mesaje: 744



Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu**

*La idee se poate ajunge pe calea ratiunii, fenomenele sunt legate de lumea nesigură a simturilor.  
Dar prin simtire ne-a atacat și ne-a robit diavolul.*

Domnule doctor, va atrag respectuos atenția asupra unei posibile confuzii conceptuale datorate unor termeni asemanatori: simturi și simtire.

Nu se poate ca dvs., care sunteți medic, să nu știți că simturile se referă la cunoașterea directă, imediată a stimulilor fizico-chimici, prezenți în contact hic et nunc cu organele de simț (analizatori). Când spunem simturile ne gândim la: văz, auz, pipăit, gust, miros etc., prin care mintea omului cunoaște proprietățile elementare, concrete ale obiectelor și fenomenelor cu care vine în contact direct, ne-mijlocit.

Acest palier al cunoașterii este radical diferit de cel cognitiv-intelectual, unde cunoaștem însușiri abstracte iar nu concrete, ale stimulilor cu care nu suntem în contact direct (și cu care nu vom putea fi, uneori, niciodată), prin operații cognitive complexe de abstractizare, generalizare etc. (iar nu prin analiza și sinteza senzorială).

Simțirea se referă la cu totul altceva. De data aceasta nu e vorba despre cunoaștere, ci mai ales despre rezonanță afectivă la datele oferite de cunoaștere (fie ea senzorială ori intelectuală).

Pe scurt si pe grai simplu, simtire inseamna lumea trairilor afective: emotii, sentimente, afecte etc.

Exemple:

1) Prin intermediul simturilor cunosc ca gustul acestui ceai aflat in dreapta mea acum este dulce-acrisor.

2) Simtirea mea e trezita placut de acest gust (imi place ceaiul, am o emotie pozitiva, de satisfactie) precum si de gandul ca un ceai cald de tei la aceasta ora imi aduce liniste pentru un somn odihnitor. Ce-i drept, tot simtirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!....:)

Vedeti asadar, ca intre simturi si simtire e o diferenta considerabila si, ca urmare, ar fi bine sa revizuiti afirmatiile. Ca doara ucenicii lui Arsenie Boca nu sunt in inselare, nu-i asa, doar pentru ca l-au vazut cu ochii, l-au pipait cu mainile, l-au auzit cu urechile. Ci, poate, mai degraba pentru ca au reactionat emotional la mesajul lui preotesc, duhovnicesc. Cu mentiunea ca acesta nu constituie un argument in sprijinul defaimarii Parintelui, deoarece, cum insusi spunea, in mintea stramba si lucrul drept se stramba.....:)

Va doresc toate cele bune!

Last edited by *ahilpterodactil*; 20.02.2016 at 00:43:20.



#344



20.02.2016, 04:09:28



[Dr. Victor Ardeleanu](#)   
Member

Data înregistrării: 31.05.2015  
Religia: Ortodox  
Mesaje: 96

**Așa da, în sfârșit un dialog real: despre simțuri și simțire**

I) AȘA DA, ÎN SFÂRȘIT UN DIALOG REAL: DESPRE SIMȚURI ȘI SIMȚIRE

Citat:

În prealabil postat de **ahilpterodactil**

*Domnule doctor, va atrag respectuos atentia asupra unei posibile confuzii conceptuale datorate unor termeni asemanatori: simturi si simtire.*

*Ce-i drept, tot simtirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!....:)*

*Vedeti asadar, ca intre simturi si simtire e o diferenta considerabila si, ca urmare, ar fi bine sa revizuiti afirmatiile. Ca doara ucenicii lui Arsenie Boca nu sunt in inselare, nu-i asa, doar pentru ca l-au vazut cu ochii, l-au pipait cu mainile, l-au auzit cu urechile. Ci, poate, mai degraba pentru ca au reactionat emotional la mesajul lui preotesc, duhovnicesc. Cu mentiunea ca acesta nu constituie un argument in sprijinul defaimarii Parintelui, deoarece, cum insusi spunea, in mintea stramba si lucrul drept se stramba.....:)*

*Va doresc toate cele bune!*

După Sfinții Părinți mișcările sufletului sunt trei:



- mintea (pătimitoare și înțelegătoare);
- rațiunea (rostită și lăuntrică);
- simțirea (sensibilă și înțelegătoare).

Prin acestea omul unește în sine, în mod înțelegător făptura cu Dumnezeu.

Simțirea are ca bine al ei plăcerea și ca rău al ei durerea.

Plăcerea și durerea influențează prin simțuri sufletul.

Dacă omul se hotărăște să slujească sieși prin egoism, își pune mintea în slujirea simțirii (fugind de durere și căutând ahtiată plăcerea). Atunci mintea lui devine trupească.

Dacă vrea să slujească lui Dumnezeu prin dumnezeiescul dor, își pune mintea în slujirea înțelepciunii (luptând cu plăcerea prin înfrânare și cu durerea prin răbdare). Aceasta se cheamă curățirea de patimi. Apoi urmează iluminarea, în care simțurile descoperă rațiunile dumnezeiești din creație. Apoi urmează desăvârșirea, în care mintea se desprinde și de creația sensibilă, și de cea inteligibilă, odihnindu-se în Creator.

Simțurile sunt cele care fac legătura dintre minte și exterior, prin organele simțurilor. Simțirea este mișcarea minții care o face să ia legătura cu exteriorul prin simțuri. Ea este sensibilă, sau inteligibilă, după cum ați remarcat și dvs.

Simțirea slujește în curățirea minții ca să înțeleagă unde este durerea și plăcerea și să se antreneze prin răbdare și înfrânare.

Simțirea slujește în iluminare minții ca să ia legătura cu rațiunile dumnezeiești ale lumii văzute.

Simțirea se odihnește în desăvârșire.

Simțirea minții este alt ceva, ea este vederea lucrurilor nevăzute, auzirea celor neauzite, gustarea celor negustate, pipăirea celor nepipăite, mirosirea bunului miros de mireasmă duhovnicească, este experiența energiilor necreate. Se numește simțire alegoric, dar nu este simțirea. Se numește așa, pentru că omul nu are cuvinte ce pot exprima experiențele lăuntrice.

Problema apare când plăcerea (mișcarea naturală sădită de Dumnezeu în om pentru a se apropia de El și astfel a căpăta asemănarea ce l-ar face fericit), din ispita celui rău (care lucrează prin simțire), omul și-o mută de la Hristos către sine.

Fiindcă este suflet și trup, omul se îndulcește de sine în două feluri:

- sufletește prin simțirea inteligibilă (prin slavă deșartă, plăcându-i de sine însuși și de stările lui);
- trupește prin simțirea senzuală (prin desfrânarea în orice fel de simțuri).

Ucenicii părintelui Arsenie Boca au fost capturați de sfinția sa prin simțire și prin gândire (aceea ce slujește simțirii, iar nu înțelepciunii):

- prin simțirea sensibilă: hipnoză, ochi fulgerători, ochi frumoși albaștri, fotografiile între amfore, programe TV laudative, minuni spectaculoase de la Prislop, fotografiile care plâng, chipul lui pe mămăligă și beton, vise și vedenii, etc.

- prin simțirea inteligibilă: acțiunea duhurilor ce stârnesc simțiri de sine umilicioase, plăcere de sine, mimarea liniștii, păcii (toate părate, ce se produc în suflet prin înșelare). Părerea de sine dulce că ești cineva pentru că faci pelerinaje la Prislop și citești cu râvnă *Cărarea Împărăției*.

*Cărarea Împărăției* te învață tocmai să slujești îndulcirii de sine, de exemplu:

- 1) îndulcirea trupească, prin faptul că vrea să ne convingă că bărbatul este poligam din fire, făcut a se aventura cu prima ieșită în cale;

- 2) sufletească: că dacă ai parcurs antropologia (bazată pe genetică eronată și pe ideea eretică a hristosului androgen) Părintelui Arsenie Boca ești marele cunoscător al misterului lumii.

Din plăcerea dulce de sine provocată la Prislop, apare apoi îndulcirea cu ideea că te mântuiești cu siguranță fiind ocrotit de cel mai mare sfânt al tuturor timpurilor, ce oferă mântuire fără suferință, doar fiindcă faci pelerinaje la el și îi citești cărțile etc.

Când mintea omului nu mai caută ca scop principal adevărul în toate (astfel ca simțirea să o folosească exact ca pe o unealtă de sesizat rațiuni duhovnicești în creație pentru a se uni cu Dumnezeu), a căzut în robia simțirii.

Atunci nu mai luptă cu plăcerea prin înfrânare și cu durerea prin răbdare (pentru Hristos), ci dorește să:

- 1) scape de durere;
- 2) să-și găsească plăcerea confortului prin rezolvarea problemelor (prin minuni);
- 3) sau să se încânte de simțirile "înalte" și „umilicioase”, prin lacrimile otrăvitor de dulci de la mormântul Părintelui Arsenie Boca.

Duhurile de la Prislop îi slujesc cu râvnă să obțină toate acestea tocmai ca să-l facă să uite de pocăință și de adevăr (abătându-l de la Dreapta Credință și Dreapta lucrare exact prin învățăturile celui înșelat de ele, numit Părintele Arsenie Boca și îngropat la Prislop).

Duhurile amăgitoare îl rezolvă trupește pe om și îi lasă pe mai departe mintea roabă simțirii, ba îi mai sugerează și plăcerea sufletească de sine că este un semi sfânt, părtaș la marea sfințenie a Părintelui Arsenie Boca.

Astfel duhurile care l-au înșelat pe Părintele Arsenie Boca cât a fost în viață, prin simțirea vedeniilor și prin plăcerea de sine (că este un sfânt savant de geniu), continuă să înșele pe cei care merg la Prislop sau se încântă de Cărarea Împărăției, tot prin simțire.

Ele abat mintea de la înțelepciunea pocăinței care ne spune: răbdați durerea, osteniți-vă, înfrânați-vă și bucurați-vă de adevăr, nu fiți robi minunilor, ci lui Hristos... pe Cruce... ca să înviați împreună cu El!

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.10 Încercând ce este bineplăcut Domnului.11 Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.



#345



20.02.2016, 04:10:07



[Dr. Victor Ardeleanu](#)  
Member

Data înregistrării: 31.05.2015  
Religia: Ortodox  
Mesaje: 96

## Așa da, în sfârșit un dialog real: despre simțuri și simțire 2

Ca să fie clar, voi face o paralelă cu exemplul dat de dvs.:

Citat:

În prealabil postat de [ahilpterodactil](#)

*Exemple:*

1) Prin intermediul simturilor cunosc ca gustul acestui ceai aflat in dreapta mea acum este dulce-acrisor.

2) Simtirea mea e trezita placut de acest gust (imi place ceaiul, am o emotie pozitiva, de satisfactie) precum si de gandul ca un ceai cald de tei la aceasta ora imi aduce liniste pentru un somn odihnitor.

*Ce-i drept, tot simțirea e strabatuta si de o unda negativa, anume ca din pricina ceaiului sorbit cu nesat o sa fac la noapte pipi in pat. Si abia am schimbat asternuturile!.....:)*

- 1) Prin intermediul simțurilor cunosc că:
- Părintele Arsenie Boca a pictat eretici ca sfinți și a propovăduit uniatismul la așezământul de la Drăgănescu;
  - Părintele Arsenie Boca avea ochi albaștri și vicleni, prin care semăna cu hipnotizatorii;
  - Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine ca Mântuitorul lumii, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Vasile cel Mare și că a dedicat așezământul de la Drăgănescu sieși și familiei Maicii Zamfira.
  - Etc.

2) Simțirea mea este trezită neplăcut de aceste vederi precum și de gândul trist că un ieromonah Ortodox căldicel s-a lăsat înșelat, chinându-se toată viața prin părerea de sine.

Ce-i drept, simțirea este străbătută și de o undă pozitivă, și anume că prin sorbirea cu nesat a învățăturilor sfinției sale, pusă în lumina Sfinților Părinți, o să evacuez din mine orice dorință de părere de sine, ca pe un fluid toxic, ca să nu pățesc la fel, ca preacuvioșia sa, pentru a nu murdări haina cea albă a pocăinței dobândită prin Sfânta Spovedanie și Învățăturile Sfinților Părinți [de care nu sunt vrednic, căci e harul lui Dumnezeu dat celui mai mare păcătos al tuturor timpurilor (printre altele și pentru că a crezut o dată și a spus public la oameni, că Părintele Arsenie Boca ar fi "Sfântul Ardealului". Lucru pentru care îmi cer iertare de la toți și mai ales lui Hristos)].

Toate cele de mai sus sunt sinteză din:

- Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul (*Răspunsuri către Talasie, Ambigua*);
  - Sfântul Cuvios Ioan Damaschin (*Dogmatica*).
  - Sfântul Ierarh Grigorie Palama (*Omilie la Nașterea Maicii Domnului*).
- aplicate la fenomenul Prislop.

Iată acum un mic fragment din Ambigua, legat de cele discutate mai sus:

### *13. Cum și câte sînt mișcările sufletului.*

*Luminați de har, sfinții au cunoscut că sufletul are trei mișcări generale, adunate într-una : cea după minte, cea după rațiune, cea după simțire. Cea dintâi e simplă și cu neputință de tâlcuit; prin aceasta, sufletul mișcîndu-se în chip neînțeles, în jurul lui Dumnezeu, nu-L cunoaște în nici un fel, din nimic din cele create, pentru faptul că întrece toate. A doua determină după cauză pe Cel necunoscut; prin aceasta sufletul, mișcîndu-se în chip firesc, își adună prin lucrare ca pe o știință toate rațiunile naturale ale Celui cunoscut numai după cauză, rațiuni ce acționează asupra lui ca niște puteri modelatoare. Iar a treia e compusă ; prin ea sufletul, atingînd cele din afară, adună la sine, ca din niște simboluri, rațiunile celor văzute 96. Prin acestea ei au străbătut cu măreție, folosind modul adevărat și lipsit de greșeală al mișcării celei după fire, veacul de față al ostanelilor. Simțirea, care a reținut numai rațiunile duhovnicești ale celor sensibile, au ridicat-o simplu, prin mijlocirea rațiunii, la minte ; rațiunea, care a adunat rațiunile lucrurilor, au unit-o, printr-o chibzuială unică, simplă și neîmpărțită, cu mintea; iar mintea, care s-a izbăvit prin purificare de mișcarea în jurul tuturor lucrurilor, ba s-a odihnit chiar și de lucrarea firească din ea, au adus-o lui Dumnezeu. Adunîndu-se astfel în întregime la Dumnezeu, s-au învrednicit să se unească întregi cu Dumnezeu întreg, prin Duh, purtînd, pe cît este cu putință oamenilor, întregul chip al Celui ceresc și atrăgînd așa de mult în ei înfățișarea dumnezeiască, pe cît de mult erau atrași ei, s-au unit cu Dumnezeu, dacă este îngăduit să se spună astfel 97.*

*Căci se zice că Dumnezeu și omul își sînt unul altuia modele 98. Și așa de mult S-a făcut Dumnezeu omului om pentru iubirea de oameni, pe cît de mult omul, întărit prin iubire, s-a putut îndumnezei pe sine, lui Dumnezeu; și așa de mult a fost răpit omul prin minte de Dumnezeu spre cunoaștere, pe cît de mult omul a făcut arătat pe Dumnezeu, Cel prin fire nevăzut, prin virtuți". [...]*

*Și chiar dacă sfinții au fost mișcați uneori spre vederea lucrurilor, n-au fost mișcați să le privească și să le cunoască în mod principal pe acelea însele, în chip material, ca noi, ci ca să laude în chip felurit*

pe Dumnezeu, Care este și Se arată prin toate și în toate, și să-și adune lor multă putere de minunare și pricină de slavoslovie 101. Căci primind de la Dumnezeu un suflet care are minte, rațiune și simțire — adică, pe lângă simțirea înțelegătoare, și pe aceasta sensibilă, precum pe lângă rațiunea lăuntrică și pe cea rostită, iar pe lângă mintea înțelegătoare și pe cea pătimitoare pe care o numesc unii și capacitatea animalului de a primi chipuri, potrivit căreia și celelalte animale se cunosc unele pe altele, ne cunosc pe noi și locurile ce le-au străbătut; în legătură cu care stă simțirea, cum zic cei cunoscători în acestea, care e un organ de percepere a chipurilor — au socotit că lucrările acestora se cuvine să le închine nu lor înșiși, ci lui Dumnezeu care li le-a dat, pentru Care și din Care sînt toate 102. [...]

Căci ce câștig i-ar veni, și-au spus poate cugetînd în ei înșiși, celui care, nefîindu-și cauza sa în ceea ce privește existența, s-ar mișca spre sine însuși sau spre altceva decît spre Dumnezeu, odată ce nu-și poate adăuga sieși de la sine sau de la altceva afară de Dumnezeu nimic la rațiunea existenței ? 105 De aceea s-au învățat ca mintea lor sa cugete numai la Dumnezeu și la virtuțile Lui și să caute în chip necunoscut numai spre slava negrăită a fericirii Lui; rațiunea să li se facă tălmăcitoare și lăudătoare a celor înțelese și să stabilească în chip drept modurile care o unesc cu acelea ; iar simțirea, înnobilită prin rațiune, cunoscând chipurile diferitelor puteri și lucruri din univers, să vestească pe cît e cu putință sufletului, rațiunile din lucruri. Astfel, cîrmuind prin minte și rațiune înțelepțește sufletul ca pe o corabie, au străbătut cu tălpi neudate calea fluidă și nestatornică a vieții, care poartă pe om mereu în altă direcție și inundă simțirea ,08.

Efeseni 5:9 Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.<sup>10</sup> Încercând ce este bineplăcut Domnului.<sup>11</sup> Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.



#338



20.02.2016, 01:26:09

[ahilpterodactil](#)  
Senior Member

Data înregistrării: 02.11.2015  
Mesaje: 744



Citat:

În prealabil postat de **Dr. Victor Ardeleanu** >

*Ți-ai păzit simțurile tale cele din afară ca să nu-și dobândească dulcelele cele simțite;*

Asta da, in acest sens.

Crezusem ca initial v-ati referit la afectivitate.



## VII. VĂDIREA SURSEI VEDENIILOR

*Moto: 65. Mișcările de la arătare sunt semnele celor dinlăuntru, precum roadele produse sunt semnele unor pomi necunoscuți. 66. Cuvintele și faptele vădesc pe fățarnic și scot la arătare pe prorocul mincinos ascuns.*<sup>409</sup>

<sup>409</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia, sau culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși*, Volumul IV, Ed. APOLOGETICUM, <<http://zona4.arhiva-ortodoxa.info/>>

*Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*<sup>410</sup>

*A venit odată la Drăgănescu un ierarh de la Patriarhie, care i-a poruncit Părintelui Arsenie să șteargă imaginile neortodoxe pictate în biserică. Părintele Arsenie i-a dat scule să șteargă ce nu-i convine, căci, zicea Părintele: "n-am pictat nimic, decât cu poruncă de Sus, pentru catehizarea poporului, care zace în întuneric". De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe care îi picta.*<sup>411</sup>

Vedem, așadar, că aceasta nu a fost o lucrare strict a Părintelui Arsenie Boca, izvorâtă din egoism sau dragoste trupească de sine și admirație față de propria față. Ea i-a fost insuflată de la vameșii văzduhului:

*Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.*

Adică sus, de unde avea Părintele Arsenie Boca vedeniile și descoperirile. Aceasta este evident din roadele acestor vedenii care sunt nu numai urâte, dar și înșelate, propovăduind erezii.

Analizând, așadar, cum este pictura Părintelui Arsenie Boca, vom descoperi și de unde proveneau vedeniile sfinției sale și cine erau „sfinții” pe care îi picta și cu care vorbea. Mai mult, va fi pentru noi evident și dacă celelalte învățături (scrise) ale sfinției sale au fost sau nu Ortodoxe, dacă putem sau nu a le urma, fiind insuflate de același duh și având același mesaj ca și cele pictate, doar că cele din urmă au fost prelucrate printr-o experiență și meditație stăruitoare în ele de toată viața:

*Pentru că pictura bisericii de la Drăgănescu are o desăvârșită asemănare cu Părintele nostru Arsenie, suntem deplin îndreptățiți să credem că aceasta ne vorbește și ne va vorbi de acum înainte, pentru totdeauna în locul Sfinției Sale*<sup>412</sup>.

După cum vedem, biserica de la Drăgănescu nu seamănă cu Maica Domnului, cum ar trebui, ci cu Părintele Arsenie Boca. Prin ea nu ne vorbește Hristos, ci acela care s-a pictat pe sine în locul Mântuitorului.

Aceasta nu este o frază metaforică, nu este o figură de stil, ci surprinde esența picturii de la Drăgănescu. Pentru aceasta vă recomandăm să priviți fără prejudecată studiul de mai jos, să vă convingeți că biserica de la Drăgănescu este pictată de autorul ei cu diferite fotografii despre sine ale sfinției sale din diferite etape ale vieții. Este impresionant că nici o fotografie ce ne-a rămas cu sfinția sa nu lipsește de pe pereții bisericii. Se pictează ca Sfântul Vasile cel Mare, ca Sfântul Paisie de la Neamț, ca Sfântul Ioan Botezătorul, ca Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca Sfântul Mucenic Nestorie și în foarte multe locuri ca Mântuitorul lumii. Mesajul este cam așa: eu (autorul picturii) țin locul Atotțiitorului.

Așadar, dacă vrem să-l cunoaștem cu adevărat pe preacuvioșia sa, să studiem tablourile din ea, să le comparăm cu Sfintele Icoane (cu teologia și canoanele lor insuflate de Sfântul Duh). Dacă vor fi la fel să le cinstim, dacă cele dintâi vor fi doar altfel (din neștiință) să le dezvăluim greșelile și să nu le repetăm, ca să nu cădem din har, însă, dacă cumva... se vor împotrivi Adevărului... să înțelegem că și Părintele și duhul

---

<0.upload/carti/Carti%20de%20la%20Biblioteca%20Teologica%20Digitala%20-%20Apologeticum/filocalia%2003.pdf>>, joi, 1 octombrie 2015, <sup>4</sup>2005, p. 24.

Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările noastre cu **caractere aldine, îngroșate**. Când editorul original, de unde preluăm textul, are și el accentuările lui, se redau tot cu **caractere aldine, îngroșate**, iar evidențierile noastre (peste ale lui) se marchează prin **caractere subliniate**.

<sup>410</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

<sup>411</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

<sup>412</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic"*, Deva, 2005, 193.

Această frază este chiar concluzia cărții, noi suntem de acord cu ea, mai puțin cu *Sfinția Sa* deoarece S MARE trebuie păstrat, în chip Ortodox doar pentru Dumnezeu și Maica Domnului. Am spune, mai potrivit, *sfinția sa*.

ce l-a inspirat nu sunt după voia lui Dumnezeu și cu milă înțelegătoare, dar și cu tărie, să le respingem fățiș, ca să nu ne pierdem mântuirea.

Pentru a vedea ce duh le insufla, ne rugăm Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul să ne descopere:

*Dar pentru cel ce vrea să vadă, cuvântul Scripturii indică aici două persoane și două case, pe care le desființează secera. Căci se zice: "Și va intra în casa furului și în casa celui ce jură strâmb în numele Meu". Prin cele două persoane a indicat cele două lucrări generale ale amăgirii diavolești, care le cuprind pe toate celelalte, sau cele două moduri ale lucrărilor. Iar prin cele două case a indicat cele două dispoziții generale ale omului, favorabile rătăcirii, care le conțin pe toate celelalte. De pildă când cel rău răpește prin vicleșugul amăgirii cunoștința înăscută a firii despre Dumnezeu, atrăgând-o spre sine, e "fur", întrucât încearcă să se facă stăpân peste închinarea datorată lui Dumnezeu, sau cu alte cuvinte abate vederea mintală a sufletului de la rațiunile duhovnicești din fapte și circumscrie puterea cugetării numai la privirea înfățișării din afară a lucrurilor sensibile. Iar când abuzează de mișcările firești, atrăgând puterea de activitate a sufletului în chip sofisticat spre cele contrare firii și prin cele părute bune ispitește prin plăcere dorința sufletului spre cele rele, "jură strâmb" pe numele Domnului, ducând sufletul amăgit spre alte lucruri decât spre cele făgăduite. Deci este "fur" fiindcă răpește la sine cunoștința firii, având drept casă dispoziția iubitoare de neștiință a celor amăgiți. Și "jură strâmb", fiindcă înduplecă puterea de activitate a sufletului să se ostenească zadarnic cu cele contrare firii, având drept casă dispoziția iubitoare de păcat a voii celor care îl ascultă (22).<sup>413</sup>*

Am văzut că Biserica de la Drăgănescu suferă, de la izvor, de o concepție eretică despre Sfintele Icoane și anume că **Chipul bisericesc al Pantocratorului caută, cum cere Hegel în Estetica lui, un chip universal al omului, al tuturor oamenilor, de toate neamurile și Domnul Hristos seamănă cu pictorul și cu naționalitatea lui** (spre deosebire de dogma Ortodoxă a Sfintelor Icoane care ne învață că **Sfintelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele**). **De aici esența egoistă a lucrării, pe care o recunosc, fără să înțeleagă** chiar ucenicii preacuvioșiei sale:

*Călugărul pictat la intrare, pe peretele din stânga al bisericii din Drăgănescu - răstignit pe cruce, către care strigau potrivnicii: „Rabzi ca un prost!” este o imagine a Părintelui Arsenie<sup>414</sup>.*

Ca și celelalte lucrări ale sfinției sale au ca origine amăgirea din neascultare, bazată pe părerea de sine sădită într-o singurătate nesfătuită și încrederea în vedeniile amăgitoare diavolești. Și aceasta o recunosc, fără să vrea, ucenicii săi, sfinția sa, fără să-și dea seama, ba chiar și demonii, siliți de puterea de sus, chiar în vedeniile consemnate de el:

*Cât am petrecut a Sfântul Munte, mi-am îndeplinit un plan bine stabilit de la început, pe trei palete:*

<sup>413</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 389-340.

<sup>414</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

1. lupta duhovnicească pentru desăvârșire<sup>415</sup>, prin căutarea unui duhovnic și dialogul cu mai mulți călugări îmbunătățiți. Am cunoscut pe Părintele Nicodim, pe Părintele Porfirie<sup>416</sup>, pe Părintele Arsenie Mandrea<sup>417</sup>, starețul de la Prodromul, schitul nostru românesc, care stă pe teritoriul Marii Lavre și este sub ascultarea ei, pe Părintele Dometie Trihenia și Spiridon de la chilia Sfântului Ipatie<sup>418</sup>. Am fost și la Lacu, și la Colciu. **Dar mai ales am petrecut singur în preajma peșterii Sfântului Athanasie<sup>419</sup>;**

2 - cercetarea picturilor și a icoanelor cu ochiul de profesionist, nu doar ca un creștin închinător la icoane; nu mai sunt meșteri cum au fost odată, și **nu am avut de la cine învăța ceva în plus față de ce știam din țară<sup>420</sup>.**

3 - cercetarea manuscriselor românești din depozitul bibliotecii de la Prodromul și copierea unor Sfinți Părinți, pe care le-am și adus, și eu și Părintele Serafim, și i le-am dat Părintelui Dumitru Stăniloae ca să le folosească la editarea Filocaliei Românești<sup>421</sup>.

---

<sup>415</sup> De ce a căutat, oare, desăvârșirea și nu să pună început bun de pocăință, cum ar fi făcut-o orice creștin smerit, dar mai ales cel ce dorește să devină călugăr?

După cum spunea Sfântul Simeon al Tesalonicului călugăria este Sfânta Taină a Spovedaniei neîncetate:

Capitolul 52 *Cum că cinul călugăresc la pocăință se cuprinde, și pentru ce se cheamă cin îngeresc și îmbrăcăminte de pocăință, și care este puterea acestuia*

Într-această pocăință și prea sfântul cin al călugărilor se cuprinde, care este și se numește îngeresc, deoarece călugării se fâgăduiesc a păzi și a urma curăției, neaverii, cântărilor, rugăciunilor, ascultării și îngerilor. Iar îmbrăcăminte a pocăinței se numește, pentru că călugărul cu acea taină se îmbracă pentru plângerea păcatelor. Fiindcă cinul călugăresc este smerit, simplu, lepădându-se de toate podoabele omenești, ca unul ce nu se amestecă nici cu griji, nici cu fapte, nici cu cuvinte lumești, ci mai ales fuge de dânsule. Căci acesta este semnul vieții celei mai presus de lume, care învață cum că cele văzute sunt stricăcioase și toate cele omenești trec, și cugetă și se lipsește de înțelepciunea cea de sus și își aduce aminte de moarte și de sfârșitul cel de aici. De aceea este și negru, de vreme ce-și aduce aminte de moarte și de plâns, și nu viețuiește într-această lume, ci dorește altă viață nestricată și către aceea se silește să ajungă. Drept aceea oricare va fi călugăr adevărat, după cum învață Pavel, el iubește pe Hristos și nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Hristos, și dorește a muri și a fi împreună cu Hristos. Aceasta o arată aievea fugind în munți, în pustii, în mănăstiri pentru Hristos, și se nevoiește a fi una cu Hristos, pentru ca să locuiască întru Hristos cu Părintele și cu Duhul. Drept aceea și urmează în toate vieții lui Hristos. Se smerește, viețuiește întru sărăcie și supunere, de nimic nu se îngrijește din cele de aici, se răstignește lumii și se fâgăduiește a-și păzi fecioria, a nu agonisi nimic și a se îndeletnici în posturi, rugăciuni și privegheri, și până la moarte a petrece întru acestea și într-altele asemenea, răbdând pentru Hristos pe toate, care toate sunt ale pocăinței lucruri. Acestea și fiecare credincios este dator a le păzi, afară numai de feciorie, care se cuvine călugărilor, căci numai călugării sunt mai cu seamă datori a o păzi. Iar și cei din lume, care încă nu s-au căsătorit, și fiecare ce s-a fâgăduit a păzi aceasta și tot creștinul, mai cu seamă cel căzut în păcate (și cine este care să nu fi căzut nicidecum?) este dator a urma vieții lui Hristos și a face lucrurile pocăinței. Botezătorul, cel care e mai întâi după Ilie, închipuind cinul călugăriei, a învățat zicând: „Faceți roduri vrednice de pocăință, și pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor”; și pe fiecare în parte îl învață a vieții după cum se cade.

Sfântul Simeon ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI, *Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, după principii puse de Domnul nostru Iisus Hristos și urmașii Săi*, Volumul I, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, s.l., 2002, p. 101.

<sup>416</sup> Cât de îmbunătățiți au fost Părinții Porfirie și Dometie, se observă în vedenia treptelor.

<sup>417</sup> Tot în vedenia treptelor observăm că cei trei nu și-au descoperit ispita acestui stareț și duhovnic al lor.

<sup>418</sup> De Părintele Antipa Dinescu, tocmai starețul chiliei Sfântul Ipatie, cel care a încercat să-l smerească, nici nu pomenește măcar.

<sup>419</sup> Unii zic că de la rugăciune vine înșelarea. E o greșeală însă. Înșelarea vine de la rânduiala-de-sine [idioritmie], iar nu de la rugăciune.

Sfântul Siluan ATHONITUL, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*,

[https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user\\_id=10373037&uak=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ](https://www.scribd.com/document/downloads/direct/124818895?extension=pdf&ft=1433881099&lt=1433884709&user_id=10373037&uak=bnFeSyKvgPsW9Z7uOmOFFgimqtQ), miercuri, 10 iunie 2015, p. 25.

Vedem, așadar, că deoarece a căutat desăvârșirea și nu pocăință, în această „paletă” a avut un mare eșec.

<sup>420</sup> Pentru că nu a mers cu evlavie și uimirea ce se cădea atunci când vezi capodoperele iconografice din Sfântul Munte (cum vom vedea mai jos că este recomandat oricui dorește a deveni iconar), ci a cercetat cu ochi de profesionist, influențat de școala apuseană, atât prin formarea din familia sa mixtă (dar mai mult greco-catolică, deoarece și mama sfinției sale avea o evlavie axată pe performanță și arătări), cât și prin Facultatea de pictură, Belle Arte, nu s-a putut folosi nici de această „paletă”.

<sup>421</sup> După cum am văzut, contribuția la Filocalie a Părintelui Arsenie Boca a fost predominant financiară și parțial de dactilograf. Puținul timp acordat copierii de manuscrise (din cele 66 de zile cât a stat și nu a vizitat Mănăstirile din Sfântul Munte, o parte le-a cheltuit spre a copia cu ochi de profesionist modele, altă parte ca să lucreze fizic pentru a avea aprobarea copierii manuscriselor, dar cea mai mare parte a stat în singurătate căutând desăvârșirea prin vedenii) a făcut să aducă puține cuvinte filocalice, în românește. Mult mai mare contribuție a avut Părintele Stareț al Sfintei Mănăstiri Sâmbăta de sus, Serafim, care a stat un an de zile în Sfântul Munte pentru a fi în ascultare și a copia manuscrise, în chip neîmprăștiat. Dar meritul adevărat al Filocaliei îl are Părintele Profesor Dumitru Stăniloae care a tâlcuit-o din limba greacă, de manuscrisele aduse românești

Intervin aici și spun că această discuție a avut loc chiar în București, în casa de pe strada Doctor Toma Petrini, în care locuia Părintele Arsenie. [din păcate, vedem că în toate cele trei „palette” ale planului „bine stabilit” a avut eșecuri. Dar cel mai mare a fost în lupta pentru desăvârșire, nefiind duhovnicească, neplecând de la curățire, apoi prin iluminare ci țintind direct desăvârșirea. Ar fi reușit, poate, dacă ar fi avut stabilite în minte principiile indispensabile acestei lupte datorite nouă chiar de Domnul nostru Iisus Hristos: *Luc 2:51 Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Luc 10:16 Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine. Ioan 15:10 Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. - n.n.] [...]*

Știi ca ești fecior si că nu te-ai atins de femei dar ești mândru ca ești pictor și că ai tăiat cadavre la facultatea de medicină din București<sup>422</sup>

Iată cum ar fi trebuit să se pregătească, dacă ar fi vrut să fie iconar Ortodox (vom îngroșa cele pe care nu le-a făcut Părintele Arsenie Boca – n.n.):

**„ÎNDRUMĂRI CĂTRE CEL CE VOIEȘTE A DEPRINDE MEȘTEȘUGUL ZUGRĂVIEI**

*Cel care voiește a deprinde meșteșugul zugrăviei, mai întâi să se călăuzească singur desenând simplu și fără măsuri câtăva vreme, pentru ca să capete (o oarecare) îndemânare și să se arate priceput.*

*Apoi să se facă pentru el rugăciune către Domnul Iisus Hristos, (în ziua de Paști, după slujba vecerniei, în prezența meșterilor și calfelor. I Ucenicul să se închine) înaintea icoanei Născătoarei de Dumnezeu, (numită) „Povățuitoarea”, iar preotul, dând binecuvântarea („Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă fie”), să rostească (rugăciunile obișnuite:) „împărate ceresc... (Sfinte Dumnezeule... slavă... si acum... Prea sfântă Treime... Doamne, miluiește (de trei ori), slavă... și acum... Tatăl nostru...” și aceste tropare:)*

*„Mute să fie buzele păgânilor [care nu se închină cinstitei icoanei tale, cea zugrăvită de sfântul apostol și evanghelist Luca, ceea ce se cheamă Povățuitoarea]”<sup>2</sup>.*

*„Schimbatu-Te-ai la față în munte [Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină slavă Ție]”<sup>3</sup>.*

**Apoi (preotul), făcând semnul crucii deasupra capului ucenicului, să zică cu glas:**

**„Domnului să ne rugăm.**

*Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Care nemărginit ești cu firea dumnezeirii și pentru mântuirea oamenilor, în vremile acestea mai de pe urmă, Te-ai întrupat în mod tainic din Măria Fecioara și de Dumnezeu Născătoarea și ai socotit vrednic lucru să fii zugrăvit; Care singur chipul preacuratei feței Tale l-ai zugrăvit în prea cinstita mahramă, și printr-înșă ai vindecat boala eparhului Avgar și sufletul lui l-ai luminat spre cunoștința Ta, a adevăratului Dumnezeului nostru; Care prin Duhul Tău cel Sfânt l-ai înțelepțit pe dumnezeiescul apostol și evanghelist Luca a-i zugrăvit chipul preacuratei Maicii Tale, care Te poartă pe Tine ca pe un prunc într-ale ei brațe și-i zice lui [binecuvântându-l:] „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”; însuși, Stăpâne, Dumnezeule al tuturor, luminează, înțelepțește sufletul, inima și cugetul robului tău... (cutare); și mâinile lui le îndreptează fără de prihană și prea bine a zugrăvit chipul asemănării Tale și al preacuratei Maicii Tale și al tuturor sfinților, întru a Ta slavă și întru strălucirea și înfrumusețarea sfintei Tale biserici și spre iertarea păcatelor celor ce cu cinstire cuviincioasă le aduc acestora închinăciune și cu bună cucernicie le sărută, și cinstirea la cel înfățișat o înaltă; [deci, dacă e pictat Părintele Arsenie Boca ca Hristos, cinstea lui Hristos este înălțată Părintelui Arsenie Boca – n.n.] și-l izbăvește pe dânsul de toată diavoleasca uneltire, sporind în toate poruncile Tale, prin mijlocirile preacuratei Maicii Tale, ale sfântului slăvitului apostol și evanghelist Luca și ale tuturor sfinților Tăi. Amin”.*

folosindu-se doar pentru comparație. La aceasta Părintele Arsenie Boca nu a putut să-l ajute, neștiind limba greacă, după cum mărturisește chiar preacuvioșia sa. De aceea și în această „paletă” a avut un eșec.

<sup>422</sup> Pr. Nicolae Zian STREZA, *Catisme Ale Părintelui Arsenie Boca Pe Muntele Athos*, Ed. „Credința strămoșească”, s.l., 2008, pp. 43-44, 181.



(Apoi) ectenia (Slavă... și acum... Doamne miluiește (de 3 ori) și otpustul (Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin).

Iar după rugăciune, (ucenicul) să se îndeletnicească cu de-amănuntul la măsuri și la chipuri, și astfel, desenând destulă vreme, cu socoteală ostenindu-se și cu dumnezeiescul ajutor, prea bine va pricepe, precum în chip practic am văzut-o la ucenicii mei. **De aceea, cu mult dor am însemnat (aci procedeul acesta), pentru ca – întru slava lui Dumnezeu – să-l înfăptuiască și cei întru Hristos frați ai mei, cei de un meșteșug cu mine, câți adică vor iubi cartea mea, și care să se roage pentru mine. Iar dacă vreun invidios și rău cu năravul ar osândi această osteneală a mea lipsită de răutate, unul ca acesta să știe că nu vatămă pe altcineva, fără decât numai pe sineși,** după cel care a zis: „Rău lucru este invidia, dar are și oareșce bun întru dânsa, ea topește ochii și inima celui care o are”. Pentru că eu — precum o cunoaște Domnul — nu am făcut aceasta pentru alta, fără decât numai având dorire ca să-l ajut — pe cât îmi este cu putință — pe prea îndemânatecul ucenicul acela, tot al acestui meșteșug, carele și mult dorește ca să dobândească această carte a mea și către carele, cu multă dragoste, îmi voi îndrepta și cuvântul meu.

**Cunoaște dară, o, ucenicule iubitor de învățătură, cum că de-ai voi cândva să te apuci de meșteșugul acesta, ți se cuvine ca să încerci [cu luare aminte ca] să afli vreun dascăl iscusit, pe care îl vei pricepe în scurtă vreme, dacă te va învăța precum am arătat mai înainte.**

**Iar de [ți se va întâmpla și] vei nimeri pe vreunul neînvătat și nemeșter, fă și tu precum [am făcut și] noi și caută ca să afli [biserici vechi, zugrăvite cu meșteșug, sau Icoane de dascăli învățați de la Sfetagora sau din Rusia, sau] oareșcare izvoade de la prea vestitul Manuil Panselinul [deci, nu la Belle Arte. Dacă în loc să dispretuiască pe iconarii din Sfântul Munte, Părintele Arsenie Boca ar fi stat câțiva ani să copieze cu osteneală Sfintele Icoane canonice și s-ar fi călăuzit după această Erminie și nu după Hegel, altfel ar fi arătat așezământul de la Drăgănescu și sfinția sa, pictând canonic, ar fi putut fi, poate, și canonizat, dacă ar fi renunțat și la vedenii și nu s-ar fi luat după ele – n.n.], și vreme destulă te ostenește la ele, schițând și desenând, în felul pe care ți-l vom arăta mai departe, până ce vei înțelege chipurile și măsurile acestuia. Apoi mergi la bisericile cele zugrăvite de dânsul, pentru ca să scoți copii sau izvoade, precum îți vom arăta.**

**Însă să nu faci lucrul tău prost și cum s-ar întâmpla, ci cu frica lui Dumnezeu și cu bună cucernicie, ca pe un dumnezeiesc lucru. Ia aminte dară [...] ca să nu cazi în greșala neevlaviei, de vreme ce, după cum zice (sfântul) Vasile cel Mare, „cinstea icoanei se aduce către întâiul chip”, așa și cea împotriva, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip (înfățișat) trece.**

Iar tu, o, iubite, ia aminte bine, necruțând osteneala, ci cu prea multă râvnă și hărnicie să te iscusești și deplin să înveți meșteșugul acesta, pentru că **fiind de la Dumnezeu dat și orându-it, acesta este dumnezeiesc lucru.** Și aceasta este tuturor arătată de multe altele, dar mai ales de închinata icoană cea nefăcută de mână, în care Însuși Dumnezeu-omul Iisus Hristos, înfățișându-și prea sfântul Său obraz, i-o trimise lui Avgar, pe dumnezeiasca Sa închipuire, cea întru sfânta mahramă. Și cum că și Preacuratei Maicii Lui se arată cu plăcere un lucru bun ca acesta, le este tuturor cunoscut, când ea îl binecuvânta pe apostolul Luca, grăindu-i: „Darul Celui născut din mine, prin mine, împreună cu el să fie”. Și nu numai aceasta, ci și de la minunile cele nenumărate pe care le săvârșiră și le săvârșesc sfintele icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu și ale sfinților celorlalți, se dovedește cum că lucrul acesta al meșteșugului zugrăviei este plăcut lui Dumnezeu.

**Pentru aceasta dară, câți cu bună cucernicie și cu râvnă lucrează lucrul acesta, iau de la Dumnezeu har și binecuvântare.**

**Iar câți pentru a banilor iubire, cu lăcomie, fără evlavie și cu nebăgare de seamă acesta, bine sa ia seama, aducându-și aminte de cea a Iudei, a iubitorului de arginți și a celor de un nărav cu dânsul chinuire în focul Gheenei, din care cu toții să fim izbăviți prin mijlocirea**

*rugăciunilor Născătoarei de Dumnezeu și prin ale Sfântului Apostol Luca și prin ale tuturor Sfinților. Amin.*<sup>423</sup>

Vedem că tocmai studiul icoanelor din Sfântul Munte l-ar fi salvat, poate, nu numai de la amatorismul din tablouri, dar prin smerenie și învățătura sobră teologică, de la învățăturile mincinoase și de la neascultare.

Din păcate, ca în toate ale sale, nu a ascultat de învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe, ci de cea a greco-catolicilor, în duhul căreia s-a format din copilărie. De aceea vedem în biserica din Drăgănescu, singura biserică din lume căreia i s-a făcut acatist<sup>424</sup>, inovații după părerea proprie, neconforme cu Predania, numite în Pidalion: *Grozăvii neasemănate*:

*Acestea și alte asemeni necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscusiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.*<sup>425</sup>

---

<sup>423</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.

<sup>424</sup> *De aceea, [...], ne îngăduim să încheiem în duh liturgic*, printr-un mănunchi de stihuri pentru „Acatistul” sfintei biserici ortodoxe române de la Drăgănescu, împodobită cu pictură de către Prea Cuviosul Părintele nostru Arsenie:

*Bucură-te, Pantocrator al lui Hristos-Dumnezeu,*

*Bucură-te, Icoană a învierii Domnului,*

*Bucură-te, Liturghie arhierescă, veșnică și nevăzută,*

*Bucură-te, Iconostas care ne rever și limbile de foc ale Duhului,*

*Bucură-te, Evanghelie a lui Hristos, zugrăvită în lumini cerești,*

*Bucură-te, sfântă Masă a Nunții Fiului de împărat,*

*Bucură-te, Cruce a călugărului răstignit,*

*Bucură-te, colibă a lui Iona de la margine de Ninive,*

*Bucură-te, capelă sixtină a Ortodoxiei românești,*

*Bucură-te, Voroneț al Munteniei și podoabă a Bucureștilor,*

*Bucură-te, nouă corabie a lui Noe, care plutești peste valurile tuturor vremurilor, Bucură-te, raclă și chivot a nevăzutei Catedrale a Mântuirii Neamului,*

*Bucură-te, că de Dumnezeu ai fost aleasă și rânduită pentru a fi pictată de către Părintele nostru Arsenie,*

*Bucură-te, smerită și sfântă biserică de la Drăgănescu!*

†PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești

"O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, p. 10.

<sup>425</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., <sup>2</sup>2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, pp. 240-243.

Despre aceste grozăvii au remarcat și alții:

*Oana Iftime:*

**„Ce urmări smintitoare are pictura pr Boca începe să se vada, deja. Pe un site „ortodox” (<http://bdi2.wordpress.com/2010/10/15/27/>), se poate descărca un document despre „Biserici cu moaște în București”, unde autorul i-a pus și pe „sfintii” catolici, cu justificarea urmatoare: “Notă: cu privire la sfinții catolici: atâta vreme cât Sf. Pr. Arsenie Boca l-a pictat pe Sf. Francisc cu aureolă de sfânt (și pe care scrie ‘Sfântul Francisc de Assisi’; oricine poate verifica la fața locului) la Biserica Drăgănescu, este de dorit ca (măcar cei mari) să fie recunoscuți ca făcând parte din Ceata Sfinților și de aceea au fost cuprinși în aceste liste.”**

**Adaug și o observație să zicem tehnică. Reprezentarea aceluși „hristos” “eteric” din pictura pr Boca contravine cu învățătura ortodoxă, în maniera ereticului Origen, condamnat, printre altele, și pentru ideile sale privind pre-existența sufletelor, respectiv necorporalitatea inițială a ceea ce aveau să fie oamenii, rezultați din caderea din treapta de corporalitate în treapta de corporalitate a unor entități inițial imateriale. Biserica a sesizat că asemenea idei lovesc și în Intruparea Domnului. **Canonic, Hristos nu este NICIODATA reprezentat „eteric”. Si aici rog pe specialistii în arta bisericească să mă corecteze, dacă gresesc.****

**Iar dacă este adevărat ce spun chiar admiratorii pr Arsenie, că a fost muștră de un ierarh pentru necanonicitatea picturii și ar fi răspuns că pictează așa fiindcă astfel a văzut el personajele sfinte, este chiar foarte grav. Ce altceva decât aratări demonice pot fi astfel de viziuni, în care ‘hristos’ și ‘sfintii’ apar spectrali și diferiți și în alte feluri de modul cum învăța Biserica, de sute de ani, că sunt ei și trebuie reprezentați? Intreb, în acest context- chiar suntem dispuși să riscăm să ne închinăm la diavol, pictat sub forma unor imitații ale Mantuitorului și sfinților Sai? Numai fiindcă acele picturi aparțin pr Boca, fata de care avem o fascinație lipsită de prudență pe care o recomandă Biserica?”**

Unul [un alt comentariu – n.n.] aparține doamnei Ana Elisabeta:

**Și iată-ne la Învierea de la Drăgănescu: <http://www.crestinortodox.ro/reportaj/parintele-arsenie-boca-pictor-icoane-de-suflete-140378.html> Trece aproape neobservat că prin “Trupul Domnului” se vede marginea din spate a mormântului. (Nici nu mai amintesc că în iconografia ortodoxă nu se reprezintă acest moment al ieșirii din mormânt, care oricum ar trebui să arate ca ieșirea prin piatra care bloca intrarea în grotă-mormânt și nu ca ieșirea dintr-o groapă neacoperită.) Vedem suprapunerea a tot felul de halouri cu un maxim de strălucire, în mod bizar, într-un plan pe la jumătatea coapselor. Unul dintre aceste halouri are culoarea roșie!!!**

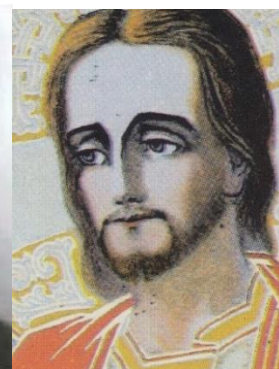
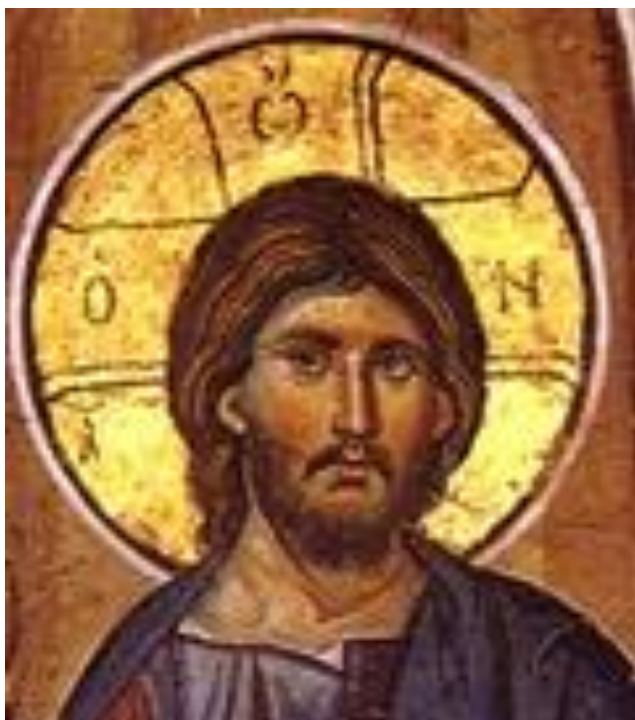
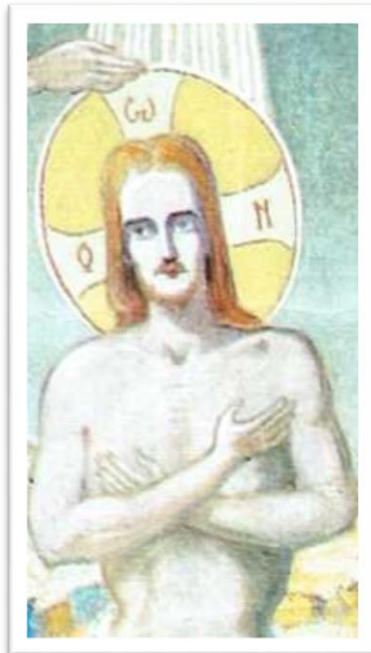
**Ar mai trebui spus, referitor la toate aceste “icoane”, că aurele sau nimburile sfinților, sau slavele cum se mai cheamă, sunt reprezentări ale luminii dumnezeiești necreate. În mod normal nu ar trebui să se vadă nimic prin ele! Singura situație în care vedem ceva printr-o sursă de lumină (de exemplu, flacăra unei lumânări) este atunci când din spate vine o altă lumină mai puternică. O flăcără va apărea transparentă într-o zi cu soare puternic. Care-i treaba, deci, cu aceste “halouri” transparente? Ce lumină reprezintă ele? E cu atât mai grav cu cât se spune că aceste reprezentări sunt rodul unor “viziuni” ale pr. Arsenie Boca. Însă nici varianta în care și-a permis inovații cu de la sine putere, fără să înțeleagă rostul și sensul reprezentărilor tradiționale, nu e în regulă.<sup>426</sup>**

### 1. ANTIHRIST

*In cadrul Sfintei Liturghii, după ce ne-am împartășit, a vorbit și IPS Mitropolitul nostru, dr. Laurentiu Streza, care l-a cunoscut pe Parintele Arsenie Boca și mergea la el când Parintele*

<sup>426</sup> <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, sâmbătă, 22 august 2015.

picta. Si l-a intrebat: "Parinte, de ce ati pictat asa pe Maica Domnului sau pe Mantuitorul?" Si Parintele a raspuns: " Mie asa mi s-a aratat Maica Domnului, asa l-am vazut pe Mantuitorul si eu ii pictez asa cum i-am vazut eu". Acestea au fost lucruri adevarate care s-au petrecut, sigur, pentru cei care cred. Cu cei care nu cred trebuie sa mai avem rabdare ca sa creada si ei intr-o zi. [și noi credem, numai că cine i-a apărut era duhul lui antihrist, sau al unui hristos mincinos – n.n.]<sup>427</sup>



<sup>427</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/interviuri/despre-parintele-arsenie-boca-marturii-la-prislop-70514.html>>, sâmbătă, 12 decembrie 2015.



Se observă foarte ușor: Hristos este o persoană diferită de Părintele Arsenie Boca. Asemănarea Lui ne-a fost transmisă cu grijă, frică și cutremur de Sfânta Biserică Ortodoxă de mai mult de 2000 de ani, pentru a nu se pierde, mântuindu-ne prin Ea. Hristosul mincinos de la Drăgănescu este de fapt Părintele Arsenie Boca a cărui asemănarea ne este transmisă cu tupeu de mass-media, dorind ca să pierdem cunoașterea adevărată a lui Hristos. În primul caz fața hristosului mincinos exprimă ignoranță și iresponsabilitate, în al doilea turmentare de sine, în al treilea fața vicelană și disprețuitoare a celorlalți, vrând să-i domine prin priviri. De fapt, avem descrisă pe pereții de la Drăgănescu și evoluția stării pictorului ei, de la tinerețe până la sfârșit. Din păcate, nu am observat în nici un tablou al sfinției sale mărgăritarul de mult preț al pocăinței.

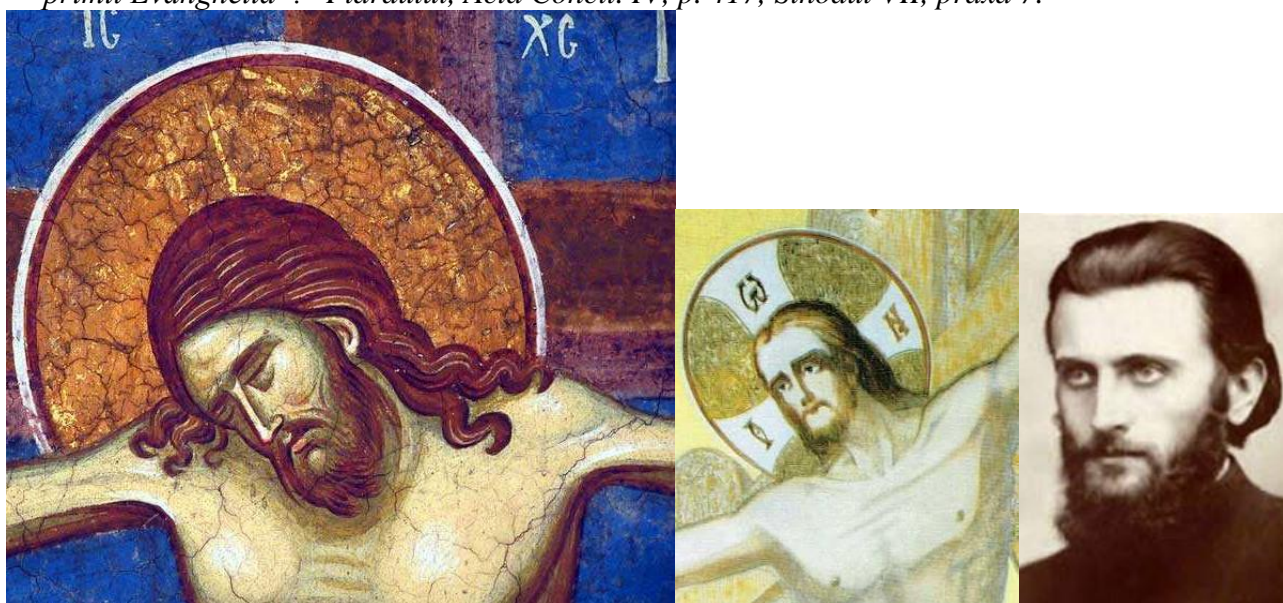
Să avem grijă, așadar, cui ne închinăm. Ca nu cumva să ne închinăm lui antihrist, prin chipul Părintele Arsenie Boca, aflându-se în stare de înșelare.

**925. -Sfinții Părinți au avut grijă să înlăture orice icoană care ar reprezenta vreun chip necuviincios, sau simbol nepriceput ușor, ca să nu se dea prilej celor neștiutori sau necredincioși să defaime cele sfinte, zicând că sînt himere mitologice, etc.** “Pe unele icoane sfinte se pictează mielul cel arătat de Sfântul Ioan Botezătorul, despre care el a vorbit ca despre mielul darului simbolic arătat nouă prin legea veche. (Ex. 12,3; Is. 53,7; F. Ap. 8, 32) în locul adevăratului miel Hristos, Dumnezeu nostru (Ioan 1, 29-36). Deci noi primim cu respect figurile proorocilor vechi ca pe niște simboluri și prototipuri ale adevărului mai înainte predanisite bisericii, iar noi cinstim cu mai mult harul și adevărul adică pe Iisus cel întrupat real, care a fost împlinirea simbolurilor legilor vechi. **Deci numai ceea ce a fost real trebuie să se reprezinte prin picturi în fața oamenilor**”.

“Hotărâm ca de acum înainte, să se picteze pe icoane numai chipul cel real după înfățișarea omenească a lui Hristos [nu a altui om, care se dă drept Hristos – n.n.] , Dumnezeu nostru, cel ce a ridicat păcatele lumii, oprindu-se de a se mai zugrăvi în chipul mielului. Prin aceasta noi vom pricepe mai bine smerenia lui Dumnezeu Cuvântul (Ioan 1, 1-4) și ne vom aduce aminte de petrecerea lui în trup, de patimile și moartea Sa mântuitoare și desăvârșirea mântuirii lumii prin această întrupare și moarte”. -VI ec. 82.

926. -“Hotărâm împreună cu toată sfințenia și stăruința, ca după cum se cinstește chipul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, tot așa să se cinstească și sfintele icoane cele zugrăvite cu vopsele sau făcute din mozaic sau din altă materie alcătuită cu iscusință, și așezate în sfintele lui Dumnezeu biserici, pe sfintele vase, pe veșminte, pe scânduri, pe pereți, așezate în case sau

la răspântii, atît icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Prea Curatei Născătoarei de Dumnezeu, cît și a cinstiților îngeri și ale tuturor sfinților, **căci cu cît vor fi în fața privitorilor, rîvnind amintirea și dorința după prototipul lor**, [deci, dacă vor fi pictați Părintele Arsenie Boca ca Hristos și Maica Zamfira ca Maica Domnului se va rîvni amintirea și dorința după Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, dar aducându-le cinstire ca lui Hristos și Maicii Domnului – n.n.] **le vor săruta și cinsti, însă nu le vor adora pe deplin care, după credința noastră, se cuvine numai firii dumnezeiești, ci li se va da cinstea numai în felul cum ne închinăm cinstitei Cruci, Sfintei Evanghelii și celorlalte obiecte sfinte, cărora li se vor aduce tămâieri, luminări, precum era obiceiul în vechime. Deoarece cuvenita cinste dată Crucii trece asupra prototipului ei, adică se închină persoanei zugrăvite pe ea.**[deci, din moment ce Părintele Arsenie Boca s-a pictat pe sine pe Sfânta Cruce, cine se va închina la Crucea de la Drăgănescu se va închina la Părintele Arsenie Boca răstignit pentru a ne mântui pe noi. Dar Singurul care S-a răstignit pentru mântuirea noastră este Hristos, deci Părintele Arsenie Boca pictat pe cruce este antihrist – n.n.] Astfel se va întări învățătura Sfinților Părinți, adică predania bisericii sobornicești, care de la o margine a lumii pînă la cealaltă, a primit Evanghelia”. – I Iardului, Acta Concil. IV, p. 417, Sinodul VII, praxa 7.<sup>428</sup>



## A) SMULGEREA DE PE CRUCE, MAI RĂU CA ÎN CATOLICISM

echivalentul a 3 piroane romano-catolice și anularea șarpelui de aramă

Numai la Drăgănescu, Hristos Cel Răstignit Se desprinde din cuie, ne îmbrățișează și ne cheamă la Sine: „Veniți la Mine, toți cei necăjiți și împovărați!”<sup>429</sup>

În partea dreaptă, pe Crucea treflată de lemn, cu ornament în raze la intersecția brațelor sfintei Cruci, îl vedem pe Mântuitorul Iisus Hristos răstignit, **într-un mod cu totul unic, aparte și genial** [din păcate nu după Sfânta Tradiție. Numai un geniu al răului, poate dori aceasta, și să reușească a face pe oameni să se închine lui, crezând că se închină lui Hristos – n.n.]. **Domnul Iisus Hristos** [în realitate, după cum vedem în tablou, Părintele Arsenie Boca – n.n.] **privește senin, aproape zâmbind** [vă dați seama ce gravă abatere? Mântuitorul, pentru a ne vindeca toate suferințele, nu a lăsat firea Sa omenească să nu primească nici o mângâiere. Și de unde atunci zâmbetele? Era ceva de glumă dragostea jertfelnică pentru noi. Nu ci plină de toată seriozitatea. Mântuitorul nu a rîs niciodată, doar a plîns pentru noi – n.n.], **plin de iubire, iertare și dor** [după cum se vede din privirea pictată la Drăgănescu era un dor străin. Ați mai văzut vreo Sfântă Icoană a răstignirii, cu Domnul având ochii deschiși?

<sup>428</sup> Jerom. Nicodim SACHELARIU, *Pravila bisericească*, Ed. Parohia Valea Plopului, Jud. Prahova, <sup>3</sup>1999.

<sup>429</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

Noi nu, doar la cele din catolicism, sau la cele deviate spre el. Ochiu închiși arată intensitatea suferinței interiorizate spre vindecarea lăuntrică a firii, dar și suferința morții pentru noi. Părintele Arsenie Boca dorește însă ca Hristosul sfinției sale, nu numai să semene cu el la chip, dar să și lucreze ca el, folosind privirea spre hipnoză, cu o expresie de fericire tâmpă, pământească – n.n.] , având mâna dreaptă desprinsă din cuiul sfintei Crucii, într-un gest și act de chemare a tuturor oamenilor, prin dumnezeieștile cuvinte: „Veniți la Mine !...” [desigur, această chemare nu este spre Hristos ci spre Părintele Arsenie Boca, deoarece pe cruce s-a pictat chiar pe sfinția sa – n.n.] (Matei 11,28). *La dreapta și la stânga sfintei Crucii, din două icoane sprijinite și legate de postamentul Crucii Domnului, privesc spre Mântuitorul Maica Domnului și sfântul apostol și evanghelist Ioan. [...]*

*Mai departe, îl lăsăm pe însuși Părintele Arsenie să ne tâlcuiască „Biserica și lumea” printr-un text inedit, descoperit recent între manuscrisele Sfinției Sale, de la Așezământul monahal de la Sinaia: [...]*

*Sfinți Ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan Gură de aur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară, așa de mult se înmulțiseră relele între creștini”. Acest mers negativ al libertății omenești a fost motivul ilustrării sabiei lui Cain cu textul: „Sabia pedepsește pe ucigași și confirmă pe sfinți”. E chiar legea ispășirii. „Cine ia pe alții robi, de robie are parte. Toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. Așadar sabia e lăsată de Dumnezeu în continuare, dar Dumnezeu i-a schimbat rostul. De asemenea i-a schimbat și morții puterea. **Moartea pentru creștini nu mai e o sperietoare și o groază, chiar de-i forțată** [dar nici o glumă ca pe crucea de la Drăgănescu – n.n.] , ci-i o eliberare de păcat, a trupului păcatului. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul și mai mult nu pot face nimic!” **Moartea fizică în creștinism e eliberare și bucurie** [fals, e jertfă, care este libertatea fericirii, nu o bucurie lumească, cum este ea pictată pe crucea de la Drăgănescu, unde antihristosul pictat de Părintele Arsenie Boca stă pe cruce ca la o conferință de proastă calitate – n.n.] . **Moartea, Jertfa Domnului Hristos, a schimbat sensul morții. Cine moare din pricina Domnului Hristos, e fericit: a dobândit viața veșnică. Nu mai este frică de moarte, decât unde nu e credință și pocăință. Deci iată tangența Bisericii istorice cu Biserica biruitoare din cer, susținută de dumnezeirea întemeietorului ei, contra viforului răutății și morții. Această idee s-a arătat plastic prin legătura tangentă între sfințenia Bisericii, arătată prin raze și tonalitate deschisă, cu finalul superior al unei tâmplă de biserică, de pe a cărei tâmplă Domnul Hristos răstignit, desprinde o mână din cuie și cheamă cu extremă tărie pe oameni:** [după cum vom vedea, nu prin desprinderea din cuie cheamă, ci prin neclintirea pe Sfânta Cruce – n.n.] „**Veniți la Mine!**”*

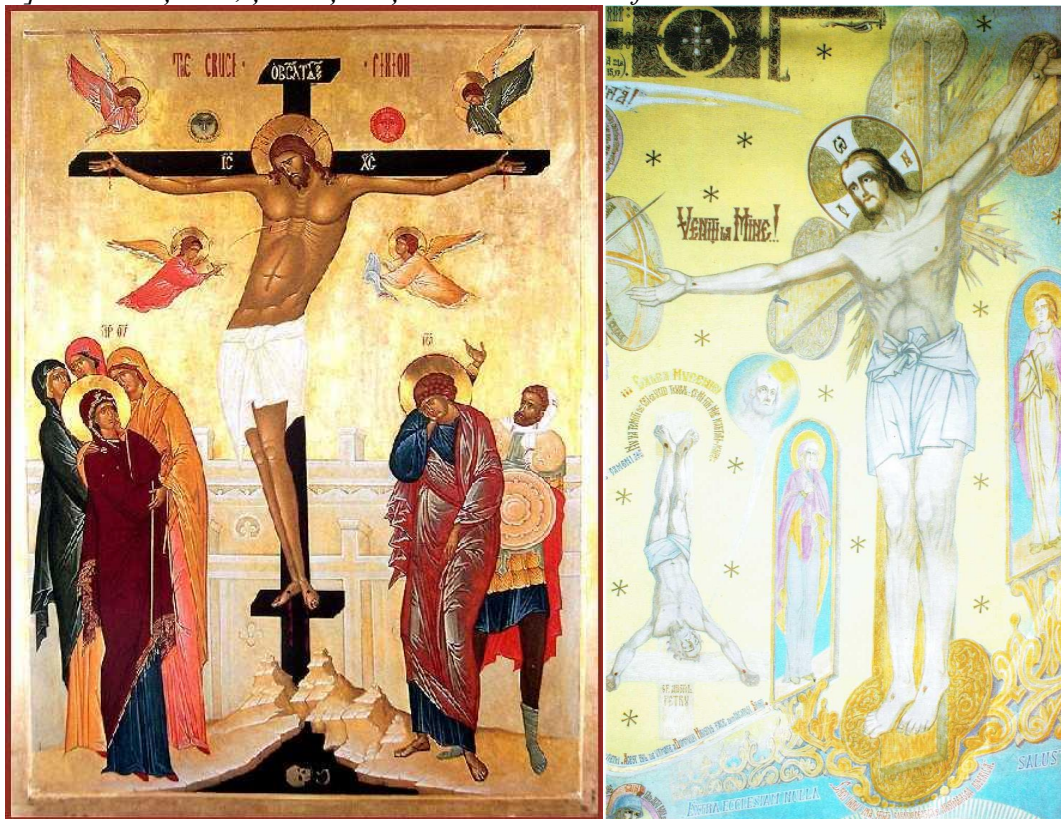
*Sub acest final de tâmplă sunt notate cuvintele din „De unitate Ecclesiae” cap. IV, a sfântului Ciprian: „Extra Ecclesiam nulla salus”. De asemenea și cuvintele din simbolul credinței, stabilit de primele sinoade ecumenice „Cred într-o una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”. Scrie cu roșu, nu numai ca rost cromatic de înviore locală, ci și ca semn al multor lupte cu vrăjmașii împotriva Bisericii. Ce-a făcut trufașul cardinal Humbert aruncând anatema lui pe altarul Sfintei Sofii la 1054, a rupt unitatea, a pătat sfințenia Bisericii cu un păcat al trufiei; iar Biserica „sa” a primit jumătate de mileniu mai târziu aceeași faptă a altui neamț trufaș: Reforma lui Luther, iar de atunci roiul neoproteștanților nu se mai termină și unitatea Bisericii nu se mai realizează decât la al VIII-lea sinod ecumenic - dacă va mai fi. Deci cine a ieșit din unitate, din sfințenie, din apostolicitate și sobornicitate ? [vedeți cum leagă chiar sfinția sa, însuși, duhul tabloului religios pictat de el despre răstignire, cu ecumenismul și catolicismul? Dacă nu credeți aceasta, vă rugăm recitiți textul din capitolul Basilica San Pietro unde se vede cum este legat strâns de uniatism.*

*Tot a reușit „Prințul veacului acestuia”, să mai țină pe Domnul Hristos în agonie, pe cruce, cu una din patimile sale, Biserica luptătoare. Dar cu atât mai puternică e chemarea Domnului Hristos către creștini: „Veniți la Mine” cu cât e mai dureroasă smulgerea din cuie a unei mâini (a Providenței pe tot intervalul până la sfârșitul lumii) răstignite [unul din supliciile Sfintei Crucii este faptul că atunci când Mântuitorul își odihnea picioarele, trăgea de mâinile înfipite prin piroane în Sfânta Cruce. Astfel că smulgerea unei mâini de pe Ea, este*

o relaxare, nu o accentuare a durerii. Deci, Părintele Arsenie Boca habar nu avea nici măcar cum a suferit Domnul Hristos pentru el. – n.n.]. **Cine a văzut o clipă chipul lui Iisus Hristos îndurerat [pe crucea de la Drăgănescu chipul hristosului nu este îndurerat – n.n.]**, privind prin toți oamenii chemându-i, confirmă și mărturisește această chemare și privire. Aceeași chemare peste lume e și la răstignirea de pe boltă. **Suferință a fost în Ghetsimani, în lacrimile și picăturile de sânge. Acestea erau pentru Sine** [Ca și cum ca și cum ar fi avut vreodată nevoie, pentru Sine de durere, ca să se curățe de păcat. Ce hulă, este ca și cum ar fi avut Mântuitorul păcat personal, deoarece păcat strămoșesc nu avea, fiind zămislit din Fecioară. La fiecare recitare a textelor Părintelui Arsenie Boca ne îngrozim mai mult de întunericul minții sfinției sale și de hulele vărsate de diavolul prin el. – n.n.]; **dar când a spus apoi că „pentru aceasta am venit”, adică pentru jertfă capitală** [adică, din punctul de vedere al Părintelui Arsenie Boca numai jertfa capitală este pentru noi, restul, le-a făcut în interes personal – n.n.], **privirea durerii, ne are pe noi în vedere.**<sup>430</sup>

Să vedem acum ce ne învață despre aceasta Sfinții Părinți:

Încă și în alt chip [poți a înțelege]: două erau cele care stăpâneau neamul omenesc, anume dulceața [îndulcirea] și întristarea - deci prin amândouă acestea trecând Domnul, S-a aflat nebiruit. Căci L-a bătuit pe El mai înainte, în munte, ispititorul, prin dulceață [îndulcire] (Matei 4, 1-11; Marcu 1,12-13; Luca 4,1-13), dar după ce L-a aflat neprins de aceasta, mai pe urmă a adăugit meșteșugirea cea mare, întristarea, ca măcar prin aceasta să-L biruiască pe El; și, pentru aceasta, le-a pornit pe toate asupra Lui: pe ucenici a se lepăda (Matei 26,35,56), pe ostași a-L batjocori (Matei 27,28-31), pe cei ce treceau pe aproape, a-L huli (Matei 27,39-40; Marcu 15, 29-32) și, în scurt [a zice]] pe iudei a-L omori - dar și așa L-a aflat pe El nebiruit, căci pe Cruce nu a putut ca prin întristare să-L plece pe Domnul să-i urască pe cei care-L răstigneau, ci neîncetat îi iubea și Se ruga pentru dânșii, zicând: „Părinte, nu le socoti lor păcatul acesta”<sup>30</sup> (Luca 23, 34). Vezi, cum a biruit [Mântuitorul] întru ceea ce se părea că este [El] biruit? Așadar, și înălțare și slavă a Lui I s-a făcut Crucea.<sup>431</sup>



<sup>430</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 173, 178

<sup>431</sup> Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 101-102.



Diferențe:

- Forma Sfintei Cruci;
- În Sfintele Icoane Mântuitorul este răstignit cu Sângele țâșnind din coastă în potirul Sfintei Liturghii, și din răni șiroid deasupra craniului strămoșului Adam ca să-l mântuiască pe el, cu tot neamul lui cel binecredincios, exact cum sunt descrise patimile de Sfinții Părinți. În tabloul cu tema „Veniți la Mine!” Părintelui Arsenie Boca hristosul mincinos cu chipul sfinției sale, este parțial răstignit, nu numai deasupra Ortodocșilor, ci și deasupra Bazilicii San Pietro, sugerând că și pe latini îi mântuiește, dar nu prin sânge ci prin zâmbet, relaxare și priviri. Din trupul său nu curge nici un pic de sânge, dovedind prin aceasta că este un duh mincinos, iar nu un om răstignit. Prin aceasta diavolul ce i-a proiectat vedenia Părintele Arsenie Boca, din ură față de noi a vrut să desființeze și Sfânta Împărtășanie, și Sfântul Botez, și nașterea Sfintei Biserici, și dovada morții mai presus de fire (care nu a afectat nici măcar căldura trupului Mântuitorului, cu atât mai puțin nu i-a coagulat sângele. Numai latinii hulesc descriind o moarte firească în Hristos, în care sângele și apa sunt de fapt coaguli și plasmă). Așadar, tabloul de la Drăgănescu vrea să ascundă în mintea privitorului necunoscător, pentru a-l păgubi, trei mari taine (arătate nouă de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan prin marea minune a curgerii sângelui și apei), contrazicând astfel Sfânta Evanghelie:

*Ioan 19:34 Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă. 35 Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.*

*Fap 2:23 Pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât, 24 Pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea. 25 Căci David zice despre El: „Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin. 26 De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde. 27 Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune. 28 Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea Ta mă vei umple de bucurie”. 29 Bărbați frați, cuvina-se a vorbi cu îndrăznire către voi despre strămoșul David, că a murit și s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta. 30 Deci el, fiind prooroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze pe tronul din rodul coapselor lui, 31 Mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.*

*Dacă vom lua seama bine, vom vedea că în cântările Prohodului, la starea a II-a se pomeneste despre pelican și anume iată cum zice:*



*„Ca un pelican, împungându-Te acum, Cuvinte, Învi-ezi pe fiii Tăi, revărsându-le dintru coasta Ta, izvor mântuitor!”*

*Cuvintele Prohodului ase-mănă jertfa cea de pe cruce a Domnului cu jertfa pelicanului, care își varsă sângele pentru viața puilor săi.*

*Căci după cum șarpele cel fi-resc otrăvește puișorii pelicanului, tot astfel și vicleanul diavol intrând oarecând în șarpe, a otrăvit pe strămoșii noștri în rai, prin sfatul lui cel pierzător. Cu nimic nu s-au putut izbăvi strămoșii noștri din osânda cea*

*veșnică, decât numai prin sângele cel scump al Domnului. Toți cei născuți din Adam, aveau în*

firea lor otrava păcatului strămoșesc și pentru aceasta erau osândiți la moarte veșnică (ca și puii pelicanului din istorie).

Domnul nostru Iisus Hristos primește de bună voie (ca și pelicanul) să-i străpungă Sfânta Lui coastă cu sulița, pentru izbăvirea zidirii Sale. Din Sfânta Lui coastă s-au deschis două izvoare de mântuire: sângele și apa. Aceste izvoare mântuitoare alcătuiesc temelie Sfintei noastre Biserici, căci după cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, sfânta noastră Biserică este plămădită din Coasta Domnului.

Și anume, apa care a ieșit din coasta Domnului închipuie Taina Sfântului Botez, iar sângele închipuie Taina Sfintei Împărtășiri. Fără aceste două Taine nimeni nu se poate mântui, căci ele sunt cheile mântuirii.

După cum odinioară în rai, când dormea strămoșul Adam, a luat ființă Eva (maica noastră de obște după trup) tot astfel pe Stânca Golgotei, în vremea când Domnul era adormit cu somnul morții, a luat ființă Sfânta Biserică, care este maica noastră duhovnicească.<sup>432</sup>

Dar când au venit la Iisus și L-au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfârâma. Unul dintre ostași, ca să facă plăcere iudeilor nerecunoscători, a întins sulița și L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărtășirii cu dumnezeieștile sfințenii, iar apă din pricina botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o, și adevărată este mărturia lui. El a fost de față la toate și le-a văzut și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea învățătorului. Se spune că Ioan fiind de față atunci a strâns din coasta curgătoare de viață într-un vas preasfântul și dumnezeiescul Sânge

[...]

Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scuierea și purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cumuna cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbrăcămintea împărătească, în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulița arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, se afla căpățâna lui Adam.

Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și colinda de colo-colo despuiată de carne și stingeră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoș, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. De asta a și fost numit de atunci locul acela: «pardosit cu pietre». Unii sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stârvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.<sup>433</sup>

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui.

Tot Tatălui l-a dat și propriul Său sânge, fără să-l fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, o dată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți dreپți, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumprați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele Lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul.

<sup>432</sup> <[https://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/partea2\\_cuprins/p2\\_049\\_izvorul\\_vietii/](https://sfioaniacobhozevitul.wordpress.com/partea2_cuprins/p2_049_izvorul_vietii/)>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

<sup>433</sup> <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-vineri>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

*A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărțind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeu n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei putreziri a trupului și o nimicire desăvârșită a mădulelor.*<sup>434</sup>

Prin aceasta se vede cum pictura rățăcită a Părintelui Arsenie Boca nu are de a face cu Ortodoxia, decât ca să o contrazică și să o astupe. El nu a citit sau nu a înțeles nici măcar sinaxarele Triodului, atât de la îndemână tuturor. S-a condus numai după vedenii și propriile păreri, care contrazicând Sfânta Tradiție nu puteau fi de la Sfântul Duh (Care nu este schimbător, contrazicându-Se pe Sine), ci de la dracii care în taină îl surpau, abătându-l de la Hristos, Singurul ce l-ar fi putut scăpa de ei. Dar în același timp ne întindeau și nouă, celor de acum, curse cu răbdare, ca (dacă vom crede în minunile rățăcite ale sfinției sale) să ne abatem de la înțelepciunea cea de Sus și revărsată prin smerenia lui Hristos spre noi (ajunsă până la noi prin laptele cel înțelegător al Sfintei Biserici care ni-l dă ca prin niște sâni prin Sfinții Părinți și Sfintele Ei Icoane canonice).

- Poate cea mai gravă diferență este că privind pe Hristos Răstignit în Sfintele Icoane, noi Îl vedem pe Împăratul Slavei, golit de Sine până la ultima coborâre a Trupului. Îl vedem cum se jertfește cu toată adâncimea Lui, pentru noi, și cum gustă drojdia ultimă a paharului suferințelor lăuntrice. Dimpotrivă, hristosul pictat de Arsenie Boca este un om relaxat, nu numai cu tot confortul comunist al celui ce vine de la un film, ci mai mult, ca și cum ar fi venit de la sala de gimnastică și SPA, chemând pe oameni la petrecere, făcând reclamă masajelor plăcute la care a fost supus. Vă rugăm să priviți ce trup grosolan, athletic și bine hrănit i-a pictat personajului său, Părintele Arsenie Boca și ce privire sigură de sine are, indiferentă și persuasivă în interes personal. Și prin toate acestea este atât de diferit de Trupul lui Hristos cel ascetic, postitor și subțiat de suferințe, adâncit prin închiderea ochilor în durerea Lui uimitoare (ce depășește firea și imposibil de cunoscut pentru noi), gustând din dragostea Sa neînțeleasă moartea, pentru a ne-o face slugă. Practic tabloul Părintelui Arsenie Boca nu este numai antihristic (fiindcă îl înlocuiește pe Hristos cu sinele obișnuit în confort), ci și eretic prin contrazicerea, ba chiar anularea întregi iconomii și golirii de Sine a lui Hristos. El atentează prin expresia sa la mărturisirea smereniei lui Hristos și a mântuirii prin suferința a fapturii.

Pentru a înțelege gravitatea unui astfel de tablou hulitor, este necesar studiul Sfinților Părinți:

*Ia aminte, iubitele, la starea lui Iisus când era pe Cruce. Pătrunde până în adâncul inimii Lui și aruncă privirea și asupra prea sfântului Său suflet, și-L vei vedea luptându-Se după fire între două suferințe potrivnice, amândouă foarte mari și anume bucuria și întristarea, trăgând de El ca doi călăi și sfâșindu-L lăuntric nemăsurat mai mult decât suferința trupească cea din afară.*

*A pățimit de bucurie pentru două pricini:*

- a. ***Pentru că știa că patimile și moartea pe care le primea erau după plăcerile Părintelui ceresc și că ele aveau să aducă eliberarea de păcat, izbăvirea de diavoli și mântuirea multor suferințe; și***
- b. ***Pentru că avea o nespūsă dragoste și dorință de a pătimi, care – în loc să se stingă în mijlocul atâtor dureri și poveri, ca și un cuptor a crescut mereu cu flăcări tot mai mari, pricinuind în inima lui Iisus o nepotolită sete de a suferi tot mai mult și de aceea a și zis: „Mi-e sete” (Ioan 19,28). De aceea pentru a se arăta plăcut Părintelui ceresc ar fi stat pe Cruce nu trei ceasuri, ci până la sfârșitul lumii***

[deci de unde ideea eretică că S-ar fi smuls de pe Cruce, nelăsând toate mădulele pironite pe Ea? Pictarea cu o mână smulsă este practic a împlini hulitor prin penel dorința diavolului, de a-L clinti pe Hristos din dragostea Lui răstignită. Ea exprimă în același timp și curiozitatea pe care a avut-o satana de a vedea dacă cu adevărat Hristos este Fiul lui Dumnezeu (și, în felul acesta,

<sup>434</sup> <<http://www.doxologia.ro/viata-sfant/sinaxar-sfanta-marea-zi-sambata>>, sâmbătă, 2 ianuarie 2016.

de a împiedica Mântuirea neamului omenesc prin cruce), ispitind să afle aceasta prin gurile necunoscătorilor iudei *Mat 27:39 Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-și capetele, 40 Și zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce! 41 Asemenea și arhierii, bătându-și joc de El, cu cărturarii și cu bătrânii, ziceau: 42 Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El. 43 S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu. 44 În același chip Îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El. – n.n.],*

**fiind gata să sufere cu bucurie nu o moarte, ci mii de morți, dacă cei ce voiau să-L omoare n-ar fi păcătuit (145).**

*Această bucurie pe care o avea Iisus când a suferit, vrând s-o arate Solomon cel pașnic, a zis prin gura miresei care cânta: „Fiicele Sionului, veniți și vedeți pe Solomon cu cununa (de spini), cu care l-a încununat mama lui (Sinagoga) în ziua nunții lui și în ziua bucuriei inimii lui” (Cânt. Cânt. 3,11). Și cu cât această bucurie și dragoste a lui Iisus erau mai mari decât ura celor ce-L răstigneau, cu atât mai mari și mai grozave erau și suferințele născute din această dragoste pe care le-a simțit în sufletul și în inima sa.*

[așadar bucuria nu îl făcea de loc să zâmbească, să privească sau să se relaxeze. Ea era ca un călău care îl făcea să sufere mai mult. De unde, așadar, zâmbetul indiferent al hristosului mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca? – n.n.]

**De asemenea a pățimit sufletul Domnului o durere nemăsurată:**

- a. **Pentru că orice lovitură și orice suferință primită în trupul Său nu era singură, ci amestecată cu mii de ocări, de batjocuri, cu mii de blasfemii și rușinări de la arhierii, de la dregători, de la ostași, de la călători și de la întreg poporul:** „Și stătea poporul privind și-L batjocureau și dregătorii cu ei zicând: pe alții i-a mântuit, mântuiască-Se acum și pe Sine. Îl batjocureau și ostașii venind și dându-I oțet” (*Luca 23,35*). Și călătorii îl ocărau, clătinându-și capetele lor și zicând: „*Mar 15:29 Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huo! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești. 30 Mântuiește-Te pe Tine însuși, coborându-Te de pe cruce! 31 De asemenea și arhierii, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!*”. Pentru că ticăloșii nu se mulțumeau să lovească numai trupul Domnului cu suferințe trupești, ci voiau să-I rănească și Prea Sfântul Său suflet cu ocări și batjocuri. De aceea avea dreptate Domn să se întristeze și să zică cu Proorocul: *Psa 68:9 „Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.” după cum și Ieremia a zis despre Dânsul Plâ 3:30 „Să dea obrazul lui spre lovire și să se sature de ocară!”*
- b. **Pentru că a primit moartea, care nu era lucru și făptură a lui Dumnezeu, nici urmare a legilor firii, nici din voia lui Dumnezeu, ci era potrivnică dumnezeieștii voini, potrivnică și legilor firii:** *Înt 1:13 „Căci Dumnezeu n-a făcut moartea”.*
- c. **A suferit Domnul cu sufletul pentru că știa că prin patimile și moartea Sa aducea o ispășire și un canon îndestulător pentru toți oamenii de la Adam și până la sfârșitul lumii, deoarece, după cum învață Sfinții Părinți, toate păcatele lumii față de suferințele lui sunt ca picătura de apă în noianul mării.** Căci zice Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Hristos a plătit mai mult decât datoram noi; cu atât mai mult cu cât este marea față de mica picătură de apă”. Aceasta a spus-o răsPICat și Pavel: „*Rom 5:20 iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul;*”. **Și părerea multor teologi este că așa-i de bogată ispășirea pe care a adus-o Hristos cu patima Sa, încât este îndestulătoare să mântuiască și pe toți dracii, dacă ei ar vrea să se pocăiască. Și este așa, pentru că patimile și moartea suferite de Hristos au un preț așa de mare, încât dacă ar fi suferit numai o mică pătimire și bătaie, ar fi fost de ajuns pentru toate păcatele tuturor oamenilor, deci cu cât mai mult cât a suferit atâtea și atâtea? Deci, știind Domnul bogata și nemăsurata ispășire pe care o făcea pentru toți oamenii, căci zice: „*2Co 5:14 dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți.*”, precum și faptul că puțini oameni aveau să se împărtășească de plata și de folosul acestei ispășiri și că aveau să creadă și să se mântuiască abia un om**

**dintr-un milion, iar toți ceilalți aveau să rămână în necredință nefolosindu-se de patima lui niciodată, ci mai degrabă aveau să-i hulească numele și să ocărăască Crucea Lui, de aceea zic, Iisus S-a întristat fără măsură și a suferit până la moarte (146).**

*Las la o parte cât de mult a întristat dumnezeiasca sa inimă nrecunoștința ucenicilor, din care unul L-a trădat, altul L-a tăgăduit, iar ceilalți au fugit lăsându-L singur (Matei 27,56); apoi, îndeosebi nrecunoștința iudeilor, a poporului său ales și așa de iubit, căruia îi făcuse atât de multe binefaceri, pe care venise să-l mântuiască, iar el a ajuns până la atâta răutate încât să răstignească pe marele Său binefăcător, voind prin această nrecunoștință să-L nimizească și trupește și sufletește. Dacă Domnul, chiar înainte ca iudeii să-L răstignească văzând cetatea Ierusalimului, a plîns și a vărsat lacrimi de întristare pentru robia și distrugerea ce aveau s-o pătimească de la romani – după cum spune Sfântul Evanghelist Luca: „Luc 19:41 Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plîns pentru ea” – cu cât mai mult s-a întristat și a plîns pentru ei, văzând că-L răstignesc tocmai pe El, care venise să-i mântuiască (147)*

[deci, de unde ideea că a zâmbit tocmai pe Cruce? – n.n.]

**Dar dacă pieirea atâtor necredincioși și eretici a întristat inima lui Iisus, L-a mângâiat oare cel puțin mântuirea tuturor creștinilor Ortodocși? Vai! Nrecunoștința creștinilor a întristat și mai mult sufletul Domnului, pentru că știa câți dintre acești credincioși aveau să calce în picioare preascumpul Său sânge și patima Lui! Câți aveau să disprețuiască poruncile Lui! Pe câți avea să-i câștige diavolul! Și pe câți avea să-i înghită iadul, încât abia din mulți avea să se mântuiască unul! Pe toate acestea socotindu-le Domnul și văzând zădărnicit scopul pentru care suferise atâtea patimi – adică mântuirea tuturor oamenilor și cât de puțini oameni aveau să se folosească de aceasta, sufletul Lui s-a întristat atât de mult, încât dacă n-ar fi fost nemuritor ar fi murit de întristare. Durerea Sa lăuntrică a fost așa de mare încât este cu neputință să o priceapă cineva în lumea aceasta ci numai în ziua judecății, după unii dascăli fiecare o va cunoaște mai deplin. Căci atunci o va arăta Domnul, ca să o vadă toți oamenii spre rușinea păcătoșilor. De aceea avea dreptate Iisus să strige cu Ieremia: „Plâ 1:12 Toți cei ce merg la voi pre cale, întoarceți-vă și vedeți de este durere, ca durerea mea,”.**

*Această suferință lăuntrică a Domnului a fost pricină ca să se plângă Iisus către Dumnezeu – Tatăl și să strige din partea omenirii suferinde, din pricina nesimțirii patimilor: „Mat 27:46 Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (La Coresios: Cuvânt la Sfintele Patimi); arătând prin aceasta că Tatăl se purta atunci cu omenirea Lui ca și cum ar fi părăsit-o, păstrând-o ca să nu moară mai degrabă, ci ca să stea mai mult în chinurile pe care le suferea. De aceea, pe acela pe care mai înainte Îl numea Tată, pentru dumnezeirea Sa, acum, din pricina mărimii chinurilor, nu l-a mai numit Tată, ci numai Dumnezeu, arătând că Tatăl se purta cu El ca și cu un străin, ba chiar ca cu un dușman, nedându-i altă mângâiere decât creșterea chinurilor. Vai, cât de vrednic de milă și de ciudat este acest lucru! Iisus Hristos putându-și îndulci suferințele, cum mai târziu a ușurat chinurile atâtor mucenici și totuși să bea pe de-a-ntregul și deplin paharul suferințelor, lăsând la o parte orice mângâiere și a lui Dumnezeu și a îngerilor și a oamenilor și din cer și de pe pământ!*

[ce hulă să zici atunci că și-a smuls o mână de la suferință, pentru a se mângâia – n.n.]

**Și putând cu puțină suferință să răscumpere toată lumea, a primit să se afunde într-un abis de chinuri (148)**

*Acum, tu, păcătosule, cunoscând acestea, te miri pentru ce Hristos a suferit în sufletul Său o patimă așa de mare și de neasemănată? Să știi, însă, că nu-a răbdat-o pentru altceva decât ca să înțelegi mai adânc dragostea pe care o datorezi lui Dumnezeu și ura pe care trebuie s-o ai pentru păcat.*

Vedeți că tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca cu un hristos mincinos aflat în stare de bine și propagandă atacă tocmai pocăința? Unde se vede suferința Lui ca să ia aminte cel păcătos și să se schimbe? Este un hristos zâmbăreț, ce face gesturi atractive, aflat în promenadă pe o cruce fără dureri pentru a racola

ucenici, privind cu ochi hipnotizatori în jur. Am spune că de dragul catehizării, ca să cheme pe câți mai mulți la Hristos, Părintele Arsenie Boca încalcă Erminia și inventează un gest atractiv. Sfântul Duh însă nu atrage prin gesturi comerciale, ci prin înțelesurile care hrănesc mintea. Duhul care l-a inspirat nu este, însă, dumnezeiesc, ci unul de un prost gust. Se înțelege aceasta și din faptul că actorii și cântăreții de la Circul american îl fac pentru a fi adorați și atractivi pentru mase. Trăiri similare (din slavă deșartă) nasc și gesturi similare, deoarece atitudinea trupului este o răsfrângere a stării sufletului.

Iată cum Părintele Arsenie Boca dorește să îl facă asemenea sieși pe Dumnezeu – Cuvântul, zugrăvindul răstignit în aceeași stare lăuntrică precum este Justin Bieber (încântat de sine și vrând să atragă fanii la el). Pe Hristos nu a putut să-L înjosească, fiindcă a pictat un hristos mincinos, dar în schimb ne-a arătat ce trăia sfinția sa când

De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”<sup>435</sup> .:



E adevărat că nici scofâlcirea trupească și mutilarea hristoșilor mincinoși din tablourile apusene nu sunt binefăcătoare, fiindcă mută atenția la suferințele trupești și o oprește aici, nearătând suferința sufletească. Dar cu atât mai mult tablourile Părintelui Arsenie Boca sunt mai rele, fiindcă nu arată suferința de loc, ci doar distracția vânării sufletelor din interes personal și disprețul unui dominator, specifice sfinției sale. Și în starea lăuntrică amăgită hristosul mincinos al Părintelui Arsenie Boca seamănă cu precuvioșia sa, nu numai în trăsăturile din afară ale chipului.

Sfintele Icoane Ortodoxe arată, însă, slava împărătească a unei suferințe ce pune accentul (prin ochii închiși) pe lumea lăuntrică, mult mai chinuită decât trupul, dar mult mai ascunsă, chemându-ne astfel, nu

<sup>435</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.

prin mijloace omenești de propagandă gestuală, ci prin smerenie la o urmare a căii Lui, a răstignirii de Sine discretă, ascunsă într-o taină de nepătruns, care începe cu universul minții, cel nevăzut, dar care aduce toate în stare de jertfă lină. Fața este o expresie a inimii, după cum spun Sfinții Părinți, în ea sunt sugerate toate cele dinlăuntru. Astfel că suferința interiorizată și smerită ce se reflectă în Trupul lui Hristos Îl face să iradieze de o viitoare înviere prin durere, dând sens morții biruite prin ea de trecere la viața de dincolo.

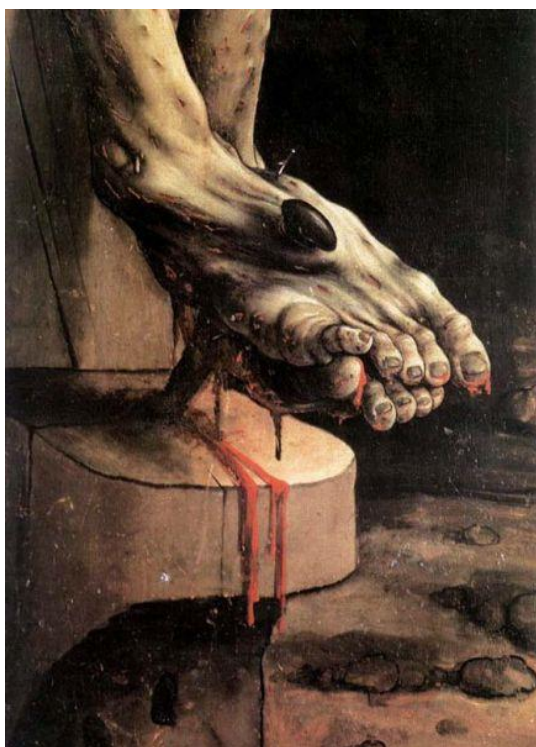
Cu totul opus este trupul hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca, care are culorile bolnăvicioase ale convingerii cu orice chip, care încearcă viclenească libertatea privitorilor și zgândăre ochii prin luminile artificiale ale confortului lumesc de aici și de acum.

#### 1. Cinstirea sfințelor icoane

[...]

Și, cu cinstirea cea cuvenită celor zugrăviți și închipuiți în icoane, le aducem icoanelor cinste și închinăciune; (însă) nu cu cinstea și închinăciunea cea cuvenită înseși Dumnezeirii, adică nu zicem cum că în icoană este însuși Hristos, sau Prea Sfânta Fecioară, sau sfântul acela care este zugrăvit, ci pe cinstirea arătată Icoanei o ducem sus, către întâiul chip. Pentru că, dacă icoana aceea căreia îi aducem închinăciune este a lui Hristos, cinstirea arătată ei o aducem către însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu. [dacă este cu chipul Părintelui Arsenie Boca, deci a Părintelui Arsenie Boca, cinstirea ei o aducem către însuși Părintele Arsenie Boca, nu lui Hristos, chiar dacă este trecut numele Lui, acolo – n.n.] Nu vopselelor le aducem cinstire și închinăciune, ci lui Hristos, Carele este în ceruri, pentru că „cinstirea icoanei trece către întâiul chip”, [după cum] zice sfântul marele Vasilie. Tot de asemenea zicem și pentru icoana Prea Sfintei Fecioare și pentru zugrăvirea și închipuirea tuturor sfinților. [dacă Maica Domnului are asemănarea Zamferei, ea se preacinstește nu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, dacă Sfinții au chipul Părintelui Arsenie Boca, el este cinstit în locul lor – n.n.]

[Așa și cea împotriva, adică ocărârea și necinstirea icoanei, către întâiul chip trece, și vom cădea în greșeala neevlaviei]. [vă dați seama acum, ce hulitor era pictorul de la Drăgănescu la adresa lui Hristos, a Maicii Domnului și a sfinților, dacă îi picta așa de urât, fără evlavie, mutilându-i prin adăugarea chipului său? Oamenii îl cinstesc pe Părintele Arsenie Boca când sărută cu cinste tablourile cu chipul lui pictat în locul lui Hristos, dar sfinția sa, prin aceleași tablouri, pentru că le dedică prin nume lui Hristos, dar le pocește prin pictarea cea urâtă a chipului său, Îl necinstește, mai ales că și mesajul teologic, din gesturi, semne, transparente, texte, inovații pus în numele Lui, este tot unul eretic – n.n.]



[La Sinodul al șaptelea ecumenic, toată lupta sfinților părinți a fost pentru Sfintele Icoane și pentru podoaba sfintei biserici cu închipuirile sfinților, cărora li s-au închinat ei atuncea, poruncind și nouă asemenea. Iar pe cei ce s-au lepădat a se închina sfințelor icoane i-au dat anatemei, gonindu-i de la sfânta Biserică].

Cu dreptate dară (și noi) le închipuim și le aducem (cinstire și) închinăciune Sfintelor Icoane, iară hulitorii și necinstitorii să fie toți dați anatemei. [iată încă o anatema la care s-a supus Părintele Arsenie Boca – n.n.]

[Pentru îndreptarea zografilor  
la câteva greșeli, pe care ei le fac din nebăgare  
de seamă:

[...]

#### IV. Este un obicei papistășesc zugrăvirea lui Hristos pironit pe cruce cu trei piroane

[dar măcar ei îi lasă ambele mâini pironite pe cruce, un piron străpungând ambele picioare, care totuși ne arată că a suferit și a sângerat pentru noi,

chiar dacă hidos. Cu cât mai grav este că deși Părintele Arsenie Boca pictează toate piroanele, o mână o smulge, acuzând pe Hristos de răstignire parțială. În măsura în care mâna lui Hristos este mai de preț decât pironul care a străpuns-o, în aceeași măsură hula Părintele Arsenie Boca este mai rea decât a latinilor – n.n.], *iar nu cu patru, cum se adeverește din Istoria sfântului împărat Constantin cel Mare, care a pus un piron în coroana sa împărătească, de s-au împlinit cuvintele lui David: „... Pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă”<sup>81</sup>; pe-al doilea l-a pus în frâul calului, de s-au împlinit cuvintele proorocului: „...Și cel din frâul calului «Sfânt Domnului !» va fi. 82; iar două le-a pus într-un turn înalt, spre întărirea [și paza] cetății. 83.*

[...]

[Ascultă, zografe ! Sfânta Biserică, maica tuturor credincioșilor, prin prooroci și-a făcut gătirea; prin Hristos și-a așezat temelie; prin sfinții apostoli s-a zidit; **prin sângele mucenicilor s-a zugrăvit** [vă dați seama ce grav este să schimbi zugrăveala ei, mai mult, introducând relaxare în suferință – n.n.] ; prin strădaniile pustnicilor s-a umplut de buna mireasmă duhovnicească, iar prin cele șapte sinoade s-a întărit, **gonind toate viclesugurile eretice.**

**Așadar, frate zografe, lucrează-ți meșteșugul cu frică și cu mare băgare de seamă, întocmai după cum poruncesc sfinții părinți și după cum te povățuiește cartea aceasta, neabătându-te la alte așezări sau alte închipuiri eretice. Iar pentru lenea ta, sau pentru plata lucrului, să nu lași din cele poruncite de sfinții părinți și ale dascălilor vechi zografi, ca să nu cazi sub blestemul și afurisenia sinodului al șaptelea; [sărmanul Părintele Arsenie Boca ce a pătimit fiindcă a pictat după vedeniile diavolești, după propriile păreri culese din filozofie și după modelele apusene, deprinse la Belle Arte – n.n.] și păzește-ți și viața curată de spurcăciunile trupești, ca cel ce lucrezi cele sfinte. Și acestea urmând, vei fi locuitor raiului cu toți sfinții]**<sup>88. 436</sup>

Contrazicând teologia Ortodoxă și sustrăgând asemănarea lui Hristos, pentru a o înlocui cu a Părintelui Arsenie Boca, vedenia răstignirii ne arată că a fost fabricată prin nălucire de draci, pentru a scăpa de focul ce-i arde din Sfânta Jertfă a lui Hristos. Astfel că lozinca „Veniți la Mine” nu este citat din Sfânta Evanghelie, ci o parafrază. Sfânta Evanghelie îndeamnă pe oameni să vină la Hristos, pentru a-L urma în starea Lui de Jertfă (jugul) lăuntrică (blândețea și smerenia inimii) și astfel a-și găsi vindecarea și odihna adevărată a împlinirii dureroase a voinței lui Dumnezeu: *Mat 11:28 Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. 29 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre. 30 Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară..* Lozinca din așezământul de la Drăgănescu îi îndeamnă pe oameni să vină la Părintele Arsenie Boca, ca la un hristos mincinos, care îi vrăjește prin priviri, hipnotizându-i să aleagă calea confortabilă și zâmbitoare a relaxării, care duce la marea amăgire a uitării de Dumnezeu.

<sup>436</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 22-27; 229-233.



## B) PIRONIREA ÎN ÎNCHEIETURI

contrazice Sfânta Evanghelie. Deci, Hristosul ce se arăta Părintelui Arsenie Boca era unul mincinos, având stigmatate.

După cum se observă cu claritate, în toate tablourile unde vrea Părintele Arsenie Boca să-L reprezinte pe Hristosul său după răstignire, veți observa că este pironit în încheietura mâinii, iar nu în mână. Și acesta este un semn doveditor că vedeniile pe care le-a primit au fost năluciri alcătuite de un duh mincinos ce ura patimile lui Hristos și Sfânta Evanghelie:

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. 26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. 28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!*

Oare Părintele Arsenie Boca nu a citit Sfânta Evanghelie, sau a considerat mai credibile vedeniile sfinției sale? Dacă da, noi nu putem să ne încredem în el, fiindcă Sfânta Biserică ne pune Sfânta Evanghelie la temelie a întregii noastre existențe. După Sfânta Evanghelie a Sfinților Apostoli, nu după *Cărarea Împărăției și așezământul de la Drăgănescu* vom fi judecați:

*Rom 2:16 În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.*

Iar în Sfânta Evanghelie este scris clar semnul cuielor sunt în mâinile lui Hristos (= χερσιν [chersin], limba greacă), nu în încheieturile Lui (= συνδεσμων [sindesmon], limba greacă). Dar aceasta este foarte grav. Atunci cine este răstignitul desprins de pe cruce, cu ochii deschiși, fără sânge, cu găuri în încheieturi și asemănarea Părintelui Arsenie Boca? Desigur un duh mincinos. Aceasta nu numai că îl arată pe Părintele Arsenie Boca ca pe un zugrav de grozăvii neasemănate (care cade sub blestemul și afurisenia Sfântului Sinod al 7-lea ecumenic), dar atacă tocmai semnul de identificare al lui Hristos din veșnicie, arătând că cel reprezentat de sfinția sa este un altul, ce vrea să-L înlocuiască prin stigmatele care îi apăreau și Părintelui Arsenie Boca... probabil (după tablourile de la Drăgănescu) tocmai la încheieturi (deși, în vedenia celor două țigănci Părintele Arsenie Boca apare cu stigmatate în palme, vedeți capitolul *Francisc de Assisi*). După cum vom vedea mai jos, cel care are stigmatate este, de fapt, tocmai... antihrist. Așadar și prin pictarea stigmatelor la încheieturile mâinilor, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe antihrist.

\*\*\*

### Despre stigmatate

*Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme*<sup>437</sup>

**Stigmatate sunt prezente și la greco-catolici**, pe care atât de mult i-a iubit și propovăduit Părintele Arsenie Boca, învățăturile sfinției sale fiind îngemănate cu uniaticismul. Vom îngroșa asemănările:

<sup>437</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142



Rafila Găluț, Fecioara **stigmatizată** de la Bocsig (1910-1939)

- Rafila Găluț s-a născut pe 8 februarie 1910 la Bocsig, jud. Arad, fiind fiica lui Constantin Găluț și a Anei Zgerden.

- **a fost botezată** la 10 februarie 1910 în biserica greco-catolică "Sf. Gheorghe" din localitatea natală, de către Pr. Demetriu Nysztor.

- **credincioasă greco-catolică, de mică a fost foarte apropiată de Biserică.** În 1931 dorește să devină călugăriță în Congregația Maicii Domnului de la Blaj dar, datorită sănătății sale fragile, este sfătuită să renunțe.

- tânăra fecioară din Bocsig **a trăit o viață spirituală exemplară, spovedindu-se cel puțin o dată pe lună și primind foarte des Sf. Euharistie; a participat la Sf. Liturghie și la diferitele devoțiuni ale Bisericii Greco-Catolice: Sf. Rozar, Calea Crucii, Adorație euharistică, novenele către Sf. Anton de Padova și Sf. Tereza de Lisieux.**

- în perioada 1931 – 1939 **a purtat stigmatele** (rănilile Domnului), lucru confirmat nu numai de parohul locului, Pr. Petru Vancu, ci și de diferiți preoți și medici delegați din partea Episcopiei Lugojului să investigheze acest caz deosebit.

- este interesant că în aceeași perioadă cu stigmatele Rafilei Găluț, Icoana Maicii Domnului aflată în biserica greco-catolică din Scăiuș, a lăcrimat în zilele 30 septembrie și 15 octombrie 1934.

- primul raport despre stigmatele Rafilei este trimis de Pr. Petru Vancu Episcopiei de Lugoj pe data de 11 noiembrie 1933.

- Episcopul Alexandru Nicolescu de Lugoj îl însărcinează pe Pr. Dr. Iuliu Rațiu să întocmească un chestionar cu 48 de întrebări care îi vor fi puse Rafilei **despre stigmate și despre viziunile pe care ea spunea că le are**, răspunsurile la chestionar fiind prezentate Episcopului împreună cu un raport pe data de 20 ianuarie 1934.

- Episcopia de Lugoj informează Congregația Bisericii Orientale (Dicaster al Sfântului Scaun) despre cazul Rafilei Găluț printr-o scrisoare adresată Cardinalului Luigi Sincero pe data de 15 aprilie 1934; documentele referitoare la acest caz sunt traduse și trimise Sf. Scaun pe data de 27 iulie 1934.

- alte culte au încercat să o convingă pe Rafila Găluț să renunțe la credința ei catolică, dar ea nu acceptă, susținând totă viața că **unica Biserică întemeiată de Mântuitorul Isus Cristos este Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică.**

- pe 30 august 1934 Sfânta Congregație pentru Biserica Orientală comunică Episcopului Alexandru Nicolescu că documentația referitoare la Rafila Găluț a fost transmisă Sfântului Oficiu.

- pe 10 septembrie 1934 Episcopul Alexandru Nicolescu transmite Congregației pentru Biserica Orientală concluziile preoților care au investigat cazul Găluț: Pr. dr. Dominic Niculăeș, Pr. Petru Herlo și Pr. dr. Iuliu Rațiu. **Aceștia descriu stigmatele precum și viziunile Rafilei: viziuni cu Maica Domnului care îi vorbea și viziunile cu Isus Cristos.**

- pe data de 16 septembrie Rafila Găluț este consultată la sediul parohiei greco-catolice Arad II-Șega de o comisie de medici formată din Dr. Nicolae Butean, Dr. Iuliu Vicas, Dr. Teodor Pop și Dr. Vasile Cucu. **Medicii nu reușesc să dea o explicație științifică stigmatelor**

- pe data de 16 septembrie Rafila Găluț este consultată la sediul parohiei greco-catolice Arad II-Șega de o comisie de medici formată din Dr. Nicolae Butean, Dr. Iuliu Vicas, Dr. Teodor Pop și Dr. Vasile Cucu. **Medicii nu reușesc să dea o explicație științifică stigmatelor**

**Rafilei. Ei au observat rănilile de pe frunte, de pe cele două palme, de pe coastă și de pe picioare. S-a constatat că stigmatele nu apar la intervale fixe, ci la date anunțate de Maica Domnului.**

- pe data de 1 octombrie 1934 **apariția stigmatelor se face în prezența medicului Teodor Vicas, a Pr. Petru Herlo și a Pr. Petru Vancu, redactându-se un proces verbal, document tradus și transmis imediat Sf. Scaun.**

- în zilele de 6-7 octombrie 1934 Rafila Găluț se află la Lugoj cu ocazia Congresului AGRU și a vizitei Regelui Carol II în oraș și este primită de Episcopul Alexandru Nicolescu la reședința episcopală, ocazie cu care Episcopul constată personal stigmatele. **Rafila Găluț se va ruga cu această ocazie în fața Icoanei Maicii Domnului de la Scăiuș adusă în pelerinaj la Catedrala greco-catolică din Lugoj. Raportul cu privire la vizita Rafilei la Lugoj este redactat de canonicul Marianescu.**

- pe data de 20 februarie 1935 Episcopia de Lugoj trimite un nou raport Congregației pentru Biserica Orientală referitor la cazul Rafilei Găluț.

- pe data de 27 mai 1935 Pr. Augustin Pop OSBM care ținea Misiuni populare la Bocsig în acea perioadă, înaintează Episcopiei de Lugoj un raport despre Rafila Găluț, în care aceasta este **definită de călugărul bazilian drept "o ființă favorizată de Dumnezeu", negăsind nicio explicație naturală pentru stigmate.**

- din 31 ianuarie 1936 stigmatele au sângerat tot la două săptămâni, câte 3 zile, până în 15 aprilie 1939, când Rafila Găluț a murit.

- în 1948 Episcopia de Lugoj a inițiat o nouă anchetă, încredințată Pr. Vasile Borda. Acesta a încercat să adune informații de la toți cei care au cunoscut-o pe Rafila.

- **calitățile Rafilei Găluț recunoscute de contemporani erau: evlavie, ascultare, răbdare, mortificări, curăție, modestie, credință simplitate, apostolat laic, iubirea aproapelui, stigmate și viziuni, chiar daruri profetice.**

- în 1979 se reface mormântul Rafilei Găluț, la cheltuieli contribuind și Prea Sfințitul Episcop Ioan Ploscaru de la Lugoj, care s-a ocupat în perioada comunistă de strângerea tuturor documentelor referitoare la fecioara stigmatizată de la Bocsig.

- după 1939 **numeroși credincioși greco-catolici, romano-catolici dar și de alte confesiuni, vin și se roagă la mormântul Rafilei Găluț cerându-i mijlocirea în nevoile lor sufletești și trupești.**

\*\*\*

**Doamne Isuse Cristoase care ne-ai arătat mărirea Ta prin darul stigmatelor fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, dăruiește-ne lumina necesară pentru a face voia Ta în viața noastră precum și a mărturisi adevărata credință a Bisericii Tale.**

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

**Preasfântă Fecioară Marie, Maica lui Dumnezeu și Maica noastră a tuturor, care te-ai arătat de mai multe ori fecioarei Rafila Găluț de la Bocsig, ajută-ne să primim adevărata lumină pentru a înțelege cu adevărat voia Fiului Tău, revelată prin viața Rafilei Găluț.**

Tatăl Nostru ... , Născătoare ... , Mărire Tatălui ...

Bocsig, 18 octombrie 2008, cu ocazia pelerinajului Asociațiilor AGRU și ASTRU din Eparhia de Lugoj, condus de P.S. Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj<sup>438</sup>

Iată altcineva dintre români, tot de formație greco-catolică ca și Părintele Arsenie Boca, având stigmate, viață (manifestată prin evlavie exterioară, la arătare, nu smerită și ascunsă) publică și misiune apologetică uniata, învățături și minuni, înainte și după moarte, ba și rugăciuni la mormânt, similare cu ale sfinției sale.

\*\*\*

**Stigmatele „fetei diavol”. Dar multe asemănări găsim și în semnele pe care le face diavolul în trupul Ortodocșilor vrăjiți.** O româncă vrăjită făcând minuni asemănătoare cu ale Părintelui Arsenie Boca (având

<sup>438</sup> <<http://www.tgcl.cnet.ro/rafila-galut-fecioara-stigmatizata-de-la-bocsig/>>, luni, 15 iunie 2015

inclusiv stigmatate). Observăm că datorită mândriei și dorinței de răzbunare nici slujbele de exorcizare nu aveau efect la ea. Vom îngroșa asemănările:

*Poltergeist de România: povestea botoșanencei care a reușit cu puterea minții să îngrozească un sat întreg și să uimească lumea științifică*

*Eleonora Zugun, o botoșăneancă născută acum 110 ani, a fost numită de săteni „fata diavol“ și a fost considerată responsabilă pentru fenomene paranormale terifiante. A stârnit și interesul cercetătorilor din afara României, care au numit-o „Romanian Poltergeist“. Unul dintre nepoții Eleonorei povestește, pentru „Weekend Adevărul“, ce-și amintește despre „demonii“ din viața mătușii sale. În 1926, un renumit parapsiholog britanic, Harry Price, a dus-o în Londra pe o tânără pe care o numea „fata diavol“.*

*Pe numele ei adevărat Eleonora Zugun, fata avea 13 ani și era născută în satul Talpa din județul Botoșani. Despre ea se spunea că este posedată de un Poltergeist (un spirit neliniștit, malefic), fiind capabilă să mute și să arunce obiecte oricât de mari și de grele ar fi fost. Totodată, la intervale regulate, Eleonora Zugun se umplea de stigmatate: mușcături, zgârieturi, umflături de origine necunoscută. Cercetată de oameni de știință britanici A fost dusă în Londra pentru a fi studiată de specialiștii englezi de la Laboratorul Național de Cercetare Psihică, după ce îi uimise pe savanții vienezi, care au cercetat-o la rândul lor. Interesați de cazul ei au fost nu numai specialiștii în fenomene paranormale, ci și trei membri ai Societății Regale din Marea Britanie: dr. R.J. Tillyard, dr. R. Fielding-Ould și profesorul Edward Heron-Allen. Era de 11 luni în Londra, iar fenomenele paranormale din laboratoarele institutului britanic se înmulțeau. Presa Commonwealth-ului dezbată cu lux de amănunte cazul și vorbea aproape zilnic despre „fata Poltergeist“ din România. Zgârieturile care apăreau în mod misterios pe fața Eleonorei FOTO soulask.com „Un grup de persoane servea ceaiul în laborator, când Eleonora a ridicat ceașca de pe masă, după care a țipat și a tras repede mânia hainei de pe antebraț. Brusc, îi apăruseră urme de dinți adânc înfiți în carne, ca și cum cineva ar fi mușcat-o cu sălbăticie. Urmele dinților s-au colorat din roșu în alb, transformându-se în umflături uriașe. Într-o oră dispăruseră fără urmă“, se preciza în articolul „Fenomene uluitoare: fată posedată de diavol“, apărut în pagina 29 a publicației „Sunday Mail“ din Brisbane, Australia, pe 12 decembrie 1926. Fascinant subiect de presă Fascinația pentru Eleonora Zugun, „fata posedată“ a continuat în Commonwealth, ziarele considerând-o subiect de presă și la un an de la sosirea sa. „A fost adusă la Londra în luna septembrie a anului trecut (n.r. – 1926) de contesa Wassilko-Serecki la institut pentru a fi testată în privința manifestărilor de tip Poltergeist care i se atribuie și a misterioaselor semne care-i apar pe trup“, se arăta în articolul intitulat „O fată «fantomă» din România: mister neelucidat după mai multe teste“, apărut sâmbătă, 16 aprilie 1927, în pagina 11 a cotidianului „The Advertiser“, cu sediul în Adelaide, Australia. De altfel, pe toată durata testării ei în Laboratorul Național de Cercetare Psihică din South Kensington, Londra, a fost vizitată de numeroși reporteri de la diverse publicații ale vremii. Descrierile din presa internațională sunt doar o mică parte din povestea semi legendară care a înconjurat-o pe Eleonora Zugun cel puțin în prima parte a vieții ei. Sute de mărturii culese de parapsihologi și specialiști în paranormal de la începutul secolului al XX-lea îi creează un portret terifiant: o tânără posedată de un spirit și capabilă de activități paranormale rar întâlnite. Povestea ei începe însă în satul Talpa, acolo unde s-a născut și acolo unde, se spunea, a dobândit puterile paranormale și implicit a fost „posedată“. Totul a început când Eleonora avea 7 ani Eleonora Zugun s-a născut pe 24 mai 1913 într-o familie de țărani din satul Talpa, comuna Căndești, județul Botoșani. În satul ei natal, pușinii bătrâni care au mai auzit povești despre ea se fereau să deschidă subiectul. Îl consideră de rău augur. Singurul care vorbește nestingherit este un nepot al Eleonorei Zugun, care mai trăiește în Talpa. Se numește Marcel Zugun, are 60 de ani și este fiul fratelui mai mic al Eleonorei. Și-o amintește bine, ca pe o femeie cuminte și bună. Dar copil fiind, a apucat să audă povești de la bătrânii care au copilărit cu ea și mai ales de la Eleonora însăși. „Când am mai crescut, am devenit curios. Și am întrebat-o. Nu a vrut să vorbească despre așa ceva. Era o suferință prea mare. Până la urmă mi-a spus ea câte ceva...“, spune Marcel Zugun. Nepotul Eleonorei Zugun precizează că*

totul a început când Eleonora avea 7 ani. Tot soiul de fenomene paranormale s-au dezvăluit în Talpa din acel moment. Oamenii erau înfricoșați. „Mi s-a povestit că, **atunci când era mică, mergea pe drum și pietrele de pe marginea drumului se aliniau [mai ceva ca găinile și păsările – n.n.] și mergeau paralel cu ea.** Apoi s-a întâmplat că săreau și veneau în casă tot felul de lucruri, inclusiv pietre de la râu și spărgeau prin casă. Odată, un vânător a fost chemat de bunicu' să vadă ce se aude în pod. **Când a urcat omul s-a trezit lovit și bătut** [totuși a scăpat mai ieftin decât securiștii paralizați de Părintele Arsenie Boca – n.n.] **de tot felul de obiecte, de cartofi, de tot ce era pe acolo**“, povestește Marcel Zugun. **Ba mai mult, Eleonora ar fi fost capabilă să și controleze astfel de fenomene, răzbunându-se pe cei care o umileau prin sat.** „Se spune că vărul ei o bătea când era mică. Și ea îi tot spusese: «Nu mă mai bate, că am să te fac să umbli în fundul gol prin sat». Și el nu a băgat-o în seamă și i-a tras o palmă. Nu au trecut zece minute și vărul ei umbla gol-puşcă prin mijlocul satului, rătăcit tot“, spune Marcel Zugun din ce i s-a transmis din familie. ; **Dusă cu forța la mănăstiri, exorcizată și închisă în ospiciu.** „Au trimis-o prin vecini, că sperau ca duhul cel rău să o lase în pace. Credeau că doar în casă se propășise și acolo acționa. Încercau și ei ce puteau“, spune Marcel Zugun. Nici în casele vecinilor nu dispăreau, însă, fenomenele neobișnuite. Oamenii s-au speriat, spune nepotul. Șușoteau și spuneau că este posedată de diavol. În speranța de a scăpa de acest diavol, părinții **au dus-o pe Eleonora la un preot. Au însoțit-o nu mai puțin de 40 de săteni. Au dus-o la preotul Măcărescu din satul Zamostea, un preot cunoscut pentru harul său de a lupta cu demonii.** Marcel Zugun nepotul Eleonorei Zugun descrie întâlnirea Eleonorei cu preotul Măcărescu, acasă la acesta într-unul dintre studiile sale, „Poltergeist Mediums“: „Imediat ce a intrat Eleonora în cameră, un platou din metal așezat pe un suport s-a spart brusc. Nici bine nu și-au revenit oamenii din șoc, că ferestrele interioare s-au spart în timp ce ferestrele exterioare au rămas intacte. În timp ce toate acestea se întâmplau, bătrânul preot, fiul său și învățătorul Teodorescu erau prezenți. Imediat au luat-o la fugă“. Fenomenele stranii nu s-au oprit aici, un băiat fiind rănit de o scândură în timpul manifestării de tip „Poltergeist“ din casa preotului, fiindcă ar fi pronunțat cuvântul „diavol“. Părinții Eleonorei **au continuat să o ducă pe la biserici și mănăstiri, ajungând până la mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou“ de la Suceava, unde, la apariția fetei, o piatră ar fi spart un tablou al sfântului. Vestea despre „fata-diavol“ din Talpa se răspândise, circula din sat în sat și ajunsese deja la urechile specialiștilor de la Universitatea din Cernăuți. Între timp, spune Marcel Zugun, Eleonora a fost închisă la mănăstirea Gorovei, pentru a fi scăpată de „cel rău“ cu ajutorul călugărilor de acolo. Și Harry Price scrie într-o lucrare că tânăra a fost supusă unor practici de exorcizare, obligată la practici religioase. Călugării îi citeau slujbe întregi. Fără rezultat. A fost închisă într-un azil, despre care nici Marcel Zugun nu știe cu exactitate unde se afla, probabil la Cernăuți, dar știe de la mătușa sa, Eleonora, că a fost supusă la tot felul de investigații, inclusiv la episoade de hipnoză. Între timp, ziarele din Bucovina vuiau, despre acest caz. În special „Czernowitzer Morgenblatt“ și „Allgemeine Zeitung“ publicaseră articole detaliate despre cazul Eleonorei Zugun. În tot acest timp, căutată de jurnaliști, fata din Talpa, în vârstă de 12 ani zăcea fie în sanatorii, fie la mănăstiri. În cele din urmă, Eleonora Zugun se întoarce acasă și nu mai vrea să părăsească satul natal. Este căutată de oameni de știință, pasionați de paranormal, și de jurnaliști. „Au venit mulți oameni să o ia cu ei. Au fost și medici, și jurnaliști. Veneau să o ducă să o studieze, ba la București, ba în Franța, ba în Germania. Degeaba. Dacă nu dorea să plece cu acele persoane, nu putea să o ia nimeni. Se strica mașina pe drum, șaretă. Mureau caii. Se îmbolnăvea grav șoferul. Se întâmpla orice, dar pe ea nu o luau“, povestește nepotul Eleonorei. Cu toate acestea, după ce a împlinit 13 ani, sătulă, probabil, să mai fie numită „drac“ în sat, preferă liniștea sanatoriului. La sanatoriul din Cernăuți însă, spune Harry Price, este tratată ca în Evul Mediu, închisă într-o cameră întunecată. Se bănuiește că „victimă“ spiritelor întunecate care o bântuiau i-a căzut și un inginer german pasionat de paranormal. Se numea Fritz Grunewald și era din Berlin. Acesta a vizitat toate locurile pe unde a stat Eleonora și a adunat mare parte din mărturiile folosite mai târziu în lucrările de specialitate. Inginerul a ajuns să o cunoască și, spune Harry Price, l-a convins pe tatăl Eleonorei să o scoată din azil.**

S-a întors la Berlin și, când dorea să vină să o aducă pe Eleonora în capitala Germaniei, a murit brusc. Eleonora Zugun a fost internată din nou în sanatoriu, unde urma să-și petreacă tot restul vieții. Salvarea Eleonorei În același an, însă, tânăra a fost salvată din sanatoriu de contesa austriacă Zoe Wassilko-Serecki, preocupată și ea de fenomenele paranormale, care a reușit să o ia în custodie pe Eleonora. A dus-o în Austria, familia fetei fiind uimită de influența pe care o avea contesa asupra ei. I-a amenajat o cameră spațioasă în locuința sa din Viena. Mai mulți oameni de știință austrieci au fost invitați să o studieze. Fenomenele paranormale au început să se manifeste cu forță. Au început să apară stigmatele, adică mușcăături, umflături și zgârieturi pe mâinile și fața Eleonorei. În cele din urmă, a fost chemat specialistul Harry Price din Londra. Vrajită de bunică sau complexul „dracul”? Marcel Zugun spune că în sat circulă teoria că mătușa sa fusese „vrajită” de bunica ei, de la Buhai, prin intermediul unor mărgele. Totuși, concluziile publicate de Harry Price în urma cercetărilor în cadrul Laboratorului Național de Cercetare Psihică din Londra, au fost altele: „Stigmatele îi apar spontan în diferite părți ale corpului Eleonorei. Nu poate fi considerată responsabilă în mod conștient pentru producerea acestora. În condiții științifice ideale, s-a observat că mici obiecte din apropierea Eleonorei se pot mișca fără ca tânăra să le atingă”, potrivit articolului „O fată «fantomă» din România. Mister neelucidat după o serie de teste”, publicat în „The Advertiser” pe 16 aprilie 1927. Stigmatele care apăreau pe trupul Eleonorei Zugun În același articol, se încearcă o explicație: „Se sugerează că fata, speriată încă de foarte mică de poveștile cu «draci» spuse de țărani din satul ei, a dezvoltat complexul «dracul». Iar psihicul ei îi provoacă, prin mecanisme necunoscute, răni pe corp. Pentru capacitățile de a mișca obiecte fără a le atinge nu s-a găsit o explicație”. Confeționeră și căsătorită de două ori În 1928, când Eleonora Zugun a împlinit 15 ani, fără niciun eveniment marcant sau tratament, a devenit o adolescentă normală. Pur și simplu nu-i mai apăreau semne și nici nu mai părea „bântuită” de vreun duh. Automat a fost trimisă în România. Nu mai avea nimeni ce studia la ea. A devenit confeționeră la București. „A dus o viață normală de la 15 ani. Nu s-a mai întâmplat nimic. Nici ea nu mai vorbea despre asta. Greu de tot o convingeai să spună ceva. A stat și la București, după aceea s-a întors la Talpa, apoi s-a mutat la Dorohoi. Acolo s-a căsătorit. A divorțat și s-a recăsătorit tot acolo. La Dorohoi este și înmormântată. A trăit 83 de ani. Era foarte bună la suflet și ne plăcea să stăm cu ea. Nu avea nimic rău”, spune Marcel Zugun. Citește mai mult: [adevarul.ro/locale/botosani/poltergeist-romania-povestea-botosanencei-reusit-puterea-mintii-ingrozeasca-sat-intreg-uimeasca-lumea-stiintifica-l-557afa2ecf376e35380b38/index.html](http://adevarul.ro/locale/botosani/poltergeist-romania-povestea-botosanencei-reusit-puterea-mintii-ingrozeasca-sat-intreg-uimeasca-lumea-stiintifica-l-557afa2ecf376e35380b38/index.html)

După cum vedem asemănările sunt mai mici, fiindcă în cazul fetei diavolul ataca de la stânga, arătându-și fața rea, nu ca în cazul fetei greco-catolice și Părintelui Arsenie Boca, când ataca de la dreapta, sugerând că sunt Sfinții, arătându-și în felul acesta fața vicleană, ce dorea să mimeze sfințenia.

Iată, însă, și **spovedania unui biet Ortodox înșelat de diavol** ce i se arăta sub chipul multor sfinți, care a primit, printre alte false daruri comune cu ale Părintelui Arsenie Boca și darul stigmatei, pentru a vedea că Ortodoxia nu ne scutește de înșelare, dacă nu suntem lămurii în ea și nu urmăm calea smerită a Sfinților Părinți. Vom îngroșa, ca de obicei, asemănările cu cazul nostru:

*Spovedania unui înșelat*

*Scrisoarea aceasta a fost scrisă de un grec aflat în străinătate către Părintele Teodosie de la Mănăstirea athonită Sfântul Pavel, autorul cărții „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, deoarece prin intermediul acesteia s-a regăsit pe sine și s-a slobozit din ghearele diavolului.*

*Părinte Teodosie,*

*Citind cartea sfinției voastre „Spiritismul, urâciunea pustiirii”, am simțit o mare nevoie să vă scriu ca să vă mulțumesc, dar și ca să mărturisesc, eu nevrednicul, pe scurt, despre marea înșelare în care am căzut. Vă rog să mă iertați că vă rețin și vă obosesc, scriindu-vă marile mele păcate.*

Cu vreo zece ani în urmă, Părinte Teodosie, am cunoscut în Thesalonica un bărbat în vârstă, pe nume Vasilios, care se îndeletnicea cu hidromanția<sup>[1]</sup>. Căra cu el o geantă în care-și avea „uneltele”. **Doream și eu mult să învăț acest mod de comunicare cu duhurile, însă, cu toate rugămintele mele, nu m-a învățat nimic. Mintea fiindu-mi mereu la aceasta, într-o noapte, în somn, a venit cineva și s-a așezat lângă patul meu. Mi-a spus că este „Sfântul Gheorghe” și că de atunci înainte mă va povățui și ocroti. Vă puteți da seama ce bucurie m-a cuprins!**

A doua zi dimineața am chemat-o pe sora mea, de 33 de ani, cu șapte ani mai mică decât mine, de curând măritată. Bătrânul Vasilios o pusese de multe ori pe sora mea să privească într-o cană de lut plină de apă. I-am spus că am pregătite cana, cuțitașul cu mânerul negru și că poate privi în apa din cană. Dar ea a râs și mi-a spus că, dacă nu va fi de față bătrânul ca să-i citească, ea nu va putea vedea nimic, pentru că încercase singură să privească în apă, dar fără să reușească ceva. **Dar spunându-i ce mi se întâmplase în somn, s-a așezat și s-a concentrat asupra cănii. După două-trei minute a început să vadă o biserică necunoscută nouă, de la capătul Acropolei, numită a Cuviosului David. În partea de sus a ei se afla o piatră din care curge agheasmă, numită a Cinstului Brâu al Maicii Domnului. Acolo trebuia să mergem să ne rugăm, să ne spălăm cu agheasmă, să luăm și cu noi – și în continuare vom avea comuniune cu duhurile. Și, într-adevăr, am acționat potrivit îndrumărilor duhului.**

De atunci au început să curgă răspunsurile-îndrumări la diferitele noastre întrebări. Și, încet-încet, odată cu trecerea timpului, am înaintat în această „știință” a satanei, ca apoi să venim în contact cu președintele de atunci al Societății Cercetărilor Spiritiste, Nikolaos Firi-hon – Barbeta. Acela ne-a rezolvat diferite nedumeriri referitoare la comuniunea pe care o aveam și, concret, m-a învățat cum să primesc „stăpânirea celor patru arhangheli” (Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil). Nu-mi aduc aminte exact câte zile am postit. În fiecare zi citeam câțiva psalmi ai Prorocului David, apoi, cu sora mea, făceam comuniunea. Ea îi vedea pe cei patru „arhangheli” cum mă însemnează în chipul Crucii și-mi dau stăpânirea să supun duhurile viclene, să vindec nebuni, vrăjii și bolnavi. De asemenea, președintele ne-a dat „permisiunea de lucru”. De acum înainte eram deja profesioniști și lumea venea pe zi ce trecea, din ce în ce mai multă!

Ar trebui multe foi de hârtie să vă descriu amănunțit cele întâmplate, însă vă voi scrie foarte puține lucruri despre comuniunea pe care am avut-o cu duhurile. Nu am vrut să înaintez în „magia albă”, așa cum este de obicei ea numită de către spirițiști. Astfel permanentul nostru îndrumător, presupusul „arhanghel Gavriil”, într-una din învățăturile sale ne-a spus că **Evangelos (adică eu) este născut numai pentru bine. „Tu, roabă Kiriaki” (sora mea), „în cealaltă cămăruță poți da oamenilor diferite buruieni-ape” etc.**

Faptul că în anumite cazuri (bolnavi, împăcarea soților despărțiți etc.) nu aveam nici un rezultat îmi pricinuia nedumerire, de vreme ce îndrumătorul ne făgăduise că în toate vom avea izbândă; răspunsul lui, că „lipsește credința de la oameni”, precum și faptul că unele prorocii nu se împlineau și că ne spunea uneori cuvinte încurcate, potrivit cu puterea mea de pricepere – toate acestea m-au făcut să mă îndoiesc de „sfânta noastră comuniune”. De aceea i-am recomandat surorii mele să ne rugăm mai mult și să ne împlinim, pe cât se poate mai corect, îndatoririle noastre creștinești.

Am început să pun multe întrebări și să insist asupra întrebării: **de ce luăm bani de la cei ce suferă, de vreme ce Domnul a spus: „În dar ați primit, în dar să dați”?**, ca și multe altele. Dar fiindcă diavolul este mincinos și mult-meșteșugăreț, găsea întotdeauna justificări potrivite. Din păcate însă, pe sora mea nu o prea mâhnea acest lucru, ci, dimpotrivă, era mulțumită că putea câștiga bani și că viața ei devenea mai lesnicioasă cu fiecare zi ce trecea. Astfel, fără ca eu să știu nimic, s-a înțeles cu bărbatul ei să mă alunge și să lucreze numai ei doi. În felul acesta, ar fi câștigat și mai mulți bani de la oameni, care le-ar fi rămas doar lor. Dar trebuiau să învețe să facă invocarea. De aceea, m-au întrebat pe mine într-o zi despre cum se face, iar eu, fără să gândesc nimic rău, i-am învățat. Fapta lor m-a mâhnit și mai mult, și mi s-au înmulțit îndoielile despre autenticitatea „sfintei comuniuni”.

*A trecut destul de multă vreme în care am căutat să aflu omul potrivit, care să „vadă” în locul surorii mele. Am găsit până la urmă o femeie pe nume Hristini; ea era căsătorită, însă despărțită de bărbat, și avea o fetiță. Fiind săracă, a acceptat să lucreze împreună cu mine. A început instruirea, care consta într-un program zilnic de rugăciuni, paraclise, spălare cu agheasmă la diferite biserici unde izvora Agheasmă etc. Și, astfel, numita Hristini a început să „vadă” limpede și, de multe ori, cu ochii deschiși!*

*Îndrumătorul nostru era același „arhanghel Mihail”.*

*Acum însă aveam mai multă experiență și, pe lângă aceasta, mă rugam și studiam mai mult decât altă dată Sfânta Scriptură. Dar și aici satana devenise mai tare și mai meșteșugăreț decât înainte. Predici uimitoare și vindecări spectaculoase mă făceau să cred că de această dată dețin cu adevărat „sfânta comuniune”. Dar, ca un mincinos ce este, diavolul a intrat în contradicție, din pricina multor mele întrebări. De aceea a început să mă lingușească. Unde se oprește mintea omului! A început să mă îndrume prin acea femeie și să mă urce la înălțime cu egoismul, spunându-ne că eu și cu el purtăm aceeași îmbrăcăminte (uniforma romană de culoarea aurului a soldatului roman), numai că noi avem Crucea în față. Nu s-a mulțumit cu aceasta, ci a luat și chipul „Maicii Domnului” și ne-a vorbit; ne-a arătat țărmurile Asiei Mici, Constantinopolul, Sfânta Sofia, spunându-ne că foarte curând acestea vor deveni iarăși grecești.*

*Se apropia praznicul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, 25 martie, și mincinosul „arhanghel Mihail” mi-a făgăduit că după sfârșirea slujbei de la biserică îmi va aduce un dar, de vreme ce-mi sărbătoresc ziua numelui<sup>[2]</sup>. Așteptam cu multă nerăbdare să văd ce dar îmi va aduce „arhanghelul”. După ce ne-am despărțit la Biserica Sfintei Varvara, noi ne-am făcut îndatoririle noastre (am tămâiat, am stropit cu agheasmă locul comuniunii, am făcut invocarea ca întotdeauna). Apoi Hristini l-a văzut cu ochii deschiși pe mincinosul „arhanghel” cum i-a dat o „floare de crin”, iar ea mi-a „dat-o” mie, spunându-mi să fiu atent să nu o stric. Desigur, mai înainte acesta ne-a heretisit și binecuvântat, afirmând că crinul este adus din Muntele Sinai. Apoi mi-a dat o povăță: să iau aminte în viața mea la fapte, pentru că orice cădere și păcat va fi ca și cum aș călca în picioare acest „crin”. Desigur, nu am văzut niciodată crinul; numai Hristini îl vedea întotdeauna, lângă icoane. Și, când l-a dus la ea, casa a fost plină de mireasma lui vreme de trei zile!*

*După aceasta, diavolul mi-a pregătit o surpriză. Într-o zi, Hristini l-a văzut pe „Iisus Hristos” cum ne binecuvântează, mă îmbrățișează și mă sărută spunându-mi: „Fratele meu, am venit lângă tine ca să te sui pe cele patruzeci de trepte ale luminii și adevărului. De acum înainte voi veni în fiecare miercuri la ora 4 după amiază, ca să te îndrum și să te sui pe acele trepte. Îți dau ceva de la mine. Îți dau mâinile mele, ca să-i vindeci pe cei bolnavi.” Și într-adevăr, mâinile mele au început să vindece! Pe lângă aceasta, în mijlocul palmelor mele au apărut două pete negre. Odată l-am întrebat pe mincinosul „arhanghel” despre ele, iar el mi-a spus că sunt de la piroanele cu care a fost răstignit Domnul!*

*Apoi „Hristosul” mi-a mai spus: „Eu te voi povățui drept, deoarece cunosc această lume, am trăit-o cu trup când am venit pe pământ, în timp ce «arhanghelul Mihail» nu a trăit în trup, ca să-i cunoască bine pe oameni. Ești fratele meu mai mic, am ieșit din aceeași mamă, numai că eu am tată pe Dumnezeu, și atunci când învățam lumea, tu alergai în brațele mele” etc.*

*Atunci Hristini l-a „văzut” pe mincinosul „arhanghel” că se închină înaintea mea. Învățăturile sale erau pline de dragoste, pace și dăruire față de Dumnezeu. Apoi mincinosul „Hristos” ne-a supt la cele cerești, ne-a arătat raiul, pe însuși „Dumnezeu”, ne-a învățat cum slujesc îngerii, arhanghelii, sfinții etc. Ne-a mai arătat și iadul, și orice își poate închipui mintea noastră cea săracă! Mi-a mai înainte-vestit și moartea tatălui meu cu 6-7 luni mai devreme, însă fără să-mi spună o dată anume.*

*După aceasta mi s-a întrerupt comuniunea, pentru că, într-o zi când am pus-o pe Hristini „să vadă”, a văzut întuneric și a auzit un glas spunându-i: „Îți luăm lumina și o dăm iarăși fratelui tău, pentru că crinul pe care ți l-am dat și ție l-ai stricat, l-ai făcut bucăți”. Am întrebat-*



o pe Hristini ce făcuse, iar ea i-a spus mamei mele că a „mers” cu bărbatul surorii sale, adică a făcut preacurvie.

Așa că am început din nou să caut un om care să „vadă”. De această dată, toți cei pe care îi găseam, după ce îi instruiam cu multă osteneală, plecau! Am pățit așa cu o femeie de curând măritată, cu al cărei bărbat aveam legături de prietenie. **De îndată ce am instruit-o și a început încet-încet să „vadă” și să am din nou comuniunea, a început să-mi spună că mă iubește și că, în fiecare zi, dragostea ei pentru mine se mărește, până când am fost nevoit să întrerup iarăși comuniunea. În cele din urmă, când am ajuns s-o instruiesc pe nepoata mea (23 de ani și măritată), mi s-a arătat satana sub numele de „Sfântul Nicolae”.**

**Învățăturile au continuat, ca întotdeauna, cu cuvinte de dragoste și mântuire.**

În viața mea am avut întotdeauna ghinioane. Nu am putut să dobândesc un serviciu statornic și nu am făcut nici o pricopseală. De asemenea, aveam multe neliniști în somn în timpul nopților, auzeam glasuri, aveam vise urâte, cearceaful era tras de pe mine. De multe ori simțeam cum mi se oprește respirația și mă apasă o greutate, de care mă ușuram și pleca de la mine ca o albină numai după ce, cu multă greutate, izbuteam să mă însemnez cu semnul Crucii. De asemenea, aveam întotdeauna o frică înăuntrul meu și **de multe ori mă înfuriam, dar atunci când îmi reveneam, plângeam pentru halul în care ajunsesem.** Acum, în ultima vreme, la sărbătorile la care participam (vreme de aproape trei ani am mers la Biserica Sfântului Terapont din Tumba de Jos, Thesalonic), Îl rugam mereu pe Domnul să-mi arate adevărul și să scap de eventuala înșelare.

Cu adevărat, Domnul și Mântuitorul nostru a auzit rugămințile mele și, într-o zi, când am mers la lucru (întrețineam ascensoare) în strada Dimitrios Gunari nr. 1, l-am găsit pe portarul de la bloc și am început o discuție cu el. Cuvintele lui m-au magnetizat. Am arătat celor ce erau cu mine ce trebuiau să facă, iar eu am continuat discuția cu fratele Gheorghios. Era un om simplu, binevoitor, în jur de 53 de ani, care scotea din gura sa neîncetat cuvintele lui Hristos. La sfârșit mi-a spus: „Ia această iconiță a Maicii Domnului și nu amâna! Începe din această clipă să devii un ostaș al lui Domnului!”

Atunci i-am spus că și eu propovăduiesc fiecărui om cuvântul lui Hristos, vindec bolnavi și am o comuniune sfântă, vorbesc cu Sfinții. Dar el m-a amuțit, spunându-mi: „Ești înșelat, frațele meu. Ești victima diavolului, ai căzut în cursa lui!”

Îndată a alergat și mi-a adus cărticica „Părinți duhovnicești contemporani de la Sfântul Munte Athos – Sava duhovnicul”, a Arhimandritului Heruvim (Karambelas) și mi-a arătat la pagina 87, unde se vorbea despre „îngerul care nu era înger, ci diavol”.

În după-amiaza aceleiași zile am chemat-o pe nepoata mea, am pregătit locul de rugăciune și de comuniune și am **pus-o să „vadă”, pe jumătate hipnotizată ca întotdeauna. Vă scriu și cuvintele invocării: „În numele Dumnezeului celui viu, săvârșim chemare către povățuitorul nostru, Sfântul Nicolae”.**

Și îndată am primit „bună seara” și binecuvântarea lui:

– Sunt iarăși lângă tine, robule al lui Dumnezeu Evanghelos. În ce vrei să te povățuiesc?

– Sunteți Sfântul Nicolae?, am întrebat.

- Da, robule al lui Dumnezeu Evanghelos, ca întotdeauna și acum, în ultima vreme.

– Atunci, vă rog să-mi spuneți: ce gândesc în această clipă?

– Ce întrebare este aceasta? De ce ești tulburat?

– Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

- Așadar, ți s-a zdruncinat credința. Păcat.

Eu am continuat să insist și atunci acela mi-a spus că mă gândesc acum la Hristos, la Biserica, la faptul cum să mă apropii și mai mult de Domnul.

– Acestea le gândesc în fiecare zi – dar în această clipă la ce mă gândesc?

– Robule al lui Dumnezeu Evanghelos, îl pui la încercare pe Sfântul Nicolae, care a primit poruncă de la Domnul să te ocrotească și să te povățuiască?

– Pe Sfântul Nicolae îl cinstesc, și mă închin lui ca și tuturor Sfinților lui Iisus Hristos, însă pe tine te leg cu numele Sfintei Treimi să te arăți sub chipul tău adevărat.

Îndată nepoata mea s-a tulburat cumplit și m-a rugat să alung acel monstru de lângă ea!

Apoi am îngenuncheat și am mulțumit Domnului și Dumnezeuului nostru, și Îi mulțumesc și Îi cer iertare în fiecare zi că m-a învrednicit să scap de marea înșelăciune a satanei. Mă rog și pentru fratele Gheorghios, care mi-a ieșit în cale. Acum mă aflu în Germania, de la 1 mai 1974, și locuiesc la 20 de kilometri de Stuttgart. Avem în apropiere o biserică ortodoxă grecească, unde iau parte în fiecare Duminică și praznic la Dumnezeiasca Liturghie. De la biserică am cumpărat cartea sfinției voastre, care mi-a folosit mult, mi-a dăruit curaj și putere. Mă rog mereu Domnului să vă ocrotească și să vă lumineze, ca să mântuiți cât mai multe suflete. Caut să mă spovedesc, dar mai întâi aștept răspunsul sfinției voastre ca să-mi spuneți dacă știți vreun duhovnic grec, aici, în Germania.

Și încă ceva. Scrisoarea adresată sfinției voastre am început-o la 29 mai și, cu multă osteneală, o termin astăzi, 10 iulie. De fiecare dată când stau să vă scriu mi se oprește mintea, amețesc și satana îmi pune mereu piedici. Dar, cu toate că îmi aduce gânduri urâte, deznădejdi, ele țin puține minute, după care mă liniștesc. Mă rog Domnului nostru Iisus Hristos să mă ierte și să-mi dea puterea și curajul să merg înainte. Și cred că voi ieși din mocirla păcatului și voi merge cu pas statornic înspre El. Rău este că nu am oameni care să mă sprijine, ci mă lupt singur, rugându-mă și citind Sfânta Scriptură, precum și orice altă carte sfântă găsesc.

O, Dumnezeuul meu, cât de mare bucurie aș simți dacă m-aș afla, fie și pentru câteva clipe, lângă sfinția voastră!

Părinte Teodosie, în încheiere, mă rog eu, păcătosul, nevrednicul și neînsemnatul, ca Domnul nostru Iisus Hristos să vă dea pe mai departe putere și luminare pentru a dărâma temnițele de fier ale satanei și a slobozi cât mai multe suflete. Aici, în străinătate, aștept leacul Sfinției Voastre, ca să mi se închidă rănilor, pentru că **în decursul acestor ani satana mi-a făcut multe răni în suflet. Am făcut multe greșeli, multe păcate mari**, încât mă scârbesc de sine-mi. Nu vreau să mântuiesc numai sufletul meu, ci și pe cele bolnave ale atâtor frați, care trăiesc aici, în străinătate.

Cu evlavie, vă sărută mâna nevrednicul Evanghelos I. Gugusis.

11. 07. 1974

**Iubiți cititori, cele petrecute iubitului Evanghelos sunt atât de revelatoare, încât trebuie să-i pună pe gânduri pe toți acei „iluminați” care sunt „povățuiți” și „scriu” având drept îndrumători pe „Maica Domnului”, pe „Sfinți”, pe „Îngeri”. Există probabilitatea de 99% ca ei să fie povățuiți într-o manieră sistematică de către diavolul. Noi aceasta am putut face, să le tragem semnalul de alarmă al pierzării lor; de ei ține să-l primească.**

Traducere din neogreacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, din revista „Cuviosul Filotei din Paros”, nr. 29, mai-august 2010

Apărut în nr 17 al revistei [Familia Ortodoxa](#)

<sup>[1]</sup> Vrăjitorie care se bazează pe observarea caracteristicilor apei (culoarea, transparența, formele, umbrele, reflexiile și unduirile).

<sup>[2]</sup> În greacă, la Buna-Vestire se zice *Evanghelismos*.<sup>439</sup>

Toți copiii lui Dumnezeu ar trebui să observe că lecuirea de înșelare se face prin alții, prin spovedanie și sfat, cu o singură condiție: omul să nu fie mulțumit de sine și să-l caute cu sinceritate, din toată inima pe Hristos. Părintele Arsenie Boca a făcut oare așa?

Dar și **învățații latini (din catolicism) recunosc că (cel puțin unele din) stigmatetele (și alte minuni de la ei, în stilul Părintelui Arsenie Boca) sunt date de draci. Vom îngroșa asemănările:**

*Diavolul poate face minuni?*

<sup>439</sup> <<http://www.familiaortodoxa.ro/2012/09/27/spovedania-unui-inselat/>>, luni, 10 august 2015.

– **Minunea**, înțeleasă ca intervenție nemijlocită a lui Dumnezeu în lumea empirică, se dovedește ca atare **dacă depășește puterile lumii create**. Printre exemplele cele mai clare se află învierea morților. În acest sens, nu este simplă delimitarea de „minunile” spiritelor rele, a căror putere depășește facultățile omenești. Fiind ființe create, le este, desigur, imposibil să producă o creație din nimic (pentru care este nevoie de putere infinită). Nu pot face nici preziceri legate de fapte ce depind de libertatea lăuntrică a omului, fiindcă diavolul nu are putere asupra lăuntrului omului. Acest lucru este limpede în cazul posedatilor: demonii pot pune stăpânire pe trupul posedatului, dar atunci când vorbesc prin el în timpul unei crize provocate de exorcism, conștiința omului este, în mod normal, suspendată. Dimpotrivă, Dumnezeu știe să conducă din interior voința omului, fără să o constrângă.

**Pentru diavol nu este nici o problemă, de exemplu, să facă statui să plângă, să provoace extaz și stigmat, să manipuleze aparate fotografice, să determine vorbirea în limbi sau să producă miresme minunate. Datorită cunoștințelor excepționale privind lumea naturală, poate face, în măsură limitată, și afirmații despre viitor, dezvoltate ținând seama de influența factorilor ce pot fi recunoscuți în prezent. Poate descoperi și lucruri ascunse, necunoscute omului (cu excepția secretelor lăuntrului omului). Un exemplu cunoscut pentru lucrarea diavolului în evenimente pseudomistice aflăm în Spania secolului al XVI-lea, în viața călugăriței Magdalena a Crucii (1487-1560). De la vârsta de cinci ani avea o mulțime de extaze și viziuni. Ea istorisea că Sfinții Dominic și Francisc ar fi pregătit-o pentru participarea la Prima Împărtașanie. Deja cu trei luni înainte de apropierea de Euharistie primea zilnic împărtașania „în chip mistic”, de fiecare dată scoțând un țipăt. La vârsta de 17 ani a intrat în mănăstirea clariselor de la Cordoba. A primit stigmatul și, prin clarviziune, putea găsi obiecte ascunse. La depunerea voturilor perpetue, călugărițele au fost uimite de prezența îndelungată a unui porumbel, interpretat ca prezență a Sfântului Duh.**

**Carol I, regele Spaniei, i-a cerut, printre altele, să binecuvânteze stindardele regale și haina fiului său, Filip. Și Cardinalul Cisneros și mulți alți reprezentanți ai Bisericii au fost atrași de această călugăriță „carismatică”. Chiar Sfântul Părinte personal i-a adresat clarisei spaniole rugămintea de a mijloci pentru el în rugăciune. Sceptici au rămas doar unii contemporani mai meditativi, cum ar fi Sfântul Ignățiu de Loyola și Sfântul Ioan din Avila. Îndoiele lor s-au confirmat când, în 1542, clarisele din Cordoba, consternate de conducerea laxă a superioarei lor, au ales o succesoare. Atunci, „călugărița-minune” a fost cuprinsă de convulsii. Descoperindu-se, la exorcismul întreprins după aceea, o prezență demonică, Inchiziția a deschis un proces împotriva Magdalenei. În cadrul acestuia, ea a mărturisit că, în anul 1504, ar fi încheiat un pact cu diavolul, care urma să se termine în 1544. Facultățile ei paranormale au încetat. După ce și-a abjurat greșelile, a făcut pocăință timp de mai mulți ani, nu a mai putut fi aleasă în funcții în cadrul ordinului și a dus, până la moarte, o viață model. Cu alte cuvinte, diavolul îi poate duce de nas, timp de mai multe decenii, chiar pe cei mai înalți conducători ai Bisericii. Un asemenea exemplu ne îndeamnă la prudență în fața evenimentelor de astăzi.**<sup>440</sup>

Vedem, din cele de mai sus, că minunile (de pildă fotografiile care plâng), simțirile de la mormânt, proorociile, descoperirile lucrurilor ascunse, convulsiile, facultățile paranormale din copilărie, intrarea în Mănăstire, stăreția, dragostea de Francisc de Assisi, admirația unor oamenilor politici de vârf, a unor oameni din clerul Ortodox, depunerea făgăduințelor monahale, vederea sub forma unor Sfinții, minunile fotogenice, miresmele minunate și stigmatul Părintelui Arsenie Boca sunt demonice, de tip romano-catolic, sau mai bine zis greco-catolic, datorită formației sale de acest gen, după tatăl său pe care l-a apreciat și la copiat atât de mult.

Diavolul poate duce de nas mai multe decenii pe tot felul de oameni, care îl invocă, prin rugăciunea adresată Părintelui Arsenie Boca, fiindcă acesta a fost instrumentul prin care a amăgit atâția ani (continuându-și lucrarea și la mormântul de la Prislop, și oriunde se face pomenirea sfinției sale).

<sup>440</sup> <<http://lumea.catholica.ro/2010/03/fenomenul-medjugorje-si-discernerea-spiritelor/>>, luni, 15 iunie 2015.

**În realitate, stigmatete, sunt semnele lui antihrist,** după cum ne arată Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți:

*Să recurgem așadar la adevărul Sfintelor Scripturi:*

*Ce înseamnă stigmata = στίγματα?*

*Iată cum este dat sensul acestui cuvânt în indicii Strong la Sfânta Scriptură:*

„G4742

στίγμα

stigma

stig'-mah

*From a primary word στιζω stizō (to “stick”, that is, prick); a mark incised or punched (for recognition of ownership), that is, (figuratively) scar of service: - mark.”*

*Adică în limba română:*

„G4742

στίγμα

stigmat

stig'-mah

*De la cuvântul inițial στιζω STIZO*

[care a dat în limba engleză cuvântul "stick"(a înfige, a împlânta, a lipi (timbre, fotografii) |a îndura, a suferi), care este echivalent cu „prick”(- înțepătură, împunsătura - a înțepa - a marca cu puncte (o harta) |a indemna - a pișca - a se acri, a da pînteni calului],

*un semn incizat sau perforat (pentru recunoașterea dreptului de proprietate), care este, (la figurat), o cicatrice a slujirii: - semn.”*

*Limba română fiind plămădită în Ortodoxie ne spune clar ce sunt stigmatete:*

„STIGMATIZĂ, stigmatizez, vb. I. Tranz. 1. A arunca asupra cuiva sau a ceva disprețul public, a condamna cu toată severitatea; a înfieră, a dezonora. 2. (Înv.) A aplica (cu fierul roșu) stigmatul pe corpul sclavilor sau al delincvenților. - Din fr. stigmatiser.

*Sursa : DEX '98”*

*Este așadar vorba așadar de smerenia Sfântului Apostol Pavel de a se considera rob înfierat al lui Hristos, prin rănilor primite de la prigonitorii lui, care îl considerau infractor, disprețuindu-l.*

*Vedem că însuși citatul dat în sprijinul faptului că și Sfântul Apostol Pavel a avut stigmatete este rupt (în mod tipic eretic) din textul-context:*

**„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! 15 Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă. 16 Și câți vor umbla după dreptarul acesta, - pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! 17 De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus. 18 Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.”**

*Așadar dacă s-ar păstra logica trupească latină că semnele Domnului Iisus pe care le poartă Sfântul Apostol Pavel în versetul Gal 6,17 sunt semnele cuielor ar însemna că aceeași logică se păstrează și pentru versetul Gal 6,14 adică:*

„Gal 6:14 Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume! ”

*Cu alte cuvinte că atunci când scria epistola Sfântul Apostol Pavel o dicta fiind răstignit pe cruce [și nu numai el ci întreaga lume, fără vreo excepție – n.n.]. Ori după cum citim în Viețile Sfinților Sfântul Apostol Pavel a fost mucenicit prin decapitare [și ne-a existat vreun moment în istorie în care toți oamenii de pe pământ să fi fost răstigniți, fiindcă altfel nu am mai fi existat noi... toți ar fi murit – n.n.]*

*Dar după cum răstignirea este duhovnicească așa și semnele rănilor sunt duhovnicești. Ele sunt durerile propovăduirii Evangheliei care peste tot era prigonită. Aceste dureri Sfântul Apostol Pavel nu dorea să le aibă ca să se îngâmfe cu ele și să se laude că are rănilor pe care*

le avea Hristos și că el ar fi ca și Hristos (cum fac antihriștii papiști ce se văd ca niște hristoși, uneori chiar mai mari decât Hristos, ca în cazul lui Francisc de Assisi, cel fără de Hristos) [dar perforat de draci ca să fure identitatea trupească a lui Hristos: rănilor mari de pe trup, să se îngâmfe, considerându-se pe sine că a suferit ca El și că îi poate ține locul. Iar, mai apoi, toată lumea trupească să aibă o dovadă că e Sfânt, să fie canonizat în apus ca atare, ca tot mai mulți să primească prin el, mai eficient, amăgirea. De altfel diavolul lucrează mai departe minuni mincinoase prin pomenirea lui – n.n.].

*Sfântul Apostol nu le cerea, ci le primea cu bucurie, fiind rânduite de Hristos pentru a se încunună Sfântul Apostol și (fiind în dureri) a nu se slăvi pe sine, și a nu fi slăvit de alții, și a se vedea de toată lumea (de atunci până în veșnicie) cum că deși prigonită de toți și neaducând nici un beneficiu trupesc, Evanghelia biruiește, aceasta fiind cea mai mare minune și dovadă a învierii, căci dacă nu l-ar fi văzut Sfinții Apostoli pe Hristos înviat nu și-ar fi dat viața în răni, pentru o minciună, fără a avea vreun beneficiu pe pământ. [adică propovăduirea apostolică a fost fără interes personal, după asemănarea iconomiei lui Hristos, adică a jertfei lui smerite. Iar semnele Domnului Iisus sunt tocmai lucrările cu trupul a faptelor de a iubi pe alții mai mult decât pe sine, după cum ne-a învățat Hristos. Rănilor și cicatricile pe care le-a primit Sfântul Apostol Pavel le considera, din smerenie, ca și stigmatizarea unui sclav, prin care este evident tuturor, că aparține unui anumit stăpân. Rănilor făcute în scopul Evangheliei (iubirii celorlalți mai mult decât pe sine de dragul unirii cu Dumnezeu în Hristos) arată tuturor că acela este robul Domnului. Autorul acestui text de pe forum este multă râvnă, dar un pic neclar, nu are concizie și de aceea am fost nevoiți să-l completăm – n.n.]*

*Iar dacă privim trupește rănilor Domnului Hristos purtate de Sfântului Apostol Pavel, acestea nu erau stigmatul latine ci multe cicatrici adunate în urma nenumăratelor torturi la care a fost supus de oameni, iar nu de draci ca la papiști.*

*„2Co 11:23 Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește spun: eu mai mult ca ei! În ostenele mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori.*

*2Co 11:24 De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una.*

*2Co 11:25 De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării.*

*2Co 11:26 În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși;*

*2Co 11:27 În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. ”*

*Vedeți, nicăieri nu se spune că a fost împuns cu piroane în mâini.*

*De altfel rănilor lui Hristos nu se rezumă doar la semnul cuielor, acelea sunt doar „buletinul Său de identitate” prin care este identificat El față de toți ceilalți, prin care se distinge El de restul sfinților [care au primit alt fel de răni, sau chiar dacă au fost răstigniți și omorâți de evrei (nu înfierați de draci ca slugi ale lor), după modelul răstignirii lui Hristos, la înviere se vor vindeca, nepurtând nici aici, nici în viața veșnică aceste răni care sunt slava lui Hristos, pecetea dragostei lui unice, pentru noi – n.n.] cum vedem în Duminica Tomii. [Multele și felurile – n.n.] Rănilor lui Hristos sunt descoperite de Sfântul Arhanghel Gavriil:*

*(Așa cum au fost ele spuse de Îngerul Domnului Sfântului Ierarh Dimitrie al Rostovului vezi „Drumul Crucii” Protos. Nicodim Măndiță<sup>441</sup>)*

*„109 suspinuri umilite*

*67200 picături de lacrimi*

*1180225 picături sângerate din ochi și Trup*

*78 tras și târât de păr și barbă*

*7 poticnit și căzut Ghetsimani – Ana arhiereul*

*172 lovituri la picioare și fluieră când îl împingeau până la poticnire*

<sup>441</sup> Protos. Nicodim MĂNDIȚĂ, *Drumul Crucii*, Ed. Bunavestire, Bacău, s.a., pp. 97-98.

23 ridicat de păr + funia de la grumaz

28 tifle peste obraz și gură și între ochi

25 lovituri peste grumaz

28 lovituri peste cap și piept

102 palme + palma de fier a lui Malh peste gură

[de s-a auzit în toată curtea arhiereului, au rămas semnele degetelor vinete pe față, s-au clătinat dinții în gură, S-a prăbușit la pământ, I-a curs mult sânge pe gură și pe nas – n.n.]

1 izbitură de moarte de stâlp

3 ori trântit la pământ

6666 biciuri noduroase rău înveninate și cu lanțuri de fier în muchii

5000 răni deosebite

1199 vânătași

1000 împunsături cu spinii cumplit de ghimpoși (cui de 5) cununa de spini se pune și se scotea de 50 de ori

40 de lovituri cu trestia și toiegele peste cap și cununa de spini au intrat ghimpii unii mai adânc decât alții

5 ghimpi până la creier din care 3 au rămas și după înviere

100 de ori scuipat în față

20 tras într-o parte și alta de nas cu batjocură

30 de ori scuturat de urechi

5 ori căzut greu sub povara Crucii spre Golgota

19 lovituri de moarte

Bătut la stâlp cu toiege de spini clenciuroși

Răni cumplite - după firea omenească ar fi trebuit să moară în drumul Crucii dacă Dumnezeu nu întârea omenirea

Slăbit adeseori până la istovire completă > ostașii au fost nevoiți să-l silească pe Simon Cirineul să-i ducă Crucea”

Așadar orice sfânt ce primește și doar o palmă, [sau are un bob de lacrimă din durerile dragostei – n.n.], sau un suspin umilit, sau oricare din cele enumerate mai sus poartă rănilor Domnului Iisus.

În afară de asta Sfântul Vasile cel Mare ne spune că nu este corectă tâlcuirea aceasta:

„Isa 53:5 Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin **rănilor** Lui noi toți ne-am vindecat.”

Ci aceasta:

„Isa 53:5 Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pățimit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și **cu rana** lui noi toți ne-am vindecat.”

fiindcă rănilor Domnului Iisus s-au unit toate într-o singură rană. Nu era loc nerănit pe Trupul Său. [deci, oricine este rănit, cu orice fel de rană, în stare de jertfă, în numele lui Iisus Hristos, poartă în trupul lui, semnele Domnului Iisus – n.n.]

Cu toate acestea după înviere Domnul păstrează din toată rana Sa doar trei ghimpi în creier, semnele cuielor și împungerea din coastă pentru a fi recunoscut, spre deosebire de ceilalți sfinți care sunt vindecați prin rana Lui.

Așadar orice zgaibă căpătăm pe trupul nostru pentru Domnul face parte din rana Sa dar sfinții nu capătă semnul cuielor, rana din coastă și ghimpi în creier pentru că acestea sunt cele ce-L fac cunoscut pe Domnul. Și chiar dacă cineva ar fi torturat la fel, la înviere va fi vindecat fiindcă semnele acelea sunt slava lui Hristos.

Deci, dacă ar fi stigmatelor rănilor lui Hristos atunci ar trebui să înțelegem că Sfântul Apostol Pavel a murit răstignit:

Fil 3:10 Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui,

Fil 3:11 Ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.

Vedeți că aici este apropierea și mai mare de moartea Domnului. Dacă zice să fie asemenea cu El în moartea Lui înseamnă prin cugetarea trupestă latină să se răstignească.

Dacă tăierea capului este același lucru cu răstignirea atunci și stigmatul este același lucru cu semnul cuielor. Dar dacă tăierea capului (prin care a mucenicit Sfântul Apostol Pavel) este doar asemenea cu patimile Domnului (cărui nu i-a tăiat nimeni capul) este evident că stigmatele sunt doar asemenea cu rănilile Domnului prin faptul că Domnul suferă pentru noi fără vină pe când noi suferim pentru Cel fără de vină fiind vinovați de toate păcatele lumii. Deci moartea și adevăratele stigmatul sunt asemenea dar nu identice fiindcă Hristos nu e vinovat pe când noi suntem. Hristos suferă și moare pentru noi și păcatele noastre iar noi nu suferim și murim numai pentru El, ci și pentru noi, noi având păcate, El nu. Asemănarea este în rănire și faptul că murim pentru păcat și ne dăruim jertfă Tatălui.

[deosebirea este că noi avem totuși, oricine am fi, măcar un foarte mic interes personal: nevoia de a ni se ierta păcatele, de a învia, de a ne mântui și de a fi fericiți cu El în veșnicie. Care de fapt este cel mai mare interes personal. Numai Dumnezeu nu are nevoie de nimeni în dragostea Lui, fiind Sfânta Treime, ci se face nevoiaș din compasiune și iubirea părintească ce ne-o poartă, El fiind singurul care este prin Sine. Noi, toți ceilalți, făpturile Lui avem nevoie de El ca să fim, ca să fim veșnici și, dacă vrem, ca să fim veșnic fericiți prin iubire fără interes personal ce ne-o poartă. – n.n.]

În afară de asta rănilile piroanelor lui Hristos se numesc în Sfânta Scriptură așa:

Vechiul Testament:

„Zaharia 13:6

(LXX) και ἐρῶ πρὸς αὐτόν Τί αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἀνὰ μέσον τῶν χειρῶν σου; καὶ ἐρεῖ Ἄς ἐπλήγην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἀγαπητῷ μου.

(ROB1914) Și voi zice către el: ce sunt rănilile acestea în mijlocul mâinilor tale? [vedeți că nu în încheieturi, ci în mijlocul mâinilor. Nu numai că Părintele Arsenie Boca nu știa greaca, dar nici Sfânta Scriptură nu o citise cu înțelegere, ci doar cu însemnări personale rătăcite, modificând-o după propria părere, fiind, și din acest punct de vedere, asemenea ereticilor din apus – n.n.] Și va zice: cu care m-am rănit în casa iubitului meu.

(ROBA) Și dacă va fi întrebat: „De unde ai rănilile acestea la mâini?” El va răspunde: „Am fost lovit în casa prietenilor mei!”

(Vulgate) et dicitur ei quid sunt *plagae istae in medio manuum tuarum* et dicit his *plagatus sum in domo eorum qui diligebant me* ”

[...]

Isaia 53:5

(LXX) αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ’ αὐτόν, τῷ μόλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.

(ROB1914) Iar el s-a rănit pentru păcatele noastre, și a pățit pentru fărădelegile noastre, certarea împăcării noastre pre dânsul, și cu rana lui noi toți ne-am vindecat. [vedeți? Rana lui ne-a vindecat, nu ne-a îmbolnăvit prin stigmat. Chiar dacă cineva va fi rănit după asemănarea rănilor lui, prin aceasta se va vindeca de păcate, iar la înviere se va vindeca și trupește – n.n.]

(ROBA TEST) Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilile Lui noi toți ne-am vindecat.

(Vulgate) ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras adtritus est propter scelera nostra disciplina pacis nostrae super eum et *livore eius sanati sumus*

Isaia 49:16

(LXX) ἰδοὺ ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφησά σου τὰ τείχη, καὶ ἐνώπιόν μου εἶ̃ διὰ παντός·

(ROB1914) Iată pre mâinile mele am zugrăvit zidurile tale, și înaintea mea ești pururea. [De aici se vede că singurul care este și ca Dumnezeu, și ca Om însemnat în mâini cu icoana bisericii lăuntrice, dar și de ziduri, nu poate fi decât Hristos Dumnezeu – omul. Orice alt răstignit nu ar putea purta rănilile și ca Dumnezeu după fire, ci doar ca om, Dumnezeu după har. Și înțelegem astfel și reciproca, că și pe zidurile Bisericii trebuie zugrăvit doar Hristos cum a fost

el în realitate, cu aceeași asemănare a trăsăturilor feței și cu semnele cuielor în mâini, sau palme (iar nu la încheieturi), nu numai ca să arătăm că în acel lor precis a fost pironit (și să respectăm adevărul istoric trupesc), dar ca să și mărturisim prin pictură tocmai această proorocie, care ne învață că Dumnezeu a fost răstignit în Hristos (purtând ca o zugrăveală cu sânge pe mâinile Lui, lucrările Lui, dragostea zidurilor Ierusalimului – vederea păcii – adică Sfânta Biserică Ortodoxă, Singura în care se vindecă firea fapturii și ajunge la pace cu Dumnezeu). Nu că firea dumnezeiască ar putea fi împunsă, ci că Persoana a II-a a Sfintei Treimi, Fiul firesc al Tatălui, a fost cel răstignit, nu vreun antihrist cu asemănarea Părintelui Arsenie Boca. – n.n.]

(ROBA TEST) *Iată, te-am însemnat în palmele Mele; zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!*

(Vulgate) *ecce in manibus meis descripsi te muri tui coram oculis meis semper*

Isaia 53:10

(LXX) *καὶ κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτὸν τῆς πληγῆς· ἐὰν δὴ περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται κύριος ἀφελεῖν*

(ROB1914) *Și Domnul va să-l curețe pre el de răni, de se va da pentru păcat; sufletul vostru va vedea sămânță îndelungată.*

(ROBA TEST) *Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși.*

(Vulgate) *et Dominus voluit conterere eum in infirmitate si posuerit pro peccato animam suam videbit semen longevum et voluntas Domini in manu eius dirigetur*

Isaia 53:10

(LXX) *ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δίκαιον εἰς δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει.*

(ROB1914) *Și va Domnul cu mâna sa să scoată din durere sufletul lui, și să-i arate lui lumină, și să-l facă cu știință, și să îndrepteze pre cel drept, care bine slujește multora, și păcatele lor el le va purta.*

(ROBA TEST) *Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenețelor Sale și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa.*

(Vulgate) *pro eo quod laboravit anima eius videbit et saturabitur in scientia sua iustificabit ipse iustus servus meus multos et iniquitates eorum ipse portabit*

*Așadar și atunci când este pomenit ca Slugă, Domnul nu are stigmată ci rană, căci toate rănilile Sale, după cum spune Sfântul Vasile cel Mare, prin mulțimea lor s-au unit întru Una.*

Noul Testament:

„(ROB1914) *Deci au zis lui ceilalți ucenici: am văzut pre Domnul. Iar el le-a zis lor: de nu voi vedea în mâinile lui **semnul cuielor**, și de nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și de nu voi pune mâna mea în coasta lui, nu voi crede.*

(ROBA TEST) *Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune degetul meu în **semnul cuielor**, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.*

(GNT) *ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν **τύπον τῶν ἥλων** [**tipon ton hilon**], καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν **τύπον τῶν ἥλων** καὶ βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.*

(Vulgate) *dixerunt ergo ei alii discipuli vidimus Dominum ille autem dixit eis nisi videro in manibus eius **figuram clavorum** et mittam digitum meum in **locum clavorum** et mittam manum meam in latus eius non credam ”*

*Vedeți că nu e vorba de stigmată (στιγματα), ci de **semnul cuielor** (τὸν τύπον τῶν ἥλων [**tipon ton hilon**] **figuram clavorum**)? [După cum este un alt cuvânt, este și o altă realitate. Stigmatete sunt semne de sclav, făcute cu fierul înroșit sau cu sula în ureche, chiar și fără să vrea, pe când **semnul cuielor** sunt **Semnele Împăratului Care a venit pentru a fi pironit în mâini din dragostea noastră**– n.n.]*



*Și nu numai atât, dar acestea sunt semnele distinctive prin care este recunoscut și acum, și în veșnicie NUMAI Domnul Hristos ca pecete a faptului că este [și – n.n.] Domn [ca om – n.n.] și Dumnezeu.*

*„Ioan 20:26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă!*

*Ioan 20:27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.* [se observă că vederea mâinilor și coaste lui Hristos ne aduce credința în El, iar nu în altul, deci Îl identifică, fiindcă numai El este Dumnezeu – om adică și Domn, și Dumnezeu – n.n.]

*Ioan 20:28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu! ”*

*Slava lui Hristos sunt tocmai patimile sale și deci semnul său cel distinctiv:*

*„Apo 5:6 Și am văzut, la mijloc, între tron și cele patru fiițe și în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. 7 Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron. 8 Și când a luat cartea, cele patru fiițe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților. 9 Și cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecețile ei, fiindcă ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul; ”* [se observă că vrednicia lui Hristos, și deci și slava Lui, ca om, este tocmai înjunghierea (ce s-a făcut în coastă) și curgerea sângelui Său pentru răscumpărarea tuturor. Părintele Arsenie Boca când îl pictează fără să-I curgă sânge din coastă Îl necinstește, iar când se pictează pe sine în locul Lui, vrea să mute slava Sa către sine. din fericire, însă, noi ne dăm seama, prin aceasta, nu numai că arătarea era un duh fără de sânge, căci nu avea trup, dar mai mult că este vorba de duhul lui antihrist, care nu-și va da sângele pentru nimeni, fiind cumulul întregului egoism al persoanelor căzute, draci și oameni. – n.n.]

*Dar pentru că satana vrea ca antihrist să ia locul în toate lui Hristos, îl arată pe fiul său [fiul minciunii – n.n.] și ca înjunghiat, și ca miel, și ca înviat, pentru a ne înșela:*

*„Apo 13:3 Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară. [se observă că mulțimea închinătorilor nu este un semn de sfințenie, ci de amăgire – n.n.] [...] 11 Și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grația ca un balaur 12 Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. ”*

*Acest lucru a fost vestit de Domnul nostru Iisus Hristos foarte clar:*

*„Mat 24:4 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva. 5 Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi. [vedeți că mulți sunt cei amăgiți? Deci, degeaba vin mulți la mormântul de la Prislop, dacă sunt amăgiți de un hristos mincinos – n.n.] ”*

*Diavolul face antrenamente pentru a vedea în fiecare generație cine este mai potrivit pentru antihrist, care se aseamănă în fals mai mult cu Hristos, căci antihrist îl va copia în toate, singura diferență, care îl va face diametral opus, este că va căuta slava sa iar nu a Tatălui:*

*„Ioan 5:43 Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi. [cât de evident este acest semn distinctiv și la Părintele Arsenie Boca. Tot timpul se pune pe sine, sau părerea proprie, mai sus decât pe alții și centru al lucrării lui – n.n.] 44 Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați? [aici este pricina pentru care ucenicii sfinției sale cad în necredință. Au slava de la oameni că sunt ucenicii sfinției sale – n.n.] ”*

*„Mat 24:11 Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți. [...] 22 Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup [vedeți cât de mare este amăgirea că va cuprinde toată lumea. Ce să ne mirăm că doar o țară, mai ales în Ardeal, a fost înșelată prin mass-media și lucrări diavolești – n.n.] , dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile. 23 Atunci,*

de vă va zice cineva: **Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.** 24 Căci se vor ridica **hriștoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.** 25 Iată, v-am spus de mai înainte. 26 Deci, de vă vor zice vouă: **Iată este în pustie [la Prislop – n.n.], să nu ieșiți; iată este în cămări [la Drăgănescu – n.n.], să nu credeți.** 27 Căci precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.”

**Vedeți Hriștoșii mincinoși au ieșit și la Assisi și la Pietrelcina [și la Vața de sus – n.n.] și în pustie și în cămări dar să nu mergem după ei chiar dacă au dat semne (stigmat) mari căci stigmatele sunt semne că vor să se pună în locul lui Hristos, căutând slava lor iar nu a lui Hristos.**

Așadar stigmatele sunt unele din multele feluri de peceți ale lui antihrist, căci **anti nu înseamnă numai contra ci și în locul. Vor să se pună în locul suferințelor lui Hristos, ca și cum ei ar fi răstigniții lumii.**

Din Sfinții Părinți:

Viețile Sfinților Proroci Editura Cartea Ortodoxă București - Sofia prima ediție pag. 662-667

**Că Hristos își va păstra și la Judecata de Apoi rănile piroanelor, rana de suliță, capul rănit de spini și Sfânta Cruce, fiind cele prin care va fi identificat. Dar nici atunci dușmanii Lui nu se vor pocăi**

12. Va fi străpuns și doborât [Zaharia 12:10; 13:7]

Atunci [...] **își vor aținti privirile înspre Mine, pe Care ei L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut [Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37].** Și încă: Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot [Zaharia. 13:7].

Sfântul Hipolit vorbește despre ziua când Domnul și Dumnezeu nostru Se va întoarce. „Atunci, fiul pierzării va fi scos înainte, el, batjocoritorul și pârâșul, laolaltă cu demonii și cu slujitorii lui, va fi adus de către îngeri neînduplecați și nemitarnici. Și aceștia îi vor da pe ei focului celui veșnic și viermelui celui neadormit și întunericului de afară. Iar poporul evreilor Îl va vedea cu chip de om, așa cum S-a arătat El atunci, în vremea când S-a intrupat din Feci-oara, iar ei L-au răstignit. **Și le va arăta lor urmele cuielor, în mâinile și în picioarele Lui; și le va mai arăta rana de suliță, din coastă, și capul rănit de spinii din cunună și cinstita Sa Cruce.**

Atunci, o dată pentru totdeauna - continuă Sfântul Hipolit -, **poporul evreilor va cunoaște toate acestea și toți vor plânge și se vor tânguî, după cum mărturisește și prorocul: își vor aținti privirile asupra Lui, pe Care ei L-au străpuns [cf. Zaharia 12:10; cf. Ioan 19:37]; dar nimeni nu le va sări într-ajutor și nimeni nu va fi cuprins de milă, pentru că ei nu se pocăiesc și nici nu se întorc de la fărădelegile lor. Drept pentru care se vor duce la pedeapsa cea veșnică, dimpreună cu demonii și cu pârâșul.**<sup>442</sup>

**De ce nu s-a vindecat Hristos de rănile Sale prin înviere?**

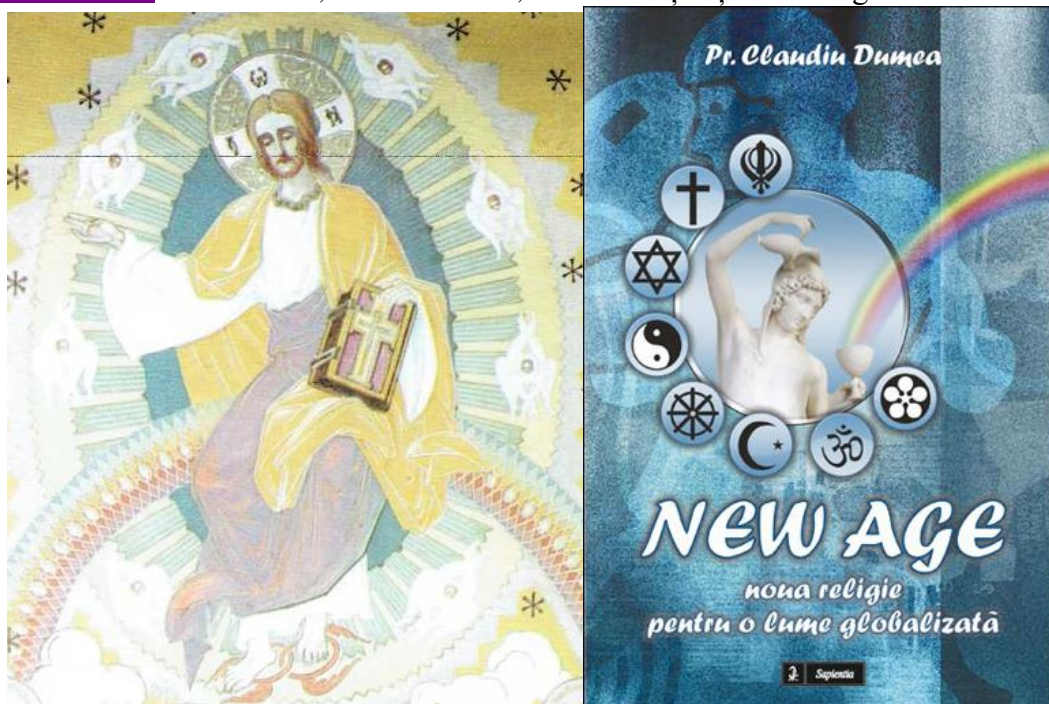
B. Și dacă va fi întrebat: „**De unde ai rănile acestea la mâini?**” El va răspunde: „**Am fost lovit în casa prietenilor mei!**” [Zaharia 13:6]. Sfântul Chiril al Alexandriei, referindu-se la înălțarea Domnului, ne spune că, atunci când Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri având trupul cu Sine, aceasta a fost ca un nou semn pe cer. Iar „cetele îngerești s-au minunat când au văzut că împăratul pământului, Stăpânul celor din înalțuri, are chip asemenea cu omul. Atunci au întrebat: Cine este acesta, care vine din Edom (prin Edom se înțelege pământ) în roșeața hainelor sale din Bosfor (prin care se înțelege trup sau carne), atât de mândru în veșmântul Său...? [Isaia 63:1]. Iar prin Bosfor trebuie să înțelegem, aici, fie trup, fie patimă, fie amărăciune. Apoi, **îngerii au mai întrebat:**

**Ce sunt rănile acestea din palmele Tale? Iar El le-a răspuns: Am fost lovit în casa prietenilor mei!**” [Zaharia 13:6]. **Și tot așa cum a făcut și cu Toma, care s-a îndoit, împlinind în felul**

<sup>442</sup> Sf. Hipolit, Appendix to the Works of Hippolytus, în ed. cit., p. 252.

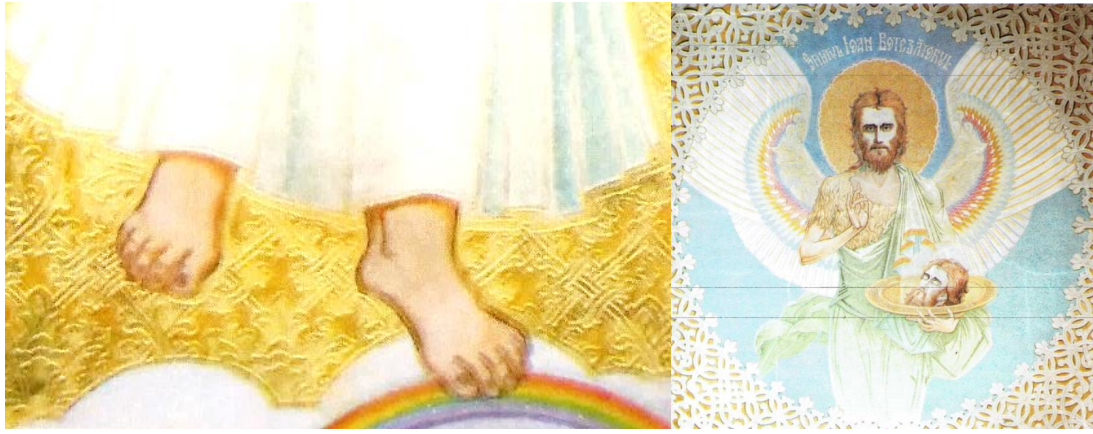
*acesta rânduiala mântuirii după înviere, i-a arătat semnele cuielor în palmele Lui și l-a chemat să-și pună mâna și să-I vadă rana de suliță din coastă [cf. Ioan 20:26-28]; tot astfel, când a fost în ceruri, i-a încredințat pe sfinții Săi îngeri că mult iubitul Său popor Israel fost-a pe bună dreptate lepădat și îndepărtat. Pentru aceasta, le-a arătat lor veșmântul Său înroșit cu sânge și rănilor din mâini, iar aceasta nu pentru că erau răni ce nu puteau fi trecute cu vederea - căci, atunci când a înviat din morți, El a pus capăt la toată stricăciunea și tot ceea ce ține de aceasta -, ci pentru ca, după cum însuși a spus: înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11]. Căci, tot așa ca și atunci când, după ce S-a sculat din morți, cu bun înțeles S-a arătat El lui Toma și l-a chemat să vadă urmele cuielor și rana suliței [cf. Ioan 20:26-28], la fel și atunci când S-a înălțat la ceruri, El S-a vădit întru totul sfinților îngeri, ca să le fie spre mărturie că pe bună dreptate Israel a fost alungat și lepădat din înrudirea cu Domnul. Pentru aceasta, El a arătat veșmântul Său pătat cu sânge și rănilor din mâini, și nicidecum pentru că nu S-ar fi putut tămădui de ele. Căci atunci când a înviat din morți, El a pus capăt stricăciunii, iar odată cu aceasta și rănilor. Însă pe acestea le-a păstrat, întru înțelepciunea dumnezeiască, spre descoperire prin Biserică, precum a spus: Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri, după sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru [Efeseni 3:10-11] - după cum spune Sfântul Apostol Pavel în epistolă.<sup>443444</sup>*

Observați că Părintele Arsenie Boca, în mod greșit, l-a pictat pe hristosul său mincinos la înălțare, fără semnul piroanelor din mâini și din picioare. Această greșală o fac și dintre Iconarii Ortodocși care nu cunosc prea bine teologia. Însă păcatul cel mare (pe lângă neasemănarea cu Hristos, și punerea în rîndul Sfinților a lui Francisc de Assisi) al acestui tablou este că l-a pictat călare pe curcubeu, care este simbolul cel mai folosit al New-Age-ului, căruia toată viața i-a slujit (fiind mare admirator al lui Rudolf Steiner) și care are ca specific tocmai ecumenismul, hinduismul, falsele minuni, falsele simțiri și este steagul LGBT din 1970.



<sup>443</sup> Sf. Chiril al Alexandriei, Commentary on the Gospel of Saint Luke, 5, în ed. cit., p. 108.

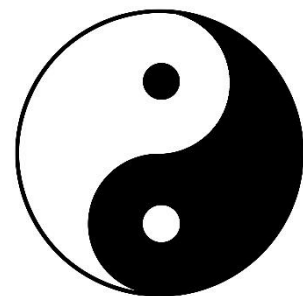
<sup>444</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/forum/printthread.php?t=8836&pp=10&page=95>> și următoarele, luni, 15 iunie 2015



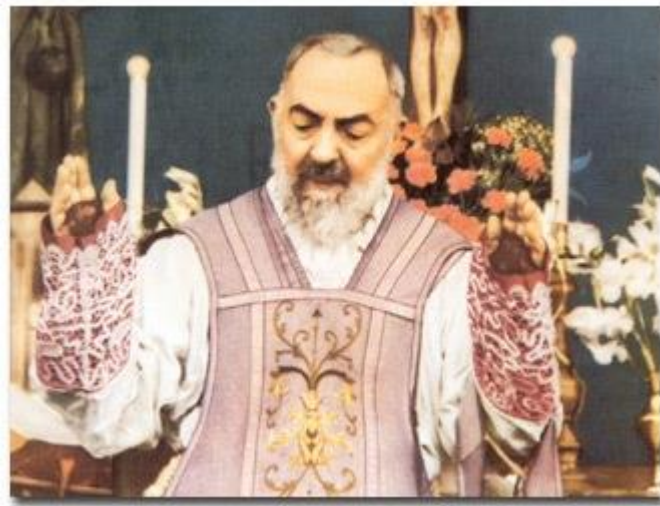
Iată încă ceva interesant în tabloul de jos New-Age: stigmatul la acel bărbat-femeie (chiar dacă are barbă ca și Conchita Wurst) curcubeu, mai are o asemănare cu hristosul mincinos pictat de Părintele Arsenie Boca, pe lângă hermafroditismul și culorile curcubeului... stigmatul de la încheieturile mâinilor



Dracii urăsc rănilor cele slăvite ale lui Hristos, și, de aceea, ori de câte ori au ocazia nu le arată în vedenie, iar dacă sunt obligați de context să le nălucească ba le mută locul, ba îl arată pe hristosul lor mincinos ca fiind altceva decât *Iac 3:2 bărbat desăvârșit*, [deci... cu barbă – n.n.] *în stare să înfrâneze și tot trupul*, Îl prezintă de pildă ca serafim sau androgin fără barbă, doar ca să nu mai fie rănilor adevărate ce îi ard pe ei, sau să zică lumea că un înger e mântuitorul lumii, fiindcă și Lucifer, spun unii, a fost din ceata serafimilor, iar dracii, ca și îngeri căzuți, sunt imberbi. De altfel însemnarea tocmai la încheieturile mâinii cu stigmat, poate fi în legătură cu cicatricile Maicii Zamfira (ale cărei mâini le-a pictat cu obrăznicie și în tabloul dedicat Maicii Domnului, în locul mâinilor Ei) dobândite de pe urma tentativei de suicid, fiindcă hermafroditismul arătării, poate indica contopirea Părintelui Arsenie Boca cu Maica Zamfira ca un alt Yin și Yang, format la rândul lui ca un stigmat ce are înlăuntrul său o tăietură cu două perforații:



Să observăm acum, modul în care produc dracii (serafimul căzut), stigmatate în bieții înșelați, torturându-i cu multă cruzime în trup și smintindu-le mintea prin plăcerea de sine, că ar fi ca și Hristos, deci antihriști, fără să-și dea seama, ca să-i poată chinui și în veșnicie. Însotim acest tablou latin cu Francisc de Assisi, cu o Sfântă Icoană ce arată cum năluceau diavolii vedeniile primite de Părintele Arsenie Boca la Sfântul Munte, ca și visele sorie Frăsina, ucenița sfinției sale (îndrumată greșit să le primească, spre o mai mare amăgire, chiar de el):



După cum se observă stigmatele diavolești de la cei considerați Sfinți în catolicism, sunt de un sadism extrem. Ele, însă, măcar păstrau locul și erau cu sânge, aducând aminte de patimile lui Hristos (spre deosebire de hristosul cel mincinos al Părintelui Arsenie Boca, neomenesc, tocmai pentru că nu are sânge, cum nici dracii nu au).

Totuși, și la Padre Pio, beatificat de papa Ioan Paul al I-lea, stigmatele erau... un fals.

*Cele stigmate sunt sângerare semne că se spune ar părea misterios pe palme, picioare, uneori pe fata și partea unor "mistic".*

*Aceste semne indică faptul că purtătorul participă la Patimile lui Hristos, până la punctul de a arăta chiar în aceeași traume fizice. Măine CICAP participă la un program la TV, pe tema pentru ocazie, aici este poziția științei.*

*Luigi Garlaschelli CICAP demonstrează modul în care pot obține în mod artificial "stigmata".*

*Cele stigmatele sunt un fenomen care depinde de tradiția culturală a purtătorului. Nu există exemple cunoscute de nu stigmatizate creștini, de exemplu. Spread numai după Saint Francis, stigmatizat prima poveste, care a arătat de 1224. Semnele unghiile în mâinile, de asemenea, sunt pozițiile în care iconografia tradițională le infatisează, centrul de palmier, și nu - așa cum se pare că ar fi folosit în loc de timpul lui Hristos - în încheietura mâinii.*

*Ele nu sunt chiar sigur de exact cum a fenomenului ar crește. Există cazuri de încredere în care oamenii de știință au fost martori la apariția stigmatelor în formare, nici nu au fost vreodată efectuate observații riguroase și neîntrerupte pentru a determina dacă acestea dispar în mod natural după un timp.*

*Pentru a explica, în plus față de ipoteza fenomenului supranatural, a fost făcut unele presupuneri:*

*1. dermatologice Afecțiune, înțeles greșit de către cei predispuși să-l interpreteze ca pe un semn supranatural.*

*2. fenomen psihosomatic: personalitatea isteric este comun apariția de tulburări și leziuni pe corp cauzate de psihicul. Pentru că există trăsături de personalitate similare printre multe misticii și isteric, chiar și pentru fenomenele stigmatele ar putea fi din cauza sugestie sau auto-sugestie. Mai mult decât atât, în ciuda citit ocazional dimpotrivă, nu a fost niciodată posibil să se producă stigmatele prin hipnoza.*

*3. leziuni auto-provocate mai mult sau mai puțin conștient: misticul poate afecta palmele într-o perioadă de extaz, uneori săpat doar piele și unghii; alteori, sa dovedit a fi destul de fraudă deliberată, în scopul de a faima, profit, sau o interpretare greșită a sensului de credință.*



*Părintele Giacomo Piccirillo, călugăr fotograf oficial al mănăstirii lui Padre Pio, a primit ordinul să acopere și să fotografieze corpul decedatului [Padre Pio – n.n.]. În declarația oficială a lansat, iar apoi a publicat, că, la aproximativ 02.30 la 23 septembrie 1968 a fost avertizat că Padre Pio a murit și a mers imediat la patul celui decedat, i-a sărutat mâinile, a ajustat aparatul de fotografiat și apoi mai marele lui i-a poruncit să fotografieze corpul.*

*Părintele Giacomo scrie: "Care a fost surpriza mea: am văzut că rana a dispărut complet și din mâna stângă și din cea dreaptă și că nu arată nici un semn de cicatrice. În cele din urmă, la fel a fost și în zona*

pieptului, care nu a prezentat nici măcar un semn de cicatrice. Nici jos, la picioare nu a existat nici rană sau cicatrice."

Părintele Carmelo, Superiorul Capucinilor, se scapă și el cu o informație zicând: "De la dispariția stigmatelor a rămas un secret cunoscut doar de câțiva dintre noi, considerând necesar să se lase corpul la picioare acoperit cu ciorapi și mâinile cu mănuși cu un deget, nu pentru a ascunde adevărul, ci pentru că la acel moment nu era necesar să se facă public faptul dispariției. [ce gândire perversă diavolească. Nu pentru a ascunde adevărul, doar pentru a nu-l face public. Cum s-ar spune nu pentru a minți, ci pentru a păcăli. Cât de departe este gândirea latină de Sfânta Scriptură Iac 5:12 să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată – n.n.]. Cunoașterea lui ar fi generat interpretări pripite false și ar fi fost o cauză de scandal pentru cei slabi. Asa ca am poruncit o ascultare cu sancțiuni ca să se interzică cu orice chip să se sărute altfel decât prin mănuși... Poate cineva mă judecă cu răutate, dar mie nu mi-a păsat de nimic.

[Unuia mai mare i-]am dezvăluit adevărul în dimineața aceea, dar mi-a spus că m-am salvat pentru că Padre Pio a fost atât de îmbrăcat așa în viață, astfel că au considerat că este oportun să-l lase la fel și la moarte. Toată lumea a crezut că stigmatele au rămas ca și înainte și, faptul că nu mai văd rănilor ar avea o explicație și o clarificare din mai multe motive imposibil.

[Doar mai târziu] superiorii mei au aprobat o acțiune de informare, din motive de prudență și precauție, pentru a nu afla despre Padre Pio în acel moment atât de delicat. Părintele Clemente mi-a cerut-o declarație scrisă: am refuzat să o fac ".<sup>445</sup>

[latinii ca să se poată canoniza rătăcitorii lor, i-au pus mănuși și ciorapi nu din smerenie, pentru a ascunde darurile lui Dumnezeu, ci din viclenie, ca să nu vadă oamenii că Padre Pio nu mai are stigmate. Deci mănușile pot ascunde și ce are cineva, și ce nu are. Nu cumva, după cum se deduce din declarațiile contradictorii ale martorilor oculari la înmormântare, tot așa să fi făcut ucenicii Părintelui Arsenie Boca. I-au învelit mâinile în dulamă, nu pentru a nu se vedea că a fost chinuit, ci pentru a ascunde tocmai că nu a fost torturat. Se sugera astfel că moartea martirică zvonită de Părintele Savin Bunescu este adevărată, dar mascată. Și aceasta a fost o cărămidă în construcția imaginii de martir, care dă atât de bine la canonizare. Duhul iubitor de catolicism al Părintelui Arsenie Boca a acționat eficient în familia și ucenicii sfinției sale, care s-au comportat la îngroparea sa ca și superiorul capucinilor de mai sus – n.n.]

În realitate, nici în tinerețe Padre Pio nu a avut stigmate, ci și le-a provocat chimic, pentru a dobândi faima de Sfânt. Așa este la cei ce cugetă trupește sfințenia, cum sunt și latinii. Au nevoie de dovezi trupești pentru a-și spori slava deșartă și nu se sfiesc să mintă, pentru a și le fabrica, când interesele superioare (de manipulare a mulțimii o cer).



Faimosul sfânt al Italiei, Părintele Pio, și-a falsificat stigmatele de pe mâini care aduceau aminte de rănilor lui Iisus, susține o carte a unui istoric din Peninsula, citată de Daily Mail.

Biserica a fost convinsă că rănilor de pe mâinile Părintelui Pio, care au sângerat timp de 50 de ani, erau autentice. La fel au crezut și milioanele de adepți ale fostului călugăr capucin, adepți care mai credeau că Pio are puteri tămăduitoare și abilitatea de a fi în două locuri în același timp.

Părintele Pio, pe numele real Francisco Forgione, a murit în 1968 și a fost canonizat de Papa Ioan Paul al II-lea în 2002. În cartea sa, istoricul Sergio Luzzatto susține că Părintele Pio a folosit acid carbonic pentru a întreține sângerarea.

<sup>445</sup> <[http://www.questotrentino.it/articolo/12255/padre\\_pio\\_il\\_mistero\\_delle\\_stigmate.htm](http://www.questotrentino.it/articolo/12255/padre_pio_il_mistero_delle_stigmate.htm)>, luni, 4 ianuarie 2016.

*El mai spune că a descoperit documente care îi susțin teza, și anume o scrisoare de la un farmacist italian care i-a livrat călugărului acidul carbonic.*

*Luzzato merge chiar mai departe și afirmă că Vaticanul a pus sub semnul întrebării veridicitatea rănilor lui Pio, dar a cedat și a decis să îl canonizeze în urma presiunii publice.<sup>446</sup>*

[nu cumva să se întâmple același lucru și la noi. Nădăjduim, însă, că la noi fiind un sobor de ierarhi, insuflați de Sfântul Duh nu se va petrece așa ceva – n.n.]

Se observă că nu Sfântul Duh împinge mulțimea să aibă evlavie la un om ca la un Sfânt. Ci tatăl minciunii. Sfântul Duh al Adevărului împreună-lucrează doar cu cei ce caută, mai presus de orice, pocăința în Hristos. Iar aceștia sunt puțini:

*2Pa 18:11 Și toți proorocii prooroceau același lucru, zicând: „Du-te împotriva Ramotului din Galaad, și vei izbuti, că Domnul îl va da în mâinile regelui”. 12 Trimisul care se dusesse să cheme pe Miheia i-a grăit, zicând: „Iată proorocii proorocesc toți într-un glas de bine regelui; să fie și cuvântul tău asemenea cu al fiecăruia din ei; proorocește și tu de bine”. 13 Miheia însă a zis: „Viu este Domnul, ce-mi va spune Dumnezeuul meu, aceea voi prooroci”. 14 După aceea a venit el la rege, iar regele i-a zis: „Miheia, să mergem noi oare la război împotriva Ramotului din Galaad sau să ne lăsăm?” Iar acela a zis: „Duceți-vă, că veți izbuti, căci aceia vor cădea în mâinile voastre”. 15 Și i-a zis regele: „De câte ori să te jur eu oare în numele Domnului, ca să grăiești numai adevărul?” 16 Atunci Miheia a zis: „Am văzut pe toți fiii lui Israel risipiți prin munți ca oile care n-au păstor, iar Domnul mi-a zis: Aceștia neavând domn, să se întoarcă fiecare la casa lui cu pace!” 17 Zis-a regele lui Israel către Iosafat: „Nu ți-am spus eu oare, că el nu-mi proorocește de bine, ci numai de rău?” 18 Iar Miheia a zis: „Ascultați așadar cuvântul Domnului: Am văzut pe Domnul șezând pe tronul Său și toată oștirea cerească stătea de-a dreapta și de-a stânga Lui. 19 Atunci Domnul a zis: „Cine din voi ar putea să ducă în ispită pe Ahab, regele lui Israel, ca să se ducă și să cadă în Ramotul din Galaad?” Și a răspuns unul una și altul alta. 20 Atunci a ieșit un duh și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Eu îl voi duce în ispită”. Și a zis Domnul: „În ce chip?” 21 Acela a zis: „Mă duc și mă fac duh al minciunii în gurile tuturor proorocilor lui”. Iar Domnul a zis: „Tu îl vei duce în ispită și ai să izbutești. Du-te și fă așa! 22 Și acum iată a slobozit Domnul pe duhul minciunii ca să intre în gurile acestor prooroci ai tăi. Dar Domnul n-a grăit de bine pentru tine”.*

*Psa 88:6 Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne și adevărul Tău, în adunarea sfinților.*

*Ier 5:1 Fărădelegile Ierusalimului au trecut peste măsură. „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, cercetați și căutați prin piețele lui: nu cumva veți găsi vreun om, măcar unul, care păzește dreptatea și caută adevărul?”*

*Ier 9:5 Fiecare înșală pe prietenul său și nu spune adevărul; și-au deprins limba la minciună și viclenesc până obosesc.*

*Ioan 8:42 Le-a zis Iisus: **Dacă Dumnezeu are fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine**, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. 43 **De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Fiindcă nu puteți să dați ascultare cuvântului Meu.** 44 **Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.** 45 **Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți.** 46 Cine dintre voi Mă vedește de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți? 47 Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.*

*Rom 1:25 Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!*

<sup>446</sup> <<http://www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2011/11/17/padre-pio-avea-stigmat-false-iar-vaticanul-stia/>>, luni, 4 ianuarie 2016



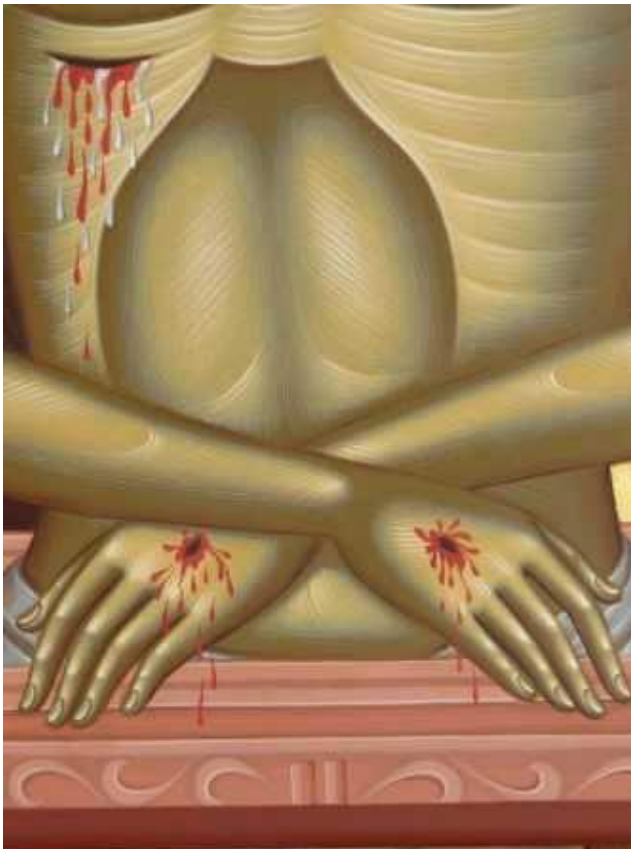


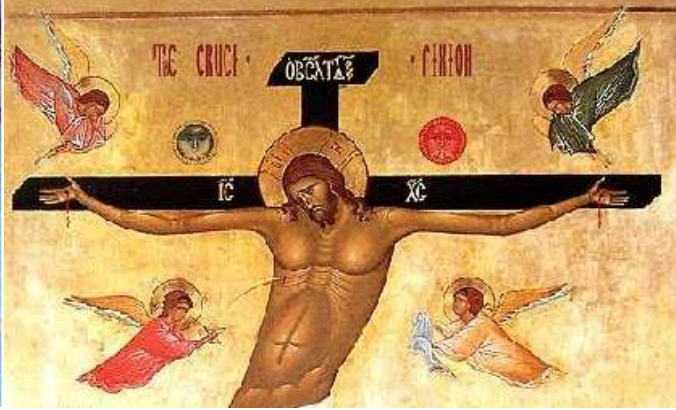
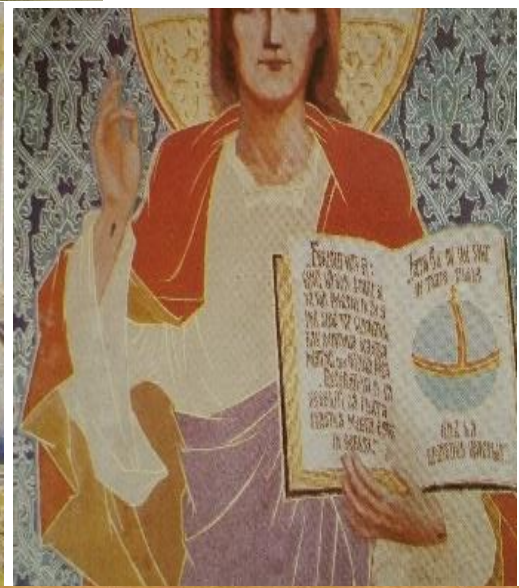
*Pentru mai multe amănunte despre cum se pot produce stigmatele, puteți citi și:*  
<<http://www.massimopolidoro.com/misteri/esiste-una-spiegazione-scientifica-per-le-stigmate.html#.VonPHeiLSZ8>>, luni, 4 ianuarie 2016.

\*\*\*

În tablourile Părintelui Arsenie Boca, nu este o întâmplare ci o erezie punerea la încheieturi a stigmatei. O face în toate tablourile, intenționat, așa fiind învățat de vedeniile rătăcitoare ale sfinției sale.

Pentru obiectivitate, alăturăm detaliul unei Sfinte Icoane Ortodoxe cu rănilor din mâinile și coasta lui Hristos, pline de sânge, alăturată la o parte din tablourile religioase ale Părintelui Arsenie Boca, cu stigmatele duhurilor celor fără de sânge, pictate de sfinția sa ca arătări în locul lui trăsăturilor adevărate ale lui Hristos.

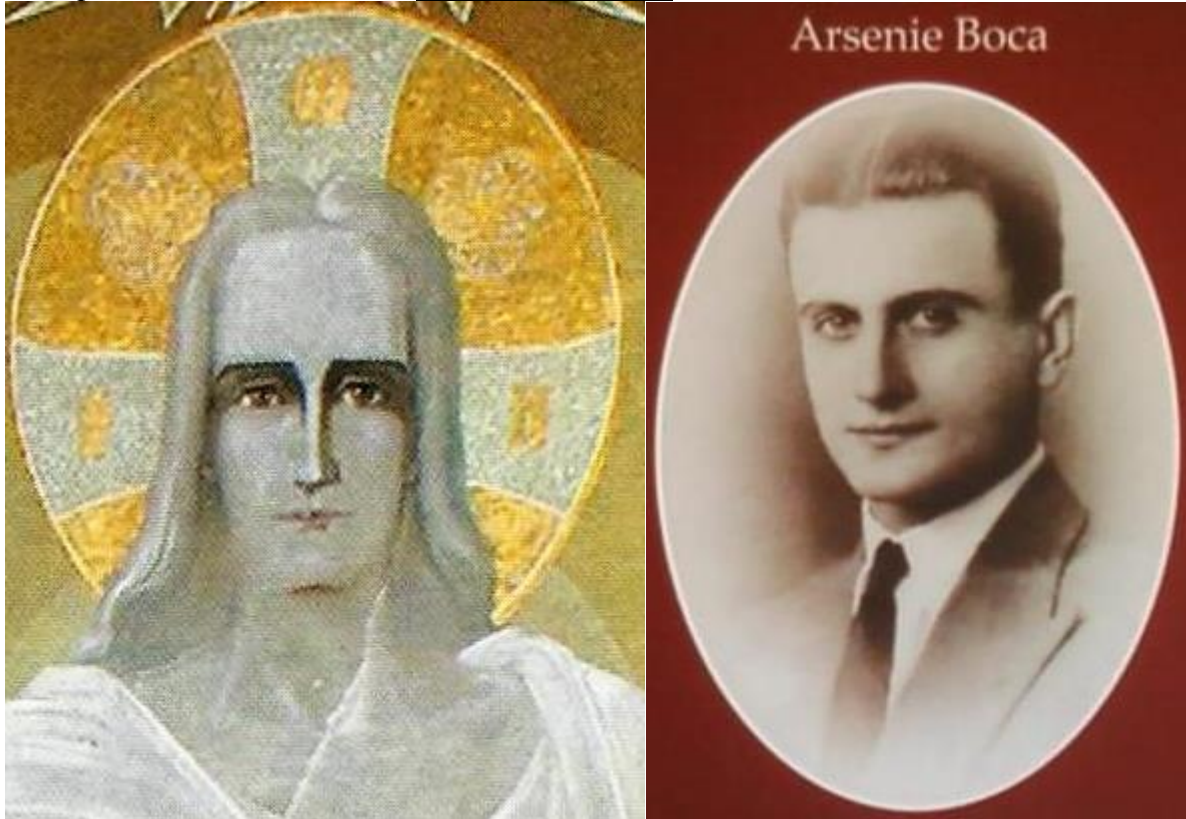




Pe lângă prezența peste tot a stigmatelor din încheieturi, în locul semnelor cuielei din mâini, în pictura de la Drăgănescu mai observăm ceva: batjocorirea lui Hristos, prin fețe hidoase și atitudini nepotrivite:

1. În primul tablou vedem un hristos mincinos cu fața Părintelui Arsenie Boca rasă ca-n palmă și androgină spre feminizată, cu străduința de a ne înduioșa printr-o hipnoză mai moale, semănând cu o îndrăgosteală fantomatică dintr-un film artistic siropos, departe de dragostea bărbătească și echilibrată a Ortodoxiei. Practic avem asemănarea cu ochii mieroși și lingușitori ai lui Zian, care caută să-i atragă pe toți la el, prin orice mijloace, chiar și sub pretextul că-i duce la Hristos:

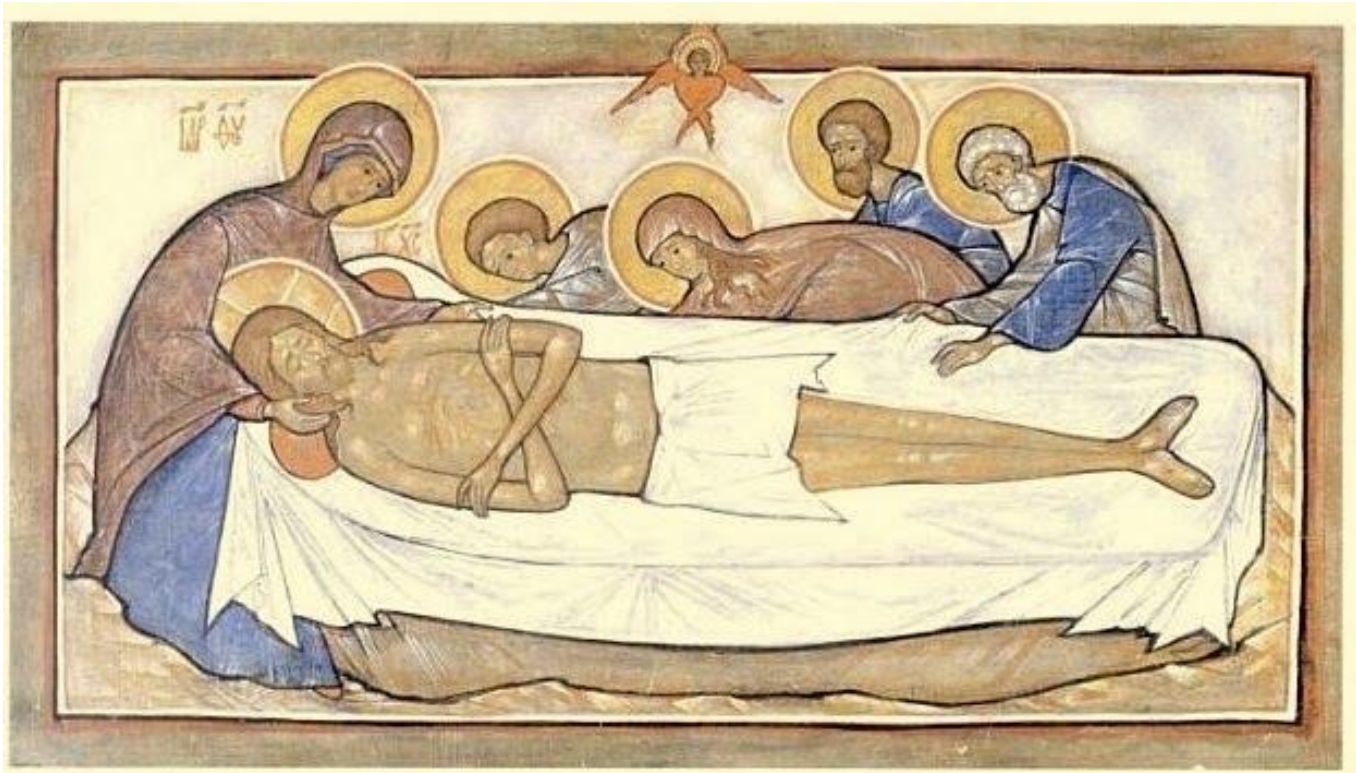
*De copil zicea: „Eu sunt Zian. Veniți la mine și eu vă voi duce la Hristos”<sup>447</sup>.*



2. În al doilea vedem un cadavru hidos, fără sânge (ce ne produce aceeași reacție de pierdere a credinței, descrisă mai jos de către F.M. Dostoievski) însoțit de o femeie cu fața împietrită, ca a unei actrițe slabe de la operă (ce e pusă să joace rolul Maicii Domnului) și târât cu greu (datorită trupului greoi de sportiv ce se preface că e mort, neavând nimic din frumusețea împărătească și demnă a lui Hristos) de doi halterofili indecenți: unul meditativ (dar tot ca la operă), altul indiferent și absent (deabia așteptând să scape de corvoada neplăcută), în locul Sfinților Iosif (cel cu bun chip) și Nicodim (care au atâta evlavie, frică, uimire și sfială Sfântă în adevăratele Sfinte Icoane).



<sup>447</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 13.



Mai sus, spre deosebire de tablourile de la Drăgănescu, se observă echilibrul, frumusețea, evlavia, frica, cutremurul și tăcerea adâncă a tainei, la toți cei ce-L înconjoară pe Domnul Hristos.



Aici se vede adâncă plecăciune, dar este evident că avem de a face cu aceleași persoane sfinte, ca în toate Sfintele Icoane ale acestui suspin al vremii, cu totul altele decât cele pictate de maestrul de la Drăgănescu.

3. În al treilea tablou al Părintelui Arsenie Boca reprodus mai sus, în pâlcul reprezentărilor cu stigmatate în încheieturi, vedem un hristos-măscărici cu ochii holbați telescopic, ce aduce aminte de Zian Boca de la Facultatea de Teologie, plimbându-se relaxat și privind de sus către cel de lângă el, ca și cum i-ar spune: „Hai, noroc, vecine, să dăm mâna!”, fiind înconjurat de aura violet (lumina diavolească) a vrăjitorilor din gama de vârf, de mari manipulatori ai lumii. De altfel, după cum observați,

vedeniile Părintelui Arsenie Boca se cam învârt în jurul curcubeului, dar insistând pe nuanța de violet. Admiratorii panteismului fac o descriere vrăjitorilor „violeti” care se potrivește foarte bine cu tipul psihologic al sfinției sale:



*Violetii sunt persoane dinamice, carismatice, prevăzătoare și riguroase. Datoria sau misiunea lor este să stimuleze omenirea și să-i conducă în noua era a bogăției și a împlinirii. Violetii sunt atât în posesia intuiției, cât și a cunoștinței. Mai mult decât atât, au puterea fizică și rezervele care sunt necesare în realizarea schimbărilor în viața lor și în viața altora. Violetii combină caracteristicile albastre și roșii la un nivel nou al existenței și al vibrării. Violetii pot inspira și motiva societatea în căutarea unor noi modalități pentru crearea unui viitor armonios, unde oamenii trăiesc fără războaie, unde planeta este considerată un organism viu, unde suntem creatorii propriilor noastre vieți și meșterii destinului nostru. Violetii învață lumea că universul are grijă de noi, indiferent de care religie, convingere sau societate aparținem sau în care ne-am*

*născut. Dacă ne conectăm la puterea universală, înțelegem fluxul de energie universal, “materia” din care suntem alcătuiți cu toții, și dacă ne aliniem Universului, ne va sprijini fără restricții până la infinit. Violetii au o pasiune enormă pentru viață. Dacă acest flux de energie funcționează, vor fi la puterea lor maximă. Violetii trebuie să observe că universul este plin de energie și dacă s-au conectat o dată cu Energia de Viață Universală, vor primi sprijin nelimitat. Dacă violetii își găsesc locul în univers, atunci înțeleg rolul pe care trebuie să-l interpreteze în această mare producție cosmică și simt această legătură internă cu puterea universală. Vor fi sprijiniți necondiționat. Violetii par întotdeauna norocoși. Se întâmplă des, să nu trebuiască să muncească prea tare pentru succesele lor. Pentru ei viața este o magie. Violetii au nevoie în relațiile lor de emoții sexuale și de stimulări. Sunt foarte sensibili față de partenerul lor și simt imediat ce fel de gânduri au legate de ei. Violetii pot fi foarte pretențioși și posesivi într-o relație. Își concentrează toată atenția sentimentală către partenerul lor. Pentru că se unesc așa de ușor în totalitate cu dragostea lor trebuie să fie conștienți de propria lor individualitate și nu au voie să se piardă în relație. Violetii au o predilecție atât de mare către partenerul lor, încât uită să mențină prietenii, chiar și pe cele care țin de-o viață. Violetii sunt dispuși să aleagă în general meserii care le oferă independență și libertate creativă. Violetii sunt atrași de multe ori de domeniul mass-mediei sau al comunicării, datorită personalității și carismei lor magnetice. Știu cum să se folosească de mijloacele existente pentru a realiza schimbări valoroase și importante pe această planetă și să facă înțeles ceea ce au de spus.*

*Alte domenii de care se ocupă violetii includ filozofia, religia, ecologia, muzica, literatura, arta și tehnologiile umanitare, futuristice, proiecte și dezvoltări.*

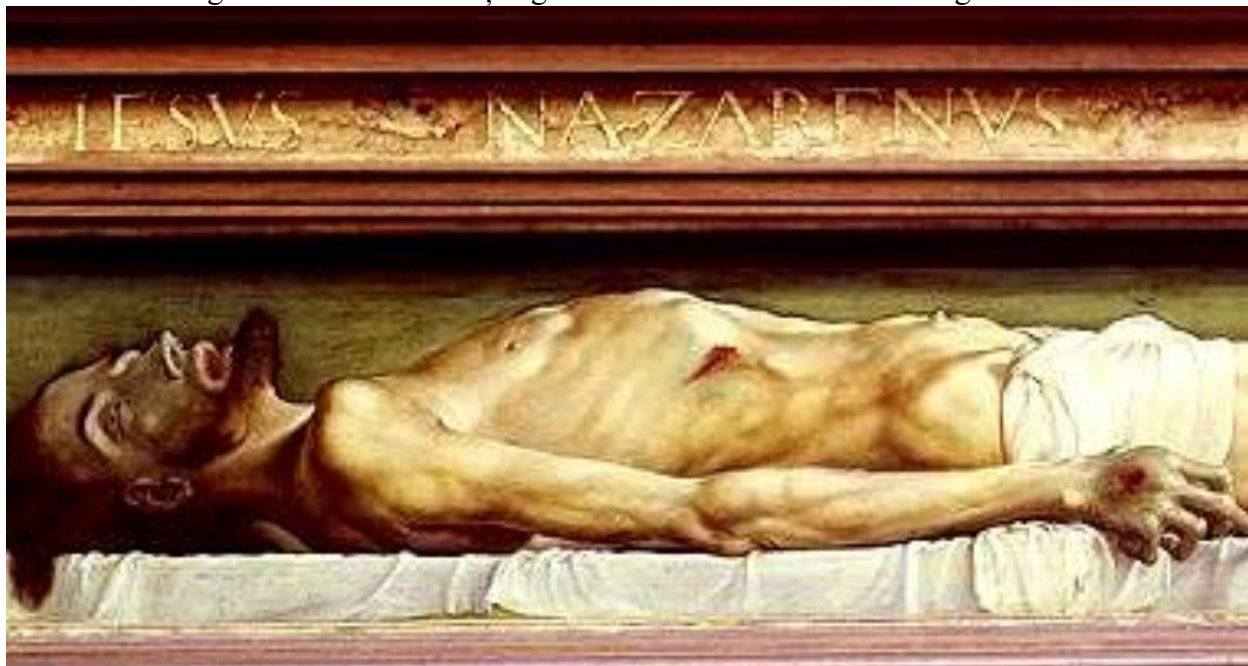
*Meseriile tipice „violete” sunt: actor, muzician, artist, autor, interpret, proiectant, producător, director, fotograf, psiholog, asistent social, profesor spiritual, politician, proprietar de magazin, explorator.*

*Citește mai multe despre aura energetică.<sup>448</sup>*

<sup>448</sup> <<http://adisandu.ro/hobbyuri/ezoteric/aura-violet/>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

\*\*\*

Întorcându-ne la pierderea credinței prin tablouri religioase, este momentul analizării unui alt aspect al picturii de la Drăgănescu. Pentru a-l înțelege să studiem celebrul tablou religios al lui Hans Holbein:



- E... e o copie după Hans Holbein, spuse prințul după ce examina tabloul, și, după cât pot judeca, fără a mă pretinde mare cunoscător, e o copie excelentă. Am văzut originalul în străinătate și nu pot să-l uit... Dar... ce ai?

Într-adevăr, fără să se mai ocupe de tablou, Rogojin o luă brusc din loc, pornind înainte. Desigur, felul acesta distrat și repezit de comportare a lui Rogojin se putea explica întrucâtva prin acea stare ciudată de extremă surescitare de care părea să fie stăpînit în acele momente; și totuși, prințul rămase surprins și contrariat de această întrerupere bruscă a conversației, pe care n-o începuse el, precum și de faptul că Rogojin nici nu-i răspunse la întrebare.

- Ascultă, Lev Nikolaevici, de mult voiam să te întreb: tu crezi în Dumnezeu sau nu crezi? reluă tot atît de neașteptat Rogojin, după ce făcu cîtiva pași.

- Ce întrebare ciudată și... cum te uiți! exclamă fără voie prințul.

- Îmi place să privesc tabloul acesta, murmură Rogojin după un moment de tăcere, uitînd parcă iarăși de întrebarea lui.

- Tabloul acesta? strigă prințul, lovit deodată de un gînd neașteptat. Tocmai tabloul acesta! Păi, eu cred că privind tabloul acesta, unii ar putea mai degrabă să-și piardă credința decît să se întărească în ea!<sup>449</sup>

*Hristos mort - o reprezentare ce refuza Învierea*



[Mărește imaginea.](#)

Tabloul "Trupul mort al lui Hristos în mormant" (1521), aparținând pictorului Hans Holbein, a fost și va fi, de-a lungul timpului, un subiect controversat, privit din perspectiva

<sup>449</sup> F.M. DOSTOIEVSKI, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

*invataturii ortodoxe. Desi in titlu se face referire la Hristos, acel cadavru pictat nu are nimic in sa de-a face cu Mantuitorul*

[se observă că indiferent de titlul și numele puse tabloului, din punct de vedere al efectelor ce îl are asupra sufletului, contează mai mult trăsăturile fizice pictate ale persoanei (și mesajul desprins din ele, trimis ochiului și prin el în minte). Sau, mai mult, efectele sunt amplificate atunci când se dă tabloului un titlu și/sau nume sfinte. Dar și celebritatea autorului contează.

De aceea consecințele dăunătoare asupra credinței sunt sporite, față de efectele picturii lui Hans Holbein, cel puțin la Români de: 1. punerea mesajelor hulitoare de la Drăgănescu sub numele Sfintei Treimi, al lui Hristos și al Sfinților, dar și 2. de bolnăvicioasa celebritate a Părintelui Arsenie Boca, prezentat nu numai ca un ieromonah Ortodox, ci și ca Sfânt. – n.n.],

*Cel care "cu moartea pe moarte a calcat". Realismul nordic prezent in aceasta reprezentare functioneaza pentru privitor ca o ruptura intre doua lumi in care nu mai exista o alta comunicare decat un transfer de teama si mila. Aceste sentimente sunt amplificate pe de-o parte, de iluzia tridimensionala creata de pictor, iar pe de alta, de dimensiunile destul de neobisnuite (lat de aproape doi metri si numai de vreo treizeci de centimetri inaltime), astfel incat privitorul are impresia ca se afla cu adevarat inaintea un cadavru. Tabloul se afla in prezent in muzeul Kunstmuseum din Basel.*

**"Hristos mort" si Feodor Dostoievski**



*Exista marturii in privinta faptului ca primul contact al marelui scriitor rus Feodor Dostoievski cu aceasta reprezentare, in timp ce se afla in Berna, Germania, i-ar fi provocat acestuia o criza de epilepsie. Dostoievski marturiseste ca Hristos era "atat de mort", incat fusese foarte aproape sa-si piarda credinta, deoarece se afla inaintea unui trup care refuza sa mai invie.*

[cunoaștem persoane care intrând în așezământul de la Drăgănescu, s-au tulburat așa de tare de pictura de acolo, încât au fost nevoite să iasă repede afară, ca nu cumva să-și piardă sau strâmbe credința.

Altele, însă, nu și-au dat seama, au încercat să-și schimbe modul de a privi, din cauza faimei de Sfânt a Părintelui Arsenie Boca și au ajuns să facă comentarii ciudate asupra picturii, ca și cum n-ar fi ceva mai frumos ca acolo, schimbându-și comportamentul din echilibrat în plutitor aflat într-o stare anormală (continuă) de beatitudine, iradiind distrat a fericire - tipică celor înșelați. Au început să se manifeste exagerat în ritual, cunoscând și frecventând toate hramurile, dar mai ales cele legate de Părintele Arsenie Boca, desprinzându-se, concomitent, din ce în ce mai mult de realitate. Când le vedeai starea deplorabilă și încercai să-i aduci către Sfinții Părinți, arătându-le cât de cât căderea Părintelui Arsenie Boca (pentru a ieși din capcana duhovnicească hipnotică în care au intrat doar prin admirarea picturii sfinției sale fără pază), se tulburau, se impacientau, negau tot și neavând argumente plecau supărați. Jalnică mutilare sufletească doar prin privirea unor reproduceri pictate a vedeniilor demonice și încredințarea cu naivitate zvonurilor despre false minuni.

De aici se deduce, oarecum cu înfiorare, ce efecte au asupra sufletului chiar vedeniile drăcești directe. Aceasta ne îndatorează spre mai multă compasiune față de Părintele Arsenie Boca și Maica Zamfira, ca și față de ucenicii – victime ale lor, dar și mai multă răvnă în a feri pe oameni de a merge la Drăgănescu, pentru a fi preveniți și a scăpa de primejdia capturii demonice prin ochi. Practic, până cineva nu este întărit în cunoașterea Sfintei Predanii, după cum se poate pierde prin citirea unor cărți eretice, tot așa, sau mai mult, se poate pierde mergând la așezământul de la Drăgănescu și la Prilsop.

Din fericire, cei mai puțini sensibili, care au căliți ochii fie în Sfânta Tradiție fie în arta de calitate, mergând la Drăgănescu se lămuresc și despre pictură și despre autorul ei, după cum cei care cunosc dogmatica Ortodoxă se lămuresc mai mult de rătăcirea sectarilor, citindu-le cărțile:

*Andreea on 22 iunie 2015 la 9:11 am said:*

*Va multumesc pentru ca ati deschis acest subiect de discutie.*

*Trebuie sa va spun ca, la insistentele unei colege de serviciu, care este "fana" Arsenie Boca, m-am dus la Draganescu.*

*Asa ca va descriu ceea ce am vazut, atingand doar cateva aspecte, deocamdata:*

*– caracteristicile arhitecturii bisericii: – la exterior arata decent, este o bisericuta amarata de cimitir, insa ingrijit varuita si vopsita.*

*Surpriza neplacuta vine inasa la interior, unde sunt niste stangacii mari, niste contravantuiri urate, care nu au fost decorate cum trebuie cu ajutorul picturii, A.B. ne-luand in considerare acest aspect estetic, pe care il intalnim la toate bisericile ortodoxe, unde si cel mai amarat arculet este decorat cu niste floricele. Adica pictura lui A.B. nu este in acord cu arhitectura, el nereusind sa decoreze elementele structurale care, din aceasta cauza, se vad in toata uratenia lor, si a preferat sa utilizeze campurile mari pentru a-si manifesta "geniul" artistic.*

*– pictura: – impresia pe care mi-a facut-o este ca nu este deloc stralucita: – culorile sunt foarte sterse, nicidecum asa de vii cum apar pe internet. Dominanta este un fond ocru sters – prafos.*

*– stilul: – este mixt, avand influente art-nouveau, bizantine (in decoratia fondurilor cu entre-lacs-uri), dar si de o uratenie si o "obraznicie" maxima acolo unde ii infatiseaza pe diavoli si pe oamenii "cazuti" ai lumii sale contemporane. ( A-propos, de ce il infatiseaza pe acel barbat in pantaloni scurti, cand tocmai el este acela care se imbraca astfel in excursiile sale montane??!)*

*– tehnica: – este tempera, cu zone mari in care culoarea este opaca, dar si in care a reusit sa realizeze niste tente transparente. Nu am vazut nici un pointilism, asa cum afirma unii neaveniti.*

*– GRAFICA: aici este cuiul lui Pepelea. Cred ca o analiza clara o poate face doar un grafolog priceput in tulburari de personalitate, caci pe peretii de la Draganescu sunt tot felul de tipuri de scrisuri: veche romaneasca, cursiva, un fel de Times New Roman, etc. Sunt cel*



putin sase-sapte feluri de scrisuri diferite, atat ca stil , cat si ca marime. Unele sunt atat de mici, ca nici nu pot fi citite de aproape. Concluzia este ca omul a fost cam tulburat.

.....  
Urmatoarele capitole care ar trebui discutate sunt:

- motivatia si "inspiratia" picturii;
  - acordul sau dezacordul cu erminille;
  - inovatiile (Francisc de Assisi, Ulfila, catedrala Sf. Petru – desi nu prea seamana cu ea);
  - expresivitatea chipurilor (care tine de un fel de pietism strain duhului ortodoxiei);
  - inspiratia steineriana sau de alta natura a unor scene (a se vedea Invierea lui Hristos, cu valuri transparente);
  - caracterul "profetic".
- Va multumesc!<sup>450</sup> – n.n.]

Aceasta experienta a avut un mare impact asupra scriitorului incat va face referire la acest tablou in romanul "Idiotul". In acest sens, este interesanta exclamatia printului Maskin vis-a-vis de tabloul lui Holbein: "In fata acestui tablou unii ar putea mai degraba sa-si piarda credinta decat sa se intareasca in ea".

Dostoievski va dezvolta aceasta perspectiva, prin prisma personajului Ipolit, care intr-o scrisoare a sa, ofera o talcuire in duh ortodox a acestei reprezentari:

"In unele momente ma lasam prada unei nelinisti si unei tristeti nemasurate, incat Kolea pleca extrem de ingrijorat. Cand m-am ridicat sa incui usa in urma lui, imi veni deodata in minte un tablou pe care-l vazusem in dimineata aceea la Rogojin, in una dintre odaile cele mai sumbre ale acelei case, deasupra unei usi. Chiar el mi-a atras atentia in treacat asupra acestui tablou. Desi nu prezenta nici o valoare din punct de vedere artistic, am ramas in fata lui vreo cinci minute, caci mi-a facut totusi o impresie puternica, provocandu-mi o stranie tulburare

Tabloul acesta il reprezinta pe Hristos in momentul cand e coborat de pe cruce. Am avut totdeauna impresia ca pictorii care zugravesc momentul rastignirii si al coborarii de pe cruce il infatiseaza de obicei pe Hristos cu un chip de o neobisnuita frumusetate; ei cauta sa-i mentina aceasta frumusetate chiar si in momentele cand a fost supus la cele mai cumplite chinuri. Or, aici, in tabloul lui Rogolin, nu vezi nimic asemanator; aici apare intr-adevar cadavrul unui om care a suferit suplicii groaznice inainte de a fi fost rastignit, care a fost lovit, schingiuit, torturat de soldati, batut de multime atunci cand isi purta crucea, in sfarsit, care a indurat vreme de sase ceasuri (dupa socoteala mea) inspaimantatorul chin al rastignirii. Iti dai numaidecat seama ca este chipul unui om care cu putin inainte fusese coborat de pe cruce, cu alte cuvinte, departe de a fi teapan, el pastreaza inca mult din viata si caldura, incat pe trasaturile fetei mortului intarzia o expresie de suferinta, ca si cum ar fi continuat s-o simta si dupa ce si-a dat sufletul (pictorul a prins si a reusit sa redea de minune acest amanunt important); in schimb fata, in aspectul ei fizic, n-a fost crutata deloc; e zugravita cu un realism neindurator; e foarte natural si asa trebuie sa fie cadavrul unui om dupa asemenea cazne.

[din păcate, în tabloul de la Drăgănescu, nu este reprezentată nici măcar această suferință exterioară, ci o teatralitate acră și indiferentă a unui personaj silit să joace un rol neplăcut, schițând un ușor zâmbet ironic pe sub mustața abia schițată – n.n.]

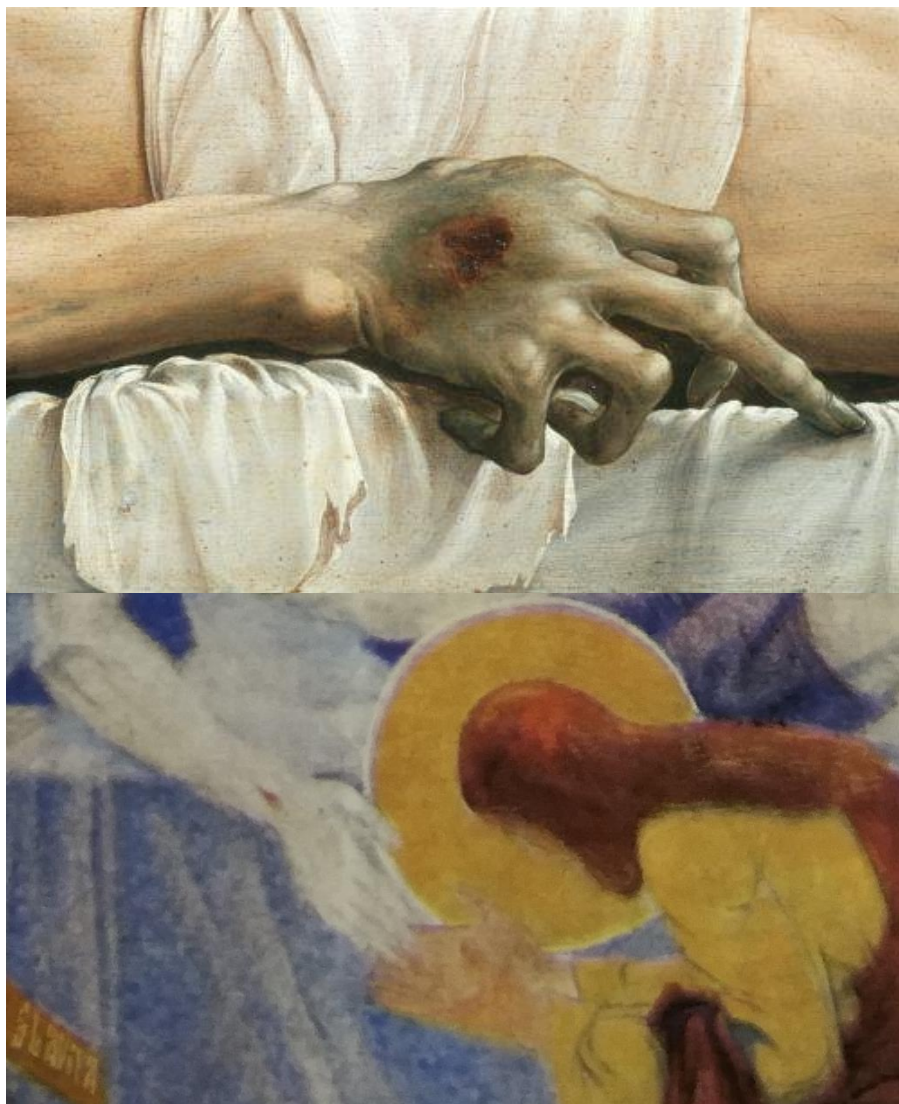
---

<sup>450</sup> <<https://theologiepatristica.wordpress.com/2015/06/21/de-ce-pictura-parintelui-arsenie-boca-e-necanonica-discutie/>>, luni, 21 septembrie 2015.



*Stiu ca, potrivit credintei adoptate de biserica inca in primele secole ale crestinismului, Hristos a suferit cu adevarat si nu numai in aparenta si ca, prin urmare, trupul lui rastignit pe cruce a fost cu totul supus legilor firii. Fata din tablou e tumefiata, acoperita cu vanatai si rani sangerande, oribile; ochii cascati, cu pupilele piezise; albul enorm al ochilor incremenit si cu luciri sticloase. Dar, lucru curios, cand te uiti la cadavrul acesta al omului sfarsit in chinuri si torturi, se naste o intrebare cu totul bizara si cat se poate de interesanta: daca toti discipolii lui Hristos, aceia care au devenit mai tarziu principalii lui apostoli, femeile care-l vegheau, stand in picioare langa cruce, daca, intr-un cuvânt, toti adeptii si adoratorii lui i-au vazut trupul in halul acesta (si cu siguranta ca el arata intocmai asa), cum de au putut sa mai creada, la vederea acestor falnice ramasite, ca martirul acesta va invia? Si te mai intrebi, fara sa vrei, daca moartea e asa de hidoasa si daca legile firii sunt atat de puternice, cum ai putea sa le invingi? Cum sa le invingi, daca nu a putut sa le invinga nici chiar acela care, in viata fiind, silea firea sa i se supuna, acela la a carui porunca: "Talita kumi!", o tanara fata s-a ridicat in picioare, acela la glasul caruia Lazar a iesit din mormant?*

[Ia Drăgănescu ne punem întrebarea: cum un astfel de sportiv mulțumit de sine și bine hrănit, ironic, disprețuitor și dornic de a ne câștiga de partea lui, din interes personal și dragoste trupească de sine, hipnotizându-ne pentru a ne anula libertatea, ar fi putut vreodată să moară pentru noi? – n.n.]



[după cum observăm, măcar în tabloul lui Holbein este pictat unul din semnele cuielor într-o mână suferindă, pe când în tabloul Părintelui Arsenie Boca este vorba de un firav stigmat într-o încheietură de mână de pictor, răsfățată, adorată și memorată de femei *Nu poate fi o țigancă! Are o mână fină ca de pictor! [...]* De altfel, cuvintele Părintelui Arsenie atunci au fost: *Toate acestea le vei trăi, dar numai după ce vei trece prin ele și le vei aduce aminte! [...]* Părintele mi-a arătat cum să țin mâinile când mă rog, și în momentul în care Părintele [Arsenie Boca] a ridicat mâna, aveam senzația că e mâna Lui Iisus! Aveam senzația că văd urmele cuielor în palme <sup>451</sup> – n.n.]

***Când privești tabloul acela, cercetându-l, natura ti se nazare in chip de fiara enorma, muta si neinduplecata sau, mai bine zis, oricat de ciudata ar parea comparatia, ca o masina imensa, de constructie moderna, care, surda si nesimtitoare, a insfacat, zdrobind in maruntaiele ei, o fiinta magnifica, fara de pret - o fiinta care ea singura valora cat intreaga natura cu toate legile ei, cat intreg universul, care poate ca n-a fost creat decat pentru a da nastere acelei fiinte! Tabloul acesta parca e menit anume sa trezeasca ideea unei puteri oarbe, sfidatoare, de o vesnicie stupida careia totul ii e supus si care fatal ti se impune. Oamenii care stateau in jurul mortului si care nu sunt zugraviti pe aceasta panza au trebuit, probabil, sa simta o consternare de nespus si o durere imensa in seara aceea in care li s-au naruit dintr-o data toate sperantele, ba aproape si credinta ce se infiripa. Fara indoiala, s-au***

<sup>451</sup> Romeo PETRAȘCIUC, *Lăsați-vă în grija Lui Dumnezeu*, Editura Agnos, Sibiu, 2014, pp. 132-142.

*imprastiat de la locul crucificarii prada unei spaima extraordinare, cu toate ca fiecare dintre ei purta o idee mare, care de-acum incolo nu mai putea sa le fie smulsa [...]*"

### **"Hristos mort" si parintele Nicolae Steinhardt**

*La aceeasi reprezentare face referire si parintele Nicolae Steinhardt in "Jurnalul fericirii". Acesta marturiseste ca din ea "lipsesc razele de lumina pornite din cer, tragedia e ireversibila, fara de leac; savarsitu-s-au nu numai chinul si proorocirea, ci si toata tevatura, gata, moartea nu e clinica, invierea e izgonita printre amagiri si desarte nobile nadejdi, niciodata nu va trai trupul acesta rasucit, sangerand, gaurit, terfelit, sfartecat. [Invierea](#) este cu totul imposibila. Asa spune Dostoievski - fatis - ca-i apare Hristos in tabloul lui Holbein."*

### **Coborarea de pe cruce si Punerea in mormant**

*Potrivit traditiei iconografice ortodoxe, reprezentarile in care Hristos apare ca fiind mort sunt "Coborarea de pe cruce" si "Punerea in mormant". Fiecare detaliu al reprezentarii lui Hristos in tabloul lui Holbein contrazice insa traditia ortodoxa*

**[Ia fel și în tablourile Părintelui Arsenie Boca este contrazisă Sfânta Tradiție, dar din extreme opuse. La prima extremă păstrează natura umană a Mântuitorului, nu însă conformă cu realitatea (subțiată de post, rugăciune și neatingerea de plăcere), ci bine hrănită (chiar răsfățată). La cealaltă extremă, în tablourile de după înviere, este prezentat nu ca un om înviat (duhovnicesc), ci ca un duh (o vedenie extrem de colorată – știut fiind că lumina necreată nu este colorată, dar arătările drăcești sunt - și orientală, ca în picturile țigănești ale zeilor hinduși) – n.n.]**

*Daca in Apus incepand cu Renasterea, arta subliniaza in special natura umana a Mantuitorului, intr-un realism maxim, in Rasarit, trupul Sau, coborat de pe cruce sau pus in mormant, pastreaza caracteristicile dumnezeirii. Acest fapt face ca in icoanele ortodoxe, ce pastreaza linia traditiei, sa nu-L intalnim pe Hristos sub chipul unui cadavru, ci mai degraba sub cel al unui adormit. Un trup ce nu prezinta insemnele mortii, ci unul in care pulseaza invierea proxima.*

**[aici este o mare greșală a comentatorului, pornită din râvna pentru a separa cu limpezime contradicțiile. Deși este pictat ca un trup care stă să învie, are totuși în el semnele suferințelor și trupești (rănile și sângele) și sufletești (adâncirea înăuntru și în taină, dar care totuși transpare vizibil și pe față). Moartea Lui este ca o adormire, dar totuși este moarte, fiindcă fără o adevărată moarte nu ar fi înviere, ci o aparență de înviere, ceea ce este o mare erezie. Toate sunt străbătute de lumina învierii, inclusiv moartea, dar sunt și reale, și prezente.**

**În Ortodoxie nu se merge pe nici o latură exclusivă. Ea cuprinde în Sine toată realitatea, până la marginile opuse. Chiar și răul îl vede, cum și este, ca pe o deviere, o desprindere de la bine, inexistentă prin sine, dar totuși descriindu-l și învățându-ne cum să ne luptăm cu el, arătându-l că nu este firesc, ci împotriva firii. De aceea Ortodoxia se mai cheamă și Catolicitate (nu catolicism) în sensul de deplinătate (nu universalitate geografică ca în catolicism).**

**Pulsarea învierii și adormirea nu exclud suferința, care, însă, spre deosebire de tablourile teroriste din apus, nu este violentă (amorfă, fără sens, carnală, închisă în cușca mincinoasă de netrecut a realității ultime și căzute de aici), ci duhovnicească (plină de sensuri mântuitoare pentru minte, deschisă spre adevărata realitate ce depășește ultimul, realitatea fără de margini, fără timp și spațiu, cea a veșniciei) – n.n.]**



*In acest sens, pictorul Sorin Dumitrescu arata diferenta dintre un tablou religios sau un film, precum "Patimile lui Hristos" al lui Mel Gibson, de factura apuseana, si o icoana ortodoxa traditionala, prin trairile fundamentale diferite pe care, fiecare dintre acestea, le naste in privitor. In timp ce primele dau nastere unor sentimente, icoana da nastere unei "simtiri intelegatoare", o traire pusa in miscare de harul dumnezeiesc*

[aici domnul Sorin Dumitrescu surprinde și diferența dintre tablourile religioase de la Drăgănescu și Sfintele Icoane Ortodoxe. De aceea nu a fost de acord nici cu ele: *De aceea, nu l-a putut înțelege intru totul nici Sorin Dumitrescu, un pictor, de altfel, talentat. Dar, pe lângă talent, mai trebuia ceva de Sus, pe care nu-l are oricine. Părintele Arsenie nu a pictat la metru pătrat, după tipare, ci cu descoperire de Sus, nu numai cu documentație; ci mai ales cu rugăciune și post și, uneori, vorbind cu sfinții pe, care îi picta.*<sup>452</sup>

De aici noi desprindem limpede și cu tărie, din exemplul negativ al sfinției sale, că un adevărat iconar Ortodox, dacă vrea să se mântuiască și să scape de rătăcire, trebuie să se documenteze cu osârdie după Sfânta Tradiție și să respingă toate vedeniile mincinoase. În nici un caz să nu stea de vorbă cu dracii nici în minte, nici în simțirea vedeniilor, chiar dacă îi spun că îi aduc descoperiri de sus, pentru a nu ajunge să picteze în duh apusean sau extrem oriental, mincinos, eretic și hipnotic, păgubitor pentru minte, suflet și trup, cum a făcut Părintele Arsenie Boca, crezând că are dar de la Dumnezeu. De altfel Părintele Savin Bunescu ne declară în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*<sup>453</sup>, că Părintele Arsenie Boca a vrut să picteze așezământul de la Drăgănescu, ca o recunoștință pentru darul ce i l-a dat dumnezeul lui. „Darul” acesta al vedeniilor, pentru care a mutilat o bisericuță tocmai prin pictarea lui pe pereți, este piatra de moară pusă la gâtul sfinției sale de dumnezeul lui mincinos, care i-a stricat tot ce a făcut. Și ce este mai grav, i-a vătămat sufletul său și al ucenicilor săi, fiind o mare ispită pentru noi și Sfânta Biserică Ortodoxă din România *Mat 18:6 Iar cine va*

<sup>452</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, pp. 35-36.

<sup>453</sup> <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

*sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării. – n.n.]*



*Teologia Apuseana accentueaza suferinta, tinzand sa ramana la forma sa bruta, in timp ce Ortodoxia o transfigureaza, fara a vedea in ea un scop in sine, ci o cale spre Inviere.*

*[deci nici nu o anulează ca teologia Părintelui Arsenie Boca (desprinsă din propria sa experiență, fiindcă prin hipnoză nu a suferit în viață mai deloc, fugind de durere atât în realitate cât și în pictură, crezând, din amăgire, că și Mântuitorul a făcut ca sfinția sa) – n.n.]*

*In acest sens, tabloul lui Holbein [și al Părintelui Arsenie Boca – n.n.] contravine erminiei iconografice ortodoxe, reprezentandu-L pe Hristos, doar potrivit naturii Sale umane*

*[căzute în grosolănie (când reprezintă un hristos mincinos înainte de înviere), sau (potrivit himerei din vedeniile sfinției sale de după înviere) doar ca un duh. Sfinția sa crezând că sufletele sunt preexistente și că trupul nu este important (la fel ca și Origen),*

că sufletele omenești se pot preface în unii îngeri și că îngerii se pot transforma în om, l-a pictat pe Mântuitorul ca pe un duh – n.n.] .

*Incheiem amintind paradoxul pe care ni-l adreseaza Ipolit, in romanul "Idiotul", potrivit caruia pana si Hristos ar fi putut deznadajdui, daca I s-ar fi dat posibilitatea sa priveasca aceasta reprezentare inaintea patimilor sale: "Si daca insusi invatatorul lor si-ar fi putut vedea acest chip in ajunul supliciului, s-ar mai fi suit oare pe cruce, ar fi murit asa cum a murit?"*

**[este o întrebare provenită din nelămurirea în Ortodoxie. Iată ce ne spun despre aceasta Sfinții Părinți:**

*De aceea, prin zbuciumul și lupta care a avut loc în inima Răscumpărătorului, chiar înainte de patima Sa (în grădina Ghetsimani – n.n.) Domnul Iisus a suferit toate chinurile Sale; și le-a suferit strânse la un loc, toate patimile pe care avea să le sufere în curând aievea, una câte una și despărțite între el. Ba, lucru și mai necuprins, atunci în grădină, Domnul a suferit și chinurile pe care nu avea să le sufere în timpul, patimilor, precum: prăsierea prea sfintei Sale Maici, rana groaznică pe care a făcut-o ostașul în coasta Sa după moarte, faptul că trupul Să-u a rămas atâta vreme neîngropat și neîmbălsămat, pecetluirea mormântului și altele asemenea. Apoi frica și spaima de relele ce avea să le sufere, îngrămădind tot sângele în inima lui Iisus Hristos, a găsit aici, ca un zid puternic, dragostea Lui pentru Tatăl și pentru noi, de care fiind împins înapoi, a ieșit afară prin porii prea sfântului Său trup, căzând pe pământ ca o sudoare groasă și grea ca sângele: „Luc 22:44 Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.” – n.n.]*

*Iata inca o intrebare pe care ti-o pui fara voie cand privesti tabloul acela.*

**[întrebarea care ne-o punem cu voia: cât de mâhnit a fost Mântuitorul știind de mai înainte cum va fi batjocorită suferința și învierea Sa de un biet ieromonah Ortodox căzut în amăgire și cum vor prelua această batjocură ucenicii rătăciți ai săi? Aceștia nu numai că îl urmează și îl admiră fără discernământ, ci chiar îndrăznesc să îl declare Sfânt, canonizând astfel și batjocurile de la Drăgănescu. Vai nouă! Sărmanii de ei! – n.n.] ”**

*Radu Alexandru<sup>454</sup>*

Așadar, pictarea stigmatelor în încheieturi, în loc semnelor cuielor în mâini, nu este o greșală minoră, ci un atac la slava și identitatea Mântuitorului, dovedind și prin aceasta, că Părintele Arsenie Boca l-a pictat pe antihrist, dedicându-i spre robie deplină chipul sfinției sale.

---

<sup>454</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/paste/sfintele-pasti/hristos-mort-reprezentare-refuza-invierea-124328.html>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

## C) O FANTOMĂ, ÎN LOC DE HRISTOS

și Sfinții Săi

Mântuitorul se arată ucenicilor cu Trupul Său înviat, duhovnicesc, dorind să dovedească realitatea învierii trupurilor. El se face nevăzut sau văzut, dar nu semivăzut. Trece prin ușile încuiate, dar nu ca o fantomă.

Duhurile au o oarecare materialitate, față de Dumnezeu, dar sunt diferite de trupurile înviate. Ele nu au trupuri de loc, ci doar se arată nouă așa, ca să-i putem înțelege. În Sfintele Icoane nu se arată niciodată trecând prin uși și ferestre, și nu fac niciodată așa, pentru a nu ne speria. Aparițiile îngerești au acest mod de a lucra, ca un refren prezent peste tot: . Doar fantomele și strigoii fac așa, nedumerindu-ne mintea ca să o robească, fiindcă dracii vor să dovedească tuturor că sunt duhuri speciale și să tulbure sufletul prin neobișnuit. La fel s-au arătat și Părintelui Arsenie Boca, înșelându-l ca să-l picteze pe hristosul său mincinos așa, trecând ca o fantomă prin uși, contrar voinței lui Hristos care prin toate mijloacele și prin toți Sfinții Părinți ne arată că și-a păstrat Trupul chiar și pe tronul dumnezeirii, făcându-L cuvânt și foc dumnezeiesc, mai mult decât sunt îngerii. Nu numai atât dar Sfinților Apostoli le arată trupul duhovnicesc al Său, cu toate dovezile și prin toate mijloacele încredințându-i că este trup înviat (tocmai pentru a ne preda și nouă credința în realitatea învierii).

Părintele Arsenie Boca, însă, încearcă să ne convingă prin pictură, că Hristos după înviere a fost o nălucă. Sărmanul, hristosul ce i s-a arătat lui în vedenie, chiar așa a fost.

*Luc 24:36 Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. 37 Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. 38 Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? 39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. 40 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. [vedeți că ucenicii erau înfricoșați că văd duh? Ce ar fi fost că Hristos să le apară ca o fantomă prin ușă, așa cum și-a pictat Părintele Arsenie Boca hristosul mincinos. Din potrivă, le dă să-I pipăie mâinile și picioarele ca să se încredințeze că are trup. – n.n.] 41 Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? 42 Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.*

*1Co 15:39 Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor. 40 Sunt și trupuri cerești și trupuri pământesti; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământesti.*

[nicăieri nu pomenește Sfântul Apostol Pavel de trupurile îngerilor, pentru că nici nu au. În schimb face deosebirea între trupurile firești, ce se seamănă, și cele duhovnicești care înviază. Dacă duhurile nu au trup, ce să semene? Așadar altfel este trupul duhovnicesc, altfel duhul. Deci nu poți picta un trup duhovnicesc (tocmai când Cel care îl are vrea să arate că nu este duh, ci trup înviat) ca un duh fantomatic ce trece prin ușă. În schimb dracii, care se arătau Părintelui Arsenie Boca în tot felul de scenete cu temă religioasă, nu se pot abține să nu se dezvăluie că sunt fantome, ca sfinția sa, dacă nu își folosește rațiunea naturală să își dea seama că este înșelat și să se pocăiască, să fie osândit mai mult (mai ales că disprețuia așa de mult pe proști). Pe de altă parte chiar așa a fost porunca lui Dumnezeu, ca noi, văzând pictura sfinției sale, să ne lămurim că a fost amăgit și să-l evităm, pentru a nu ne contamina de la preacuvioșia sa. – n.n.] 41 Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire. 42 Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestrăicăciune; 43 Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; 44 Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc. 45 Precum și este scris: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață”; 46 Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. 47 Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer. 48 Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământesti; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești. 49 Și după cum am purtat



*chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc* [cine ar privi tablourile de la Drăgănescu, crezând că așa a fost Hristos, ar vrea să ajungă și el strigoi, ca și arătarea din ele, ca să semene cu dumnezeul lui. Icoanele sunt carte pentru ochi. O adevărată Sfântă Icoană ne învață, ca și Sfânta Evanghelie, realitatea mai presus de fire a trupului înviat, care este nevăzut, dar se poate face văzut instantaneu, nu treptat ca în filmele de groază și în arătările demonice ale Părintelui Arsenie Boca – n.n.] . 50 *Aceasta însă zic, fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea.* 51 *Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,* 52 *Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi [deodată, nu treptat ca fumul și fantomele transparente prin ziduri – n.n.] . Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba.* 53 *Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire* [deci nu să transpară prin ziduri – n.n.] . 54 *Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.* 55 *Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”* . 56 *Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.*

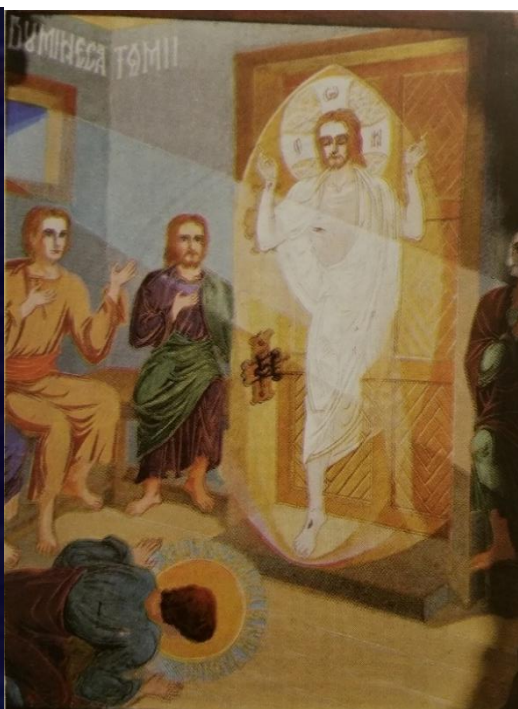
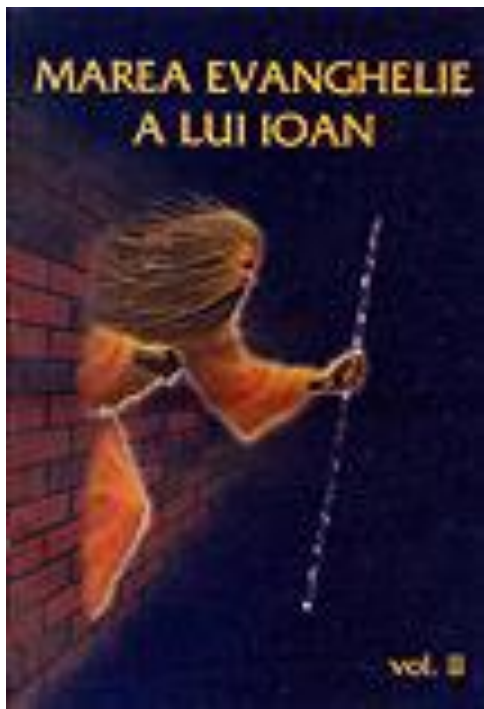
*Luc 24:30 Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor.31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. [Când li s-au deschis ochii minții, au înțeles că în euharistie se află Hristos. Și Mântuitorul s-a făcut nevăzut ochilor simțirii. Nu a dispărut ca un fum sau o fantomă, treptat, ca ei să creadă că e duh, sau că e în altă parte decât în Sfântul Trup sub chip de pâine. Vederea simțirii vedea pâine, iar mintea înțelegea că este Hristos. Ce ar fi însemnat să-L vadă ca un fum ce intră în pâine? Ar fi înțeles că rămâne și pâinea dar în care se bagă Hristos, străin de ea, dar care o posedă. Însă minunea cea mare este că pâinea se preface în Trupul lui Hristos. Iar posesiile sunt specifice dracilor:*

17. *Un frate oarecare s-a mâniat pe alt frate și stând la rugăciune cerea de la Dumnezeu răbdare și să ia de la dânsul acea mânie. Rugându-se astfel, a văzut ca un fum ieșind din gura lui și îndată i-a trecut mânia.19*

18. *Un frate oarecare flămânzind a vrut să mănânce de dimineață și se lupta cu gândul să nu mănânce până nu se vor împlini trei ceasuri din zi. Luând posmagi, i-a pus în apă să se moaie, iar dacă au trecut trei ceasuri din zi, a șezut să mănânce și căutând spre mâncare cu mare poftă, fiind foarte flămând, și-a zis: „Mai bine este să mai aștept puțin să nu mănânc până ce se va împlini nouă ceasuri din zi”. Iar dacă s-au împlinit, s-a sculat la rugăciunea pentru masă și atunci a văzut cu ochii lui pe vrăjmașul diavol ca un fum ieșind de sub șervetul unde-și gătise el să mănânce pâine. Îndată atunci i-a trecut foamea scăpând și de lăcomia pântecelui și de nesăturare.17 – n.n.]<sup>455</sup>*

Se înțelege acum, că hristosul mincinos ce s-a arătat Părintelui Arsenie Boca este de fapt un drac. Așa sunt arătările lui, ca un fum. Astfel de reprezentări sunt desenate și pe copertile care prezintă creștinismul ca fiind o variantă mai umilă a hinduismului, care ascunde o parte din Sfânta Evanghelie a lui Ioan ca să nu se prindă creștinii. Așadar Părintele Arsenie Boca face parte și prin pictură din familia lor:

<sup>455</sup> *Patericul...*, Pentru smerenie și umilință, 17-18.



Ce este interesant, aceste reprezentări cu stafii ale Părintelui Arsenie Boca reprezintă grafic tocmai întâlnirea Mântuitorului cu Toma, care s-a convins de realitatea învierii nu văzând un duh, ci pipăindu-I rănilile. Tocmai prin aceasta și-a dat seama că Hristos a înviat, și este Domn (ca om) și Dumnezeu. El s-a chinuit mult întristându-se din lupta cu necredința, așteptând în lacrimi toată săptămâna luminată ca să-L poată vedea și el ca ceilalți Sfinți Apostoli pe Mântuitorul înviat. A trecut prin aceasta și pentru nevoia felului său de a fi îndoielnic, dar l-a lăsat Dumnezeu așa și pentru noi, până s-a convins prin această pipăire sfântă de adevărul învierii. Astfel am putut și noi să-L atingem cu mintea pe Hristos prin experiența lui, cu frică și cutremur, să ne întărim în credință și în nădejdea că Mântuitorul se pogoară până și la neputința îndoielilor noastre, ale celor necredincioși și grosolani, lăsându-ne chiar și să Îl pipăim personal, dacă Îl căutăm cu sinceritate, dorindu-L.

*Ioan 20:24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. 25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: **Dacă nu***

**voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.**

[se vede clar că Toma nu a vrut să-L vadă trecând prin uși, ca un fum – n.n.]

**26 Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc**

[Sfântul Apostol Ioan, martor ocular al întâlnirii, nu a zis că „**a venit Iisus trecând ca o umbră prin ușile încuiate**” ci că **ușile încuiate, a stat în mijloc** deci, S-a făcut din nevăzut, văzut, dintr-o dată, și nu prin ușă, ci în mijloc. Cum să credem mai mult pe Părintele Arsenie Boca decât Sfânta Evanghelie? Dar sfinția sa de ce nu a citit-o, iar dacă a citit-o de ce a crezut mai mult vedeniilor sale? Nu cumva avea mai multă încredere în sine decât în cel ce a văzut Apocalipsa? Cum am putea avea ca model de Sfânt pe cineva atât de amăgit? – n.n.]

**și a zis: Pace vouă! 27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.**

[se vede clar că Toma nu a mărturisit de cum L-a văzut, cum sugerează tabloul Părintelui Arsenie Boca în care Toma cade la pământ spunându-și mărturia, imediat la vederea primului picior trecând prin ușă, neașteptând ca fantoma să-l tragă pe cel de-al doilea. A făcut mai întâi ascultare, și-a pus degetul în semnul cuielor și mâna în coastă și văzând că nu e nălucă sau duh, ci om cu trup, având rănilor răstignirii, deci identificându-L ca fiind Hristos cel mort, și-a dat seama că a și înviat, că nu este o înșelare diavolească ce apare ca un fum prin ușă, s-a întărit bărbătește și L-a mărturisit – n.n.]

**28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! 29 Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!**

[aici ne arată Însuși Mântuitorul importanța acestei verificări a învierii: dacă un evreu atât de evlavios, încât nu face hatârul memoriei Învățătorului Său, ca să ia drept bună ce spun ceilalți, ci de dragul adevărului preferă să sufere, să plângă, să aștepte, să fie chiar grosolan necrezând nici măcar vederii, ci numai pipăitului, dar să nu mintă lui Dumnezeu. El vrea să cunoască prin toate mijloacele accesibile lui dacă este în mod real înviat Hristos și nu este doar un zvon sau vreo amăgire nălucitoare diavolească. Încredințându-se, apoi, Îl mărturisește ca Domn și Dumnezeu, dându-și chiar și viața pentru El ca o pecete a credinței lui adevărate din vedere și pipăire. Atunci și noi putem, chiar dacă nu vedem și nu pipăim cu simțirea, ci doar cu mintea prin raționament evlavios (un așa îndoielnic grosolan, care nu a vrut să creadă nici măcar pe Apostoli până ce nu a pipăit, nu și-ar fi dat viața pentru a mărturisi pe Hristos că a înviat, dacă nu i s-ar fi dovedit chiar prin pipăirea Celui înviat că este așa, deci și noi putem crede din toată inima că Hristos a înviat!), să ne întărim în această credință fără de care nu ar avea nici un rost să fim creștini – n.n.]

**1Co 15:14 Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. 15 Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază. 16 Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. 17 Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; 18 Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit. 19 Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. 20 Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. 21 Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. 22 Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia.**

Nu era Toma împreună cu ucenicii, căci se poate ca, el, încă să nu se fi adunat din risipire [împrăștiere<sup>38</sup>]<sup>456</sup>. Și ce este aceasta: „carele se zice Geamăn”?

Aceasta este tâlcuire a numelui „Toma”. Căci, precum „Chifa se tâlcuiește Petru”<sup>3</sup>!) (Ioan 1,42), așa și „Toma, se zice” - adică se tâlcuiește - „Geamăn”. **Și, cu cuvînta pomenește**

<sup>456</sup> 38 E vorba de risipirea, de împrăștierea Apostolilor, care s-a petrecut în vremea Patimilor Mântuitorului și, despre care însuși Domnul le-a vestit mai înainte ucenicilor.

[Evanghelistul] de tâlcuirea aceasta a numelui, ca să ne arate nouă că un îndoicios [îndios<sup>457</sup>, șovăielnic] oarecare era el, și, mai dinainte, dintru început, avea acest fel de obicei [nărav], precum îl arată și numele.

Și, grăindu-i ceilalți ucenici despre Domnul, el „nu credea”, nu ca pe niște mincinoși pe ei socotindu-i, ci lucrul învierii părăndu-i-se a fi cu neputință; pentru aceasta și este muștrat, ca un iscoditor mai presus de măsură [cuvîntă, cumpăt]. Căci, precum a crede lesne este lucru al ușurimii minții, tot astfel, foarte a se împotrivi este al mojiției și al grosimii [grosolăniei].

[vedeți că mai degrabă Dumnezeu se pogoară la cel care se împotrivesc cu mojiție și grosolănie, decât la cel ușor cu mintea, ce poate fi abordat și înșelat de draci? Ușuraticilor care cred lesne le spune să nu creadă! Nu să nu creadă în Hristos și Sfânta Tradiție, ci să nu creadă: nici în semne, nici în minuni, nici în proorcii, nici că este Hristos undeva, în vreo vedenie, sau vreun alt loc decât Sfânta Biserică Ortodoxă. Să nu creadă oricărui duh ci să cerceteze duhurile (deci și cele mai subtile și subțiri probleme, stări, gânduri, imagini, simțiri și vedenii), dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, comparându-le cu Sfânta Predanie și punându-le la lumina discernământului călit în smerita cugetare și sfat.

Mar 13:21 Și atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți. 22 Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși.

1Io 4:1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.

– n.n.]

Și vezi că a zis că nici ochilor [săi] nu [va] crede, ci a adăugit și aceea: „De nu voi pune mâna mea”. Și de unde știa că „semne” avea „coasta” [Domnului]? Fiindcă auzise de la ucenici. Și pentru care pricină nu îndată i Se arată lui [Mântuitorul], ci „după opt zile”? Ca, învățându-se el de la cei împreună cu dânsul ucenici și pe aceleași auzindu-le, spre și mai multă dorință să se aprindă și mai credincios, pe urma, să se facă [să devină]. Și, vrând să arate Stăpânul că și atunci era de față, când Toma grăia graiurile necredinței, către cei împreună cu el ucenici, nu așteaptă ca, de la acela să audă ceva de acest fel, ci El mai înainte apucând, plinește cele ce [le] poftea, pentru că graiurile lui le-a zis [Domnul].

[se observă că Hristos nu apare ca o fantomă prin ușă, nu vine de undeva, din afară, ci este de față tot timpul, făcându-se, însă, văzut când este mai folositor sufletului ucenicilor – n.n.]

Și vezi că mai întâi l-a certat, căci zice: „Adu mâna ta”, iar după aceea l-a sfătuit: „Nu fi necredincios, ci credincios”.

[se vede limpede că mai întâi la certat, apoi Sfântul Apostol Toma s-a închinat. Nu s-a trântit la pământ de cum l-a văzut, așa cum sugerează prin pictură Părintele Arsenie Boca – n.n.]

De unde este arătat că, din necredință este îndoiala, și, în zadar, unii îi fac har [hatâr, favoare] lui Toma, zicând că într-adins nu a crezut lesne, căci iată: Domnul îl numește pe el „necredincios”. Și vezi-l pe cel care mai înainte era necredincios, cum, din pipăirea coastei, Bogoslov [Cuvântător de Dumnezeu] preabun s-a arătat. Căci, pe cele două firi și un Ipostas al unuia Hristos a învățat [vestit, mărturisit]. Pentru că, zicând: „Domnul meu”, a însemnat [arătat] firea cea omenească, deoarece la oameni se zice numele acesta: „Domnul” - precum [și] aceea: „Doamne, de l-ai luat tu pe El” (Ioan 20,15); iar, zicând: „Dumnezeul meu”, a arătat Ființa cea dumnezeiască; și, așa, [a mărturisit] că Unul și Același este „Domn” și „Dumnezeu”.

[una din minunile adevărate ale acestei Duminici, nu este atât apariția Mântuitorului, cât mai ales roada ei, adică schimbarea sufletului Sfântului Apostol Toma, de la necredință la culmile teologiei și iconomiei. Dar aceasta este cu atât mai mare cu cât adâncul necredinței era mai grosolan. Părintele Arsenie Boca prezentând ca un credul pe Sfântul Apostol Toma, hulește și

<sup>457</sup> 40 Adică unul care este șovăielnic lăuntric și stă între două socotințe.

minunea Duminicii dedicate lui și prin el nouă, a înnoirii Învierii, a înnoirii minții, a învierii minții prin Hristos – n.n.]

*Și, arătându-ne nouă Domnul că acesta este lucrul credinței - a primi cele care nu se văd - grăiește: „Fericiți cei ce nu au văzut, și au crezut”.*

[Să ne învățăm de aici că cel fericit nu este cel ce are vedenii, care sunt pentru cei necredincioși ca Părintele Arsenie Boca, ci cel ce nu vede și crede, pe baza înțelepciunii minții, care operează cu cele nevăzute, nevăzută fiind și ea – n.n.]

*Și-i însemnează [arată] aici pe ucenici, care nici „semnul cuielor” și nici „coasta”, pipăind-o, au crezut; și, nu numai pe aceia, ci și pe cei care {mai} pe urmă au crezut. Și nu, lipsindu-l pe Toma de fericire, a zis aceasta {Domnul}, ci mângâindu-i pe cei ce nu au văzut.*

[vedeți că și Sfântul Apostol Toma este fericit? Tot așa și cel ce preferă să se chinuie cu necredința decât să fie credul, de dragul Adevărului, rugându-L pe Dumnezeu să-l scape de necredință. Tot așa, mai apropiați de Dumnezeu sunt cei care nu vin la Sfânta Biserică văzând manifestările de credulitate de prost gust de la Prislop și iraraționalitatea lor, decât cei care se împulzesc la mormântul Părintelui Arsenie Boca căutând și primind semne și minuni. Numai să aibă grijă cei dintâi că Sfânta Biserică nu este Prislopul, ci diametral opusă lui, și să strige la Dumnezeu să-i miluiască și pe ei cu adevărata credință, ca să descopere raționalitatea Ortodoxiei cea uimitoare, antinomică, ce lămurește toate paradoxurile și hrănește mintea (dar este mai presus de ea) – n.n.]

*Căci, de vreme ce, mulți zic că: „Fericiți sunt ochii care L-au văzut pe Domnul”<sup>41</sup>, îi mângâie pe aceștia [care nu au văzut], pentru că, acesta, mai vârtos [cu prisosință] este lucru fericit: a nu vedea, și a crede.*

*Și cum, trup nestricăcios [având Domnul], S-a arătat având semne și a fost pipăit de mâna omenească? Pentru că, acestea toate au fost pogorâre pentru neputința lor. Căci, trupul acela, care a intrat înăuntru, „fiind ușile încuiate” și atâta de subțire și de ușor a fost, de toată grosimea era slobod<sup>42</sup>.*

[de unde se arată limpede că pictarea lui ca un fum ce trece prin uși este o hulă. Că fumul are totuși o grosime, dar Trupul lui Hristos nici pe aceasta nu o avea. Dimpotrivă pictarea Lui directă, în modul iconic, cu arcurile (îndoierile mai presus de fire ale mădurelor, pe care un trup sufletesc nu ar putea să le facă, ce descoperă ochilor proprietățile și posibilitățile firii nestricate de căderea în grosolănia naturii de acum), luminile, rotunjimile pnevmatice, arată duhovnicia sa (faptul că este duhovnicesc, cuvântător, transparent Duhului Sfânt și luminii necreate, iar nu luminii și umbrelor create), dar că se arată, totuși, simțurilor noastre pentru a ne întări în credință. Opacitatea luminoasă a Lui Îl arată nu ca pe un trup impenetrabil de lumină, ci dimpotrivă ca pe un purtător de lumină necreată mai puternică decât orice lumină creată. Dacă Îl pictăm transparent, hulim că lumina (sau chiar umbra) din spatele lui este mai puternică decât lumina ce o are în El, sau că El nu ar fi în totalitate plin de o lumină orbitoare, dar ascunsă până la limita suportabilului pentru a nu ne vătăma – n.n.]

*Deci, arată acestea, ca să fie încredințată învierea și, pentru aceasta, înviază având semnele Crucii și găurile piroanelor. De vreme ce și ceea ce a mâncat, nu pentru nevoia trupului, ci spre încredințarea învierii a mâncat (Luca 24, 42-43). Căci, precum mai înainte de Cruce, deasupra valurilor umblând (han 6,19), nu de altă fire [își] avea trupul, așa și acum, pipăcios [pipăibil, palpabil] și semne având, îl arată pe el; însă și nestricăcios îl poartă pe el [Domnul], măcar că, pipăit și văzut îl arată. Căci, acestea se arată pentru încredințare și nu pentru nevoia și legea trupului. Pentru că, tot ce se mănâncă, în afedron se duce și se preface<sup>43</sup> (Matei 15,17), care lucru nu a fost după înviere, la Hristos, ci, de oarecare putere nevăzută și dumnezeiască se mistuiau cele care se mâncau, numai spre încredințarea învierii luându-se [mâncându-se acelea].*

*Și vezi, cum, pentru un om - pentru Toma zic -, nu a judecat [a socotit] Domnul a fi lucru nevrednic a Se pogori neputinței și „coasta” a-Și arăta, ca să mântuiască un suflet care nu credea Așa și noi, nu trebuie să defăimăm pe nici unul, măcar, orișicât de mic [ar fi].<sup>458</sup>*

[această bunătate a lui Hristos, care ne este și nouă pildă, este hulită, sau cel puțin anulată de tabloul Părintelui Arsenie Boca dedicat Duminicii Tomii, prin faptul că Toma nu mai este lăsat cu libertate să pipăie, ci șocat de vedenia nefirească a unei stafii intrând prin ușă – n.n.]

Diavolii perversi atacă tocmai această încredințare importantă asupra realității pipăibile a învierii și asupra uriașei iubiri de oameni a lui Hristos (Care se coboară până și la cei mai grosolani dintre necredincioși), făcând pe Părintele Arsenie Boca să picteze un Toma credul ce cade la pământ imediat cum vede un duh ce intră prin ușă, deci fiind un naiv ce crede în vedenii, aflat în înșelare. Cine privește un astfel de tablou și crede că este adevărat, își pierde și el credința atât în învierea lui Hristos ca om, cât și în dumnezeirea Lui, căzând în bănuiala că toți creștini sunt așa creduli și de fapt învierea lui Hristos e o nălucă. Sau poate crede că Domnul nostru Iisus Hristos este o apariție similară cu extraterestrilor, zeilor, fantomelor, stafiilor, ielelor și fetei Morgana, fiindcă apare la fel ca ei, punându-l în troaca amestecată a New-Age-ului. Deci pictura Părintelui Arsenie Boca îndeamnă fie la necredință, fie la înșelarea prin acceptarea cu ușurință a vedeniilor, fie la păgânisme sau credințe superstițioase, vrăjitoarești. Aceasta este și sugestia transmisă de diavoli, înșelând pe bietul pictor de la Drăgănescu să se creadă un ales căruia i se descoperă taine cerești și mijloace geniale artistice de a le transpune.

Astfel că avem în fața noastră patru modele, și două căi între care avem de ales, una evanghelică și una rătăcită:

1. Calea prezentată de Sfânta Evanghelie a celor ce iubesc (din râvnă pentru adevărul lui Dumnezeu) mai mult realitatea, decât ceea ce spun oamenii, verificându-l cu mintea lui prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție și trei moduri de a o face aceasta: a. cei care primesc și minunile cele oferite lor de Hristos spre întărirea credinței, fără să le ceară; b. cei care cer cu grosolanie dovezi de credință de la Hristos, pentru a fi siguri că nu se înșală și c. cei care nu au nevoie de dovezi palpabile, fiind fericiți de către Domnul că nu au văzut și au crezut. Așadar Domnul nu ferește pe cei ce au vedenii sau dovezi. Însă se coboară și la cei ce au nevoie fără să îndrăznească să o ceară și la cei ce le cer cu grosolanie, dar nu cu scopul de a se lăuda cu minunile, ci din nevoia de a crede adevărat, de a verifica dacă cele pătimate sunt conforme cu Sfânta Tradiție, pentru a nu se înșela și pentru a nu-L trăda pe Dumnezeu sau virtutea. Nici Maica Domnului, pilda, începătoarea și mai marea tuturor credincioșilor, datorită neînțelesei și covârșitoarei Sale smerenii, nu a primit instantaneu Buna-Vestire, până nu a înțeles teologic iconomia lui Dumnezeu și nu s-a încredințat mai întâi că nu îi va fi vătămată Fecioria, analizând cu multă prudență ceea ce Îi oferea Sfântul Arhanghel Gavriil, deși îl cunoștea de atâta vreme:

*Luc 1:26 Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, 27 Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. 28 **Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?***

[smerenia nu primește laude, dar nu le respinge în afară, ci în sine, ca să rămână ascunsă, deci adevărată, iar nu superficială. Însă până vom dobândi pe cea lăuntrică, măcar pe cea din afară să o practicăm, ca să nu ne otrăvim cu îndulcirea laudelor – n.n.]

*30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 **Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?** 35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a*

<sup>458</sup> Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Ioan*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009, pp. 453-455.

*zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.*

Și gestul ei ne arată prudența, înlăturarea grabei de a primi, spre a chibzui: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!”:



Se observă că nici îngerii nu apar ca un fum, și nu trec ca o stafie prin uși, ci apar acolo unde sunt trimiși de Dumnezeu direct, fără vicleșugul strecurat înăuntru al șarpelui.

2. Calea oferită spre momeală de duhurile necurate Părintelui Arsenie Boca și prin sfinția sa nouă, a credului, a celui ce se consideră un ales scutit de înșelare și vrednic să i se arate Dumnezeu, care nu ține cont nici de Sfânta Scriptură, nici de Sfânta Tradiție, nici de rațiunea naturală ci primește instantaneu, fără prudență, fără a cerceta vedeniile pe care le are, aruncându-se imediat la picioarele lor.

Noi am ales căile Sfintei Evanghelii, dumnevoastră?

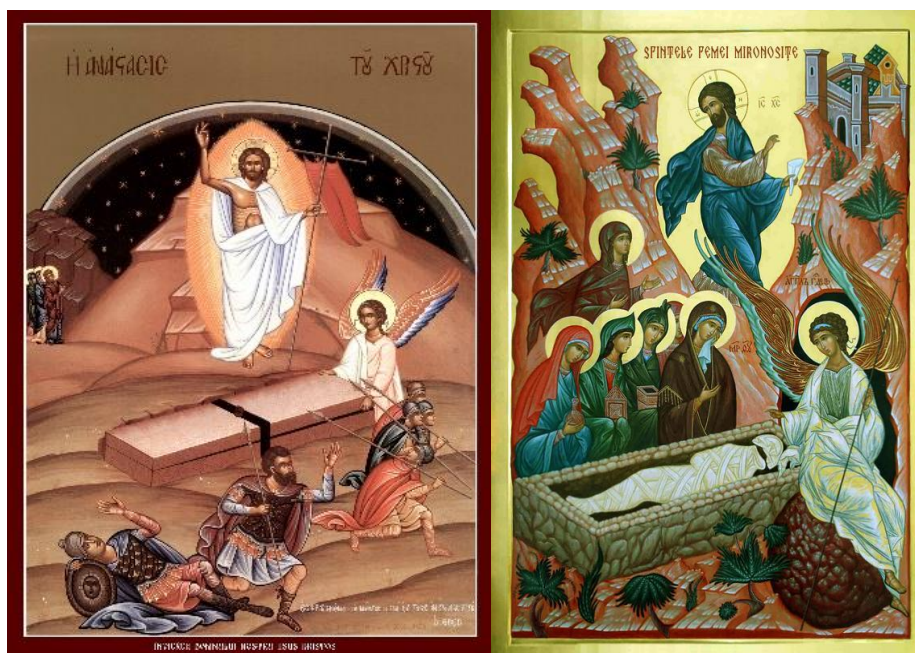
Iată puse față în față, Calea cea dreaptă cu multe posibilități a Sfintei Evanghelii și *Cărarea împărăției* pierzării, ondulată și șerpuită:



După cum se vede, și din punct de vedere al culorilor, și al compoziției, și al duhului hipnotic care îl respiră, tabloul stafiei hermafrodite ce iese din mormânt, pictată de Părintele Arsenie Boca este mai apropiată de viziunea iluminării mincinoase a lui Buda, decât de învierea lui Hristos din Sfintele Icoane. După cum spune Părintele Savin Bunescu acest tablou halucinant este „cum n-a mai făcut nimeni pe pământ [...] dacă îi proiectezi o lumină dintr-o parte, ai impresia că se desprinde de pe perete”<sup>459</sup>. Cu alte cuvinte este făcut pentru a impresiona vederea trupească în chip hipnotic, prin stimularea imaginației, și a te centra pe măreția și geniul pictorului de la Drăgănescu, care și-a făcut atât de ingenios autoportretul, fiind dăscălit de maestrul nălucirilor prin simțiri:



Diametral opuse față de aceste imagini (făcute să atragă simțurile și să captureze mintea, proiecție a unor imaginații bolnăvicioase, străbătută de idei și experiențe hinduse), sunt Sfintele Icoane ale învierii lui Hristos, care prezintă realitatea cea uimitoare a iconomiei mântuitoare:



Iată ce spune despre acestea Pidalionul:

*Și luptători de Icoane (iconomahi) au stătut nu numai cei ce au fost în vremea împăraților celor luptători de Icoane, ci și arienii mai înainte, și în urmă toți cei ce slăveau o fire în Hristos, și acum toți luterocalvinii. Din aceste zise se dovedește că rău fac latinii, cei ce nu scriu numele Sfinților tuturor pe Icoanele lor, căci după cele hotărâte de acest sinod, Icoana, adică*

<sup>459</sup> Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu, <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.



**chipul, se aseamăna cu acela al căruia este chipul, ci și se sfințește, atât de la caracter, cât și de la numele cel închipuit.**

[cu cât mai rău face, când cineva pune numele unui Sfânt pe chipul Altuia. Mai rău decât atât este să pui numele unui Sfânt pe chipul cuiva care nu este Sfânt. Dar cine poate exprima răutatea și egoismul celui care pune numele lui Hristos pe chipul său? Proporția este mărită atât de mărimea numelui, cât și de mărirea egoismului, cu cât Dumnezeu este mai mare ca Sfinții și iubirea pătimașă de sine mai mare decât iubirea pătimașă de alții. – n.n.]

**Dumnezeiescul Grigorie al Tesalonicului zice, că se cade a se scrie numele lui Iisus Hristos încă și pe Crucile cele nezugrăvite, ce se înfig pe la căi, sau pe la uși, sau și la alte părți. Ca de la nume să se cunoască că sunt ale lui Hristos, și nu ale tâlharilor celor ce s-au răstignit împreună cu Hristos. De nevoie este însă, să adăugăm și aceasta aici, că cei ce țin Icoane Sfinte la praznicile oarecăror Sfinți, și se poartă cu ele încolo și încioace, sărind cu necuviință ca niște îndrăciți, și spunând ca când cele viitoare, și arătând lucruri ascunse, și alte mincinoase proziceri, și vrăji făcând, aceștia zic, se cuvine prea greu a se canonisi de către arhierii și duhovnici, pentru că înnoiesc superstițiile (disidemoniile) elinilor și ale păgânilor, și trebuie a se îndrepta cu aspre pedepse de către Sfânta Biserică.**

[cu cât mai rău este, însă, să pictezi în Sfânta Biserică superstițiile păgânilor. Dar infinit mai rău este să le prezinți ca Icoane Sfinte și Adevărate, ducând prin vedere poporul ce-L caută pe Hristos la Arsenie, Buda sau duhurile mincinoase ale zeilor și ale lui antihrist – n.n.]

**Trebuie a ști și aceasta: că de vreme ce sfântul sinodul acesta la multe locuri zice, că ceea ce arată Scriptura, și Evanghelia prin graiuri, aceea înfățișează zugravul prin Icoane; pentru această pricină zugravii trebuie bine a lua aminte, și a ști mai întâi ce zice Scriptura și Evanghelia, ca să zugrăvească Icoanele după înțelegerea Sfintei Scripturi. Sau de nu știu ei, să întrebe pe cei ce știu ca să se învețe, și să nu zugrăvească unele în loc de altele, și de multe ori încă prea necuviincioase și împotriva Evangheliei. Precum a zugrăvi pe Domnul la înjumătățirea Praznicului Cincizecimii copil tânăr, și fără de barbă învățând, de vreme ce Domnul atunci era Bărbat desăvârșit după Botez. A zugrăvi pe Apostolul Pavel la înălțare, și la Pogorârea Duhului Sfânt, de vreme ce el s-a făcut ucenic al lui Hristos după acestea, și după uciderea cu pietre a lui Ștefan. A zugrăvi Învierea lui Hristos, nu din mormânt ieșind, și pe ostași împrejurul mormântului fiind și străjuind, și pe Îngeri pe piatră șezând, precum zice Evanghelia; ci zugrăvind, pe Hristos în iad pogorându-se, și pe Adam și pe Eva de mâinile Lui fiindu-se, și ușile și încuietorile iadului zăvorâte; și mulți draci întunecați fiind acolo, și pe toți patriarhii și proorocii care nu sunt icoană a învierii, ci închipuire a pogorării Domnului în iad, fiind sufletul despărțit de trup; că sufletul singur cu puterea cea dumnezeiască ce avea s-a pogorât în iad, iar trupul zăcea în mormânt mort; iar la înviere iarăși s-a unit sufletul cu trupul, și aceasta este învierea. Pe lângă acestea, nu se cuvine a zugrăvi la Icoana Pogorării Duhului Sfânt un om dedesubtul Apostolilor, și a însemna lumea, ci în locul acestuia, se cade a zugrăvi pe Proorocul Ioil, ce zice: „Voi turna din Duhul meu peste tot trupul”, precum așa au oarecare vechi Icoane. Acestea și alte asemenea necuviințe închipuiesc zugravii din neștiință și din rău obicei, ci îndrepteze-se, silindu-se încă a se face buni și iscușiți zugravi, ca Icoanele cele ce se fac de ei, să aibă asemănare cu aceia ale căroră sunt chipurile, precum poruncește sfântul sinod acesta, și nu a fi oarecare grozăvii neasemănate.<sup>460</sup>**

Multe greșesc zugravii din cele ce le-a greșit și Părintele Arsenie Boca, dar nu așa de grav. Lăsarea lui Hristos fără barbă au făcut-o pictându-L greșit ca și copil, dar nu prezentându-L ca pe un adult ras. N-au pictat pe Mântuitorul înviind cu mormântul pecetluit, ci pogorând la Iad, dar nu ca Părintele Arsenie Boca trecând prin mormântul despecetluit, ca un strigoi. N-au surprins, poate, întotdeauna asemănarea cu cei ale căroră sunt chipurile, dar nu s-au pictat pe ei înșiși, în plus și așa de hidoși. Nu au avut poate cunoștințe depline din Sfânta Scriptură, dar nici n-au pictat din învățăturile rătăcite ale apusului, păgânismului, păreriile proprii și din vedeniile rătăcite, la o asemenea intensitate ca pictorul de la Drăgănescu. Dacă acelea sunt

<sup>460</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 241-242.

grozăvii neasemănate, ce putem spune despre hidoasa și hulitoarea pictură a Părintelui Arsenie Boca care nu din neștiință sau rău obicei, ci din îndărătnicia de a-și urma propria rătăcire și de a nu asculta de nimeni și nimic, a făcut toate cele din viața sfinției sale.

Părintele Savin Bunescu spunea în filmulețul *Pr. Arsenie Boca - pictura bisericii de la Drăgănescu*<sup>461</sup> că „*toți iconarii din lume sunt proști, fiindcă sunt doar meșteșugari, pe când Părintele Arsenie Boca este un unicat în lume, deoarece era teolog, care a gândit mult cum să picteze dogmele Ortodoxe și a avut și darul unui geniu care a reușit să le transpună în practică cum nimeni altul nu a putut, cu înștiințare de sus*”.

Noi, însă, observăm cu totul dimpotrivă: iconarii adevărați se pregătesc cu tehnici și studii conform Erminiei Ortodoxe, cercetează Sfânta Scriptură și Dogmatica Ortodoxă pentru a nu se abate nici la stânga, nici la dreapta de la Sfânta Predanie. Vom vedea, mai jos, cât de cunoscătoare a teologiei Ortodoxe este Erminia și cum urmează întocmai Sfânta Evanghelie. Ce frumoase și artistice sunt realizările lor. Poate unii greșesc în unele amănunte, luându-se după unele modele frumoase, dar greșite pe alocuri, însă toți păstrează asemănarea, pe cât pot ei, a Domnului Hristos. Uneori poate este mai puțin reușită, dar se vede că este Același Dumnezeu și Om.

La Părintele Arsenie Boca vedem cu totul pe dos. Formarea sfinției sale s-a făcut la Belle Arte, a studiat știința, filozofia din afară (elinească), religiile superioare, tablourile eretice ale apusului și hinduismul. Cât a stat la Sfântul Munte nu a cercetat zugravii de acolo, și nu s-a inspirat după minunatele Icoane ce se găsesc de sute de ani reflectând Sfânta Predanie, ci s-a instruit în vedenii amăgitoare, care i-au spurcat mintea și apoi viața. Teologia expusă și vedeniile transpuse în pictura sfinției sale sunt toate sunt legate cu putere de catolicism și hinduism. A dori să gândești și să concepi ceva original, să faci inovații, să pictezi nu a mai fost pictat, ca și cum de abia din gândirea ta Sfânta Biserică poate începe a exprima corect adevărul, a te vedea pe tine superior înaintașilor tăi în credință, ține nu numai de trufia compusă din mândrie și slavă deșartă, ci și de o totală ignoranță a Ortodoxiei, a Cărei esență este acest cuvânt din Sfântul Cuvios Ioan Damaschin:

*Prin urmare, Dumnezeu, cunoscând toate și îngrijindu-se dinainte de folosul fiecăruia, ne-a descoperit să cunoaștem numai ceea ce este de folos și a trecut sub tăcere ceea ce n-am putut să purtăm. Pe acestea deci să le iubim și în acestea să rămânem, nemutând hotarele veșnice<sup>60</sup> (60 Pilde XXII, 28.) și nedepășind dumnezeiasca predanie.<sup>462</sup>*

Toți Sfinții, fără excepție, au luat aminte le cei dinaintea lor, și le-au urmat exemplul, fiindcă noi am primit învățătura de la Hristos, Dumnezeu – Cuvântul care a transmis-o Sfinților Apostoli, aceștia urmașilor apostolici, iar aceia celor de după ei... până la noi. Avem descoperirea deplină nu într-un trecut mort, ci în ziua veșniciei, care la plinirea vremii a venit la noi, și această descoperire este din ce în ce mai nouă. Progresul nostru este să adâncim cele primite, nu să le schimbăm sau să le contrazicem. Dar adâncirea nu poate veni din originalitatea părerilor noastre, ci din smerirea minții față de gândirea celor vechi și înțelegerea în armonie cu ei, aplicată la contextul nostru ce nuanțează și personalizează această înțelepciune la realitatea contemporană. Înnoirea este așadar descoperirea Sfintei Tradiții veșnic noi, nu o revoluție eruptă din părerea noastră ce nu ține cont de cei vechi. Inovația este în realitate o dezbinare de Mentea Bisericii, deci de Hristos, întotdeauna bizuindu-te pe părerea ta. Înnoirea este gândirea dragostei în soborul minților unite în Hristos, totdeauna cerând sfat. Prima este egoismul cel vechi lucrând în minte. A doua este dragostea mai presus de sine a minții față de ceilalți, sau legea darului, sau porunca cea nouă a dragostei lui Hristos.

*1Co 4:15 Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos<sup>16</sup> Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.*

*2Te 2:15 Deci, dar, fraților, stați neclintii și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.*

*2Te 3:6 Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi.*

<sup>461</sup> <<https://www.youtube.com/watch?v=-DFwWDwrjY>>, duminică, 3 ianuarie 2016.

<sup>462</sup> Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 11.

Așa că noi observăm, cercetând atât estetic, cât și dogmatic, că pictura Părintelui Arsenie Boca nu poate fi model în Sfânta Biserică Ortodoxă nefiind numai urâtă (grozăvie), nici numai pierzând asemănarea cu Sfinții (neasemănată), ci fiind și eretică, păgână, și de suflet pierzătoare (hulind pe Hristos și îndemnând la hule prin gândire și viață imorală prin simțire).

Poate ne-ar nedumeri frecvența confuziei și denumirii Sfintei Icoane a Pogorării la iad ca fiind Icoană a învierii. Vom cerceta și un studiu folositor pe această temă, fiindcă ne atrage ne atenția asupra bolilor văzute de toți în pictura de la Drăgănescu, chiar dacă are o concluzie greșită (că obiceiul împământenit de a face confuzia de mai sus, ar fi gândirea iconografică Ortodoxă. El este un obicei, iar nu o Sfântă Tradiție).

Această greșală răspândită provine și este îngăduită, atât datorită confuziei învierii sufletului cu cea a trupului, ce se face foarte des azi, dar și aspectului practic financiar. Nu trebuie să mai comanzi 11 icoane ale învierii, pentru a se potrivi cu cele 11 voscresne (adică cele 11 pericope din Sfânta Evanghelie care predică despre înviere) ce se citesc la utrenie (consecutiv în 11 duminici la rând, apoi începând din nou cu prima - dacă vă uitați în calendar, pe lângă numărul glasului de cântat, este trecut și numărul voscresnei de rând). Sunt cântări din slujbă alcătuite pentru a se potrivi cu voscreasna din acea duminică, adică cu episodul respectiv ce descrie o parte din evenimentele de după înviere. Tot așa ar trebui asortată și Sfânta Icoană ce descrie acel fapt mântuitor. Unii, ne având fonduri, preferă să pună în toate duminicile doar o Sfântă Icoană a Pogorării la Iad (dar pe care să scrie Învierea Domnului, ca să aducă aminte măcar cu numele de ea). Ceea ce este o minciună, fiindcă acest eveniment este sărbătorit în Sfânta Biserică Ortodoxă în Sâmbăta Mare și nu în toate duminicile de peste an. Deși în învierea sufletelor, ce conduc și trupurile, este concentrată esența învierii trupurilor, totuși această abatere este numită în Pidalion grozăvie neasemănată. Cu toate acestea ea păstrează realitatea unui fapt al lui Hristos și asemănarea cu El, deci tot ne încarcă de sfințenie.

Cu cât mai gravă este abaterea Părintelui Arsenie Boca care se pictează pe sine (tocmai în manifestările hinduse pe care le-a provocat hipnotic în închisoare, prin apariții, dispariții și sugerarea că ar trece prin uși), și nu se rezumă numai la atât, ci mai spune că așa a făcut Hristos (în loc să se facă pe sine asemenea Domnului, crează un hristos asemenea preacuvioșiei sale), prin autoportret chiar exprimându-se direct că sfinția sa este Mântuitorul. Astfel că cine privește, sau atinge, sau (Doamne ferește!) sărută vreun tablou pictat de el se umple de hule și vătămare demonică, punându-se sub tirul hipnotic diavolesc, pătimind aceeași primejdie ca și cum s-ar atinge de un obiect vrăjit bisericesc. Fiindcă vrăjitorul cel mai periculos este cel care face vrăji cu obiectele bisericești, fiind numit ghitie

*Hristos iesind din mormant*

***Desi Apusul cunoaste iconografia "Pogorarii la iad", aceasta tema existand la Roma incepand cu sec al VI-lea, fiind intalnita, de-a lungul timpului intr-o serie de picturi, sculpturi si vitralii, acesta a insistat in sa pe reprezentarea lui Hristos iesind din mormant, astfel incat aceasta a prevalat fata de cea a pogorarii la iad.***

***Cum a avut loc Invierea lui Hristos, cum era Domnul inviat, in ce mod a iesit din mormantul pecetluit? Evanghelistii nu dau raspunsuri la aceste intrebari. Ei vorbesc, si indeosebi Matei, care ofera cele mai multe amanunte, de un mare cutremur de pamant, de ingerul venit pentru a rostogoli piatra de pe mormant, de spaima soldatilor la vederea sa, de ceea ce ingerul vesteste sfintelor femei venite la mormant: "Nu este aici, caci S-a sculat precum a zis." (Mt. 28, 6). Toate acestea, Biserica le infatiseaza in slujbele sale: "Pazind pecetile intregi, Hristoase, ai inviat din mormant ... " [nu numai în slujbele sale ci și în cele 11 adevărate Icoane ale învierii – n.n.]***

***Indemnandu-i astfel pe credinciosi sa faca din inviere in insasi taina sa obiectul credintei lor, Biserica ortodoxa nu-si ingaduie sa infatiseze ca rod al imaginatiei - asa cum s-a intamplat in Apus, in opere artistice, [iar la noi apuseanul Parinte Arsenie Boca – n.n.] - momentul precis al invierii, adica pe Hristos iesind din mormant. Icoanele de data mai recenta, intalnite adesea si in bisericile ortodoxe, care-L infatiseaza pe Hristos iesind dintr-un mormant sub forma de cosciug,***

[până aici, după cum am văzut, este canonic, cu condiția să fie mormântul pecetluit, doar ceea ce urmează de aici este apusean, prezent și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

*cu trupul partial descoperit, si tinand in mana un steag (simbol profan al biruintei), cu un inger care tocmai a dat piatra la o parte nu au nimic de-a face cu traditia ortodoxa si contravin flagrant chiar relatarilor evanghelice.*

*[este adevărat. În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de steag, în schimb se pomenește în Vechiul Testament în proorociile despre patimă și înviere: Cân 2:4 El m-a dus în casa de ospăț și sus drept steag era iubirea. Isa 11:10 Și în vremea aceea, Mlădița cea din rădăcina lui Iesei, va fi ca un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălașul Ei va fi plin de slavă. 11 În ziua aceea, Domnul va ridica din nou mâna Sa ca să răscumpere rămășița poporului Său dintre robii din Asiria și din Egipt, din Patros, din Etiopia, din Elam, din Babilon, din Hamat și din insulele mării. 12 El va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isa 62:8 Juratu-S-a Domnul pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel tare: „Nu voi mai da de aici înainte grâul tău spre hrană vrăjmașilor tăi, și cei de neam străin, nu vor bea mustul tău, rodul muncii tale. 9 Ci numai cei ce îl vor fi adunat îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei care vor fi făcut culesul vor bea vinul în curțile templului Meu cel sfânt!” 10 Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri! 11 Iată, Domnul vestește acestea până la marginile pământului: „Ziceți fūicei Sionului: Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!” 12 Și ei se vor chema: „Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului și ție și se va zice: „Cea căutată”, „Cetatea nepărăsită!” Ier 50:2 „Vestiți și faceți cunoscut între popoare, ridicați steag, spuneți și nu tăinuți, ci ziceți: Babilonul e luat, Bel e rușinat, Merodah e zdrobit, chipurile lui cele cioplite sunt batjocorite și idolii lui sfărâmați.*

*În Sfânta Evanghelie nu se pomenește de Hristos dezbrăcat prin înviere (deși cu adevărat a rămas fără giulgiu pe El, este îmbrăcat în haina slavei dumnezeiești), în schimb îi arată lui Toma coasta Sa, și același lucru se poate mărturisi și privitorului ce vrea să vadă învierea Lui, pentru a înțelege că prin rănile Mântuitorului, deci prin suferință, a venit și vine învierea tuturor.*

*În schimb nevoia ca îngerul să dea piatra la o parte pentru ca Hristos să iasă din Sfântul Mormânt, ar fi o mare erezie. Hristos a ieșit din groapă nesticând pecețile, iar aceasta este una din dovezile învierii și a faptului că după înviere are Trupul duhovnicesc și tot așa îl vom avea și noi. Așadar, după cum am văzut în Pidalion și vom vedea în Erminie A-L picta ieșind biruitor din Sfântul Mormânt pecetluit, cu semnul Său de biruință Sfânta Cruce (chiar și pe steag), și semnul patimilor Sale pe mâini și pe picioare, îmbrăcat (sau puțin dezgolit pentru a I se vedea rănile care au dus la înviere), când ostașii dorm, nu are nimic neevanghelic, ci corespunde cu Sfânta Tradiție, după cum am văzut – n.n.]*

*Icoana modernista îl infatiseaza pe Mantuitorul inaltandu-Se deasupra mormantului dupa ce un inger a dat la o parte piatra mare care îl pecetluia. Traditia Bisericii afirma inasa ca Hristos a iesit din mornat in timp ce acesta a ramas pecetluit, asa cum a intrat in incaperea unde se adunaseră ucenicii Sai pe cand usile erau inchise , "de frica iudeilor".*

*De asemenea, piatra a fost pravalita de un inger dupa ce El iesise din mormant, pentru ca femeile mironosite care au venit la mormant sa poata vedea cu ochii lor ca mormantul este gol, ca Hristos inviase intr-adevar.*

*Un alt element este infatisarea lui Hristos cu un steag, pentru a sublinia biruinta Sa asupra mortii. Steagul este un simbol profan, in timp ce Crucea [numai că dacă pe steag este crucea, mai ales cea aurie ce simbolizează trecerea de la roșul sângerării patimilor, la lumina necreată ce ne-a venit prin Ea, nu mai este simbol profan ci sugerează o adâncă taină a Iconomiei – n.n.], pe care o tine Hristos uneori in descrierea traditionala a Invierii, este un simbol duhovnicesc. Leonid Uspensky si Vladimir Lossky atrag atentia asupra faptului ca, "in iconografia ortodoxa traditionala, momentul in sine al Invierii lui Hristos nu este niciodata descris.*

*[este o greșeală din neînțelegere și necitirea Erminiei. În Sfintele Icoane se poate prezenta aceeași Persoană în mai multe evenimente legate, fiindcă veșnicia conține în sine toate*

momentele ca și cum ar fi contemporane. Și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin! nu este o succesiune temporală ci o deschidere a timpului (care este veșnicia aflată în mișcare), prin fereastra vremii (momentului unirii cu Dumnezeu), înspre veșnicie (care este timpul oprit din mișcare). De aceea, ori de câte ori vedem pe Domnul nostru Iisus Hristos în Sfintele Icoane, are în Sine și Învierea (care nu mai este un moment, ci un eveniment care se petrece în timp, dar este în afara lui. Prin înviere se produce dezmărginirea în care firea nu mai este ținută în cușca timpului și spațiului, omul fiind deja în Dumnezeu). Cu atât mai mult avem în față aceste realități teologice ale iconomiei, când lângă Hristos înviat se află pictat Sfântul Mormânt **pecetluit**. Din moment ce în Pidalion, scris de un mare cunoscător al Sfintei Tradiții, Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul, ne învață așa, înseamnă că el a și văzut astfel de icoane conforme cu Sfânta Tradiție, și așa este gândirea Bisericii, dacă nimic din Sfânta Icoană nu contrazice dogma învierii.

A arăta pe Mântuitorul Înviat, deasupra Sfântului Mormânt pecetluit este tocmai strigătul credinței:

*Icos 7:*

*Arătat-a făptură minunată, arătându-Se nouă, Făcătorul; că din Fecioară, mai presus de fire, S-a întrupat și din mormânt a înviat, nesticând pecețile, și la apostoli prin ușile încuiate a intrat cu trupul. Drept aceea, minunându-ne, cu credință strigăm<sup>463</sup>*

Cu totul altceva este, însă, a-ți imagina că a ieșit din mormânt ca un fum sau un duh necurat violet, cum îl pictează Părintele Arsenie Boca, ca și cum ar avea nevoie de timp ca să străbată piatra de deasupra mormântului. Aceasta este o mare erezie, neînțelegând realitatea duhovnicească a învierii, care se produce instantaneu *1Co 15:51 Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba, 52 Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nesticăcioși, iar noi ne vom schimba.*, deci nu are nevoie de timp ca să iasă din mormânt. *1Te 4:15 Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiți, 16 Pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi, 17 După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul. Răpirea nu este totuna cu scurgerea, ridicarea strecurarea, cum se arată în pictura Părintelui Arsenie Boca. Ea arată aceeași stare în afara timpului și spațiului, după ce va fi prefacerea învierii. Cum să-L pictăm pe Mântuitorul după înviere ieșind din mormânt, ca și cum ar avea nevoie de timp și spațiu ca să facă aceasta, când El deja a dus firea omenească în afara timpului și spațiului. A ni se arăta Mântuitorul circumscris (într-un loc, sau într-un moment) este una (fiindcă noi suntem dependenți de acestea și El se pogoară la noi), pentru a ne încredința de realitatea învierii Sale, dar a se strecura ca un șarpe prin gaură, ce-și lasă pielea năpârlită, ieșind din mormânt ca un fum, este o mare hulă, care îl coboară în rândul gurușilor și vrăjitorilor, ce fac această trecere pestilențială prin hipnoză.*

Să vedem ce ne învață despre aceasta Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul:

*Locul acestora, al necredinciosului și al păcătosului, nu e cunoscut celor ce cultivă cât de cât cunoștința tainică. Căci cuvântul “unde”, indică desigur un loc, care nu e lipsit de circumscriere spațială (17). Față de locul acestora, locul dreptului se deosebește prin aceea că el nu mai e înfățișat prin cuvântul “unde”, căci dreptul a primit prin har, ca loc mai presus de “unde”, pe Dumnezeu însuși, cum i s-a făgăduit. Căci Dumnezeu nu este “undeva”, ci în chip absolut dincolo de orice “unde” și în El este locașul tuturor celor mântuiți, după cum s-a scris: “Fii mie Dumnezeu ocrotitor și loc întărit, ca să mă mântuiești”. (cu cât mai mult Hristos, care este și Dumnezeu și Om – n.n.) Și tot cel ce nu se va împărtăși de El, spre a primi*

<sup>463</sup> Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

din relația cu El fericirea (18), va fi asemenea unui mădular al trupului, lipsit cu totul de lucrarea de viață dătătoare a sufletului.

**Sau iarăși, odată ce Dumnezeu va fi locul necircumscriș, nedistanțat<sup>525</sup><sup>464</sup> și nesfârșit al tuturor celor ce se vor mântui, făcându-se pe Sine fiecăruia pe măsura patimilor însoțite de cunoștință pe care le-a suportat aici pentru dreptate, așa cum se arată sufletul în măduarele trupului, lucrând în ele după capacitatea proprie fiecărui mădular și legându-le la un loc ca să poată exista și susține viața** (cu cât mai mult Hristos în care sunt toate patimile și suferințele noastre, și mai mult decât atât trăite pentru Dumnezeu – n.n.) **“unde se va arăta necredinciosul și păcătosul”, care sunt lipsiți de acest har? Căci cel ce nu poate să primească pe Dumnezeu în sine ca să lucreze în el fericirea, unde se va arăta, odată ce a căzut de la viața dumnezeiască cea mai presus de veac, de loc și de timp?**

**Dacă rămânem deci la înțelesul dintâi, la cel afirmativ, credinciosul și păcătosul care se va arăta “unde va” nu va fi cătuși de puțin liber de viață circumscrișă, el neavând viața cea slobodă de orice circumscriere și dincolo de orice loc** (dar învierea este tocmai primirea în dar a libertății, inclusiv de circumscriere, de hotare, de mărginire, deci de cele dimprejurul firii adică timpul și spațiul – n.n.). **Iar dacă primim înțelesul al doilea, cel negativ, e cazul să întrebăm unde se va arăta necredinciosul și păcătosul, odată ce nu va avea pe Dumnezeu, care îmbrățișează toată viața fericită și care va fi locul tuturor celor drepti? Dacă n-are pe Dumnezeu însuși ca loc, cum se va afla în locașul și în așezământul fericirii din Dumnezeu? Și simplu vorbind, dacă dreptul se mântuiește cu multă greutate, ce se va înțelege de cel ce nici gând n-a avut de credință și de virtute în viața de aici?** (19).<sup>465</sup>

– n.n.],

**Spre deosebire de icoana învierii lui Lazar, atat Evangheliile, cat si Traditia bisericeasca nu spun nimic despre acel moment si nu spun cum a inviat Hristos. Nici o icoana nu o arata."**

[deci cât de mult greșește Părintele Arsenie Boca, când inventează cum a înviat Hristos, ca un duh ieșind din mormânt, cu cerculețe, culori și transparențe pe care și fantezia hindusă, și cea protestantă, și cea latină, și cea regizorală, le scornesc cu ușurință la fel, arătând că și cugetarea sfinției sale era una trupească, pământescă, după cum se va vedea mai jos. – n.n.]

*Icoana Invierii intre traditie si improvizatie*

**Absenta redarii momentului Invierii arata caracterul sau de nepatruns pentru mintea omeneasca si, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie.**

**De aceea, in iconografia ortodoxa sunt doua reprezentari care corespund sensului acestui eveniment: "Pogorarea la iad", descriind momentul care precede Invierea lui Hristos cu trupul [aici este o mare greșeală, cum să fie aceasta corespondentă cu Învierea, când la Pogorârea la Iad trupul era încă mort în mormânt? – n.n.] , si "Mironositele la mormantul Domnului", infatisand momentul ce a urmat Invierii cu trupul a lui Hristos.**<sup>466</sup>

Să vedem acum care sunt adevăratele reprezentări ale Învierii, cele mai răspândite în Sfânta Tradiție (recunoaștem că pictarea Mântuitorului ieșind din mormântul pecetluit este ceva rar, fiindcă nu a corespuns cu nevoia liturgică a voscresnelor, ci numai a mărturisit că Hristos a ieși din mormânt fără a-i strica pecețile), și nu obiceiul luat de la cei vechi care au greșit (numit în Pidalion grozăvie neasemănată), dar căruia cei moderni i-au atribuit autoritatea Sfintei Predanii.

Iată adevărata Sfântă Predanie:

*Cele 11 voscresne*<sup>133</sup>

*100. Învierea lui Hristos*<sup>134</sup>

<sup>464</sup> 525 ἀδιάστατος. Se mai poate traduce: lipsit de intervale. între Dumnezeu și omul mântuit nu va mai fi nici un interval; sau omul mântuit ajuns în Dumnezeu, sporește în El ca într-un loc continuu, fără intervale, netrebuind să facă salturi, sau să-și întrerupă sporirea. Pe de o parte viața în Dumnezeu e o odihnă, nemaitrebuind să schimbe “locul”, trecând dintr-un loc în altul, sau de la un lucru la altul, pe de alta e o înaintare eternă în desăvârșire.

<sup>465</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 373-376.

<sup>466</sup> <[http://www.crestinortodox.ro/comunitate/blog.php?user=nicol&blogentry\\_id=4092](http://www.crestinortodox.ro/comunitate/blog.php?user=nicol&blogentry_id=4092)>, duminică, 3 ianuarie 2016.

**Mormânt deschis puținul** [dar nu despecetluit, căci zice puținul pentru a arăta că va fi deschis pentru mironosițele ce se apropie, Mântuitorul neavând nevoie de crăpătură ca Să iasă – n.n.], și doi îngeri, cu veșminte [albe] strălucitoare, șezând la marginea mormântului; și **Hristos, călcând deasupra acoperământului mormântului și binecuvântând cu mâna dreaptă, ține cu stânga un steag cu crucea de aur** [deci steagul, dacă are cruce de aur, este simbol al biruinței – n.n.]; și mai jos de el. **ostași: unii fugind, alții zăcând pe pământ ca niște morți; și (se văd) de departe femei purtătoare de miruri [ținând în mâini năstrape cu miresme.**

101. Îngerul vestind mironosițelor învierea<sup>135</sup>

Mormânt deschis și un înger, purtând veșminte albe și șezând pe acoperământul mormântului, ține cu o mână o sulită, și cu cealaltă arată, înlăuntru în mormânt, giulgiul și năframa cu care Hristos fusese legat la cap; și purtătoarele de miruri, înaintea lui, ținând miresmele

102. Hristos arătându-se mironosițelor.<sup>136</sup>

Hristos stând binecuvântează cu amândouă mâinile; și de-a dreapta lui Fecioara Maria, iar de-a stânga Maria Magdalena în genunchi [cuprinzând] și sărutând picioarele Lui].<sup>137</sup>

103. Petru și Ioan venind la mormânt<sup>138</sup>

Mormânt, și Petru plecându-se înlăuntru vede giulgiurile [aruncate, și năframa, care fusese pe capul Lui, înfășurată într-un loc]; și Ioan stând afară se uită înlăuntru minunându-se; și în apropiere, Maria Magdalena plângând.

104. Hristos arătându-se Mariei Magdalena<sup>139</sup>

Mormântul și înlăuntru doi îngeri șezând, îmbrăcați în haine albe; și Hristos, stând în picioare înaintea mormântului și ținându-și haina sa cu o mână, și cu cealaltă ținând o hârtie, grăiește: „Marie, nu te atinge de Mine...”<sup>140</sup>. Și Maria, îngenuncheată înaintea Lui, căutând să-i apuce picioarele.

105. Hristos frângând pâine în Emaus<sup>141</sup>

Casă și într-înșă masă cu bucate, și Luca și Cleopa șezând la masă, iar Hristos, șezând în mijlocul lor, ținând în mână o pâine, o binecuvântează.

106. Hristos, arătându-li-se apostolilor, a mâncat<sup>142</sup>

Casă și înlăuntru apostolii și Hristos în mijlocul lor; și Petru înaintea Lui, ținând (în mână) un taler (mare) cu o jumătate de pește [fript] și cu un fagure de miere; iar Hristos cu dreapta binecuvântează talerul, și cu stânga ia din fagurele de miere și din pește.

107. Toma pipăind rănilor Lui Hristos<sup>143</sup>

**Casă și Hristos în mijloc** [nu intrând prin ușă – n.n.], având mâna dreaptă ridicată în sus, iar **cu cea stângă, trăgându-și îmbrăcămintea** [nu pășind gata dezgolit – n.n.], își dezgolește rana coastei din dreapta. Iar **Toma, stând lângă Dânsul, își pune cu frică mâna dreaptă în coasta Lui**, [nu se aruncă la pământ având scris pe nimb cuvintele – n.n.] și cu cealaltă ține o hârtie, care zice: „Domnul meu și Dumnezeuul meu”. Și ceilalți apostoli, stând împrejur, se minunează.

108. Hristos arătându-se apostolilor la Marea Tiberiadei<sup>144</sup>

Marea și în mijloc o corabie, și apostolii trag mreaja cu mulțime de pești și Hristos, stând aproape de țărmul mării, îi binecuvântează. Și Petru, gol, înotând pe mare, vine către Hristos; și înapoia lui Hristos cărbuni aprinși și pește pus pe ei.

109. Hristos întrebându-l pe Petru de trei ori<sup>145</sup>

Marea și o corabie priponită la marginea ei, și apostolii afară, și Hristos, stând și privind către Petru, ține o hârtie, grăindu-i: „Simone al lui Iona, Mă iubești?”<sup>146</sup>. Iar Petru, stând înaintea Lui cu frică, îi zice: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc!”

110. Hristos arătându-se apostolilor în Muntele Galileei<sup>147</sup>

Munte și Hristos stând deasupra și binecuvântând cu amândouă mâinile, și înaintea Lui Petru și ceilalți apostoli, avându-și mâinile întinse către El.

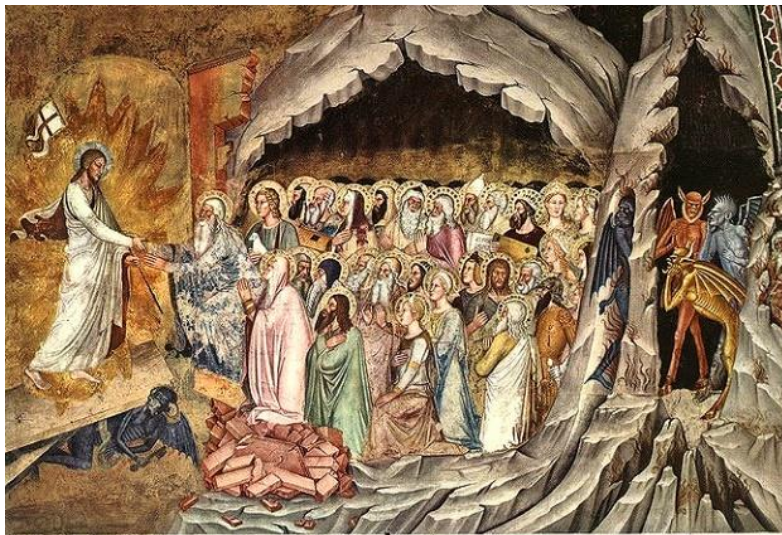
[...]

Nota 133. Textele evanghelice care servesc la zugrăvirea scenelor § 100-110 nu corespund întru totul, ca ordine, cu cele ce se citesc duminica în biserică, la utrenie. Textele din Erminie s-au ales urmărind firul istoric, în arătarea faptelor petrecute imediat după înviere,

fără vreo repetare. Citirea voscresnelor în biserică este aranjată astfel: Voscr. I din Matei 28, 16-20; II din Marcu 16, 1-8; III din Marcu 16, 9-20; IV din Luca 24, 1-12; V din Luca 24, 12-35; VI din Luca 24, 36-53; VII din Ioan 20, 1-10; VIII din Ioan 20, 11-18; IX din Ioan 20, 19-31; X din Ioan 21, 1-14; XI din Ioan 21, 15-25. **Din ele se pot alege si alte scene** [din ele, nu din părere proprie, din vederi hinduse, sau din vedenii – n.n.] [...]

**voscreasnă** - „evanghelia învierii“, care se citește la slujba de dimineață, la utrenie, pericopă în legătură cu învierea lui Hristos, slav. voiskresenie = înviere, duminică, 117-119.<sup>467</sup>

Iată pogorâri la iad sau învieri carnale, apusene, puse lângă tablourile Părintelui Arsenie Boca și Sfintele Icoane ale aceluiași moment:



După cum se observă atât la pogorârea la Iad apuseană și la cea a Părintelui Arsenie Boca este același duh al promenadei neimplicate a hristosului mincinos. În afară de aceasta este remarcabil că nu numai trupul Mântuitorului este pictat athletic, urât și pățimaș, dar și Sfântul și Marele Prooroc Ioan este prezentat musculos, lat în umeri și pregătit ca pentru o partidă de box, având aripile naziste cu care ne-a obișnuit Părintele Arsenie Boca (veți vedea despre acestea mai jos, când vor fi analizate picturile preacuvioșiei sale despre înger), susținând erezia emisă de sfinția sa că Ioan nu a fost om, ci înger (provenit din Sfântul Prooroc Ilie re)încarnat. În Sfintele Icoane Ortodoxe, la Iad Sfântul Ioan Botezătorul nu se prezintă nicio dată, cu aripi, fiindcă prezența lor nu vrea să spună că a fost metempsihoza unui înger, (cum păgânește înțelege Părintele Arsenie Boca) ci că a fost înger în trup, în sens monahal. Cu alte cuvinte Sfântul și Marele Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, este începător al cinului îngeresc, care a biruit trupul prin lepădarea de înțelesurile pățimașe (trupești) ale lumii, a dobândit prin pocăință izbăvirea de cugetarea trupestă și a ajuns astfel o minte pură ca a îngerilor, deși prin fire avea trup.

<sup>467</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 117-120, 276.



Ba, mai mult, toți oamenii, dacă își curăță mintea și contemplă natural firea, sunt mai mari decât îngerii, tocmai prin trupul care îi smerește, dar face în același timp legătura firească cu întreaga creație materială, putând deveni împreună împărați cu Hristos. Pe când îngerii sunt numai duhuri slujitoare. De aceea diavolul, care turbează când înțelege acestea, sugerează celor ce se lasă amăgiți de el, că îngerii se pot preface în oameni și oamenii în îngeri, ca să se simtă el flatat, să strice legile creației, și să înjosească firea omească pe care Fiul lui Dumnezeu a enipostaziat-o (adică a luat-o în Persoana Sa, unind-o fără amestecare, fără schimbare, fără împărțire, fără despărțire cu firea dumnezeiască). Părând că face un compliment Sfântului Ioan Botezătorul, că ar fi un înger și cu sufletul, după adormire, de fapt îl înjosește și îi hulește și pe îngeri, ca și cum ar fi mers și ei în locuința morților. Dar se mai vede ceva. În vedeniile cu îngeri ale Părintelui Arsenie Boca veți observa acele aripi naziste și contorsionate, care lasă a se vedea că actorii ce îi apăreau sfinției sale, erau îngeri căzuți sau draci.

*Evr 1:14 Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?*

*Rom 8:14 Căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:15 Pentru că n-ați primit iarăși un duh al robiei, spre temere, ci ați primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte! Rom 8:16 Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Rom 8:17 Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim.*

Dar la pogorârea la Iad nici Mântuitorul nu avea trup, nici Sfinții. Astfel că acest contrast metaforic (înger **în trup**) pe care îl face Sfânta Biserică punând Sfântului Ioan Botezătorul aripi, când este în trup, sau imediat după decapitare (având pe tîpsie capul său), pentru a se arăta că a avut lucrare îngerească deși a purtat trup, nu își mai are locul în iad. Aici, nemaiavând trupul să contrabalanseze prezența aripilor, iar firea sufletească fiind foarte apropiată de firea îngerească (deși mintea omului din zămislire este făcută altfel, în legătură cu trupul, tocmai pentru a uni întreaga creație cu Dumnezeu, iar această legătură nu se pierde nici după moarte), dacă i s-ar pune aripi, privitorul ar aluneca înțelegător exact spre sensul păgân sugerat de Părintele Arsenie Boca, că omul este tot una cu îngerul, deci și un înger se poate întrupa, iar mai apoi reîncarna.

Mai mult, la pogorârea în iad accentul nu cade pe virtuțile sfinților, ci tocmai pe faptul că toți (inclusiv Sfântul Ioan Botezătorul, cel mai mare bărbat născut dintre femei), nu s-au putut mântui prin ei înșiși, ci au mers în locuința morților. Toți se mântuiesc numai prin Hristos, fără excepție, indiferent de cât de neprihăniți ar fi. Astfel că aripile virtuții nu își mai au locul aici, unde toată privirea trebuie să se întoarcă pe Hristos, el fiind accentul ce cristalizează toate în jurul Lui, pentru ca cei credincioși să fie smulși din latura și umbra morții *Mat 4:16 Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit*".

Cu totul altă implicare a avut Hristos la pogorârea la iad. Un biruitor atotputernic prin... smerenie: Iată surprinsă puterea lui biruitoare, și implicarea totală în a salva pe oameni din iad:



Iată și atitudinea lui smerită. Se observă cum nicăieri Sfântul Ioan Botezătorul nu are aripi. Iarăși, peste tot este Hristos, dar la Părintele Arsenie Boca este pictată o altă persoană (de fapt este un autoportret după cum arăta sfinția sa ca student).



În pictura Părintelui Arsenie Boca se poate vedea cum trupul este carnal, în atitudine cavalească, ca în tablourile religioase din apus. Îi lipsește ascetismul, duhovnicia și compasiunea pentru oameni. De aceea înțelegem că a fost insuflat de aceleași duhuri, ca și pictorii latini:



Cu totul altfel este în Sfintele Icoane Ortodoxe. Trupul lui Hristos și al Sfinților este ascetic, duhovnicesc, nu imprimă nici o stare emotivă căzută, ci e plin de pace, tărie a tainei lăuntrice și milă. Ea nu atrage admirația, ci sobrietatea înțelesurilor și uimirea minții în fața tainei. În ele nu simțirea este biciuită, ci gândirea este îndemnată.



Iată învieri magice orientale (datorate intoxicației cu hinduism a Occidentului, prin New-Age), puse lângă Sfintele Icoane ale Învierii lui Hristos. Transparențe spiritiste ale trupului, culori violet sau rococo:



Cum zice Ecclesiastul *Ecc 1:9* Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare. ci același kitsch.



Cu totul altfel, alte teme, canonice, din Sfânta Evanghelie, altă teologie a icoanei, fără a ieși prin piatra mormântului un duh necurat sau o stafie, pe care să scrie Hristos, fără culori stridente, fără transparențe, ca să ne învețe că Domnul Hristos și Sfinții Lui au în ei lumina necreată (mai puternică decât orice fundal, dar în același timp și tainică, de nepătruns) surprinzând atât realitatea trupului cât și duhovnicia lui.

Dar, mai mult, toate Sfintele Icoane Ortodoxe au pictate în ele aceleași Sfinte Persoane, pe care le poți recunoaște și fără numele scris, chiar dacă autorii lor sunt atât de diferiți între ei și au stiluri și tehnici deosebite.



Se împlinește cu Sfintele Icoane ce spune Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, fiindcă ele seamănă cu Hristos:

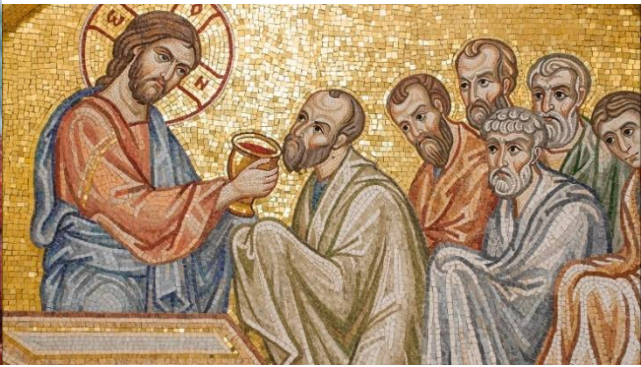
*Căci prin bunăvoința lui Dumnezeu și a Tatălui, Fiul Unul-Născut și Cuvântul lui Dumnezeu, cel care este în sânul lui Dumnezeu și al Tatălui<sup>267</sup>, cel deoființă cu Tatăl și cu Sfântul Duh, cel mai înainte de veci, cel fără de început, cel care era dintru început și era cu Dumnezeu și cu Tatăl și era Dumnezeu<sup>268</sup> și există în chipul lui Dumnezeu<sup>269</sup>, se pogoară aplecând cerurile, adică smerind fără să smerească înălțimea Lui cea nesmerită, se pogoară spre robii Lui printr-o pogorâre inexprimabilă și incomprehensibilă. Căci aceasta înseamnă pogorârea. Și fiind Dumnezeu desăvârșit, se face om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare<sup>270</sup>, prin care se arată puterea înfinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om? Și Cuvântul s-a făcut fără schimbare trup<sup>271</sup> din Duhul cel Sfânt și din Maria Sfânta Pururea Fecioară Născătoarea de Dumnezeu.<sup>468</sup>*

Părintele Arsenie Boca, însă, din păcate, nu pictează nicăieri Ortodox, nici în alte tablouri dedicate altor evenimente din viața Mântuitorului, ci doar pendulează între cele două extreme: magic orientală și carnal apuseană, după cum și formarea sa a fost dusă la toate extremele atât hindusă prin Mircea Eliade, cât și uniata prin tatăl său. Și aceasta arată că pictura sfinției sale a fost inspirată, prin lecturi și vedenii, de duhurile mincinoase, potrivnice neamului omenesc. Iată aici, în loc de Hristos un djinn, însoțit de doi serafimi naziști și strivind în spatele altarului ca într-un de-a v-ați ascunselea odios, în care o parte din cei pitiți se uită mai degrabă sub masă decât pe altar, striviți de presiunea arătării ce le vine din spate, ca și Jasmin, iubita lui Aladin.



Cu totul altfel sunt temele similare pictate conform adevărului revelat de Sfântul Duh (Care ne înțelepțește prin Sfinții Părinți, Sfintele Icoane și adevăratele vederi duhovnicești):

<sup>468</sup> Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., p. 82.



După cum este evident, Mântuitorul slujește El însuși Sfânta Liturghie, nu stă în spate ca un vrăjitor sau djinn.

*Că Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împarți, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*<sup>469</sup>

De aici se observă că Părintele Arsenie Boca nu cunoștea, sau nu înțelegea nici Sfânta Liturghie Ortodoxă.



Dar nici creația nu o cunoștea, dând aspect desfrânat siluetei lui Adam și a Evei, iar creația Evei nefăcând-o din coasta lui Adam, ca în realitate. Ca și cum Dumnezeu – Cuvântul ar fi un ofițer al stării civile... tot fantomă. Se vede că Părintele Arsenie Boca credea nu numai că am fost creați de un demiurg, de lucifer, sau de un înger, sau că însuși Dumnezeu este un fel de strigoi, ci și că bărbatul și femeia sunt dependenți de împreunarea trupească, schițând-o aici cu timiditate, ca și cum Adam i-ar fi cerut mâna Evei și acum o primește.

<sup>469</sup> <<http://biserica-boras.se/2011/01/sfanta-liturghie/>>, miercuri, 6 ianuarie 2016.



Altfel scriu Sfintele Icoane ale creării omului, iconografiile Ortodocși, fără undă de desfrânare, ci redând tocmai fecioria originii omului (cum poate omul a lua ființă fără împreunare), cu uimire în fața asemănării între Hristos și Adam, chipul Său:



Se observă că, spre deosebire de Sfintele Icoane, tabloul Părintelui Arsenie Boca cu stafia creatoare nu are nimic de a face cu Sfânta Scriptură, în nici un referat al Facerii:

*Fac 1:27 Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

Dar la Părintele Arsenie Boca nici măcar nu se vede chipul lui Adam, cum să semene atunci cu fantoma din fața lui? Dar nu se vede nici facerea lui Adam, nici zidirea din coasta lui a Evei, precum ne înfățișează lămurit Sfintele Icoane:

*Fac 2:7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.*

*Fac 2:21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Fac 2:22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.*

Așadar ori Părintele Arsenie Boca credea în demiurg, un alt creator decât Dumnezeu – Cuvântul, ori credea că Fiul lui Dumnezeu este un strigoi. Dar nu numai pe El îl vedea ca fantomă, ci și sufletul omenesc, făcut după chipul Său. Iar dacă privim imaginea sufletului strigoi, pictată de Părintele Arsenie Boca, ne mai îngrozim de ceva. Sfinția sa credea că... dracii au fost făcuți de oameni:



Iată ce scrie mai sus, cu stilul rigid lipsit de delicatețe, cam nepotrivit cu duhovnicia și provenit din păreri al sfinției sale (cu totul diferit de modul direct simplu și puternic, provenit de la Sfinții Părinți pe care îl folosește Părintele Cleopa):

*În partea dreaptă a imaginii picturii observăm năvala și asaltul „porților iadului”: pe mare se află balaurul, șarpele cel vechi doborât din cer, care șerpuiește peste valuri, cu gura înroșită larg deschisă și cu un corn verde deasupra capului. Din gura lui ies mai multe duhuri rele: un diavol cu două coame, cu ochii verzi și cu privirea cruntă, îndreptându-se către sufletul de sub balanță. Din mâinile noduroase cu câte patru gheare, diavolul lasă să cadă la vedere un sul desfășurat cu următoarele cuvinte ale Părintelui Arsenie:*

**Știi că:**

**"Pe pământ ți-am ajutat**

**Unul de altul am ascultat.**

**Mie mi te-ai dat în toate zilele.**

**Iată-ți vezi aci, poftele și firile!**[noi știm și credem Ortodox că doar Hristos este singura Persoană care are două firi, cea dumnezeiască și cea omenească. Omul are doar firea omenească. Părintele Arsenie Boca confundând firea omenească cu cea îngerească, poate vrea să sugereze că în sine poate veni și un înger care se poate preface om. Sau sfinția sa era convins că în sine are două firi, a sa și a celui ce îl înșela (neputând să se ascundă toată viața că a intrat în preacuvioșia sa), dar preacuvioșia sa crezând că este sufletul lui Ilie prefăcut în înger și locuind acum în el? Orice interpretare am face, nu știm în ce credea Părintele Arsenie Boca, dar credința sa era, după cum se vede și aici, în oricare din variante, eretică. – n.n.]

**Contrazicere, tăgadă n-au fost între noi vreodată.**

**În lume ai fost gura noastră, cum să te lăsăm pe dinafară ?**

**Acum toate-s gata să-ți iai plata.**

**Mânca-l-ar tata..."**

*Alte duhuri rele cu diferite chipuri ies și se îndreaptă, împinse de flăcările gurii deschise a Șarpelui-diavol, înspre sufletul aflat la judecată, aducând, fiecare învinuirile sale: un țap aduce un sul pe care scrie „copilăria”, o fiară aduce un sul pe cap, iar un alt șarpe cu un sul deschis mânat de duhul desfrânării sub chipul unei femei stricate și dezgolite. De asemenea apar alți diavoli cu aripi de liliac de noapte, unul așezând pe talerul „Răului” un sul cu păcatele săvârșite de omul aflat la judecata particulară. În planul de jos, un text al Părintelui Arsenie explică nedumerirea și spaima de care este cuprins sufletul omului în fața acestei înfricoșate priveliști:*



*„Nu ne cunoști ? Noi suntem «lumea și viața» ta,  
Care ți-ai făcut-o chipul și asemănarea ta.*

*Iubirile și răutățile tale pe pământ ne-au creat pe noi. [după cum am învățat în dogmatica Ortodoxă, dracii au fost îngeri, care au căzut. Dar au fost făcuți înainte de a fi creat omul. Nu poate fi vorba de păcatele din sul, deoarece acestea nu sunt persoane ca să vorbească, iar gestul mâinii cu gheară de lângă acest text, arată că cel care vorbește este un diavol. Nu numai atât, dar nu omul i-a făcut pe îngeri să cadă, ca să putem spune că i-a creat așa, în sensul că i-a adus în halul acela. Ci satana l-a amăgit pe om – n.n.]*

*Noi suntem egoismul tău. Noi suntem tu! [nu putem spune nici că păcatele, nici că diavolii ar fi persoana omenească, acel tu pomenit mai sus și minunatul chip al lui Dumnezeu, chiar dacă este îngropat în noroi. Părintele Arsenie Boca avea mari probleme și în înțelegerea firilor și în înțelegerea persoanelor și de aici s-a amăgit și în scrierile sale (învățând erezii), și în trăirile sale (confundând stările primite de la demoni, cu propria stare ce i se părea „sfințenie”, cu propria persoană, sau chiar cu prezența Persoanelor Sfinte Treimi prin harul Său). – n.n.]*

*Peste noi nu treci și de noi nu scapi în veci,*

*Pentru că sîntem una pentru totdeauna!!!<sup>470</sup> [aici se vede clar că este vorba de crearea demonilor, fiindcă păcatele îl părăsesc pe om la moarte. El însă rămâne împreună cu dracii care îl chinuie, deși singurătatea este cea mai mare tragedie a iadului. Este o singurătate torturată de prezența altora la fel de singuri, care se blestemă unii pe alții, în chinurile prezenței demonice nălucitor de întunecate – n.n.]*

*CAPITOLUL IV Despre diavol și demoni*

*Dintre aceste puteri îngerești, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a încredințat pămîntului, nu a fost făcut rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine și nu avea în el de la creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea și cinstea pe care creatorul i-a dăruit-o, ci, prin voința lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut<sup>121</sup>, voind să se împotrivească Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine și a căzut în rău. Răul nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii. Căci binele este lumina spirituală; în chip asemănător și răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de creator, a fost bună căci „Dumnezeu a văzut toate câte a făcut și iată foarte bune”<sup>122</sup>, dar a ajuns întuneric prin voința sa liberă. Mulțimea nenumărată de îngeri așezați sub el s-a dezlipit, i-a urmat lui și a căzut împreună cu el. Așadar cu toate că erau de aceeași natură cu îngerii, totuși au devenit răi, înclinându-și de bunăvoie voința lor de la bine spre rău.*

*Demonii nu au nici stăpânire, nici putere contra cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în scopul mântuirii, cum este cazul cu Iov<sup>123</sup> și după cum este scris în Evangheliile despre porci<sup>124</sup>. Dar o dată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor.*

*Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare; cu toate acestea proorocesc, îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le revelează și le poruncește să proorocească. Pentru aceea se realizează toate câte spun ei. Dar și demonii proorocesc: uneori pentru că văd cele ce se întâmplă departe, alteori prin conjectură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul, în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.*

*Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au putere să forțeze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv s-a pregătit diavolului și demonilor lui și celor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa veșnică<sup>125</sup>.*

<sup>470</sup> †PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005, pp. 102-104.

*Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.<sup>471</sup>*

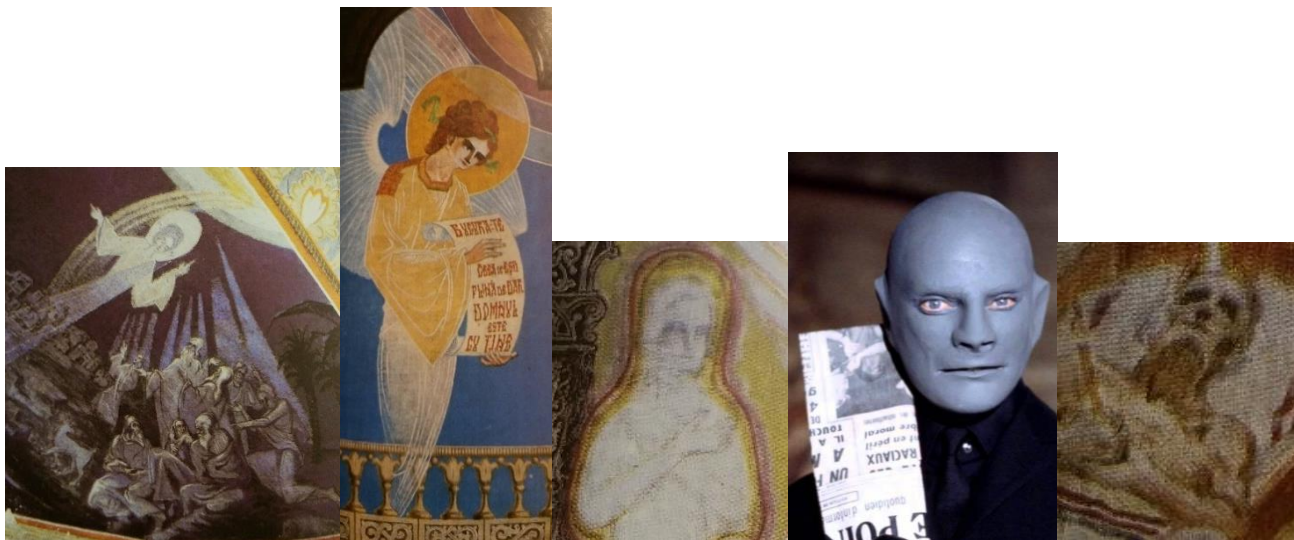
La înălțarea de lângă tabloul învierii hristosului său mincinos, Părintele Arsenie Boca îl pictează pe Mântuitorul ca pe eroul tăietor de capete din filmul *Highlander* (*Scoțianul*, la noi tradus ca *Nemuritorul*), exact în momentul îndrăcirii maxime, după ce a tăiat capetele tuturor contracandidaților săi la moarte, sau ca pe Lucifer în căderea sa:



Ortodoxii se închină, însă, nu paranormalului, ci lui Hristos cel înălțat la cer, aflat nu în dâra unei rachete spațiale, ca hristosul mincinos de mai sus, ci tronând pe mandorlă (slava sa necreată), sau lumina atât de strălucitoare încât este întunericul tainei care te orbește, pentru a-ți reda vederea nevăzută a minții:



<sup>471</sup> Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 39-40.



Nu numai pe Dumnezeu îndrăznește Părintele Arsenie Boca să-L picteze sub formă de fantomă, ci și pe Sfinții Îngeri, ba chiar și pe Sfinții proveniți din oameni, fără vreo rațiune teologică. Unii ar putea zice că pictează așa numai când este vorba de duhuri. Duhul lui Dumnezeu, duhurile îngerești, și duhurile adică sufletele oamenilor. Fiindcă sufletele oamenilor, fără de trup, au asemănare cu nematerialnicia îngerilor, iar ei seamănă prin aceasta cu Dumnezeu. Am primi aceasta pentru a-i găsi sfinției sale o scuză înțelegătoare, dar nu putem dacă vrem să rămânem creștini, fiindcă cele nevăzute nu se pot picta, decât în felul în care s-au arătat după voia lui Dumnezeu simțurilor noastre ca să le înțelegem. Noi suntem datori să reproducem atât anghelofaniile cât și teofaniile exact așa ca în Sfintele Icoane Ortodoxe canonice. Numai ele, prin experiența de veacuri a Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit, au reușit să transpună în imagine cele cunoscute din Sfânta Tradiție, cu tot cu teologia Ei. Nu numai atât, dar este o așa de mare diferență între nematerialnicia îngerilor și firea Dumnezeiască, cu mult mai mare decât diferența între ei ca fără de trup, și noi cei trupești, încât în realitate comparația este cu totul inexactă, făcută doar de dragul înțelegerii noastre neputincioase.

Însă nici măcar acestui eventual pogorământ al ucenicilor nu se poate încadra Părintele Arsenie Boca. Iată, îi pictează ca fantome chiar și pe oamenii care nu muriseră încă (ca să aibă pretextul că s-a despărțit sufletul de trup și îl pictează numai pe el), ci erau încă în trupul sufletesc, stricacios, cu grosimea materială supusă timpului, spațiului și simțurilor, așa cum suntem cu toții obișnuiți să îl vedem. De pildă, în scena din dreapta jos a fantomei hristosului mincinos ce iese din mormânt „înviat”, este o scenă cu Sfântul Gamaliil (la vremea când era pecetluit mormântul, deci nici măcar nu avea de ce să fie acolo, după cum ne învață Sfânta Evanghelie) care apare tot ca o fantomă, deși pe atunci încă nu murise, după cum citim în Faptele Apostolilor, după înălțarea lui Hristos:

*Fap 5:34 Și ridicându-se în sinedriu un fariseu, anume Gamaliel, învățător de Lege, cinstit de tot poporul, a poruncit să-i scoată pe oameni afară puțin, 35 Și a zis către ei: Bărbați israeliți, luați aminte la voi, ce aveți să faceți cu acești oameni. [...]39 dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciti, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu. 40 Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul.*



Aceasta ne arată nouă că nu numai vedeniile hristosului mincinos erau de la draci, ci și aparițiile „sfinților” care-l vrăjeau. Deci „duhovnicul” mort de 200 de ani, care l-a inițiat în tot ritualul satanicesc al puterilor, hipnozelor și învățăturilor sale mincinoase, era... diavolul.

\*\*\*

După ce am văzut cât de rătăcite sunt mesajele desprinse din pictura de la Drăgănescu, datorită ignoranței teologice a Părintelui Arsenie Boca, și vedeniilor drăcești pe care le-a pictat, să ne bucurăm acum de adevărata revelație, studiind cum descriu Sfinții Părinți trupului duhovnicesc al lui Hristos, de după înviere, redat de Sfintele Icoane Ortodoxe:

**Domnul, Cel Care toate spre mântuirea noastră bine le rânduiește, „stă în mijlocul ucenicilor”, vrând să încredințeze învierea.**

[pentru aceasta este nevoie să le arate că este chiar El, că este Dumnezeu și că este om, iar nu duh. ca să poată primi aceasta în mod înțelegător, ucenicii trebuie să fie scoși din starea de tulburare – n.n.]

Și [mai] întâi, prin obișnuitul cuvânt de heretisire [salutare] al păcii potolește turburarea lor [de aici înțelegem ce groază și tulburare ar fi avut dacă ar fi intrat prin ușă ca o fantomă – n.n.]. Încă și arată cum că este însuși El, învățătorul lor, Care Se îndulcea întru acest cuvânt de heretisire și cu acesta i-a întrarmat și pe ei când îi trimitea la propovăduire (Matei 10,12-13; Marcu 6,10; Luca 10, 5).

Dar, fiindcă prin acest grai nu s-a potolit turburarea sufletului lor, le arată lor dinspre altă parte că este Fiul lui Dumnezeu, Care știe inimile, căci zice: „Pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?” Iar, cu adevărat, aceasta - a ști gândurile oamenilor - a lui Dumnezeu este, fără de îndoială. Aduce pe urmă și alta: pipăirea mâinilor și a picioarelor, căci zice: „Vouă vi se pare că duh sunt Eu, adică nălucă, precum multe [duhuri] ale celor morți, mai ales pe la mormânturi obișnuiesc a se năluci [exact cum fac nălucile Părintelui Arsenie Boca – n.n.]. Însă știți că duhul nici carne și nici oase nu are, iar Eu și carne și oase am, desi, mai dumnezeiesti și mai duhovnicești”.

Căci trupul Domnului nu era duh, ci duhovnicesc era [deci, sunt diferențe între duhuri și trupurile duhovnicești – n.n.], adică afară de toată grosimea [îngroșarea], de duh ocârmuindu-se. Că trupul pe care acum îl avem este sufletesc, adică de suflet se ocârmuiește și de cele firești și sufletești felurimi și puteri i se dă viață. Iar trupul cel de după înviere Pavel-a numit „duhovnicesc” (1 Corinteni 15,44), carele, adică, de duh dumnezeiesc i se dă viață și se ocârmuiește, iar nu de suflet - cu chip negrăit și duhovnicesc spre nestrăciune prefăcându-se și întru aceasta păzindu-se, Deci, în acest fel se cuvine a socoti că a fost trupul Domnului după înviere, duhovnicesc și subțire și afară de toată grosimea [îngroșarea]; și nici de hrană, nici de altceva având trebuință, cu toate că pentru încredințarea ucenicilor] a mâncat. Iar ceea ce a mâncat Domnul acum, nu firește a mâncat, ci cu iconomie, ca sa arate că însuși trupul cel ce a pătimit a înviat, iar acum trupului [Său] îi era firesc a intra înăuntru, fiind ușile încuiate și a se muta din loc în loc fără osteneală. [deci nu trebuia să se tragă încetul cu încetul, ostentându-se ca și un șarpe nălucitor prin ușă, studiind în același timp ce efect paralizant are asupra privitorului, cum ne învață pictura Părintelui Arsenie Boca – n.n.]

Deci, necrezând încă ucenicii, și nici din pipăire adevărându-se, adaugă și alta, adică mâncarea, de oarecare dumnezeiască putere mistuindu-se cele ce se mâncău, căci tot ceea ce firește se mănâncă cu gura, mai apoi afară se aruncă<sup>472</sup>, însă acelea, precum s-a zis, nu firește erau mâncate, ci cu iconomie se mâncău.

Încă se par că au și oarecare umbroasă înțelegere cele ce atunci s-au mâncat [de către Domnul]. Căci mâncând El „o parte de pește fript”, însemnează cum că pe firea noastră, cea care înota în viața aceasta cea sărată, cu focul Dumnezeirii Sale uscând-o și toată umezeala pe care o avea din adâncurile apelor - iar mai ales să zic, ale valurilor - zvântând-o, dumnezeiască mâncare o a făcut pe aceasta - pe ceea care mai înainte era grețoasă, dulce mâncare

<sup>472</sup> 26 După ce aparatul digestiv asimilează puterea hrănitore a celor mâncate, resturile, care nu mai sunt de folos, sunt eliminate în chip firesc.

lucrând-o lui Dumnezeu. Că aceasta însemnează „fagurele de miere”: dulceața cea de acum a firii noastre, care mai înainte era lepădată.

Sau - precum socotesc - și acestea însemnează: prin „peștele fript” pe fapta bună cea lucrătoare, care ridică de la noi multa umezeală și îngroșare, prin ajutorul cărbunilor celor pustnicești și sihăstrești; iar pe cunoștință, adică vedenia [vederea dumnezeiască], prin „fagurele de miere”, fiindcă dulci sunt cuvintele lui Dumnezeu [deci vedenie nu înseamnă nălucirea simțurilor pe care o avea regulat, din înșelare Părintelui Arsenie Boca, ci vederea nesesi-zată cu simțurile, ci înțeleasă cu mintea când se unește în chip nevăzut cu lumina necreată ICo 2:9 Ci precum este scris: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. – n.n.] (Psalm 18, TI; 118,103).

Încă este „fagure”, dar de viespi, înțelepciunea cea elinească; și este „fagure” de miere de albine înțelepciunea cea dumnezeiască. Căci Hristos este „albina”, mică adică la mă-rime<sup>27</sup> (Sirah 11,3)- căci scurt este cuvântul și slab la vârtute, și nu într-o „puterea cuvântului” propovăduiește Pavel, ca să nu facă zadarnică Crucea<sup>28</sup> (1 Corinteni 1,17-18)-însă le este dorită și împăraților și celor de rând, spre sănătate sufletească mâncând [aceștia] ostenele ei.<sup>473</sup>

Acum înțelegem mai adânc de ce Părintele Arsenie Boca a fost amăgit. Necitind această tâlcuire nu numai că nu a pictat trupul duhovnicesc înviat al Mântuitorului, ci un duh, care nu ar fi putut să mănânce, căci i-ar fi căzut mâncarea prin abdomenul transparent, dar nici nu a păstrat până la sfârșit peștele fript pe osteneala cărbunilor pustnicești și sihăstrești, nici nu a ajuns la vedenie, ci la vedenii amăgitoare și a preferat fagurele de viespi elinești și hinduși, în locul fagurelui albinei Hristos, găsit numai în Sfânta Predanie.

Părintele Arsenie Boca crezând în mod eretic că dracii sunt creați de oameni, oamenii creați de un duh demiurg, iar nu de Sfânta Treime, amestecă noțiunile. Astfel că în toate calcă Sfânta Tradiție, bizuindu-se pe propria gândire (necălită în Dogmatica Ortodoxă) și pe vedeniile avute de la cei care l-au învățat în taină hule și minciuni. Astfel că Îl hulește și pe Hristos ca și cum ar fi un duh, iar nu Dumnezeu întrupat, anulând realitatea și rostul iconomiei.

Duhurile sunt făcute spre a sluji pe om, iar omul este împăratul creației. Așadar, făcând pe Hristos duh, îi înjosește și mila dumnezeiască, și omenirea împărătească.

Un astfel de pictor, teolog al întunericului, considerăm că nu poate fi nici măcar propus la canonizare, dar să mai fie și considerat model de Ortodoxie.

---

<sup>473</sup> Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 343-344.

## D) ADEVĂRATA ICOANĂ A LUI HRISTOS

După cum vom vedea și în cazul Maicii Domnului chipurile hristoșilor mincinoși din pictura de la Drăgănescu nu seamănă nici între ele, nici cu chipul Mântuitorului. Atunci când seamănă cu cineva este vorba de autoportretele Părintelui Arsenie Boca, care surprind toate fotografiile pe care le avem cu sfinția sa, la diferite vârste. Practic, așezământul de la Drăgănescu, este un album de familie, desfășurat pe pereți, cu fotografiile sfinției sale și a familiei Maicii Zamfira. Nu știm cum a arătat familia preacuvioșiei sale ca să vedem dacă nu cumva i-a pictat și pe ei. Sfinția sa și ucenicii lui insistă pe ideea că tot ce a pictat a fost prin descoperire de sus. Este posibil și aceasta, să fie o descoperire de sus, de la vameșii văzduhului:

*Efe 6:12 Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.*

Însă descoperirile Părintelui Arsenie Boca nu au cum să fie de sus de la *Ioan 3:31 Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.*, fiindcă Acela este Hristos, Care și-a imprimat fața pe mahrama regelui Avgar, pe a Veronicăi și a lăsat prin Sfinții Apostoli Bisericii Sale, comoara de neprețuit a Chipului Său care nu se schimbă, fiind Dumnezeu – Om, iar nu duh nălucitor și schimbător.

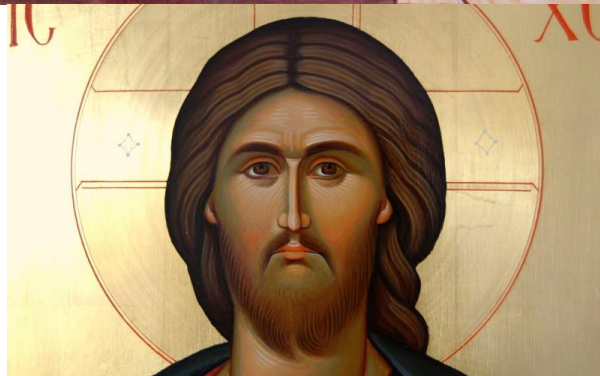
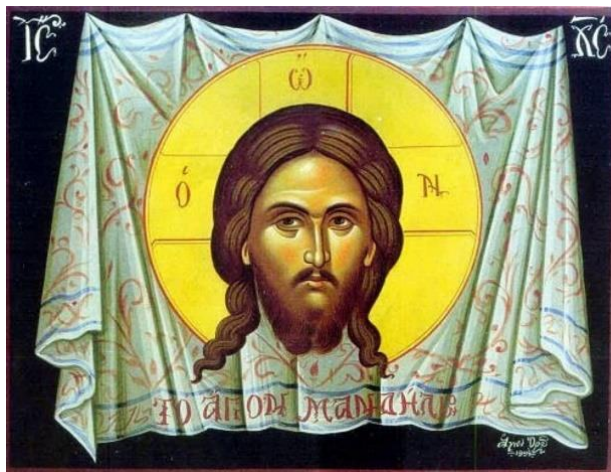
Domnul nostru Iisus Hristos, Care este Adevărul, nu are cum să mintă arătând Părintelui Arsenie Boca alt chip să picteze, decât Chipul Său real.

*Ioan 14:6 Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.*

*Mat5:37 Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.*

Dacă singura Cale de a merge la Dumnezeu Tatăl este Hristos, și așa este, atunci singura icoană care duce prin închinare la Hristos, ca El să ne ducă la Tatăl, este chipul pe care L-a avut în realitate. Este imposibil să fi lăsat atâția oameni să se rătăcească până acum, iar acum să ne arate nouă că adevăratul Său chip este fața Părintelui Arsenie Boca.

Iată cum arăta Domnul nostru Iisus Hristos:



Vedeți că nu seamănă cu nici unul din hristoșii mincinoși pictați de Părintele Arsenie Boca?



Dar nici ei nu seamănă între ei... deși ne-am străduit să îi grupăm după teme și asemănări. Ne apar în fața minții două explicații: ori i-au apărut draci diferiți, care nu prea seamănă între ei, ori același duh necurat a făcut fețe-fețe jubilând că poate să înșele (printr-un ieromonah Ortodox căzut) România cea cuminte (singura țară din lume Apostolică de la rădăcini). Diavolii nu au statornicie în năluciri, schimbându-și aspectul de fiecare dată, și de multe ori chiar și în cadrul aceleiași arătări.

Singurul cu adevărat statornic este Dumnezeu și, prin El, așa devin cei uniți cu El.

Vom citi cum este descrisă înfățișarea Mântuitorului de către Erminia Ortodoxă, bazându-se atât pe descrierile contemporanilor (deși unii dușmani ai Sfintei Predanii hulesc astăzi că aceste mărturii nu ar fi veridice, tot la fel cum pun în discuție diferite fragmente din Sfinții Părinți și din Biblie) cât și pe Sfintele Icoane transmise de la Sfinții Apostoli. Înfațișarea lor s-a păstrat cu frică și cutremur, asemenea Sfintelor Scripturi, pentru a nu fi modificată, măsluită sau pierdută, deși au trecut valuri înspăimântătoare de luptători împotriva chipului Mântuitorului.

Astăzi ceata cea întunecată a teologilor întunericii, nu se mulțumește doar să hulească Sfintele Icoane, nici să le scoată din viața publică (răutăți evidente), ci a trecut la atacul mai viclean (vrând să deturneze de

la închinare chiar pe cei aleși) prin inventarea tablourilor religioase. Satana dorește ca omul să fie derutat, să nu mai știe cum arată Dumnezeu – Cuvântul întrupat și, așa, fie să se închine la actorii pictați de eretici (deci la antihriști), fie să ajungă să creadă că nu S-a putut păstra Chipul Său, sau că nu are vreo importanță, sau că Hristos este un personaj mitologic, sau că Adevărul este relativ. Ținta mai îndepărtată este ca prin toate mijloacele și să fie convins pe latura văzului să devină ecumenist.

Din păcate, Părintele Arsenie Boca și-a adus contribuția sa importantă la acest curent. El însă nu este nou. A început să atace pe Ortodocși de când au primit influențe din apusul căzut în Renașterea păgânismului.

Iată o suferință de acest fel, prin care a trecut un Ortodox evlavios și mâna de ajutor pe care a întins-o Hristos, ca să ne scape pe toți de această înșelare în privința Chipului Său (rătăcire care este o pregătire diavolească a oamenilor pentru a primi vedenii cu ei sau a-l primi și a i se închina lui antihrist ca și cum ar fi Hristos).

Un creștin, deznădăjduit și nedumerit de atâtea înfățișări ale lui Hristos, care nu seamănă una cu alta, (pe care a început a le vedea prin biserici de când s-a trecut de la pictura canonică la mâzgălirea după imaginația autorului sau după cine știe ce modele de oameni căzuți), a strigat din toată inima: „Cum arătai Tu Hristoase al meu, când trăiai pe pământ, să mă pot închina Ție, să-Ți pot săruta adevărata Ta Icoană?! Să știu pe Cine să iubesc?! Eu nu cred că ești o himeră, nici că ai mai multe fețe și nici că-ți schimbi înfățișarea ca dracii și zeii păgâni! Te rog, ajută-mă, că nu vreau să mă ador un dumnezeu străin!”

Noaptea a auzit un glas: „Du-te la Sfânta Mănăstire Iviron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale și ai să mă vezi pictat exact așa cum am fost Eu pe pământ.” Vedeți? Nu i-a arătat în vedenie, deși putea. Domnul nostru Iisus Hristos L-a trimis la Sfintele Icoane ca să ne învățăm că numai din adevăratele Sfinte Icoane putem ști cu adevărat cum este Dumnezeu și că ne sfințim prin ele ochii și prin simțirea inteligibilă și mintea prin asemănarea Lui și a sfinților. Ca astfel să ne ferim de asemănarea oamenilor cu etichetă de sfinți, pentru a nu ne închina nici la Dumnezeu străin, nici lui antihrist, adică înlocuitor de Hristos, nici anti sfinților, înlocuitori de sfinți.

Sfânta Icoană a Domnului de la Sfânta Mănăstire Iviron, la dreapta intrării din stânga a Bisericii principale. Auzind minunea ei, am dorit, din țară, să o fotografiez, pentru a vedea toată lumea că, Hristos, are chipul exact așa cum este pictat în Sfintele Icoane Ortodoxe, iar nu după imaginația vătămată de patimi a pictorilor, ca în tablourile religioase provenite din Occident și ca în cazul picturilor de la Drăgănescu.







Nu seamănă nici cu unul, nici cu altul, nici cu vreun antihrist pictat de Părintele Arsenie Boca și celebrii maștri apuseni, cum nu seamănă nici cu vreunul din kitsch-urile care ne inundă, numite generic de Pidalion *Grozăvii neasemănate*.

Să privim acum asemănarea chipului Mântuitorului cu Sfintele Icoane Ortodoxe:



Deși pictate în secole, stiluri și tehnici diferite, se vede că este vorba de aceeași persoană: Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căruia să-I fie slava în veci, amin!

Să cercetăm acum înfățișarea reală a Mântuitorului, descrisă de Sfânta Predanie. Vom **sublinia și îngroșa trăsăturile pe care nu le-a reprodus Părintele Arsenie Boca, ci le-a schimbat, după înfățișarea demonilor pe care i-a văzut în vedenii, sau după propriile păreri, culese din apus.**

1. *Chipul și statura lui Hristos precum Îl mărturisiră singurii văzători cei dintru început A lui Gherman al Constantinopolei: Trupul Dumnezeu-omului este de trei coși de lung [~ 1,99 m – n.n.], puținel plecat, cu **fata de culoarea grâului; cu sprâncene frumoase, legate împreună; cu ochii frumoși, [nasul] cu frumoase nări; părul capului roșietic și puținel galben (cu o suviță de păr pe frunte), cu barba neagră; și degetele prea curatelor Sale] mâini potrivit de lungi**, (și cu sandale sau fără încălțăminte în picioare). Și, în scurt, **arătând închipuirea blândetii, precum este chipul aceleia ce L-a născut și din care și-a plăsmuit firea omească desăvârșită.***

*[Din: Scrisoarea despre chipul lui Iisus Hristos, [trimisă de Publius] Lentulus. proconsul al Iudeei, către Senatul Romei, [găsită între manuscrisele de la Vatican .]*

*„Aici în Iudeea se află acum un bărbat plin de mari virtuți, care se numește pe sineși Iisus Hristos. Cei ce îi urmează Lui îl cinstesc ca pe fiu al lui Dumnezeu cel fără de moarte, iar ceilalți, străinii, îl socotesc pe El [un puternic] prooroc. El înviază morți, tămăduiește toate bolile numai prin al său cuvânt și prin punerea mâinilor asupra lor.*

*[Bărbatul acesta] este înalt la trup, [cu statura dreaptă, brațele frumoase, cu mâinile lungi] și cu **fata bine proporționată. Părul îl are pogorându-se neted [și fără luciul până la urechi, și se sfârșește în plete crete [până la umeri și de la umeri în jos; de la frunte [prin mijlocul***

**capului] părul este despărțit [în două (cu cărare), după obiceiul nazarinenilor], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie [dacă are culoarea vinului sau este în floarea unei alune timpurii]. Fruntea Lui este lungăreată și netedă; ochii îi sunt [căprui și foarte] vioi; obrajii [fără nici o meteahnă] sunt plini de rumeneală [foarte plăcută]; nasul și gura [sunt făcute] cu bune măsuri și fără cusur]. Barba, având fața ca părul capului, [este destul de deasă și despărțită în două], iar lungimea îi este de un deget. Fizionomia Lui este nobilă și delicată.**

**Chipul Lui are blândețe și oarecare seriozitate întrucât, de la prima vedere, atrage deodată și dragostea și respectul.**

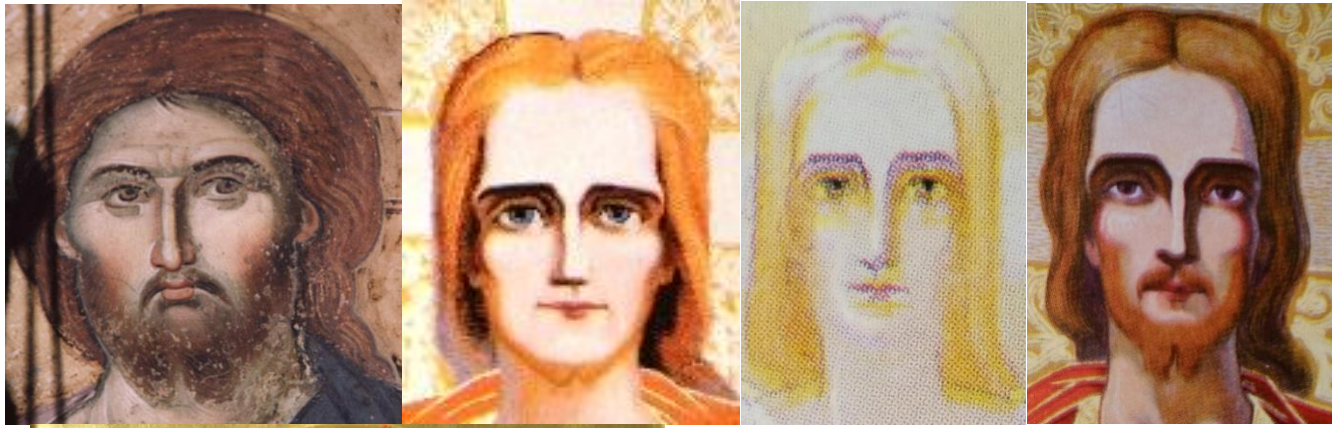
*Mustă cu bunăcuviință și îndeamnă cu blândețe... Niciodată nu l-a văzut cineva râzând, dar plângând de multe ori. Smerenia și înțelegerea Lui sunt cu deosebire rare. [El vorbește puțin, dar cu multă statornicie]. În sfârșit, **după înfățișarea Sa desăvârșită, este un om care întrece pe oricare dintre fiii oamenilor**”<sup>2</sup>.*

Se observă cu limpezime că Părintele Arsenie Boca nu a pictat chipul lui Hristos, ci mai mulți hristoși mincinoși (cu ochi albaștri, verzi sau maro, cu părul lins sau ondulat, blond roșcat, castaniu sau negru, cu sau fără barbă, cu sau fără mustață, în diferite culori, dar în general, ce au în comun, o privire lipsită de seriozitate, hipnotică și pierdută, cu tendințe de înrobire). Spre deosebire de Erminie fețele hristoșilor săi mincinoși sunt de paloare cadaverică, sau transparență fantomatică, ori prea alungite, ori cu pomeții prea evidenți, ori cu bărbia tăiată, cu sprâncene drepte, despărțite brutal în unghiuri, cu ochii holbați, fixiști, de culori diferite (albaștri, verzi-galbeni sau maro), [nasul] tubular, umflat la mijloc, cu prea multe unghiuri, retezat, și cu nările incluse în tub; cu părul capului roșu, negru, galben strident sau portocaliu, cu barba roșie, portocalie, neagră sau absentă (uneori prezentă dar fără mustață); cu degetele sale butucănoase și scurte disproporționat de mari față de restul trupului. Și, în scurt, arătând închipuirea ochilor fixați ca să înrobească tiranic, precum este chipul madonelor cu fețe de tot felul de disproporții dizgrațioase. Părul îl are ondulat sau făcut cu placa ca lins, arătând foarte asemănător cu al femeilor ce și-au îmbolnăvit firavele coșite de prea multe tratamente cosmetice, fără șuviță de păr pe fruntea disproporționat de lată, pogorându-se uniform în jos, despărțit [în două prea evident (cu cărare prea brutală), nu după obiceiul nazarinenilor, ci al fetelor cochete], iar fața părului este astfel, încât cu greu se poate descrie datorită variațiilor atât de mari de transparențe și culori. Fruntea Lui este lată și dreptunghiulară, ca a Părintelui Arsenie Boca, ochii îi sunt holbați și fixați spre privitorul victimă, schimbând culoarea ca hipnotizatorii între verde, albastru, negru și maro; obrajii prea bombați ca la tigva de mort, lipsiți de rumeneală, arătând lipsa de viață specifică arătarilor de spectre, nasul și gura subțiri și încordate, lipsite de măsură și rigide, dând un aspect de om dur. Barba, având fața ca părul capului, [este variabilă: de la absență, la lipsa mustății, la o prezență firavă ca în tunderea din secolul, sau având un cioc nefiresc. Fizionomia Lui este pătimașă, pierită și prea băgătoare în suflet.

Chipul Lui are o visare și o absență [încât, de la prima vedere, atrage deodată fascinația și respingerea ca reacție de apărare, iar dacă se trece peste aceasta, compătimirea pentru grava posesie care o roade în adânc.

Mustă ca un bici, iar pe cei ce se revoltă îi numește dezertori. A fost văzut râzând de i se vedea dantura, iar plângând de multe ori, pe vremea când dorea în public să se afirme ca un Sfânt, apoi a înghețat, ca înainte de a muri să mai plângă public odată. Smerenia este absentă, mai puțin falsă smerenie care încearcă de multe ori să o evidențieze, iar înțelegerea Lui este adânc avariata atât în teologie, cât și în artă și știință. El vorbește prea mult și se contrazice mereu. În sfârșit, după înfățișarea Sa atât de variabilă, este un om care întrece pe mulți în instabilitate, arătând că duhurile care l-au subjugat l-au condus pe foarte multe căi extreme.

Descrierea Ortodoxă nu corespunde cu fanteziile sfinției sale, ci numai cu Sfintele Icoane ale Sfintei Biserici Ortodoxe de Răsărit:



Să privim cu luare aminte la fața hristosului mincinos ce vrea să ne fixeze și să ne înrobească prin privire, la barba ca de teatru lipită pe față și la mâinile sale disproporționate de butucănoase și mari, ca de om bolnav de acromegalie (sau gigantism) și observând acestea să înțelegem ce spunea Părintele Iachint, ucenicul de chilie al Părintelui Cleopa: *Mitropolitul Nicolae Bălan când a văzut că [Părintele Arsenie Boca – n.n.] avea talent la caricaturi, la trimes la școală,*<sup>474</sup>.

Dar să nu ne oprim aici râzând, ci să plângem, căci acestea sfinția sa le-a văzut în vedenii, în care diavolii îl batjocoreau și pe sfinția sa, și pe Hristos, și încearcă să ne batjocorească azi și pe noi, prin propunerea de canonizare, deși există astfel de mărturii de netăgăduit pentru rătăcirea sa.

Să nu lăsăm, fraților, ca Mireasa cea fără de prihană a lui Hristos, Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit, să ajungă să fie luată în răs prin astfel de grozăvii neasemănate.

*Efe 5:25 Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea,*

*Efe 5:26 Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,*

*Efe 5:27 Și ca s-o înfățișeze Sieși, Biserica slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.*

<sup>474</sup> Din DVD-ul dat nouă, de către Părintele Iachint, la Sfânta Mănăstire Pavel, din Sfântul Munte, în Joia Mare, 2015



**Androginia hristosului mincinos al Părintelui Arsenie Boca.**

*Dar faptul istoric, petrecut pe planul realității ome-nești, a zămislirii și nașterii Fiului lui Dumnezeu în Fiul Omului mai are și alte semnificații. Cu Iisus apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui Iisus, care nu se naște după legile firii numai, ci, peste ele se suprapune o naștere spirituală, generația spirituală a lui Iisus.*

*„Noul neam duhovnicesc, cel al lui Iisus, nu-i un neam care se naște pe pământ, după legile lumii ani-male, un neam neîncetat ispitit de poftele inferioare. Desfacerea de odinioară a omului de Dumnezeu, în-semnă pentru om pierderea integrității, a neprihănirii, pierderea chipului androgin, care constituie chipul său ceresc, pacificat de ispitele lăuntrice.*

**Hristos se naște din Fecioara, ca să sfințească din nou alcătuirea feminină și s-o unească principiului masculin, ca bărbatul și femeia să devină androgini, cum a fost Iisus**". (I. Boehme, „Misterium magnum"

C.v. cit. de Berdiaeff).<sup>475</sup>

Dar aceasta contrazice chiar Sfânta Scriptură:

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți? Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

(ROBac) *Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.*

(GNT) *μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ,*

Vedeți? Sfânta Scriptură căreia i se împotrivea hulind Părintele Arsenie Boca, ne spune clar: starea la care vom ajunge cu toții în veșnicie, de identificare după har cu Dumnezeu, de unitate și unire între noi ca rod al credinței dusă la înțelepciune (în care nu mai este nimic la mijloc între noi și El) este deplinătatea vârstei lui Hristos înviat, care nu este androginia (bărbato-feminismul), ci cea de bărbat desăvârșit, adică **ἄνδρα τέλειον [andra telion]**.

Astfel că Părintele Arsenie Boca hulește atât în ceea ce privește starea noastră originară, cât și în ceea ce privește finalitatea noastră și realitatea lui Hristos.

(ROBac) *Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; i-a făcut bărbat și femeie.*

(LXX) *καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.*

Vedeți, Sfânta Scriptură în care nu credea Părintele Arsenie Boca, sau pe care o răstălmăcea, ne spune clar: *i-a făcut bărbat și femeie, ἄρσεν καὶ θήλυ* [arsen che thelu] *ἐποίησεν αὐτούς*, nu *l-a făcut bărbato-femeie, sau androgin, sau hermafrodit, sau yinyang*, cum hulesc păgânii.

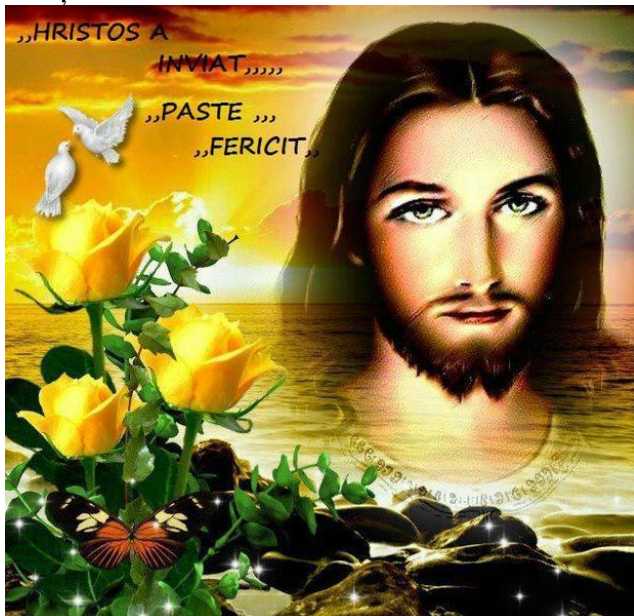
Ce înseamnă androginia?

<sup>475</sup> Părintele Arsenie BOCA, *Cuvinte vii*, Ed. Charisma, Deva, <sup>2</sup>2006, pp. 60-62.

*ANDROGINIE s. f. 1. Anomalie congenitală care constă în prezența caracterelor sexuale secundare masculine la o persoană de sex feminin. 2. (Zool.) Hermafroditism. – Din fr. androgynie.*<sup>476</sup>

Iată că Părintele Arsenie Boca nu se lasă și concretizează prin pictura lui hulitoare un hristos hermafrodit.

Și nu se oprește aici, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ci mai ne îndeamnă și pe noi să devenim bărbato-femei. Probabil, idealul creștin pentru Părintele Arsenie Boca era contopirea cu femeia (datorită obsesiei de viață pe care a avut-o față de Maica Zamfira), iar adevăratul nou gen yinyang, androgin, diferit de genul bărbătesc și genul femeiesc, noua generație de oameni, neamul lui Iisus (după sfinția sa) ar trebui să arate cam așa:



<sup>476</sup> <<https://dexonline.ro/definitie/androginie>>, miercuri, 17 februarie 2016.



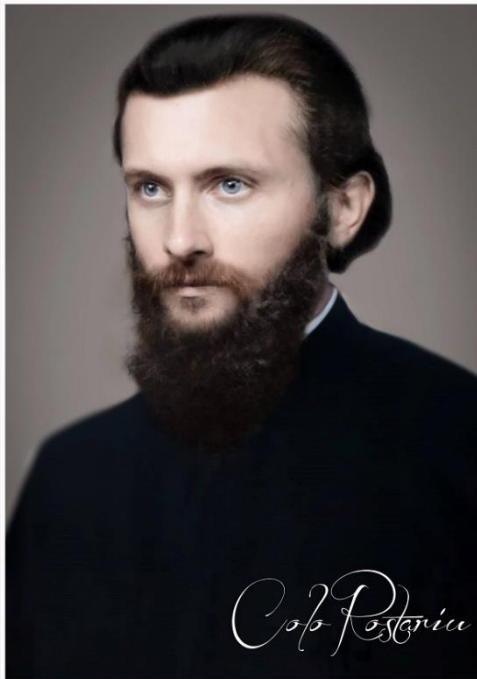
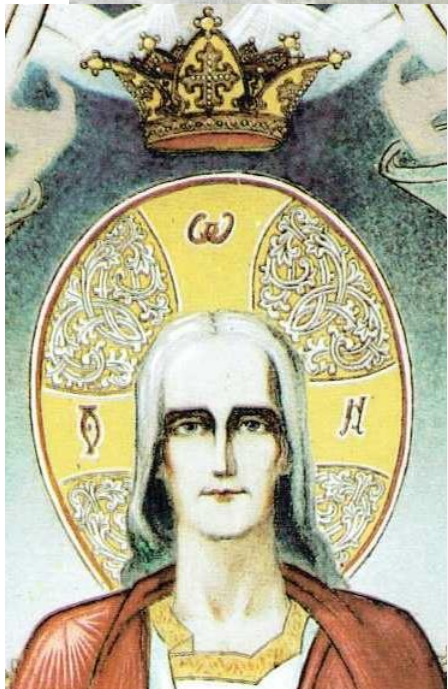
More feminine



Original



More masculine





Gravitatea unei astfel de afirmații este foarte mare și implică multe erezii, provenind tot din abordarea păgână a Părintelui Arsenie Boca, în duhul „mișcării harismatice” New-Age, de care toată viața sa a fost pătruns atât ca ideologie, cât și ca practici oculte:

*Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia.*

*Yin (Chineză: 陰/阴; pinyin: yin; se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, **feminin**, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (陽/阳; yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, **masculin** și corespunde zilei. Yin este adeseori simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt.*

*Yin și yang sunt concepte fundamentale în filozofia și cultura chineză.*

[...]

*O descriere a modului de funcționare a principiilor yin și yang găsim la Bruce Lee, citat de Cyrille Javary:*

*Atîta vreme cît vom persista în a separa yin și yang nu putem spera să-i atingem... dacă cineva vrea să ajungă undeva cu bicicleta nu va putea să împingă ambele pedale concomitent căci va rămîne pe loc. Pentru a avansa trebuie să împingă o pedală și să putem accelera antrenarea lanțului și să o elibereze pe cealaltă, simultan. Mișcarea completă constă în împinge/eliberează. Împingerea este urmarea eliberării și fiecare dintre ele devine, respectiv, cauza celeilalte. [iată un sofism. În realitate cele două pedale nu sunt yin și yang, ci același tip de pedale, iar ceea ce mișcă bicicleta este aceeași mișcare de răsucire a lor de către același om. Toate lucrurile din univers se unesc, de fapt, nu prin dualism, ci prin Dumnezeu – Omul Hristos. – n.n.]*

*Într-adevăr, cuplul yin-yang poate fi reprezentat sub forma unor forțe sau tendințe complementare care constituie infrastructura dinamică a universului. Astfel, filozofia yin-yang poate*

fi explicația adecvată a schimbărilor în univers (atît pe plan uman, cît și pe cel al fenomenelor naturii).

În basmele occidentale, inevitabil binele distruge răul. Însă în Orient, ideea fundamentală este de a armoniza cele două forțe, reprezentate de Yin și Yang. Astfel, când una dintre cele 2 forțe încearcă să se extindă (să o înghită pe cealaltă), automat apare în interiorul ei, în forma absolută și perfectă (cercul), forța opusă. Pentru a elimina total una dintre cele 2 forțe, trebuie distruse amândouă. Pe scurt nu poate exista una fără cealaltă, iar în orice rău exista cel puțin o fărâma de bine la fel cum în orice bine exista o urma de răutate.<sup>477</sup>

Iată cum yin și yang este o invenție drăcească numită dualism, care vrea să spună că și binele Dumnezeu și răul satana sunt din veșnicie, ba chiar și Dumnezeu are ceva rău în El. Noi știm însă, de la Sfinții Părinți, că răul în sine nu există, este doar refuzul binelui, datorită alegerii libere, folosite împotriva Făcătorului ei Atotmilostiv.

#### Definiția răului

Răul nici nu era, nici nu va fi ceva ce subzistă prin firea proprie. Căci nu are în nici un fel ființă, sau fire, sau ipostas, sau putere, sau lucrare în cele ce sunt. Nu e nici calitate, nici cantitate, nici relație, nici loc, nici timp, nici poziție, nici acțiune (ποίησις), nici mișcare, nici aptitudine, nici patimă (pasivitate, afect) contemplată în chip natural în vreo existență și în nici una din acestea toate nu subzistă prin vreo înrudire naturală. Nu e nici început (principiu), nici mijloc, nici sfârșit. Ci ca să-l cuprind într-o definiție, voi spune că răul este abaterea (έλλειψις) lucrării puterilor (facultăților) sădite în fire de la scopul lor și altceva nimic. Sau iarăși, răul este mișcarea nesocotită (άλόγιστος) a puterilor naturale spre altceva decât spre scopul lor, în urma unei judecăți greșite. Iar scop (τέλος) numesc cauza celor ce sunt, după care se doresc în chip firesc toate, chiar dacă Vicleanul, acoperindu-și de cele mai multe ori pizma sub chipul bunăvoinței și înduplecând cu viclenie pe om să-și miște dorința spre altceva din cele ce sunt și nu spre cauză, a sădit în el necunoștința cauzei.<sup>478</sup>

Astfel că prin androgenie, Părintele Arsenie Boca devine și propovăduitor al dualismului.

Dar să vedem cât de rău este și mitul androgenului propriu zis și cum provine el de la draci din păgânism și antropozofie, ce constituie noua spiritualitate, al cărui reprezentant de frunte la noi este Părintele Arsenie Boca.

#### Mitul androgenului

Miturile și legendele i-au inspirat dintotdeauna pe artiștii plastici în operele lor: miturile cosmogonice, miturile sfarsitului lumii. Eu voi prezenta în continuare cateva aspecte referitoare la mitul androgenului.



<sup>477</sup> <[https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin\\_%C8%99i\\_Yang](https://ro.wikipedia.org/wiki/Yin_%C8%99i_Yang)>, miercuri, 17 februarie 2016.

<sup>478</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., p. 29.

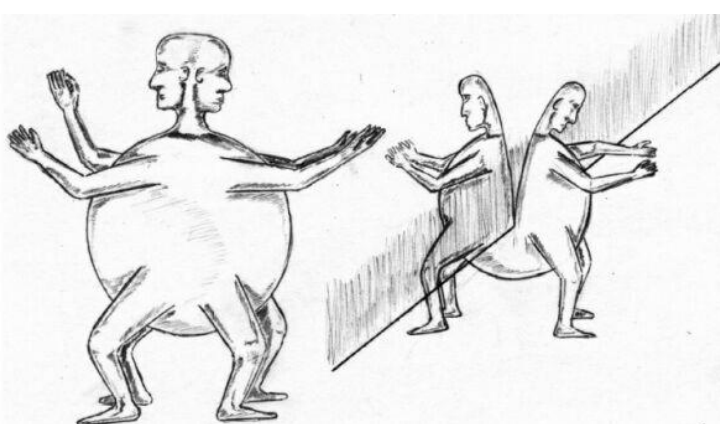


*Mitul androginului apare in cosmogoniile si relegiile arhaice, dar si in constructele gnostice sau teosofice cele mai sofisticate. Il regasim deasemea in literatura moderna si in preocuparile poetilor suprarealisti.*

*O versiune cunoscuta a acestui mit este relatata de Platon, in Banchetul, prin intermediul personajului numit Aristofan, expicand astfel modul in care a aparut iubirea.*

*La inceput traiau pe pamant fiinte androgine, de forma sferica, compuse din doi barbati, doua femei sau o femeie si un barbat lipiti spate in spate. Puterea lor era nemarginita. Zeii, temandu-se de aceasta putere, au hotarat sa ii desparta. Jumatatile astfel separate au inceput sa moara de tristete si de dor. Vazand ca raman fara supusi, zeii au cautat o modalitate de a le da noilor oameni un motiv pentru a trai. In acest scop a fost creat Eros, pentru a semana iubirea in lume. De atunci, cele doua jumatatii se cauta una pe alta toata viata, iar daca se regasesc, formeaza fiinta perfecta de odinioara.*

*Forma sferica a androginului ne duce cu gandul la viziunea pitagoreica a Cosmosului inchis, format din cercuri concentrice. Ideea de Cosmos se afla in legatura cu cea de Ordine si Armonie, opunandu-se unui univers deschis, marcat de imperfectiune.*



Androgin, Leonardo da Vinci

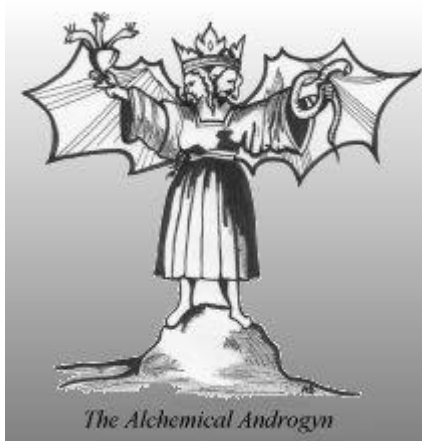
*S-a incercat stabilirea unei legaturi intre mitul androginului lui Platon si traditia biblica a caderii in pacat. Scottus Eriugena considera ca separarea sexelor face parte dintr-un proces cosmic. Diviziunea Substantelor a inceput in Dumnezeu si s-a continuat progresiv, pana in fiinta umana, separata in femeie si barbat. Unificarea Substantelor trebuie sa inceapa in om si sa se infaptuiasca din nou pe toate planurile fiintei, inclusiv in Dumnezeu. In Dumnezeu nu exista diviziune, el este Tot si Unu. Aparitia sexelor este o consecinta a pacatului, dar va lua sfarsit prin reunificarea fiintei umane, care va fi urmata de unirea*

*cercului terestru cu Paradisul. Hristos a anticipat aceasta reintegrare, caci inviind, nu a fost "nici barbat, nici femeie, desi se nascuse si murise barbat".*



*In cartea lui Zohar, referitor la pasajul "Sa facem omul dupa chipul si asemanarea Noastra", textul cabalistic spune ca Scriptura se foloseste de pluralul "sa facem" pentru a indica faptul ca omul a fost creat de cele doua esente divine simbolizate de barbat si femeie. "Dupa chipul Nostru" inseamna cei bogati; "Dupa asemanarea Noastra" inseamna cei saraci; caci barbatul simbolizeaza bogatia si femeia, saracia. Cele doua esente divine formeaza un intreg, iar aceasta contopire este evocata prin imagini sugerand dragostea: protectie, osmoza, generozitate.*

*Ingerul, figura plina de beatitudine, este de asemenea androgin: [fals. El nu are trup, deci nu este nici bărbat, nici femeie, nici androgin. Este minte pură. După cum vom vedea la Sfinții Părinți distincția dintre bărbat și femeie este numai una trupească și influențează mintea oamenilor prin simțire, pe care îngerii fiind doar inteligibili și nu senzuali, nu o au – n.n.] conceptie vizibila in intraga iconografie care ii este dedicata si in anumite teze teologice [eretice – n.n.]. El mediaza intre Cer si pamant, intre Dumnezeu si om.*



*Mai multe comentarii de tip midras sustin ca Adam a fost androgin. La Facere, Adam si Eva stateau spate in spate, lipiti de umeri, iar Dumnezeu i-a despartit printr-o lovitura de secure. Altii spun ca Adam era barbat pe partea dreapta si femeie pe partea stanga, iar Dumnezeu l-a taiat in doua jumutati.*

*Putem vorbi despre o bisexualitate universala, care deriva din bisexualitatea divina ce sta la baza oricarei existente. Tot ce este prin excelenta trebuie sa fie un total, sa comporte coincidentia oppositorum la toate nivelurile. Fapt verificat prin androginia zeilor, cat si in ritualurile de androginizare, dar si in cosmogoniile care explica Lumea pornind de la un Ou cosmogonic.*

**Inca din cele mai vechi timpuri, fiinte divine neutre sau feminine procreaza singure.** Din Haos (neutru) s-a nascut Erebe (neutru) si Noaptea (feminin). Terra a dat nastere singura cerului instelat. Hera i-a conceput singura pe Hefaistos si Tifeu.

La Labrada, in Caria, era adorat Zeus barbos cu sase mamele dispuse in triunghi pe piept. In Cipru, era venerata o Afrodita cu barba, numita Afroditos, iar in Italia, o Venus cu chelie. Majoritatea divinitatilor vegetatiei si fertilitatii sunt androgine.

**Simbolul androgenului este investit cu puteri neobisnuite, androginia reprezentand rezistenta crescuta la uzura timpului.** Pasarea Phoenix, care reinvie periodic din propria cenusa, a devenit inca din Antichitate simbolul renasterii promise.

**Aceste mituri ale androginiei dezvaluie modele exemplare pentru comportamentul uman. Androginia este simbolic reactualizata prin ritualuri.** La australieni, initierea in pubertate implica androgenizarea neofitului. Nu poti deveni un barbat adult pe plan sexual inainte de a fi cunoscut coexistenta sexelor, nu poti accede la un mod particular de a fi, fara a cunoaste un mod de a fi total.

In Grecia, Plutarh vorbeste despre cateva obiceiuri neobisnuite. In Sparta, cea care se ocupa de pregatirea miresei, o radea in cap si o imbraca in haine barbatesti. In Argos, mireasa purta o barba falsa.

In samanismul siberian, samanul cumula simbloic ambele sexe, ca semn al spiritualitatii, refacand astfel unitatea dintre Cer si Pamant, asigurand comunicarea intre Zei si oameni.

**Balzac a reusit sa dea o stralucire aparte acestui mit al androgenului.** Intr-un castel situat la marginea unui sat, traia o fiinta stranie, care ascundea un mare secret. Nu e vorba de un om ros de propriul destin, aflat in conflict cu societatea. Misterul sau tine de structura propriei sale existente. Personajul o iubeste si este iubit de Minna, care il vede ca pe un barbat, Seraphitus. El e iubit si de Wilfred, care il vede ca pe o femeie, Seraphita. Sepaphitus-Seraphita nu poate parasi viata pamanteasca inainte de a fi cunoscut iubirea. Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse.

**Decadentismul francez si englez revin sporadic la tema androgenului, dar acesta e vazut ca un hermafrodit morbid, satanic. Simbolul este degradat si inteles in planuri din ce in ce mai vulgar-concrete.** Androgenul, conform decadentismului, era considerat ca o aberatie a Naturii, un semn de manie a zeilor, si prin urmare, era suprimat.

Semnificatia metafizica a omului perfect se degradeaza si sfarseste prin a disparea in a doua jumatate a secolului al XIX-lea.

Bibliografie:

Mefistofel si Androgenul, Mircea Eliade, Editura Humanitas 1995

Mitul androgenului, Jean Libis, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005

Publicat de [Anca](#) la [13:06](#)

5 comentarii:

Anonim spunea...

Multumesc pentru informatii si imagini

Anonim spunea...

"Aceasta e cea mai de pret perfectiune: a iubi cu adevarat si in acelasi timp doua fiinte de sexe opuse".

**Nu am mai intalnit o asemenea afirmatie, in opinia mea este impotriva normalitatii si naturii umane**

Anonim spunea...

Cititi dincolo de cuvinte..

**explicatia corecta face referinta la principiile yin-yang..**

Dar aceasta s-a perimat cazind in vulgaritate si defetism ...



[SiMkO AIEx](#) spunea...

*Nu chear defapt ii ceva chear normal pentru ca in Dumnezeu exista toate fețele unui om si prin fețe ma refer la orientati sexuale exemplu gay,lezbi si asa mai departe. Simko2012<sup>479</sup>*

Astfel că Părintele Arsenie Boca, pe lângă promovarea păgânismului, a contracepției și dependenței de împreunarea trupească și de secreția bărbătească numită „elixir al tinereții sănătății” și implicit al gomariei, se face și promotor al transsexualității, transgenerității, travestiului și implicit al sodomiei. Credem că prin aceasta și grupurile Queer și LGBT doresc și ei să fie canonizat ca „Sfânt al Ardealului” ca să aibă pricină de justificare înaintea Românilor.

*Toată această "luptă de clasă", împotriva "tiraniei bărbatului"138, este în esență o luptă a "revoluției verzi" dusă împotriva feminității și maternității însăși. Exemplul cel mai concludent de "manipulare" politică este acela al Partidului Verzilor (Die Grünen) din Germania.139 Acest partid a "omologat", în platformele sale politice, toate "revoluționarismele feminine": femeile sunt constrânse la activități casnice; la funcții "zootehnice" de procreare; sexualitatea ar fi restrânsă printr-o singură orientare;140 să efectueze doar anumite meserii etc.141 Nu numai în S.U.A. și în cele mai multe state europene s-a ridicat problema în acest mod. **Asaltul "pretențiilor" feministe a adus la suprafață și acțiuni ale "minorităților sexuale" din România, după anii 1990.** Prin urmare, opinia publică a fost intoxicată de manifestări publice "pro-europene".*

***Dacă în România homosexualitatea și lesbianismul erau amendate de lege, prin celebrul paragraf 241 din Codul Penal, a trebuit ca ulterior acesta să fie abrogat la presiunea "recomandărilor" Consiliului European. Pentru ca România să nu rateze invitația la aderarea în Comunitatea Europeană, politicienii români au fost nevoiți să elimine acel paragraf de lege sub motivația dreptului și libertății fiecărei persoane de a-și alege orientarea sexuală. Iată, deci, un act anticreștin îngăduit legal!***

***La originea mișcării feministe se află principiul chinezesc tao-ist bipolar Yin-Yang.** Yin și Yang sunt două concepte religioase care își au originea în filozofia și metafizica chineză. Aceste concepte reprezintă forțele primordiale și complementare ce compun universul și toate componentele acestuia. Yin (lb. chineză: pinyin . yin) se traduce literal prin "loc întunecos, pantă (deal) nordică, mal (râu) sudic; noros, sumbru") este elementul întunecat; el este trist, pasiv, sobru, feminin, introvertit, intim, și corespunde nopții.*

*Yang (yáng; "loc însorit, pantă (deal) sudic, mal (râu) nordic; strălucire solară") este elementul luminos; este fericit, plin de vitalitate, activ, strălucitor, masculin și corespunde zilei. Yin este adeseori 138 139 140 141<sup>480</sup> simbolizat de apă și de pământ, în timp ce Yang este simbolizat de foc și vânt. Cele două dimensiuni se succed într-o ciclicitate automată.*

***New Age preia acești termeni pentru a-si justifica concepția conform căreia omul este androgin: bărbat-femeie sau femeie-bărbat. Hermafroditismul invocat este contrazis de Sfânta Scriptură care ne arată explicit și repetitiv: "Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie... femeie se va numi aceasta..."***.142 Deci, dualitatea sexuală a omului este reliefată din plin de Sfânta Scriptură. În Evanghelia de la Luca,143 observăm că **Mântuitorul Iisus Hristos participă la nunta din Cana Galileii pe care o binecuvântează, reîterând actul unirii matrimoniale paradisiace dintre bărbat și femeie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa.. "**.144

***Dimpotrivă, new age-ismul susține cu vehemență inutilitatea familiei monogame. Efectul este "cosmic", deoarece în locul lui Dumnezeu-Tatăl (care oricum în creștinism nu denotă***

<sup>479</sup> <<http://istoria-artei.blogspot.ro/2009/10/mitul-androginului.html>>, miercuri, 17 februarie 2016.

<sup>480</sup> 138 Kate Milet, *Sex und Herrschaft. Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft*, München, 1971 — apud Bruno Wurtz, op. cit., p. 145; A se vedea: Alain Touraine, *Lumea femeilor*, cap. De la societatea bărbaților la societatea femeilor, trad. de M. Jeanrenaud, Editura Art, București, 2007, pp. 101-114.

139 Pe larg la N. Achimescu, op.cit., pp. 240-244; B. Wurtz, op. cit., pp. 150-164.

140 Cf. Alain Touraine, op. cit., pp. 74-86.

141 Bruno Wurtz, op. cit., p. 145.

*dualitate "sexuală", căci Dumnezeu nu este nici masculin și feminin), trebuie pusă o "divinitate feminină" sau cel mult androgină.*<sup>145</sup> Probabil așa se explică succesul între feministe al mișcării Sahaja Yoga, întemeiată și condusă de "Mama Zeiță", Nirmala Devi.

*Nu este un lucru de trecut sub tăcere faptul că printre "feministele" anti-patriarhale sunt cele mai multe vrăjitoare. Pentru ele vrăjitoria este o probă că sunt independente, emancipate "spiritual" de instituțiile eclesiastice dominate de bărbați, în care femeile nu au acces la preoție, ele devenind doar un auxiliar în câmpul social de lucru al Bisericilor. Pretenția nu este nouă și a fost satisfăcută de Biserica Anglicană și de unele Biserici protestante în care femeile au fost hirotonite "preoți" și "episcopi" (sau "preotese" și "episcopese"?), ignorându-se faptul că Iisus Hristos a fost de genul masculin (nu feminin sau androgin).*

*Această așa-numită marginalizare sau excludere a femeilor de la actul sacramental eclesial a fost considerată de mișcările feministe drept o nedreptate și ofensă. Ele au trecut de cealaltă parte a "baricadei" realizând un soi bizar de ocultism. Sfânta Fecioară Maria a fost luată ca "zeiță ocrotitoare", fiind denumită "Marea Zeiță", în opoziție cu "masculinitatea" Sfintei Treimi. In New Age, "feminismul, ecologismul, neopăgânismul și vrăjitoria au o bază comună și se fecundază reciproc".*<sup>146</sup><sup>481</sup>

*Gisela Graichen a intervievat o feministă vrăjitoare, Heidi Staschen, istoric de profesie, asupra cultului "Marii Zeițe" și a primit următorul răspuns: "In mișcarea feministă poate fi observată o tendință generală nouă spre magie, spre spiritualitate, spre Tarot; poate fi observată o crescândă preocupare față de esoteric, o întoarcere spre natură, o acceptare spre natură, o acceptare a naturii feminine și o strădanie de înfăptuire a armoniei din cei doi poli: capul și abdomenul, dintre raționalitatea tradițional bărbătească și sfera intuitiv-feminină".*<sup>147</sup> *In acest citat, "capul" — desemnează actul de conducere exclusiv masculin (mai ales în familie și în Biserică) cu sensul de "autoritate supremă" care coordonează rațional părțile (persoanele) dintr-o structură. "Abdomenul" — reprezintă locul procreării și dezvoltării foetusului până la naștere; cu alte cuvinte, "abdomenul" este simbolul fecundității, feminității. Dorința feminismului este de a nivela gregar, până la confuzie, nu doar atribuțiile eminamente sociale, stabilite de o tradiție multimilenară, ci de a omogeniza și de a integra androginie diferențele sexuale.*

*De asemenea, Franck Schaeffer scrie într-una din lucrările sale despre mișcarea feministă: "Nici o altă grupare nu a militat mai zgomotos pentru a trimite religia creștină tradițională în zona experienței personale, nici una nu a luptat mai crâncen pentru a perpetua ideea că adevărul religios iudeo-creștin este "împotriva progresului" și, prin urmare, nu are ce căuta în arena publică".*<sup>148</sup><sup>482</sup> *Autorul redă poziția luată de Christina Hoff Sommers, Profesor-Asociat de filosofie la Universitatea Clark, vis-à-vis de colegile ei feministe:*

*"...reclamațiile feministelor împotriva programei tradiționale se bazează pe faptul că întreaga cultură occidentală — cunoașterea dobândită de om în Apus vreme de o mie de ani — este un concept compromis de la bun început, de vreme ce tot ceea ce a fost înregistrat și transmis mai departe generațiilor următoare poartă amprenta patriarhală. Nu numai științele umaniste sunt contestate de feministe. Unul dintre domeniile supuse contestației celei mai vehemente de către feministe la ora actuală este critica tuturor domeniilor științifice. Noua mișcare feministă nu se preocupă de drepturile femeilor sau, spre exemplu, de includerea în programa tradițională, a realizărilor repurtate de femei. Scopul mișcării feministe actuale este să transforme înțelegerea noastră a întregului trecut, prezent și viitor. Cum? Convingând oamenii*

<sup>481</sup> "2 Cf. Facerea 1, 27; 2, 23.

<sup>143</sup> Lotca 2, 1-12.

<sup>144</sup> Facerea 2, 23-24; Matei 19, 5; Marca 10, 7-8; I Corinteni 6, 16; Efeseni 5, 31;

<sup>145</sup> B. Wurtz, op. tit., p. 148.

<sup>482</sup> <sup>140</sup> Ibidem, p. 149.

<sup>147</sup> Ibidem, p. 150.

<sup>148</sup> F. Schaeffer, Dans de unul singur. Căutarea credinței ortodoxe în era falsei religii, trad., de M.S. Rădulescu, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2006, p. 37.

să accepte viziunea filosofiei feministe contemporane, aceea că sexul este aspectul cel mai important în relația dintre oameni”.<sup>149</sup>

*Nu întâmplător Sfânta Evanghelie după Luca, la începutul ei, pune în prim plan trei chipuri de mame: Sfânta Fecioară Maria, Sfânta Elisabeta și prorocița Ana. Evanghelia ne arată că nașterea lui Iisus Hristos a avut loc dintr-o "femeie" (Fecioara Maria). Creștinismul cinstește femeile în mod deosebit, eliberându-le din statutul înrobitor din semitism. însuși Dumnezeu face acest lucru Întrupându-L pe Fiul Său într-una din reprezentantele sexului feminin: Sfânta și Pururea Fecioara Maria.<sup>150</sup> De aici deducem și viziunea profetică a Maicii Domnului, care anticipează cinstirea ce i se va aduce peste veacuri, dar, totodată și faptul că unii, care se încred în rațiunea proprie mai mult decât în Revelația lui Dumnezeu, nu o vor recunoaște și nu o vor cinsti.<sup>151</sup>*

*Totuși, cine este "Marea Zeiță" a mișcărilor feministe? Este cumva vorba despre "divinizarea" Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Aceeași vrăjitoare Heidi Staschen răspunde: „Nu e vorba de o zeitate feminină anume, ci de mai multe nume vechi, pe care le cunoaștem din istorie: Diana, Aradia, Freya din sfera germanică, Brigid din cea celtică. I se mai spune EA cea Mare. Ea este aceea care, în mereu reluatul ciclul anual, se reînnoiește. Avem aici o desprindere clară de Dumnezeul demiurgic creștin care a creat totul, prin spirit, în decurs de șase zile. După modelul ciclului anotimpurilor, are loc și renașterea omului. Moartea nu pune capăt chiar la toate, ci e o tranziție spre o altă dimensiune.”<sup>152</sup>*

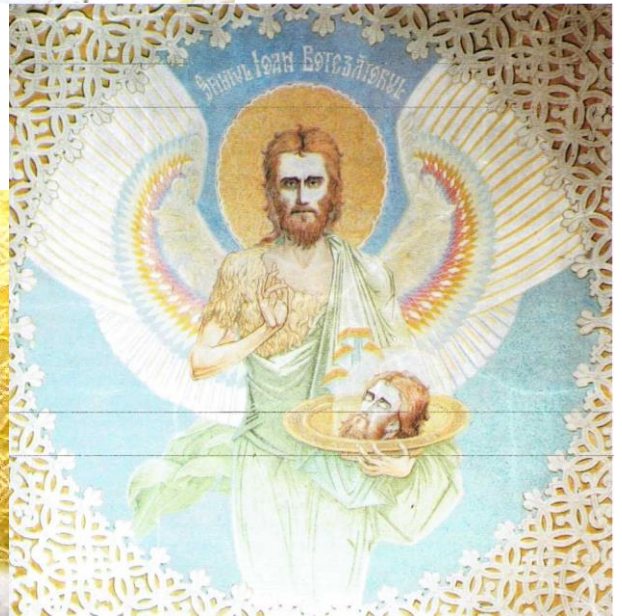
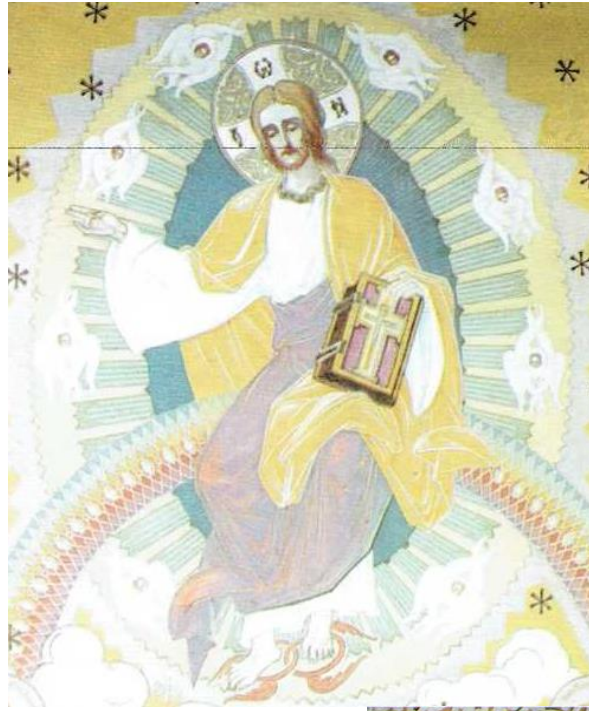
*Este dovada cea mai clară că renunțarea virulentă și cu oprobriu la creștinism este activitatea predilectă a New Age. Revenirea în forță a elementelor antice păgâne ne arată negarea creștinismului și închinarea la zeii-idoli ai unor popoare de mult apuse.<sup>483</sup>*

Deci, Părintele Arsenie Boca propovăduind androginia lui Iisus și a neamului Său (iar mai jos și perimarea creștinismului și insuficienta înțelepciune a Sfinții Părinți în cunoașterea omului și a iubirii), devine un mare promotor al feminismului, revoluției sexuale (Queer și LGBT) și vrăjitoriei, sub acoperișul de curcubeu al New-Age-ului (Noii Spiritualități):



<sup>483</sup> CLOȘCĂ, Ciprian Marius, (2009), *Ortodoxia și noile mișcări religioase / Orthodoxy and the New Religious Movements*, Editura Lumen, Iași, România, pp. 210-214. [www.edituralumen.ro](http://www.edituralumen.ro), luat de aici:

<<https://books.google.ro/books?id=aRkEBvTt45YC&pg=PT211&lpg=PT211&dq=androgin+iisus+hristos&source=bl&ots=7xU1gy4ogu&sig=aZmDimDG6ucZUm9Uj-WpfJnII3I&hl=ro&sa=X&ved=0ahU-KEwjz6LXzv4HLAhVC1iwKHachCXQQ6AEIIDA#v=onepage&q=androgin%20iisus%20hristos&f=true>>, joi, 18 februarie 2016.



Cele 5 imagini de mai sus sunt (în ordinea apariției): steagul LGBT din 1970, simbolurile New-Age-ului și tablouri pictate de Părintele Arsenie Boca

[Mai multe imagini cu androgini.](#)



Sfinții Părinți au însă o altă abordare asupra acestei probleme.

Ei dau anatema chiar și numai schimbarea veșmintelor bărbatului cu ale femeii și femeii cu ale bărbatului (vă dați seama că nici nu se pune problema de schimbarea firii între bărbați și femei, sau din bărbați și femei în androgini):

*CANOANELE SINODULUI DIN GANGRA [...]*

*CANONUL 13*

*Dacă oarecare pentru păruta nevoie ar schimba îmbrăcămintea, și în locul obișnuitei îmbrăcăminti muiereste, ar lua asuprași bărbătești, anatema fie. [Sinod 6, can. 62]*

*TÂLCUIRE*

*Multe muieri învățându-se de eustatieni, dezbrăcându-se de obișnuitele muierestile îmbrăcăminte, se îmbrăca cu bărbătești, socotind adică, că cu aceasta, se vor îndrepta și se vor Sfinți. Pentru o fățarnicie ca aceasta dar, canonul acesta pe unele ca acestea le anatematizește. Vezi și pe al 5-lea și 51-lea apostolești.<sup>484</sup>*

Iată ce ne învață Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul despre diferența între bărbați și femei și unirea lor în Hristos, dar nu prin formarea androgenului, ci în chip duhovnicesc fiind întăriți fiecare de dogmele dumnezeiești, care îi susțin și leagă strâns. Dumnezeu nu își distruge creația, ci și-o îndumnezeiește, unind-o cu Sine:

*“Și a zidit turnuri peste unghiuri“. Unghiuri poate a numit Scriptura diferitele uniri dintre făpturile despărțite, care s-au realizat prin Hristos (5). Căci El a unit pe om înlăturând tainic în duh, deosebirea dintre bărbat și femeie, întrucât a eliberat în amândoi rațiunea firii de caracteristicile crescute din patimi.<sup>298</sup> A unit apoi pământul, înlăturând deosebirea dintre paradisul sensibil și pământul pe care-l locuim.<sup>299</sup> A unit de asemenea pământul cu cerul, arătând astfel firea lucrurilor sensibile ca una singură ce gravitează spre ea însăși. A unit iarăși cele sensibile cu cele inteligibile, dovedind că și firea celor create este una singură, aflându-se într-o strânsă legătură printr-o oarecare rațiune tainică, în sfârșit a unit într-un mod și după o rațiune mai presus de fire toată firea creată cu Creatorul. Și peste fiecare din aceste uniuni sau unghiuri a zidit turnurile întărite ale dogmelor dumnezeiești, care să le susțină și să le lege strâns (6).*

*298 Τῶν ἐν τοῖς πάθεσιν ἰδιωματῶν. Rațiunea firii umane e aceeași în bărbat și femeie. Dar patimile au greșit pe ea caracteristici deosebite în bărbat și femeie. De aceste caracteristici provenite din patimi curăță Hristos rațiunea firii omenești, arătând-o la fel în bărbat și femeie. Dar această uniformizare se realizează numai în duh, adică numai dacă se copleșește în ei viața trupească - a simțirii - prin duhul care s-a deschis în adâncul lor prin Duhul dumnezeiesc și-a inundat toată existența lor. În duh bărbatul și femeia sunt la fel, numai trupul cu simțirile corespunzătoare îi diferențiază.<sup>485</sup>*

De aceea, cuvântul din Sfânta Scriptură:

*Mat 22:29 Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.<sup>30</sup> Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.*

Înseamnă că și bărbații și femeile (prin înviere) vor primi trupuri duhovnicești, mintea lor ne mai fiind robită de simțire, ci vor fi laudând pe Dumnezeu ca niște îngeri.

Îngerii nu sunt androgini după cum nu sunt nici bărbați, nici femei, fiindcă nu au trupuri, iar din trup și simțire (după cum am văzut mai sus), provine diferența după fire dintre bărbați și femei.

Îngerii sunt minți pure (deci nu apare diferența între ei prin gen), ci se deosebesc (după fire) în Tronuri, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Puteri, Stăpânii, Începătorii, Arhangheli și Îngeri formând ierarhia cerească. Ei se mai împart (după voire) în Îngeri ai lui Dumnezeu și îngeri căzuți, după alegerea lor de a fi uniți sau

<sup>484</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, [†Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN], et alii, *Pidalion, cârma Bisericii Ortodoxe*, Ed. Credința Strămoșească, s.l., <sup>2</sup>2007, verificat după cel de la Sfânta Mănăstire Neamț, 1844, în fotocopie caractere chirilice, după exemplarul Părintelui Cleopa Ilie, p. 299.

<sup>485</sup> Pr. Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, *Filocalia*, Volumul III, Ed. cit., pp. 87, 199.



nu cu voia lui Dumnezeu, după cum și oamenii se împart (după voință) în oamenii lui Dumnezeu și oameni căzuți (tot după cum aleg).

De aici deducem că oamenii (când vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer), nu vor ajunge să fie androgini (fiindcă îngerii nu sunt androgini și neavând trupuri nu se împreunează trupește, ci își transmit unii altora lumina voii lui Dumnezeu). Asemănarea cu îngerii în Împărăția Cerurilor ne arată că oamenii nu se vor mai împreuna trupește, ci în chip spiritual se vor unii în Hristos, transmițându-și unul altuia bogăția acestei uniri depline (personalizate după modul fiecăruia de a o înțelege), având cu toții voia lor unită cu a lui Dumnezeu precum îngerii. Va înceta timpul cu neajunsurile lui și stricăciunea luptătoare a noastră de pe pământ, prin care și soții între ei (chiar dacă se iubesc) au deosebiri de voință care îi duc la tulburare sau măcar la o neplinătate a unirii:

*Zis-a avva Marcu către avva Arsenie: “Pentru ce fugi de noi?” Răspunse bătrânul: “Dumnezeu știe, că vă iubesc pe voi, dar nu pot să fiu și cu oamenii și cu Dumnezeu. Cele de sus, mii și milioane fiind, au numai o voință, oamenii însă, au multe voințe. Deci nu pot să las pe Dumnezeu și să vin întru petrecerea cu oamenii”<sup>486</sup>*

Bărbații vor fi plini de iubire rațională față de Hristos, neostoită, neoprită de nimeni și nimic (precum este simbolizată acum prin dorința bărbătească față de frumusețea trupului femeiesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin sensibilizarea bărbaților față de gingășia femeiască). Femeile vor fi pline de bărbăție înțelegătoare, datorită virtuții odihnite în desăvârșire (precum este simbolizată acum prin dorința femeiască față de puterea trupului bărbătesc – dar în mod cu totul neasemănător și spiritualizat – și prin uimirea femeii față de gândirea bărbătească). Cu toții vor ajunge la vârsta bărbatului desăvârșit (adică a avea mințile lui Hristos și a se identifica după har cu El. Aceasta se va face prin Sfânta Sofia, adică înțelepciunea Dumnezeiască, în care nu mai este nimic despărțitor, nici un interval față de El).

*Efe 4:13 Până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, întru bărbat desăvârșit, la măsura vârstei plinirei lui Hristos.*

*Efe 4:14 Ca să nu mai fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturei, întru amăgitura oamenilor, întru viclesug spre meșteșugirea înșelăciunii;*

Dar aceasta nu se face magic, doar declarativ, prin apartenența formală la Ortodoxie și prin pelerinaje la Prislop, ci prin asceză, adică răstignirea pocăinței:

*Gal 5:24 Iar cari sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și cu poftele.*

*Gal 6:14 Iar mie să nu'mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care mie lumea s'a răstignit, și eu lumii.*

*Gal 2:20 Cu Hristos împreună m'am răstignit; iar viez, nu de acum eu, ci viează întru mine Hristos; iar de viez acum în trup, prin credința Fiului lui Dumnezeu viez, carele m'au iubit și s'au dat pre sine pentru mine.*

Așadar nu iubire mistică prin deducție filozofică, ci mai întâi asceza, prin care se ajunge la ea. Nu înviere androgină, ci răstignire și înviere. Aceasta este antropologia creștinismului, revelată de Hristos Dumnezeu – Omul, deci aceasta este realitatea firii, lupta și finalitatea ei.

Nici un om (cât de filozof), nici o religie (cât de superioară), nu poate aduce ceva mai înalt și mai adânc, care să vindece trecutul și să dea nădejde pentru viitor. Iar dacă aduce orice împotrivă, de fapt derutează, scufundând (pe cei ce nu iau aminte), în amăgire.

\*\*\*

Această pictare a curcubeului nu este întâmplătoare, ea exprimă steinerismul profund al Părintelui Arsenie Boca și credința sfinției sale în reîncarnare.

Iată ce remarcă, în legătură cu acest subiect chiar un steinerian:

---

<sup>486</sup> *Patericul...*, Pentru Avva Arsenie, 13.



Arsenie Boca: reprezentarea iconografică a Învierii

Ioan Buduca

Am fost la biserica din satul Drăgănescu (lângă Mihăilești, județul Giurgiu) anume ca să văd reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca. Văzusem reproduceri fotografice ale acestei opere, dar nu eram lămurit: ce era atât de extraordinar în reprezentarea aceea? Toți comentatorii operei iconografice realizate de Arsenie Boca la Drăgănești remarcău singularitatea acestei icoane.

Acum știu. În reprezentarea iconografică a Arsenie Boca, Învieria nu arată vederii noastre un trup. În limbajul teologic al Sfântului Pavel, nu avem a vedea, aici, trupul cel stricăcios al omului, ci avem a vedea trupul cel nesticăcios. Nu materialitatea unui trup fizic, ci spiritul care a construit prin eoni trupul fizic și următoarele (hiperfizice) ce vor fi să fie până la Învieria cea de obște. Dar cum să reprezinti tu, iconografic, un asemenea trup spiritual, pe care Pavel l-a văzut în drumul Damascului și apoi a fost orb câteva zile din pricina strălucirii sale? Cum să reprezinti o „explozie” de lumini spirituale?

Arsenie Boca a ales „explozia” în ROGVAIV (roșu-ornaj-galben-verde-albastru-indigo-violet) a curcubeului. Curcubeul fusese semnul celui de-al doilea legământ între Dumnezeu și oameni. Primul – fără semn exterior – fusese legământul din Rai (interdicția cu privire la Pomul Cunoașterii Binelui și Răului). Dar ROGVAIV-ul lui Arsenie Boca este totalmente transparentizat: roșu transparent, oranj transparent etc. Și, totuși, „explozia” aceasta de transparențe (de voaluri, dacă vreți) era chemată să reprezinte un trup, un altfel de trup. Cum? Nimeni, înaintea lui Boca, n-a îndrăznit să realizeze o icoană a Învierii în care trupul să fie invizibil. Așadar, model iconografic pentru acest trup invizibil Boca nu avea nici în iconografia bizantină, nici în pictura tradiției catolice. Singurul „model” era înscris în descrierea Sfântului Pavel. Dar descrierea lui Pavel nu era amănunțită. Cum arăta capul? Cum arăta pieptul? Cum arătau membrele? Există un al doilea „model”, dar acesta nu fusese oficializat de biserică la 1968, când pictează Boca. Și nu este nici astăzi. Acest al doilea „model” al trupului nesticăcios al Învierii este descris (dar este descris în așa fel încât nu-l poți vizualiza) în

diverse locuri din opera de 354 de volume (în ediția germană) a antroposofului Rudolf Steiner. Sinteza acelor „locuri” a fost realizată abia în zilele noastre (în 2008, mai exact). Serghei O. Prokofieff, unul dintre cei mai importanți cercetători de azi ai operei lui Steiner, este cel care a reușit această sinteză în volumul *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei* (în românește, la Univers Enciclopedic și Triade, 2011). Arsenie Boca a murit în 1989 și, neștiind limba germană, putem presupune că n-a avut acces la acele „locuri” steineriene. Cum în limba franceză, pe care o cunoștea, până în 1968 nu fusese tradusă ediția integrală a operei steineriene, ne-a mai rămas la îndemână să facem ipoteza că Boca ar fi putut avea acces fragmentar la acest al doilea „model”. Dar această ipoteză ar fi considerată jignitoare de cei care s-au constituit în paznici ai sanctificării lui Boca, pentru că, în viziunea lor teologică, steinerismul apare a fi o rătăcire eretică.

Cert este însă că „modelul” steinerian al Învierii este transpus iconografic, în integralitatea sa, pe peretele dinspre Nord al bisericiței din satul Drăgănescu. Mă grăbesc să pun aici concluzia acestor dileme ce ar rezulta din căutarea unor influențe prin lectură în ceea ce a reprezentat Arsenie Boca acolo, pe acel perete. Chiar dacă ar fi avut acea lectură, vizualizarea, reprezentarea vizualizabilă a Învierii n-are cum să vină de acolo, întrucât în conferințele lui Steiner nimic despre Înviere nu este comunicat în sensul în care ochii de carne ar putea percepe (sau vizualiza). Steiner a pretins (iar ucenicii săi cei mai apropiați au mărturisit că nu era vorba de o vană pretenție) că – în „călătoriile” sale extracorporale – a văzut chipul lui Iisus Hristos. L-a reprezentat, apoi, într-o lucrare monumentală sculptată în lemn, aflată astăzi la Dornach, lângă Basel. Dar n-a susținut niciodată că ar fi văzut el însuși trupul Învierii, deși una dintre cele mai „eretice” afirmații ale sale este aceea că, începând din prima treime a secolului al XX-lea, prezența trupului Învierii în ambianța eterică a Pământului a devenit accesibilă văzului spiritualizat și accesibilă prin inițierea acestui văz într-o clarvedere. Ceea ce înțelegea Steiner prin clarvedere era rezultatul unui proces prin care intuiția noastră intelectuală (aceea prin care înțelegem problemele de geometrie, de pildă) era metamorfozată în intuiție-iubire, iar această intuiție-iubire învață să devină un organ văzător și cognitiv. În concluzie, așadar, iconograful Arsenie Boca ori deținea această intuiție metamorfozată în iubire văzătoare, ori a improvizat reprezentarea Învierii.

Cum improvizația în acest domeniu ar fi fost un păcat împotriva Sfântului Duh (și Boca știa asta mai bine decât o știe intelectul nostru prea puțin îmbisericit), suntem constrânși să acceptăm că iconograful bisericiței din satul Drăgășani a văzut trupul Învierii cu ochii lui. Cu ochii lui sufletești, firește. Ceea ce rămâne să frământăm spiritul nostru este întrebarea următoare: de ce trupul Învierii apare în reprezentarea lui Boca în perfectă corespondență cu descrierea non-vizualizabilă din textele antroposofiei steineriene?

Nu ROGVAIV-ul celor nouă voaluri transparente din reprezentarea lui Boca are a aduce întrebarea de mai sus în sufletele noastre, ci faptul că sunt nouă și că sunt organizate în grupe distincte de câte trei. Exact așa (adică de trei ori câte trei entități distincte) apare trupul Învierii și în descrierea steineriană. Prima grupă de trei entități în descrierea antroposofică a omului este grupul corpurilor fizice: cel propriu-zis fizic (mineral, în fapt), cel eteric (o substanță invizibilă care asigură viața corpului mineral) și cel astral (o substanță care face posibilă mobilitatea sufletească a vieții animale și umane). Al doilea grup de trei entități în viziunea antroposofică asupra omului este grupul celor trei „corpuri” sufletești. Ele se dezvoltă din substanța corpului astral prin continua rafinare a acestei substanțe, care rafinare este coordonată de sus, de la nivelul instanței spirituale pe care antroposofia o numește eu. Partea întrupată a acestei ipostaze spirituale este eul inferior. Partea încă neîntrupată este eul superior (sinele nostru celest sau, cum spune Biblia, chipul și asemănarea logosului în noi). Cele trei „corpuri” sufletești sunt numite în antroposofie în felul acesta: suflet al senzației, suflet al rațiunii și suflet al conștiinței. Ele au o „istorie”. Abia în zilele noastre istorice are a se forma și a se desăvârși sufletul conștiinței, de pildă. Va fi pe deplin format, desăvârșit, abia peste câteva secole (în mileniul al patrulea) și, când va fi în deplina sa eflorescență, sufletul

conștiinței se va manifesta prin facultatea de a simți prin empatie calitatea sau non-calitatea unui alt suflet, așa cum, prin rațiune, putem „simți” calitatea sau non-calitatea unei alte minți.

Așadar, dacă un clarvăzător poate vedea, azi, voalurile unui trup uman viu, ele îi apar ca fiind șase (fizic – eteric – astral – suflet al senzației – suflet al rațiunii – suflet al conștiinței). Ca să vezi toate cele nouă voaluri ale trupului Învierii, trebuie să vezi chiar trupul înviat al lui Iisus Hristos. În viitor (milenii ce nu pot fi numărate în acest fel de timp istoric), prin muncile eului, asistat de sinele nostru celest, vor avea loc și alte rafinări corporale. Substanța astrală va fi spiritualizată. Până acum a fost doar însuflețită. Apoi, substanța eterică va fi spiritualizată. Iar, la urmă, și substanța minerală va fi spiritualizată. Atunci, numărul voalurilor unui trup uman va fi nouă și acel trup va fi asemenea trupului Învierii lui Iisus Hristos – care, din acest punct de vedere, a fost o realizare profetică a ceea ce toate trupurile umane au a realiza în cursul evoluției lor antropogonice.

Trupurile Învierii de obște – precum trupul Învierii lui Iisus Hristos – au a avea nouă voaluri de substanțe distincte (trei de natură fizică, trei de natură sufletească și trei de natură spirituală), fiecare substanță fiind în corespondență directă cu muncile câte uneia din cele nouă ierarhii spirituale.

Rămâne să ne frământăm sufletul și mintea cum și de ce un văzător mistic precum Arsenie Boca și un văzător gnostic („eretic”) precum Rudolf Steiner au putut avea aceeași reprezentare a trupului Învierii.

Misteriul numărătorii. Da, există și un astfel de misteriu în antroposofie. Într-o viziune statică, fără timp, cele nouă voaluri ființiale ale trupului Învierii vor ieși la numărătoare de trei ori trei. Dar, într-o viziune dinamică, evoluționară, apar ca fiind șapte. De unde acest „iluzionism” al numărătorii? Din faptul că substanța fizică astrală și substanța sufletească pe care o numim sufletul senzației este una și aceeași. Altfel spus, ființialmente, aici avem consubstanțialitate. La fel se întâmplă și la trecerea de la sufletul conștiinței la prima „corporalitate” spirituală (astralitate transformată în spirit, ceea ce antroposofia numește sine spirituală): sufletul conștiinței și sinea spirituală sunt consubstanțiale în ființa lor.

Astfel că, în ordinea evoluționară a trupului, avem următoarele șapte voaluri: fizic – eteric – suflet al senzației (astral animat de simțuri) – suflet al rațiunii – sine spirituală (suflet al conștiinței spiritualizat) – spirit al vieții (eteric spiritualizat) – om spirit (fizic spiritualizat).

Iată de ce șaptele ROGVAIV-ului înscris în ființialitatea celor nouă voaluri substanțiale ale trupului din reprezentarea iconografică a Învierii realizată de Arsenie Boca are a uimi chiar și mai mult decât corespondența perfectă dintre grupurile trei ori trei din cele două reprezentări corporale: cea iconografică și cea static-steineriană.

În esență, gnoza steineriană se întemeiază pe o viziune evoluționară a omului, altfel spus, ea crede în reîncarnare și este, din pricina asta, o antropogonie, nu o antropologie. Straniu – sub raport dogmatic – este și faptul că, în reprezentarea Nunții Împărătești, Ioan Botezătorul și Ilie apar unul lângă altul, comeseni alăturați, ca și cum Arsenie Boca ar interpreta reîncarnaționist episodul evanghelic în care Iisus Hristos, la întrebarea ucenicilor despre identitatea lui Ioan, spune că Botezătorul este Ilie. Or, în dogmatica actuală a teologiei oficiale, și în ortodoxie, și în catolicism, doctrina reîncarnării este considerată o culme a rătăcirii în erezie. Dați-mi voie să cred că sanctificarea lui Arsenie Boca, atunci când va fi să fie oficializată sub presiunea deja formidabilă a opiniei populare, are să fie și un prilej pentru o mai dreaptă recunoaștere a caracterului non-eretic al operei steineriene și pentru curajul spiritual de a repune reîncarnaționismul în drepturile sale.<sup>487</sup>

Vedeți ce mare este miza canonizării Părintelui Arsenie Boca? Ea este totuna cu căderea Bisericii Ortodoxe Române în păgânism (asumarea credinței în antroposofie și reîncarnare).

<sup>487</sup> <<http://www.revistaluceafarul.ro/index.html?id=4968&editie=191>>, luni, 14 martie 2016.

## 2. MADONE ANTI MAICA DOMNULUI

### A) MADONA ZAMFIRA



*Iată așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului și ca să ducă mesajele inimilor noastre părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și „să ne fie nouă bine” în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.*

*Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o fițeți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...<sup>488</sup>*

Întrebare: oare unghiile erau date cu roșu, sau ni se pare nouă?

<sup>488</sup> O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

Iată acum mâinile Maicii Domnului:



Și mâinile unei vrăjitoare celebre:



Cu ale cui mâini seamănă mai mult mâinile Maicii Zamfira?



Nu noi am pictat așa, ci Părintele Arsenie Boca, pentru a-și arăta admirația, respectul, iubirea și... preacinstirea față de Maica... Zamfira, dar, poate fără să vrea, și disprețul față de Maica Domnului.

Multă vreme ne-am întrebat dacă și fața din tabloul de mai sus nu a fost cumva și ea a Maicii Zamfira. Nu am reușit să vedem decât două fotografii cu sfinția sa din depărtare, cea în care Părintele Arsenie Boca poartă pantalonii scurți și cea în care se urcă amândoi în autobuz. Astfel că nu ne-am dat seama prea bine de cum arăta la chip.

Însă am avut o bucurie că Părintele Arsenie Boca a pictat pe mama ei, Ecaterina Constantinescu, fiindcă astfel putem întrezări câte ceva. Probabil că Maica Zamfira seamăna cu ea.



Este greu să reconstituim asemănarea, fiindcă trebuie să trecem prin prea multe etape: întinerirea Ecaterinei, clarificarea chipului Maicii Zamfira, observarea asemănărilor și deosebirilor, și compararea cu tablourile pictate de Părintele Arsenie Boca în care acesta vrea să ne convingă că a reprezentat-o pe Maica Domnului. Ca și în cazul reprezentărilor hristosului său mincinos, toate seamănă cu o etapă din viața Părintelui Arsenie Boca, dar nu prea seamănă între ele. Tot așa, nici în cazul tablourilor în care sfinția sa pretinde că a pictat pe Maica Domnului, nu seamănă la față unul cu altul, par a fi persoane diferite, deși pot fi și etape din viața aceleiași persoane. Necunoscând, ca în cazul Părintelui Arsenie Boca, succesiunea fizionomiei Maicii Zamfira, nu putem să ne exprimăm cu certitudine.

Însă este clar că avem totuși o oarecare asemănare, în trei din tablourile cu madona ale Părintelui Arsenie Boca (din care cel din centru, cel mai apropiat ca asemănare și poziționare cu imaginea Ecaterinei, este tocmai cel de care zicea Părintele Arsenie Boca că poartă pictate mâinile Maicii Zamfira, în locul mâinilor Maicii Domnului):



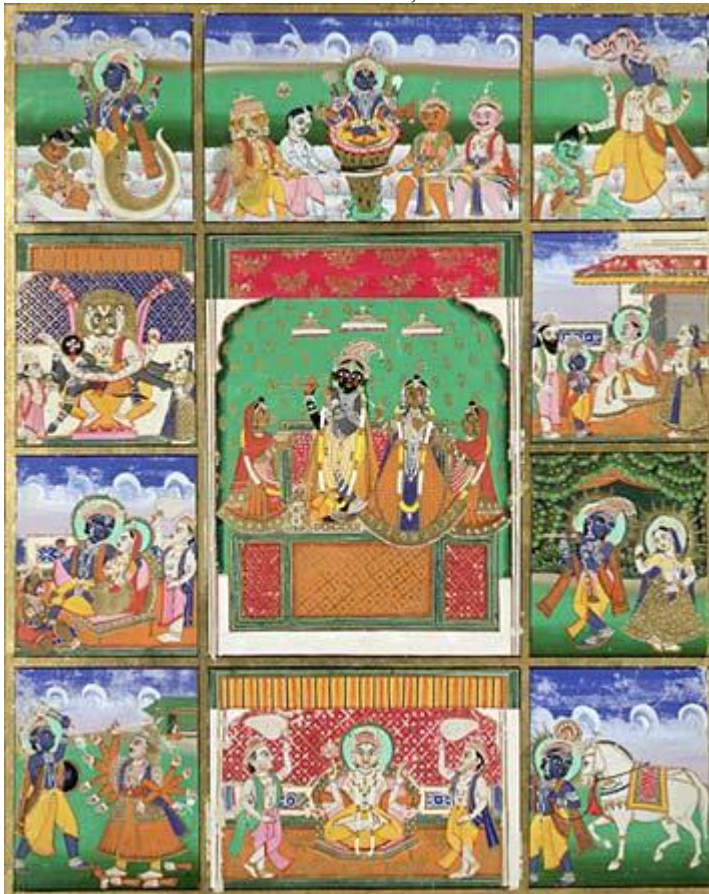
Chiar dacă tablourile din stânga reprezintă o persoană tânără, fără riduri, cu aripile nazale mai înguste și ochii negri (albaștri), totuși are aceeași bărbie dreaptă ca Ecaterina, nasul drept, sprâncenele drepte, plecând la aceeași distanță de nas. Mai în dreapta Maica Zamfira se află sora sfinției sale (preoteasa Ligia Bunescu), care după cum vedem, o ducea ceva mai rău ca preacuvioșia sa, fiind mai puțin durdulie, mai trasă la față, mai încercănată și puțin cam tristă. Probabil că avea mai multe greutateți, suferințe și griji, datorită responsabilităților mai mari.

Interesant la Părintele Arsenie Boca este că persoane diferite seamănă între ele și în general cu sfinția sa, în schimb reprezentările aceleiași persoane nu seamănă una cu alta. Cu totul diferit este în cazul Sfințelor Icoane. Acolo fiecare persoană este identificabilă prin trăsăturile ei specifice, diferite de ale celorlalte persoane, dar care se păstrează la toți iconografi, indiferent de stil și perioada pictării lor. Astfel că, dacă se șterge numele, poți recunoaște Sfântul reprezentat după chipul și celelalte trăsături caracteristice. Deoarece Părintele Arsenie Boca nu a studiat Erminia Bizantină și modelele Sfințelor Icoane Ortodoxe (care eliberează mintea prin smerita urmare a realității consemnată de Sfânta Predanie, lăsând originalitatea să lucreze în sensul intensificării dragostei față de persoana pictată și măiestria delicateții surprinderii asemănării ei), nu a sesizat aceste lucruri de mare profunzime teologică. Preacuvioșia sa a aplicat cele învățate la Belle Arte (care robesc mintea în libertinajul propriei imaginații și păreri, risipindu-se în tot felul de căutări de modalități originale de a rezolva probleme teologice și a căuta modele omenești cât mai apropiate de propria fantezie în legătură cu personajele pictate). Astfel că toate figurile din tablourile Părintelui Arsenie Boca și seamănă unele cu altele, parcă ar fi fotocopii ale autoportretului său, deci este greu de făcut o analiză precisă. Nu știm dacă această asemănare nu a influențat și deformarea trăsăturilor Ecaterinei și Ligiei. Însă întrebarea rămâne pusă și așteptăm precizări. Dacă nu... vom afla la Judecata de Apoi.

Iată cum toate persoanele seamănă între ele, doar atitudinile lumești parcă diferă în teatralitatea lor (dracii nu se pot abține să nu facă circ), când le pictează Părintele Arsenie Boca, care nu înțelegea taina unicității persoanei care se exprimă prin față. Aceasta provine din credința sfinției sale în metempsihoză [că persoanele (chiar și cele îngerești) pot să treacă prin mai multe trupuri, dar să rămână aceleași], sau este expresie a altei credințe hinduse, cea a avatarului:



În religia hindusă, avatarul este o manifestare trupească (încarnare) a unei ființe divine în formă de om sau animal. Iată cei zece avatari ai lui Vishnu: (în sens orar, din stânga-sus) Matsya, Kurma, Varaha, Narasimha, Vamana, Parshurama, Rama, Krishna, Buddha și Kalki. În centru, Krishna:



Interesant este că Părintele Arsenie Boca, datorită credinței că îngerii se pot întrupa în oameni (iar îngerii seamănă între ei), arată aceeași asemănare în mai mulți oameni contemporani, aflați unul lângă altul. Dar aceasta ne deslușește, încă odată, că vedeniile după care a pictat, erau diavolești, dracii luând chipuri asemănătoare, fiind îngeri căzuți și având lucrări similare de amăgire chiar și în cazul nefericit al Părintelui Arsenie Boca, Dumnezeu lăsând așa, ca doar, doar s-ar dezmetici și sfinția sa pe cale rațională.

În schimb, când e vorba de aceeași persoană, ipostazele sale parcă surprind alte figuri, cu alte asemănări, aparținând unor oameni diferiți. Este fie vorba de autoportretul Părintelui Arsenie Boca, pentru diferitele etape ale vieții lui, fie ceva mai sinistru. Sunt oameni care au înăuntru mai multe persoane. În psihiatrie această manifestare se numește schizofrenie. În viața duhovnicească se numește îndrăcire. Citim în Sfânta Evanghelie că au fost oameni ce nu au avut numai un drac, ci o legiune de demoni. Dracii, deși pictați la fel, pentru a li se arăta apartenența de firea îngerească, și asemănarea în ură și răutate, totuși sunt și ei



persoane, chiar dacă se preschimbă din ce în ce mai mult în indivizi (indivizii sunt unități ale speciilor, lipsiți de personalitate. În această stare te aduc patimile care zdrobesc libertatea unicității și omogenizează distincțiile la starea de dobitoacie. Dobitoacele nu sunt persoane non-umane, cum sugerează propovăduitorii pervertirii minții și inversării firii. Ele sunt indivizi. Dracii, dar și oamenii pătimiși se depersonalizează uniformizându-se prin separarea de Sfânta Treime, căzând în picaj spre nimic. A prefăce persoanele în indivizi este și scopul, și ținta hinduismului, care consideră nimicul ca dumnezeul lor mincinos. Dracii vor prin acele tehnici de yoga sau do, să depersonalizeze cât mai mult pe om, să-l lase fără de minte, pentru a se unii cu ei și a-l face asemenea lor, topit în ură. Numai iubirea distinge și apreciază ca pe o taină diferențele celuilalt, îmbogățindu-se în el. Ura vrea ca să forțeze voia tuturor a se supune voii, deci persoanei care urăște. Totuși chipul, cât de mult stâlcit, rămâne chip, astfel că totuși, și demonii, și pătimișii depersonalizați rămân persoane).

Când duhurile necurate intră în biata victimă în pâlcuri, își exprimă fiecare din membrii aceluiași pâlci personalitatea lui. Dar nu numai atât, un singur diavol nu poate fi statornic în nălucirea pe care o face, cum nu a fost statornic nici în slujirea lui Dumnezeu, astfel că înfățișarea pe care o abordează se schimbă uneori de la o clipă la alta, cu atât mai mult în vedenii diferite. A picta o Persoană Sfântă cu înfățișări diferite este tot una cu a o acuza de îndrăcire sau că a suferit operații estetice de schimbare a fizionomiei. În realitate, însă, având în vedere că Părintele Arsenie Boca tot ce a pictat a fost o reproducere a vedeniilor, după cum susține chiar sfinția sa, și aici găsim dovedită apartenența diavolească a arătărilor care le-a pățit. Dracii chiar dacă jucau rolul sfinților și al sfințelor, nu puteau apărea niciodată la fel, ci schimbat, după cum le îngăduia Dumnezeu, ca dacă Părintele Arsenie Boca s-ar fi smerit și ar fi cercetat scrierile Sfinților Părinți despre vedenii, să vadă că aceasta este una din caracteristicile demonilor (schimbarea nălucirilor), iar dacă din prea multă rătăcire a trufiei, sfinția sa nu ar fi cercetat, nu s-ar fi trezit, măcar noi ceilalți să ne dăm seama și să ne ferim de modelul păgubos al preacuvioșiei sale, să scăpăm de ispita de a-l canoniza



Cele de mai sus nu seamănă între ele, dar nici cu primul tablou (în care Părintele Arsenie Boca zicea că a pictat pe Maica Domnului cu mâinile Zamfirei), nici cu Ecaterina, nici cu Ligia, dar pe Maica Zamfira nu o știm după chip. Poate vreo uceniță de la Prislop, dacă s-ar converti de la arsenism la Ortodoxie să ne spună cu care din fețele de mai sus, seamăna Maica Zamfira, sau măcar să ne aducă o fotografie cu sfinția sa, în care să-i observăm trăsăturile feței, deoarece pe internet nu prea se găsesc.

Se observă că nu numai femeile sunt diferite, dar și pruncii, aflați la aceeași vârstă, sunt diferiți. Scuză că s-ar fi schimbat fața prin trecerea vârstei nu poate fi, așadar, valabilă. Pur și simplu sunt pictați alți oameni, ca fiind aceeași Maică a Domnului și Același Hristos. Dar Ei au fost cele mai statornice persoane, neavând nici un diavol loc în Ei, fiindcă i-au ars. Nu au fost nici năluciri schimbătoare. De ce Părintele Arsenie Boca pictează hulind și surpându-ne credința în realitatea lor, relativizându-le înfățișarea, făcând-o schimbătoare, ca și cum nu ar fi existat sau ar fi fost cu fețe schimbătoare, lăsând astfel să se înțeleagă că sunt invenții omenești imaginate de fiecare om, după cum îl taie capul?

Persoanele reprezentate nu numai că nu sunt Hristos și/sau Maica Domnului, dar sunt niște kitsch-uri cu breton sau cărare pe mijloc, ori cu părul aranjat pe sub batic (deoarece dimensiunile capului acoperit sunt diferit proporționate, în funcție de tablou, ba mai umflat, ba mai subțiat). Picturile sfinției sale sunt lipsite atât de seriozitate, cât și de originalitate fiindcă se încadrează în stilul apusean cupidonofil, doar că și mai lipsite de bun gust artistic.



În Sfintele Icoane Ortodoxe, însă, fiindcă ele propovăduiesc adevărul neschimbător, indiferent de stil, tehnică și neam, este pictată întotdeauna aceeași persoană. Adică fie Maica Domnului, fie Hristos, toate seamănă la față între ele, incredințându-ne că a existat în mod real un singur model, unic cu adevărat, și tocmai acesta a fost pictat și transmis prin Sfânta Tradiție. Însă, nici una din Sfintele Icoane Ortodoxe nu seamănă cu nici una din femeile/vedeniile luate ca model de Părintele Arsenie Boca în locul Ei.

Am selecționat mai jos Sfintele Icoane Ortodoxe, cât mai diferite, tocmai pentru a vedea în diferențe asemănarea (provenită din faptul că au fost pictate aceleași Persoane: Domnul și Maica Lui).



Punând laolaltă Sfintele Icoane cu tablourile religioase în general și cu cele pictate de Părintele Arsenie Boca în special, dacă suntem raționali și credem în bunătatea lui Dumnezeu nu putem trage decât două concluzii contradictorii:

1. Ori Sfânta Biserică nu este insuflată de Duhul Adevărului și a greșit în toate Sfintele Ei Icoane fiindcă nu acestea nu seamănă cu vedeniile Părintelui Arsenie Boca (lucru pe care noi nu îl credem). Dar în acest caz și vedeniile Părintelui Arsenie Boca au greșit toate, mai puțin una din ele în care i s-a arătat adevărul (dar nu se știe care).

Acest lucru, însă, nu-l face Dumnezeu fiindcă El nu ne lasă în ceață într-o problemă atât de importantă: cum arăta Hristos și Maica Sa. Căci El *1Ti 2:4* *voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.* *5 Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus.* Cine este, însă, adevăratul Hristos unic, dacă nu a putut fi pictat la fel în toate icoanele? Trebuie să-L știm cum arată, ca să ne închinăm Lui. Dacă ne închinăm la icoana altuia, cinstea merge la acela și adorăm un hristos mincinos. Este neapărată nevoie a cunoaște cum arăta în realitate Hristos pentru a-L picta și, astfel, prin cinstirea Sfintelor Lui Icoane să-L adorăm chiar pe El, pe Cel adevărat, nu pe un altul, deoarece cinstea Icoanelor merge la cel închipuit pe ele. Sfânta Lumină de la Ierusalim se coboară numai la Ortodocși, nu pentru meritele noastre, ci pentru a confirma că la noi (inclusiv în Sfintele Icoane) se află Adevărul. Un adevărat Ortodox, așadar, va respinge această primă concluzie.

2. Ori, cum și este cu adevărat, toate vedeniile pe care le-a avut Părintele Arsenie Boca au fost de la draci (fiindcă nici unul din tablourile pictate după ele nu seamănă cu Sfintele Icoane în care au fost reprezentați Hristos și Maica Domnului - exact așa cum au fost Ei în realitate, doar că au fost surprinse trăsăturile

teologice ale trupului duhovnicesc). Asta înseamnă că pictura de la Drăgănescu pregătește în țara noastră terenul lui antihrist, relativizând chipul Mântuitorului și obișnuindu-ne să ne închinăm altuia cu închinarea ce se cuvine doar lui Hristos.

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

*Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi [adică cei care au fost pictați în tablou, prin redarea trăsăturilor feței lor – n.n.] . Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]*

*Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceluia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...] Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.<sup>489</sup>*

Să aplicăm acum acest canon, în cazul așezământului de la Drăgănescu. Suntem datori să respectăm ierarhia închinării Sfințelor Icoane în ordinea importanței persoanelor pictate ele, datorită cinstei diferite atribuită ierarhic persoanelor cinstite. Cunoaștem și taina sfințeniei Icoanelor prin care se cinstesc tocmai cei reprezentați pe ele. Cei reprezentați pe ele sunt cei ale căror trăsături s-au pictat, cu alte cuvinte icoana îl reprezintă pe omul cu care seamănă. Pe ea este pictată persoana al cărui chip s-a pictat.

Dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, pictat de el însuși ca și cum ar fi Hristos, deoarece Hristos se adoră fiind Dumnezeu, atunci (poate fără să vrem) îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca, întocmai ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de el însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare (sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul), atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântului Ierarh (sau Înainte-mergătorului) o trimitem tot la Părintele Arsenie Boca. Sau, mai grav, îl adorăm mai mult decât pe Hristos (deși mai mult ca adorarea nu există, ea este cultul latreutic, total adus numai lui Dumnezeu), fiindcă Hristos este Unul din Sfânta Treime și S-a întrupat din pururea fecioara Maria, având un singur trup, cu o singură față, arătând într-un singur fel, dar tablourile de la Drăgănescu ne sugerează că duhul Părintelui Arsenie Boca s-a întrupat ba în Hristos, ba în Sfântul Ioan Botezătorul, ba în Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, deci ar fi un dumnezeu mai mare ca Hristos, care are mai multe avataruri, printre care și Hristos. Ce hulă îngrozitoare, să nu fie în veac!

Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira (părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinuciderea), o preacinstim pe Maica Zamfira, fiind înșelați de autor, ca și cum ea ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

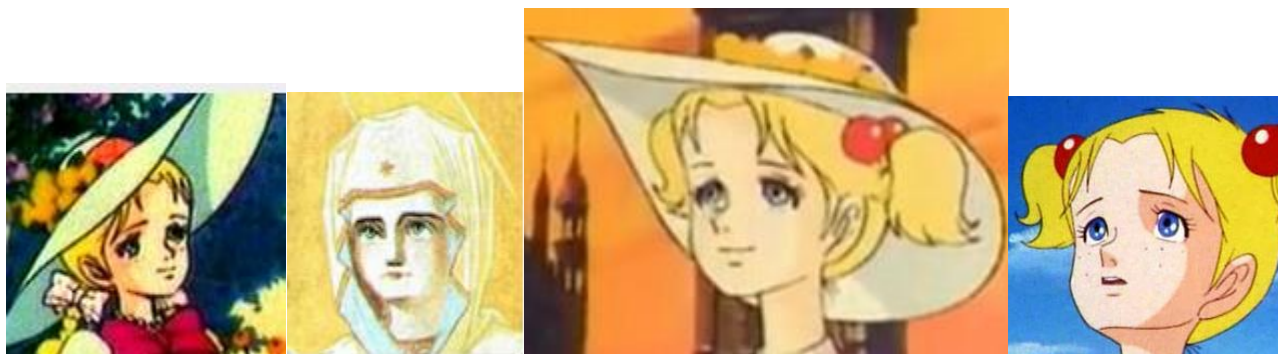
Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh, în trăire, în simțire, hipnotizându-i cu această rătăcire de mari proporții... (poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor).

Vina lor, prin care pățimesc aceasta, este că nu s-au smerit, ci s-au luat după mass-media și zvonuri. Nu au avut sărmanii ascultarea de a se lăsa sub ocrotirea, cugetarea și discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizarea celor de la Prislop și necercetând Sfânta Tradiție.

Neascultarea minții pripite duce la rezultate de acest fel, ba, în final, chiar și la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință, pentru a se birui uriașul ce omoară sufletul: neștiința.

<sup>489</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

## B) MADONA DESEN ANIMAT JAPONEZ



Sandy Bell e drăgălașă, dar ce hulă cumplită să o pictezi pe Maica Domnului în același duh lumesc cu ea. Naivitatea, inocența nu exprimă realitatea profundă a Împărătesei care pe toate le știe și le biruie, fiind înfricoșătoare dracilor și umitoare minților îngerești, încă de la zămislirea Ei:

*1Co 14:20 Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.*

## C) MADONA NEAGRĂ

***Părintele Arsenie i-a spus cândva Maicii Pahomia — care acum are vreo optzeci și șapte de ani - că, atunci când era în chilia lui din Sfântul Munte, i s-a arătat Preacurata, îmbrăcată în negru, strălucind de har, asigurându-l că îl va urma în Grădina ei din România, arătându-i munții Făgărașului<sup>490</sup>.***

De ce tocmai în negru? ne-a miluit Dumnezeu ca să depistăm cine era arătarea ce se dădea drept Maica Domnului.

8, „Maica Domnului“ în vedeniile unei tinere

*Doi ani mai târziu, ziarele Atenei se ocupau cu alte vedenii care apăreau unei tinere din regiunea Navpactia. Aceasta vedea, se zice, pe Maica Domnului și primea diferite porunci, de pildă, să predice lumii să se pocăiască etc., etc.*

*Într-o duminică, în Agrinio, înainte de a merge la amvon să predic, primarul mi-a adus o epistolă semnată de preot, profesor și primar, ca să o citesc mulțimii din biserică, prin poruncă de la Maica Domnului cea care s-a arătat în vedeniile tinerei fete. Am refuzat să o citesc și le-am spus, firește, cele cuvenite,.*

*Peste câteva luni a venit la spovedit, printre alții, însăși tânăra aceea și s-a spovedit. într-adevăr, era o fată foarte modestă și virtuoașă.*

*La urmă, după Spovedanie, când era să plece, mi-a spus:*

- *Eu, părinte, o văd pe Maica Domnului.*
- *A! Tu ești aceea? Cum o vezi? am întrebat-o.*
- **în chip de femeie îmbrăcată în negru.**
- *Ai văzut-o de multe ori?*
- *De vreo zece ori.*
- *Și ce îți spune?*

*Prima dată era duminică după-amiază și mă aflam în poiană, căutam o oaie care se rătăcise de turmă. Dintr-o dată, Maica Domnului mi-a apărut în față și mi-a zis:*

- *Eu sunt Maica Domnului. Du-te în sat și spune-le sătenilor care lucrează la construirea drumului să înceteze munca, fiindcă azi e duminică.*

- *Și m-am dus, le-am spus și s-au oprit din lucru.*

*Altă dată era Ajunul Crăciunului și mi-a zis:*

<sup>490</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 44.

- Să mergi și să le spui sătenilor că anul acesta, deoarece Crăciunul cade vineri, să nu coacă nimic. Căci nu se cuvine.

Și, într-adevăr, tot satul a postit în ziua de Crăciun.

- Nu vezi, copila mea, i-am spus, că cel care ți se arată e Satana, nu Maica Domnului? Era atât de rea fapta sătenilor care construiau cu dragoste și cu folos drumul acela? Dar Satana nu voia ca ei să facă acea lucrare, ci voia să-i vadă în cafenele, cum joacă cărți, se îmbată și înjură. Pe de altă parte, unde s-a auzit ca creștinii să postească în ziua înveselitoare a Crăciunului? Biserica noastră a stabilit ca în acele 12 zile, începând cu ziua Crăciunului, să mănânce omul orice vrea. înțelegi că e vorba de Satana? Așadar, când o să ți se arate iar, să zici: Ești Satana, și să-ți faci semnul Crucii.

- Dar, părinte, nu îmi spune nimic rău. Îmi spune să ies în fața oamenilor și să le predic să se pocăiască.

- Și tu să zici: Dacă era să predic, m-ar fi făcut Dumnezeu bărbat, preot, predicator, stareț și aș fi învățat carte. De aceea, să te lase în pace și să vină la mine.

Și deoarece era foarte cuminte, a primit povețele mele, s-a liniștit și Satana n-a putut să-i aducă vătămare.

(în aceeași lucrare, p. 60 - 62)<sup>491</sup>

Ce bine ar fi fost să se fi spovedit și Părintele Arsenie Boca la un duhovnic iscusit în amăgiri și apoi să fi făcut și ascultare... poate acum chiar era un model în Sfânta Biserică Ortodoxă.

Teologii întunericii, nesuportând lumina Ei, se arată în negru la oameni, ca să-i înșele că și Ea ar fi avut păcat sau umbră. Ba chiar îndeamnă pe ucenicii lor să O picteze așa, ca să o hulească.



<sup>491</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 294-298.

Hidoase, nu-i așa. Se vede clar ce duhuri le-au inspirat.

### **Maica Domnului Neagra**

*Intre reprezentarile iconografice si statuare ale Maicii Domnului, a aparut in perioada medievala - sau chiar mai devreme - in sanul romano-catolicismului, o serie de exemple in care aceasta este infatisata avand piele de culoare inchisa, uneori neagra. Reprezentarile de acest tip sunt cunoscute sub numele "Madone Negre". [...]*

*In sens precis, numele "Madona Neagra" nu se aplica imaginilor a caror culoare deriva din materialul folosit precum ebonita sau lemnul de culoare inchisa, sau celor inegrite de fumul lumanarilor sau in urma incendiilor chiar daca, in general, acestea sunt explicatiile pentru o mare parte din reprezentarile ce sunt incadrate astazi in acest gen iconografic.*

*In legatura cu aceste reprezentari cercetatorii au incercat sa ofere diverse explicatii. Citind cea mai importanta lucrare de istorie a artei pe aceasta tema Marvin Pope prezinta mai multe ipoteze pentru explicarea Madonelor Negre. El trage concluzia ca e "foarte probabil" sa-si aiba originea in Asia Mica si face paralele semnificative cu Demetra Neagra, Isis si alte zeitati pagane negre. De altfel, istoria timpurie a cinstirii Fecioarei Maria in Africa a anticipat aceste dezvoltari ulterioare.*

*Unii cercetatori au subliniat faptul ca trebuie sa existe un temei scripturistic pentru acest tip de reprezentare. In acest sens, una dintre consecintele cele mai impresionante ale interpretarii mariologice a Vechiului Testament a constituit-o atribuirea imaginilor din Cantarea Cantarilor Fecioarei Maria. "Nigra sum sed formosa [Neagra sunt dar frumoasa]" sunt aproape primele cuvinte ale Miresei din Cantarea Cantarilor.*

*Din aceste cuvinte s-a nascut temeiul biblic pentru multe portrete ale Maicii Domnului care o reprezinta ca Madona Neagra.*

[hule tipice interpretării sectare, ce rup textul de înțelesul lui:

*Cân 1:5 Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon.*

Iată tâlcuirea Sfinților Părinți:

*Trecînd de la cele mai înainte înfățișate, cuvîntul ne duce la tâlcuirea celor spuse de mireasă către fecioare. Acestea sînt : «Neagră sînt și frumoasă, fiice ale Ierusalimului, ca corturile Chedarului, ca covoarele lui Solomon». Bine a început învățătoarea de la descrierea bunătăților, ce trebuie să o facă sufletelor care își încep ucenicia. Căci ele se arată gata, prin cele ce le mărturisesc, să aleagă harul ce curge din sîinii ei cuvîntători, în locul oricărui cuvînt omnesc pe care îl numesc vin, spunîndu-i: «Iubi-vom sîinii tăi mai mult decît vinul, fiindcă te-a iubit Dreptatea». Iar ea sporește uimirea sufletelor ucenice cu privire la minunea petrecută cu sine, ca și mai mult să cunoaștem nemăsurata iubire de oameni a Mirelui, Care prin iubire îmbracă pe cea iubită în frumusețe. Nu vă mirați, zice, că m-a iubit Dreptatea, ci că, fiind neagră din pricina păcatului și unită cu întunericul prin fapte, m-a făcut frumoasă prin iubire, schimbînd frumusețea Sa în urîțenia mea 39.<sup>492</sup>*

Așadar cuvîntul acesta vorbește despre Mireasa Biserică ce îi are în Sine ca negreală pe cei ce au avut păcate, înainte de Sfântul Botez, sau după Sfântul Botez au căzut, însă s-au pocăit, devenind frumoși. Dar Maica Domnului nu a avut păcat personal, ca să fie pictată neagră. În plus, Sfintele Icoane nu mai pictează simbolul ci chiar asemănarea celor reprezentați. Iar Maica Domnului nu a fost negresă, nici îmbrăcată în negru – n.n.]

*Tot Marvin Pope este cel care demonstreaza in mod convingator, cu argumente lingvistice, faptul ca traducerea exacta a versetului este "Neagra sunt si frumoasa", nu "dar frumoasa", cea care s-a pastrat de altfel in Septuaginta: "Melaina eimi kai kale".*

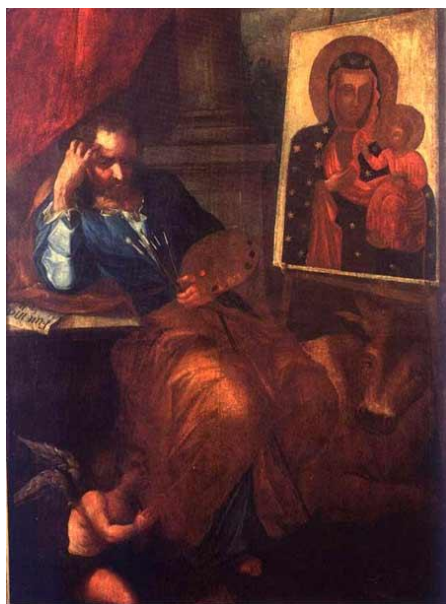
*Denumirea "Madona Neagra" a capatat o semnificatie deosebita cand a fost aplicata cunoscutei icoane a Fecioarei Maria de la Jasna Gora, din orasul polonez Czestochowa, atribuita pictorului de icoane Sfantului Apostol Luca, aceasta fiind imaginea sacra cea mai venerata in Europa Centrala si constituind obiectul unor nenumarate pelerinaje. [aceasta*

<sup>492</sup> Sfântul Grigorie de NYSSA, *Părinți și Scriitori Bisericești*, 29, Ed. Institutului Biblic și De Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1982, p. 129.

face parte din suita de minciuni latine, ca și giulgiul din Torino, ca să atragă pe oameni la ei, similare cu minciunile de la Prislop. Sfântul Apostol Luca nu avea cum să picteze nici hidos, nici persoane diferite, fiindcă a cunoscut-o personal pe Maica Domnului și tocmai aceasta este motivul pentru care noi știm cum a arătat Împărăteasa noastră, păstrând cu aceeași râvnă și sfințenie asemănarea Ei, după cum am păstrat nealterată Sfânta Scriptură:

*Sfantul Ioan Damaschin, mare iubitor si aparator al sfintelor icoane, ne scrie: "Dumnezeiescul Apostol si Evanghelist Luca a zugravit intocmai sfantul si preacinstitul chip al Maicii lui Dumnezeu, Maria, pe care a intalnit-o la Ierusalim, aflandu-se inca in trup si predicand in Sfantul Sion. A pictat-o pe Preacurata Fecioara in culori si in amestec de ceara, pe o bucata de lemn, ca sa ne-o lase amintire si sa ne-o arate asa cum era in realitate, dar vazuta ca intr-o oglinda. Maica Domnului insasi binecuvantand-o, i-a spus: Harul meu va fi cu ea."<sup>493</sup>*

**Dacă doriți să vedeți o icoană pictată de Sfântul Apostol Luca iat-o, se cheamă Odighitria sau povățuitoare și ajutătoare de cale:**



Așadar se vede limpede că nu are nici culorile, nici trăsăturile Madonei negre, nici haine negre în care să fi fost îmbrăcată. Ea a purtat toată viața haine de o singură culoare, lucru care a fost revărsarea în afară a smereniei Sale. Auriul din prima Icoană nu arată auriul veșmântului, ci lumina necreată ce strălucea din Maica Domnului. – n.n.] [...] **Răspândirea acestui tip iconografic în lumea romano-catolică se explică și prin incurajarea în sanul acestei Biserici, în ultimele secole, a fenomenului "aculturatiei", în special aculturatiei liturgice și artistice.** [deci, Părintelui Arsenie Boca contribuie la susținerea practică și ideologică a fenomenului de aculturație – n.n.] **In Biserica Ortodoxa iconografia Maicii Domnului Negre nu este nici măcar amintita în erminiile sau manualele de pictura bisericească.**<sup>494</sup>

Cum spunea un duhovnic înțelept privind la tabloul din stânga: arată ca o țigancă.

<sup>493</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/liturgica/pictura/sfantul-apostol-luca-zugravul-maicii-domnului-119920.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

<sup>494</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/religie/maica-domnului-neagra-l22280.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

După cum pictorul îmbufnat și plictisit, nu are cum să fie Sfântul Apostol Luca, Cupidonul nu are cum să fie un Sfânt Înger, tot așa urâciunea pustiirii îmbufnată numită madona neagră, nu are cum să fie Odighitria pictată de Sfântul Apostol Luca, la însuflarea Sfântului Duh. Tot așa, nici tablourile religioase pictate de Părintele Arsenie Boca, care pot semăna cu oricine (numai cu niște Sfinți nu), nu sunt Sfinte Icoane.

Iată cum o pictează pe Maica Domnului Ortodoxiei, însuflați de Sfântul Duh și urmând Sfânta Tradiție de la Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (vom sublinia și îngroșa ce anume din trăsăturile Maicii Domnului nu a respectat Părintele Arsenie Boca):

2. *Chipul și statura Născătoarei de Dumnezeu*

*Iar prea sfânta de Dumnezeu Născătoare, a fost cu statura mijlocie, deși unii zic că a fost de trei coți. [~ 1,99 m – n.n.] **[Fata nu o avea nici rotundă, nici ascuțită, dar întrucâtva prelungă]; chipul [și era) de culoarea grâului, cu părul [ascuns] gălbui: cu ochii [vioi și curăți] având [în ei] vederi gălbuie [tocmai de culoarea olivelor], cu sprâncenele [încovoiate], lungi [și puțin negre; nasul ceva cam lung], cu nările mijlocii, [iar buzele trandafirii]; cu mâinile lungărete și cu degetele asemenea. [Și, în fine, toată ființa ei era simplă, fără de mândrie sau vreo împodobire omenească, ci] smerită, neprefăcută și fără de prihană, cu îmbrăcăminte cuviincioasă, iubind veșminte numai cu un fel de vopseală, (după cum) omoforul, care se află în biserica ei [ce este în Chalkopatrii] o mărturisește. [Și afară de acestea,... mai presus de toate, era într-înșă multă frumusețe divină].**<sup>495</sup>*

Părintele Arsenie Boca a pictat-o cu fața rombică, dreptunghiulară sau pătrată, cu bărbia retezată, cu chipul albicios sau rozaliu având paloare, părul la vedere în unele tablouri, cu ochii fixiști și visători, cu sprâncene drepte, în unghiuri, negre total, cu nasul retezat, sub formă de paralelipiped dreptunghic, fără rotunjimi, cu nările mici și înfundate în nas, cu buzele drepte, subțiri și strânse, inexpresive, mâinile butucănoase și scurte, degetele asemenea, dar și cocârjate. Ființa ei este compusă, ca al actrițelor profesioniste, jucând variabil rolul mai multor personaje, unele inexpresive și pierdute, altele naive, altele ignorante, altele languroase, altele țărănești, exprimând prefacere și multă împodobire omenească, cu veșminte în mai multe culori, de multe ori neavând simbolul pururea fecioriei (cele trei stele), după modelul aparițiilor demonice apusene. Și în afară de acestea, mai presus de toate, au într-însele urâciunea omenească plină de patimi, ce nu se poate compara cu frumusețea divină a Maicii Domnului, aceste madone având obrăznicia de a juca rolul Ei și, prin aceasta, O hulesc.

<sup>495</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, pp. 147-148.

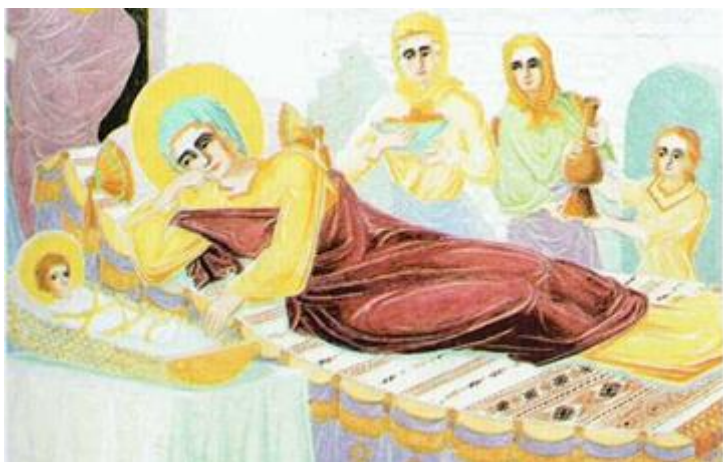




D) MADONA DESPLETITĂ, DAR CU BASMA, CA LA MEDJUGORJE, LOURDES, FATIMA

*Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului<sup>87</sup>. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.<sup>496</sup>*

Deci, după Sfinții Părinți Părintele Arsenie Boca a pictat eretic (până și anti „Sfânta Ana” este pictată ca o gospodină ce tocmai s-a dus la coafor):

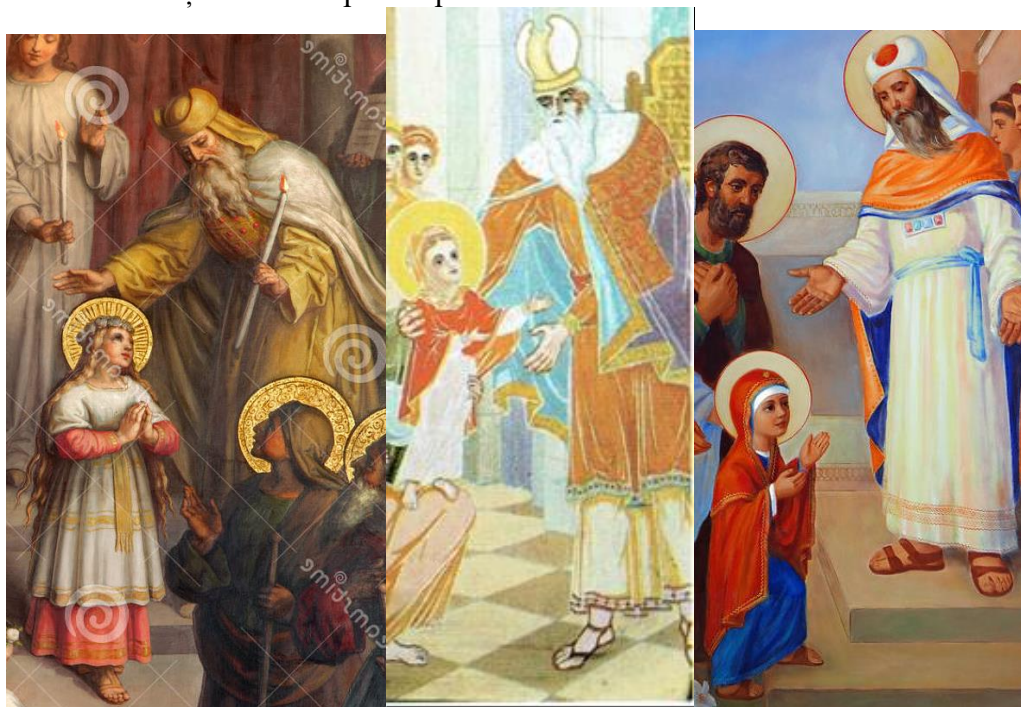


Ortodocșii pictează însă cu sfială și evlavie aceste evenimente Sfinte, respectând Sfânta Tradiție, neîndrăznind a dezveli capul Stăpânei:



<sup>496</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

Părintele Arsenie Boca și în acest aspect copiază rătăcirile latinilor:



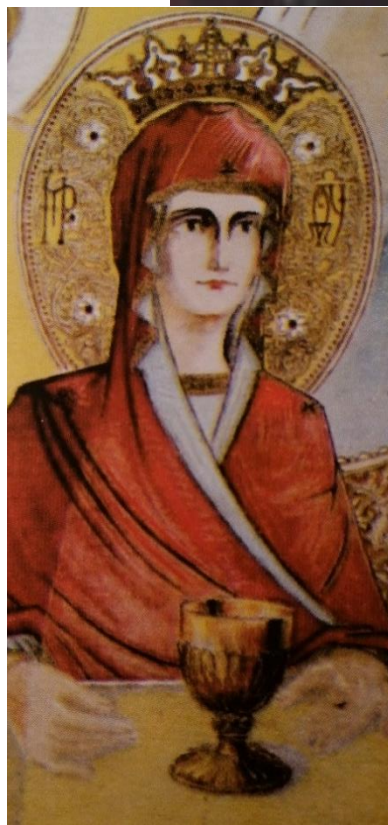
De altfel baticul alb, ochii albaștri, hainele în mai multe culori, prezența unei stele (în loc de trei) sau chiar absența lor, vederea părului madonei sunt lucruri comune și în vedeniile înșelătoare, și în tablourile latine, și în pictura Părintelui Arsenie Boca. De unde se vede că sursa lor este comună.



Vom vedea acum șase imagini de la unele din cele mai mari rătăcirii (cu false minuni, false vindecări, false proorocii, false vedenii), în ordinea aceasta: MEDJUGORJE, LOURDES, Drăgănescu, Drăgănescu, FATIMA, Drăgănescu.

Prima este o apariție demonică a Gospei fotografiată. Vedem că este în stilul stafiilor pictate la Drăgănescu. A doua este apariția madonei ce învață pe latini erezia imaculatei concepții (care a făcut să izvorască

minuni diavolești la Lourdes, pentru a confirma această erezie). Apoi sunt două femei ce au pozat Părintelui Arsenie Boca în locul Maicii Domnului, una primind și corona desprinsă din catolicism (tipică mândriei și dorinței papale de a deveni și împărat pământesc). După ele, este o statuie de la Fatima, un alt loc de arătări drăcești de tip Poltergeist (ca în vedenia treptelor) cu profeții apocaliptice, batjocorind pe Maica Domnului și insinuând că arată ca o fetișcană plutitoare, gură cască, cu emoții siropoase cum sunt și unele fecioare din Sfânta Evanghelie *Mat 25:2 Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. 3 Căci cele fără de minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn.* Iar ultima este o fată năstrușnică ce a pozat drept Sfânta Maria Magdalena, aducând cultul eretic al Sfintei Inimi, lângă capitala României, tocmai la cimitirul de la... Drăgănescu.





Vedeți că până și veșmintele madonei de la Drăgănescu sunt la fel cu cele ale celor pictate de latini? Și culorile lor și modul de a fi purtate... ca la o parte din „călugărițele” din catolicism. Ca atitudine teatrală se potrivește cu ele, având o față nu smerită, ci de „superioară”. „Călugărițele” din catolicismul de azi, însă, mimează veselia pentru a arăta ce fericite sunt.



**Refractare la orice insemna manifestare ortodoxa a credintei – cum ar fi inclusiv inchinarea la moaste – televiziunile noastre (in cazul de fata, Antena 3) nu au nicio problema in a promova fenomene de inselare draceasca cum este vestitul Medjugorje. Din pacate, foarte multi ortodocsi, unii chiar cu „binecuvantarea duhovnicului”, participa la pelerinaje in vestita locatie, de unde se intorc absolut convinsi ca au fost martori la cine stie ce revelatii divine si miraculoase. Exista chiar un site dedicat mesajelor pe care „Gospa” (aparitia de la Medjugorje) le emite inclusiv pentru romani. [...]Alte nenumarate episoade cel putin ciudate au întarit convingerea episcopului Zanic ca aparitiile de la Medjugorie nu au nimic de-a face cu Fecioara Maria. Astfel, unele din declaratiile „Gospei” erau în contradictie flagranta cu dogmele catolice, mergând până la subminarea autoritatii bisericii, în timp ce altele erau de-a dreptul hilare, confirmând parca definitia „Tratatului de Teologie Mistica” din 1923, scris de Parintele Farges, potrivit caruia „în timp ce viziunile divine poarta attributele gravitatii si maiestatii lucrurilor divine, figurile diabolice au ceva nedemn de Dumnezeu, ceva ridicol, extravagant, dezordonat sau irational în ele”. [...]**

**O scurta trecere în revista este edificatoare în acest sens. În cartea parintelui Yanko Bubalo este mentionat ca în 25 iunie, 1981, Mirjana i-a cerut „Fecioarei” un semn... si acele ceasului ei s-au inversat; 27 iunie, 1981 – „vizionarii” au declarat ca „Gospa” a disparut de mai multe ori pentru ca oamenii au calcat pe voalul ei; 2 august, 1981 – cei prezenti au atins unul câte unul „voalul, capul, mâna si hainele aparitiei. La sfârșit Fecioara parea murdara, plina de pete” (p.73-74); toamna lui 1981 – Jakov a întrebat-o pe „Fecioara” daca Dinamo,**

echipa de fotbal din Zagreb, va câștiga titlul de campioana. Aceasta întrebare a fost urmată de hohote de râs din partea celorlalti „vizionari”. O serie de afirmatii facute de „Gospa” se bat cap în cap cu dogma Bisericii Catolice, conform careia mântuirea se obtine numai în cadrul ei, prin credința în Hristos, fiul lui Dumnezeu, și în primatul papal: „**Toate religiile sunt egale în fata lui Dumnezeu**” (Chronological Corpus of Medjugorje, p. 317), „**Dumnezeu conduce toate confesiunile așa cum un rege își conduce supușii, prin intermediul slujitorilor sai**” (Aparitiile de la Medjugorje – Svat Kraljevic, 1984, p. 58), „**Musulmanii și ortodocșii, la fel ca și catolicii, sunt egali în fata Fiului meu și a mea, pentru ca toți sunteți copiii mei**” (Fecioara Maria apare în Iugoslavia – Pr. Marjan Ljubic).

Merita amintite și raspunsurile la întrebările: „**Când primește bebelușul un suflet viu?**” – **Gospa: „La patru luni și jumătate”, și „Sunt adevărate manifestările OZN?”** – **Gospa: „Da”**. [...]

« „**Medjugorje reprezintă planul diavolului pentru cei pioși.**” Nu am fost surprins să aud un preot vorbind despre Medjugorje în acest mod. Dar a fost surprinzător să aud un părinte franciscan vorbind astfel, mai ales la Medjugorje. Acest om era aici de zece ani și în tot acest timp a trecut de la credința că Medjugorje este vizitat de Maica Domnului, la convingerea că este vorba de o înșelătorie demonică. „**Ideea de baza, mi-a spus el arătând spre Biserica Sfântului Iosif, este să iei un oracol uman și să-l promovezi la un rang cvasi-divin, iar apoi să-i excomuniți pe toți cei care nu-l cred. Avem de-a face cu un alt Iisus.**”»

Concluzia preotului franciscan consonează cu cea a teologului catolic Donal Anthony Foley, cercetător al fenomenului Medjugorje: „**Diavolul este dispus să tolereze câteva lucruri bune, atata timp cât spera să realizeze un rău mai mare pe termen lung**”. Cu alte cuvinte, în batalia pentru castigarea sufletelor oamenilor, diavolul își poate permite să piardă câteva batalii dacă acest pret îi va permite să castige în final războiul. **El va produce câteva „fructe” bune... va apela chiar la semne și minuni, miracole și vindecări, va converti și întoarce suflete spre credința în transcendent, cata vreme le va determina să creadă minciuni și să le orbească în privința adevărului.**<sup>497</sup>

Nu este așa că sună cunoscut? Parcă ar fi vorba de Prislop. Doar că acolo... este un pic mai mascat, și mimează... Ortodoxia. Deci este mai grav.

A apărea înșelarea mascată în Ortodoxie (singura credință adevărată), este mai grav decât a apărea în catolicism, credință în Hristos evident denaturată (pe care lumea o confundă azi cu creștinismul și de aceea îl urăște așa de mult). Diferența între gravitatea amăgirii în Ortodoxie față de cea din catolicism, este de o dimensiune de proporții mult mai mari decât diferența între gravitatea rătăcirii în catolicism, față de cea din ateism.

- Pavlișcev era un spirit luminat și un creștin, un adevărat creștin, declară brusc prințul. Cum a putut el să treacă la o credință care nu e creștină?... Catolicismul nu este de fapt o religie creștină! adăugă el deodată, învăluind dintr-o privire scânteietoare întreaga societate.

— Asta-i cam prea mult, murmură „înaltul demnitar” și se uită cu mirare la Ivan Feodorovici.

— Cum vine asta, că religia catolică nu este o credință creștină? se răsuci pe scaun Ivan Petrovici. Atunci ce fel de credință este?

— Și totuși nu este o religie creștină! răspunse emoționat și peste măsură de tăios prințul. Asta în primul rînd, iar în al doilea rînd catolicismul roman e chiar mai rău decât ateismul, iată părerea mea! Da! asta e părerea mea! Ateismul, de fapt, se mărginește la negare, reduce totul la zero, pe cînd catolicismul merge mai departe: predică un Hristos denaturat, un Hristos ponegriț și profanat, un Hristos care este contrariu celui adevărat! Catolicismul îl predică pe Antihrist, vă asigur, v-o jur! E convingerea mea intimă pe care mi-am format-o de ani de zile și care m-a făcut să sufăr cumplit... Catolicismul roman crede că biserica nu poate să trăiască pe pămînt dacă lumea întreagă nu este supusă puterii sale politice și strigă: Non possumus. După mine, catolicismul nici nu este propriu-zis o religie, ci numai continuarea Imperiului roman din Apus, și totul în el, începînd cu credința, e subordonat acestei idei. Papa a pus

<sup>497</sup> <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/10/17/fenomenul-medjugorje-promovat-la-emisiunea-in-premiera-de-la-antena-3-video/>>, joi, 7 ianuarie 2016.

*stăpînire pe pămînt, pe un tron terestru și a luat sabia; de atunci totul merge așa, numai că săbiei i-au mai adăugat minciuna, intriga, falsitatea, fanatismul, superstiția, ticăloșia și crima; și-au bătut joc de sentimentele poporului cele mai sacre, cele mai drepte, cele mai naive, cele mai arzătoare; au vîndut toate și totul numai pentru bani, pentru o josnică stăpînire pămîntească. Și să nu spunem atunci că-i învățătura lui Antihrist? Cum să nu fi dat ea naștere ateismului? Ateismul izvorăște din însăși esența catolicismului roman! Acolo zace de fapt geneza ateismului. Ateismul e chiar în ei, căci puteau ei oare să creadă sieși? Ateismul s-a hrănit din dezgustul pe care-l inspirau. A fost generat de minciuna și de neputința lor spirituală! Ateismul! La noi, credința și-au pierdut-o numai anumite pături, cum foarte bine s-a exprimat mai adineauri Evgheni Pavlovici. și anume cele care și-au pierdut rădăcinile; în schimb acolo, în Europa, chiar la masele cele mai largi ale poporului, credința s-a șubrezit - întîi și întîi din ignoranță și din urzeala de minciuni, iar apoi din fanatism, din ură față de biserică și față de creștinism!<sup>498</sup>*

Să citim acum un cuvînd despre cultul demonic din catolicism, centrat pe organul trupesc al inimii.

***Sărbătoarea Inimii Preasfinte a lui Isus, devoțiunea primei Vineri din lună, așezarea la loc de cinste a icoanei cu Inima Mântuitorului, sunt practici îndrăgite de mulți credincioși și confirmate de autoritatea supremă a Bisericii*** [latine, filopapale – n.n.]; *ele își au originea în viziunile unei călugărițe din congregația vizitandinelor, congregație întemeiată de Sfântul Francisc de Sales și pusă sub semnul Vizitei Maicii Domnului la verișoara sa Elisabeta.*

*Această călugăriță se numea Margareta Maria Alacoque (1647-1690). Pe când se ruga înaintea Preasfântului Sacrament, într-o zi din luna iunie a anului 1675, Mântuitorul Isus i-a apărut cu inima ieșită afară din piept, arzând ca un cuptor încins de flăcări [aici diavolul antihrist sugerează bieteii amăgite că nu numai cei înșelați se înflăcărează trupește la inimă, și li se văd măruntaiele, dar chiar și dumnezeu pătimește această amăgire – n.n.], și i-a spus: Privește la această inimă care a iubit atât de mult pe oameni încât nu a cruțat nimic și s-a jertfit cu totul spre a le dovedi dragostea ce le-o port.*

[iată cum îi scoate ochii cu binefacerile pe care le-a făcut organul său. Dar noi știm că inima omului nu poate face nimic fără Persoană. Persoana este ceea ce se jertfește, iar inima este lucrarea împreună a puterilor sufletești care acționează prin trup, revărsînd în el lucrările minții și reglîndu-l în circulația sîngelui său. Inima nu este autonomă în lucrările sufletești, ci exprimă cu multă acuratețe, sensibilitate și răspuns viu, tot ceea ce face omul cu sufletul (pofta și mânia), cu mintea și mai ales cu voința sa, care este chiar persoana. Inima în sine nu poate face nimic fără Persoană. Așadar, diavolul vrea să anuleze sau măcar să micșoreze dragostea către Hristos prin centrarea atenției asupra unui organ al Său, ca ucenicii acestei vedenii să devină trupești. În felul acesta, chiar și când caută locul inimii lor să se gîndească tot la trup. Iar căutarea locului inimii în mod trupește, după cum ne învață Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov, face parte din marile înșelări care conduc sufletul spre prăpastia pierzării. – n.n.]

***Drept recunoștință, din partea celor mai mulți oameni nu primesc decât nerecunoștința, prin lipsa lor de respect și prin sacrilegiile ce le săvârșesc, prin răceala și disprețul față de prezența mea în taina sfîntă a Euharistiei...*** [Iisus Hristos, după cum ne învață Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, nu face niciodată vreun reproș. Dar iată cum diavolul reproșează abuzînd de numele Lui, că oamenii nu se apropie de mîntuirea magică prin sacramente. Seamănă cu acest curent modern, care răstălmăcește cartea Sfântului Cuvios Nicodim Aghioritul Împărțășirea continuă cu preacuratele lui Hristos Taine, scrisă ca omul să se pregătească neîncetat, cât mai serios prin pocăință pentru Sfînta Împărțășanie, și să nu o neglijeze:

*Ioan 6:53 Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sîngele Lui, nu veți avea viață în voi. 54 Cel ce mîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. 55 Trupul Meu este*

<sup>498</sup> F.M. Dostoievski, *Idiotul*, <<https://gawrylyta.files.wordpress.com/2011/10/feodor-mihailovici-dostoievski-idiotul.pdf>>, vineri, 8 ianuarie 2016.

adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. 56 Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.

**Cei moderni, nedându-și seama ce mare eroare fac, o traduc Deasa impartasire cu preacuratele lui Hristos Taine, ceea ce niciodată vreun Sfânt nu a dorit-o, ci a considerat-o ca o mare primejdie pentru suflet:**

*1Co 11:23 Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine, 24 Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea. 25 Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea. 26 Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. 27 Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. 28 Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. 29 Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. 30 De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit. 31 Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați. 32 Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.*

**Această lucrare amăgitoare, în care se folosește tocmai Sfintele Taine ca mijloc magic și mântuire automată, fără personalizarea propriei lucrări lăuntrice, fără lucrarea minții pentru a-și vedea cumplitele căderi de la înțelesurile mântuitoare, este o contaminare provenită tocmai din catolicismul iezuit și susținută prin această vedenie a Margaretei Alacoque. Ea este similară cu folosirea Sfintelor Taine pentru a face vrăji, lucru practicat și în vechime, dar și acum.**

**Dar mai este o sugestie demonică în această vedenie: și anume că sacramentele papale ar fi valide și mântuitoare – n.n.]**

*Pentru aceasta îți cer ca prima vineri după a opta zi de la sărbătoarea Trupului și Sângelui meu (Joia Verde) să fie dedicată cinstirii Inimii mele, prin primirea Sfintei Împărtășanii și îndeplinirea unui act de reparare a ofenselor aduse onoarei mele,*

**[iată cum susține dracul ideea odioasă a unui dumnezeu jignit în onoare, ca un senior feudal, lucru preluat în protestantism prin ideea dumnezeului mânios – n.n.]**

*adeseori rănită de purtarea nedemnă față de Preasfântul Sacrament al altarului. Îți promit că Inima mea va revărsa din belșug darurile iubirii sale divine asupra tuturor acelor care îmi vor aduce această cinstire,*

**[se observă că nu pomenește nimic despre pocăință, ci doar de un ritual exterior: a lua o doză de sacrament. Nimic despre căutarea adevărului, despre schimbarea minții, despre lupta cu patimile. Doar daruri, rezolvări și ritualuri înfierbântate pentru a duce la înșelare. Se observă și aici o mare asemănare cu lucrarea de la Prislop – n.n.]**

*și vor căuta ca și alții să facă acest lucru.*

**[vedeți? Propaganda fide. Ca și cu pâinile lui Anton. Ca și cu tot felul de talismane. Ca la Prislop (vedeți puțin mai jos) – n.n.]**

*În timpul altor extaze și viziuni, Mântuitorul Isus i-a arătat Margaretei Maria că va acorda haruri mari și celor care vor face actul de reparație*

**[în loc să se schimbe cu seriozitate înlăuntru, să facă acte de reparație în afară– n.n.]**

*și vor primi Sfânta Împărtășanie în prima vineri din fiecare lună, precum și tuturor celor care în diferite feluri vor aduce o cinstire deosebită Inimii Sale Preasfinte.*

*Verset: Isuse cu Inima blândă și smerită,*

*Răspuns: Fă inima noastră asemenea cu Inima ta*

**[ce mândrie. În loc să-și curățe inima de păcate, se înalță cu obrăznicie direct alături de inima Celui fără de păcat. – n.n.]<sup>499</sup>**

<sup>499</sup> <<http://sf-fecioara.ro/inima/index.html>>, vineri, 8 ianuarie 2016



Acest cult este o centrare amăgitoare a minții pe cele dinlăuntrul trupului (pentru a nu lucra cele specifice ei, adică unirea cu Dumnezeu care este nevăzut și netrupesc) pentru a-și continua robia față de simțuri, dându-i o mască vicleană de sfințenie. Același lucru îl fac și hindușii, chiar de la începutul meditațiilor pe care le practică, recomandând ca mintea să fie atentă la cele dinlăuntrul corpului. Această stare de amăgire apare uneori ca ispită și la cei care se nevoiesc, dar sunt în stare de înșelare.

*Fratele Semion era bland, rabdator si ascultator. In manastire era iubit si apreciat pentru munca sa constiincioasa si caracterul sau bun; iar acest lucru ii facea placere. Au inceput sa vina asupra lui ganduri desarte care-i spuneau: „Duci o viata sfanta: te-ai cait, pacatele tale ti-au fost iertate, te rogi neincetat, iti implinesti bine ascultarea“.*

*Rugandu-se mult si din toata inima, gusta uneori o anume pace. Dar atunci gandurile ii spuneau: „Te rogi si poate te vei mantui; dar daca ajungand in rai, si nu gasesti aici nici tata, nici mama, nici pe cei pe care-i iubesti, nu vei avea parte de nici o bucurie acolo“. Aceste ganduri zdruncinau mintea fratelui, si spaima i se furisa in inima; fiind insa lipsit de experienta, nu intelegea ce se intampla cu ei de fapt.*

*Intr-o noapte, chilia sa a fost napadita de o ciudata lumina ce-i strabatea pana si trupul sau intr-atat, incat isi putea vedea maruntaiele. Gandul ii spunea: „Primeste-o, e harul!“ Sufletul sau insa era tulburat si foarte nedumerit. Rugaciunea continua sa lucreze in el, dar duhul zdrobirii se departase de el pana intr-atat, incat in timp ce se ruga a inceput sa rada. Si-a lovit cu putere fruntea cu pumnul, rasul a incetat, dar duhul caintei nu s-a intors, si rugaciunea continua fara zdrobire. A inteles atunci ca era prada unei inselaciuni.*

*Dupa vederea acestei ciudate lumini, demonii au inceput sa i se arate, iar el, naiv cum era, vorbea cu ei ca si cu niste oameni. Putin cate putin asalturile lor s-au intensificat. Uneori ii spuneau: „De acum esti un sfant“. Alteori insa ii ziceau: „Nu te vei mantui“. Intr-o zi, fratele Semion a intrebat un demon: „De ce va contraziceti asa: intr-o zi spuneti ca sunt un sfant, alta data ca nu ma voi mantui?“ Pe un ton batjocoritor, demonul i-a raspuns: „Noi niciodata nu spunem adevarul“.*

*Schimbarea mereu a sugestiilor demonice, care uneori il inaltau trufas pana la „cer“, iar alteori il pravaleau in adancul osandei vesnice intrista sufletul fratelui Simeon, impingandu-l spre deznadejde.<sup>500</sup>*

Se înțelege, încă o dată, și după pictura în care se arată inima așa-zisei Maria Magdalena ca în cultul latin al inimii, că vedeniile Părintelui Arsenie Boca erau puse la cale de marele amăgitor al oamenilor, pentru a-i devia lucrarea de la smerita căutare a înțelepciunii la vechea plăcere trupească și sufletească de sine, prin care omul a vrut să devină dumnezeu fără de Dumnezeu.

Se înțelege și de ce oamenii ce merg la Prislop, sunt îndemnați de alții și de demoni, să facă ritualuri asemănătoare cu talismanurile, sau visul Maicii Domnului (recomandat chiar de Părintele Arsenie Boca), similare cu ritualurile latine.

*Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, [iată o altă dovadă de rătăcire în credință: sfătuia citirea Visului Maicii Domnului, o carte bogomilă, care îndeamnă la râvnă rătăcită care aduce înșelarea existenței automatismului în Mântuire. Fă rețeta X sau Y și precis te mântuiești fără pocăință, ca printr-un talisman. Ne mai mirăm că urma și sfinția sa aceeași cale? – n.n.] să citiți cărțile bisericești? Apoi. dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți!“ (Miloșan Vionela, Recea, 71 ani)<sup>501</sup>*

*Puterea Sfântului Anton de Padova*

*Minunile făcute de Sfântul Anton sunt atât de felurite, încât cu greu se poate hotărî în ce nevoi a ajutat mai mult. El scapă de moarte, ferește de erezii, de nenorociri, de diavol și de ispitele lui, de lepră și de bolile molipsitoare și incurabile; însănătoșește pe toți bolnavii care aleargă la dânsul cu încredere, ajută călătorii pe ape; îi eliberează pe robi, pe prizonieri și pe surghiuniți; află lucrurile pierdute; scapă și ferește de orice soi de primejdii și ajută în orice*

<sup>500</sup> <<http://www.cuvantul-ortodox.ro/2009/09/25/sfantul-siluan-la-muntele-athos-iubirea-rastignita/>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016

<sup>501</sup> Ioan CIȘMILEANU, *Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2004, pp. 5-7, 99.

fel de lipsuri. De aceea, astăzi creștinii așteaptă de la Sfântul Anton orice har; haruri mari și haruri mici: și Sfântul îi mângâie dacă e spre binele lor sufletesc. Prin dânsul așteaptă mai ales: sănătate, pace în familie, căsătorie fericită, serviciu cinstit, mijloc de trai, reușită la învățătură și la examene, noroc în acțiunile lor, ocrotire împotriva dușmanilor, creșterea bună a copiilor, apărarea avutului, scăparea de calomnii, câștig în procese, pâinea cea de toate zilele, ajutor în ocolirea ispitelor, ușurarea sufletelor, și o moarte creștinească.

Dar Sfântul Anton nu e admirat numai în Padova, ci oriunde. Creștinii știu aceasta și, de aceea, aleargă bucușori la bisericile închinat lui, îngenunchează înaintea statuetelor și icoanelor lui, ba mai mult, țin la loc de cinste în casele lor icoana Sfântului, căci știu că a te ruga Sfântului Anton și a fi ascultat e unul și același lucru.<sup>502</sup>

Rugăciunile de nouă marți se datoresc și ele unei minuni. O doamnă din orașul Bologna, născând un copil atât de pocit, încât avea mai mult formă de animal decât de om, a alergat și ea la Sfântul Anton, rugându-l să o ajute în marea ei durere. Într-o noapte, Sfântul i se arătă în vis spunându-i să facă rugăciuni în nouă marți, și copilul se va schimba. A făcut cum i s-a spus, și rugăciunile i-au fost ascultate, căci copilul a început să crească și să-și capete forma omenească. [vedeți că diavolii ce vor să convingă despre sfințenia ereziei catolicismului fac minuni prin reprezentanții ei mai mari chiar decât la mormântul Părintelui Arsenie Boca? – n.n.] [...] Mărite Sfinte Antoane, cu adâncă încredere alerg la tine ca să-mi mijlocești de la Isus, Mântuitorul meu preamilos, darul unei morți bune, iar tu fii lângă mine în ceasul cel din urmă. Ajută-mă și nu trece cu vederea nici intenția pentru care cer mijlocirea ta în aceste nouă marți. Amin.<sup>503</sup>

*Si am fost la mormintul Parintelui. Nu se poate descrie starea care , efectiv, te copleseste.*

*Ca un mic „indrumar”, va trimite Rugaciunea Parintelui Arsenie Boca, catre Sfintul Duh:*

*Litanie catre Duhul Sfant*

*scrisa de parintele Arsenie Boca (1910-1989)*

*Slava Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, precum era la inceput , acum si pururea si in vecii vecilor, amin*

*Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie Duhule Sfinte*

*1. Duhule sfinte -coboara de pe tronul maririi Tale si ridica-Ti un cort in inima slujitorului Tau, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*2. Duhule Sfinte- Care purcezi de laTatal , si de la Fiul , invata-ma sa traiesc permanent in prezenta lui D-zeu, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*3. Duhule Sfinte- Care purcezi de la Tatal si de la Fiul , invata-ma sa traiesc dupa voia Celui prea Inalt, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*4. Duhule Sfinte- Care locuiesti in inima Fiului, invata-ma sa Te cunosc si sa Te iubesc, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*5. Duhule Sfinte -Care Te ingrijesti de Slava Tatalui, invata-ma sa traiesc in daruire fata de D-zeu si in deplina incredere in el, slava tie dumnezeule, duhule sfinte, slava tie*

*6. Duhule Sfinte- simbolizat prin limbile de foc, aprinde si in inima mea focul iubirii Tale, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*7. Duhule Sfinte- Porumbel tainic, invata-ma sa inteleg Sfanta Scriptura, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*8. Duhule Sfinte-Care nu ai nicio infatisare si nici nume, invata-ma sa ma rog bine Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*9. Duhule Sfinte- Care vorbesti prin gura profetilor, invata-ma sa*

<sup>502</sup> <[https://ro.wikipedia.org/wiki/Anton\\_de\\_Padova#Puterea\\_Sf.C3.A2ntului\\_Anton\\_de\\_Padova](https://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_de_Padova#Puterea_Sf.C3.A2ntului_Anton_de_Padova)>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

<sup>503</sup> <<http://www.calvaria.ro/Rugaciuni+in+cinstea+Sfantului+Anton.avs.htm>>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

*traiesc in pacea sufletului si echilibrul spiritului, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*10. Duhule Sfinte- Foc arzator de iubire, invata-ma sa traiesc intelept si rabdator, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*11. Duhule Sfinte- Datatorul tuturor darurilor, invata-ma sa traiesc in smerenie si modestie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*12. Duhule Sfinte- Vistierie abundenta de Har, invata-ma sa inteleg valoarea suferintelor, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*13. Duhule Sfinte- Vistiernic nemarginit de Har, invata-ma sa folosesc corect timpul pretios, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*14. Duhule Sfinte- Vistiernic de Har inepuizabil, fereste-ma de lipsa de iubire si de mandrie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*15. Duhule Sfinte- a Carui bogatie nu o poate aprecia nimeni, invata-ma sa alung imaginile si gandurile inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*16. Duhule Sfinte -Datatorul multor daruri, invata-ma sa evit activitatile si vorbele inutile, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*17. Duhule Sfinte- din a Carui plinatate am luat noi toti, invata-ma sa pot sa tac si sa vorbesc la timpul potrivit , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*18. Duhule Sfinte- Iubire vesnica, invata-ma sa dau celorlalti un exemplu bun, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*19. Duhule Sfinte- Bunatate vesnica, da-mi perseverenta in bine pana la sfarsit Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*20. Duhule Sfinte- Dascal bun, invata-ma sa ma port corect cu oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*21. Duhule Sfinte- Prieten drag al sufletelor, invata-ma sa nu judec pe nimeni si sa nu-mi amintesc raul facut mie, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*22. Duhule Sfinte- Lumina care fericesti sufletele, invata-ma sa vad nevoile altora si sa nu omit faptele bune, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*23. Duhule Sfinte- Lumina vesnica, ajuta-ma sa-mi vad greselile Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*24. Duhule Sfinte- Care infaptuiesti minuni in suflete, condu-ma prin vigilenta la perfectiune , Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*25. Duhule Sfinte- in fata Caruia nimic nu este ascuns, invata-ma sa scap de urmari diabolice, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*26. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul universului, Te rog ajuta-ma sa scap de supunerea fata de trup si de diavol, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*27. Duhule Sfinte- Care cunosti viitorul meu, incredintez ocrotirii Tale familia mea, prietenii si pe toti oamenii, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

*28. Duhule Sfinte- cu ajutorul Tau dumnezeiesc, invata-ma sa traiesc spre Slava si Lauda Lui Dzeu, spre binele sufletelor si bucuria Maicii Domnului, ca sa pot muri ca sluga aleasa, Slava Tie Dumnezeule, Duhule Sfinte, Slava Tie*

**Promisiunile Tatalui nostru Ceresc pentru toti cei care vor spune  
aceasta sfanta litanie, macar de 3 ori pe saptamana:**

**te voi smulge din mana dusmanilor tai voi indeparta obstacolele care te impiedica in  
drumul tau spre perfectiune iti voi mai da un inger, care prin inspiratii te va feri de  
ademenirile pacatului vei persista pe drumul virtutii, iti voi intari credinta, speranta si  
iubirea te voi elibera de grijile materiale, familia ta va trai in pace si iubire reciproca**

**cine doreste sa-si ajute aproapele, va trebui sa recite aceasta litanie sfanta, macar 6 luni  
zilnic. Iti vei recunoaste slabiciunile**

**promisiunile duhului nostru cel sfant:**

**Aceasta sfanta litanie se va raspandi.**

**Cine o va oferi din milostenie mai departe , va avea parte de rugaciunea celorlalti.**

**Harurile obtinute se pot transmite altora, dar acest lucru trebuie spus duhului sfant. Amin<sup>504</sup>**

Se observă cu limpezime că avem de a face cu același duh pietist. Așadar sursa celor două lucrări amăgitoare provine, după Sfânta Evanghelie, de la aceleași duhuri, fiindcă și cei doi amăgiți (Anton de Padova și Arsenie de Prislop) au avut același mod de a se raporta la Dumnezeu:

*Luc 6:43 Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. 44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărăcini și nici nu se culeg struguri din spini. 45 Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.*

*Mat 7:15 Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. 16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? 17 Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele. 18 Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune. 19 Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. 20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște. 21 Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. 22 Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? 23 Și atunci voi mărturisii lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.*

## E) MADONA CU OCHI ALBAȘTRI

Iată cum este descrisă Gospa de la Medjugorje:

*IMAGINEA Reginei Păcii*

Mulți au interogat în diferite moduri vizionarii despre aspectul Sfintei Fecioare, așa cum le-a apărut, în general, în parohia Medjugorje. Fr. Janko Bubalo, autor și membru al provinciei Herțegovina, a fost cel mai de succes în această privință. A urmărit aparițiile Medjugorje de la început. De ani de zile el a venit la Medjugorje pentru a asculta mărturisiri și, astfel, a avut experiențe cu spiritualitatea de la Medjugorje. Un rezultat vizibil al acestor lucrări a fost cartea sa "O mie Întâlniri cu Preasfânta Fecioară Maria la Medjugorje" (1985). Acesta a avut un succes la nivel mondial și a primit un premiu. [...]

Timpu a trecut și încercările de portretizare a Maicii Domnului s-au înmulțit. Multe dintre aceste încercări au fost contrarii. Cu scopul de a le ordona, Fr. Janko, deși în vârstă (născut în 1913), a făcut o altă încercare. El a trimis o foaie de sondaj pentru a interoga vizionarii cu privire la aspectul Sfintei Fecioare. Cei mai mulți dintre vizionari i-au răspuns (Ivan Dragievic, Vicka Ivankovic, Marija Pavlovic Lunetti, Ivanka Ivankovic Elez, și Mirjana Dragicevic Soldo). Ei au mărturisit pe propria răspundere, cu semnături personale la Humac în 1992. Jakov Colo nu a completat foaia de studiu pentru motive justificate, dar el este de acord cu ceea ce au spus ceilalți vizionari și nu a avut nimic special pentru a adăuga.

Va prezentam acum întrebările și rezultatele răspunsurilor:

1. În primul lucru, spune-mi: **cat de inalt este Madonna, pe care le vedeți în mod regulat?**  
**Aproximativ 165 cm - Ca și mine (Vicka). [5 picioare 5 inch] [dar noi știm că are 1,99 m – n.n.]**

2. **Are ea arata destul de "subțire"?**

*Ea arată destul de subțire.*

3. **Despre câte kilograme crezi că are o greutate de?**

*Aproximativ 60 kg (132 de lire sterline).*

4. **Despre câți ani crezi că este?**

**De la 18 la 20 de ani. [dar noi știm că în Împărăția Cerurilor vom avea vârsta bărbatului desăvârșit, ca la 30 de ani – n.n.]**

5. **Atunci când ea este cu Pruncul Isus nu arată mai în vârstă?**

*Ea arată ca de obicei - ea arată la fel.*

6. **Când Maica Domnului este cu tine este că întotdeauna în picioare sau. . .**

*Mereu în picioare.*

7. **Pe ce stă ea în picioare?**

**Pe unele mic nor. [tot așa apare și la Părintele Arsenie Boca – n.n.]**

8. **Ce culoare are acel mic nor?**

*Norul este o culoare albicioasă.*

9. **Ai văzut vreodată o îngenuncheze?**

**Nu! (Vicka, Ivan, Ivanka...) [indiciu pentru lipsa de smerenie a arătării – n.n.]**

10. **Desigur Madonna are, de asemenea, propriul ei față. Cum arată: rotundă sau, mai degrabă lung - oval?**

*E destul de lung - oval - normal.*

11. **Ce culoare are fata ei?**

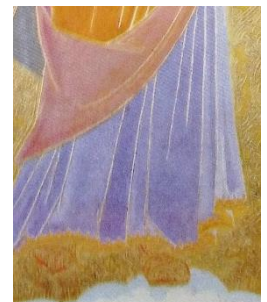
**Normal - mai degrabă ușoare - obrații roz.**

12. **Ce culoare are fruntea ei?**

*Normal - lumina în principal ca fata ei.*

13. **Ce fel de buze are Maicii Domnului are - mai degrabă groase sau subțiri?**

**Normal - frumos - acestea sunt mult mai subțire. [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]**





14. Ce culoare sunt?

*Roșiatică - culoare naturala.*

15. Are Maicii Domnului are riduri cum avem noi, oamenii, de obicei?

*De obicei ea nu - poate un pic, în cazul în care ea zâmbește (Mirjana).*

16. Există un zâmbet plăcut de obicei vizibil pe chipul ei?

*Poate - mai mult ca un blândețe de nedescris - există un zâmbet vizibil ca în cazul în care într-un fel în pielea ei (Vicka).*

17. Care este culoarea ochilor Fecioarei?

**Ochii ei sunt minunate! Clar albastru (toate).** [ca la Părintele Arsenie Boca – n.n.]

18. Sunt destul de mare sau. . . ?

*Mai normal - poate un pic mai mare*

19. Cum sunt genele ei?

*Delicate - normal.*

20. Ce culoare au ele?

*Normal - nici o culoare speciala.*

21. Sunt mai subțiri sau. . . ?

*Obişnuită - normal.*

22. Desigur, Maica Domnului are de asemenea un nas. Cum este: ascuțit sau. . . ?

**Un nas frumos, mic (Mirjana) - normală, armonizarea cu fața (Marija).**

23. Și sprâncenele Fecioarei lui?

**Sprâncenele sunt subțiri - normal - mai mult de o culoare neagră.**

24. Cum este îmbrăcată Madonna ta?

*Ea este îmbrăcată în rochie de o femeie simplă.*

25. Ce culoare are rochia ei?

**Rochia ei este de culoare gri - poate un pic albastrui-gri (Mirjana).**

26. Este rochia trasă în jurul corpului sau nu să cadă liber.

**Cade liber. [unde este așadar brâul Maicii Domnului? – n.n.]**

27. Cât de departe în jos se ajunge rochia ei?

*Tot drumul până la mic nor pe care ea în picioare - se potrivește în nor.*

28. Cât de departe în jurul gâtului?

*În mod normal, - până la începutul gât.*

29. Este o parte a gâtului Fecioarei lui vizibil?

*Gât este vizibil, dar nimic de sânul ei este vizibil.*

30. Cât de departe ajung mânele ei?

*Până la palmele.*

31. Este rochia Fecioarei lui tivită cu ceva?

**Nu, nu cu nimic.**

32. Este ceva tras sau legat în jurul taliei lui Maicii Domnului?

*Nu, nu e nimic.*

33. Pe corpul Madonei pe care le vezi, este feminitatea ei remarcată?

**Bineînțeles că e vizibil!** [Maica Domnului, Care precum Hristos este „Bărbatul desăvârșit”, neavând nici urmă de moliciune în virtute, nu arată în nici o Sfântă Icoană feminitatea trupului Ei. Chiar atunci când alăptează nimeni nu poate cârți că își arată feminitatea. Iar când un diacon s-a îndrăgostit de o Sfântă Icoană a Ei, fața Maicii Domnului a îmbătrânit instantaneu, arătând că Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu prețuiește frumusețea trupescă (lucru specific feminin), ci bărbăția feciorenică și smerită. Ea este de o bună cuviință pe care nimeni nu o poate egala – n.n.]  
*Dar nimic nu special (Vicka).*

34. Mai e ceva pe Maica Domnului în afară de aceasta rochie descrise?



(Marija).



*Ea are un voal pe cap.*

**35. Ce culoare este că vălul?**

*Vălul este o culoare alba.*

**36. pur alb sau. . .?**

**Alb pur. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]**

**37. Cât de mult de ei se referă voalul?**

*Acesta acoperă capul, umerii și corpul complet de pe spatele și din părțile laterale.*

**38. Cât de departe în jos nu-l atinge?**

*Se ajunge până la mic nor, de asemenea, ca rochia ei.*

**39. Cât de departe nu-i acopere în fata?**

*Acesta acoperă de la spate și din părțile laterale.*

**40. Arată voalul mai ferm, mai gros decât rochia Maicii Domnului?**

*Nu, nu - este similar cu rochia.*

**41. Există vreun fel de bijuterii pe ea?**

*Nu există nici un fel de bijuterii.*

**42. Este împodobite cu ceva la capete?**

*Nu cu nimic.*

**43. Are Maica Domnului vreun fel de ornament?**

**Ea are nici un fel. [după cum vedem în Sfintele Icoane are margini aurii, de lumină – n.n.]**

**44. De exemplu, pe cap sau în jurul capului?**

*Da - ea are o coroană de stele de pe cap.*

**45. Există stele întotdeauna în jurul capului?**

*De obicei există - există întotdeauna sunt (Vicka).*

**46. De exemplu, atunci când ea apare cu Isus?**

*E la fel.*

**47. Cât de multe stele sunt acolo?**

*Doisprezece.*

**48. Ce culoare sunt?**

*Culoare de aur - Golden.*

**49. Sunt în nici un fel legate între ele?**

*Acestea sunt conectate cu ceva - pentru ca pot sta în sus (Vicka)*

**50. Este vizibil un pic de păr al Fecioarei?**

**Un pic de păr este vizibil. [ca la madona Părintelui Arsenie Boca – n.n.]**

**51. În cazul în care vrei să-l vezi?**

*Un pic mai sus pe frunte - de sub vălul - de pe partea stângă.*

**52. Ce culoare este?**

*Acesta este negru.*

**53. Este una dintre urechile noastre Lady vreodată vizibile?**

*Nu, niciodată ei sunt vizibile.*

**54. Cum este?**

**Ei bine, vălul acoperă urechile ei. [Maicii Domnului i se văd urechile de o mare delicatețe, arătând ascultarea pe care a făcut-o lui Dumnezeu, auzul tainic pe care îl avea pentru înțelegerea lui Dumnezeu – Cuvântul, dar și pentru a afla noi că este grabnic ascultătoare a rugăciunilor noastre, mai lesne spre a auzi, decât spre a grăi. Însă în vedeniile Părintelui Arsenie Boca nu i se văd, exact cum se petrece în arătările diavolești de la Medjugorje. Este o măsură luată în plus de regizori, ca nu cumva să apară vreo bucată din coarne – n.n.]**





55. *Ce este Maica Domnului, de obicei, se uită la timpul apariția?*

*De obicei, ea se uită la noi - uneori la altceva, la ce ea arată.*

56. *Cum Maicii Domnului deține mâinile de ea?*

*Mâinile ei sunt libere, relaxat, extins.*

57. *Când ține mâinile îndoite?*

*Aproape niciodată - poate uneori la „Glorificat să fi...”*

58. *Face ea vreun gest cu mâinile în timpul aparițiilor?*

*Nu, cu excepția cazului când arata ceva.*

59. *Cu sunt palmele întoarse când mâinile ei sunt întinse?*

*Palmele sunt de obicei ținute relaxat în sus - degetele sunt relaxate în același mod.*

60. *Sunt unghiile ei atunci, de asemenea, vizibile?*

*Acestea sunt parțial vizibile.*

61. *Cum sunt - ce culoare sunt acestea?*

*Culoare naturala - unghiile tăiate curat.*

62. *Ați văzut vreodată picioarele Doamnei noastre?*

*Nu - niciodată - rochia ei le acoperă întotdeauna.*

63. *În cele din urmă, este Sfânta Fecioară într-adevăr frumoasă, așa cum ați spus?*

***Ei bine, într-adevăr nu am spus nimic despre asta - frumusețea ei nu poate fi descrisă - nu este un felul nostru de frumusețe - ci este ceva eteric - ceva cerească - ceva ce vom vedea numai în Paradis - și atunci numai de un anumit grad*** [prima remarcă despre frumusețea Maicii Domnului este potrivită, dar stricată prin adăugarea de eterică, specifică vedeniilor diavolești și picturilor Părintelui Arsenie Boca. Maica Domnului nu este eterică, nu este cerească, este mai presus de cerurile cerurilor, este plină de har. Frumusețea Ei este ceea ce *1Co 2:9* *ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit*. Dar în Sfintele Icoane ea se arată smerită, cum a fost pe pământ, pentru a nu ne speria. În nici un caz ca o eterică, ca să ne speriem ca de o arătare fantomatică”..<sup>505</sup>

Desigur că această descriere nu se potrivește cu înfățișarea Maicii Domnului. Însă cu madona de la Drăgănescu este foarte asemănătoare. Și de aici se vede că sursa vedeniilor ecumeniste era aceeași.

<sup>505</sup> <<http://medjugorje.org/vint1.htm>>, vineri, 8 ianuarie 2016.





Dar mai este ceva interesant. Vizionarii de la Medjugorje s-au învoit între ei să prezinte o imagine identică, deși la început se scapă informația că vedeniile erau variabile, nepunându-se cap la cap. Însă în așezământul de la Drăgănescu, după cum am văzut, chipurile madonelor variază după cum nestatornice au fost și arătările diavolești, având, așadar, un și mai vizibil caracter demonic.

Cu totul altfel stau lucrurile cu mărturiile Ortodocșilor. Ele sunt unite, fiindcă descriu Adevărul, care este doar Unul, scris în Sfânta Scriptură și pictat în Sfintele Icoane.

*Apoi ce fel era cu obiceiul ei cel preasfânt și cu chipul cel trupesc, aceasta se află astfel scris la Epifanie și la Nichifor: "Ea era în tot lucrul cinstită și statornică. **Grăind, foarte puțin și numai ce era de trebuință. Lesnicioasă spre a asculta, grăitoare de bine, dând fiecăruia cinstire; era măsurată la sfat, obișnuia totdeauna a vorbei cuviincios către fiecare om, fără de rîs și fără de tulburare, dar mai ales fără de mînie.***

*Vederea feței ei era ca vederea grăuntelui de grîu; părul, galben; ochii, ascuțiți la vedere; iar luminile erau asemenea cu măslina. Sprîncenele ei erau negre și plecate; nasul, potrivit; buzele, ca floarea trandafirului, pline de cuvinte dulci. Fața, nici rotundă, nici scurtă, ci puțin lungăreață. Mîinile și degetele, lungi. În scurt, era împărtășită de toată măreția; smerită, neprefăcîndu-și fața deloc, și nici o moliciune nu avea cu sine, ci totdeauna umilință aleasă. Hainele care le purta erau proaste, precum le arăta și sfîntul acoperămînt al preasfîntului ei cap. Și ca să spun pe scurt: în toate lucrurile ei era de față mult dar dumnezeiesc. Iar acum, sălășluindu-se în cele cerești și stînd de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu, în ce fel este, să spună gurile îngerilor și a arhanghelilor, cum și duhurile și sufletele dreptilor, care stau înaintea ei. Deci, precum de vederea feței lui Dumnezeu, tot așa și de vederea feței Preacuratei Născătoare de Dumnezeu săturîndu-se, aceștia să grăiască pentru ea după vrednicie. Iar noi slăvim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, să ne închinăm ei cu osîrdie, ca una ce este slăvită și fericită de toate neamurile în veci. Amin".<sup>506</sup>*

<sup>506</sup> <[http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-15-adormirea\\_maicii\\_domnului.html](http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-15-adormirea_maicii_domnului.html)>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

## F) MADONA CE ATACĂ PURUREA FECIORIA MAICII DOMNULUI

*Artistul trateaza tema dupa un canon strict. Pe bratul stang, Fecioara poarta Pruncul. Cu mana dreapta, arata spre El: ea Il infatiseaza oamenilor pe imparatul lumii. Pe maforionul rosu al Mariei se vad trei stele - pe frunte si pe umerii Sai - simboluri ale Pururea Fecioriei: inainte, in timpul si dupa Nastere.<sup>507</sup>*

La Părintele Arsenie Boca, însă nu. Care două dintre cele trei feciorii credea sfinția sa că nu le are Maica Domnului, ne scriind două dintre stele și punându-se astfel în rând cu ereticii protestanți?



<sup>507</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/editoriale/icoanele-maicii-domnului-70208.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

G) ÎN LOC DE BUNA VESTIRE O GROZĂVIE CU MADONE, FANTOME, STAFII ȘI DJINNI



Așa a pictat Părintele Arsenie Boca Buna – Vestire, chiar pe ușile împărătești de la Drăgănescu și Prislop. Probabil că așa s-au arătat dracii în vedeniile lor, fiindcă în Erminie altfel se reprezintă această răscruce a istoriei, cea mai mare minune a tuturor timpurilor, repetată la fiecare Sfântă Liturghie, care este chiar Evanghelia și Prototipul plinirii vremii.

În Sfintele Icoane această minune se reprezintă așa (**subliniem și îngroșăm ce a nu a pictat Părintele Arsenie Boca**):

*I. Buna-Vestire*

*Case, și Prea Sfânta Fecioară stând înaintea unui scaun, cu capul puțin plecat, și cu o mână ținând mătase înfășurată pe un fus, iar mâna dreaptă având-o întinsă către îngerul [Gavriil], care, stând înaintea ei, cu dreapta o binecuvântează, iar cu stânga ține [un toiag sau] un crin. Și deasupra casei [este cerul, și din cer vine jos Sfântul Duh cu o rază peste capul Prea Sfintei Fecioare].<sup>508</sup>*

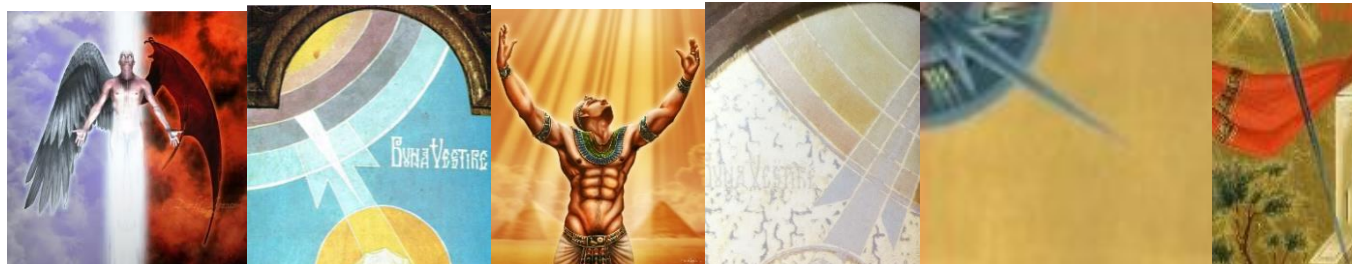
În tablourile Părintelui Arsenie Boca nu avem case, madona stă înapoia unui pupitru (poate pentru dragostea Părintelui Arsenie Boca pentru latini, unde papa este infailibil ex cathedra), având capul în sus, mâna stângă ține un sul (deci nu citea din Sfânta Scriptură, ca să fie justificat pupitru), mâna dreaptă o ține la inimă, ca și cum ar face un gest cavaleresc și i-ar transmite cordialități arătării din față, sau chiar s-ar închina ei (nici măcar nu este mâna în locul unde îl țin isihăștii pentru a fi atenți la rugăciunea lui Iisus. După cum s-a văzut mai sus în Sfintele Icoane mâna dreaptă a ei întinsă către îngerul Gavriil arată că nu primește vestirea fără a o cerceta cu luare aminte, dacă este sau nu după voia lui Dumnezeu, însă în acest tablou mâna dreaptă sugerează că imediat cum o vede o și primește, fără pază, o pune la inimă, după cum a

<sup>508</sup> **DIONISIE** din FURNA, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 101.

făcut și Părintele Arsenie Boca cu vedeniile sfinției sale). Djinn-ul care i s-a arătat madonei nu ține în stânga nici un toiag, nici un crin, ci un filacteriu care arată primele cuvinte ale îngerului, convingându-ne pe noi că imediat cum a auzit salutarea Maica Domnului a și primit vedenia fără a o cerceta. Practic se anulează tocmai dialogul care ne îndeamnă la pază și punerea poruncilor lui Dumnezeu și făgăduințelor față de El, mai presus de vedenii, daruri și minuni: *Luc 1:28 Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. 29 Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?* [deci nu a pus imediat la inimă închinăciunea îngerului. Vedem că îngerul s-a închinat Ei, nu invers. – n.n.] *30 Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. 31 Și iată vei lua în pântec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. 32 Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. 33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. 34 Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?* *35 Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema. 36 Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. 37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. 38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.*

Iar în cer nu este mandorla sau cearcănul luminii necreate ci tot un fel de curcubeu, arătând că nu Sfântul Duh trimite acel fulger dizgrațios ca un avion, ca un retevei sau ca însuși *Luc 10:18 satana ca un fulger căzând din cer.*

*cearcă - lumină imaterială, reprezentată de obicei colorată în gri-albăstrui, cu diminuări de ton în formă de cercuri concentrice; grec. halos, lat. circinus, franceză halo, cerne; 73, 74, 118, 138, 127.<sup>509</sup>*



Se observă că Părintelui Arsenie Boca nu a pictat lumina necreată (dreapta), ci prin pietismul apusean specific sfinției sale, a surprins arătările demonice asemănătoare cu cele care descriu căderea lui Lucifer și pe faraon ca fiind fiul zeului Ra.

Iată cum tâlcuiesc Sfinții Părinți Buna-Vestire:

*Iar fiindcă Evei i-a zis Domnul că în scârbe va naște fii (Facere 3, 16), dezleagă această scârbă bucuria care o aduce Fecioarei îngerul, zicând: „Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită”. Și fiindcă Eva s-a blestemat [de către Dumnezeu], acesteia i se zice „Blagoslovită”.*

***Și cugeta pentru închinare în ce chip ar fi aceasta: oare necuvioasă va fi și curvească, precum de la un bărbat către fecioară? Sau dumnezeiască, fiindcă zice: „Domnul este cu tine”? Și întâi [îngerul] potolește de frică inima ei, ca neturburată fiind, să primească răspunsul cel dumnezeiesc, [se vede limpede și paza Maicii Domnului în fața vedeniei, deși îl cunoștea pe Sfântul Arhanghel Gavriil, care i se arătase de multe ori la Templu în Sfânta Sfintelor. Dar se vede și caracterul vedeniilor dumnezeiești care nu vor să tulbure și să nedumerească precum fac demonii când se arată pentru a te subjuga – n.n.] pentru că nu era cu putință ca, turburată fiind ea, să audă cu osârdie cele ce aveau să se întâmple.***

*Iar aceasta ce a zis: „cu dar dăruită”, ca și cum ar tâlcui-o zice: „ai aflat dar înaintea lui Dumnezeu, că aceasta este a fi «cu dar dăruită», adică a afla dar la Dumnezeu, a plăcea lui Dumnezeu”. Dar aceasta este de obște și la alte femei, pentru că și altele multe au aflat dar la Dumnezeu, însă ceea ce se aduce mai pe urma nu [este de obște], căci zice îngerul:*

<sup>509</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 261

1, 31-33: *Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. (32) Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. (33) Și va împărați peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.*

*„Iată vei lua” acesta este lucrul cel minunat, de care nici o alta între femei nu s-a învrednicit. Iar „în pântece”, a zis ca să arate pe Domnul că din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește.*

*Și cu dreptate s-a numit „Iisus” Cel Care a venit spre mântuirea neamului nostru, căci numele acesta în limba elinească se zice Σωτηρία, adică „mântuire a lui Dumnezeu”. „Iisus” dar Σωτηρ, adică „Mântuitor” se tâlcuiește, pentru că și „Iao” evreiește, „mântuire” se zice.*

*Și zice îngerul: „va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema”. Mare cu adevărat a fost și Ioan, însă nu și Fiu al Celui de Sus. Iar Mântuitorul „mare” este și pentru că învăța ca Unul Care avea putere (Matei 7, 28-29), și pentru săvârșirea preaslăvitelor minuni (Marcu 1, 27). **Și se numește „Fiu al Celui Preaînalt”, omul Care se vede, căci fiindcă unul a fost Ipostasul, cu adevărat Fiu al Celui de Sus a fost omul - Fiul Fecioarei. Că și mai înainte de veci Cuvântul a fost Fiu al Celui de Sus, dar nu era numit, nici era cunoscut. Iar după ce S-a întrupat și S-a arătat cu trup, atunci S-a și numit Fiu al Celui Preaînalt, Cel Care se vedea și minunile săvârșea [vedeți că Mântuitorul nu ia o persoană omenească să se întrupeze cum bârfea Părintele Arsenie Boca? – n.n.]***

[...]

*1,34-35: Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? (35) Și răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt” te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.*

***Nu ca și cum nu ar fi crezut Fecioara, a zis „cum va fi aceasta”, ci ca o înțeleaptă și pricepută, căutând să învețe chipul lucrului, că niciodată nu s-a făcut vreun lucru ca acesta mai înainte, nici după aceea niciodată nu se va mai face.** [această pricepere se arată prin gestul mâinii drepte ridicate, care amână lucrarea grăită de Sfântul Arhanghel Gavriil până la lămurirea că este după voia lui Dumnezeu și nu îi va pierde Fecioria făgăduită Lui. Acest gest este contrazis de punerea mâinii la inimă ca și cum ar primi imediat, fără pază, fără înțelepciune, fără pricepere, tot ce-i oferă vedeniile – n.n.] Din această pricină o și iartă pe ea îngerul și nu o osândește ca pe Zaharia, ci mai vârtos îi tâlcuiește chipul săvârșirii. Pentru că Zaharia cu cuviință se osândește, căci a avut multe pilde, că multe sterpe au născut l'1, iar Fecioara nici o pildă nu a avut.*

*Deci zice îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” -este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) - „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”..<sup>510</sup>*

Tabloul religios al Părintelui Arsenie Boca este evident de aceeași proveniență cu cele similare de la latini. Se observă îngerii căzuți, baticul alb, pupitrul, mâna la piept, pe alocuri fulgere. Doar că tablourile apusene, sunt un strop mai canonic decât cele ale sfinției sale prin prezența crinului, iar cu altă mână mai schițând încă anemic luarea aminte.

<sup>510</sup> Sfântul Teofilact ARHIEPISCOPUL BULGARIEI, *Tâlcuirea Sfintei Evanghelii De La Luca*, Ed. Σοφία - Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2007, pp. 29-33.



Despre djinnii naziști prezentați în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil, vom discuta mai jos, pentru încheiere ar fi bine să observați că atitudinea madonei Părintelui Arsenie Boca este una teatrală, având înfățișarea unei cântărețe, neasemănându-se însă cu Maica Domnului.





2Co 11:14 Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.

Trebuie să se știe că Dumnezeu este neîmpărțită, deoarece este în întregime pretutindeni și nu este împărțită parte cu parte în chipul celor corporale, ci este în întregime în toate și în întregime mai presus de toate. îngerul<sup>101</sup> nu este conținut într-un loc în chip corporal<sup>102</sup> încât să primească chip și să ia formă. Se spune însă<sup>103</sup> că este într-un loc, prin faptul că este prezent în chip spiritual și lucrează potrivit firii lui și nu este în altă parte, ci este circumscris în chip spiritual acolo unde lucrează. **Nu poate să lucreze în același timp în diferite locuri. Numai Dumnezeu poate să lucreze în același timp pretutindeni, îngerul, prin iuteala firii și prin faptul că este gata, adică grabnic de a se muta, lucrează în diferite locuri** [așadar îngerul nu are nevoie să pătrundă într-o cameră ca un fum, sau ca o ceață, sau ca un șarpe ce se târăște lent. El apare instantaneu. Acea coadă de fum/ceață/șarpe prezentă la îngerii căzuți pictați de Părintele Arsenie Boca sunt o dovadă evidentă că i-au apărut în vedenii cei înconjurați de fumuri, de fumul îngrozitor mai iute ca pucioasa din iad, cei care lasă ceață în mintea celor ce-i privesc și cei ce sunt șerpi gândiți – n.n.] . Dumnezeu, însă, pentru că este pretutindeni și mai presus de toate, lucrează simultan în diferite moduri printr-o energie unică și simplă. [...]

CAPITOLUL III Despre îngeri

El este făcătorul și creatorul îngerilor; El i-a adus de la neexistență la existență și i-a zidit după propriul Lui chip, o natură necorporală, un fel de duh și de foc imaterial, după cum spune dumnezeiescul David: „Cel care face pe îngerii Lui duhuri și pe slugile Lui pară de foc”

[deci a picta pe Hristos ca pe un înger este o hulă. El este împărat, iar nu duh slujitor. Iar a-L picta ca pe un duh ce țâșnește dintr-o lampă, care iese dintr-un orificiu, înseamnă a-l acuza că este ca un duh necurat legat într-un loc în aparițiile lui, de către vrăjitori. Dar și a picta pe Sfinții Îngeri în acest fel este o hulă, deoarece ei nu sunt robii răutății ca duhurile necurate, ci slobozi și slujitori ai iubirii – n.n.] 115.

Prin aceste cuvinte arată că ei sunt ușori, arzători, calzi, străbătători, grabnici spre dorul de Dumnezeu și slujirea Lui, îndreptați spre cele de sus și liberi de orice gând material.

Așadar, îngerul este o ființă spirituală, veșnic mișcătoare, liberă, necorporală; slujește lui Dumnezeu și a primit în firea lui nemurirea în har. Care este, însă, natura și definiția ființei lui, numai ziditorul o știe. Se spune că este necorporal și imaterial în raport cu noi, deoarece tot ceea ce se pune în comparație cu Dumnezeu, singurul incomparabil, este grosolan și material. Numai Dumnezeu este în realitate imaterială și necorporală. [așadar nu poți picta nici trupurile duhovnicești ca pe duhuri, nici pe Dumnezeu ca pe îngeri, nici pe îngeri ca pe draci, ci după cum ne învață Erminia în funcție de simbolurile teologice sfinte și de cum s-au arătat omului aceste realități nevăzute cu bună-voința sau îngăduința lui Dumnezeu – n.n.]

Așadar, îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau de a voi, căci tot ceea ce este creat este schimbător.

[...]

Îngerii sunt circumscriși, căci atunci când sunt în cer nu sunt pe pământ și când sunt trimiși de Dumnezeu pe pământ nu rămân și în cer. Nu sunt limitați de pereți, de uși, de incuietori și de peceți, [deci nu au nevoie să se strecoare ca un fum sau un șarpe prin uși. Deci duhurile care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca sub formă de hristos mincinos înviat nu sunt Sfinții Îngeri, ci șerpi gândiți ca fumul de pucioasă ce se strecoară, arătându-se ca luminoși pentru a înșela – n.n.] căci sunt nelimitați. Eu spun nelimitați. Cu toate acestea ei nu apar așa cum sunt celor vrednici, căroră Dumnezeu va voi ca ei să se arate, ci sub o formă oarecare, în așa fel încât să-i poată vedea aceia căroră li se arată [forma aleasă de Dumnezeu ca să ne apară nouă este, după cum am citit și am văzut în Sfintele Icoane, cu picioare vizibile sau ascunse de aripi, în nici un caz prin simbolul cel unduios al Șarpelui celui vechi care ne-a înșelat pe noi de la început – n.n.]. Nelimitat însă,



prin fire și în sensul propriu al cuvântului, este numai cel nezidit, căci toată zidirea este limitată de Dumnezeu, care a zidit-o.

Ei au din afară sfințenia ființei lor, de la Duhul. Au, prin harul dumnezeiesc, darul profeției. Nu au trebuință de căsătorie, căci nu sunt muritori.

Fiind spirite, ei sunt în locuri spirituale. Nu sunt circumscriși în felul celor corporale, natura lor nu are o formă trupească și nici nu au cele trei dimensiuni, ci sunt prezenți în chip spiritual și activează acolo unde li s-ar porunci; cu toate acestea ei nu pot să fie și să activeze simultan în două locuri deosebite.<sup>511</sup>

### A) ÎNGERII DJINNI

Mahomedanii cred că începătorul lor a primit Coranul de la Sfântul Arhanghel Gavriil. Ei îl numesc Jivril. După comportament, însă, prin mânia și gestul de a-l sugruma pe Mahomed pentru a-l sili, și după roadele asatine și preacurvești prin care s-a răspândit așa de mult islamul, el era un arhicon (diavol specializat cu teologia întunericului sau filozof al iadului).

Iată cum îl pictează chiar ei:



Se observă că aripile lui și baza lui sugerează pe Șarpele cel vechi, iar atitudinea lui este războinică, chemând la luptă, nu este plin de blândețe ca un înger ce vrea să aducă pacea, să îndepărteze teama și să transmită blândețea.

Dar aceasta observăm și la îngerii căzuți ai Părintelui Arsenie Boca. În loc de picioare ei au ca rădăcină un izvor, ca dintr-o lampă fermecată frecată, ce se unduește ca un șarpe. Iar fețele lor sunt mânioase, poruncitoare, dorind să înrobească prin hipnoză și frică pe privitor. Bărbiile sunt tăiate, ca la mai toate picturile Părintelui Arsenie Boca, sporind urâțenia lor, fiindcă așa era și sfinția sa. Iar ca să semene mai bine cu el unii au chiar ochi albaștri.



<sup>511</sup> Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*, Ed. cit., pp. 31-38.



E adevărat, însă, că la djinni se vede că sunt răi, pe când îngerul căzut din picturile Părintelui Arsenie Boca vrea să ne convingă că este Sfânt. Numai că nu prea îi iese, dacă luăm aminte.

Arătările diavolești nu se opresc odată cu moartea Părintelui Arsenie Boca. Ele se continuă, în același stil și prin aceleași duhuri, la mormântul de la Prislop, la cei amăgiți de sfinția sa.

Iată două dintre ele, deja celebre, la dreapta lor găsim replici ale lor, cu spectre, arătând că de fapt aceleași duhuri lucrează ca să amăgească pe oameni, în funcție de credința fiecăruia, dându-i explicații fie de sfințenie, fie de groază:



După cum se observă, tot ca un fum apar și sunt transparente ca niște stafii. Desigur că pot fi și producții artistice omenești, ca și tablourile Părintelui Arsenie Boca, dar care transpun în imagine credința și experiențele lor.





## B) ÎNGERII NAZIȘTI

Sunt două indicii care arată aceasta: figura nemilostivă, tăioasă, de biciuri ale lui Dumnezeu și aripile contorsionate, cu aceeași formă și curbură la umeri ca vulturul Wehrmacht. Vedeți că și aici picioarele diavolului din dreapta sunt nevăzute ca la stafii, sau mai bine spus apar din văzduh, de pe la vămi:





ocult,

Iată un serafim cu șase aripi, căruia Părintele Arsenie Boca (de fapt diavolul care l-a amăgit) i-a tăiat două aripi, ca să semene mai bine cu vulturul de sus. În realitate este un serafim căzut la care se vede că și-a pierdut două aripi.

Dar nu numai aspectul acestor arătări căzute este mândros și cum a fost și nazismul, ci încă și armamentul lor este diavolesc.



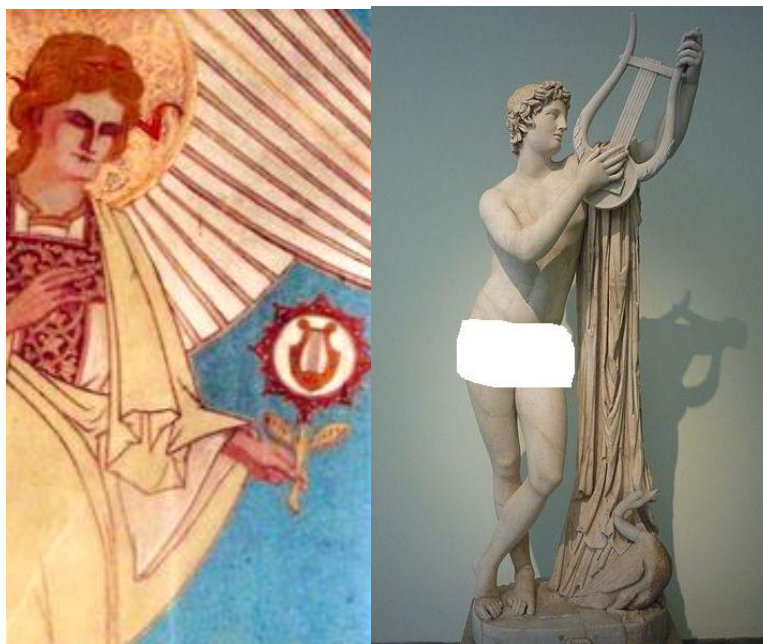
Poate părea o coincidență, dar să vedeți ce are îngerul căzut (pictat în loc de Sfântul Arhanghel Gavriil) pictat pe ripida sa: o liră.

Ne-am gândi că Părintele Arsenie Boca era de formație muzicală și dorea să arate cum laudă cântă îngerii pe Dumnezeu. Dar aceasta nu este canonic, ei pe ripidă au scris Sfânt, Sfânt, Sfânt, sau hrisma. Pentru a înțelege de ce a trecut Părintele Arsenie Boca o liră în mâna îngerului său, să nu uităm că a pictat în urma vedeniilor. Lira este unul din simbolurile preferate ale diavolilor, fiindcă prin melodie vrăjește sirenele atrăgând, iar prin asemănarea cu trishula ucide hipnotizând.

Să studiem acum care zei erau simbolizați de liră:

*Apollo Zeul al muzicii, profețiilor și al săgeților. De asemenea se spune că este zeul luminii și adevărului. Este asociat cu soarele. Se mai face referirea că este cel mai frumos dintre zei. Fiu al lui Zeus. Simbolurile sale sunt arcul, lira și laurul. [...] Hermes*

*Zeul zborului, hoților și comerțului. Mesagerul zeilor. Conducătorul sufletelor morților spre locul lui Hades. Apare în mai multe mituri decât orice alt zeu sau zeiță. Îi place să păcălească și este foarte inventiv. Hermes inventează lira din carapacea unei țestoase. Simbolurile sale sunt caduceul și încălțăminte înaripată. [...] Erato Muza poeziei erotice. Era reprezentată cu o liră în mână, înconjurată de trandafiri și mirt. [...] Polyhymnia Muza imnurilor de slava, reprezentată cu fața ascunsă într-un val, într-o atitudine de reculegere și meditație, cu un manuscris în mână. I se atribuie inventarea lirei. [...] Terpsichore Muza dansului și a cântecului coral, reprezentată cu o liră în mâini.*<sup>512</sup>



Să studiem acum felul în care se pictează Sfintele Icoane ale îngerilor în Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit:

1. *Cum se zugrăvesc cele 9 cete îngerești*

*Cetele sfinților îngeri sunt 9 - după cum zice sfântul Dionisie Areopagitul - și se împart în 3 stări sau orânduiele (fiecare de câte 3 cete).*

*În întâia orânduială sunt: Tronurile (sau Scaunele), care se zugrăvesc ca niște roți de foc, având de jur-împrejur aripi, iar în mijlocul aripilor având ochi; ele se împletesc unele cu altele, închipuindu-se un scaun împărătesc. Heruvimii, numai cu cap și cu două aripi. Iar Serafimii, cu câte șase aripi: cu două aripi își acoperă obrazul, cu alte două picioarele și cu celelalte două zburând, iar în mâini țin ripide, pe care sunt scrise cuvintele: „Sfânt, Sfânt, Sfânt [este Domnul Savaot...].” Așa i-a văzut pe aceștia Proorocul Isaia [oare Părintele Arsenie Boca se considera mai mare decât Sfântul Prooroc Isaia, având mai mult încredere în vedeniile proprii decât în vederea adevărată a Sfintelor Scripturi? – n.n.].*

<sup>512</sup> <[https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista\\_personajelor\\_mitologice\\_elene](https://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_personajelor_mitologice_elene)>, sâmbătă, 9 ianuarie 2016.

În a doua orânduială sunt: Domniile, Puterile și Stăpâniile, care împodobire se mai numesc. Aceștia se zugrăvesc purtând stihare lungi până la glezne și încinși cu orare verzi aurite (uneori pe umeri cu mantii până la genunchi), în mâinile drepte țin toiege de aur. iar în mâinile lor cele stângi o pecete, [rotundă ca un taler], cu Crucea, (adică sigiliul Domnului).

În a treia orânduială sunt: Începătoriile, Arhanghelii și îngerii. Aceștia se zugrăvesc (cu capul gol, cu părul strâns cu o panglică albă legată la ceafă și purtând haine ostășești, încinși cu brâie de aur (și cu mantii pe umeri) și ținând în mâini arcuri și lănci cu topoare și sulite la vârfuri. (îngerii au și chipul unor tineri cu stihare luminoase și lungi).<sup>513</sup>

Se observă, așadar, că se arată oamenilor cu picioare, în veșminte cuviincioase, panglici albe (nu roșii, verzi, lila, cu pietre prețioase), cu ochi căprui nu albaștri, au simboluri ce laudă pe Dumnezeu și creștinismul prin Sfânta Cruce, și nu simboluri păgâne, și au o frumusețe smerită și blândețe duhovnicească, cu aripi și mâini line, ce depășesc prin mobilitate firea și mângâie ochii prin rotunjimi, nu sunt ascuțite și contorsionate ca în pictura de la Drăgănescu. Rar are Sfântul Arhanghel Mihail sabie, și atunci când are este una de fier, nu de foc. Sabie de foc poartă nu Sfântul Arhanghel Mihail, ci un serafim cu șase aripi:

*Fac 3:24 Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.*

7. Izgonirea lui Adam și a Evei din rai<sup>10</sup>.

*Raiul, precum s-a zis mai sus, și Adam și Eva goi. având frunze de smochin înfășurate împrejurul [mijlocului și al] coapselor; 11 fugind, se uită înapoi, iar un Serafim cu șase aripi, ținând în mâini sabie de foc, îi gonește.*<sup>514</sup>



Să recapitulăm: arătări cu ochi verzi și albaștri, bentițe și cununite verzi, pestrițe, albastre, cu buline, în loc de panglici albe, ținută indecentă (nu stihare până la glezne, ci pantaloni și mâneci scurte, ca și Părintele

<sup>513</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 67.

<sup>514</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 68.

Arsenie Boca pe munte). Arătările sunt chiar mutilate, fără trunchi, numai cu bust, sau cu picioarele doar până la gleznă, cu mandibule prea mari sau prea mici și aripi naziste, contorsionate în mod aproape yoghin. Nu seamănă deloc cu Sfinții Îngeri. Se vede că au fost frumoși, dar s-au urâțit. Înțelegem că acestea sunt semnele căderii îngerilor care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca.





---

#### 4. ANTI SFINȚI

---

##### A) PSEUDO MOISE ÎNCORNORAT

---

Așa îl fac latinii, vrând să aibă parte de Renașterea... zeului Pan.



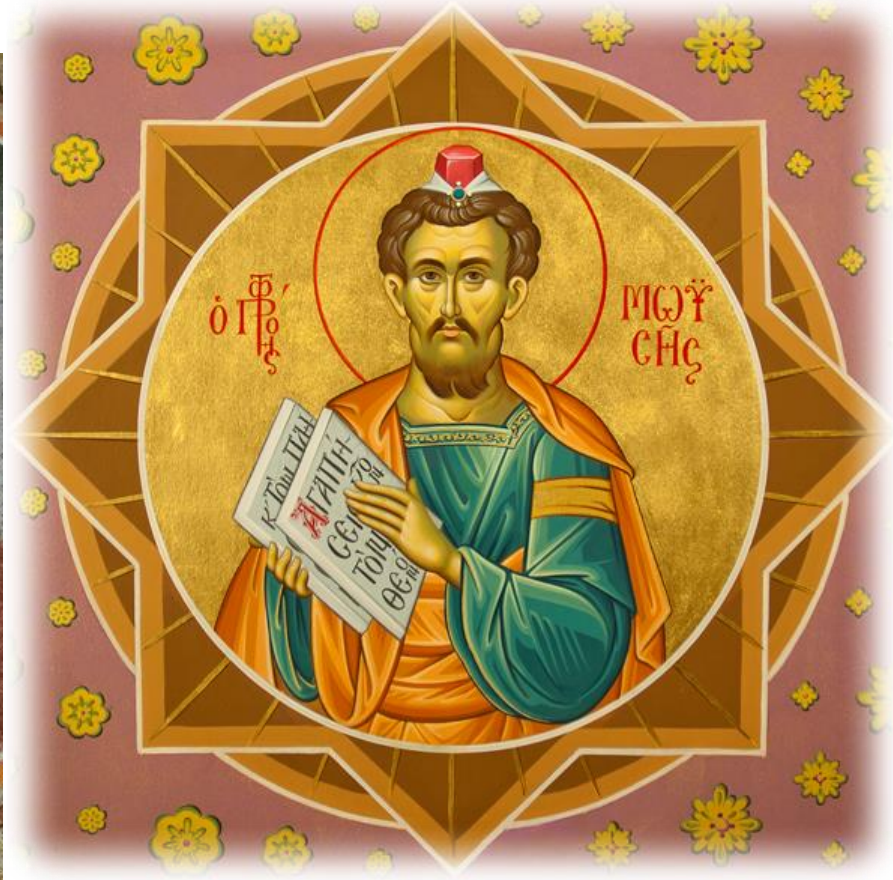
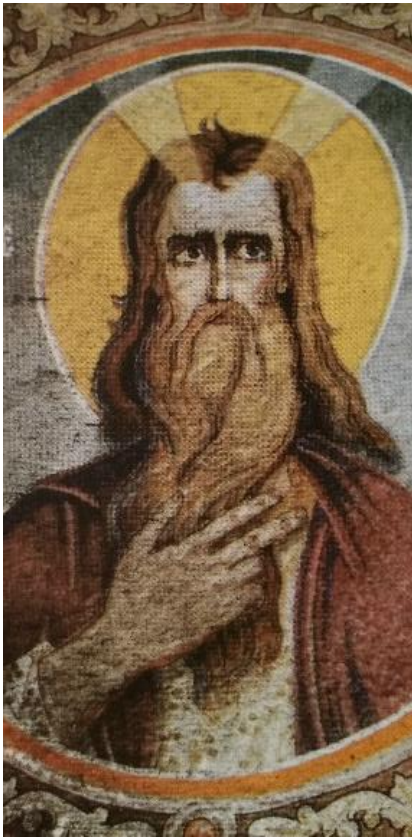
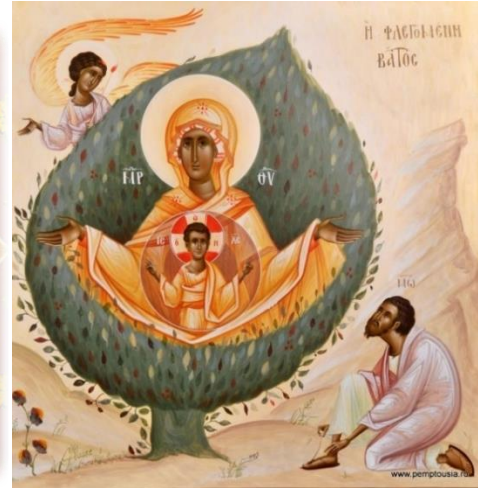
Părintele Arsenie Boca, și artiștii din Renaștere, fiind inspirați de aceleași duhuri care arătau elinilor vedenii, văzând la fel, pictează la fel. Chiar dacă ar fi vrut să arate că cele două coarne sunt slava lui Dumnezeu, Părintele Arsenie Boca ar fi trebuit să știe că nimbul este soarele harului ce strălucește în oamenii lui Dumnezeu și să nu dea dreptate latinilor care spun că grația este o creatură.

Practic, Părintele Arsenie Boca pictează pe Sfântul Prooroc Moise (marele luptător împotriva păgânismului), exact cum era sculptat Zeus, mai marele zeilor, deci cel care îl simboliza pe Lucifer.



Sfântul Duh, însă, inspiră pe adevărații creștini să-l picteze așa cum a fost, un Sfânt și Cuvios Prooroc, care are, cel mult, deasupra capului tăblița (cutia) numită filacterie, în care se găsesc cuvintele Domnului:

*Deu 6:6 Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău;  
7 Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când șezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli. 8 Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta.*

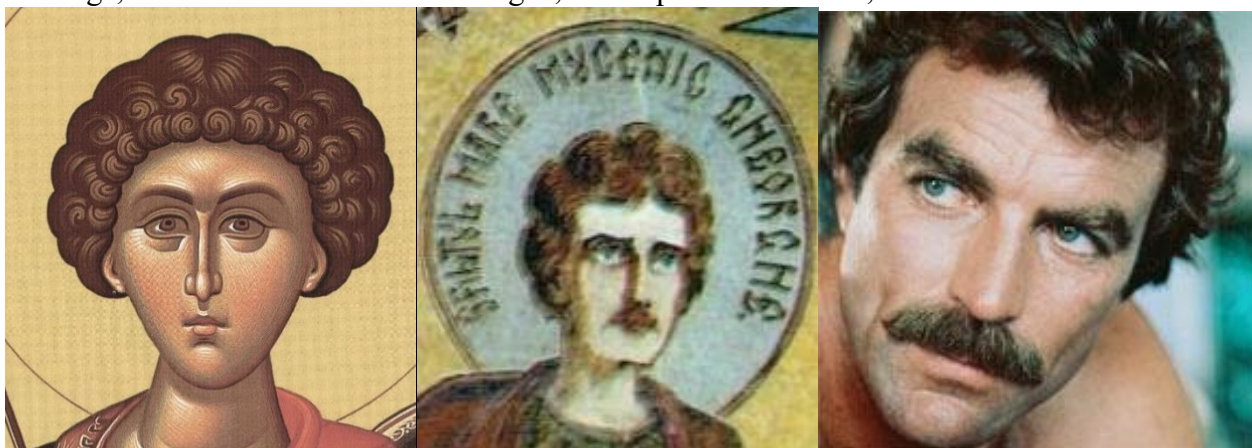


Persoane diferite, nu-i așa?

## B) ANTI SFINȚI MUSTĂCIOȘI

### (1) Pseudo Gheorghe

La stânga, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, la dreapta Tom Selleck, la centru?



În nici o Sfântă Icoană nu l-am văzut pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe pictat cu mustață.

### (2) Pseudo Nicolae Oprea – ca un demon hipnotizator



În Rusia, într-un apartament oraș în Nizhnevartovsk (regiunea Tyumen), pe 09.12.1996 la ziua sa de naștere Andrei a fost fotografiat cu bunicul său. Televizorul era închis, dar priviți ce a apărut în fotografie.



Cei de la Lavrea Poceav și-au dat seama că este vorba de un diavol hipnotizator ce lucrează prin televizor și au pus la pangar fotografia spre avertizarea închinătorilor.

Dacă ar fi fost Părintele Arsenie Boca ar fi scris deasupra Sfântul Mucenic Nicolae Oprea din Săliște și ar fi lipit fotografia pe pereții așezământului de la Drăgănescu, uimind și pe Bela Lugosi, actorul ce a jucat rolul lui Dracula, pentru imaginația lui.

În realitate acesta este un mare semnal de alarmă, fiindcă am depistat acum cine i se prezentau drept Sfinți, în vedenii, pictorului îngropat la Prislop. Nu numai atât, dar acesta ne dezvăluie că sfinția sa primea înșelarea ca și cum ar fi revelația Sfântului Duh, iar pe demonii hidoși îi privea ca și cum ar fi fost Sfinți. Aceasta spune multe despre discernământul sfinției sale și de faptul că, în realitate, nu a avut nici o cercetare a sfinților sau a lui Hristos, ca să poată cunoaște cum sunt adevărații Sfinții și să-i deosebească de diavolii care joacă teatru.

Fotografia de mai sus a fost analizată de două instituții din Ucraina: Ministerul de medicină legală al Sănătății din Ucraina și Institutul din Kiev de cercetare științifică și examinare medico-legală. Concluziile lor au fost că fotografia nu este trucată și televizorul era închis. Acest lucru a fost confirmat și de președintele Academiei de Științe a Ucrainei Alexei Onipko. Pentru mai multe amănunte puteți vizita următoarea adresă de internet:

<<http://www.liveinternet.ru/tags/%D4%EE%F2%EE+%E1%E5%F1%E0+%E2%EE+%E2%F0%E5%EC%FF+%EE%EF%E5%F0%E0%F6%E8%E8...../>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

De dragul adevărului vom alătura din nou imagini opuse. La stânga Sfântul Mucenic Nicolae Oprea, la dreapta diavolul hipnotizator al televizorului, la centru?



În nici o Sfântă Icoană Ortodoxă nu l-am văzut pe Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș din Săliște (cunoscut și sub numele de Nicolae Oprea) fără barbă.

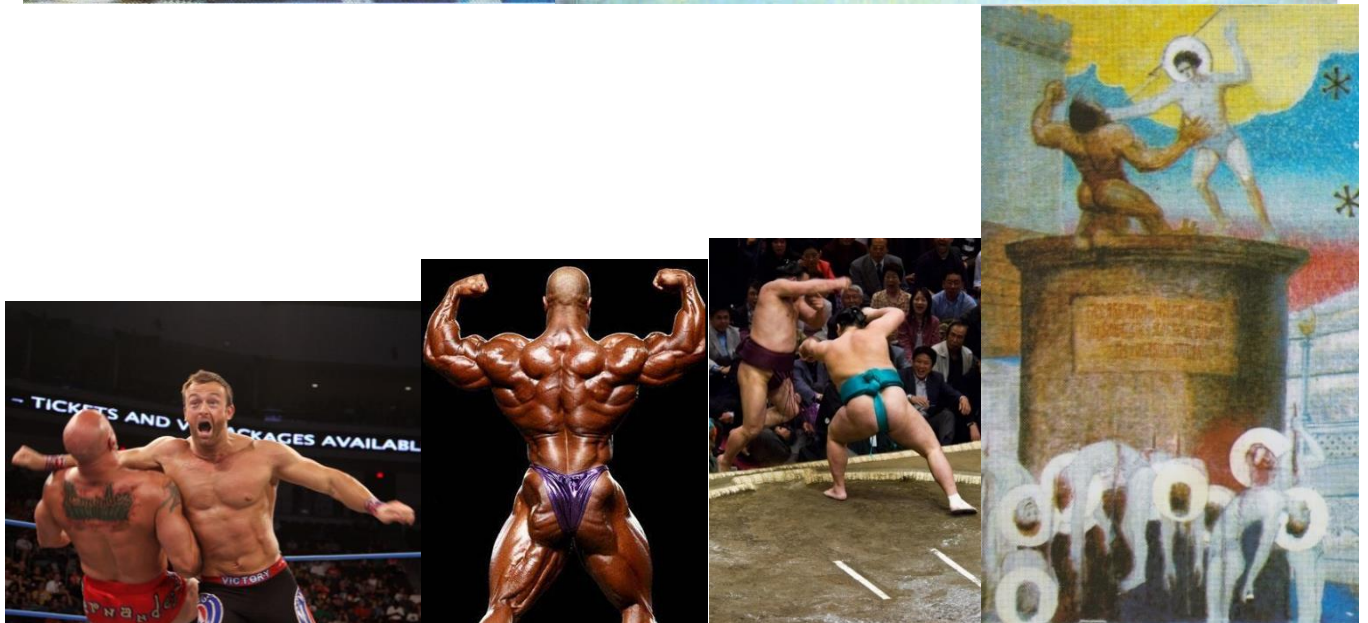
Părintele Arsenie Boca, fiindcă se punea mai presus de Sfânta Biserică și de Hristos Adevărul, din cauză că l-a văzut în vedenii mincinoase doar cu mustață, l-a și pictat așa, puțin mai jos de Francisc de Assisi, pe care sfinția sa (lepădându-se de Ortodoxie prin credința că se pot mântui și cei ce au murit dezbinați de Sfânta Biserică prin eresuri) îl considera Sfânt.

Chiar dacă în tabloul de mai sus fantasma ar fi avut totuși o scurtă barbă dichisită (nepotrivită pentru un mucenic ardelean de la vremea aceea), mai subțire ca mustața, care însă (din trecerea timpului, sau fotografia proastă) s-a șters, aceasta nu justifică hidoșenia hipnotică a arătării.

## C) ANTI SFINȚI CU PANTALONII SCURȚI ȘI MINIJUPĂ

### (1) Pseudo Nestorie wrestler

Se observă cu ochiul liber cât de dizgrațioase erau vedeniile cu fantome, puse pe seama Sfinților și ce frumusețe au Sfintele Icoane, numai punând una lângă alta biruința Sfântului Mucenic Nestorie asupra lui Lie.



Palpitantă trupește atmosfera în toate cele patru imagini de mai sus, dar nu aduce nici liniște în inimă și nici schimbarea minții duhovnicește, pentru a se uni cu Dumnezeu și înțelege taina Sfinților lui.

(2) Pseudo Îngeri cu minijupă



Cel din stânga se vede că este un fost înger căzut în tristețea mândriei. A rămas și fără ȋtari, și fără mâneci, și fără picioare. Iar armele au început să-i fie topite de *Mat 25:41 focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.*

Cel din a doua fotografie din stânga, poate se credea și el un înger, în loc de nimb având bască, în loc de aripi având fular, în loc de hrismă având rucsac. Dar și din această fotografie se vede că era căzut. După cum din a treia fotografie se vede că dacă ar fi vrut să îmbrace picioarele îngerului, ar fi știut să o facă. Asta înseamnă că nu a vrut, pentru că... așa i s-a arătat vedenia, adică îngerul căzut.

## D) PSEUDO NICOLAE

### (1) Al Mirelor Lichiei, spadasin

*Bedernița (набедренникъ – lit. „deasupra coapselor”, scut pentru coapse) sau epigonatul (gr. επιγονάτιο, lit. „peste genunchi”; rus. Палица, palița) este un veșmânt liturgic de formă pătrată sau romboidală care se poartă pe partea dreaptă a corpului, legată cu un cordon petrecut peste de umărul stâng. Este purtat în tradiția Bisericii Ortodoxe de episcopi, precum și de preoții care au primit binecuvântarea de a o purta. [...]*

#### *Semnificații*

*Bedernița, ca veșmânt liturgic, este probabil o formă de „traducere” în ceremonialul liturgic a unor elemente împrumutate din arsenalul militar. Astfel, numele și modul în care este alcătuită bedernița amintesc de apărătoarele pentru picioare, element din armura soldaților menit să le apere picioarele de rănilile de sabie. Prin modul în care este purtată, amintește de o sabie. [deci ea însăși este o sabie. Cine pictează pe sabie... o sabie? Părintele Arsenie Boca nu știa probabil semnificația bederniței – n.n.] Împărații bizantini le acordau comandanților de oști și nobililor săbii în semn de cinste, ca unora care apărau frontierele imperiului; tot astfel, Biserica le acordă slujitorilor săi acest însemn, ca o recunoaștere a strădaniilor lor de apărare a credinței. Astfel, bedernița îl arată pe purtătorul ei drept apărător al credinței, ostaș al lui Hristos. Ea însăși simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu ca scut și apărare a purtătorului său. [apărarea și arma noastră este Sfânta Cruce, sau după cum spune Sfânta Scriptură sau însuși Domnul nostru Iisus Hristos: Efe 6:17 Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. Așadar cel mai potrivit este brodarea pe bederniță a Sfintei Cruci sau a Sfintei Icoane a lui Hristos, pentru a învăța pe toți Cine este arma și apărarea noastră. A picta o sabie pe bederniță este exact contrazicerea Sfintei Evanghelii Mat 26:52 Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.*

*Dar dacă prefera vedeniile în locul Cuvântului lui Dumnezeu... a rămas în afara Lui – n.n.]<sup>515</sup>*



Deși Sfântul Ierarh Nicolae a oprit sabia călăilor să nu taie pe cei nevinovați, el nu s-a folosit de sabie. Arma tuturor creștinilor este Sfânta Cruce. A-l picta purtător de sabie înseamnă a-l acuza că este un spadasin ucigaș, lumesc. Nici Sfântul Prooroc David nu a putut zidi templul Domnului, deși era Sfânt, tocmai pentru că ucisese. De ce să-l acuzăm de aceasta pe chipul blândeților?

*Insemnandu-ne cu semnul Sfintei Cruci marturisim pe Dumnezeu Tatal, Fiul si Duhul Sfant, Treimea cea de o fiinta si nedespartita si cerem ocrotire impotriva raului si dobandirea binecuvantarii Preasfintei Treimi. De aceea, la Taina Sfantului Maslu ne rugam cerand*

<sup>515</sup> <<http://ro.orthodoxwiki.org/Bederni%C8%9B%C4%83>>, duminică, 10 ianuarie 2016.

ocrotire de la Bunul Dumnezeu prin Sfanta Cruce, spunand: „**Doamne, arma asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat noua; ca se îngrozeste si se cutremura, nesuferind a cauta spre puterea ei;**

[de aceea diavolul înlocuiește (în vedeniile prin care l-a înșelat pe Părintele Arsenie Boca) Sfânta Cruce cu sabia, căci ultima i-a adus lui în istorie multă recoltă prin războaie și dueluri – n.n.]

*ca mortii i-ai sculat si moartea o ai surpat, pentru aceasta ne inchinam ingroparii Tale si invierii” .Amin<sup>516</sup>*

*1Pa 22:7 Și a zis David lui Solomon: „Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeului meu; 8 Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele.*

**Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării** te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Deși acest amănunt pare a fi lipsit de importanță, pentru unii, totuși el face parte din categoria acelor semnale de alarmă lăsate de Dumnezeu în vedeniile demonice, ca cel amăgit să se trezească. Noi trebuie să ne ghidăm după Sfintele Icoane și să ne dăm seama și după amănunțele lor care vedenii sunt autentice, care diavolești. Dacă ar fi făcut așa, Părintele Arsenie Boca ar fi scăpat de amăgire și nu ar mai fi pictat într-o biserică fanteziile diavolești. Pentru că sfinția sa a fost cuprins de capriciul plăcerii de sine că este un ales, s-a repezit la penel și a reprodus fără discernământ toate pe care le-a văzut, nemai punându-și întrebarea dacă este bine ce face. Însă noi suntem datori, mai ales dacă îl iubim, să nu ne asociem cu sfinția sa în rătăcire, ca să îi micșorăm responsabilitatea consecințelor bietei sale înșelări și pentru a ne feri, în același timp, de a ne închina lui antihrist.

*Descoperirea amăgirii Satanei*

*Dintre ierarhi, în frunte părea că vine Sfântul Spiridon; atunci, îngerul închipuit i-a spus monahului Spiridon:*

- *Ce stai ca prostul și te uiți așa curios? Nu-L vezi pe Stăpânul Hristos care te așteaptă? Du-te repede să I te închini!*

*Monahul Spiridon, ispitit de capriciul mândriei, s-a umflat ca un păun și a înaintat puțin, dar încet - încet a început să șovăie, ca și când ceva din interiorul lui i-ar fi spus: „Nu te duce mai departe!“ Ce să fi fost oare? Să fi fost glasul conștiinței sau îngerul său păzitor?*

*La un moment-dat, părintele Spiridon s-a uitat cu atenție la Sfântul Spiridon care venea în frunte și a observat că pe cap purta un fes mare, a cărui lungime atingea un metru. Pentru Sfântul Spiridon, protectorul lui fiindcă îi purta numele, avea multă evlavie și respect și deoarece pictorii îl înfățișau în icoane cu fes foarte mic, altfel decât îl vedea el acum, părintele Spiridon a rămas surprins și facându-și semnul Crucii a zis cu glas tare: „Doamne miluiește, Sfântul Spiridon să aibă fes așa de mare, foarte ciudat lucru!“*

*Îndată ce și-a făcut semnul Crucii, toate nălucirile au pierit și înșelătoriile Satanei s-au făcut nevăzute, însă monahul a văzut că se afla pe marginea prăpastiei. Din fericire, un picior îi era afundat în zăpadă și celălalt, care era ridicat pentru a înainta, se găsea în gol, adică nu avea unde să și-l pună, întrucât dacă ar fi făcut încă o jumătate de pas, ar fi căzut în prăpastia adâncă de mai bine de o mie de metri. Lui Dumnezeu însă i-a fost milă de el, căci în loc să cadă în față, a căzut pe spate și de frica și groaza prin care a trecut a stat leșinat mai mult de trei ore, după care și-a revenit, pentru că ziua era frumoasă și soarele l-a încălzit.*

**Dumnezeu își iubește creația și dăruiește pocăință<sup>517</sup>**

Sfântul Ierarh Nicolae nu folosește sabia, ci o oprește:

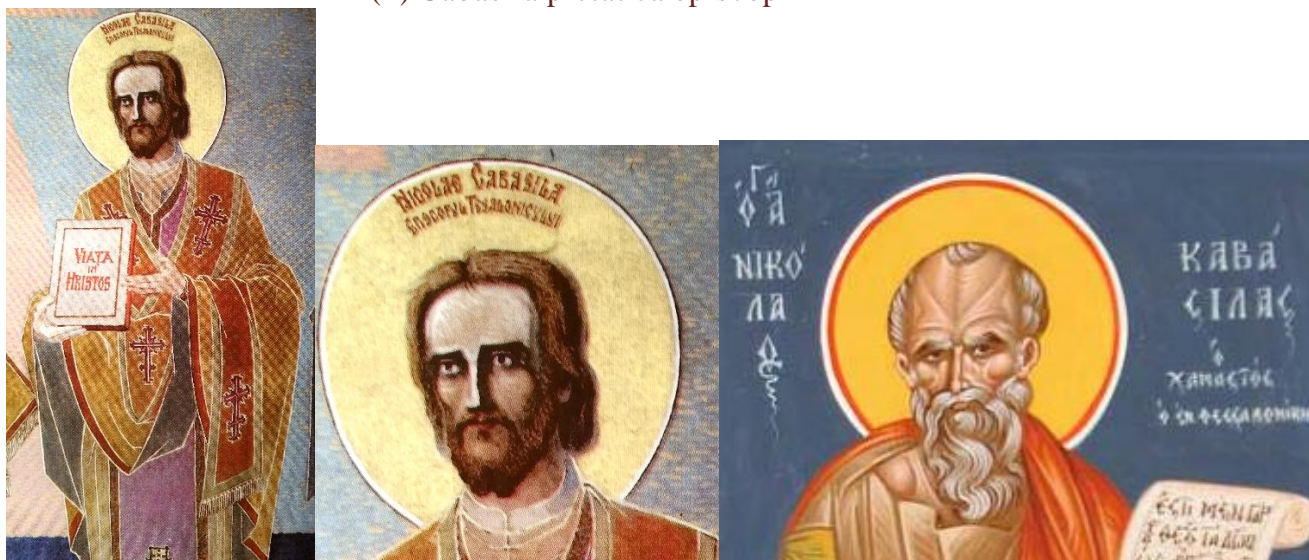
<sup>516</sup> <<http://www.crestinortodox.ro/religie/crucea-arma-impotriva-diavolului-144263.html>>, joi, 7 ianuarie 2016.

<sup>517</sup> Sfinții BĂTRÂNI et alii, *Pateric Despre Visuri Și Vedenii*, pp. 119-120.





(2) Cabasila pictat ca episcop – încă o dovadă că vedeniile l-au mințit



Sfântul Nicolae Cabasilla (1319/23<sup>[1]</sup> - 1391), scriitor laic<sup>[2]</sup>, teolog și mistic sacramental bizantin, apropiat al împăratului Ioan VI Cantacuzino, împreună cu care s-a retras la mănăstire.

În disputa isihastă a ținut partea monahilor din Muntele Athos, deși a preferat să urmeze o cale spirituală mai puțin mistică decât doctrina energiilor necreate.

Cabasila este un sfânt al Bisericii Ortodoxe și este comemorat pe data de 20 iunie.

Viața

Nicolae Cabasila s-a născut la Tesalonic în jurul anului 1322. Se trăgea, prin tatăl său, din familia Chamaetos, dar la maturitate a preferat să-și ia numele de familie al mamei sale: Cabasila, o familie veche și renumită în imperiu la acea vreme.

Dascălii săi, în învățătura profană, literară și filosofică, și cea spirituală și teologică au fost:

Nil Cabasila - unchiul său, teolog renumit pentru tratatele sale împotriva Latinilor, oponent al încercărilor de unire dintre Biserica Ortodoxă (a Orientului) și Biserica Romano-Catolică (a Occidentului); a fost arhiepiscop al Tesalonicului timp de doi ani (1361-1363).

Dorotei Vlates - unul din părinții duhovnicești cei mai renumiți din Tesalonic; la 1355 acesta a fondat, împreună cu fratele său Marcu, pe acropola Salonicului, Mănăstirea Pantocratorului (1355), care le poartă astăzi numele (Mănăstirea Vlatadon); mai apoi a devenit arhiepiscop al Tesalonicului (1371-1379)

Grigorie Palama (1296-1359) - viitor arhiepiscop de Tesalonic (1347-1359), unul dintre cei mai profunzi și mai originali teologi ai Bisericii Ortodoxe din secolul al XIV-lea.

Isidor Buheiras - viitor Patriarh de Constantinopol (1347-1349/50), care îndruma mai multe cercuri de laici practicanți ai Rugăciunii lui Iisus, la care participa și tânărul Nicolae Cabasila.

În timpul studiilor la Școala de Filosofie din Constantinopol (prin anii 1340-1350) izbucnește disputa palamită, dar Cabasila se arată mai interesat de viața socială și politică.

Opera

Opera sa principală este Viața în Hristos - Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς (editată de W. Gass, 1849), în care expune principiul conform căruia unirea cu Hristos este actualizată și desăvârșită prin trei dintre tainele Bisericii, anume botezul, mirungerea și euharistia.

Mai este cunoscut un Comentariu la Sfânta Liturghie (sau: Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii<sup>[3]</sup>), în care arată de asemenea arată o profundă înțelegere a sacramentelor și vieții liturgice.

A mai scris omilii pe diverse teme. O mare parte din textele sale sunt încă needitate.<sup>518</sup>

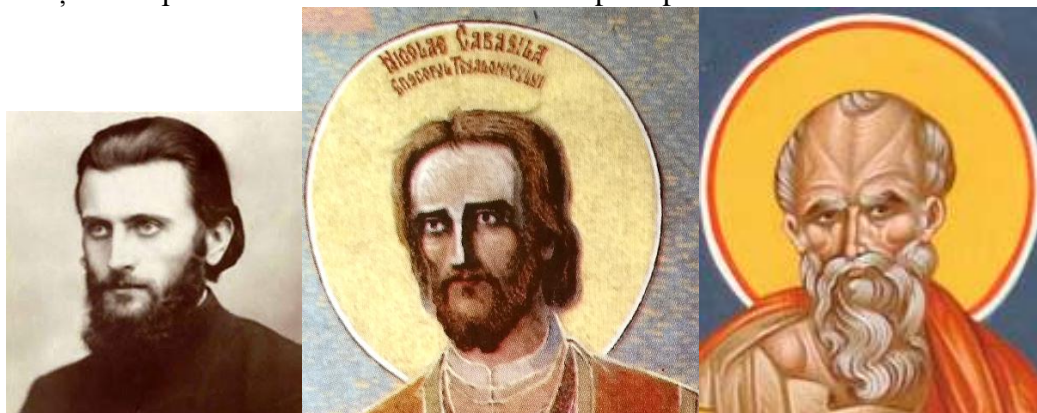
<sup>518</sup> <[http://ro.orthodoxwiki.org/Nicolae\\_Cabasila](http://ro.orthodoxwiki.org/Nicolae_Cabasila)>, duminică, 10 ianuarie 2016.

Se înțelege că pe vremea aceea Părintele Arsenie Boca nu prea era documentat, poate și alți teologi făceau aceeași greșală, dar dacă sfinția sa picta după vedenii (cum susține și el, și ucenicii lui), înseamnă că și în această privință (ca și în celelalte) l-au mințit.

Deci, și din aceasta înțelegem că vedeniile nu le avea de la Sfântul Duh, Duhul Adevărului.

Dar se observă și urâtenia arătării și fixismul privirii, ca în toate tablourile de la Drăgănescu.

Pe cine credeți că l-a pictat Părintele Arsenie Boca ca episcop?



Desigur că nu pe Sfântul Cuvios Nicolae Cabasila, ci pe cel *cu ochi vicleni* (cum ne atrage atenția ÎPS Pimen) pe care Maica Zamfira îl avea ca pe episcopul ei:

*Și o mai facem cu nădejdea că cel pe care-l socotim ca pe părintele nostru mai mare, ca pe episcopul nostru în mentalitatea de creștinism primar cu care ne-a deprins părintele Arsenie, Prea Sfinția Voastră, veți sprijini tânăra obște a Prislopului<sup>519</sup>*

<sup>519</sup>

[http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l\\_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html](http://adevarul.ro/locale/hunedoara/secretul-arsenie-boca-femeia-stat-40-ani-el-cutremuratoaea-poveste-zamfirei-tanara-duhovnicul-nu-lasat-o-omoare-l_556af422cfbe376e35c7dd07/index.html), luni, 13 iulie 2015.

## E) PSEUDO ȘTEFAN

### (1) arhidiaconul, plecat în promenadă



Pseudo arhidiaconul nu are nici Papalitra care se numește și Garrara (rotundă tundere a părului din creștetul capului), se unduiește ca la un dans în care este absent, cădelnița o ține cu neglijență și privirea o are de om distrat și visător. Adevăratul Sfântul Arhidiacon Ștefan este pătruns de înțelepciune (cum suntem învățați din Faptele Apostolilor, dar și din privirea lui isteată din Sfintele Icoane) dar și de cuvioșia slujirii, care îl arată a fi cu frică și cutremur pentru mărturisirea lui Dumnezeu.

### (2) cel Nou

#### *Pictarea bisericii din Drăgănescu*

*Ieșind la pensie, o pensie minoră, în 1968 a început pictura bisericii parohiale din Drăgănescu, de lângă București, la care a lucrat vreme de 15 ani. Părintele Arsenie a pictat-o de două ori, aceasta pentru că, pe alocuri, din pricina lumânărilor, **pictura s-a „pângărit” (afumat), după expresia Sfintei Sale.** [afumarea nu e pângărire. Pângărirea este batjocorirea Sfintelor Icoane. Dar și pictarea lor fără evlavie, fără adevăr, ca o caricatură și hulă pictată este o mai mare pângărire, atât a lor, cât și a sufletelor privitorilor – n.n.] (La anumite compoziții se observă cu ușurință cele două straturi picturale.) Aici, cum chiar dânsul spunea, a fost căutat de o „adevărată avalanșă de oameni”.*

[dacă era prigonit, cum de a lăsat securitatea să se facă asta? Poate că nu știa? Aceasta nu are nici o legătură cu realitatea. Voia să îndemne pe oameni la sfințenie. Ce om rațional ar putea gândi așa? De unde se vede că era de acord, le aducea și lor un avantaj – n.n.]

***Pictura de la Drăgănescu nu este una obișnuită, în înțelesul că Părintele Arsenie nu s-a limitat strict la programul iconografic clasic.***

***Încercând să actualizeze mesajul Evangheliei***

[cine poate spune că s-a învechit vreodată mesajul Sfintei Evanghelii? Și cine poate fi mai înnoitor decât Hristos? – n.n.], *Părintele a introdus în pictura de aici, pe lângă scenele clasice, deja consacrate, și compoziții de-a dreptul șocante* [și ca urâciune, și ca necanonicitate, și ca hule, și ca erezie – n.n.] *care au un rol vădit catehetic și care se adresează oamenilor zilelor noastre.* [e adevărat. Dar ce-i învață așa de eficient? ... Să ne ferească Dumnezeu pe toți de o astfel de predanie. Mai bine neînvațați, decât învățați rău – n.n.]

*Dacă i s-a interzis să predice, o face acum într-alt chip, cu ajutorul penelului și al culorilor. Oamenii care-l căutau aveau ce învăța doar din lectura picturii, care le grăia direct, fără ocolișuri și pe înțelesul tuturor, „ca să nu mai orbescă și ei în noaptea neștiinței și a lipsei de sfat, de unde vin toate relele care chinuiesc pe oameni, întunecă vremile și prea adesea cruntă pământul”.*

[de aceea există o strânsă relație între pictura de la Drăgănescu și învățăturile sfinției sale. Toate sunt abătute de la Ortodoxie. Deci sfinția sa nu s-a pocăit, ci a continuat să transmită învățături rătăcite și ca pictor – n.n.] (57)



**noroc sa aduca jertfa lui Noroc ! Cine vrea sa aiba noroc, sa aduca jertfa lui Noroc !... " Auzi**

*„Mica biserică de la Drăgănescu are norocul* [numai că norocul este... un zeu: Moloh – n.n.]

*să simtă pe zidurile ei zugrăvite predicile fierbinți, pe care miile de oameni le ascultau la Sâmbăta de Sus.*

[Dacă îl mai simt și zidurile, înseamnă că e Poltergeist, aduce și cutremur... – n.n.]

*E o pictură nouă ca și predica de atunci.”* (58)

*Ca „predica” de acum să fie*

*cât mai convingătoare, Părintele, cu splendida-i caligrafie,*

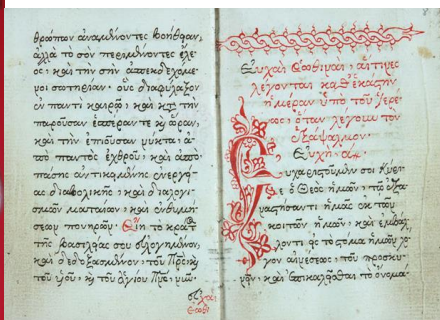
[dar se observă (vedeți mai jos) cu mare evidență scrisul urât, nu numai pentru descrierea iadului, dar și deasupra Sfintei Biserici, unde ar trebui să fie scrisul cel mai frumos. Ne putem da seama de gustul artistic al criticului și numai după această apreciere extravagantă pe care a făcut-o. Dragostea irațională de Părintele Arsenie Boca orbește, iar omul (ca vrăjdit) toate i le vede frumoase, toate i le crede adevărate, pe toate i le răstălmăcește ca sfințenie (și grosolăniile, ba chiar și lepădările de Hristos evidente). Ortodoxia, însă, ne ferește de iraționalitate și vede chiar și urâtul acolo unde este, ca omul să se lupte cu el prin pocăință și adevăr. Cunoaștem copii din zilele noastre (care, din păcate, nu au mai făcut caligrafie), care scriu mult mai frumos și mai uniform. Sunt unii dintre cei care fac chiar și vulgarele tatuaje (care sunt un păcat), dar au scrisul mai frumos decât Părintele Arsenie Boca – n.n.]

*așterne pe ziduri, lângă scenele reprezentate, numeroase sentințe scurte, lămuritoare, care reprezintă o sinteză a gândirii Sfinției Sale. Ele nu sunt simple vorbe de spirit, ci mai degrabă sunt așchiile țâșnite din coerența și vigoarea unui trunchi cu rădăcini adânci.*

[numai că sunt așchii cam vulgare... cum era trunchiul? – n.n.] (59)



[se vede mai jos cum alții scriu cu adevărat caligrafic, chiar dacă unii... pe piele de om – n.n.]



Ar mai fi foarte multe de spus și în ceea ce privește felul în care Părintele Arsenie a gândit programul iconografic în ansamblul lui, adică dispunerea fiecărei compoziții în parte, însă nu acesta este scopul lucrării de față. Totuși, nu se poate trece cu vederea o amplă compoziție pe

care Părintele a zugrăvit-o pe absida altarului. Ea ne prezintă momente „Din viața și patimile Cuviosului Ștefan cel Nou, pe vremea Împăratului iconoclast Constantin Copronimul, care a tiranisit biserica între anii 741-775; Iar cuviosul primind mucenicia la 53 de ani ai vârstei sale în 28 ale idelor lui noiembrie, cu vina de pe urmă: «Ștefan mi-a făcut temnița mănăstire!»” (60)

Este știut faptul că în nici o altă biserică nu este zugrăvită pe absida altarului mucenicia acestui Cuvios, care oricum este destul de rar reprezentată. Deci pictarea ei aici este firesc să ridice semne de întrebare, mai ales că ocupă un loc important în absidă, atât în ceea ce privește dimensiunea ei, cât și în ceea ce privește spațiul pe care se desfășoară, și anume cel din dreptul ochilor. Prin urmare, este limpede că Părintele Arsenie nu a pus întâmplător această compoziție aici.

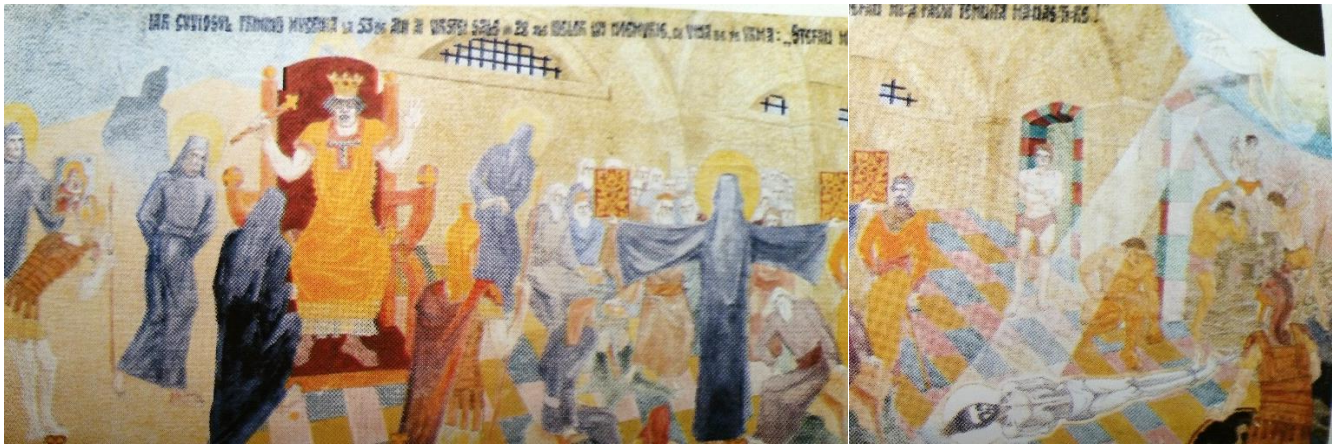
Nu aş vrea să fiu înțeles greșit și să se creadă că, în cele ce urmează, doresc să accentuez doar latura profetică a personalității Părintelui Arsenie, însă, căutând un răspuns la semnificația amplasării compoziției cu pricina în acel loc însemnat, nu pot să nu observ asemănările dintre cele două vieți – a Cuviosului Ștefan cel Nou și a Părintelui Arsenie – și mai ales faptul că amândoi s-au săvârșit din viață în 28 ale lunii lui noiembrie! [despre această falsă proorocie am scris în capitolele Drăgănescu un așezământ închinat „sfintei familii”, Final spectaculos, În legătură cu îngroparea, în care se arată, după Sfinții Părinți, cum au avut demonii dreptul să o execute, ca în cazul oricărui înșelat. De asemenea s-a arătat că acesta este un semn de mândrie, atât compararea de sine cu un Sfânt, cât și a pune ca element central într-o biserică propria viață – n.n.] (61) (...) <sup>520</sup>

După cum a scris urât, a și pictat hidos.

Să vedem acum modul în care a caricaturizat, ca în benzile desenate, viața și mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou și pe a Sfintei Cuvioase Mucenițe Ana. Vom vedea că picturile sfinției sale practic îi hulesc. Mai mult, vom vedea că cel pictat nu este Sfântul Ștefan cel nou, ci o altă arătare, pusă în contexte vulgare, cum ne-a obișnui Părintele Arsenie Boca de la Pseudo Nestorie și îngerii căzuți... multă piele goală.



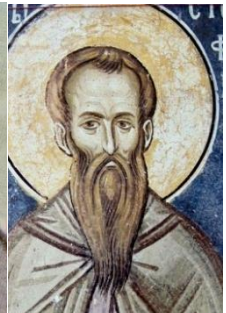
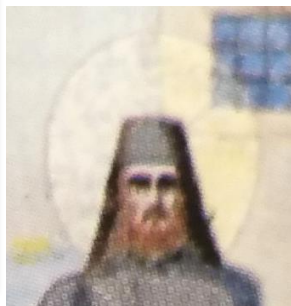
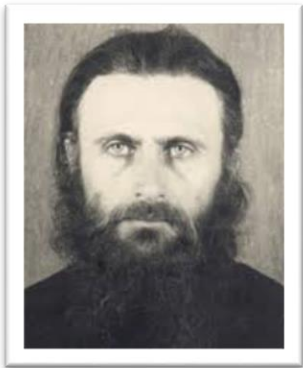
<sup>520</sup> <<https://raduiacoboae.wordpress.com/2014/08/30/de-ce-a-fost-caterisit-pe-nedrept-parintele-martir-arsenie-boca-raduiacoboae-30-august-2014/>>, joi, 13 august 2015.



Cu totul altfel pictează Ortodocșii mucenicia Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou:

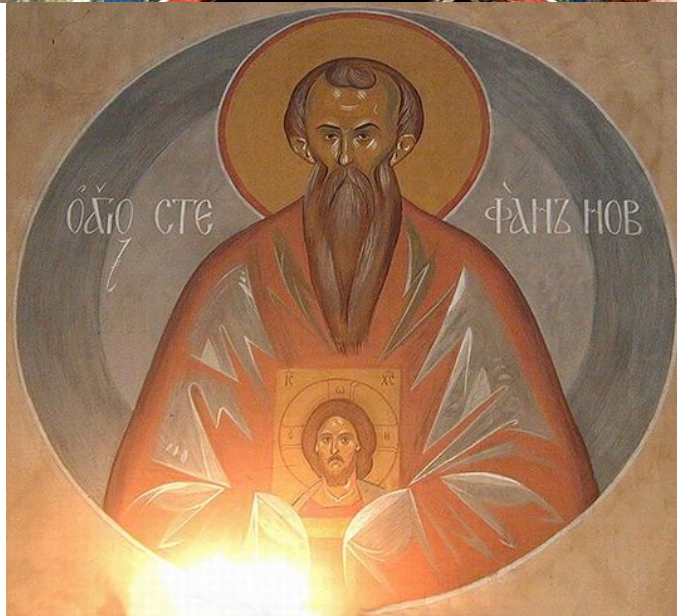


De altfel se observă că nu pe Sfântul Ștefan a pictat ci pe..., cum ne-a obișnuit în mai toate picturile din așezământul care și l-a dedicat luiși. Așadar nu este vorba de o proorocie discret sugerată. O spune pe șleau. Numai că gealații nu erau securiști, cum am crede, ci demonii care l-au executat ca să nu mintă în proorociile lor. Iar aceasta nu este sfințenie, ci o mare și gravă rătăcire.





După cum am văzut în ultima imagine, care este Sfânta Icoană a Sfântului Cuvios Mucenic Ștefan cel nou, după cum a arătat el în realitate, pictura de la Drăgănescu nu este dedicată lui, ci pictorul și-a mai făcut o succesiune de autoportrete, mai puțin reușite, mai puțin asemănătoare decât celelalte, dar totuși departe de Sfântul Ștefan și aproape de el însuși. Ca să nu se creadă că este vreo coincidență, se va vedea mai jos că toate Sfintele Icoane dedicate Sfântului Ștefan cel nou (zugrăvite în epoci, locuri și stiluri diferite), reprezintă aceeași persoană, diferită de cea pictată de Părintele Arsenie Boca. Noi în cine credem în Sfânta Tradiție a Sfintei Biserici, sau în vedeniile Părintele Arsenie Boca?



Ce frumoși sunt Sfinții și ce urâte sunt vedeniile care îi batjocoresc spre a ne înșela să primim întunericul în loc de lumină!

## F) PSEUDO TOȚI SFINȚII

Dacă cineva ar dori să găsească vreun portret care să semene cu Sfântul căruia îi este dedicat, nu credem că o să reușească. Toți sunt pictați cu multă îngâmfare și sunt urâți. Practic ar trebui să se ia fiecare portret și să se compare cu o Sfântă Icoană ca să avem tabloul complet al amăgirii și să înțelegem că nu i-a avut prieteni pe Sfinți, ci pe cei care îl amăgeau, fiind de fapt cei mai mari ai lui dușmani.

Ne întrebăm, după ce i-a hulit pe toți Sfinții, pe cine ar putea acum găsi ca mijlocitor în fața Dreptului Judecător ca să i se ierte păcatele. După cum ați observat, în nici o bulă din iad nu a scris „Amăgirea că ești Sfânt, ai vedenii și proorocii, putând să mântuiești pe alții”. Aceasta o știa teoretic, dar nu a tratat-o cu seriozitate. Șocul trebuie să fi fost mare la moarte. El însuși s-a considerat un mântuitor pentru alții și poate că nici nu și-a pus vreodată această problemă (care i-ar fi zdruncinat siguranța de sine), pentru a se smeri și a alerga cu pocăință la Sfânta Predanie.

Sfinții ar dori să-l ajute, dar dacă el nu se lasă ajutat, ba mai îi și persiflează prin pictură, care vatămă atâta lume (care crezând că se închină sfinților, de fapt îi aduc adorare lui, lepădându-se fără să își dea seama de Hristos), cum să-l silească? Cel ce moare fără pocăință, chiar dacă i se arată că este în greșeală, el ține la ea și nu renunță în veșnicie a huli pe Dumnezeu că nu S-a făcut Acesta ca el și nu a strâmbat adevărul după cum crede el. Vrea să își păstreze simțirile sale chiar dacă sunt nefericite (fiind fără de Sfântul Duh) deoarece nu sunt duhovnicești, dar el le crede că sunt. Iar Dumnezeu este atât de bun, că îi respectă și îi dăruiește chiar și libertatea de a nu fi liber, ci robit de egoism. Ce poate Să-i facă bietului rătăcit dacă nu vrea să fie cu Dumnezeu, ci să fie el însuși un dumnezeu fără Dumnezeu? Dar aceasta este cea mai cumplită nefericire.

Să stea în veșnicie cu astfel de hidoșenii pe care le-a pictat, fiindcă nu a vrut să picteze Sfinții (cei surprinși atât de frumos în Sfânta Predanie, atât de uimitori în Sfintele și Adevăratele Icoane).

Vă dați seama ce cumplit să stai în veșnicie cu cei de mai jos?



Noi am vrea să sărutăm măcar tălpile acestora:



Să ne ferească Bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului și toți Sfinții să nu vedem în vecii vecilor nici măcar într-o fărâmbă de clipă, nici măcar cu coada ochiului pe cei care s-au arătat Părintelui Arsenie Boca de l-au amăgit și i-a pictat mai sus (dacă așa de urâți erau când se prefăceau că sunt frumoși, cum or fi în realitate?), dar să ne miluiască ca măcar să vedem umbra celor din Sfintele Icoane.

Dumneavoastră nu vă doriți tot așa?

## 5. IMAGINI CARICATURALE GENERALIZATE

### A) CAPETE PĂTRATE ȘI URÂTE



Nu așa sunt pictați Sfinții, în adevăratele Sfinte Icoane. Ei sunt frumoși, precum frumos le este sufletul și minunate sunt Sfintele lor moaște.

## B) IMAGINI PREADESFRÂNATE ȘI SODOMITENE DUPĂ CAPELA SIXTINĂ

Capela Sixtină (iertăți pornografia hulitoare la adresa lui Dumnezeu și a omului)

Capela Sixtină<sup>521</sup>

De la Wikipedia, enciclopedia liberă

*Capela Sixtină* - Interior

**Capela Sixtină (italiană: Cappella Sistina, iar în latină Sacellum Sixtinum / Aedicula Sixtina) este capela palatului papal din Vatican și este una din cele mai faimoase comori artistice ale Europei. A fost construită între anii 1472 și 1483, în timpul pontificatului papei Sixtus al IV-lea, de unde îi provine numele.[...]**

Generalități[[modificare](#) | [modificare sursă](#)]

**Capela se găsește în dreapta Bazilicii Sfântul Petru și este cunoscută în toată lumea, fiind locul unde se țin conclavurile cardinalilor pentru alegerea unui nou papă** și datorită picturilor murale ale lui [Michelangelo](#).

Capela are o formă [dreptunghiulară](#), măsurând 40,93 metri în lungime și 13,41 metri lățime, corespunzând - conform tradiției biblice - dimensiunilor [Templului lui Solomon](#). Înălțimea este de 20,70 metri, plafonul este în formă de boltă, pereții laterali au 12 ferestre iar pardoseala este din [mozaic](#) policrom de marmură. **Capela are două părți: una mai mare împreună cu altarul, rezervată ceremoniilor religioase, și alta mai mică pentru credincioși.** În timpul solemnităților mai importante, pereții laterali sunt acoperiți cu tapiserii executate după modele de [Rafael](#).

Planurile arhitectonice aparțin lui [Baccio Pontelli](#) iar lucrările de construcție au fost executate sub supravegherea lui [Giovannino de' Dolci](#).

**Primul serviciu religios a fost celebrat la 9 august 1483 și a fost dedicat Înălțării la cer a Fecioarei Maria.**

Picturile de pe pereții laterali au fost executate de cei mai mari artiști ai timpului: [Pietro Perugino](#), [Sandro Botticelli](#), [Domenico Ghirlandaio](#), [Cosimo Rosselli](#), [Luca Signorelli](#) și de ajutoarele lor, printre care [Pinturicchio](#), [Pietro di Cosimo](#) și [Bartolomeo della Gatta](#).

**Subiectele picturilor reprezintă teme de istorie religioasă, selectionate după conceptul medieval de împărțire a istoriei lumii în trei epoci: prima de la Facerea lumii la darea Celor zece porunci, a doua de la Moise până la nașterea lui Isus Cristos, a treia fiind epoca creștinismului.**

Plafonul Capelei Sixtine: Fragment cu motivul *Crearea lui Adam*, frescă de Michelangelo

În 1508 [Papa Iuliu al II-lea](#) i-a încredințat lui [Michelangelo](#) pictarea plafonului, care inițial reprezenta un cer albastru cu stele aurii. Executarea acestei lucrări a durat patru ani (1508-1512, artistul depune un efort istovitor, lucrează mai mult singur, stând ore în șir pe schele. [Michelangelo](#) ar fi trebuit să picteze figurile celor 12 apostoli, când lucrarea a fost desăvârșită cuprindea peste 3.000 de figuri pe o suprafață de aproape 500 de metri pătrați. [Frescele](#) au fost sfințite cu ocazia sărbătorii Tuturor Sfinților, în anul 1512. [Giorgio Vasari](#) povestește: „Aflând că vor fi descoperite frescele, s-a adunat toată suflarea să privească picturile, rămânând cu toții muți de încântare.” Artistul a folosit culori vii care, după renovarea Capelei între 1981 și 1994, și-au recăpătat în întregime strălucirea.

**Capela Sixtină: Peretele altarului cu fresca lui Michelangelo Judecata de Apoi**

<sup>521</sup> [http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela\\_Sixtin%C4%83](http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sixtin%C4%83), sâmbătă, 14 martie 2015

În anul 1535, Michelangelo începe pictarea peretelui de deasupra altarului la cererea Papei Paul al III-lea, cu tema „Judecata de Apoi”, pe care o termină după șase ani, în 1541. Tema capătă dimensiuni uriase, fresca înfățișează figuri și scene pline de groază, reflectând propria reprezentare a artistului,



care trecea pe atunci printr-o dureroasă criză de credință. Pe 31 octombrie 1541, papa dezvelește cu mult fast pictura. Autoritățile bisericesti și opinia publică rămân stupefiate la vederea atâtor corpuri goale, fără nicio acoperire, în cea mai importantă biserică a creștinătății. Artistul este învinuit de imoralitate, obscenitate și blasfemie. Cardinalul Carafa organizează o

campanie („Campania frunzelor de viță”) pentru acoperirea organelor genitale. Această acțiune va avea loc după moartea lui Michelangelo și va fi executată de unul din ajutoarele sale, Daniele da Volterra, în anul 1565. Cu ocazia lucrărilor de restaurare din anii '90 ai secolului al XX-lea, aspectul original a fost refăcut în cea mai mare parte.



Nu în zadar așezământul de la Drăgănescu a fost numit Capela Sixtină a României. Aceasta mai ales pentru propovăduirea catolicismului și a falșilor lui Sfinți ca fiind Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, ca și cum ar alege pe papă cap și al Sfintei Biserici Ortodoxe.

Dar iată cu nu numai pentru atât. Fiindcă Părintele Arsenie Boca mereu era într-o criză de credință, picta scene sodomitene și desfrânate în același stil ca și Michelangelo, dar... mai puțin stilat.

Mai mult decât la Michelangelo pictura vedeniei pe care a avut-o Părintelui Arsenie Boca trezește pofta împreunării, chiar dacă femeia are coarne. Ea zâmbește fără nici o suferință, ca și cum n-ar fi în iad, exact ca o fotografie atractivă (la modă acum, mai ales de Halloween). Degeaba le arăți că sunt coarne, dacă le pui pe o femeie frumoasă. Iar dacă mai este și dezbrăcată lepădarea de credință este și declanșată vizual, fiindcă pofta ochilor nu ține cont de coarne când vede formele ce-i declanșează reacția. Se petrece, în așezământul de la Drăgănescu exact ceea ce ne-a avertizat Mântuitorul să nu facem: *Mat 5:28 Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.* Dar este un adulter mai grav, fiindcă se petrece în biserică, la Sfânta Liturghie, exact când vezi iadul (dar treci peste această palidă sugestie, fiind răpit de imaginea ce-ți stârnește cu putere patima). Așezământul de la Drăgănescu în loc să te ajute cu fresca să te rogi, te ispitește și te împiedică. Se vede că Părintele Arsenie Boca nu știa de paza ochilor, de aceea a și îndrăznit cu nechibzuială să stea în aceeași locuință 30 de ani cu Maica Zamfira.



Am putea spune, ca să-l justificăm: dar a făcut aceasta ca să arate cât de atractivă este curvia și să ne ferim de ea. Cum să o stârnești, ca să te ferești de ea? Nu toți cei ce intră în biserică sunt despătimiți cu ochii. Și câți din zilele noastre ar putea fi despătimiți, când nepătimirea o ajunge de abia unul la un neam? Aceasta este ca perversa practică a turmei lui Ilie (păcătuiesc cu trupul ca să se „pocăiască”). La Drăgănescu lozinca este păcătuiește cu ochii, ca să te căiești că ești desfrânat. Sau ține ochii închiși, dacă vrei să te mai și rogi.



Dar dacă putem găsi o scuză (chiar dacă irațională, care mai mult este acuză), ce mai putem spune atunci, când vedem că a făcut aceasta și cu formele lui Adam și ale Evei, înainte de cădere? Și de ce a făcut aceasta în tema celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei? Care este rostul să se îmbăieze și să se șteargă la un fund proeminent, chiar în planul cel mai apropiat de privitor. De ce să cadă pe aceasta accentul ochilor?



Am arătat în capitolul *O fantomă, în loc de Hristos și Sfinții Săi*, cum se zugrăvește fecioria protopărinților la creație, și cum se păstrează decența lor chiar și după cădere.

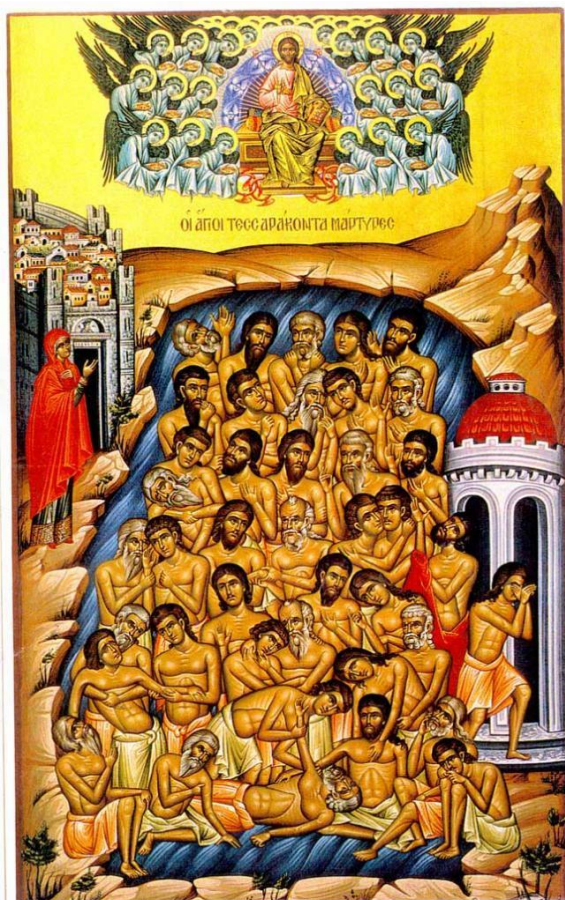
Acum să vedem cum se pictează în Sfintele Icoane desfrâdatele și preadesfrâdatele. Ele nu trezesc reacție de adulter prin ochi nici celui mai pervers afemeiat. Se arată și pedeapsa cum va fi, tocmai pentru a-ți tăia pofta împreunării trupești.

Femeia desfrânată este bătută exact în locul unde a simțit plăcerea, și rănită de draci în tot trupul, iar cea preadesfrânată este legată și pedepsită împreună cu toți cei cu care a păcătuit.

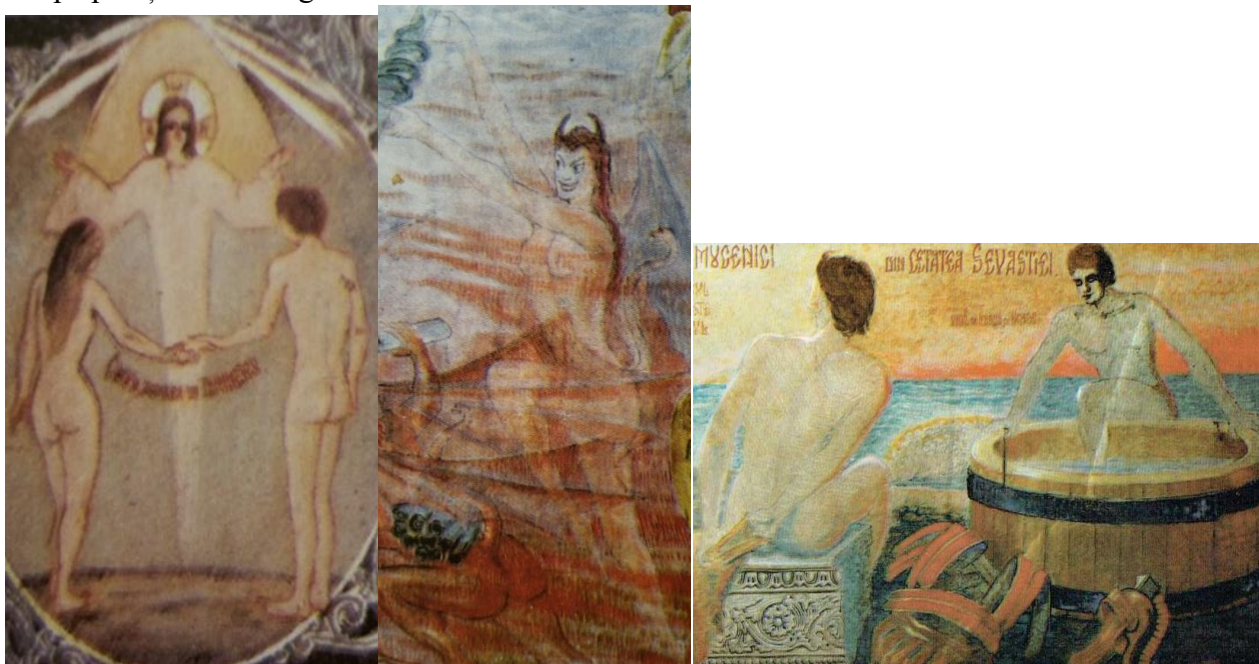


Iată și cei 40 de Sfinți Mucenic din Sevastia Armeniei. Deși dezbrăcați, câtă bunăcuviință! La toți, fără excepție. Cel care fuge în baie nu își arată desfrânarea, ci moare pe loc, iar înainte de a intra este rușinat.

Soldatul care se dezbracă nu este indecent, ci își păstrează acoperământul și sfiala înaintea lui Hristos, a îngerilor, a celorlalți mucenici, a mamei cele viteze, dar și față de privitorii Sfintei Icoane. Se vede că Sfintele Icoane sunt insuflate de Sfântul Duh.



Vedeniile Părintelui Arsenie Boca doreau însă a-i aprinde pofta, fiind de la duhurile necurate ce se hrănesc cu secrețiile și mirosurile puturoase ale curviei. Iar dacă sfinția sa nu simțea aceasta, fiind amăgit tot de ei că ar fi nepătimitor, pentru a desfrâna mai subtil prin slava deșartă, ținta lor erau ochii noștri, ai celor ce îi privim pe pereții de la Drăgănescu acum.



Văzând o astfel de pictură nepotrivită într-o Biserică, de prost gust și cu hule în semnificația canonică, dogmatică și teologică, îți pierzi credința și te umpli de patimi...

Desigur că nu poate fi model pentru canonizare, cum nu este Sfânt nici autorul ei.

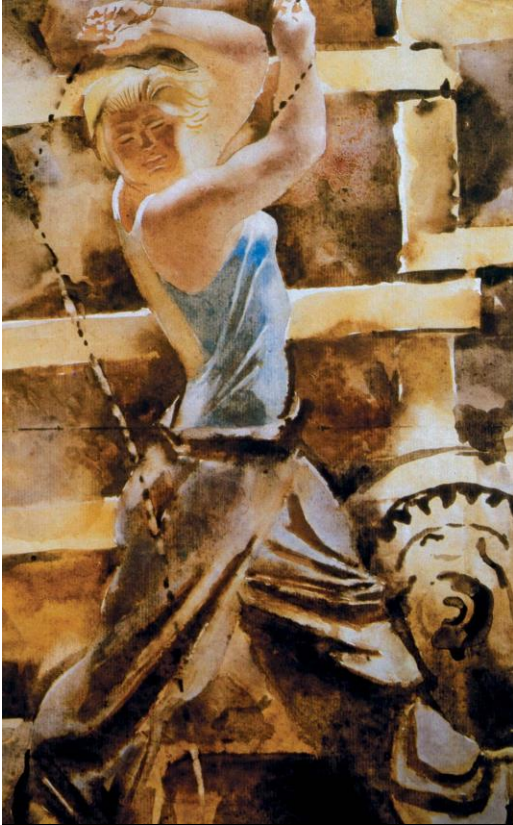
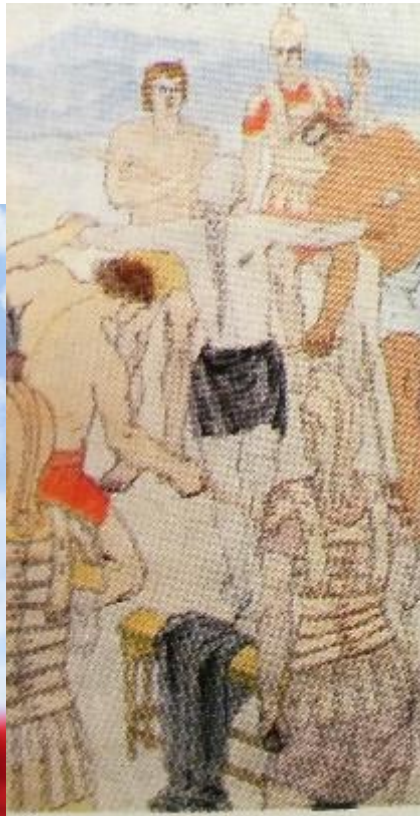
### C) REALISM SOCIALIST

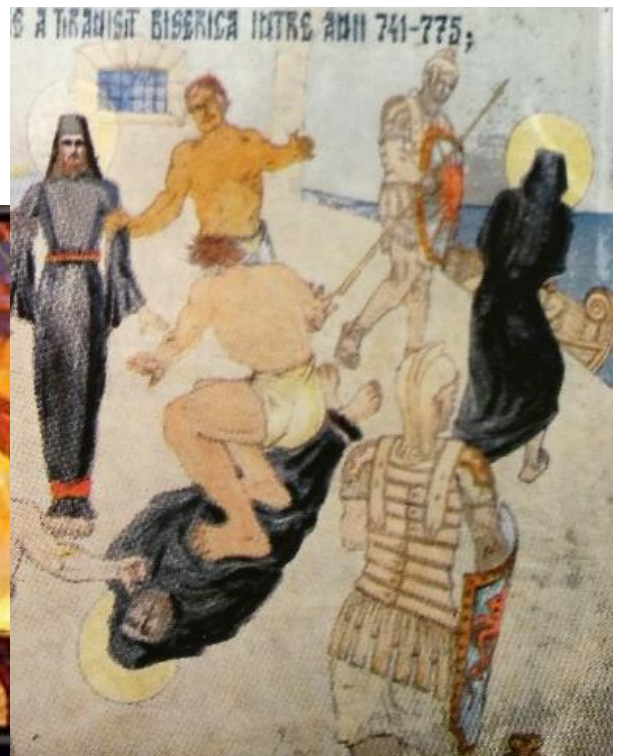
Ca un indiciu artistic al colaborării sfinției sale cu orânduirea socialistă (vedeți capitolul: *Arsenie vs. Arsenie*), este asemănarea zugrăvelilor sfinției sale cu pictura sovietică, fiind marcate amândouă de un realism socialist.

Gravitatea păcatului Părintelui Arsenie Boca este că pictează cu astfel de încrâncenare dinamică, ce pune accent pe gest și luptă, prin imagini grosolane ce susțin cugetarea trupească, tocmai în numele lui Hristos. Dar Dumnezeu – Cuvântul S-a făcut trup ca pe trup să-l facă cuvânt. El a venit să spiritualizeze toate, inclusiv trupul și dinamica, accentuând în toate blândețea, ascetismul și sobrietatea.

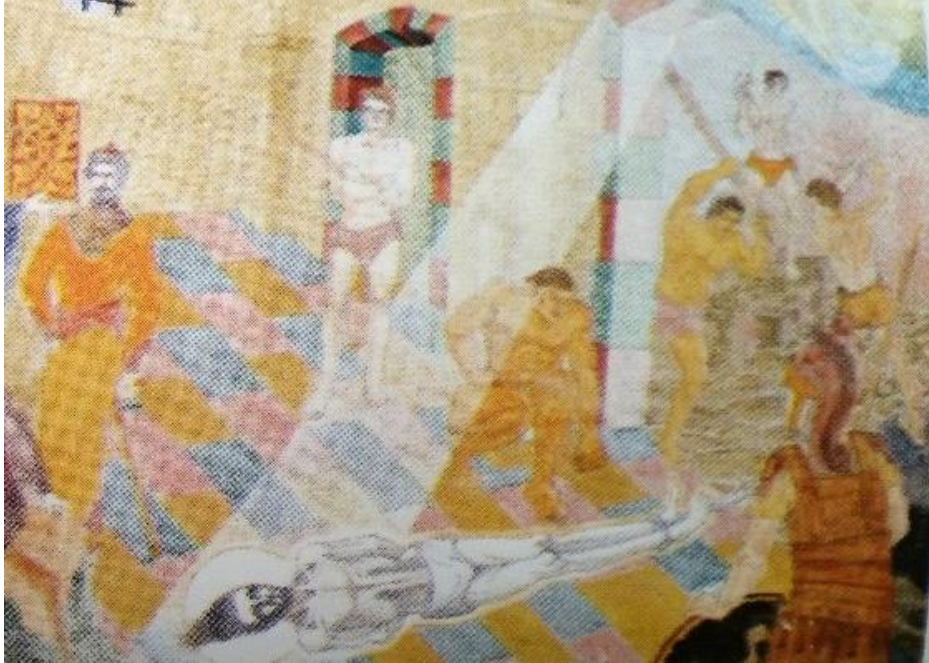
Eroismul nu este tot una cu mucenicia, încrâncenarea nu este tot una cu sobrietatea, lupta nu este tot una cu ascetismul, dinamica nu este tot una cu puterea smereniei. Gesturile Sfinților sunt smerite, bărbătești (nu pierite, sau cu încordare trupească).

















*Realismul socialist a fost la ordinea zilei în Rusia Sovietică. A fost arta cu scop. Scopul acestei forme de arta sponsorizată de stat, în conformitate cu Lenin, a fost de a crea un tip cu totul nou de ființe umane: Omul nou sovietic. Artistii și autorii pionieri în această nouă cauză au fost numiți "ingineri ai sufletului uman."*

*Realismul socialist a luat ființă în timpul Primului Congres al reuniunii Scriitorilor sovietici din 8 august, 1934, și sponsorizat de Uniunea Scriitorilor Sovietici. Capul său a fost Maxim Gorki, care a inventat termenul realismului socialist. Gorki a declarat că în literatură și artă ar trebui să se descrie "omul sovietic nou," care este astfel: "Un nou tip de om țâșnește în Uniunea Sovietică. El posedă o credință în puterea organizării motivate... El este conștient că este constructorul unei lumi noi, și, deși condițiile sale de viață sunt încă dificile, el știe că este brațul creării noilor condiții și cu acest scop voința sa îi dă rațiunea că nu are motive de pesimism".*

*În timpul Primul Congres, s-au stabilit patru reguli care au definit ceea ce urma să fie considerată arta realist socialistă. Lucrarea trebuie să fie:*

*Proletară: arta relevante pentru lucrători și ușor de înțeles pentru ei;*

*Tipică: scene din viața de zi cu zi a oamenilor;*

*Realistă: în sens de reprezentare;*

*Partizană: susținere a obiectivelor statului și Partidului.<sup>522</sup>*

Vedem că pictura Părintelui Arsenie Boca a îndeplinit aceste condiții: relevantă pentru lucrători, cu scene din viața de zi cu zi a oamenilor dezbrăcați (fiind din acest punct de vedere realistă ca reprezentare), susținând obiectivele statului și Partidului pentru o morală de tip nou comunist.

Nu a reprezentat însă o pictură Ortodoxă. Deși temele erau Sfinții, scenele nu erau nici duhovnicești, nici adevărate (nici din punct de vedere teologic, nici istoric, nici din punct de vedere al asemănării cu persoanele reprezentate). Nu păstrau teologia Ortodoxă prin simboluri, nici frumusețea de dincolo a trupu-

<sup>522</sup> <<https://tlos.vt.edu/soviethistoryf14/2014/10/12/socialist-realism-2/>> duminică, 21 februarie 2016

rilor înviate, nici atmosfera de taină (atât de specifică Ortodoxiei, care te mută dincolo de marginile timpului și spațiului, în adâncul adevăratei realități a veșniciei), nici nu sugera ceva mai înalt (mistic) despre întâlnirea cu Hristos, ba chiar și duhurile erau reprezentate tot trupește ca niște aburi scoși din furnale. Toată pictura Părintelui Arsenie Boca nu respectă obiectivele creștinismului (asemănarea cu Hristos și ridicarea de la trupesc la duhovnicesc), ci obiectivele diavolești mincinoase a moralei omului căzut, fiind centrată pe idolul om, asemenea comunismului (numai că în loc să aibă ca față pe Marx, Engels, Lenin și Stalin au pe... Părintele Arsenie Boca, chiar autorul picturii. Pictorii sovietici măcar nu se aveau pe ei ca personaj principal, nu ajunseseră la culmea egoismului).

În plus, și ca execuție, pictorul de la Drăgănescu se aseamănă cu un copil neștiutor ce pune mâna pe pensulă, fiind chiar sub tehnica și calitatea estetică a realismului socialist.

Această pictură de la Drăgănescu a fost inspirată de duhurile demonice prin vedenii, datorită afiliației mentale a Părintelui Arsenie Boca la socialism și comunism. Sfinția sa prețuia mai mult comunismul decât Sfânta Biserică, pe care o numea așezământ social învechit. Aprecia mai mult pe comuniști, în furia lor revoluționară (pe care o numea mânia lui Dumnezeu), decât pe creștini (considerându-i vinovați pentru ateism) astfel că și arta comunistă a copiat-o, nevrând să ia aminte la vechile Sfinte Icoane Ortodoxe (pictate după Sfânta Tradiție consemnată în Erminie).

A dorit și sfinția sa, precum prin scris, așa și prin pictură să își aducă aportul său la construirea socialismului, iubind în tot felul lagărul țărilor de democrație populară și patria socialismului (URSS):

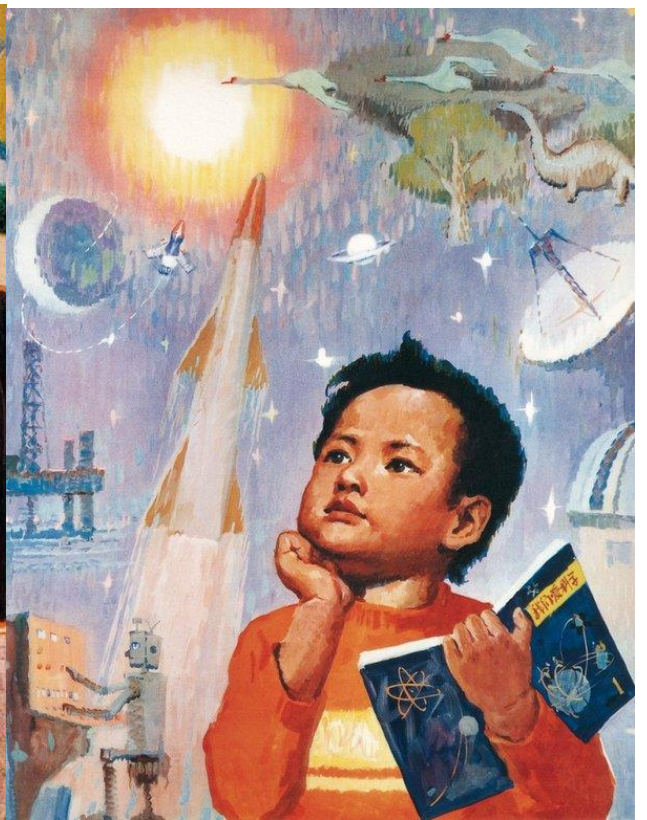
*Dacă primii creștini au realizat în mic societatea comunistă - desființând proprietatea particulară și dând fiecăruia după trebuință, și dacă toți creștinii au trăit întreolaltă egalitatea de fiii aceluiasi Tată, fără vreo deosebire de neam, de clasă socială - această societate a răsarit de la sine, nesilit, în numele iubirii, care a ars gardurile dinafară dintre oameni și egoismul dinăuntru.*

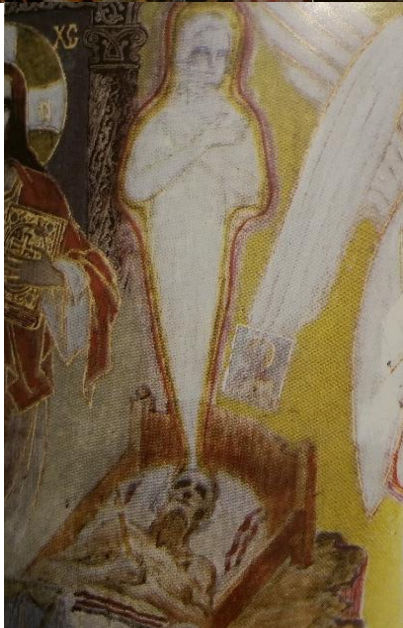
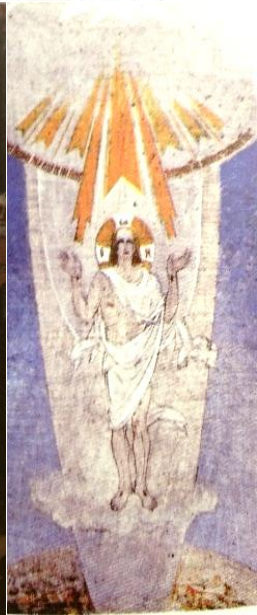
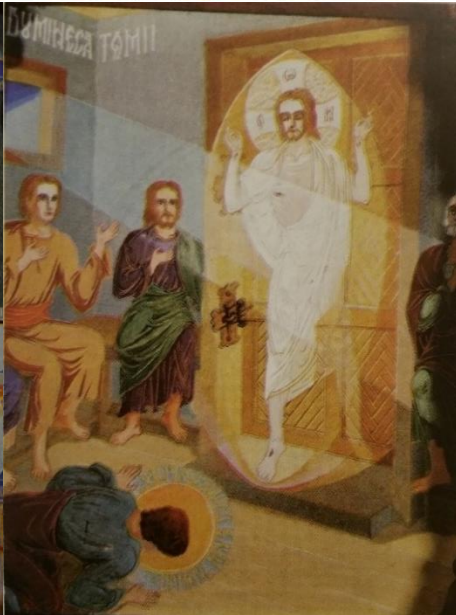
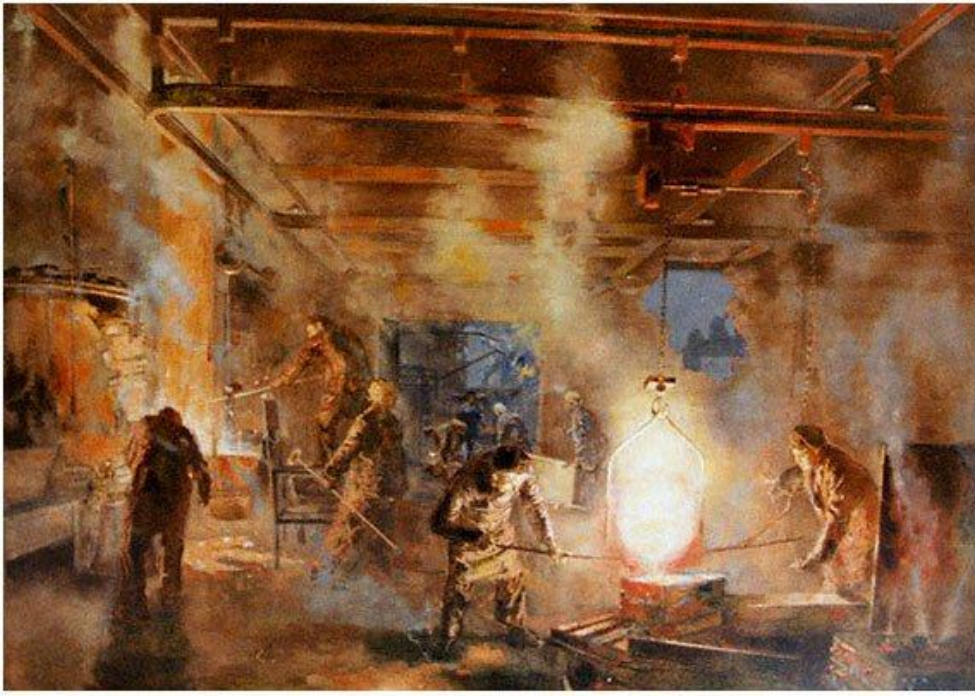
*Dacă astăzi Dumnezeu e tăgăduit de comuniști, vina o poartă creștinii a căror viață nu prea dovedește existența lui Dumnezeu. Din înmulțirea fărădelegilor dragostea multora s-a răcit și fărădelegile stârnesc mânia mulțimilor, care e, la urma urmelor, mânia lui Dumnezeu [mânia celor ce L-au răstignit pe Hristos, mânia păgânilor, monofiziților, mahomedanilor, latinilor, naziștilor, grupurilor sodomitene, etc., toate mâniile ale mulțimilor împotriva Ortodocșilor, sunt mânia lui Dumnezeu? – n.n.]*

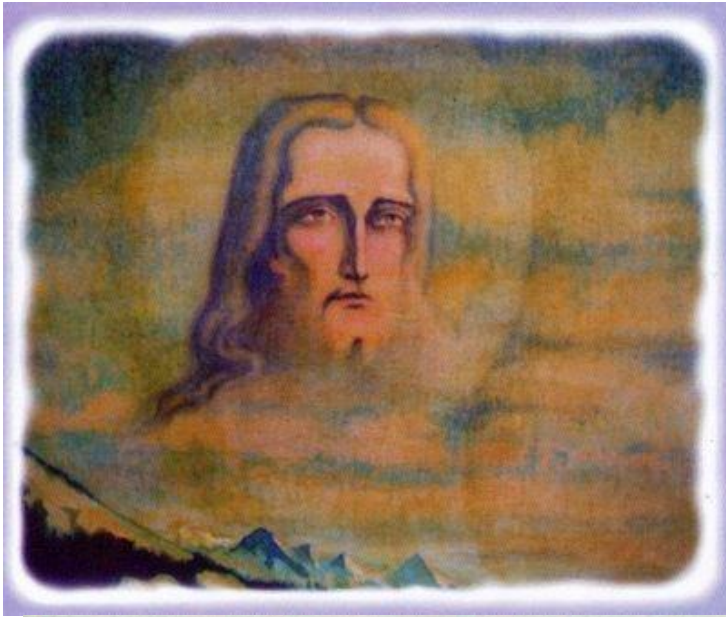
*Mânia comunistă pe toate așezămintele sociale învechite (și Biserica a devenit uneori și pe-alocurea, așezământ social), poate deschide focul curățitor și asupra Bisericii lui Hristos, asupra creștinilor. [...]*

*Situația actuală a religiilor (căroră le cam slăbește prestigiul pentru mulțimea lor și a fărâmițării lor în confesiuni și secte) în lagărul țărilor de democrație populară, precum și în U.R.S.S., patria socialismului, este următoarea: toate sunt mobilizate în apărarea păcii și a construirii socialismului - fapt care nu contravine nici unei religii.<sup>523</sup>*

<sup>523</sup> PS Daniil STOENESCU, episcop locțiitor al Daciei Felix, *Părintele Arsenie: omul îmbrăcat în haină de in și îngerul cu cădelnița de aur*, E. Charisma, Deva, <sup>2</sup>2009, pp. 367-368.







## B. PICTA ANTI ORTODOX LOVIND ÎN ESENȚĂ (ASEMĂNAREA) ȘI ÎN MESAJUL TEOLOGIC

În afară de aceasta sunt multe alte încălcări ale Sfințelor Canoane pictate (avem chiar un tablou dedicat Maicii Domnului în care i se vede părul, fiind acoperită cu basma, această reprezentare fiind numită în Erminia picturii bizantine ca fiind eretică, iar modul de îmbrăcare și reprezentare al Preasfintei aduce mult cu vedeniile romano-catolice și cu madonele celebre ale lor), dar aceasta face obiectul de studiu al capitolului *Grozăvii neasemănate*.

Lucrul acesta este mărturisit, fără să vrea, chiar de ucenicii sfinției sale, chiar atunci când vor să dovedească Ortodoxia pictării sale:

*Adaug aici că pictura în tempera a Bisericii din Drăgănescu, după rânduiala ortodoxă, este mai de preț decât Capela Sixtină din Roma* <sup>524</sup>.

†PS Daniil STOENESCU, episcop locuitor al Daciei Felix, Biserica de la Drăgănescu - "Capela Sixtină" a Ortodoxiei românești "O smerită mărturisire ortodoxă de credință exprimată plastic", Deva, 2005.

Acest lucru este, însă, împotriva Sfintei Tradiții:

*Este greșit faptul că mulți dintre zografi fac chipul Maicii Domnului cu părul despletit ca o doamnă, și învelișul capului numai cu o basma; pentru că într-însa n-a fost prihană și nici mândrie, ca să se împodobească cu haine de mult preț și să-și arate împletiturile părului. Așadar, nu trebuie să ne luăm după proba ereticilor, ci să păzim legea și portul locului neschimbat, căci în alt chip nu este primit de Biserică, ci sunt lucruri eretice.* <sup>525</sup>

Nu numai atât, dar pictează în loc de mâinile Maicii Domnului mâinile maicii Zamfira, picturile sfinției sale devenind astfel obiecte de cult de adorare și preacinstire a propriei sale familii, știut fiind că închinarea icoanei merge la cel reprezentat în ea:

***Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitoarii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de părintele Arsenie după mâinile Măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...*** <sup>526</sup>

Iată ce ne învață despre aceasta Pidalionul:

*Că cu cât mai adeseori prin iconicească însemnare se privesc, cu atâta mai mult și cei ce le privesc pe acestea se deșteaptă către aducerea aminte, și dorirea prototipurilor celor întâi. Și acestora a le da sărutare, și cinstitoare închinăciune. [...]*

*Cinstea aceasta însă, alt fel se face chipului celui întâi (adică însuși persoanei) și alt fel Icoanei (după Vlastar) că aceleia adică se face slujitorește, iar Icoanei, cu chip relativ. Icoană se zice, (grecește adică de la eikene) de la asemănarea ce are cu prototipul (întâiul chip). [...]*

*. Pentru aceasta și se protimisesc (a da întâietate) apoi Crucea, apoi Icoana lui Hristos, Icoana Născătoarei de Dumnezeu; și prin urmare Icoanele Sfinților, precum se arată aceasta în aceeași praxă; din cuvântul Sfântului Maxim, și de obște a zice, după rânduiala și vrednicia prototipurilor; așa urmează și rânduiala închinării chipurilor lor. Sfințelor Icoane nu se închină oamenii pentru materie, ci pentru asemănarea ce au cu cel închipuit pe ele.* <sup>527</sup>

<sup>524</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012. p. 17.

<sup>525</sup> **DIONISIE din FURNA**, *Erminia Picturii Bizantine*, Ed. Σοφία, București, 2000, p. 230.

<sup>526</sup> *O sinteză a lucrării Părintelui Arsenie Boca din 12 cărți*, <<https://invitatielaortodoxie.files.wordpress.com/2012/11/o-sinteza-a-lucrarii-parintelui-arsenie-boca-12-carti.pdf>>, luni, 6 iulie 2015, pp. 138-139.

<sup>527</sup> Sfântul Nicodim AGHIORITUL, †Neofit, PATRIARH AL CONSTANTINOPOLULUI, †Neofit SCRIBAN, et alii, *Pidalion...*, Ed. cit., pp. 238-241.

Cu alte cuvinte, respectând și ierarhia închinării și taina Sfintelor Icoane prin care se cinstesc cei reprezentați pe ele, dacă noi privim chipul Părintelui Arsenie Boca, care s-a pictat pe sine însuși ca și cum ar fi Hristos (Care se adoră, fiind Dumnezeu), cinstea mergând la prototipul închipuit în tablou prin asemănarea pictată, noi de fapt, poate fără să vrem, îl adorăm pe Părintele Arsenie Boca ca pe Dumnezeu Atotțiitorul. Când privim chipul Părintelui Arsenie Boca pictat de sine însuși ca și cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, sau Sfântul Prooroc Ioan Botezătorul, atunci cinstea pe care am vrea să o dăm Sfântul Ierarh sau înainte-mergătorului o trimitem la Părintele Arsenie Boca. Când vrem să sărutăm mâinile Maicii Domnului ca să o preacinstim, sărutând tabloul pictat de Părintele Arsenie Boca cu mâinile maicii Zamfira părtașe de atâtea ori la lucrarea celui mai mare păcat care este sinucierea, o preacinstim pe cea pictată, fiind înșelați de autor, ca și cum ar fi vreo pururea fecioară, fără păcat personal și maică a lui Dumnezeu.

Cumplită amăgire!

Să ne mai mirăm de cinstea exagerată ce le-o acordă ucenicii, când se închină lor în acest fel? Ritualul pe care îl fac le inoculează în duh această rătăcire de mari proporții..., poate fără să înțeleagă sau să dorească consecințele gestului lor, dar o pătimesc fiindcă nu s-au lăsat protejați de discernământul Sfintei Biserici și al Sfântului Sinod, pornind la o cinstire mai înainte de canonizare a celor de la Prislop. Neascultarea pripită duce la rezultate de acest fel, ducând în final chiar la pierderea mântuirii, dacă nu se aleargă imediat la pocăință.

Dar amăgirea pictată nu se oprește aici.

Se pictează ca biserică Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserica basilica San Pietro, unde se aleg papii, se pictează ca Sfinți romano-catolicul Francisc de Assisi și arianul Wulfila de care Părintele Arsenie Boca este profund îndrăgostit, mesajul sfinției sale principal fiind reproducerea credințelor lor.

*Ca un înainte-văzător, Părintele și-a îngăduit să-l picteze în lucrările sale și pe Sfântul Francisc de Assisi, despre care știa că, deși a fost catolic, a avut viață sfântă și un mare rol în întărirea credinței la vreme de ispită. Însă bârfitorii afoși n-au întârziat să-l acuze, deși Părintele a pictat după îndemnul de Sus, neauzit de cei mai mulți dintre noi.*

*În stânga, mai în față, Părintele a pictat Catedrala reprezentativă a Ortodoxiei, Sfânta Sofia din Constantinopol. Printr-o punte viitoare, a legat-o de catedrala Sfântului Petru din Roma, a catolicilor, pictată în planul doi, pusă sub autoritatea Sfântului Apostol Petru, răstignit cu capul în jos. Ei, catolicii, nu vor să se întoarcă la Ortodoxia în care au fost peste o mie de ani. Dar nici de noi, cât de ortodocși ne credem, dacă nu vom ține cărarea cu adevărat ortodoxă, cu viața și cu învățătura arătată de Sfinți și de Părintele Arsenie, nu va fi bine.<sup>528</sup>*

Stilul picturii este unul pătrat, muncitoresc, mimând arătările fantomatice ale demonilor, producând tulburare și expunând goliciunea unor trupuri carnale, caricaturale, după stilul apusean și sovietic modern, departe de a surprinde frumusețea teofanică delicată, ascetică, profundă de mare stabilitate în realitate a Sfintelor Icoane Ortodoxe. Nu numai că nu le-a surprins ci le-a subminat, parcă pictând împotriva.

Să nu uităm! Așa erau vedeniile sfinției sale!

Să înțelegem, așadar, de care duhuri a fost rob, care l-au îndemnat să spună, să scrie și să picteze astfel, mutilându-i viața.

Să luăm aminte și să nu-i urmăm rătăcirea!

Experiența launtrică a sfinției sale, din păcate, nu este comună cu a Sfinților Părinți, astfel că roadele ei sunt învățături în scris și pictate diferite de cele ale Sfintei noastre Biserici. Iată încă un motiv pentru care nu poate fi model Ortodox, deci nu poate fi canonizat ca Sfânt.

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!



<sup>528</sup> Pr. Petru VAMVULESCU, *Părintele Arsenie Boca MĂRTURIA MEA*, s.Ed., Arad, 2012, p. 56